George R.R. Martin

Urzeala Tronurilor

Prolog

– Ar trebui să ne întoarcem, ceru Gared pe când desişurile începură să se întunece tot mai tare în jurul lor. Ierburile sunt moarte.

– Moartea te înspăimântă? întrebă Ser Waymar Royce cu umbra unui zâmbet.

Gared nu muşcă din momeală. Era un om bătrân, trecut de cincizeci de ani, şi văzuse destui stăpâni venind şi plecând.

– Ce-i mort e mort, zise el. Nu avem nimic cu ce-i mort.

– Sunt morți? întrebă Royce cu voce moale. Ce dovezi avem?

– Will i-a văzut, răspunse Gared. Dacă el spune că sunt morți, pentru mine asta-i suficient ca dovadă.

Will ştiuse că-l vor atrage la sfadă, mai devreme sau mai târziu. Şi-ar fi dorit să se întâmple asta cât mai târziu.

– Mama mi-a spus că morții nu cântă nimic, interveni el.

– Dădaca mea spunea la fel, Will, răspunse Royce. Să nu crezi niciodată ce auzi la țâța unei femei. Există lucruri care pot fi învățate chiar şi de la morți.

Glasul său se reverbera, poate prea puternic, prin pădurea întunecată.

– Avem un drum lung înaintea noastră, sublinie Gared. Opt zile, poate nouă. Şi noaptea se apropie.

Ser Waymar Royce privi spre cer fără nici un interes.

– Aşa se întâmplă în fiecare zi pe vremea asta. Îți piere curajul pe întuneric, Gared?

Will putea vedea încordarea gurii lui Gared, furia abia stăpânită din ochii lui, sub gluga neagră şi groasă. Gared petrecuse patruzeci de ani în Rondul de Noapte, bărbat şi băiat, şi nu era obişnuit să fie luat în râs. Şi totuşi, era mai mult decât atât. Dincolo de mândria lui rănită, Will putea simți şi altceva înlăuntrul bărbatului mai în vârstă. O putea vedea: o tensiune nervoasă care se apropia periculos de mult de frică.

Will îi împărtăşea nesiguranța. Petrecuse patru ani la Zid. Prima dată când fusese trimis dincolo, toate vechile legende îi reveniseră în amintire, iar mațele i se transformaseră în apă. Râsese de toate astea, după aceea. Acum era un veteran cu o sută de ieşiri, iar sălbăticia nesfârşită şi întunecoasă pe

care cei din sud o numeau pădurea bântuită nu-i mai provoca nici o spaimă.

Până în această noapte. Ceva era altfel în noaptea asta. În beznă exista o tensiune care-i ridicase părul de pe ceafă. Călăriseră timp de nouă zile, spre nord şi nord-vest şi apoi din nou spre nord, tot mai departe de Zid, ţinându-se cu încăpăţânare pe urmele unei bande de călăreţi liberi din sălbăticie. Fiecare zi fusese mai rea decât cea dinainte. Ziua de astăzi era mai rea decât toate. Un vânt rece bătea dinspre nord, făcând copacii să freamăte ca nişte vietăţi. Întreaga zi, Will nu voise altceva decât să gonească mâncând pământul spre siguranţa oferită de Zid, dar acesta nu era un simţământ pe care-l puteai împărtăşi comandantului tău.

Şi mai ales unui astfel de comandant.

Ser Waymar Royce era fiul cel mic al unei vechi familii nobiliare, cu prea mulţi moştenitori. Era un tânăr chipeş de optsprezece ani, cu ochi cenuşii, graţios şi subţire ca un pumnal. Urcat în şaua uriaşului său armăsar negru de luptă, cavalerul îi domina pe Will şi Gared, călare pe bidiviii lor mai mici. Purta cizme din piele neagră, pantaloni negri din lână, mănuşi negre din moleschin şi o cămaşă suplă şi strălucitoare de zale negre, aşezată peste straturi de lână neagră şi piele întărită. Ser Waymar era Frate Jurat al Rondului de Noapte de mai puţin de jumătate de an, dar nimeni nu putuse spune că nu era pregătit pentru vocaţia sa. Cel puţin în ceea ce privea, până acum, garderoba.

Mantia era încununarea gloriei sale; zibelină groasă şi neagră, moale ca păcatul.

– Pun rămăşag că le-a ucis chiar el, pe toate, povestea Gared la cazarmă, bând vin. Le-a smuls capetele lor mici, mândrul nostru războinic.

Toată lumea râsese.

Era greu să primeşti ordine din partea unui bărbat de care ai râs la un pahar cu vin, se gândi Will pe când stătea, zgribulindu-se, în şaua bidiviului său. Gared trebuie că simţea la fel.

– Mormont zicea că trebuie să le luăm urma şi asta am făcut, spuse Gared. Sunt morţi. Nu ne vor mai face nici un fel de necazuri. Avem un drum lung de străbătut. Nu-mi place vremea asta. Dacă ninge, ne va lua două săptămâni să ne întoarcem, iar zăpada este cel mai bun lucru la care

putem spera. Ați văzut vreodată o furtună de gheață, stăpâne!

Nobilul nu părea să-l asculte. Studia lumina crepusculară, tot mai redusă, pe jumătate plictisit şi neatent, ca şi înainte. Will călărise împreună cu el destul de mult ca să înțeleagă că era mai bine să nu-l deranjezi când era în starea asta.

– Spune-mi din nou ce ai văzut, Will. Toate amănuntele. Să nu laşi nimic pe dinafară.

Will fusese vânător înainte de a se alătura Rondului de Noapte. Ei bine, adevărul era că fusese braconier. Hăitaşii lui Mallister îl prinseseră asupra faptului, în pădurea Mallister, jupuind unul dintre iepurii lui Mallister, şi i se dăduse de ales între a se înrola sau a pierde o mână. Nimeni nu se putea deplasa prin pădure atât de neauzit ca Will, iar fraților în negru nu le trebuise mult până să-i descopere talentul.

– Tabăra se află la trei kilometri şi jumătate distanță de aici, dincolo de dealul acela, aproape de un pârâu, zise Will. M-am apropiat pe cât am îndrăznit. Erau opt, bărbați şi femei. Nu am văzut copii. Au ridicat o colibă lângă stâncă. Zăpada o acoperise de acum, dar am putut s-o văd destul de bine. Nu ardea nici un foc, însă vatra era curată lună. Nu mişca nimeni. Nici o ființă vie nu ar fi zăcut atât de neclintită.

– Ai văzut sânge?

– Ei bine, nu, recunoscu Will.

– Ai văzut arme?

– Câteva săbii, câteva arcuri. Unul dintre bărbați avea o secure. Părea grea, cu lamă dublă, o bucată de fier brut. Era la pământ, lângă el, chiar lângă mâna lui.

– Ai studiat poziția cadavrelor?

Will înălță din umeri.

– Doi stăteau ridicați, sprijiniți de stâncă. Majoritatea erau la pământ. Căzuți precum...

– Sau poate dormeau, sugeră Royce.

– Erau căzuți, insistă Will. Era o femeie în picioare, în pădure, pe jumătate ascunsă de crengi. O iscoadă. Zâmbi uşor. Am avut grijă să nu mă zărească. Însă când m-am apropiat, am văzut că nici ea nu se mişca.

Se zgribuli fără să vrea.

– Ți-e frig? întrebă Royce.

– Puțin, murmură Will. Vântul stăpâne.

Tânărul cavaler se întoarse spre armurierul său cărunt. Frunze înghețate, căzute, şopteau în urma lor şi armăsarul lui Royce se mişca nervos.

– Ce crezi că i-a răpus pe aceşti oameni, Gared? întrebă Ser Waymar cu prudență, potrivindu-şi faldurile mantiei sale lungi, din zibelină.

– A fost frigul, zise Gared cu o siguranță de nezdruncinat. Am mai văzut oameni înghețați, iarna trecută, şi atunci când eram un băietan. Toată lumea vorbeşte de zăpadă de cincisprezece metri adâncime şi despre cum se năpusteşte, urlând, vântul de gheață dinspre nord, însă adevăratul duşman este frigul. Te fură mai pe nesimțite decât Will, iar prima dată tremuri şi-ți clănțăne dinții, bați din picioare şi visezi la vin fiert şi un foc bun, care să te încălzească. Arde, aşa face. Nimic nu arde mai tare decât frigul. Dar numai pentru o vreme. Apoi se strecoară înlăuntrul tău şi începe să te amorțească, iar după o vreme nu mai ai putere să lupți împotriva lui. Ți-e mai lesne să te întinzi sau să adormi. Se spune că nu mai simți durerea, spre sfârşit. În primul rând, te moleşeşti şi devii somnoros, totul începe să fie şters şi apoi este ca şi cum te-ai afunda într-o mare de lapte cald. Pare ceva paşnic.

– Câtă elocvență, Gared, remarcă Ser Waymar. N-aş fi bănuit niciodată că ai aşa ceva.

– Am avut şi frigul în mine, stăpâne. Gared îşi dădu gluga jos, oferindu-i lui Ser Waymar o bună privelişte a cioturilor care-i fuseseră urechile. Două urechi, trei degete şi degetul mic de la mâna stângă. Am scăpat ieftin. L-am găsit pe fratele meu degerat în schimbul lui de gardă, cu un zâmbet pe față.

Ser Waymar dădu din umeri.

– Ar trebui să te îmbraci mai gros, Gared.

Gared se încruntă spre nobil, iar cicatricile din jurul fostelor sale urechi se aprinseră înroşindu-se de furie, acolo unde Maester Aemon i le tăiase.

– Vom vedea cât de gros te poți îmbrăca atunci când vine iarna.

Îşi ridică gluga şi-şi îmboldi bidiviul, tăcut şi îmbufnat.

– Dacă Gared a spus că a fost frigul..., începu Will.

– Ai mai făcut câteva gărzi în această săptămână, Will?

– Da, stăp'ne.

Nu trecea nici o săptămână fără să nu aibă parte de vreo duzină de afurisite de gărzi. Unde țintea omul ăsta?

– Şi cum ți s-a părut Zidul?

– Umezit, zise Will încruntându-se. Acum îşi dădea seama clar, după ce nobilul îi atrăsese atenția. N-ar fi putut îngheța. Nu dacă Zidul era umezit. Nu era destul de frig.

Royce dădu din cap.

– Isteț băiat. Am avut câteva înghețuri uşoare săptămâna trecută şi câte o fulguială rapidă, din când în când, dar în mod sigur nu a fost destul de frig ca să ucidă opt oameni în toată firea. Bărbați îmbrăcați în blănuri şi piele, dacă-mi dați voie să vă reamintesc, cu un adăpost la-ndemână şi mijloace să-şi facă un foc.

Zâmbetul cavalerului era arogant şi încrezător.

– Will, condu-ne acolo. Vreau să-i văd cu ochii mei pe aceşti bărbați răpuşi.

Nu mai era nimic de făcut din acel moment. Ordinul fusese rostit, iar onoarea-i obliga să se supună. Will trecu în frunte, bidiviul lui cu păr lățos avansând cu prudență prin desişuri. Cu o noapte înainte căzuse un strat subțire de zăpadă şi sub crustă se ascundeau pietre şi rădăcini, pândindu-i pe cei nepăsători sau imprudenți. În urma lui venea Ser Waymar Royce, armăsarul său negru, masiv, fornăind de nerăbdare. Calul de război era prost ales pentru ieşire, dar încearcă să-i spui asta lordului. Gared încheia şirul. Bătrânul armurier călărea mormăind în barba lui.

Întunericul se adânci. Cerul lipsit de nori se coloră în purpuriu-închis, culoarea unei răni vechi, apoi se înnegri. Începură să răsară stelele. Se ridică şi luna, la jumătate. Will era mulțumit de lumină.

– Putem merge mai repede de atât, sunt sigur, zise Royce când se arată luna plină.

– Nu cu bidiviul ăsta, răspunse Will. Frica îl făcuse obraznic. Poate că stăpânul meu ar vrea să conducă el?

Ser Waymar Royce nu catadicsi să răspundă. Undeva, în pădure, urla un lup. Will îşi conduse calul sub un arbore bătrân şi încovoiat şi descăleca.

– De ce te-ai oprit? întrebă Ser Waymar.

– E mai bine să mergem pe jos restul drumului, stăp'ne. E dincolo de colina aceea.

Royce se opri o clipă, uitându-se în depărtare, cu o expresie gânditoare. Un vânt rece şuieră printre copaci, Mantia de zibelină se învolbură în spatele lui de parcă s-ar fi trezit la viață.

– Ceva nu-i bine aici, mormăi Gared. Tânărul cavaler îi oferi un zâmbet dispreţuitor.

– Aici e?

– Nu simțiți? întrebă Gared. Ascultați bezna.

Will putea simți. Patru ani în Rondul de Noapte şi nu-i fusese niciodată frică. Ce putea fi acum?

– Vântul. Copacii foşnind. Un lup. Care dintre aceste zgomote te face să-ți pierzi curajul, Gared?

Când Gared întârzie cu răspunsul, Royce alunecă cu grație din şa. Îşi legă armăsarul de o creangă aplecată, destul de departe de ceilalți cai, şi-şi trase sabia lungă din teacă. Pe mâner licăreau pietre prețioase, iar lumina lunii aluneca pe oțelul strălucitor. Era o armă frumoasă, confecționată la castel, şi nouă, după aspect. Will se îndoia că fusese vreodată folosită în luptă.

– Copacii sunt deşi aici, avertiză Will. Sabia aia vă va-ngreuna, stăpâne. E mai bun un cuțit.

– Dacă-mi trebuie sfaturi, am să le cer, zise tânărul nobil. Gared, rămâi aici. Păzeşte caii.

Gared descăleca.

– Ne trebuie un foc, am să mă îngrijesc de asta.

– Cât poți fi de smintit, bătrânule? Dacă sunt duşmani în pădure, focul este ultimul lucru pe care l-am vrea.

– Sunt unii duşmani pe care focul îi ține departe, răspunse Gared. Urşi şi lupi străvechi şi... şi alte vietăți...

Gura lui Ser Waymar deveni o strâmbătură aspră.

– Nici un foc.

Gluga lui Gared îi umbrea fața, însă Will putea vedea licărirea dură din ochii săi pe când se uita la cavaler. Pentru o clipă, îi fu teamă că bătrânul va trage sabia. Era un obiect scurt şi urât, cu mânerul decolorat de transpirație, cu muchia ştirbită de atâta folosință, însă Will n-ar, fi dat nici o ceapă degerată pentru viața nobilului dacă Gared ar fi tras-o din teacă. În cele din urmă, Gared privi în jos.

– Fără foc, murmură el, cu o voce joasă.

Royce consideră asta drept o acceptare fără crâcnire şi-i întoarse spatele.

– Ia-o înainte, îi zise el lui Will.

Will îşi croi drum prin desiş, apoi o luă în sus pe pantă, pe colina domoală unde-şi găsise punctul de observaţie sub un arbore măreţ. Sub crusta subţire de zăpadă, pământul era reavăn şi noroios, alunecos, cu pietre şi rădăcini ascunse, care te împiedicau. Will nu făcu nici un zgomot pe când urca. În urma lui auzi clinchetul metalic, uşor, scos de zalele nobilului, foşnetul frunzelor şi blesteme şoptite când crengile apucătoare ale copacilor îi înşfăcară sabia lungă şi traseră de frumoasa sa mantie de zibelină.

Copacul cel mare era acolo, chiar în vârful colinei, acolo unde Will ştia că trebuia să se afle, crengile sale cele mai de jos fiind la treizeci de centimetri distanţă de pământ. Will se strecură pe dedesubt, târându-se pe burtă, prin zăpadă şi noroi, şi se uită spre poiana pustie de jos.

Inima i se opri în piept. Pentru o clipă nici nu îndrăzni să respire. Lumina lunii coborâse peste poiană, peste cenuşa din vatră, peste coliba acoperită de zăpadă, stânca cea mare, pârâul pe jumătate îngheţat. Totul rămăsese ca acum câteva ore.

Numai că nu mai erau acolo. Toate cadavrele dispăruseră.

– Zeilor! auzi el în spatele lui.

Sabia reteză o creangă când Ser Waymar Royce urcă pe culme. Rămase acolo, lângă copacul singuratic, cu sabia lungă în mână, mantia fluturând în spatele lui în bătaia vântului năpustit în sus, scoţându-l în evidenţă cu măreţie pe cerul înstelat, sub privirile tuturor.

– Jos! şopti Will cu grabă. Ceva nu este bine.

Royce nici nu se clinti. Privi în jos, spre poiana pustie, şi începu să râdă.

– Morţii tăi par să-şi fi mutat tabăra, Will.

Pe Will îl părăsi vocea. Căută, bâjbâind, cuvinte care nu mai veniră. Nu era posibil. Ochii săi priviră de la un capăt la altul al taberei abandonate, se opriră asupra securii. O uriaşă secure de luptă, cu lama dublă, zăcând acolo unde o văzuse ultima dată, neatinsă. O armă de valoare...

– Ridică-te, Will, ordonă Ser Waymar. Nu-i nimeni. Nu te-aş mai lăsa să te ascunzi sub tufe.

Will se supuse fără nici o tragere de inimă. Ser Waymar îl privi cu o dezaprobare făţişă.

– Nu mă întorc la Castelul Negru cu un eşec la prima mea

ieşire. Îl vom găsi pe aceşti bărbaţi. Se uită împrejur. Urcă-te în copac. Fă-o repede. Caută un foc.

Will se întoarse, fără nici un cuvânt. N-avea nici un rost să comenteze. Vântul se înteţea. Îl pătrundea peste tot. Se duse la copac, un brad boltit, verde-cenuşiu, şi începu să urce. Foarte repede mâinile i se năclăiră de răşină şi se pierdu printre acele bradului. Frica-i umplea măruntaiele ca un prânz pe care nu-l putea digera. Şopti *o* rugăciune către zeii neştiuţi ai pădurii şi-şi scoase pumnalul din teacă. Îl puse între dinţi, ca să aibă mâinile libere pentru căţărat. Gustul fierului rece din gură îl îmbărbăta. Jos, pe pământ, lordul strigă deodată:

– Cine-i acolo?

Will sesiză nesiguranţa din glas. Se opri din căţărat; ascultă; privi. Pădurea răspunse: foşnetul frunzelor, clipocitul îngheţat al izvorului, un ţipăt îndepărtat al unei bufniţe de zăpadă.

Ceilalţi nu făceau nici un zgomot. Will percepu o mişcare în colţul ochilor. Forme nedesluşite strecurându-se prin pădure. Întoarse capul, văzând o umbră albă în întuneric. Apoi dispăru. Crengile tremurau uşor în vânt, frecându-se una de alta ca nişte degete de lemn. Will deschise gura să strige o avertizare, însă cuvintele păreau că-i îngheţaseră în gâtlej. Poate că greşea. Poate că fusese doar o pasăre, o reflectare a zăpezii, vicleşug al luminii selenare. De fapt, ce văzuse oare?

– Will, unde eşti? strigă Ser Waymar. Poţi vedea ceva?

Se mişca încet, în cerc, îngrijorat deodată, cu sabia în mână. Trebuie să-i fi simţit şi el, aşa cum îi simţise Will Nu era nimic de văzut.

– Răspunde-mi! De ce-i aşa de frig?

Era frig. Zgribulit, Will se prinse mai strâns de trunchi. Faţa i se lipi cu putere de lemnul bradului. Putea simţi pe obraz răşina dulce şi lipicioasă.

Din întunecimea pădurii se ivi o umbră. Se opri înaintea lui Royce. Era înaltă, ciolănoasă şi tare precum oasele bătrâne, cu pielea albă ca laptele. Armura sa părea să-şi schimbe culoarea cu fiecare mişcare; ba era albă precum zăpada proaspăt căzută, ba era neagră ca o umbră, şi mereu pătată cu verdele-închis al copacilor. Modelele dănţuiau ca lumina lunii atingând apa, cu fiecare pas pe care-l făcea.

Will auzi răsuflarea lui Ser Waymar Royce ieşind într-un suspin prelung.

– Nu te apropia mai mult, avertiză nobilul.

Vocea îi răsuna spartă, ca a unui băietan. Îşi azvârli mantia lungă, de zibelină, peste umăr, pentru a-şi elibera brațele, şi apucă sabia cu amândouă mâinile. Vântul se oprise. Se făcuse foarte frig.

Celălalt alunecă înainte, păşind fără zgomot. În mâinile sale apăruse o sabie lungă cum Will nu mai văzuse niciodată. Nici un metal prelucrat de oameni nu ar fi putut lua forma acelei lame. Parcă se trezise la viață sub lumina lunii, transparentă, un ciob de cristal atât de subțire încât părea că dispare când o vedeai dinspre muchie. O licărire albăstruie acoperea obiectul, o lumină fantomatică juca pe conturul său şi, cumva, Will ştiu că era mai ascuțită decât orice altă lamă.

Ser Waymar îl înfruntă cu curaj.

– Atunci, dansează cu mine.

Îşi înălță sabia deasupra capului, sfidător. Mâinile îi tremurau sub greutatea ei, sau poate din cauza frigului. Totuşi, în acel moment, Will se gândi că nu mai era un băietan, ci unul dintre bărbații din Rondul de Noapte.

Celălalt se opri. Will îi zări ochii; albaştri, mai adânci şi mai albaştri decât ochii omeneşti, un albastru care ardea precum gheața. Se opriră pe sabia lungă, tremurând în văzduh, priviră lumina lunii alunecând rece pe metal. Preț de o clipă, îndrăzni să spere.

Ieşiră în tăcere din umbră, la fel ca primul. Erau trei... patru... cinci. Ser Waymar trebuie să fi simțit frigul care venea cu ei, dar nu-i văzu niciodată, nu-i auzi niciodată. Will ar trebui să-l prevină. Era datoria sa. Şi moartea sa, dacă o făcea. Se zgribuli, îmbrățişa copacul şi rămase tăcut.

Sabia albă străbătu aerul tremurând. Când lamele se loviră, nu se auzi nici un dangăt de metal lovind metalul; doar un sunet ascuțit, discret, la limita percepției, ca un animal gemând de durere. Royce pară o a doua lovitură, o a treia, apoi făcu un pas înapoi. O altă avalanşă de lovituri şi se trase din nou înapoi.

În spatele lui, la dreapta, de jur împrejurul lui, privitorii stăteau răbdători, fără chipuri, tăcuți, modelele în mişcare ale armurilor delicate făcându-i invizibili în pădure. Totuşi,

nu făceau nimic ca să intervină.

Şi iarăşi săbiile se ciocniră, până ce Will vru să-şi acopere urechile să nu mai audă zgomotul ciudat, furios şi ascuțit al luptei lor. Ser Waymar gâfâia acum din cauza efortului, răsuflarea lui aruncând aburi sub lumina lunii. Sabia lui era albă de gheață; pe a Celuilalt dansa lucirea albastră, palidă.

Apoi, Royce pară puțin prea târziu. Sabia albă muşcă din zalele de sub brațul lui. Tânărul nobil strigă de durere. Printre zale mustea sângele; înălța aburi în frig, iar picăturile păreau roşii ca focul, atunci când atingeau zăpada. Degetele lui Ser Waymar se frecară de coaste. Mănuşa sa de moleschin ieşi la iveală năclăită de sânge.

Celălalt spuse ceva într-o limbă pe care Will nu o cunoştea, cu un glas aidoma gheții crăpate pe un lac înghețat, iarna, iar cuvintele sunau batjocoritoare. Ser Waymar Royce îşi regăsi furia.

– Pentru Robert! strigă el şi se avântă cu un mârâit, ridicându-şi sabia lungă, acoperită cu gheață, cu ambele mâini, rotind-o într-o lovitură laterală, cu toată greutatea sa în ea.

Celălalt pară aproape cu lene. Când lamele se atinseră, oțelul se sfărâmă. Un țipăt se reverberă prin pădure în noapte, iar sabia cea lungă se spulberă în sute de bucăți sfărâmicioase, aşchiile împrăştiindu-se ca o ploaie de ace. Royce căzu în genunchi, scâncind, şi-şi acoperi ochii. Printre degetele sale se scurgea sânge.

Privitorii avansară împreună, de parcă primiseră un semnal. Săbii se ridicară şi căzură, într-o tăcere de mormânt. Era un masacru în lege. Săbiile albicioase tăiau prin zale de parcă ar fi fost mătase. Will închise ochii. La mare distanță sub el le auzi vocile şi râsul răsunând ascuțit precum țurțurii.

Când îşi regăsi curajul să privească din nou, trecuse mult timp, iar dealul era pustiu. Rămase în copac, ia îndrăznind să respire, în vreme ce luna se târa cu încetineală pe cerul întunecat. În cele din urmă, cu muşchii cuprinşi de cârcei şi cu degetele amorțite de frig, coborî.

Trupul lui Royce zăcea cu fața în jos în zăpadă, cu un braț întins lateral. Mantia groasă de zibelină era străpunsă în zeci de locuri. Cum zăcea mort, în acest fel, îşi dădu seama cât fusese de tânăr. Un băiețandru. Găsi, la câțiva paşi distanță,

ceea ce rămăsese din sabie, capătul ei zdrențuit şi răsucit ca un arbore lovit de trăsnet. Will îngenunche, se uită în jur cu teamă şi îl înşfacă. Sabia ruptă va fi dovada sa. Gared va şti ce să facă cu ea, sau cel puțin bătrânul urs, Mormont, ori Maester Aemon. Oare Gared mai aştepta încă, păzind caii? Trebuia să se grăbească.

Will se ridică. Ser Waymar Royce se înălța deasupra lui. Veşmintele sale alese erau zdrențe, fața sa, zdrobită. O aşchie din sabia lui îi străpunsese pupila albă oarbă a ochiului stâng. Ochiul drept era deschis. Pupila ardea albastră. Vedea.

Sabia frântă scăpă dintre degetele amorțite. Will închise ochii să se roage. Mâini lungi, delicate, îi şterseră obrajii, apoi se încleştară în jurul gâtului său. Erau înmănuşate în cea mai fină piele de moleschin, năclăite de sânge, şi totuşi atingerea era înghețată.

BRAN

Dimineața sosi limpede şi răcoroasă, cu o răceală care vestea sfârşitul verii. Porniseră la drum în zori, ca să vadă decapitarea unui bărbat; erau douăzeci în total, iar Bran călărea printre ei, agitat de atâta nerăbdare. Era pentru prima oară când se considerase că avea vârsta de a-şi însoți nobilul tată şi frații pentru a vedea cu ochii lui cum făcea regele dreptate. Era cel de-al nouălea an de vară şi cel de-al şaptelea din viața lui Bran.

Bărbatul fusese dus în afara unui mic avanpost între dealuri. Robb credea că era un venetic, cu sabia pusă în slujba lui Mance Rayder, Regele-de-dincolo-de-Zid. Bran simțea furnicături în piele numai la acest gând. Îşi amintea poveştile de acasă pe care le spunea Bătrâna Nan. Veneticii erau oameni cruzi, zicea ea, neguțători de sclavi, ucigaşi şi hoți. Se însoțeau cu giganții şi mâncătorii de cadavre, furau copile în miez de noapte şi beau sânge din coarne lustruite. Iar femeile lor se împreunau cu Ceilalți, în timpul Nopții celei Lungi, pentru a prăsi copii îngrozitori, doar pe jumătate oameni.

Însă bărbatul pe care-l găsiseră legat de mâini şi de picioare de zidul avanpostului, aşteptând judecata regelui, era bătrân şi slăbănog, nu cu mult mai înalt decât Robb. Îşi pierduse ambele urechi şi un deget din cauza degerăturilor şi era înveşmântat tot în negru, la fel ca un frate din Rondul de Noapte, cu deosebirea că blănurile sale erau zdrențuite şi unsuroase.

Răsuflarea oamenilor şi a cailor se amestecau, aburite, în aerul rece al dimineții, pe când tatăl său, stăpânul, îl descătuşase pe bărbat de zid şi-l târâse înaintea lor. Robb şi Jon erau neclintiți pe caii lor, cu Bran între ei pe poneiul său, încercând să pară mai mare de şapte ani, încercând să pară că mai văzuse aşa ceva înainte. O adiere uşoară se strecura prin poarta avanpostului. Deasupra capetelor lor flutura flamura Casei Stark de Winterfell: un lup ancestral gonind pe un câmp albit de gheață.

Tatăl lui Bran stătea solemn pe calul său, cu părul ung tremurând în vânt. Barba sa, tunsă scurt, era împestrițată cu alb, făcându-l să arate mai bătrân de cei treizeci şi cinci de ani pe care îi avea. Astăzi, privirea ochilor săi cenuşii era

sumbră şi nu părea deloc bărbatul capabil să stea lângă foc seara, vorbind molcom despre vremurile eroilor şi copiilor pădurii. Acum îşi dăduse jos chipul de tată, se gândi Bran, şi arborase fața de Lord Stark de Winterfell.

În răceala dimineții răsunaseră întrebări şi răspunsuri, dar după aceea Bran nu-şi putu aminti prea mult din ce se spusese. În cele din urmă, nobilul său tată dădu un ordin şi doi dintre străjerii săi îl traseră pe bărbatul zdrențăros spre butucul de carpen din centrul pieței. Îl forțară să-şi aşeze capul pe lemnul tare şi negru. Lordul Eddard Stark descălecă şi pupilul său, Theon Greyjoy, aduse spada. „Gheață" se numea spada. Era la fel de lată ca brațul unui bărbat şi chiar mai lungă decât Robb. Lama era din oțel valyrian, descântată la forjare şi întunecată precum furtul. Nimic nu rezista unui tăiş din oțel valyrian.

Tatăl său îşi dădu jos mănuşile şi le întinse lui Jory Cassel, comandantul gărzii Casei sale. Luă Gheața cu ambele mâini şi spuse:

– În numele lui Robert din Casa Baratheon, Primul din acest Nume, Rege al Andals şi al Rhoynar, Stăpân al celor Şapte Regate şi Protector al Domeniului, prin cuvântul lui Eddard din Casa Stark, Stăpân al Winterfell şi Warden din Nord, te condamn să mori. Ridică măreața spadă deasupra capului.

Fratele bastard al lui Bran, Jon Snow, se apropie de el.

– Struneşte-ți bine poneiul, îi şopti el. Şi nu privi în, altă parte. Tata va şti dacă faci asta.

Bran îşi ținu bine poneiul în frâu şi nu privi în altă parte.

Tatăl său tăie capul bărbatului cu o singură lovitură sigură. Sângele se împrăştie pe zăpadă, la fel de roşu precum vinul de vară. Unul dintre cai dădu înapoi şi trebui să fie strunit ca să nu o ia la goană. Bran nu-şi putu desprinde ochii de la sânge. Zăpada din jurul trunchiului îl sorbea cu însetare, înroşindu-se sub privirea sa.

Capul se lovi de o rădăcină groasă şi se rostogoli. Ajunse până aproape de picioarele lui Greyjoy. Theon era un tânăr zvelt, brunet, care se distra din orice. Râse, îşi puse cizma pe cap şi-l împinse, dându-l de-a dura.

– Dobitocul, murmură Jon suficient de încet, încât Greyjoy nu-l auzi. Puse o mână pe umărul lui Bran, iar Bran privi spre fratele său vitreg. Te-ai descurcat bine, îi spuse

acesta cu un aer solemn.

Jon avea doar paisprezece ani, dar era un vechi client al acestor spectacole.

Pe drumul înapoi spre Winterfell, părea că se răcorise şi mai mult, deşi vântul încetase să bată, iar soarele se ridicase şi mai mult pe cer. Bran călărea împreună cu fraţii săi, mult înaintea grupului principal, poneiul său străduindu-se din greu să ţină pasul cu caii lor.

– Dezertorul a murit cu bravură, zise Robb. Era înalt şi masiv şi creştea tot mai mult, având tenul mamei sale, o piele deschisă la culoare, păr roşcat şi ochii albaştri ai familiei Tully din Riverrun. Cel puţin a avut curaj.

– Nu, spuse Jon Snow încet. Nu a fost curaj. Ăsta era mort de frică. Puteai vedea asta în ochii lui, Stark.

Ochii lui Jon erau de un cenuşiu atât de închis, încât păreau aproape negri, dar erau puţine lucrurile care le scăpau. Era de aceeaşi vârstă ca Robb, însă nu arătau deloc la fel. Jon era zvelt, pe când Robb era musculos, avea tenul întunecat, iar Robb era palid, graţios şi agil, pe când fratele său vitreg era puternic şi rapid. Robb nu era impresionat.

– Mânca-i-ar Ceilalţi ochii, blestemă el. A murit frumos. Ne întrecem până la pod?

– S-a făcut, zise Jon, îmboldindu-şi calul s-o ia înainte. Robb înjură şi-l urmă, galopând împreună pe drum în jos, Robb râzând şi chiuind, Jon tăcut şi hotărât. Potcoavele cailor spulberau zăpada pe când goneau. Bran nu încercă să-i urmărească. Poneiul său nu putea ţine pasul. Văzuse ochii bărbatului zdrenţăros şi se gândea la asta cum. După un timp, hohotele lui Robb încetară, iar păli rea deveni din nou tăcută.

Era atât de adâncit în gânduri, încât nici nu auzi restul grupului decât când tatăl lui se apropie să călărească alături de el.

– Te simţi bine, Bran? întrebă el, fără nici o asprime.

– Da, tată, răspunse Bran.

Privi în sus. Învelit în blănurile şi pieile sale, urcat pe măreţul său cal de luptă, tatăl lui, stăpânul, se înălţa deasupra lui ca un gigant.

– Robb spune că bărbatul a murit cu curaj, dar Jon că-i era frică.

– Tu ce crezi?

Bran se gândi la asta.

– Poate un bărbat să fie curajos chiar dacă-i este frică?

– Este singura dată când un bărbat poate fi brav, îi răspunse tatăl său. Înțelegi de ce am făcut-o?

– Era un venetic, zise Bran. Veneticii fură femei şi le vând Celorlalți. Tatăl său, stăpânitorul, zâmbi; Bătrâna Nan ți-a spus iarăşi tot felul de poveşti. De fapt, omul a fost un dezertor din Rondul de Noapte. Nimeni nu este atât de periculos. Dezertorul ştie că viața sa terminată dacă e capturat, aşa că nu se dă în lături de la nici o crimă, indiferent cât de rea. Însă tu mă judeci greşit. Întrebarea era nu de ce a trebuit să moară, ci de ce *eu* a trebuit s-o fac.

Bran nu avea nici un răspuns pentru asta.

– Regele Robert are un călău, spuse el nesigur.

– Are, admise tatăl său. La fel ca regii Targaryen, înaintea sa. Totuşi, calea noastră este cea veche. Sângele Primilor Oameni curge încă prin venele familiei Stark, iar noi avem credința că bărbatul care rosteşte sentința trebuie să răsucească sabia. Dacă este să iei viața unui om, eşti dator să-l priveşti în ochi şi să-i auzi ultimele cuvinte. Iar dacă nu poți să suporți asta, poate că omul nu trebuie să moară. Într-o bună zi, Bran, vei fi purtătorul de flamură al lui Robb, având o stăpânire a ta, pentru fratele tău şi pentru regele tău, iar dreptatea va cădea asupra ta. Şi când va veni ziua, nu va trebui să simți nici o plăcere în a-ți îndeplini sarcina, dar nici să te uiți În altă parte. Un stăpânitor care se ascunde în spatele călăilor plătiți uită, curând, ce înseamnă moartea.

Atunci reapăru Jon pe coama dealului, înaintea lor. Le făcu semn şi strigă spre ei:

– *Tată, Bran, veniți repede, să vedeți ce a găsit Robb!*

După care dispăru din nou. Jory se apropie ei.

– Necazuri, stăpâne?

– Dincolo de orice îndoială, zise tatăl său, stăpânul. Veniți, să vedem ce-au mai dezgropat acum poznaşii mei fii.

Îşi struni calul să meargă la trap, Jory, Bran şi restul grupului îl urmau.

Îl găsiră pe Robb pe malul râului, la nord de pod, cu Jon încă în şa, alături de el. Zăpada târzie de vară fusese aprigă în acest pătrar al lunii. Robb stătea adâncit până la genunchi în alb, cu gluga dată pe spate, astfel că soarele îi

lucea în păr. Ținea ceva în mână, în vreme ce băieții vorbeau cu voci joase, agitate.

Călăreții își croiră prudenți drum prin nămeți, căutând porțiunile sigure pe terenul ascuns și accidentat. Cassel și Theon Greyjoy fură primii care ajunseră și doi băieți. Greyjoy râdea și glumea pe când galopa. Bran auzi cum șuiera respirația sa.

– Zeilor! exclamă el, chinuindu-se să-și strunească armăsarul pe când apuca spada.

Spada lui Jory era deja trasă afară.

– Robb, îndepărtează-te! strigă când calul se cabra sub el.

Robb rânji și privi în sus, peste povara din brațele sale.

– Nu te poate răni, zise el. E moartă, Jory.

Bran era deja fierbinte de curiozitate. Și-ar fi îmboldit poneiul să gonească mai repede, însă tatăl său îi obligă să descalece lângă pod și să se apropie pe jos. Bran descăleca și o luă la goană.

Jon, Jory și Theon Greyjoy descălecaseră și ei deja.

– Pe cele șapte iaduri, ce-i asta? întrebă Greyjoy.

– Un lup, îi lămuri Robb.

– E un monstru, zise Greyjoy, uită-te la *mărimea* lui.

Inima lui Bran îi bubuia în piept, pe când își făcea drum prin zăpada până la șold, alături de frații săi. Pe jumătate îngropată sub zăpada pătată de sânge, zăcea o formă uriașă și întunecată, chircită în moarte. Gheața se prinsese de blana ei lățoasă și cenușie, și în aer stăruia un miros vag de putrefacție, precum parfumul unei femei. Bran zări ochii orbi, năpădiți de viermi, o gură mare, plină de dinți îngălbeniți. Dar mărimea îl făcu să icnească. Era mai masivă decât poneiul său, de două ori mai mare decât cei mai fioroși câini din cotețele tatălui său.

– Nu e un monstru, zise Jon calm. Ăsta-i un lup străvechi, iar ei cresc mai mari decât ceilalți.

– Nu au mai fost văzuți lupi străvechi în afara Zidului de mai bine de două sute de ani, glăsui Theon Greyjoy.

– Văd acum unul, răspunse Jon.

Bran își desprinse privirile de la monstru. Atunci observă grămăjoara din brațele lui Robb. Slobozi un strigăt de încântare și se apropie. Puiul era o minge mică de blană neagră-cenușie și avea ochii încă lipiți. Se împingea orbește spre pieptul lui Robb pe când îl legăna, căutând lapte printre

hainele lui de piele, scoțând un scâncet mic şi trist.

– Dă-i drumul, îl îndemnă Robb. Poți să-l atingi. Bran atinse puiul cu un gest nervos şi repezit, apoi se întoarse spre Jon când acesta spuse:

– Uite!

Fratele său vitreg îi puse în brațe un al doilea pui.

– Sunt cinci.

Bran se aşeză în zăpadă şi strânse puiul de lup lângă obraz. Blana era moale şi caldă pe când îi atingea pielea.

– Lupi străvechi în libertate pe domeniu, după atâția ani, murmură Hullen, şeful peste grajduri. Nu-mi place.

– E un semn, zise Jory. Tatăl său se încruntă.

– E doar un animal mort, Jory, spuse el. Cu toate asprea, părea îngrijorat. Zăpada scrâşnea sub cizmele sale pe când dădea ocol cadavrului. Ştim ce a ucis-o?

– Are ceva în gâtlej, îi spuse Robb, mândru să aibă un răspuns înainte ca tatăl său să fi întrebat măcar. Acolo, sub falcă.

Tatăl său îngenunche şi scotoci sub capul fiarei. Smuci cu putere şi ridică mâna, să poată vedea cu toții. Rădăcina unor coarne de cerb, zdrobite, cu ramificațiile tăiate, umedă de sânge. Liniştea căzu asupra întregului, Bărbații priviră temători spre coarne şi nici unul nu îndrăzni să vorbească. Chiar şi Bran putea simți frica deşi nu o înțelegea. Tatăl său azvârli coarnele într-o parte şi-şi curăță mana În zăpadă.

– Mă mir că a trăit atât cât să fete, zise el.

Vocea sa spulberă vraja.

– Poate că n-a făcut-o, făcu Jory. Am auzit poveşti... poate cățeaua era deja moartă când s-au născut puii.

– Născuți din moartă, zise un alt bărbat. Ghinion şi mare.

– Nu contează, spuse Hullen. Şi ei vor muri curând.

Bran scăpă un strigăt de disperare.

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine, căzu de acord eon Greyjoy. Îşi trase spada. Dă-mi jivina, Bran.

Mica ființă se zbătu în brațele lui, de parcă ar fi auzit fi înțeles.

– *Nu!* strigă Bran amenințător. E al meu.

– Lasă spada, Greyjoy, zise Robb. Pentru o clipă, vocea-i răsunase la fel de poruncitoare ca a tatălui său, ca a stăpânului care va fi într-o bună zi. Vom păstra puii.

– Nu poți să faci asta, băiete, spuse şi Harwin, fiul lui

Hullen.

– Ar fi o faptă de milostenie să-i ucidem, zise Hullen.

Bran se uită spre tatăl său, stăpânul, căutând ajutor, dar primi doar o privire încruntată, cu sprâncenele strânse.

– Hullen spune adevărul, fiule. Mai bine o moarte rapidă decât una grea, de frig şi foame.

– *Nu!*

Îşi simţea lacrimile adunându-i-se în ochi şi privi în altă parte. Nu voia să plângă înaintea tatălui său. Robb se opunea cu încăpăţânare.

– Căţeaua roşcată a lui Ser Rodrik a fătat din nou, săptămâna trecută, spuse el. N-a avut pui mulţi, numai doi în viaţă. Are lapte destul.

– O să-i sfâşie când vor încerca să sugă.

– Stăpâne Stark, făcu Jon; era ciudat să-l auzi adresându-i-se tatălui său într-un mod atât de ceremonios. Sunt cinci pui, trei masculi şi două femele.

– Şi ce-i cu asta, Jon?

– Aveţi acum cinci copii adevăraţi, continuă Jon. Trei fii, două fiice. Lupul străvechi este încă pe blazonul Casei voastre. Copiii voştri erau hărăziţi să primească aceşti pui, stăpânul meu.

Bran îşi văzu tatăl schimbându-se la faţă, îi văzu pe ceilalţi bărbaţi aruncându-şi priviri între ei. În acel moment îl iubea pe Jon din tot sufletul. Deşi avea numai şapte ani, Bran înţelese ce făcuse fratele său. Numărătoarea fusese corectă numai pentru că Jon se omisese pe sine. Le indusese pe fete, chiar şi pe Rickon, sugarul, însă nu şi pe copilul din flori care purta prenumele Snow, nume pe care obiceiul cerea să-l poarte toţi cei din nord destul de ghinionişti să se fi născut fără un nume al lor. Tatăl lor înţelese prea bine.

– Tu nu vrei un pui şi pentru tine, Jon? Întrebă el blând.

– Lupul străvechi cinsteşte flamurile Casei Stark, aminti Jon. Eu nu sunt un Stark, tată.

Tatăl lor, stăpânul, îl privi gânditor. Robb risipi liniştea care se lăsase.

– Am să-l hrănesc chiar eu, tată, promise el. Am să moi un prosop în lapte cald şi am să-i dau să sugă aşa.

– Şi eu! sări Bran.

Nobilul îşi cântări fiii cu privirea, îndelung şi cercetător.

– Uşor de spus, mai greu de făcut. N-am să vă las să

risipiți timpul servitorilor cu asta. Dacă vreți puii, îi veți hrăni chiar voi. S-a înțeles? Bran dădu nerăbdător din cap. Puiul se foi în strânsoarea lui şi-i linse fața cu o limbă caldă.

– Va trebui să-i şi dresați, spuse tatăl lor. Şi zeii să vă ajute dacă-i neglijați, ori dacă-i chinuiți sau îi dresați prost. Ăştia nu sunt câini care fac sluj. Un lup străvechi smulge din umăr brațul unui bărbat la fel de uşor cum omoară câinele un şobolan. Sunteți siguri că vreți asta?

– Da, tată, zise Bran.

– Da, fu şi Robb de acord.

– S-ar putea ca puii să moară, oricum, indiferent ce faceți voi.

– Nu vor muri. Nu-i vom *lăsa* să moară.

– Atunci, păstrați-i. Jory, Desmond, adunați şi ceilalți pui. Ar fi trebuit să fim deja înapoi la Winterfell.

Abia când erau călare şi pe drum, Bran îşi permise să guste din aerul dulce al victoriei. Puiul său se vârâse între hainele de piele, lipindu-se cald de el, simțindu-se în siguranță pe drumul lung spre casă.

La jumătatea podului, Jon se opri brusc.

– Ce-i, Jon? întrebă tatăl lor, stăpânul.

– Nu auziți?

Bran putea auzi vântul printre copaci, sunetul cadențat al potcoavelor pe scândurile din lemn tare, scâncetul puiului său flămând, însă Jon asculta altceva.

– Acolo, zise Jon.

Îşi întoarse calul şi galopă înapoi peste pod. Îl văzură descălecând acolo unde lupul străvechi zăcea mort, în zăpadă, îl văzură îngenunchind. O clipă mai târziu, galopa spre ei, zâmbind.

– Cred că s-a târât, îndepărtându-se de ceilalți, spuse apoi.

– Sau a fost gonit, vorbi tatăl lor, uitându-se spre cel de-al şaselea pui. Blana lui era albă, în timp ce restul puilor erau cenuşii. Ochii erau roşii precum sângele zdrențărosului care murise în dimineața aceea. Bran găsi curios faptul că tocmai acest pui deschisese ochii în timp ce toți ceilalți erau încă orbi.

– Un albinos, zise Theon Greyjoy cu o veselie forțată. Ăsta va muri chiar mai repede decât ceilalți.

Jon Snow îi aruncă pupilului tatălui său o privire lungă şi

înghețată.

– Nu cred, Greyjoy, spuse el. Ăsta-mi aparține mie.

CATELYN

Lui Catelyn nu-i plăcuse niciodată această pădure a zeilor.

Se născuse o Tully, la Riverrun, departe spre sud, pe Furca Roşie a Tridentului. Pădurea zeilor de acolo era o grădină, luminoasă şi aerisită, unde arborii sequoia înalţi lăsau umbre peste pâraiele clipocinde, păsările cântau din cuiburile lor ascunse, iar aerul era încărcat cu mireasma florilor.

Zeii din Winterfell păstrau un alt soi de pădure. Era un loc întunecos, primar, trei acri de pădure bătrână, neatinsă de zece mii de ani, iar castelul mohorât se înălţa în juru-i. Mirosea a pământ reavăn şi a putreziciune. Acolo nu creşteau sequoia. Era o pădure de conifere încăpăţânate, cu ace verzi-cenuşii, de stejari mândri, de carpeni la lei de vechi ca domeniul însuşi. Aici, trunchiuri groase, negre, se înghesuiau unele în altele în timp ce crengile răsucite alcătuiau o boltă deasă deasupra, iar rădăcinile strâmbe se încovoiau sub pământ. Acesta era un loc al liniştii adânci şi al umbrelor înşelătoare, iar zeii care sălăşluiau acolo nu aveau nume.

Însă ea ştia că-şi va găsi acolo soţul, în noaptea asta. Ori de câte ori lua viaţa unui om, după aceea căuta liniştea pădurii zeilor.

Catelyn fusese miruită cu cele şapte feluri de ulei şi i să dăduse numele în curcubeul de lumină care umplea templul septim din Riverrun. Era parte din Credinţă, la fel ca tatăl şi bunicul ei şi tatăl acestuia înaintea lui. Zeii ei aveau nume, iar chipurile lor îi erau la fel de familiare ca acelea ale părinţilor. Adorarea însemna un septon cu cădelniţa, mirosul tămâii, un cristal cu şapte feţe însufleţit de lumină, voci înălţate în cântări. Casa Tully ţinea o pădure a zeilor, la fel ca toate marile case, însă era doar un loc pentru plimbări sau lecturi, ori unde puteai sta la soare. Cultul era numai pentru templu.

De dragul ei, Ned construise un mic templu septim unde ea putea cânta spre cele şapte feţe ale zeului, dar sângele Primilor Oameni curgea încă prin venele familiei Stark şi propriii săi zei erau cei vechi, nenumiţi, zeii fără chipuri ai pădurii pe care o împărţeau cu copiii dispăruţi ai codrilor.

În centrul poienii, un arbore bătrân se întindea peste un mic iaz ale cărui ape erau negre şi reci.

– Copacul inimii, îi spunea Ned.

Scoarța copacului era albă ca osul, frunzele de un roşu-închis, precum mii de mâini mânjite de sânge. Pe trunchi fusese sculptat un chip cu trăsături alungite şi melancolice, ochii, săpați adânc, erau înroşiți de sevă şi ciudat de vii. Erau bătrâni acei ochi, mai bătrâni chiar decât Winterfell însuşi. Îl văzuseră pe Brandon Constructorul punând prima piatră de temelie, dacă legendele aveau un sâmbure de adevăr; văzuseră zidurile de granit ale castelului ridicându-se în jurul lor. S-a mai spus că fețele fuseseră săpate în trunchiuri de copiii pădurii, în secolele de început, dinaintea venirii Primilor Oameni peste marea îngustă.

În sud, ultimii copaci asemănători fuseseră tăiați sau urşi cu o mie de ani în urmă, cu excepția celor de pe Insula Chipurilor, unde oamenii verzi continuau veghea lor tăcută. Aici însă, era altceva. Aici, fiecare castel avea propria sa pădure a zeilor, iar fiecare pădure avea un copac al inimii, fiecare copac cu chipul său.

Catelyn îşi găsi soțul sub copac, aşezat pe o piatră acoperită cu muşchi. Sabia sa cea mare, Gheață, stătea în poala lui, iar el îi curăța tăişul în apele negre ca noaptea. O mie de ani de humus se acumulaseră pe terenul pădurii zeilor, înăbuşindu-i paşii, însă ochii roşii de pe copac păreau că îi urmăreau deplasarea.

– Ned, rosti ea moale.

El înălță capul pentru a se uita la ea.

– Catelyn, zise el. Vocea lui era distantă şi oficială. Unde sunt copiii?

O întreba întotdeauna asta.

– În bucătărie, se ceartă pentru numele puilor de lup. Ea îşi desfăşură capa pe solul pădurii şi se aşeză pe malul iazului, cu spatele spre copac. Putea simți ochii privind-o, dar făcu tot ce-i stătea în putință ca să-i ignore.

– Arya e deja îndrăgostită, iar Sansa este fermecată şi grațioasă, însă Rickon nu-i chiar aşa de sigur.

– Îi e teamă?

– Puțin, admise ea. Nu are decât trei ani.

Ned se încruntă.

– Trebuie să învețe să se confrunte cu temerile sale. Nu va

rămâne pe veci de trei ani. Şi iarna bate la uşă.

– Da, căzu Catelyn de acord.

Cuvintele o înfiorară, aşa cum se întâmpla întotdeauna. Cuvintele unui Stark. Fiecare casă nobiliară avea cuvintele ei. Mottouri de familie, pietre de încercare, rugăciuni de toate felurile, toate slăveau onoarea şi gloria, promiteau loialitate şi adevăr, jurau credinţă şi curaj. Toate în afară de cele ale lui Stark. *Vine iarna,* spuneau cuvintele Casei Stark. Se gândi, nu pentru prima oară, cât de ciudaţi erau aceşti oameni din nord.

– Omul a murit cu demnitate, îl apreciez pentru asta, spuse Ned. Într-o mână ţinea o bucată de piele înmuiată în ulei. O trecea uşor de-a lungul lamei sabiei pe când vorbea, lustruind metalul care lucea întunecat. M-am bucurat pentru Bran. Ai fi fost mândră de el.

– Sunt întotdeauna mândră de Bran, răspunse Catelyn, privind sabia pe când el o lustruia.

Putea vedea încreţitura adâncă din oţel, acolo unde metalul fusese împăturit peste el însuşi de sute de ori în timpul forjării. Lui Catelyn nu-i plăceau săbiile, însă nu putea nega că Gheaţa avea frumuseţea ei proprie. Fusese forjată în Valyria, înainte ca Apocalipsa să se abată asupra vechiului Freehold, când fierarii îşi prelucrau metalele cu ajutorul farmecelor la fel de bine ca şi cu ciocanele. Era veche de patru sute de ani, la fel de ascuţită ca în ziua în care fusese forjată. Totuşi, numele pe care-l purta era şi mai vechi, o moştenire a epocii eroilor, când membrii familiei Stark erau Regii din Nord.

– A fost al patrulea în anul ăsta, făcu Ned sumbru. Bietul om era pe jumătate smintit. Ceva a băgat o asemenea frică în el, încât cuvintele mele nu i-au fost de înţeles. Oftă. Ben scrie că forţa Rondului de Noapte numără mai puţin de o mie de oameni. Nu este vorba numai despre dezertări. Pierd oameni şi în timpul raidurilor.

– Sunt sălbaticii? întrebă ea.

– Cine altcineva? Ned ridică Gheaţa, privind în jos, în lungimea oţelului rece. Şi situaţia se va înrăutăţi. Ar putea veni şi ziua când nu voi avea altceva de ales decât să ridic toate flamurile şi să mă îndrept spre nord, să lămuresc, o dată pentru totdeauna, situaţia cu acest Rege-de-dincolo-de-Zid.

– Dincolo de Zid?

Acest gând o făcu pe Catelyn să se înfioare. Ned remarcă spaima oglindită pe fața ei.

– Mance Rayder nu este pentru noi un motiv de teamă.

– Dincolo de Zid sunt lucruri şi mai groaznice.

Ea se uită în spatele ei, la copacul inimii, cu scoarța albicioasă şi ochii roşii, care privea, asculta, țesându-şi gândurile lungi şi încete. Zâmbetul lui era acum blând.

– Asculți prea mult poveştile Bătrânei Nan. Ceilalți sunt la fel de morți precum copiii pădurii, dispăruți de opt mii de ani. Maester Luwin îți va spune că nici nu au existat vreodată. Nici un om nu i-a văzut până acum.

– Până în dimineața asta nici un om în viață nu a văzut nici lupii străvechi, îi reaminti Catelyn.

– Ar trebui să ştiu că-i mai bine să nu te iei niciodată la harță cu o Tully, zise el cu un zâmbet trist. Băgă sabia Gheața înapoi în teaca ei, spunând apoi: N-ai venit până aici să-mi depeni poveştile scribilor. Ştiu cât de puțin îndrăgeşti acest loc. Despre ce-i vorba, doamna mea?

Catelyn luă mâna bărbatului ei.

– Am primit veşti triste astăzi, stăpânul meu. Nu am vrut să te tulbur până ce nu te-ai limpezit. Nu avea nicio cale de a îndulci lovitura, aşa că-i spuse direct: îmi pare rău, dragostea mea. Jon Arryn e mort.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei şi putu vedea cât de tare îl afectase, aşa cum ştiuse că se va întâmpla. În tinerețea sa, Ned crescuse la Eyrie, iar Arryn, Stăpânul fără copii, îi devenise ca un al doilea tată – lui şi pupilului său, Robert Baratheon. Când Nebunul Rege Aerys al II-lea Targaryen le ceruse capetele, Stăpânul de la Eyrie îşi ridicase flamurile sale cu luna şi şoimul, preferând răscoala decât să-i predea pe cei pe care promisese să-i protejeze.

Şi într-o bună zi, acum cincisprezece ani, acest al doilea tată al său îi devenise şi frate, când el şi Ned intraseră în templul septim din Riverrun pentru a se căsători cu două surori, fiicele Stăpânului Hoster Tully.

– Jon..., spuse el. Vestea asta-i sigură?

– Era sigiliul regelui, iar scrisoarea în mâna lui Robert. Am păstrat-o pentru tine. A spus că Stăpânul Arryn a pierit repede. Chiar şi Maester Pycelle a fost neajutorat, însă a adus zeamă de mac, astfel că Jon nu a zăbovit prea mult în

durere.

– Asta-i o mică mângâiere, presupun, spuse el. Catelyn putea vedea durerea oglindită pe fața lui, dar chiar şi acum se gândea în primul rând la ea. Sora ta, făcu el. Şi băiatul lui Jon. Ce se ştie de ei?

– Mesajul spunea doar că sunt bine şi că s-au întors la Eyrie, răspunse Catelyn. Aş fi vrut să meargă mai degrabă la Riverrun. Eyrie este un loc trufaş şi singuratic şi a fost dintotdeauna al soțului ei, nu al ei. Amintirea Stăpânului Jon va bântui în fiecare piatră. O cunosc pe sora mea. Are nevoie de mângâierea familiei şi a prietenilor din jur.

– Unchiul tău aşteaptă în Vale, nu? Jon l-a numit Rege al Porții, am auzit.

Catelyn dădu din cap.

– Brynden va face tot ce poate pentru ea şi pentru băiat. Asta este, cumva, o mângâiere, dar...

– Du-te la ea, o îndemnă Ned. Ia copiii. Umpleți-i sălile de gălăgie şi strigăte şi râs. Băiatul acela al ei are nevoie de alți copii lângă el, iar Lysa nu ar trebui să fie mugură în durerea ei.

– Aş face asta dacă aş putea, zise Catelyn. Scrisoarea nu avea şi alte veşti. Regele goneşte spre Winterfell să te întâlnească.

Lui Ned îi trebui o clipă să priceapă sensul cuvintelor ei, dar când înțelegerea veni, întunericul îi părăsi ochii.

– Vine Robert aici?

Când ea dădu din cap, un zâmbet se iți pe fața lui. Catelyn ar fi vrut să-i împărtăşească bucuria, însă auzise şi ca ce se vorbea prin curte; un lup străvechi, găsit mort în zăpadă, cu un corn de cerb rupt în gâtlej. Teama se strânsese în ea ca un şarpe, dar se căzni să zâmbească spre acest bărbat pe care-l iubea, acest bărbat care nu avea nici o încredere în semne.

– Ştiam că asta o să-ți facă plăcere, spuse ea. Ar trebui să trimitem vorbă fratelui tău, la Zid.

– Da, bineînțeles, fu el de acord. Ben va dori să fie aici. Am să-i spun lui Maester Luwin să-şi trimită cea mai rapidă dintre păsări. Ned se ridică şi o ridică şi pe ea. La naiba, câți ani au trecut? Şi nu ne spune decât atât? Câți sunt în grupul lui, spune ceva mesajul despre asta?

– Aş crede că o sută de cavaleri cel puțin, cu toate slugile

lor şi cam încă o dată pe atâția călăreți. Cersei şi copiii călătoresc cu ei.

– Robert se va deplasa încet de dragul lor, spuse el. Aşa-i mai bine. Ne va da mai multă vreme să ne pregătim.

– Şi frații reginei călătoresc cu grupul, îi spuse ea.

Ned se strâmbă auzind asta. Catelyn ştia că între el şi familia reginei nu era prea multă dragoste. Casa Lannister de Casterly Rock se pusese târziu în slujba lui Robert, când victoria era deja sigură, iar el n-o iertase niciodată.

– Ei bine, dacă prețul pentru prezența lui Robert este o puzderie de Lannisteri, aşa sa fie. Se pare că Roberta duce cu el jumătate din curtea lui.

– Acolo unde pleacă regele, vine şi domeniul, zise ea.

– Va fi bine să-i vedem pe copii. Cel mai tânăr încă sugea la țâța femeii Lannister ultima oară când l-am văzut. Acum trebuie să aibă cam cinci ani, nu?

– Prințul Tommen are şapte ani, îi spuse ea. E de aceeaşi vârstă cu Bran. Te rog, Ned, să-ți păzeşti gura. Femeia Lannister este regina noastră, şi se spune că trufia ei creşte cu fiecare an ce trece.

Ned îi strânse mâna.

– Desigur, va fi şi un ospăț cu lăutari, iar Robert va voi să vâneze. Am să-l trimit pe Jory în sud, cu o gardă onoare, să le iasă în cale pe drumul regelui şi să-i escorteze înapoi. Numai zeii ştiu, va trebui să-i hrănim pe toți? E deja pe drum, spui? Naiba să-l ia! Naiba să ia pielea lui regală!

DAENERYS

Fratele ei ridică rochia ca ea s-o poată cerceta.

– E o frumusețe. Atinge-o. Dă-i drumul. Mângâie stofa.

Dany o atinse. Materialul era aşa de moale încât părea că i se scurge printre degete, ca apa. Ea nu-şi putu aminti când mai purtase ceva atât de moale. O înspăimânta. Îşi retrase mâna.

– Este cu adevărat a mea?

– Un dar din partea Magisterului Illyrio, spuse Viserys, zâmbind. Fratele ei era în toane bune în noaptea asta. Culoarea va aduce violetul în ochii tăi. Şi vei purtaşi aur, bijuterii de toate felurile. Illyrio a promis. În noaptea asta trebuie să arăți ca o prințesă.

O prințesa, se gândi Dany. Uitase cum era asta. Poate că nici nu ştiuse vreodată.

– De ce ne dă atât de multe? întrebă ea. Ce vrea de la noi?

Timp de aproape jumătate de an locuiseră în casa magisterului, hrănindu-se cu mâncarea lui, cocoloşiți de slujitorii săi. Dany avea treisprezece ani, destul de mult ca să ştie că astfel de daruri arareori veneau fără un preț aici, în oraşul liber Pentos.

– Illyrio nu-i prost, spuse Viserys. Era un tânăr sfrijit, cu mâini neastâmpărate şi o căutătură febrilă în ochii săi liliachii. Magisterul ştie că nu am să-mi uit prietenii când va veni ziua urcării mele pe tron.

Dany nu zise nimic. Magister Illyrio era un neguțător de mirodenii, pietre prețioase, oase de dragon şi alte lucruri mai puțin plăcute. Avea prieteni în toate cele Nouă Oraşe Libere, se spunea, şi chiar mai departe, în Vaes Dothrak şi pe tărâmurile fabuloase de lângă Marea de Jad. Se mai spunea că nu avusese niciodată un prieten pe care să nu-l fi vândut, cu voioşie, pentru un preț potrivit. Dany pleca urechea la ce se vorbea pe stradă şi auzise aceste lucruri, dar ştia că era mai bine să nu-l întrebe nimic pe fratele său, când acesta-şi țesea visele. Furia lui era ceva îngrozitor când era stârnită. Viserys o numea „trezirea balaurului”. Fratele ei agăță rochia lângă uşă.

– Illyrio va trimite sclavele să te îmbăieze. Asigură-te că scapi de duhoarea din grajduri. *Khal* Drogo are o mie de cai, dar în noaptea asta caută un alt fel de călărie. O studie cu

ochi critici. Stai tot aplecată! Ridică-ţi umerii! Îl trase umerii înapoi cu mâinile sale. Lasă-i să vadă că acum ai toate formele unei femei. Degetele sale trecură uşor peste sânii ei îmbobociţi şi-i strânseră un sfârc. N-ai să mă faci de râs la noapte. Dacă ai s-o faci, vei avea de tras cu mine. Nu vrei să trezeşti balaurul, nu-i aşa? Degetele lui o răsuciră, iar ea simţi ciupitura prin materialul aspru al tunicii. Nu-i aşa? repetă el.

– Nu, spuse Dany cu sfială.

Fratele ei surâse.

– Bine. Îl atinse părul aproape cu afecţiune. Când vor scrie istoria domniei mele, soră dragă, vor spune că a început în noaptea asta.

După ce plecă el, Dany se duse la fereastră şi privi cu melancolie spre apele golfului. Turnurile pătrate, din cărămidă, din Pentos erau siluete negre profilate înaintea soarelui care apunea. Dany putea auzi cântarea preoţilor roşii, pe când aprindeau focurile de noapte, şi ţipetele copiilor zdrenţăroşi care se jucau dincolo de zidurile curţii. Pentru o clipă îşi dori să fie acolo, cu ei, desculţă şi cu respiraţia tăiată, îmbrăcată în cârpe, fără trecut şi fără viitor, fără nici o obligaţie de a participa la ospăţul lui *Khal* Drogo.

Undeva, dincolo de apus, peste marea îngustă, se afla un tărâm cu dealuri înverzite şi câmpii pline cu flori *şi»* râuri repezi, unde turnuri din piatră neagră se ridicau în mijlocul măreţilor munţi albaştri-cenuşii, iar cavaleri înzăuaţi luptau sub flamurile stăpânilor. Dothraki numeau acel tărâm *Rhaesh Andahli,* tărâmul Andalilor. În Oraşele Libere> se vorbea de Westeros şi de Regatele Apusului. Fratele ei avea pentru el un nume simplu. „Tărâmul nostru”, îi spunea. Cuvintele erau ca o rugăciune pentru el. Dacă le rostea destul de des, era sigur că şi zeii le auzeau. „Al nostru de drept, luat de la noi prin trădare, dar încă al nostru, al nostru pentru totdeauna. Nu te apuci să furi de la un balaur, oh nu! Balaurul îşi va aminti.”

Şi poate că balaurul îşi amintea, însă Dany nu putea. Nu văzuse niciodată acest tărâm despre care fratele ei spunea că le aparţine, acest domeniu dincolo de marea îngustă. Acele locuri despre care vorbea, Casterly Rock şi Eyrie, Highgarden şi Valea Arryn, Dorne şi Insula Chipurilor, erau doar cuvinte pentru ea. Viserys fusese un băiat de opt ani când au fugit

de pe domeniul Regelui pentru a scăpa de armatele în marş ale Uzurpatorului, însă Daenerys abia mişca în pântecul mamei lor.

Totuşi, uneori Dany îşi imagina cum fusese, atât de des îi povestise fratele ei toate astea. Fuga în noapte spre Piatra Dragonului, licărirea luminii pe pânzele negre ale corabiei. Fratele ei, Rhaegar, luptându-se cu Uzurpatorul în apele însângerate ale Tridentului, murind pentru femeia pe care o iubea. Cedarea Domeniului Regelui de către unii pe care Viserys îi numea căţeii Uzurpatorului, nobilii Lannister şi Stark. Prinţesa Elia de Dorne rugându-se pentru milă, pe când moştenitorul lui Rhaegar era smuls de la sânul ei şi ucis sub ochii ei. Craniile lustruite ale ultimilor dragoni, holbându-se orbeşte jos, de pe pereţii sălii tronului, în timp ce Regicidul deschidea beregata Tatălui cu o sabie aurită.

Ea se născuse la Piatra Dragonului, la nouă luni după fugă, în vreme ce o furtună de vară ameninţa să rupă ancorajele insulei. Se spunea că furtuna fusese îngrozitoare. Flota Targaryeneană fusese zdrobită în timp ce stătea la ancoră şi blocuri uriaşe de piatră erau smulse de pe parapeţi şi trimise bubuind în apele sălbatice ale mării înguste. Mama sa murise născând-o, iar pentru asta fratele ei, Viserys, nu o iertase niciodată.

Nu-şi amintea nici de Piatra Dragonului. Trebuiseră să fugă din nou, chiar înainte ca fratele Uzurpatorului să-şi pună în mişcare noua sa flotă. De atunci, numai Piatra Dragonului însăşi, vechea cetate de scaun a Casei lor, rămăsese din Cele Şapte Regate care fuseseră, odată, ale lor. Dar nu va mai fi aşa pentru multă vreme. Garnizoana era pregătită să-i vândă Uzurpatorului, însă într-o noapte, Ser Willem Darry şi patru dintre oamenii săi credincioşi năvăliseră şi-i furaseră pe amândoi, împreună cu dădaca ei, plecând pe mare sub protecţia beznei, îndreptându-se spre siguranţa coastei Braavosiane.

Şi-l amintea, vag, pe Ser Willem, un bărbat masiv ca un urs, pe jumătate orb, mugind şi răcnind ordine de pe patul lui de boală. Servitorii trăiau cu groaza de el, însă el fusese întotdeauna blând cu Dany. Îi spunea „Mica Prinţesă” şi, uneori, „Doamna mea”, iar palmele lui erau moi ca pielea veche. Însă nu-şi părăsea niciodată patul şi mirosul bolii se ţinea de el ziua şi noaptea, o miasmă fierbinte, umedă,

lipicioasă şi dulceagă. Asta fusese pe când trăiseră în Braavos, în casa cea mare cu poartă roşie. Acolo, Dany avusese propria ei încăpere, cu un lămâi afară, lângă fereastra ei. După ce murise Ser Willem, servitorii furaseră puținii bani pe care-i mai aveau şi, foarte curând, fură dați afară din casa cea mare. Dany plânsese când poarta roşie se închisese în urma lor pentru totdeauna.

De atunci tot rătăciseră, de la Braavos la Myr, de la Myr la Tyrosh şi Qohor şi Volantis şi Lys, fără să stea prea mult în nici un loc. Fratele ei nu permitea asta. Asasinii năimiți de Uzurpator erau mereu aproape de ei, insista el, deşi Dany nu văzuse nici unul.

La început, magisterii şi arhonții şi prinții negustori erau bucuroşi să-i primească pe ultimii Targaryeni în casele lor şi la masa lor, dar anii trecură şi Uzurpatorul continua să şadă pe Tronul de Fier, uşile se închiseră şi viața le devenise din ce în ce mai grea. Anii trecuți fuseseră obligați să-şi vândă şi ultimele odoare, iar acum chiar şi moneda pe care o luaseră din coroana Mamei se dusese. Pe străzile dosnice şi în tavernele din Pentos, fratelui ei i se spunea „regele cerşetor". Dany nu voia să afle cum îi spuneau ei.

– Le vom lua pe toate înapoi într-o zi, scumpă surioară, îi promitea el. Uneori, mâinile ei tremurau când îi vorbea despre asta. Bijuteriile şi mătăsurile, Piatra Dragonului şi Domeniul Regelui, Tronul de Fier şi cele Şapte Regate, tot ce ne-au furat, le vom lua înapoi.

Viserys trăia pentru ziua aceea. Tot ceea ce voia însă Daenerys era casa cea mare cu poarta roşie, lămâiul de lângă fereastra ei şi copilăria pe care nu o cunoscuse niciodată. În uşă se auzi un ciocănit uşor.

– Intră, spuse Dany, plecând de la fereastră.

Servitoarele lui Illyrio intrară făcând plecăciuni şi se puseră pe treabă. Erau sclave, un dar de la unul dintre mulții prieteni Dothraki ai magisterului. În oraşul liber Pentos nu exista sclavie. Ele, însă, erau sclave. Bătrâna, mică şi cenuşie ca un şoarece, nu spunea niciodată nici mi cuvânt, însă fata nu tăcea o clipă. Era favorita lui Illyrio, o fetişcană de şaisprezece ani care sporovăia mereu în timp ce lucra. Îl umplură baia cu apă fierbinte, adusă de la bucătărie, şi o parfumară cu uleiuri înmiresmate. Fata i rase tunica grosolană peste capul lui Dany şi o ajutară să intre în

cadă. Apa era aproape fiartă, însă Daenerys nu se strâmbă şi nici nu țipă. Îi plăcea căldura. O făcea să se simtă curată. În afară de asta, fratele ei îi spusese adesea că nimic nu era prea fierbinte pentru un Targaryenean. „Casa noastră este cea a Dragonului”, zicea el. „Focul circulă prin sângele nostru.”

Bătrâna îi spălă îndelung părul lung, argintiu, şi-i descurcă încet smocurile încâlcite, totul în tăcere. Fata îi frecă spatele şi picioarele şi-i spuse cât era de norocoasă.

– Drogo este atât de bogat, încât până şi sclavii lui poartă gulere aurite. În *khalasar*-ul lui călăresc o sută de mii de oameni, iar palatul lui din Vaes Dothrak are două sute de încăperi cu uşi din argint masiv.

Dar mai erau multe altele, foarte multe, şi ce bărbat chipeş era *khal*-ul, atât de înalt şi de fioros, cel mai bun călăreț care urcase vreodată pe un armăsar, un arcaş diavolesc.

Daenerys nu spuse nimic. Ea-şi închipuise întotdeauna că se va căsători cu Viserys când îi va veni vremea. Timp de secole, Targaryenii se căsătoriseră frate cu soră, de când Aegon Cuceritorul îşi luase surorile de soațe. Linia trebuia menținută pură, îi spusese Viserys de o mie de ori; sângele lor era regesc, sângele aurit al bătrânei Valyria, sângele unui dragon. Dragonii nu se împerecheau cu sălbăticiunile din câmpii, iar Targaryenii nu-şi amestecau sângele cu cel al unor oameni mai prejos decât ei. Totuşi, acum Viserys plănuia să o vândă unui străin, unui barbar.

Când fu curată, sclavele o ajutară să iasă din apă şi o uscară cu prosoapele. Fata îi pieptănă părul până ce luci precum argintul topit, în vreme ce bătrâna o unse cu parfumul florilor de pe câmpiile Dothraki, o picătură la fiecare încheietură, în spatele urechilor, pe vârful sânilor şi ultima, rece pe buzele ei, acolo între picioare. O îmbrăcară în lenjeria vaporoasă pe care o trimisese Magisterul Illyrio, apoi în rochia de mătase grea, pentru a-i .uluce violetul în ochi. Fata strecură sandalele aurite pe picioarele ei, în timp ce bătrâna îi prinse tiara în păr şi-i puse brățări aurite, încrustate cu ametiste, la încheieturi. Ultimul fu colierul, un ornament greu, aurit, gravat cu vechile glifuri Valyriene.

– Acum arătați ca o prințesă, zise fata dintr-o răsuflare când terminară.

Dany se uită la imaginea ei în oglinda argintată pe care, prevăzător, o trimisese Illyrio. *O prințesă,* se gândi ca, apoi își aminti că fata spusese că Drogo era atât de bogat, încât sclavii lui purtau gulere aurite. Simți o răceală bruscă și pielea de pe brațele dezgolite i se făcu de gâscă. Fratele ei aștepta în holul rece de la intrare, așezat la marginea bazinului, plimbându-și mâna în apă. Se ridică atunci când își făcu ea apariția și o examina cu priviri cercetătoare.

– Stai acolo, îi spuse. Întoarce-te. Da. Bine. Arăți bine.

– Regește, zise Magisterul Illyrio, trecând de un portal.

Mergea cu o eleganță surprinzătoare pentru un bărbat atât de masiv. Pe sub faldurile libere ale mătăsurilor de culoarea flăcării, inele de grăsime tresăreau în ritmul mersului. Pe fiecare deget sclipeau pietre prețioase; iar barba bifurcată și-o unsese atât de mult cu ulei, încât lucea ca aurul adevărat.

– Fie ca Stăpânul Luminii să te acopere de binecuvântări în această zi fastă, Prințesă Daenerys, spuse magisterul pe când o lua de mână și își înclină capul, dezvăluind câțiva dintre dinții lui strâmbi prin aurul bărbii. Este o viziune, Alteța Voastră, îi zise apoi fratelui ei. Drogo va fi copleșit.

– E prea slăbănoagă, făcu Viserys. Părul său, de același blond-argintiu ca al ei, fusese strâns în spate și prins cu o broșa din os de dragon. Era o imagine aspră, care sublinia liniile alungite ale chipului său. Mâna i se odihnea pe garda sabiei pe care i-o împrumutase Illyrio.

– Ești sigur că lui *Khal* Drogo îi place ca femeile lui să fie atât de tinere?

– A avut deja sângerarea. Are destui ani pentru un *kbal,* îi spuse Illyrio, nu pentru prima dată. Uită-te la ea. Părul argintiu-auriu, ochii purpurii... Este din sângele bătrânei Valyria, nu-i nici o îndoială, nici una... Și e născută din neam ales – fiica bătrânului rege, sora celui nou, nu se poate să nu-l vrăjească pe Drogo al nostru.

Când îi eliberă mâna, Daenerys se pomeni tremurând.

– Prespun..., rosti cu îndoială în glas fratele ei. Sălbaticii au gusturi ciudate. Băieți, cai, oi...

– Mai bine să nu-i sugerezi asta lui *Khal* Drogo, spuse Illyrio.

În ochii liliachii ai fratelui ei luci furia.

– Mă iei drept smintit?

Magisterul se înclină uşor.

– Te iau drept rege. Regilor le lipseşte prudența oamenilor obişnuiți. Scuzele mele dacă te-am ofensat.

Se întoarse şi bătu din palme chemându-şi slujitorii.

Străzile din Pentos erau într-o beznă totală când porniră în lectica sculptată a lui Illyrio. Înaintea lor mergeau doi servitori care le luminau calea, purtând torțe ornate, cu ulei, cu geamuri din sticlă de un albastru-deschis, în vreme ce o duzină de bărbați puternici purtau prăjinile lecticii pe umerii lor. După draperii era un aer cald şi stătut. Dany putea simți duhoarea cărnii palide a lui Illyrio prin norul de parfumuri grele.

Fratele ei, trântit pe perne lângă ea, nu băgă de seamă asta. Mintea lui era departe, peste marea îngustă.

– Nu ne va trebui întregul său *khalasar,* rosti Viserys. Degetele sale se jucau cu garda sabiei de împrumut, deşi Dany ştia că nu folosise niciodată o sabie. Zece mii ne vor fi îndeajuns, aş putea mătura cele Şapte Regate cu zece mii de urlători Dothraki. Domeniul întreg se va ridica pentru regele său cel adevărat. Tyrell, Redwyne, Darry, Greyjoy nu au mai multă dragoste pentru Uzurpator decât mine. Dornishmenii ard de nerăbdare să-i răzbune pe Elia şi pe copiii ei. Iar poporul va fi de partea noastră. Îşi cere regele. Privi spre Illyrio cu nelinişte şi întrebă: Nu-i aşa!

– E poporul tău şi te iubeşte cu adevărat, făcu Magister Illyrio împăciuitor. În avanposturile de pe întregul domeniu, bărbații închină în secret în sănătatea ta, în vreme ce femeile țes flamuri cu dragoni şi le ascund pentru ziua când te vei întoarce de peste ape. Ridică puternic din umeri. Sau cel puțin aşa-mi spun iscoadele mele.

Dany nu avea iscoade şi nici o cale de a şti ce făceau toți sau ce gândeau cei de peste marea îngustă, însă nu avea încredere în vorbele dulci ale lui Illyrio, aşa cum nu se încredea în nimic legat de el. Fratele ei dădea însă din cap cu râvna.

– O să-l ucid pe Uzurpator chiar eu, promise el, care nu omorâse niciodată pe nimeni, aşa cum l-a ucis şi el pe fratele meu, Rhaegar. Şi pe Lannister, Regicidul, pentru ce i-a făcut tatălui meu.

– Ăsta ar fi cel mai potrivit lucru, zise Magister Illyrio. Dany putea vedea şi cea mai firavă umbră de zâmbet

rotunjindu-i buzele pline, însă fratele ei nu observa nimic. Dând din cap, trase deoparte o draperie şi se uită în gol în noapte, iar Dany ştiu că purta, din nou, bătălia pentru Trident.

Conacul cu nouă turnuri al lui *Khal* Drogo era aşeza pe lângă apele golfului, zidurile sale înalte, din cărămidă, erau năpădite de iederă albicioasă. Îl fusese dat *khal*-ului de magisterii din Pentos, le spusese Illyrio. Oraşele Libere erau mereu generoase cu stăpânii Caselor.

– Nu pentru că ne-am teme de aceşti barbari, le spuse Illyrio cu un zâmbet. Stăpânul Luminii ar apăra zidurile oraşului nostru şi împotriva a un milion de Dothrakiori cel puţin aşa promit preoţii roşii... Totuşi, de ce să ne punem norocul la încercare, când prietenia lor este atât de uşor de câştigat?

Lectica lor fu oprită în faţa porţilor şi draperiile trase brutal de unul dintre soldaţii de gardă. Avea pielea arămie şi ochii castanii ai unui Dothraki, însă faţa îi era lipsită de păr şi pe cap purta coiful ascuţit, din bronz, al Neîntinaţilor. Îl privi pe toţi cu răceală. Magisterul Illyrio mormăi ceva spre el în limba aspră Dothraki; soldatul răspunse pe acelaşi ton şi le făcu semn să treacă de porţi.

Dany observă că mâna fratelui său era încleştată pe mânerul sabiei împrumutate. Arăta aproape la fel de speriat pe cât se simţea ea.

– Eunuc obraznic, mormăi Viserys pe când lectica se puse în mişcare spre conac.

Cuvintele Magisterului Illyrio erau muiate în miere.

– La ospăţul din noaptea asta vor veni foarte mulţi oameni importanţi. Astfel de oameni au duşmani. *Khal*-ul trebuie să-şi protejeze oaspeţii, tu însuţi fiind unul de prim rang printre ei. Nici nu-i de mirare că Uzurpatorul ar plăti foarte bine pentru capul tău.

– Oh, da, rosti Viserys sumbru. A şi încercat, Illyrio, iţi spun asta. Asasinii săi năimiţi ne urmăresc pretutindeni. Sunt ultimul dragon şi nu va dormi bine cât timp trăiesc eu.

Lectica încetini şi se opri. Draperiile fură date la o parte şi un sclav întinse mâna pentru a o ajuta pe Daenerys să coboare. Gulerul său, remarcă ea, era din bronz m dinar. Urmă fratele său, cu mâna încă strânsă tare pe mânerul sabiei. Pentru a-l pune pe picioare pe Magister Illyrio fu

nevoie de doi bărbaţi puternici.

În interiorul conacului, aerul era încărcat cu mireasma mirodeniilor, mirosea a foc înteţit, lămâi şi scorţişoară. Fură escortaţi prin holul de la intrare, unde vitralii colorate înfăţişau Pieirea Valyriei. În torţele de fier întunecat aşezate de-a lungul pereţilor ardea uleiul. Sub o boltă de frunze împletite în piatră, un eunuc le anunţă sosirea.

– Viserys din Casa Targaryen, al Treilea pe Numele său, strigă el, cu vocea înaltă şi moale. Rege al Andalilor şi Rhoynar şi al Primilor Oameni, Stăpân al celor Şapte Regate şi Protector al Domeniului. Sora sa, Daenerys Stormborn, Prinţesa Pietrei Dragonului. Onorabila sa gazdă, Illyrio Mopatis, Magister al Oraşului Liber Pentos.

Trecură de eunuc, intrând într-o curte cu colonade, năpădite de iederă albicioasă. Lumina lunii aşeza peste frunze luciri ca de os şi argint, pe când oaspeţii se plimbau printre ele. Mulţi erau stăpâni ai Caselor Dothraki, bărbaţi masivi, cu pielea roşiatic-maronie, mustăţi pleoştite prinse cu inele de metal, păr negru, uns şi împletit* de care atârnau clopoţei. Totuşi, printre ei se strecurau călăreţi liberi şi mercenari din Pentos şi Myr şi Tyrosh, un preot roşu, chiar mai gras decât Illyrio, bărbaţi păroşi din Portul Ibben şi nobili din Insulele Verii, cu pielea la fel de neagră ca abanosul. Daenerys îi privea cuprinsă de uimire şi-şi dădu seama, cu un început abrupt de teamă, că era singura femeie prezentă.

Illyrio şopti spre ei:

– Cei trei, de colo, sunt gărzile lui Drogo. Lângă coloană este *Khal* Moro cu fiul său, Rhogoro. Bărbatul cu barba verde este fratele Arhontelui de Tyrosh, iar cel din spatele lui este Ser Jorah Mormont.

Ultimul nume o surprinse pe Daenerys.

– Un cavaler?

– Exact. Illyrio zâmbi în barbă. Uns cu cele şapte uleiuri de către înaltul Septon în persoană.

– Ce face aici?

– Uzurpatorul îi voia capul. Un afront minor. A vândut câţiva braconieri unui negustor de sclavi din Tyrosh în loc să-i ofere Rondului de Noapte. O lege absurdă. Un bărbat ar trebui să poată să facă ce vrea cu sclavii săi.

– Aş vrea să vorbesc cu Ser Jorah înainte de sfârşitul

nopții, spuse fratele ei.

Dany se pomeni privind curioasă spre cavaler. Era un bărbat mai vârstnic, trecut de patruzeci de ani, cu chelie, ilar încă puternic şi vânjos. În locul mătăsurilor şi bumbacului, purta lână şi piele. Tunica sa era de un verde-închis, brodată cu ceva ce semăna cu un urs negru, înălțat pe două picioare. Încă-l mai privea pe acest bărbat neobişnuit, din țara sa natală pe care nu o cunoscuse niciodată, când Magister Illyrio puse o mână jilavă pe umărul ci dezgolit.

– Pe aici, dulce Prințesă, şopti el, acolo-i însuşi *khal*-ul.

Dany ar fi vrut să fugă şi să se ascundă, însă fratele ei o urmărea cu privirea şi, dacă-l nemulțumea, ştia că va trezi balaurul. Neliniştită, se răsuci şi-l privi pe bărbatul despre care Viserys spera că o va cere în căsătorie înainte ca noaptea să se încheie.

Fata sclavă nu greşise cu mult, se gândi ea. *Khal* Drogo era cu un cap mai înalt decât cel mai înalt dintre bărbații din jur, dar cumva avea un pas uşor, la fel de grațios ca o panteră din menajeria lui Illyrio. Era mai tânăr decât crezuse ea, nu avea mai mult de treizeci de ani. Pielea sa era de culoarea cuprului lustruit, iar mustățile groase îi erau prinse în inele de aur şi bronz.

– Trebuie să merg şi să-mi exprim omagiile, zise Magister Illyrio. Aşteptați-mă. Am să-l aduc aici.

Fratele ei o apucă de braț şi degetele sale o strânseră atât de tare încât o duru.

– Îl vezi pletele, dulce surioară? Pletele lui Drogo erau negre precum miezul nopții şi încărcate de ulei aromat, pline de clopoței care clincăneau uşor la fiecare mişcare a sa. Depăşeau talia şi chiar fesele, capătul lor frecându-se de spatele pulpelor.

– Vezi cât sunt de lungi? zise Viserys. Când Dothraki sunt înfrânți în luptă, îşi taie părul în semn de căință, pentru ca lumea să le cunoască ruşinea. *Khal* Drogo nu a pierdut nici o bătălie. El este Aegon Stăpânul Dragonilor, iar tu îi vei fi regina.

Dany se uită spre *Khal* Drogo. Chipul său era dur şi crud, ochii erau la fel de reci şi întunecați ca onixul. Fratele ei o rănea uneori, atunci când trezea balaurul, dar nu o înspăimânta aşa cum o făcea acest bărbat.

– Nu vreau să fiu regina lui, se auzi spunând cu un glas

pierit şi subţire. Te rog, *te rog,* Viserys, nu vrea, du-mă acasă.

– *Acasă?* îşi menţinea vocea potolită, dar ea putu ghici furia în intonaţia lui. Cum vom ajunge noi acasă, dragă surioară? Ne-au luat casa! O trase în umbră, departe de alte priviri, degetele lui afundându-se în pielea ei. *Cum o sa ajungem noi acasă?* repetă el, referindu-se la Domeniul Regelui, la Piatra Dragonului şi toate pământurile pe care le pierduseră.

Dany se gândise doar la încăperile lor din casa lui Illyrio, cu siguranţă, nu la adevăratul lor cămin, la tot ce avuseseră, însă fratele ei nu voia să audă de aşa ceva. Pentru el nu mai exista nici o casă. Nici chiar casa imensă, cu poarta roşie, nu fusese casa lui. Degetele sale se strânseră şi mai tare pe braţul ei, cerând un răspuns.

– Nu ştiu..., spuse ea în cele din urmă, iar vocea i se frânse. În ochi îi apărură lacrimi.

– Eu da, rosti el cu asprime. Ne întoarcem acasă cu o armată, dragă surioară. Cu armata lui *Khal* Drogo, aşa vom ajunge acasă. Iar dacă trebuie să te măriţi cu el şi să te culci cu el pentru asta, aşa vei face. Îi zâmbi. Am să las întregul lui *khalasar* să se împreuneze cu tine dacă va treimi, dragă soră, toţi cei patruzeci de mii de oameni şi armăsarii lor de asemenea dacă asta va trebui ca să-mi adun armata. Fii mulţumită că este numai Drogo. Cu timpul, s-ar putea chiar să ajungi să-ţi placă. Acum şterge-ţi ochii. Illyrio îl aduce aici şi *nu* trebuie să te vadă plânsă.

Dany se întoarse şi văzu că era adevărat. Magister Illyrio, numai un zâmbet şi plecăciuni, îl însoţea pe *Khal* Drogo spre ei. Îşi şterse cu dosul mâinii lacrimile necăzute.

– Zâmbeşte, şopti Viserys nervos, iar mâna îi căzu pe mânerul sabiei. Şi îndreaptă-te de spate. Lasă-l să vadă că ai sâni. Numai Zeii ştiu că şi aşa sunt mici.

Daenerys zâmbi şi se îndreptă de spate.

EDDARD

Oaspeții se scurgeau printre porțile castelului într-un râu de aur şi argint şi oțel lustruit, cam trei sute de oameni, o făloasă defilare de purtători de flamuri şi cavaleri, un amestec de mercenari şi oşteni. Deasupra capetelor lor, zeci de flamuri aurite se zbăteau înainte şi înapoi în vântul din nord, purtând blazonul cerbului încoronat al Casei Baratheon.

Ned îi cunoştea pe mulți dintre oşteni. Iată-l pe Ser Jaime Lannister, cu părul la fel de strălucitor precum aurul prelucrat, şi dincolo era Sandor Clegane, cu îngrozitoarea lui față arsă. Băiatul înalt de lângă el putea fi numai prințul moştenitor, iar omulețul acela pipernicit din spatele lor era, în mod sigur, pezevenghiul de Tyrion Lannister.

Totuşi, bărbatul uriaş din capul coloanei, flancat doi cavaleri în mantiile albe ca zăpada ale Gărzii Regelui, părea aproape un străin pentru Ned… până în clipa când sări de pe spinarea calului său de luptă cu un răget familiar şi-l prinse într-o îmbrățişare feroce.

– *Ned!* Ah, ce bine să-ți văd fața asta a ta înghețată. Regele îl măsură din cap până-n picioare şi râse. Nu te-ai schimbat deloc.

Asta ar fi putut spune şi Ned. În urmă cu cincisprezece ani, când călăriseră tot mai departe pentru a câştiga un tron, Stăpânul Sfârşitului Furtunii era proaspăt bărbierit şi musculos ca în fanteziile unei fecioare. La un metru optzeci, îi domina pe cei mai scunzi decât el, iar când îşi punea armura şi coiful cu coarne de cerb al Casei sale, devenea un adevărat gigant. Avusese şi forța unui gigant, arma sa preferată fiind un ciocan de luptă, ascuțit, din fier, pe care Ned abia dacă-l putea clinti. În acele zile, mirosul pielii şi sângelui stăruia asupra lui ca un parfum.

Acum, era chiar parfumat şi avea o cingătoare care se potrivea cu statura lui. Ned îl văzuse pe rege cu nouă ani înainte de răzmerița lui Balon Greyjoy, când cerbul şi lupul străvechi îşi uniseră forțele pentru a pune capăt pretențiilor autoproclamatului Rege al Insulelor de Fier. Din noaptea în care se aflaseră unul lângă celălalt în citadela înfrântă a lui Greyjoy, unde Robert acceptase predarea nobilului rebel, iar Ned îl luase ca ostatic şi pupil pe fiul acestuia, Theon, se

îngrăşase cu cel puţin opt kilograme. O barbă, la fel de aspră ca sârma neagră, îi acoperea falca pentru a-i ascunde bărbia dublă şi osânza regală acumulată sub ea, însă nimic nu-i putea ascunde hurta sau cercurile negre din jurul ochilor.

Cu toate astea, Robert era regele lui Ned acum, şi nu doar un prieten, aşa că spuse:

– Maiestatea Voastră, Winterfell vă aparţine.

Tot atunci şi ceilalţi începură să descalece, iar grăjdarii se grăbiră să ia în primire armăsarii. Regina lui Robert, Cersei Lannister[5] îşi făcu apariţia mergând la pas împreună cu copiii săi cei mici. Casa pe roţi în care se deplasau, o caleaşca uriaşă cu două niveluri, din stejar impregnat cu uleiuri şi din metal forjat, trasă de patruzeci de cai puternici, de povară, era prea lată ca să treacă de porţile castelului. Ned îngenunche în zăpadă pentru a săruta inelul reginei, în vreme ce Robert o îmbrăţişa pe Catelyn ca pe o soră de mult pierdută şi regăsită. Apoi copiii fură împinşi înainte, prezentaţi şi acceptaţi de ambele părţi.

Nici nu se încheiaseră aceste formalităţi de salut, că regele spuse gazdei sale:

– Du-mă la cripta ta, Eddard. Vreau să-mi prezint omagiile.

Ned îi fu recunoscător pentru asta, pentru că-şi amintea de ea după atâţia ani. Ceru o torţă. Nu mai erau necesare alte cuvinte. Regina începuse să protesteze. Călătoreau din zorii zilei şi toţi erau obosiţi şi înfriguraţi; desigur, ar fi trebuit să se pună întâi pe picioare. Morţii mai puteau aştepta. Nu spusese mai mult de atât! Robert îi aruncă o privire, iar fratele ei geamăn, Jaime, o luă cu grabă de braţ, iar ea nu mai spuse nici un cuvânt Coborâră în criptă împreună, Ned şi acest rege p care abia îl putea recunoaşte. Treptele şerpuitoare, s; pate în piatră, erau înguste. Ned deschise calea, cu torţa în mană.

– Începusem să cred că nu vom mai ajunge niciodată la Winterfell, i se plânse Robert. În sud, după cum se vorbeşte despre cele Şapte Regate ale mele, oamenii par să uite că partea ta este la fel de mare cât toate celelalte şase la un loc.

– Sper că v-a plăcut călătoria, Maiestatea Voastră.

Robert pufni.

– Mlaştini şi păduri şi ţarini, şi doar câte un han decent la nord de Gât. Nu am mai văzut niciodată o asemenea

pustietate. Unde sunt *oamenii* tăi?

– Mai mult ca sigur că sunt prea timizi ca să se arate, glumi Ned.

Putea simți răceala urcând pe scări, o răsuflare rece din adâncul pământului.

– Regii sunt o apariție rară în nord, pufni Robert. Mai mult ca sigur că oamenii se ascund sub zăpadă. *Zăpada,* Ned. Regele îşi puse o mână pe zid, de parcă ar fi vrut să se sprijine pe când cobora.

– Zăpezile târzii, de vară, sunt destul de obişnuite, zise Ned. Sper că nu v-au deranjat. De obicei, sunt destul de blânde.

– Să-ți ia Ceilalți zăpezile tale blânde, înjură Robert. Ce se întâmplă iarna în acest loc? Mă apucă tremuratul numai când mă gândesc la asta.

– Iernile sunt grele, se învoi Ned. Dar Casa Stark le poate îndura. Întotdeauna a fost aşa.

– Trebuie să vii în sud. Trebuie să guşti vara înainte să plece. La Highgarden sunt câmpii cu trandafiri aurii, care se întind cât poți cuprinde cu ochii. Fructele sunt atât de bine pârguite că ți se fărâmițează în gură, pepenii, perele, prunele, nu ai gustat niciodată atâta dulceață. Vei vedea, ți-am adus şi ție. Chiar şi la Capătul Furtunii, cu tot cu vântul ăla din golf, zilele sunt atât de fierbinți că abia te poți mişca. Şi ar trebui să vezi oraşele, Ned! Flori peste tot, piețele gem de alimente, vinul de vară este atât de ieftin şi de bun că te poți îmbăta doar respirând aerul din jur. Toți sunt graşi, beți şi bogați. Râse şi se plesni pe burta lui umflată. *Şi fetele,* Ned! exclamă el, cu ochii scăpărând. Jur, femeile îşi pierd orice urmă de modestie la căldură. Înoată goale în râu, chiar lângă castel. Chiar şi pe stradă este prea cald pentru bumbac sau lână, aşa că se plimbă în rochiile acelea scurte, din mătase, dacă au arginți, din bumbac dacă nu, dar toate sunt la fel când transpiră în ele şi, când pânza li se lipeşte de piele, par că sunt goale.

Regele râdea fericit. Robert Baratheon fusese întotdeauna un bărbat cu pofte uriaşe, un bărbat care ştia cum să-şi respecte plăcerile. Asta nu era o acuzație pe care oricine o putea lăsa în fața uşii lui Eddard Stark. Totuşi, Ned nu se putu opri să remarce că aceste plăceri îl costau pe rege. Robert gâfâia când ajunseră la capătul treptelor, cu fața

roşie în lumina torţei.

– Maiestatea Voastră, spuse Ned cu respect.

Răsuci torţa într-un arc de cerc vast. Umbrele se mişcară şi se unduiră. Lumina pâlpâitoare atinse pietrele de la picioare şi se prelinseră de-a lungul unei lungi procesiuni de stâlpi de granit care parcă mărşăluiau înaintea lor, doi câte doi, în întuneric. Între stâlpi, morţii stăteau pe tronurile lor de piatră sprijinite de pereţi, aşezaţi cu spatele spre sarcofagele în care se aflau rămăşiţele lor pământeşti.

– Ea e chiar la capăt, cu Tatăl şi Brandon.

Deschise drumul printre coloane şi Robert îl urmă fără nici un cuvânt, zgribulindu-se în răcoarea subterană. Era întotdeauna răcoare aici. Paşii lor răsunau pe piatră şi reverberau în cavoul de deasupra pe când se deplasau printre morţii Casei Stark. Stăpânii Winterfellului îi priveau trecând. Efigiile lor erau săpate în lespezile care acopereau mormintele. Stăteau în şiruri lungi, ochii orbi holbându-se din bezna eternă, în vreme ce lupi străvechi, imenşi, din piatră, se încovrigau la picioarele lor. Umbrele în mişcare făceau ca figurile din piatră să pară vii.

În virtutea unui străvechi obicei, în poala fiecărei statui a unui Stăpân al Winterfellului fusese lăsată o sabie lungă de fier, să ţină spiritele răzbunătoare în criptele lor. Cea mai veche sabie se transformase de mult în praf, rămânând numai câteva urme roşietice, acolo unde meniul se odihnise pe piatră. Ned se întrebă dacă asta însemna că acele spirite erau libere să cutreiere acum castelul. Spera că nu. Primii Stăpâni ai Winterfellului fuseseră bărbaţi la fel de aspri ca tărâmul pe care-l guvernaseră. În veacurile de dinaintea venirii peste mare a Stăpânilor Dragonilor, ei nu juraseră credinţă nimănui, considerându-se Regi ai Nordului.

Ned se opri la ultimul mormânt şi ridică torţa cu ulei. Cripta continua în bezna dinaintea lor, dar dincolo de acel punct, mormintele erau goale şi dezvelite; găuri negre, aşteptându-şi morţii, aşteptându-i pe el şi pe copiii săi. Lui Ned nu-i plăcea să se gândească la asta.

– Aici, spuse el regelui său.

Robert dădu din cap în tăcere, îngenunche şi-şi plecă fruntea.

Erau trei morminte, unul lângă altul. Stăpânul Rickard Stark, tatăl lui Ned, avea o faţă prelungă şi netedul Pietrarul

îl cunoscuse foarte bine. Stătea acolo într-o demnitate tăcută, degetele-i de piatră ținând strâns sabia din poala lui, dar în viață, toate săbiile îl trădaseră. În două morminte mai mici, pe fiecare latură, erau copiii săi.

Brandon avusese douăzeci de ani când murise, sugrumat la ordinele Regelui Nebun Aerys Targaryen, cu numai câteva zile înainte să se fi căsătorit cu Catelyn Tully de Riverrun. Tatăl său fusese obligat să-l vadă murind. Fusese un adevărat moştenitor al tronului, cel mai vârstnic, născut pentru a domni.

Lyanna avusese numai şaisprezece ani, o copilă-femeie de o drăgălăşenie surprinzătoare. Ned o iubise din toată inima. Ea ar fi trebuit să-i fie mireasă.

– A fost mult mai frumoasă ca aici, spuse regele după un moment de tăcere. Privirile-i stăruiră pe chipul Lyannei, de parcă ar fi putut s-o aducă înapoi la viață. În cel din urmă, se ridică dificil din cauza propriei sale greutăți. Ah, la naiba, Ned, a trebuit s-o înmormântezi chiar în locul *ăsta?* Glasul său era răguşit, apăsat de amintirea durerii. Merita mai mult decât bezna...

– A fost o Stark de Winterfell, spuse Ned încet. Acesta-i locul ei.

– Ar trebui să fie pe un deal de pe aici, sub un copac cu fructe, cu soarele şi norii deasupra ei şi cu ploaia car s-o spele.

– Am fost lângă ea când a murit, îi aminti Ned regelui. Voia să vină acasă, să se odihnească lângă Brandon şi Tatăl.

Încă o mai putea auzi, din când în când. „Promite-mi”, se tânguise ea în încăperea care mirosea a sânge şi trandafiri. „Promite-mi, Ned.” Febra îi luase puterea şi vocea ei era slabă ca o şoaptă, dar când îşi dăduse cuvântul față de ea, frica dispăruse din ochii surorii sale. Ned îşi amintea felul în care zâmbise, cât de strâns le prinseseră degetele ei pe ale lui când plecase din viață, petalele de trandafir revărsându-se din palma ei, moarte şi înnegrite. După asta, nu-şi mai amintea nimic. Îl găsiseră ținând încă trupul ei, amuțit de durere. Micul insular, Howland Reed, îi luase mâna dintr-a lui. Ned nu-şi mai amintea nimic din toate astea.

– Când pot, îi aduc flori, zise el. Lyannei îi plăceau...florile.

Regele îi atinse obrajii, degetele mângâind cu blândețe piatra dură, de parcă ar fi fost vie.

– Am jurat că-l voi ucide pe Rhaegar pentru ce i-a făcut.

– Ați jurat, îi reaminti Ned.

– Numai o dată, făcu Robert amar.

Trecuseră împreună prin vadul Tridentului pe când bătălia izbucnise în jurul lor, Robert cu ciocanul său de luptă şi coiful măreț, cu coarne, prințul Targaryan înzăuat tot în negru. Pe pieptarul armurii era dragonul cu trei capete al Casei sale, alcătuit din rubine care străluceau ca focul în lumina soarelui. Apele Tridentului se scurgeau înroşite în jurul copitelor cailor pe când dădeau ocol lovind, din nou şi din nou, până ce ultima lovitură năprasnică a ciocanului lui Robert înfundă dragonul şi pieptul de dedesubtul lui. Când Ned ajunsese în cele din urmă la locul luptei, Rhaegar zăcea mort în pârâu, în vreme ce oamenii din ambele armate răscoleau apele clocotitoare în căutarea rubinelor smulse din armură.

– În visele mele îl omor în fiecare noapte, admise Robert. O mie de morți sunt încă mai puține decât merită.

Ned nu putea adăuga nimic la asta. După un moment de tăcere, spuse:

– Ar trebui să ne întoarcem, Maiestatea Voastră. Soția vă aşteaptă.

– S-o ia Ceilalți pe nevastă-mea, mormăi Robert cu acreală, dar o porni înapoi pe unde veniseră, paşii săi duduind grei. Şi dacă mai aud încă o dată „Maiestatea Voastră”, îți înfig capul într-o prăjină. Suntem mai mult de atât unul pentru celălalt.

– Nu am uitat, răspunse Ned calm. Când regele nu răspunse, continuă: Povesteşte-mi de Jon.

Robert scutură din cap.

– Nu am mai văzut încă un bărbat ofilindu-se atât de repede. Am organizat un turnir de onomastica fiului meu. Dacă l-ai fi văzut pe Jon atunci, ai fi putut jura că va trăi veşnic. Patru nopți mai târziu era mort. Boala a fost ca un foc în pântecele lui. L-a ars pe dinăuntru. Se opri lângă un stâlp, în fața mormântului unui Stark mort de mult. L-am iubit pe bătrânul ăla.

– Amândoi l-am iubit. Ned se opri o clipă. Catelyn se teme pentru surorile ei. Cum suportă Lysa durerea?

Gura lui Robert se strâmbă cu amărăciune.

– Nu prea bine, ca să spun adevărul, admise el. Cred că

pierderea lui Jon a înnebunit-o pe femeie, Ned. L-a luat pe băiat înapoi la Eyrie. Împotriva dorinţelor mele. Speram să-l cresc eu, împreună cu Tywin Lannister, la Casterly Rock. Jon nu avea fraţi, nici alţi fii. Doar nu era să l las să fie crescut de muieri?!

Ned ar fi lăsat mai degrabă un copil într-un cuib de vipere, încrezându-se în ele, decât în Stăpânul Tywin, însă îşi lăsă dubiile nerostite. Unele dintre vechile răni u se vindecau cu adevărat niciodată, reîncepând să sângereze la cea mai mică zgândăreală.

– Soaţa şi-a pierdut bărbatul, rosti el cu prudenţă. Poate că mamei i-a fost teamă să nu-şi piardă fiul. Băiatul e foarte mic.

– Are şase ani şi este bolnăvicios, şi e Stăpân peste Eyrie, zeii aibă milă, făcu regele. Stăpânul Tywin nu şi-a luat niciodată un pupil înainte. Lysa ar fi trebuit să se simtă onorată. Lannisterii sunt o Casă măreaţă şi nobilă. Ea nici nu a vrut să audă de asta. Apoi a dispărut în puterea nopţii, fără ca măcar să-şi ceară iertare că a plecat fără permisiune. Cersei era furioasă. Băiatul îmi poartă numele, ştiai asta? Robert Arryn. Am jurat să-l protejez. Cum să fac asta dacă maică-sa îl duce cu ea?

– Îl iau ca pupil, dacă vrei, zise Ned. Lysa ar trebui să fie de acord cu asta. Ea şi Catelyn erau apropiate, şi ar fi ţi ea binevenită aici.

– Este o ofertă generoasă, prietene, zise regele, dar este prea târziu. Stăpânul Tywin şi-a dat deja consimţământul. Creşterea băiatului de altcineva ar fi un afront dureros pentru el.

– Mă preocupă mai mult bunăstarea nepotului meu decât mândria unui Lannister, declară Ned.

– Asta pentru că nu dormi cu un Lannister. Robert râse, hohotele rostogolindu-se printre morminte şi ricoşând în tavanul boltit. Zâmbetul lui era ca o străfulgerare a dinţilor albi în păienjenişul uriaşei sale bărbi negre. Ah, Ned, zise el. Eşti încă prea sobru. Îşi puse unul din braţele masive pe umerii lui Ned. Plănuisem să aştept câteva zile ca să-ţi pot vorbi, dar văd că nu este nevoie de asta. Vino, să ne plimbăm.

O luară din nou printre coloane. Ochi orbi din piatră păreau să-i urmărească pe când treceau. Regele îşi ţinea

brațul pe umărul lui Ned.

– Cred că te-ai întrebat de ce, în cele din urmă, am venit în nord, la Winterfell, după atât timp.

Ned avea bănuielile sale, dar nu le rosti cu voce tare.

– Pentru bucuria tovărăşiei mele, desigur, spuse el cu voioşie. Şi aici este Zidul. Trebuie să-l vedeți, Maiestatea Voastră, să mergeți de-a lungul posturilor de luptă şi să vorbiți cu cei aflați la datorie. Rondul de Noapte este doar umbra a ceea ce a fost odată. Benjen spune...

– Fără nici o îndoială că voi asculta, cât de curând, ce are de spus fratele tău, zise Robert. Zidul datează de cât, de opt mii de ani? Mai poate aştepta câteva zile. Am probleme mult mai urgente. Sunt vremuri dificile. Am nevoie de oameni buni în jurul meu. Oameni precum Jon Arryn. A servit ca Stăpân al Eyrie, ca Paznic peste Est şi ca Mână a Regelui. Nu va fi uşor de înlocuit.

– Fiul său..., începu Ned.

– Fiul său îi va succeda la conducere în Eyrie şi peste toate domeniile sale, zise Robert brusc. Nu mai mult.

Asta-l luă pe Ned prin surprindere. Se opri, uluit, >i se întoarse să-şi privească regele. Cuvintele țâşniră nestăvilite.

– Arrynii au fost dintotdeauna Păzitorii Estului. Titlul se moşteneşte odată cu domeniul.

– Poate că, atunci când va ajunge la vârsta potrivită, îi va fi înapoiată onoarea, spuse Robert. Am să mă gândesc la asta în acest an şi în următorul. Un băiat de şase ani nu este conducător de oşti, Ned.

– În vreme de pace, titlul este doar onorific. Lasă-l pe băiat să-l păstreze. Pentru onoarea tatălui său, nu pentru a sa. Desigur, îi datorezi măcar atât lui Jon, pentru serviciile sale.

Regele nu era încântat. Îşi luă mâna de pe umărul lui Ned.

– Serviciile pe care le-a adus Jon erau datoria sa față de stăpânul său. Nu sunt nerecunoscător, Ned. Tu, dintre toți, ar trebui să ştii asta. Însă fiul nu este aidoma tatălui. Un băiețel nu poate păstra Estul. Apoi tonul său se înmuie. Ajunge cu astea. Sunt lucruri mult mai importante de discutat, iar acum nu am să mă cert cu tine. Am nevoie de tine, Ned.

– Sunt la ordinele voastre, Maiestate. Oricând.

Erau cuvinte pe care trebuia să le rostească, aşa că le spuse, temându-se de ce ar putea urma. Robert nici nu păru

să-l fi auzit.

– Toți anii petrecuți împreună în Eyrie... au fost ani zeieşti. Te vreau din nou lângă mine, Ned. Te vreau pe Domeniul Regelui, nu aici, la capătul lumii, unde nu eşti de nici un folos nimănui. Robert scrută bezna pentru o clipă, cu melancolia unui Stark. Îți jur, să stai pe trotil este de o mie de ori mai greu decât să-l cucereşti. Legile sunt nişte treburi plicticoase şi număratul banilor e şi! mai rău. Iar oamenii... nu se mai termină. Şed pe blestematul ăla de scaun de fier şi-i ascult plângându-se până ce mintea mi se încețoşează, iar dosul îmi devine carne vie. Toți vor ceva, bani sau pământ, ori dreptate. Minciunii pe care le spun... Iar nobilii şi doamnele mele nu sunt mai breji. Sunt înconjurat de linguşitori şi nebuni. Asta poate aduce pe oricine la sminteală, Ned. Jumătate dintre ei nu îndrăznesc să-mi spună adevărul, iar cealaltă jumătate nu-l ştiu. Sunt nopți când îmi doresc să fi pierdut atunci, la Trident. Ah, nu chiar cu adevărat, însă...

– Înțeleg, zise Ned încet.

Robert se uită la el.

– Cred că da. Dacă este aşa, eşti singurul, prietene. Zâmbi. Lord Eddard Stark, te voi numi Mână a Regelui.

Ned se lăsă pe un genunchi. Oferta nu-l surprinse; ce alt motiv ar fi putut avea Robert ca să vină de atât de departe? Mâna Regelui era cel de-al doilea om ca putere în cele Şapte Regate. Vorbea cu glasul unui rege, comanda armatele regelui, aplica legile regelui. La răstimpuri, chiar şedea pe Tronul de Fier pentru a face dreptatea regelui, când suveranul era absent ori bolnav, ori indisponibil din alte motive. Robert îi oferea o responsabilitate la fel de vastă ca însuşi domeniul. Era ultimul lucru din lume pe care şi l-ar fi dorit.

– Maiestatea Voastră, începu el. Nu sunt vrednic de o astfel de onoare.

Robert mormăi cu o nerăbdare glumeață.

– Dacă aş vrea să te onorez, te-aş lăsa să te retragi. Am intenția de a te face să conduci acest regat şi să lupți in războaie în timp ce eu mănânc şi beau şi mă împreunez. Se plesni peste burtă şi rânji. Ştii vorba aceea despre rege şi Mână?

Ned cunoştea zicala.

– Ceea ce visează regele, spuse el, Mâna construieşte.

– Odată, m-am culcat cu o ţaţă care mi-a spus că poporul de rând are un alt fel de a zice asta. Cică regele mănâncă, iar Mâna ia rahatul.

Îşi lăsă capul pe spate şi scoase un hohot de râs. Ecourile se reverberară prin întuneric: în jurul lor, morţii din Winterfell păreau să-i privească cu ochi reci şi dezaprobatori. În cele din urmă, râsul se potoli şi se opri. Ned era tot într-un genunchi, ridicându-şi privirile.

– La naiba, Ned, se plânse regele. Ai putea să mă încânţi măcar cu un zâmbet.

– Se spune că aici iarna se face atât de frig, încât râsul unui bărbat îi îngheaţă în gât şi-l duce la moarte prin sufocare, spuse Ned prudent. Poate că de asta în familia Stark sunt oameni cu foarte puţin umor.

– Vino cu mine în sud, am să te învăţ eu să râzi din nou, promise regele. Tu m-ai ajutat să câştig tronul ăsta blestemat, acum ajută-mă să-l şi păstrez. Suntem făcuţi să conducem împreună. Dacă Lyanna ar fi trăit, am fi fost legaţi, uniţi prin sânge şi prin sentimente. Ei bine, nu este prea târziu. Eu am un fiu. Tu ai o fiică. Jeff al meu şi Sansa ta ar trebui să ne unească, aşa cum Lyanna şi eu am fi făcut-o odată.

Această propunere îl surprinse.

– Sansa are numai unsprezece ani.

Robert dădu nerăbdător din mână.

– E suficient de mare pentru o logodnă. Căsătoria poate să mai aştepte câţiva ani. Regele zâmbi. Acum ridică-te şi spune da, blestematule.

– Nimic nu mi-ar face plăcere mai mare, Maiestatea Voastră, răspunse Ned. Ezită. Aceste onoruri sunt cu totul neaşteptate. Aş putea primi ceva timp de gândire? Trebuie să-i spun soţiei mele...

– Da, da, bineînţeles, spune-i lui Catelyn, mai gândeşte-te, dacă vrei. Regele se aplecă şi îl apucă de mână, ridicându-l în picioare. Să nu mă faci însă să aştept prea mult. Nu sunt cel mai răbdător dintre oameni.

Pentru o clipă, Eddard Stark fu copleşit de un sentiment teribil, rău prevestitor. *Acesta* era locul său, aici, în nord. Privi spre siluetele din piatră din jurul său, inspiră adânc în răceala tăcută a criptei. Putea simţi ochii morţilor. Ascultau

cu toții, ştia asta. Iar iarna bătea la uşă.

JON

Erau momente, nu foarte multe, când Jon Snow era bucuros că era un bastard. Pe când îşi umplea din nou cupa cu vin dintr-o butelcă de pe masă, îşi dădu seama că şi acesta ar putea fi unul dintre ele. Se aşeză înapoi pe bancă, printre tinerii cavaleri, şi bău. Dulceața şi aroma de fructe ale vinului de vară îi umplură gura şi-i aduseră un zâmbet pe buze.

Marea Sală Winterfell era încețoşată de fum şi plină c mirosul cărnii fripte şi al pâinii proaspăt coapte. Pereții săi din piatră cenuşie erau drapați cu flamuri. Albe, aurii, purpurii: lupul străvechi al Casei Stark, cerbul încoronat al Casei Baratheon, leul Casei Lannister. Un muzicant cânta la harfa mare şi recita o baladă, dar până în capătul sălii glasul său abia dacă se mai auzea peste huruitul focului, zăngănitul farfuriilor şi al cupelor de cositor şi zumzăitul sutelor de conversații de bețivani.

Trecuseră deja patru ore de la începutul ospățului de bun-venit oferit pentru rege. Frații şi surorile lui Jon fuseseră aşezați împreună cu copiii regali, în spatele podiumului ridicat unde Lordul şi Lady Stark îi întrețineau pe rege şi regină. Pentru a cinsti ocazia, tatăl său, lordul, va permite, fără nici o îndoială, fiecărui copil câte un pahar de vin, dar nu mai mult de atât. Aici jos, printre bănci, nu se găsea nimeni care să-l oprească pe Jon si bea după pofta inimii. Şi descoperi că avea în el o sete de bărbat adevărat, spre încântarea stridentă a tinerilor din jurul lui, care-l încurajau de fiecare dată când golea câte un pahar. Erau o tovărăşie plăcută, iar Jon savura istorisirile lor despre bătălii, alcov şi vânătoare. Era sigur ci tovarăşii săi erau mult mai distractivi decât odraslele re gelui. Îşi potolise curiozitatea asupra oaspeților când aceştia îşi făcuseră apariția. Întreaga procesiune trecuse la nici un pas distanță de locul care i se dăduse, pe bancă, iar Jon îi putuse privi pe îndelete.

Tatăl său, stăpânul, intrase primul, escortând-o pe regină. Era la fel de frumoasă pe cât ziceau bărbații. O tiară cu pietre prețioase strălucea în părul ei auriu, smaraldele se potriveau de minune cu ochii ei verzi. Tatăl său o ajutase să urce pe trepte până la podium şi o condusese la locul ei, însă regina aproape că nici nu-l privise. Chiar şi la cei paisprezece

ani ai săi, Jon putea citi dincolo de surâsul ei.

Următorul fusese însuşi Regele Robert, cu Lady Stark la braţul său. Regele era o mare dezamăgire pentru Jon. Tatăl său vorbea despre el destul de des: nepreţuitul Robert Baratheon, demonul de la Trident, cel mai aprig războinic de pe domeniu, un gigant între prinţi. Jon văzu însă doar un bărbat gras, congestionat la faţă, transpirând între mătăsuri. Mergea ca un bărbat aproape beat.

După ei, veniră copiii. Primul, micul Rickon, reuşise să străbată întreaga distanţă cu toată demnitatea pe care o putea avea un copil de trei ani. Jon trebuise să-l îndemne să meargă mai departe când se oprise să-l cerceteze. Aproape, în spatele lui, venea Robb, înveşmântat în lână cenuşie amestecată cu alb, culorile Casei Stark. La braţul u mergea Prinţesa Myrcella. Era o mână de fată, de nici opt ani, părul ei revărsându-se ca o cascadă de bucle blonde sub o plasă ornată cu giuvaieruri. Jon observase sfioşenia cu care-l privea pe Robb, când treceau printre mese, şi felul timid în care-i zâmbea. Hotărâse că era insipidă. Robb nici măcar nu era în stare să-şi dea seama cât era de proastă, rânjea ca un smintit.

Surorile sale vitrege îi escortaseră pe prinţii casei regale. Arya îl însoţea pe durduliul de Tommen, al cărui păr alb-blond era mai lung decât al ei. Sansa, cu doi ani mai mare, îl conducea pe prinţul moştenitor, Jeffrey Baratheon. El avea doisprezece ani, fiind mai mic decât Jon sau Robb, însă mai înalt decât ei, spre marea dezamăgire a lui Jon. Prinţul Jeffrey avea părul surorii sale şi ochii verzi, adânci, ai mamei lui. O şuviţă rebelă curgea peste colierul de aur de la gât şi peste gulerul înalt, de catifea. Sansa părea încântată pe când păşea alături de el, însă lui Jon nu-i plăceau buzele lui bosumflate şi nici aerul plictisit şi dispreţuitor cu care privea Marea Sală Winterfell.

Era mult mai interesat de perechea următoare, din spatele lui: fraţii reginei, Lannisterii de la Casterly Rock. Leul şi Pezevenghiul; nu putea greşi în a-i identifica. Ser Jaime Lannister era fratele geamăn al reginei Cersei; înalt şi auriu, cu ochi verzi, strălucitori, şi un surâs care tăia ca un cuţit. Purta mătăsuri purpurii, cizme negre înalte, o mantie de satin negru. Pe pieptarul tunicii, leul Casei sale era brodat cu fir de aur, urlându-şi îndrăzneala. Pe faţă, i se spunea

Leul Casei Lannister, dar pe la spate se şoptea „Regicidul".

Jon descoperi că era greu să-ți desprinzi privirea de la el. *Iată cum ar trebui sa arate un rege,* se gândi el. Apoi îl văzu pe celălalt, mergând legănat, pe jumătate ascuns după fratele său. Tyrion Lannister, cel mai tânăr şi, de departe, cel mai respingător dintre toate odraslele Lordului Tywin. Tot ceea ce zeii dăruiseră reginei Cersei şi lui Jaime îi refuzaseră lui Tyrion. Era un pitic, pe jumătate cât fratele său, încercând să țină pasul pe picioarele lui pricăjite. Avea capul prea mare pentru trupul său, cu un chip înfundat, de brută, sub smocurile sprâncenelor stufoase. Un ochi verde şi celălalt negru se holbau de sub şuvițele de păr lins, atât de blond încât părea alb. Jon îl privea fascinat.

Ultimii dintre marii nobili care îşi făcuseră apariția fuseseră unchiul său, Benjen Stark, din Rondul de Noapte, şi pupilul tatălui său, tânărul Theon Greyjoy. Benjen îi adresă din mers lui Jon un zâmbet cald. Theon îl ignoră pe față, dar asta nu mai era ceva nou. După ce se aşezară cu toții, se făcură primele toasturi, se adresară mulțumiri, după care începuse ospățul. Jon începuse să bea imediat şi nu se mai oprise.

Ceva se frecă de piciorul său, pe sub masă. Jon văzu doi ochi roşii holbându-se la el.

– Iar ți-e foame? întrebă el.

La mijlocul mesei mai era încă *o* jumătate de pui cu miere. Jon se întinse să rupă un copan, apoi avu o idee şi mai bună. Înfipse un cuțit în pui şi lăsă carnea să alunece pe podea, între picioarele sale. Năluca se repezi spre ea cu o ferocitate tăcută. Fraților şi surorilor lui nu li se permisese să-şi aducă lupii la ospăț, însă la acest capăt de sală se aflau mai multe potăi decât putea Jon să numere şi nimeni nu spusese nici o vorbă despre puiul lui de lup. Îşi zise că avusese noroc şi cu asta.

Ochii-l usturau. Jon îi frecă cu îndârjire, blestemând fumul. Dădu pe gât încă o înghițitură de vin şi privi cum lupul său străvechi devora puiul. Printre mese circulau câini, adulmecând după fetele care serveau. Unul dintre ei, o cățea cu blana neagră, cu ochi galbeni, lunguieți, simți mirosul de pui. Se opri şi se strecură sub bancă, să-şi tragă partea. Jon privi confruntarea. Cățeaua mârâi surd, din gât, şi se apropie. Năluca privi în sus, tăcut, şi pironi cățeaua cu

ochii aceia roşii ca focul. Căţeaua scoase un mârâit furios. Era de trei ori mai mare decât puiul de lup străvechi. Năluca nu se clinti. Stătea pe prada sa şi-şi deschise botul, dezvelindu-şi colţii. Căţeaua se încorda, latră din nou, apoi se răzgândi în privinţa luptei. Se întoarse şi se duse de acolo, cu un ultim mârâit, pentru a-şi salva onoarea. Năluca reveni la festinul său.

Jon rânji şi se aplecă sub masă să zbârlească blana albă. Lupul privi spre el, îi linse blând mâna, apoi îşi reluă mâncatul.

– Nu-i acesta unul dintre lupii străvechi de care am auzit atâtea? întrebă un glas cunoscut, din apropiere.

Jon se uită în sus încântat, pe când unchiul său, Ben, îi puse palma pe cap şi-i ciufuli părul aşa cum Jon zburlise blana lupului.

– Da, răspunse el. Îl cheamă Năluca.

Unul dintre cavaleri îşi întrerupse istorioara obscenă pe care o spunea pentru a face loc la masă pentru nobilul lor frate. Ben Stark încalecă banca cu picioarele sale lungi şi luă o cupă cu vin din mâna lui Jon.

– Vin de vară, spuse el după o înghiţitură. Nimic nu-i atât de dulce. Câte pocale ai dat peste cap, Jon?

El zâmbi. Ben Stark începu să râdă.

– Aşa cum m-am temut şi eu. Ei, fie! Cred că eram mai tânăr ca tine când m-am îmbătat pentru prima oară cu adevărat.

Înşfacă o ceapă coaptă, mustind de sos, de pe un fund de lemn din apropiere, şi muşcă. O ronţăi.

Unchiul său avea trăsături ascuţite şi era sfrijit ca un colţ de stâncă, însă în ochii săi albaştri-cenuşii licărea tot timpul urma unui zâmbet. Se îmbrăca în negru, ca orice bărbat din Rondul de Noapte. Pentru această noapte, alesese catifea neagră, cizme de piele şi o centură lată, cu cataramă de argint. Un lănţug greu, din argint, atârna la gâtul său. Benjen îl privea amuzat pe Nălucă pe când îşi ronţăia ceapa.

– Un lup foarte tăcut, remarcă el.

– Nu seamănă cu ceilalţi, răspunse Jon. Nu scoate niciodată vreun sunet. De asta i-am spus Năluca. De asta, şi pentru că este alb. Ceilalţi pui sunt toţi întunecaţi, cenuşii sau negri.

– Încă mai sunt lupi străvechi dincolo de Zid. Îl mai auzim

în timpul rondurilor. Benjen Stark îi aruncă lui Jon o privire lungă. Nu stai, de obicei, cu frații tăi la masă?

– De cele mai multe ori, răspunse Jon pe un ton neutru. Însă nu în noaptea asta, Lady Stark a zis că ar putea fi o insultă pentru familia regală să fie aşezat un bastard printre ei.

– Înțeleg. Unchiul său privi peste umăr, spre masa de la capătul celălalt al sălii. Fratele meu nu pare în toane prea festive acum.

Şi Jon observase asta. Un bastard trebuia să învețe să bage de seamă diferite lucruri, să citească adevărul pe care oamenii îl ascundeau în spatele privirilor. Tatăl său răspundea la toate amabilitățile, însă în el se ghicea o încordare pe care Jon rareori o mai văzuse înainte. Vorbea puțin, privind prin sală cu ochi opaci, fără să vadă nimic. Cu două locuri mai încolo, regele bea vârtos de la începutul nopții. Fața sa lată era înroşită sub barba neagră şi lungă. Închina multe cupe, râdea zgomotos la fiecare glumă, ataca fiecare fel de mâncare ca un nemâncat, însă lângă el regina părea la fel de rece ca o sculptură în gheață.

– Şi regina e nervoasă, îi spuse Jon unchiului său, cu glas scăzut. Tata l-a dus pe rege jos, în criptă, astăzi după-amiază. Regina nu ar fi vrut să-l lase.

Benjen îi adresă lui Jon o privire iscoditoare, încărcată de subînțelesuri.

– Nu-ți scapă prea multe, nu-i aşa? Am putea folosi un om ca tine la Zid.

Jon se umflă de mândrie.

– Robb luptă mai bine decât mine cu lancea, dar eu mă descurc mai bine cu sabia, iar Hullen spune că şi călăresc la fel de bine ca oricine din castel.

– Realizări remarcabile.

– Ia-mă cu tine când te întorci la Zid, spuse Jon dintr-odată. Tata mă va lăsa să plec dacă-i ceri tu asta, ştiu că da.

Unchiul Benjen îi studie chipul cu atenție.

– Zidul este un loc năprasnic pentru un băiat, Jon.

– Sunt aproape un bărbat, protestă Jon. Am să împlinesc cincisprezece ani, chiar de onomastică, iar Maester Luwin spuse că bastarzii cresc mai repede decât alți copii.

– Asta cam aşa e, zise Benjen cu o zvâcnitură a buzelor. Luă cupa lui Jon de pe masă, o umplu din nou, turnând

dintr-un urcior apropiat, şi trase o înghițitură lungă.

– Daeren Targaryen avea numai paisprezece ani când a cucerit Dorne, spuse Jon.

Tânărul Dragon era unul dintre eroii săi.

– O cucerire care a durat doar o vară, observă unchiul său. Regele Copil a pierdut zece mii de oameni casă ocupe locul şi alți cincizeci de mii încercând să-l păstreze. Cineva ar fi trebuit să-i spună că războiul nu este o joacă. Luă încă o înghițitură de vin. De asemenea, spuse ştergându-se la gură, Daeren Targaryen avea doar optsprezece ani când a murit. Sau ai uitat partea asta?

– Nu uit nimic, se lăudă Jon. Vinul îl făcea îndrăzneț. Încercă să se îndrepte de spate, ca să pară mai înalt. Vreau să servesc în Rondul de Noapte, unchiule.

Se gândise îndelung şi din greu la asta, zăcând în pat noaptea, în vreme ce frații săi dormeau în jurul său. Robb va moşteni într-o bună zi Winterfell, va comanda marile armate ca Paznic al Nordului, Bran şi Rickon vor fi purtătorii de flamuri şi vor conduce avanposturile în numele lui. Surorile sale, Arya şi Sansa, se vor căsători cu moştenitorii altor mari Case şi se vor duce în sud ca doamne la castelele lor. Dar ce loc putea spera un bastard să moştenească?

– Nu ştii ce-mi ceri, Jon. Rondul de Noapte este o frăție legată prin jurământ. Nu avem familii. Nici unul dintre noi nu va avea, vreodată, fii. Soața noastră este datoria. Țiitoarea ne este onoarea.

– Şi un bastard poate avea onoare, spuse Jon. Sunt gata să depun jurământul în fața ta.

– Eşti un băiat de paisprezece ani, răspunse Benjen. Încă nu eşti bărbat. Până nu cunoşti femeia nu vei şti la ce vei fi nevoit să renunți.

– Nu-mi pasă de asta, se înfierbântă Jon.

– S-ar putea să-ți pese, dacă ai ştii ce înseamnă, rosti Benjen. Dacă ai şti cât te costă jurământul, s-ar putea să fii mai puțin dornic să plăteşti prețul, fiule.

Jon simți cum înlăuntrul său îl cuprinde furia.

– Nu sunt fiul tău!

Benjen Stark se ridică.

– E mai degrabă păcat. Puse o mână pe umărul lui Jon. Vino la mine, după ce ai crescut vreo câțiva dintre propriii tăi bastarzi, şi o să vedem atunci cum te simți.

Jon tremura.

– Nu am să cresc niciodată vreun bastard, spuse el cu grijă. *Niciodată!* Scuipă cuvântul ca pe un venin. Dintr-o dată, îşi dădu seama că peste întreaga masă se aşternuse tăcerea şi că toată lumea îl privea. Simți cum în ochi i se adunau lacrimile. Se ridică în picioare. Vă rog să mă scuzați, spuse cu o ultimă urmă de demnitate.

Se întoarse şi plecă în goană, înainte să apuce cineva să-l vadă plângând. Trebuie că băuse mai mult vin decât credea el. Picioarele se împleticeau sub el pe când încercă să fugă şi se clătină într-o parte şi-n alta, dând peste una dintre servitoare şi răsturnând o butelcă cu vin. În jurul său izbucniră hohote de râs, iar Jon simți lacrimi fierbinți pe obraji. Câțiva încercară să-l îndrepte. Se] smulse din îmbrățişarea lor şi o rupse la fugă, aproape orb, spre uşă. Năluca îl urmă îndeaproape, în noapte.

Curtea era tăcută şi pustie. O santinelă singuratica! stătea de strajă la posturile de luptă de pe zidurile interioare, cu mantia strânsă pe trup, ca să se apere de frig. Arăta plictisit şi jalnic pe când se zgribulea acolo, singur, dar Jon ar fi schimbat locul cu el într-o clipită. Altfel, castelul era întunecat şi pustiu. Jon văzuse odată, un avanpost abandonat, un loc mohorât, unde nu mişca nimic în afara vântului, iar pietrele tăceau, nespunând nimic despre oamenii care trăiseră acolo. Winterfell îi amintea de acel loc, în această noapte.

Zarva muzicii şi a cântecelor se risipea prin ferestrele deschise din spatele lui. Erau ultimele lucruri pe care ar fi dorit Jon să le audă. Îşi şterse lacrimile cu mâneca de la cămaşă, furios că le lăsase să curgă, şi se întoarse să plece.

– Băiete, se auzi o voce.

Jon se întoarse. Tyrion Lannister stătea pe pervazul de deasupra uşii Marii Săli, semănând cu o himeră. Piticul rânjea în jos, spre el.

– Animalul ăla e un lup?

– Un lup străvechi, spuse Jon. Îl cheamă Năluca. Se uită în sus spre omuleț, întreaga sa dezamăgire fiind uitată dintr-odată. Ce faci acolo, sus? De ce nu eşti la ospăț?

– E prea cald şi prea multă gălăgie şi am băut prea mult vin, îi explică piticul. Am descoperit, cu multă vreme în urmă, că este socotită o grosolănie să vomiți pe fratele tău.

Aş putea să-ţi privesc lupul mai îndeaproape: Jon ezită, apoi încuviinţă încet din cap.

– Poţi să cobori de acolo sau aduc o scară?

– Oh, lasă asta, spuse omuleţul.

Sări de pe pervaz în văzduh. Jon icni, apoi privi cum Tyrion Lannister se roti în aer ca o minge, ateriza uşor în mâini, apoi sări înapoi în picioare.

Năluca se retrase, nesigur, de lângă el. Piticul se scutură de praf şi izbucni în râs.

– Cred că ţi-am speriat lupul. Cer iertăciune.

– Nu-i speriat, zise Jon. Îngenunche şi-l chemă. Nălucă, hai aici. Vino! Aşa. Puiul de lup păşi cu grijă, apropiindu-se, şi amuşină faţa lui Jon, dar îşi ţinu privirile pe Tyrion Lannister şi, când piticul se întinse spre el, se trase înapoi şi-şi dezveli colţii într-un mârâit tăcut.

– Ce timid e, nu-i aşa? remarcă Lannister.

– Şezi, Nălucă, îi comandă Jon. Aşa. Stai liniştit. Se uită spre pitic. Acum poţi să-l atingi. Nu se mişcă până ce nu-i spun eu. L-am dresat.

– Înţeleg, spuse Lannister. Îl zburli blana albă ca zăpada dintre urechi şi glăsui: Drăguţ lup.

– Dacă n-aş fi aici, ţi-ar fi sfârtecat beregata, zise Jon.

– În acest caz, ai face mai bine să te ţii pe aproape, vorbi piticul. Îşi ridică într-o parte capul supradimensionat şi-l privi pe Jon cu ochii lui bicolori. Eu sunt Tyrion Lannister.

– Ştiu, spuse Jon. Se ridică. În picioare, era mai înalt decât piticul. Îl făcea să se simtă ciudat.

– Eşti bastardul lui Ned Stark, nu?

Jon se simţi străbătut de un val de răceală. Strânse din buze fără să spună nimic.

– Te-am jignit? îmi pare rău. Piticii nu trebuie să aibă tact. Generaţii întregi de smintiţi care fac tumbe îmbrăcaţi ca la circ mi-au dat dreptul de a mă înveşmânta cum poftesc şi de a spune tot ce-mi trece prin minte. Rânji. Totuşi, *eşti* un bastard.

– Lordul Eddard Stark este tatăl meu, admise Jon băţos.

– Da. Pot să văd asta. Ai mai mult sânge nordic în tine decât fraţii tăi.

– Fraţii mei vitregi, îl corectă Jon.

Era încântat de comentariul piticului, dar încercă să n-o arate.

– Lasă-mă să-ți dau un sfat, bastardule, făcu Lannister. Să nu uiți niciodată ceea ce eşti, pentru că; în mod sigur, lumea nu va uita. Fă din asta forța ta. Atunci nu va fi niciodată punctul tău slab. Fă din asta o pavăză şi nu va fi folosită niciodată ca să te rănească.

Jon nu era într-o dispoziție în care să accepte sfaturi de la cineva.

– Ce ştii tu despre cum e să fii un bastard?

– Toți piticii sunt bastarzi în ochii taților lor.

– Dar tu eşti fiul adevărat al mamei tale, născut Lannister.

– Chiar aşa? răspunse piticul sardonic. Spune asta lordului, tatăl meu. Mama a murit născându-mă pe mine, iar el nu a fost niciodată sigur.

– Eu nu ştiu nici măcar cine a fost mama mea, zise Jon.

– O femeie, fără îndoială. Majoritatea sunt aşa. Aminteşte-ți asta, băiete. Toți piticii pot fi bastarzi, dar nu toți bastarzii trebuie să fie şi pitici.

Şi cu asta, se întoarse şi o luă agale înapoi, spre festin, fluierând o melodie. Când deschise uşa, lumina din interior îi proiectă umbra clară în curte şi, pentru o clipă doar, Tyrion Lannister fu înalt ca un rege.

CATELYN

Dintre toate încăperile din Marea Cetate Winterfell, camerele de culcare ale lui Catelyn erau cele mai călduroase. Rareori trebuia să aprindă focul. Castelul fusese construit deasupra unor izvoare termale şi apele fierbinţi curgeau prin pereţi şi încăperi precum sângele prin trupul unui om, gonind răceala din sălile de piatră, umplând!grădinile de sticlă cu o căldură umedă, ferind pământul de îngheţ. Bazine deschise abureau ziua şi noaptea în zeci de curţi mici. Nu era mare lucru vara, însă iarna era diferenţa dintre viaţă şi moarte.

Baia lui Catelyn era întotdeauna fierbinte şi aburindă, iar pereţii calzi la atingere. Căldura îi amintea de Riverrun, de zilele cu soare, cu Lysa şi Edmure, însă Ned nu putea suporta fierbinţeala. Familia Stark era făcută pentru frig, îi spunea el, iar ea râdea şi-i răspundea că în acest caz şi-au construit castelul într-un loc nepotrivit.

Aşa că, după ce terminaseră, Ned ieşise din aşternut şi coborâse din patul ei, aşa cum mai făcuse de o mie de ori înainte. Traversă încăperea, trase draperiile grele şi deschise ferestrele înalte şi înguste, una câte una, lăsând în interior aerul nopţii.

Vântul se învârtejea în jurul lui pe când stătea cu faţa în beznă, despuiat şi cu mâinile goale. Catelyn îşi trase blănurile spre bărbie şi-l privi. Părea, cumva, mai mic şi mai vulnerabil, la fel ca tânărul cu care se căsătorise în templul de la Riverrun, cu cincisprezece ani înainte. Încă o mai dureau şalele de la graba cu care făcuseră dragoste. Era o durere plăcută. Îi putea simţi sămânţa înlăuntrul ei. Se rugă să meargă totul repede acolo. Trecuseră trei ani de la naşterea lui Rickon. Nu era prea bătrână. I-ar mai fi putut dărui încă un fiu.

– Îl voi refuza, spuse Ned întorcându-se spre ea. Avea ochii încercănaţi, iar glasul plin de îndoială.

Catelyn se ridică în pat.

– Nu poţi. Nu *poţi* face asta.

– Obligaţiile mele sunt aici, în nord. Nu am nici o dorinţă de a fi Mâna lui Robert.

– Nu va înţelege asta. E rege acum, iar regii nu sunt ca şi ceilalţi oameni. Dacă refuzi să-l serveşti, se va întreba de ce,

iar mai devreme sau mai târziu va bănui că i te opui. Nu poți vedea pericolul care ne paşte?

Ned scutură din cap, refuzând să creadă asta.

– Robert nu mă va atinge niciodată, nici pe ai mei. Eram mai apropiați decât frații. Mă iubeşte. Dacă-l refuz, va urla şi va blestema şi va face tămbălău, dar într-o săptămână vom râde împreună din cauza asta. Îl cunosc!

– Îl cunoşteai, spuse ea. Regele este acum un străin pentru tine. Catelyn îşi aminti de lupul străvechi zăcând mort în zăpadă, cu cornul de cerb rupt, înfipt adânc în gâtlej. Trebuia să-i deschidă ochii şi lui. Mândria este totul pentru un rege, stăpânul meu. Robert a străbătut tot drumul ca să te vadă, să-ți aducă mari onoruri, nu i le poți arunca în față.

– Onoruri? râse Ned cu amărăciune.

– În ochii lui, da.

– Iar în ai tăi?

– *Şi* în ai mei, se aprinse ea mânioasă acum. De ce nu putea vedea? îşi oferă propriul fiu pentru căsătoria cu fiica noastră, cum altcumva ai putea numi asta? Sansa ar putea deveni într-o zi regină. Fii ei ar putea domni de la Zid până la munții Dorne. Ce poate fi rău în asta?

– Pe toți zeii, Catelyn, Sansa are numai *unsprezece* ani, spuse Ned. Iar Jeffrey... Jeffrey este...

Termină ea în locul său:

–...e prinț moştenitor şi urmaş la Tronul de Fier. Iar eu aveam numai doisprezece ani când tatăl meu m-a promis fratelui tău, Brandon.

Amintirea aduse un gust amar în gura lui Ned.

– Brandon. Da. Brandon ar şti ce-i de făcut. Întotdeauna a ştiut. Totul era pregătit pentru Brandon. Tu, Winterfell, totul. A fost să fie Mâna Regelui şi tatăl reginelor. Nu am cerut niciodată să mi se ofere mie cupa asta.

– Poate că nu, rosti Catelyn, însă Brandon e mort, iar cupa ți-a fost înmânată ție şi trebuie să bei din ea, fie că vrei, fie că nu.

Ned se duse de lângă ea, înapoi spre noapte. Privi în beznă, uitându-se la lună şi la stele, sau poate spre santinelele de pe ziduri.

Catelyn se înduioşa, simțindu-i suferința. Eddard Stark se căsătorise cu ea în palatul lui Brandon, aşa cum cerea

obiceiul, însă umbra fratelui său mort încă mai zăcea între ei, ca şi altele – umbra femeii pe care nu o dezvăluia, femeia care-i născuse fiul bastard.

Era pe cale să se ducă la el, când cineva bătu la uşa camerei, tare şi pe neaşteptate. Ned se întoarse, încruntat.

– Ce este?

Glasul lui Desmond răzbătu prin uşă.

– Stăpâne, Maester Luwin e afară şi vă imploră să-i acordaţi o audienţă urgentă.

– I-ai spus că am lăsat ordin să nu fiu deranjat?

– Da, stăpâne. Insistă.

– Prea bine, atunci trimite-l aici.

Ned se îndreptă spre dulapul de haine şi se îmbrăcă într-o robă grea. Catelyn îşi dădu, brusc, seama cât de frig se făcuse. Se ridică în pat şi-şi trase blănurile până la bărbie.

– Poate că ar trebui să închidem ferestrele, sugeră ea. Ned dădu absent din cap. Maester Luwin fu poftit înăuntru. Era un bărbat cenuşiu, mic de statură. Ochii-i erau tot cenuşii, ageri, şi vedeau multe. Părul îi era cenuşiu, cât îi mai lăsase vârsta pe cap. Roba sa era de lână gri, tivită cu blană albă – culorile Casei Stark. Mânecile largi aveau buzunare ascunse în interior. Luwin avea întotdeauna lucruri dosite în acele mâneci şi scotea la iveală altele: cărţi, mesaje, obiecte ciudate, jucării pentru copii. Catelyn era surprinsă să vadă că Maester Luwin mai putea ridica mâinile cu toate acele lucruri din mâneci.

Maester aşteptă până ce uşa se închise în urma sa înainte să înceapă să vorbească.

– Stăpâne, îi spuse el lui Ned, iertaţi-mă că vă tulbur odihna. A fost lăsat un mesaj.

Ned privi iritat.

– *A fost* lăsat? De cine? A venit vreun călăreţ? Nu mi s-a spus nimic.

– Nu a fost nici un călăreţ, stăpâne. Numai o cutie de lemn sculptat, lăsată pe masa din postul meu de observaţie, în timpul cât aţipisem. Slujitorii mei nu au văzut pe nimeni, dar trebuie că a fost adus de cineva din suita regelui. Nu am mai avut alţi vizitatori din sud.

– O cutie de lemn, spui? zise Catelyn.

– Înăuntru erau nişte lentile noi, fine, pentru observator, din Myr, după cum se pare. Şlefuitorii de lentile din Myr

sunt fără seamăn.

Ned se încruntă. Avea foarte puțină răbdare pentru astfel de lucruri, Catelyn ştia asta.

– A, lentile, spuse el. Ce are asta de-a face cu mine?

– Mi-am pus aceeaşi întrebare, răspunse Maester Luwin; Este limpede că aici este mai mult decât pare.

Catelyn se zgribuli sub blănurile grele.

– O lentilă este un instrument care ne ajută să vedem.

– Într-adevăr, aşa este. Îşi trecu degetul peste colierul ordinului său, un lanț greu purtat strâns în jurul gâtului, fiecare verigă fiind confecționată dintr-un alt metal. Catelyn putea simți spaima cuibărindu-se din nou în ea.

– Ce vor ei să ne facă să vedem mai limpede?

– Asta m-am întrebat şi eu. Maester Luwin extrase din mânecă un sul de hârtie rulat strâns. Am găsit adevăratul mesaj ascuns sub fundul fals, când am desfăcut cutia în care fuseseră lăsate lentilele, dar nu este ceva ce trebuia să văd eu.

Ned întinse mâna.

– Atunci dă-mi-l.

Luwin nici nu se clinti.

– Iertare, stăpâne, dar mesajul nu este nici pentru dumneavoastră. Este pentru Lady Catelyn şi numai pentru ea. Mă pot apropia?

Catelyn dădu din cap, neîndrăznind să vorbească. Maester puse hârtia pe masa de lângă pat. Era sigilată cu picătură de ceară albastră. Luwin se înclină şi dădu să se retragă.

– Stai, îi porunci Ned. Vocea sa era gravă. O privi pe Catelyn. Ce-i asta? Doamna mea, dar tremuri.

– Mi-e teamă, admise ea. Se întinse şi luă scrisoarea cu mâinile tremurânde. Blănurile căzură de pe goliciunea ei, uitate. În ceara albastră era sigiliul cu luna şi şoimul al Casei Arryn. E de la Lysa. Catelyn se uită spre soțul ei. Nu ne va aduce bucurie, îi spuse ea. În mesaj este durere, Ned, pot s-o simt.

Ned se încruntă şi se înnegura la față.

– Deschide-o.

Catelyn rupse sigiliul. Ochii ei parcurseră cuvintele. Prima dată, înțelesul lor îi scăpă. Apoi îşi aminti.

– Lysa n-a vrut să rişte nimic. Când eram fetițe, aveam un limbaj al nostru, ea şi cu mine.

– Poți să citeşti?

– Da.

– Atunci spune-ne şi nouă.

– Poate că ar trebui să mă retrag, zise Maester Luwin.

Nu, rosti Catelyn. Avem nevoie de sfatul tău. Azvârli blănurile şi coborî din pat. Pe pielea ei goală, aerul nopții se simțea rece ca un mormânt.

Maester Luwin îşi feri ochii. Chiar şi Ned păru şocat.

– Ce faci? întrebă el.

– Aprind un foc, îi răspunse Catelyn. Găsi un veşmânt şi se înfăşură în el, apoi îngenunche în fața vetrei reci.

– Maester Luwin..., începu Ned.

– Maester Luwin m-a ajutat să aduc pe lume toți copiii, zise Catelyn. Nu avem vreme pentru false pudori. Strecură hârtia în văpaie şi puse vreascurile mai mari deasupra ei.

Ned traversă încăperea şi o apucă de braț, ridicând-o în picioare. O ținu aşa, cu fața la o palmă de a lui.

– Doamna mea, spune-mi! Ce era în mesajul acela?

Catelyn se încorda sub strânsoarea lui.

– Un avertisment, zise ea şoptit. Dacă avem înțelepciunea de a-l asculta.

Ochii lui îi cercetară fața.

– Continuă.

– Lysa spune că Jon Arryn a fost ucis.

Degetele lui se încleştară pe brațul ei.

– De cine?

– De Lannisteri, răspunse ea. Regina. Ned îi dădu drumul la mână. Pe pielea ei rămăseseră urme roşietice, adânci.

– Zei, murmură el cu vocea răguşită. Sora ta este bolnavă de durere. Nu ştie ce spune.

– Ştie, zise Catelyn. Lysa este impulsivă, da, însă mesajul a fost pregătit cu grijă, foarte isteț ascuns. Ştia că însemna moartea dacă scrisoarea ar fi căzut în alte mâini. Ca să rişte atât de mult, trebuie să fi avut mai mult decât simple bănuieli. Catelyn privi spre soțul ei. Acum, cu adevărat, nu mai avem de ales. *Trebuie* să fii Mâna lui Robert. Trebuie să te duci în sud cu el şi să afli adevărul.

Îşi dădu seama dintr-odată că Ned ajunsese la o altă concluzie.

– Singurele adevăruri pe care le ştiu sunt aici. Sudul este un cuib de vipere pe care aş face mai bine să-l evit.

Luwin trase de colierul lui, acolo unde se freca de pielea moale a gâtului.

– Mâna Regelui are mari puteri, stăpâne. Puterea de a afla adevărul asupra morții Lordului Arryn, de a-i aduce pe ucigaşi în fața justiției regelui. Puterea de a o proteja pe Lady Arryn şi pe fiul ei, dacă lucrurile cele mai rele se adeveresc.

Ned privi neajutorat în jurul lui. Inima lui Catelyn era alături de el, însă ea ştia că nu-l putea lua în brațe chiar atunci. În primul rând, victoria trebuia câştigată, de dragul copiilor.

– Spui că-l iubeşti pe Robert ca pe un frate. Ți-ai lăsa fratele înconjurat de Lannisteri?

– Lua-v-ar Ceilalți pe amândoi, murmură Ned sumbru.

Le întoarse spatele şi se duse la fereastră. Ea nu spuse nici un cuvânt, şi nici Luwin. Aşteptară tăcuți, în timp ce Eddard Stark rosti un rămas-bun tăcut către casa pe care o iubea. Când, în cele din urmă, se întoarse de la fereastră, glasul său era obosit şi încărcat de melancolie, iar în colțul ochilor licărea o spuzeală de lacrimi.

– Tatăl meu a mers în sud, o dată, pentru a răspunde chemării unui rege. Nu s-a mai întors niciodată acasă.

– Au fost alte vremuri, zise Maester Luwin. Un alt rege.

– Da, făcu Ned trist. Se aşeză pe scaunul de lângă vatră. Catelyn, tu vei rămâne aici, în Winterfell.

Cuvintele lui îi străpunseră inima ca un sloi înghețat.

– Nu, spuse ea, dintr-odată înspăimântată.

Nu cumva prin asta o pedepsea? Să nu-i mai vadă niciodată chipul, nici să-i simtă brațele cuprinzând-o?

– Da, rosti Ned, cu un ton care nu admitea nici o replică. Tu trebuie să domneşti în nord în locul meu, în vreme ce eu mă ocup de treburile lui Robert. Trebuie să fie întotdeauna un Stark la Winterfell. Robb are paisprezece ani. Foarte curând, va fi un bărbat în toată firea. Trebuie să învețe să conducă şi eu nu voi fi aici să-l învăț. Adu-l în consiliile tale. Trebuie să fie pregătit când va veni vremea.

– Cu voia zeilor, nu pentru mulți ani, murmură Maester Luwin.

– Maester Luwin, mă încred în tine ca în cineva din sângele meu. Dă-i sfatul tău soației mele în toate, lucruri mici sau mari. Învață-l pe fiul meu ceea ce trebuie să ştie: Vine iarna.

Maester Luwin dădu din cap cu gravitate. Apoi se aş* temu tăcerea, până ce Catelyn găsi curajul de a pune întrebarea de al cărei răspuns se temea cel mai mult.

– Şi cum rămâne cu ceilalţi copii?

Ned se ridică şi o luă în braţe şi-i lipi faţa de a lui.

– Rickon este foarte mic, rosti el blând. Ar trebui să rămână cu tine aici, şi cu Robb. Pe ceilalţi îi iau cu mine.

– Nu pot îndura asta, spuse Catelyn tremurând.

– Trebuie, rosti el. Sansa trebuie să se mărite cu Jeffrey, asta este acum limpede, nu mai trebuie să le dăm motive de bănuială privind devotamentul nostru. Şi trece vremea, iar Arya trebuie să deprindă manierele de la o curte din sud. În câţiva ani va fi şi ea de vârsta măritişului. Sansa va străluci în sud, se gândi Catelyn, iar Arya avea nevoie de rafinament. Cu greu, îi putea lăsa pe toţi să plece din inima ei. Dar nu şi pe Bran. Niciodată pe Bran.

– Da, spuse ea, însă te rog, Ned, pentru dragostea pe care mi-o porţi, lasă-l pe Bran să rămână aici, la Winterfell. Are numai şapte ani.

– Eu aveam opt când tatăl meu m-a trimis să fiu crescut la Eyrie, răspunse Ned. Ser Rodrik îmi spune că între Robb şi Prinţul Jeffrey este o hâră. Asta nu-i deloc sănătos. Bran ar putea micşora distanţa dintre ei. Este un băiat dulce, râde repede, e uşor de îndrăgit. Lasă-l să crească împreună cu tinerii prinţi, lasă-l să devină prietenul lor, aşa cum Robert a devenit al meu. Casa noastră va fi mai sigură aşa.

Avea dreptate, iar Catelyn ştia asta. Dar nu făcea durerea mai uşor de îndurat. Îi va pierde pe toţi patru atunci: Ned, amândouă fetele şi pe dragul ei Bran, iar micul Rickon va singurul care-i va rămâne. Deja se simţea singură. Winterfell era un tărâm atât de întins.

– Atunci ţine-l departe de ziduri, spuse ea curajoasă. Ştii cât de mult îi place lui Bran să se caţere.

Ned sărută lacrimile din ochii ei înainte să înceapă să curgă.

– Îţi mulţumesc, doamna mea, şopti el. Este greu, ştiu.

–Şi cum rămâne cu Jon Snow, stăpâne? întrebă Maester Luwin.

Catelyn se încorda la auzul numelui. Ned îi simţi furia şi se desprinse de ea.

Mulţi bărbaţi aveau bastarzi. Catelyn se obişnuise cu

asta. Nu fusese deloc surprinsă, în primul an al căsătoriei lor, să afle că Ned era tatăl unui copil făcut cu vreo fată găsită la întâmplare în timpul unei campanii. El avea nevoile unui bărbat, la urma urmei, şi petrecuseră un an departe unul de celălalt, Ned plecat la luptă în sud, în vreme ce ea rămăsese în siguranță în castelul tatălui său, la Riverrun. Gândurile sale se îndreptau mai mult spre Robb, bebeluşul de la sânul ei, decât spre soțul pe care abia dacă-l cunoştea. N-avea decât să-şi găsească orice mângâiere ar fi putut găsi, între două lupte. Iar dacă sămânța lui prindea viață, ea se aştepta ca el să vegheze asupra trebuințelor copilului. A făcut chiar mai mult decât atât. Cei din neamul Stark nu erau ca toți ceilalți bărbați. Ned şi-a adus bastardul cu el acasă şi i-a spus „fiu", ca să vadă asta întregul nord. Când, în cele din urmă, războaiele s-au terminat, iar Catelyn s-a dus la Winterfell, Jon şi dădaca lui se instalaseră deja acolo.

Asta era o rană adâncă. Ned nu vorbea despre mama copilului, nici măcar un cuvânt, însă un castel nu avea secrete, iar Catelyn le auzise pe servitoarele sale repetând istorisiri pe care le auziseră din gura soților lor soldați. Şuşoteau despre Ser Arthur Dayne, Sabia Dimineții, cel mai năprasnic dintre cei şapte cavaleri din Garda Regelui Aerys, şi despre felul în care tânărul lor stăpân îl doborâse într-o singură luptă. Şi mai spuneau cum, după aceea, Ned dusese sabia lui Ser Arthur frumoasei şi tinerei surori care-l aştepta într-uri castel numit Starfall, pe țărmul Mării de Vară. Lady Ashara Dayne era înaltă şi blondă, cu ochi violeți. Ei îi trebuiseră două săptămâni ca să-şi facă curaj, dar, pe când erau în pat, într-o noapte, Catelyn îşi întrebase soțul asupra adevărului despre toate astea; îl întrebase direct.

A fost singura dată în toți aceşti ani când Ned o înspăimântase.

– Să nu mă întrebi niciodată despre Jon, spusese el cu o răceală de gheață. Este sânge din sângele meu şi asta este tot ce trebuie să ştii. Iar acum îmi vei spune de undeai auzit acest nume, doamna mea.

Jurase să i se supună lui, aşa că-i spusese; iar din acea zi, şuşotelile încetaseră şi numele Ashara Dayne nu mai fu niciodată pomenit la Winterfell.

Indiferent cine fusese mama lui Jon, Ned trebuie că o iubise cu pasiune, pentru că nimic din ce-ar fi putut spune

Catelyn nu l-ar fi convins să-l trimită departe pe băiat. Era singurul lucru pentru care nu-l putea ierta. Ajunsese să-şi iubească soțul din toată inima, dar nu regăsise aceeaşi intensitate în dragostea ei pentru Jon. Ar fi putut să ignore zeci de bastarzi de dragul lui Ned, atât timp cât erau departe. Jon nu fusese niciodată departe şi, pe măsură ce creştea, semăna tot mai mult cu Ned, mai mult decât oricare dintre fiii adevărați pe care-i adusese ea pe lume. Cumva, asta a înrăutățit lucrurile.

– Jon trebuie să plece, spuse ea acum.

– El şi Robb sunt apropiați, răspunse Ned. Sperasem că... Nu poate să rămână aici, zise Catelyn, tăindu-i vorba. Este fiul tău, nu al meu. Nu-l vreau aici.

Era o afirmație grea, ştia, dar nu mai puțin adevărată. Ned nu i-ar fi făcut băiatului nici un bine lăsându-l aici, la Winterfell. Căutătura pe care i-o aruncă Ned era teribil de îndurerată.

– Ştii că nu pot să-l iau cu mine în sud. Nu va fi loc pentru el la curte. Un băiat cu numele de bastard – ştii ce vor spune despre el. Va fi respins.

Catelyn îşi împietri inima împotriva rugăciunii mute din ochii soțului ei.

– Se spune că prietenul tău, Robert, are el însuşi zeci de bastarzi..

– Şi nici unul dintre ei nu a văzut măcar curtea! izbucni Ned. Femeia Lannister a avut grijă de asta. Cum poți fi atât de insensibilă şi crudă, Catelyn? E doar un băiat. El...

Furia îl copleşise. Ar fi putut spune mai multe şi mai rele, dar Maester Luwin interveni:

– Ni se oferă o altă soluție. Fratele dumneavoastră, Benjen, m-a căutat pentru Jon în urmă cu câteva zile. Se pare că băiatul aspiră la negru.

Ned îl privi zguduit.

– A cerut să intre în Rondul de Noapte? Catelyn nu spuse, nimic. Să-l lase pe Ned să rumege astea în mintea lui; vocea ei nu era deloc binevenită acum. Însă l-ar fi sărutat bucuroasă pe Maester. Soluția lui era una perfectă. Benjen Stark era un Frate Jurat. Jon i-ar fi ca un fiu, copilul pe care nu-l va avea niciodată. Iar cu timpul, băiatul va depune şi el jurământul. Nu va avea nici el fii care, într-o bună zi, să-i înfrunte pe nepoții lui Catelyn pentru Winterfell. Maester

Luwin glăsui:

– Serviciul la Zid înseamnă o mare onoare, stăpâne.

– Şi chiar un bastard se poate ridica în Rondul de Noapte, reflectă Ned. Dar vocea lui era încă abătută. Jon este atât de tânăr. Dacă ar fi cerut asta ca bărbat în putere, ar fi fost ceva, însă ca băiat de paisprezece ani...

– Este un sacrificiu greu, se învoi Maester Luwin. Dar sunt vremuri grele, stăpâne. Calea sa nu este mai crudă decât a dumneavoastră sau a doamnei.

Catelyn se gândi la cei trei copii pe care trebuia să-i piardă. Nu era uşor să păstreze tăcerea. Ned plecă de lângă ei pentru a privi pe fereastră, chipul său prelung rămânând tăcut şi gânditor. În cele din urmă oftă şi se întoarse spre ei.

– Foarte bine. Cred că aşa este cel mai bine. Voi vorbi cu Ben.

– Când îi vom spune şi lui Jon?

– Când va fi cazul. Trebuie făcute pregătiri. Vor trece două săptămâni până să fim gata de plecare. Mai degrabă l-aş lăsa pe Jon să se bucure de aceste ultime zile. Vara se va termina curând, copilăria la fel. Când va veni vremea, am să-i spun chiar eu.

ARYA

Din nou, broderiile Aryei nu ieşiseră bine deloc. Şi încruntă spre ele şi privi spre locul unde sora sa, Sansa, şedea printre alte fete. Lucrul de mână al Sansei era deosebit. Toată lumea spunea asta.

– Lucrurile făcute de Sansa sunt la fel de frumoase ca ea, îi spusese o dată Septa Mordane mamei lor. Are mâini atât de fine şi de delicate.

Când Lady Catelyn întrebase de Arya, septa pufnise.

– Arya are mâinile unui fierar.

Arya se uită pe furiş prin încăpere, temându-se că Septa Mordane i-ar fi putut citi gândurile, dar ea nu-i acorda, astăzi, nici o atenție. Stătea împreună cu Prințesa Myrcella, numai zâmbete şi admirație. Nu se întâmpla prea des ca septa să aibă privilegiul de a instrui în artele femeilor o prințesă regală, după cum spusese când regina o adusese pe Myrcella să li se alăture. Arya credea că broderiile Myrcellei nu erau deloc drepte, dar nu puteai deduce asta din felul în care o lăuda Septa Mordane.

Îşi studie, din nou, propria sa broderie, căutând o cale să o salveze, apoi oftă şi puse acul jos. Privi mohorâtă spre sora sa. Sansa sporovăia veselă în timp ce lucra. Beth Cassel, fetița lui Ser Rodrik, stătea la picioarele ei sorbind fiecare cuvânt pe care-l rostea, iar Jeyne Poole se a pleca pentru a-i şopti ceva la ureche.

– Despre ce vorbiți? întrebă Arya dintr-odată. Jeyne îi aruncă o privire surprinsă şi apoi chicoti.

Sansa părea uimită. Beth se înroşi. Nu răspunse nici una.

– Spuneți-mi, făcu Arya.

Jeyne se uită în jur, pentru a se asigura ca Septa Mordane nu o putea auzi. Myrcella spuse ceva, iar septa râse împreună cu celelalte doamne.

– Vorbeam despre prinț, zise Sansa, cu o voce moale ca un sărut.

Arya ştia de care prinț era vorba: Jeffrey, bineînțeles. Cel înalt şi arătos. Sansa făcuse în aşa fel încât să stea lângă el la ospăț. Arya fusese nevoită să stea lângă cel mic şi gras. Bineînțeles.

– Lui Jeffrey îi place de sora ta, şopti Jeyne, mândră de parcă ar fi avut şi ea un merit în asta. Era fiica unuia dintre

slujitorii de la Winterfell şi cea mai bună prietenă a Sansei. I-a spus că este foarte frumoasă.

– Are de gând să se căsătorească cu ea, zise micuța Beth visătoare, îmbrățişându-se singură. Atunci Sansa va fi regina întregului domeniu.

Sansa avu bunul-simț să roşească. Se îmbujora frumos. Făcea totul frumos, se gândi Arya cu un resentiment amar.

– Beth, n-ar trebui să scorneşti atâtea, o dojeni Sansa pe fetiță, mângâindu-i încet părul pentru a îndepărta asprimea vorbelor sale. Privi spre Arya. Ce crezi despre prințul Jeff, surioară? E foarte galant, nu ți se pare?

– Jon crede că arată ca o fată, răspunse Arya. Sansa oftă în timp ce broda.

– Bietul Jon, rosti ea. Devine gelos pentru că este un bastard.

– E fratele tău, zise Arya, mult prea tare.

Vocea ei străbătu liniştea de la amiază a încăperii din turn. Septa Mordane îşi ridică privirile. Avea o față osoasă, ochi pătrunzători şi o gură subțire, aproape fără buze, o figură făcută pentru încruntări. Se încrunta chiar acum.

– Despre ce tot vorbiți, copii?

– Fratele nostru vitreg, răspunse Sansa, cu aceeaşi voce moale. Îi zâmbi septei. Arya şi cu mine tocmai remarcam cât de bucuroase suntem să o avem acum printre noi pe prințesă, zise ea.

Septa Mordane dădu din cap.

– Într-adevăr. Este o mare onoare pentru noi toate. Prințesa Myrcella zâmbi nesigură de compliment. Arya, de ce nu lucrezi? întrebă septa. Se ridică în picioare, iar fustele ei apretate foşneau în timp ce traversa încăperea. Arată-mi broderiile.

Arya ar fi vrut să urle. De ce trebuise ca Sansa să atragă atenția septei?!

– Iată, zise ea, predându-şi lucrul de mână. Septa examina țesătura.

– Arya, Arya, Arya, spuse ea. Aşa nu merge. Aşa nu merge deloc.

Toată lumea se uita la ea. Era prea mult. Sansa era prea bine-crescută ca să zâmbească la ruşinea surorii sale, dar Jeyne îi adresă un surâs afectat. Chiar şi prințesa Myrcella arăta că-i pare rău de ea. Arya simți cum în ochi i se adunau

lacrimile. Se ridică de pe scaun şi țâşni spre uşă. Septa Mordane strigă după ea:

– Arya, vino înapoi! Nu mai face nici un pas! Doamna mama ta va afla de asta. În fața prințesei noastre regale! Ne faci pe toate de ruşine!

Arya se opri la uşă şi se întoarse muşcându-şi buza. Lacrimile-i curgeau acum pe obraji. Reuşi să încropească o mică plecăciune spre Myrcella.

– Cu voia dumneavoastră, doamnă.

Myrcella clipi spre ea şi privi spre doamnele de companie pentru un sfat. Dar dacă ea era nehotărâtă, Septa Mordane nu era.

– Unde crezi că te duci, Arya?Ea o privi cu duşmănie.

– Trebuie să merg să potcovesc un cal, rosti ea dulce, simțind o scurtă satisfacție la şocul oglindit pe chipul septei.

Apoi se răsuci şi ieşi, alergând pe trepte cât de repede o țineau picioarele.

Nu era drept. Sansa avea totul. Sansa era cu doi ani mai mare ca ea; poate că, la vremea când se născuse Arya, nu mai rămăsese nimic pentru ea. Aşa se simțea acum destul de des. Sansa putea coase, dansa şi cânta. Scria poezii. Ştia cum să se îmbrace. Cânta la harfa mare *şi* la clopote. Mai rău, era şi frumoasă. Sansa moştenise pomeții înalți şi delicați ai mamei lor şi părul des, roşcat, al celor din neamul Tully. Arya semăna cu tatăl lor, stăpânul. Părul ei era de un castaniu lipsit de luciu, iar chipul său era alungit şi solemn. Jeyne obişnuia să-i spună Arya-Față-de-Cal şi necheza ori de câte ori se apropia ea. O mai durea şi faptul că singurul lucru pe ca*i re-l putea face mai bine decât sora ei era să călărească. Şi să conducă o gospodărie. Sansa nu avusese niciodată mintea potrivită pentru socoteli. Dacă se va mărita cu Prințul Jeff, Arya spera pentru binele ei că va avea un bun servitor.

Nymeria o aştepta în camera de gardă de la capătul scării. Se ridică imediat ce dădu cu ochii de ea. Arya!rânji. Puiul de lup o iubea, nimeni altcineva nu mai făceai asta. Mergeau împreună peste tot, iar Nymeria dormea în camera ei, la piciorul patului. Dacă mama nu ar fi interzis asta, Arya ar fi luat bucuroasă puiul de lup cu ea în camera de cusut. Las-o pe Septa Mordane să se plângă *atunci* de broderiile ei.

Nymeria o muşcă în joacă de mână, cu fervoare, pe când

Arya o dezlega. Avea ochii galbeni. Când lumina soarelui îi atingea, străluceau ca două monede din aur. Arya îi dăduse numele după cel al reginei războinice de Rhoyne, care-şi condusese poporul peste marea îngustă. Fusese şi un mare scandal. Sansa, desigur, îi spusese puiului ei „Lady”. Arya se strâmbă şi strânse şi mai tare în brațe puiul de lup. Nymeria îi linse urechea, iar ea chicoti.

Dar acum Septa Mordane trimisese, cu siguranță, vorbă mamei sale. Dacă se ducea în camera ei, o vor găsi. Aryei nu-i păsa dacă era găsită. Avea o idee mai bună. Băieții se aflau în curte, pentru exerciții. Voia să vadă cum Robb îl punea pe galantonul de Prinț Jeffrey cu spatele la pământ.

– Vino, şopti ea spre Nymeria.

Se ridică şi începu să alerge, lupul gonind din greu pe urmele ei.

Pasarela acoperită care lega armurăria de Marea Fortăreață avea o fereastră care-ți oferea priveliște asupra întregii curți. Spre locul acela se îndreptau. Ajunse roşie la ață, abia trăgându-şi sufletul, pentru a-l găsi pe Jon aşezat, cu un genunchi ridicat până la bărbie. Privea acțiunea atât de absorbit, încât nici nu băgă de seamă apropierea ii decât atunci când lupul său alb se ridică să le întâmpine. Nymeria se apropie precaută. Nălucă, deja mai mare decât frățiorii săi, o mirosi, o muşcă cu grijă de o ureche şi se aşeză.

Jon îi aruncă o privire intrigată.

– N-ar trebui să-ți lucrezi acum broderiile, surioară dragă?

Arya se bosumflă.

– Am vrut să-i văd cum se luptă.

El zâmbi.

– Atunci, vino aici.

Arya escaladă fereastra şi se aşeză lângă el, într-un cor de bufnituri şi grohăieli venite din curtea de jos.

Spre dezamăgirea ei, era ora de antrenament a băieților mai mici. Bran era atât de protejat de căptuşeală, încât arăta de parcă s-ar fi încins cu o saltea umplută cu pene, iar Prințul Tommen, care era destul de durduliu şi aşa, acum i se înfățişa de-a dreptul rotund. Se hărțuiau şi pufăiau, lovindu-se cu săbii de lemn învelite în pânză sub privirile atente ale lui Ser Rodrik Cassel, maestrul de arme, un bărbat pântecos ca un butoi, cu favoriți albi, magnifici. O duzină de spectatori, bărbați şi băieți, strigau încurajări, iar

vocea lui Robb se auzea cel mai tare dintre toate. Îl observă şi pe Theon Greyjoy lângă el, cu pieptarul lui negru împodobit cu krakenul auriu ai Casei sale, şi cu o strâmbătură de dispreț pe față. Ambii combatanți se clătinau. Arya aprecie că erau în arenă de ceva timp.

– Doar cu o idee mai istovitor decât lucrul de mână, remarcă Jon.

– Doar cu o idee mai distractiv decât lucrul de mână, îi răspunse Arya.

Jon rânji, se întinse şi-i ciufuli părul. Arya se înroşi. Ei fuseseră întotdeauna apropiați. Jon avea figura tatălui său, la fel ca ea. Erau singurii. Robb şi Sansa şi Bran, ba chiar şi micul Rickon, toți aveau trăsături de Tully, cu zâmbete plăcute şi foc în păr. Când Arya era mică, îi fusese teamă că şi ea era tot un bastard. La Jon se dusese să-i comunice temerile sale, şi tot Jon fusese acela care o liniştise.

– De ce nu eşti şi tu în curte? îl întrebă Arya.

El îi oferi un zâmbet strâmb.

– Bastarzilor nu li se permite să-i atingă pe tinerii prinți, zise el. Rănile cu care se aleg pe terenul de exerciții trebuie să fie făcute de săbiile celor ca ei.

– Oh!

Arya se simți tulburată. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Pentru a doua oară în cursul aceleiaşi zile, reflectă la faptul că viața nu era cinstită. Privi cum frățiorul ei îl pocnea pe Tommen.

– Aş putea lupta la fel de bine ca Bran, zise ea. Are numai şapte ani, eu nouă.

Jon o contemplă cu întreaga sa înțelepciune de la paisprezece ani.

– Eşti prea slăbănoagă, zise el. O luă de braț ca să-i simtă muşchii, apoi oftă şi clătină din cap. Mă îndoiesc că ai putea, măcar, ridica o sabie lungă, darămite s-o şi roteşti.

Arya îşi trase brațul şi-i aruncă o privire cruntă. Jon îi ciufuli din nou părul. Se uitau cum Bran şi Tommen îşi dădeau târcoale.

– Îl vezi pe Prințul Jeffrey? întrebă Jon.

Nu-l văzuse, nu la început, dar când se uită din nou, îl găsi în spate, sub umbra zidului înalt de piatră. Era înconjurat de bărbați pe care nu-i recunoscu, tineri domni îmbrăcați în livrelele Caselor Lannister şi Baratheon, nişte

străini cu toţii. Printre ei se găseau şi câţiva bărbaţi mai vârstnici; cavaleri, presupuse ea.

– Uită-te la blazonul de pe pieptarul lui, îi sugeră Jon.

Arya privi. Pe pieptarul vătuit al prinţului era brodat un blazon ornamentat. Nu exista nici o îndoială că lucrul de mână fusese migălos. Blazonul era împărţit la mijloc; pe o parte se afla cerbul încoronat al Casei regale, iar pe partea cealaltă, leul Casei Lannister.

– Lannisterii sunt mândri, remarcă Jon. Ai putea crede că sigiliul regal ar fi suficient, dar nu. El face Casa mamei sale egală în onoruri cu cea a regelui.

– Femeia este la fel de importantă! protestă Arya. Jon chicoti.

– Poate că şi tu ar trebui să faci acelaşi lucru, surioară. Uneşte Tully cu Stark pe blazonul tău.

– Un lup cu un peşte în bot? Asta o făcu să râdă. Ar arăta caraghios. În afară de asta, o fată nu poate lupta, aşa că de ce ar avea blazon?

Jon dădu din umeri.

– Fetele primesc blazonul, însă nu şi armele pe el. Bastarzii primesc armele, însă nu şi blazonul. Nu eu am făcut regulile, surioară.

Dinspre curtea de jos se auzi un strigăt. Prinţul Tommen se rostogolea prin praf încercând să se ridice, fără să reuşească. Căptuşeala de protecţie îl făcea să arate ca o ţestoasă căzută pe spate. Bran stătea deasupra lui, cu sabia ridicată, gata să-l pocnească din nou, îndată ce s-ar fi ridicat în picioare. Bărbaţii începură să râdă.

– Ajunge! strigă Ser Rodrik. Îi întinse mâna prinţului şi-l ridică. Ai luptat bine, Lew. Donnis, ajută-l să scape de armură. Privi în jur. Prinţ Jeffrey, Robb, aţi vrea să faceţi o rundă?

Robb, deja transpirat de pe urma ultimei 'runde, înainta nerăbdător.

– Bucuros.

Jeffrey ieşi la lumină, ca răspuns la provocarea Robb. Părul său lucea precum firul de aur. Părea plictisit.

– Acesta-i un joc pentru copii, Ser Rodrik.

Lui Theon Greyjoy îi scăpă, brusc, un hohot de râs.

– Sunteţi copii, rosti el ironic.

– Poate că Robb este copil, zise Jeffrey. Eu sunt f prinţ. Şi

apoi, m-am săturat să-i pocnesc pe cei din Casa Stark cu săbii de jucărie.

– Ai primit mai multe lovituri decât ai dat, Jeff, zise Robb. Ți-e teamă?

Prințul Jeffrey se uită la el.

– Oh, de-a dreptul îngrozit. Eşti atât de în vârstă!Unii dintre bărbații Lannister râseră. Jon privi în jos, spre scenă, încruntându-se.

– Jeffrey este cu adevărat doar un rahat mic, îi spuse el Aryei.

Ser Rodrik se trăgea gânditor de perciunii săi albi.

– La ce vă gândiți? îl întrebă el pe prinț.

– Săbii cu tăiş.

– S-a făcut, răspunse Robb. O să-ți pară rău! Maestrul armurier îşi puse un braț pe umărul lui, pentru a-l face să tacă.

– Săbiile cu tăiş sunt prea periculoase. Am să vă dau voie cu săbiile de turnir, cu muchiile boante.

Jeffrey nu spuse nimic, însă un bărbat, necunoscut Aryiei, un cavaler înalt cu părul negru şi urme de arsură pe față, îşi făcu loc spre prinț.

– Acesta e prințul tău. Cine eşti tu ca să-i spui că nu are voie cu săbii cu tăiş, ser?

– Maestrul armurier din Winterfell, Clegane, iar tu ai face bine să nu uiți asta.

– Antrenați şi femei aici? vru să ştie bărbatul cu fața arsă.

– Antrenez *cavaleri,* zise Ser Rodrik apăsat. Vor primi oțel atunci când vor fi pregătiți. Când vor ajunge la o anumită vârstă.

Bărbatul cu fața arsă privi spre Robb.

– Câți ani ai, băiete?

– Paisprezece.

– Eu am omorât un bărbat când aveam doisprezece. Şi puteți fi siguri că nu cu o sabie boantă.

Arya îl văzu pe Robb cum se zbârleşte. Mândria sa era rănită. Se întoarse spre Ser Rodrik.

– Lăsați-mă s-o fac. Îl pot învinge.

– Atunci învinge-l cu o sabie de turnir, zise Ser Rodrik, iar Jeffrey dădu din umeri.

– Vino să mă vezi când mai creşti ceva, Stark. Dacă nu vei fi *prea* bătrân.

Între bărbații Lannister se auziră hohote de râs. Blestemele lui Robb izbucniră în curte. Arya își acoperi gura, şocată. Theon Greyjoy îl apucă pe Robb de braț c să-l țină departe de prinț. Ser Rodrik se trase de favoriți uluit. Jeffrey mimă un căscat şi se întoarse spre fratele său mai mic.

– Haide, Tommen, zise el. Ora de joacă s-a terminat. Lasă-i pe copii în zburdălniciile lor.

Aceste vorbe smulseră şi mai multe râsete din partea Lannisterilor şi mai multe blesteme de la Robb. Fața lui Ser Rodrik era roşie ca sfecla de furie, sub albul favoriților. Theon îl ținu pe Robb încătuşat într-o strânsoare de fier până ce prințul şi suita sa ajunseră la distanță sigură.

Jon îi privi îndepărtându-se, iar Arya se întoarse spre Jon. Fața sa rămăsese la fel de neclintită ca lacul din inima grădinii zeilor. În cele din urmă, el coborî de la fereastră.

– Spectacolul s-a terminat, spuse el. Se aplecă să-l scarpine pe Nălucă între urechi. Lupul alb se ridică şi se frecă de el. Cel mai bine ar fi să fugi acum înapoi în cameră, surioară. Septa Mordane te pândeşte, cu siguranță. Cu cât te ascunzi mai mult timp, cu atât va fi pedeapsa mai grea. Vei ajunge să coşi toată iarna. Când va veni dezghețul de primăvară, îți vor găsi trupul cu un ac încă bine prins între degetele înghețate. Arya nu credea că era ceva nostim.

– Urăsc lucrul de mână, spuse ea cu însuflețire. Nu-i corect!

– Nimic nu-i corect, zise Jon.

O ciufuli din nou şi plecă de lângă ea, cu Nălucă deplasându-se fără zgomot pe lângă el. Nymeria fu cât pe ce să se ia după el, apoi se opri şi se întoarse când văzu că Arya nu mai venea. Se întoarse în silă în direcția opusă. Era mai rău decât crezuse Jon. Nu doar Septa Mordane o aştepta în cameră, ci *şi* mama ei.

BRAN

Vânătorii plecară în zori. Regele voia mistreț la ospățul din seara asta. Prințul Jeffrey călărea împreună cu tatăl său, aşa că şi lui Robb i se permisese să se alăture vânătorilor. Unchiul Benjen, Jory, Theon Greyjoy, Ser Rodrik şi chiar şi caraghiosul de frățior al reginei veniseră cu ei. Era ultima vânătoare, la urma urmei. A doua zi plecau înapoi în sud.

Bran fusese lăsat în urmă, cu Jon şi fetele şi Rickon. Rickon era doar un bebeluş, iar fetele doar fete, însă Jon şi lupul său nu erau de găsit niciunde. Bran nu-l căutase prea mult. Credea că Jon era supărat pe el. Mai nou, Jon ' părea supărat pe toată lumea. Bran nu ştia de ce. Avea de gând să meargă cu unchiul Ben la Zid, ca să se înroleze în Rondul de Noapte. Asta era aproape la fel de bine ca a te duce în sud, ca rege. Robb era cel pe care-l lăsau în urmă, nu Jon. Zile întregi, Bran abia aşteptase ieşirea. Avea de gând să călărească pe drumul regelui, pe propriul său cal, nu pe un ponei, ci pe un cal adevărat. Tatăl său va fi Mâna Regelui, iar ei vor locui la castelul roşu de la Debarcaderul Regelui, castelul pe care-l construise Stăpânul Dragonilor. Bătrâna Nan spunea că acolo erau fantome şi tainițe unde se petrecuseră lucruri îngrozitoare, cu capete de balauri pe ziduri. Pe Bran îl treceau fiorii numai gândindu-se la aşa ceva, însă nu-i era frică. Cum să-i fi fost frică? Tatăl său va fi cu el, la fel şi regele cu toți cavalerii săi.

Într-o bună zi, şi Bran va fi cavaler, unul din Garda Regelui. Bătrâna Nan spunea că erau cei mai buni luptători de pe întregul domeniu. Nu erau decât şapte şi purtau armuri albe, nu aveau neveste sau copii, trăiau numai ca să-l servească pe rege. Bran cunoştea toate istorisirile. Numele lor era ca o muzică pentru el. Serwyn al Scutului Oglindă. Ser Ryan Redwyne. Prințul Aemon Cavalerul-dragon. Gemenii Ser Erryk şi Ser Arryk, care muriseră unul în sabia celuilalt, cu sute de ani în urmă, când fratele se luptase cu sora într-un război pe care cântăreții îl pomeneau drept Dansul Dragonilor. Taurul Alb, Gerold Hightower. Ser Arthur Dayne, Sabia Dimineții. Barristan cel Aprig,

Doi dintre cavalerii Gărzii Regale veniseră în nord cu Regele Robert. Bran îi privise fascinat, neîndrăznind însă niciodată să li se adreseze. Ser Boros era un bărbat chel, cu

o față fălcoasă, iar Ser Meryn avea ochi obidiți şi o barbă de culoarea ruginii. Ser Jaime Lannister semăna mai mult cu cavalerii din istorisiri, făcea şi el parte din Garda Regelui, dar Robb spunea că îl ucisese pe bătrânul rege nebun şi că nu ar mai trebui să conteze. Cel mai fălos dintre cavalerii în viață era Ser Barristan Selmy, Barristan cel Aprig, Lordul Comandant al Gărzi Regelui. Tatăl îi promisese că îl vor întâlni pe Ser Barristan când vor ajunge la Debarcaderul Regelui, iar Bran marcase zilele rămase pe perete, nerăbdător să plece, să vadă lumea visată şi să înceapă o viață pe care abia şi-o putea imagina.

Totuşi, acum că sosise şi ultima zi, Bran se simțea dintr-odată pierdut. Winterfell fusese singura casă pe care o cunoscuse vreodată. Tatăl său îi spusese că ar trebui să-şi ia astăzi rămas-bun de la toți, iar el încercase. După ce vânătorii plecaseră, se plimbase prin castel cu lupul său lângă el, intenționând să-i viziteze pe toți cei care vor fi lăsați în urmă, Bătrâna Nan şi Gage, bucătarul, Mikken în atelierul său de fierărie, Hodor, băiatul de la grajduri care zâmbea atât de mult şi avea grijă de poneiul său fără să spună niciodată altceva decât „Hodor”, bărbatul din grădinile de sticlă, care-i dăduse o mură când venise în vizită...

Însă nu era bine. Se dusese prima dată la grajduri, ca să-şi vadă poneiul, însă nu mai era poneiul lui, urma să primească un cal adevărat, lăsând poneiul în urmă şi, din? tr-odată, Bran nu mai voise altceva decât să stea jos şi să plângă. Se întorsese şi o luase la goană înainte ca Hodor şi ceilalți băieți de grajd să-i vadă lacrimile din ochi. Acesta a fost sfârşitul vizitelor sale de rămas-bun. Apoi îşi petrecuse dimineața singur, în pădurea zeilor, încercând să-şi învețe lupul să prindă un băț, dar fără a reuşi. Lupul era mai deştept decât orice dulău din cotețele tatălui său* iar Bran ar fi putut jura că înțelegea fiecare cuvânt care se spunea, însă arăta puțin interes în goana după bețe.

Încă încerca să-i găsească un nume. Robb şi-l botezase pe al lui Vântul Cenuşiu, pentru că alerga atât de repede. Sansa îl numise pe al ei Lady, Arya găsise numele unei vrăjitoare bătrâne, o regină de prin balade, iar micul Rickon şi-l botezase pe al său Lățosul, ceea ce Bran considera că era un nume stupid pentru un lup străvechi. Lupul lui Jon, cel alb, era Năluca. Bran ar fi dorit să se fi gândit el primul la

acest nume, chiar dacă lupul său nu era alb. Încercase câteva sute de variante în ultimele două săptămâni, însă nici una nu i se păruse potrivită.

În cele din urmă, se satură de jocul de-a aruncatul bățului şi se decise pentru cățărat. Nu mai dăduse pe la turnul dărâmat în ultimele două săptămâni, după toate cele care se întâmplaseră, iar asta ar fi putut fi ultima sa şansă. O luă la goană prin pădurea zeilor, preferând să facă un ocol ca să evite lacul, unde creştea copacul inimii. Copacul îl înspăimântase dintotdeauna; copacii nu ar trebui să aibă ochi, se gândea Bran, ori frunze care arătau ca palmele. Lupul său alergă spre el.

– Tu rămâi aici, îi spuse lupului la baza bradului înalt de lângă zidul armurăriei. Stai jos. Aşa, bine. Acum *stai...*

Lupul făcu aşa cum i se ceruse. Bran îl scarpină în dosul urechilor, apoi plecă, sări, apucă o creangă joasă şi se săltă în sus. Se afla pe la jumătatea copacului, deplasându-se cu uşurință din ramură în ramură, când lupul se ridică şi începu să urle. Bran se uită în jos. Lupul său tăcu, holbându-se cu ochii săi galbeni. Simți o înfrigurare ciudată, începu să urce din nou. Lupul urlă încă o dată. -

– Linişte! strigă el. Stai jos. Şezi! Eşti mai rău ca mama.

Urletul îl urmări pe tot parcursul ascensiunii spre vârful copacului, până ce, în sfârşit, sări pe acoperişul armurăriei şi dispăru din vedere. Acoperişurile din Winterfell erau cea de-a doua casă a lui Bran. Mama lui spunea adesea că Bran se cățăra încă dinainte de a putea umbla. Nu-şi amintea când învățase să meargă, dar nici când se apucase de cățărări, aşa că presupunea că trebuia să fie adevărat.

Pentru un băiat, Winterfell era un labirint din piatră cenuşie, de ziduri şi turle şi curți şi tunele ramificate în toate direcțiile. În părțile mai vechi ale castelului, sălile erau înclinate în sus şi-n jos, aşa că nici măcar nu erai sigur la care etaj te aflai. În decursul secolelor, întregul loc părea că crescuse ca un copac de piatră^ monstruos, iar crengile sale erau întortocheate şi groase, răsucite, cu rădăcinile adânc înfipte în pământ.

Când ieşi de sub el şi se cațără până sus, Bran putu vedea aproape întregul Winterfell dintr-o singură privire. Îi plăcea cum arăta, întins dedesubt, numai cu păsările dându-i ocol pe cer în timp ce, dedesubt, viața la castel se

desfăşura în continuare. Bran putea rămâne cocoțat ore în şir printre garguiele diforme, spălate de ploi, » care se ițeau peste Prima Fortăreață, privind totul: bărbații antrenându-se în curte, grădinarii îngrijindu-şi legumele din grădinile de sticlă, câinii fără astâmpăr gonind înainte şi înapoi, tăcerea pădurii zeilor, fetele bârfind pe lângă fântâna pentru spălat. Toate astea îl făceau să se simtă de parcă ar fi fost el stăpânul castelului, într-un fel pe care Robb nu-l va cunoaşte niciodată.

Locul îl învăța şi secretele din Winterfell. Constructorii nici măcar nu neteziseră pământul; în spatele zidurilor erau văi şi dealuri. Exista şi un pod acoperit care unea cel de-al patrulea etaj al turnului clopotului cu etajul al doilea al grădinii suspendate. Bran ştia de el. Şi mai ştia că puteai intra în spațiul interior prin poarta de sud, urcai trei etaje şi puteai alerga de jur împrejurul Winterfellului printr-un tunel îngust, săpat în piatră, după care puteai ieşi afară *la nivelul solului* spre poarta de nord, cu circa treizeci de metri de zid înălțându-se deasupra ta. Nici chiar Maester Luwin nu ştia *asta,* Bran era convins.

Mama sa era îngrozită că, într-o zi, ar putea aluneca de pe zid şi ar muri. Îi spusese că nu se va întâmpla aşa ceva, însă ea nu-l crezuse niciodată. O dată, îl pusese să-i promită că va sta numai pe pământ. Reuşise să se țină de cuvânt pentru aproape două săptămâni, fiecare zi fiind mizerabilă, până într-o noapte, când ieşise pe fereastra dormitorului în vreme frații săi dormeau. Îşi mărturisise crima a doua zi, într-un acces de vinovăție. Lord Eddard îi poruncise să plece în pădurea zeilor pentru a se curăța. Fuseseră postate santinele, pentru ca Bran să rămână acolo singur toată noaptea şi să reflecteze la răzvrătirea sa. În dimineața următoare, Bran nu fusese de găsit niciunde. În cele din urmă, îl descoperiseră adormit pe crengile de sus ale celui mai înalt brad din poiană.

Cu toată furia lui, tatăl nu putuse să nu râdă.

– Nu eşti fiul meu, îi spusese lui Bran când i-l aduseseră, eşti o veveriță. Aşa să fie, atunci. Dacă trebuie să te cațeri, cațără-te, dar încearcă să faci în aşa fel încât mama ta să nu te vadă.

Bran făcuse tot posibilul, deşi nu credea că reuşise vreodată să o păcălească într-adevăr. Din moment ce tatăl

nu-i mai interzicea asta, mama apelă la alții. Bătrâna Nan îi spusese o poveste despre un băiețel rău care se urcase prea sus şi fusese lovit de trăsnet, iar după aceea ciorile veniseră să-i ciugulească ochii. Bran nu fusese impresionat deloc. Erau cuiburi de cioară în vârful turnului pară-ginit, unde nu se aventura nimeni în afară de el, iar uneori îşi umplea buzunarele cu boabe de porumb înainte de a se urca până acolo, iar ciorile îi mâncau direct din palmă. Nici una dintre ele nu vădise nici cel mai mic interes în a-i ciuguli ochii.

Mai târziu, Maester Luwin făcuse un băiețel din lut şi-l îmbrăcase precum Bran, azvârlindu-l dincolo de zid, în curtea de jos, ca să-i demonstreze ce s-ar fi putut întâmpla dacă Bran ar fi căzut. Asta-l distrase, dar după aceea îşi privise maestrul şi-i spusese:

– Eu nu sunt făcut din lut. Şi, oricum, eu nu voi cădea.

Apoi, pentru o vreme, gărzile îl goniră ori de câte ori îl vedeau pe acoperişuri, încercând să-l aducă jos. Asta fusese cea mai bună perioadă dintre toate. Era de parcă ar fi jucat un joc cu frații săi, cu deosebire că Bran câştiga întotdeauna. Nici una dintre santinele nu se putea că-țara atât de bine ca el, nici măcar Jory. De cele mai multe ori, nici nu-l vedeau. Oamenii nu se uitau niciodată în sus. Iată un motiv în plus pentru care aprecia cățăratul, căci era ca şi cum ar fi devenit invizibil.

Îi plăcea şi cum se simțea ridicându-se pe zid, folosindu-se de pietre, cu toate degetele de la mâini şi picioare căutând adânc în fiecare fisură dintre ele. Întotdeauna îşi scotea încălțările şi se ducea să se cațere cu picioarele goale; asta îl făcea să se simtă de parcă ar fi avut patru mâini, nu două. Îi plăcea durerea adâncă resimțită după aceea în toți muşchii. Îi plăcea gustul aerului acolo sus, dulce şi răcoros, ca perele de iarnă. Îi plăceau păsările: ciorile din turnul părăginit şi vrăbiile micuțe, care-şi făceau cuibul în crăpăturile dintre pietre, bufnița bătrână care dormea în podul prăfuit de deasupra armurăriei. Bran le cunoştea pe toate.

De cele mai multe ori, îi plăcea să meargă în locuri în care nimeni altcineva n-ar fi putut să ajungă şi să vadă întinderea cenuşie a Winterfellului aşa cum nu o mai văzuse nimeni. Asta transforma întregul castel în ascunzătoarea lui secretă.

Locul său preferat era turnul părăginit. Cândva, fusese un turn de observație, cel mai înalt din Winterfell. Cu mult timp

în urmă, cu o sută de ani înainte ca tatăl său să se fi născut, o lovitură de trăsnet îl incendiase. O treime din partea de sus se prăbuşise înăuntru, iar de atunci nu mai fusese reconstruit. Uneori, tatăl său trimitea vânătorii de şobolani la baza turnului, să curețe cuiburile pe care le găseau întotdeauna printre grămezile de pietre căzute şi grinzile arse, putrezite. Însă nimeni nu urcase până acum în structura părăginită de la vârf, cu excepția lui Bran şi a ciorilor.

Cunoştea două căi de a ajunge până acolo. Te puteai cățăra direct pe partea din afară a turnului, însă pietrele erau nesigure, mortarul care le ținea împreună fiind de mult cenuşă, iar lui Bran nu-i plăcuse niciodată să-şi lase toată greutatea pe ele.

Cea mai *bună* era însă plecarea din pădurea zeilor, cățăratul pe bradul înalt şi traversarea peste armurărie şi camera de gardă, sărind de pe un acoperiş pe altul desculț, pentru ca santinelele să nu te audă de jos. Asta te aducea în unghiul mort al Primei Fortărețe, cea mai veche parte a castelului, o incintă scundă şi rotunjită, mai înaltă însă decât părea. Acolo mai erau acum numai şobolani şi păianjeni, însă vechile pietre se dovedeau numai bune de cățărat. Puteai urca direct acolo unde capetele de balaur se aplecau oarbe peste spațiul deschis şi, săltând din gargui în gargui, cu o mână după alta, puteai înconjura partea de la nord. De acolo, dacă te întindeai bine de tot, puteai să te Salți până la turnul părăginit, care era foarte aproape. În ultima parte o luai în sus, pe pietrele înnegri te, spre cuibul aflat la nu mai mult de zece paşi distanță, iar atunci ciorile veneau să vadă dacă nu cumva le-ai adus ceva porumb.

Bran sărea din gargui în gargui, cu uşurința dată de practica îndelungată, când auzi glasuri. Fu atât de uimit, încât aproape că-şi pierdu echilibrul. Prima Fortăreață fusese pustie de când se ştia el.

– Nu-mi place, zise o femeie. Dedesubt era un şir de ferestre, iar vocea se auzea dinspre ultima fereastră de pe partea sa. *Tu* ar trebui să fii Mâna.

– Ferească zeii! răspunse o voce leneşă de bărbat. Nu este o onoare pe care mi-o doresc. E mult prea mult de lucru.

Bran se ținu de gargui, ascultând, temându-se dintr-o dată să mai înainteze. I-ar fi putut vedea picioarele dacă ar fi

încercat să se salte din nou.

– Nu vezi pericolul spre care ne împinge asta? zise femeia. Robert îl iubeşte pe omul ăsta ca pe un frate.

– Robert abia dacă poate să-i rabde pe frații săi.

Nu că l-aş învinui pentru asta. Stannis poate provoca oricui pântecăraie.

– Nu face pe nebunul. Stannis şi Renly sunt una, iar Eddard Stark este cu totul altceva. Robert îl va asculta pe Stark. Blestemați fie amândoi! Ar fi trebuit să *insist* să te numească pe tine, dar eram sigură că Stark îl va refuza.

– Ar trebui să ne considerăm amândoi norocoşi, glăsui bărbatul. Regele ar fi putut numi la fel de uşor pe vreunul dintre frații săi, sau chiar pe Degețel, zeii să ne ajute. Mai degrabă dă-mi nişte duşmani onorabili, decât ambițioşi, şi am să dorm mai bine noaptea.

Vorbeau de tatăl lui, îşi dădu seama Bran. Voia să audă mai mult. Încă vreo câțiva paşi... Însă îl vor vedea dacă îşi lua avânt în fața ferestrei.

– Va trebui să-l supraveghem cu mare atenție, continuă femeia.

– Eu, mai degrabă, te-aş supraveghea pe tine, zise bărbatul. Părea plictisit. Vino aici.

– Lordul Eddard nu a manifestat niciodată vreun interes față de ceea se petrece la sud de Gât, zise femeia. Niciodată. Îți spun eu, vrea să ne atace. De ce altceva şi-ar părăsi cetatea lui de scaun?

– Dintr-o sută de motive. Datoria. Onoarea. Tânjeşte să-şi scrie numele cu litere mari prin cărțile de istorie, să plece de lângă nevastă-sa. Poate că nu vrea altceva decât căldură, măcar o dată în viața lui.

– Soața sa este sora lui Lady Arryn. Este o minune că Lysa nu este aici să ne întâmpine cu acuzațiile ei.

Bran privi în jos. Sub fereastră se întindea un pervaz îngust, lat de numai câteva degete. Încercă să-şi dea drumul spre el. Prea departe. Nu ar putea ajunge nicicum.

– Te agiți prea mult. Lysa Arryn e o vacă înspăimântată.

– Vaca asta înspăimântată s-a urcat in patul lui Jon Arryn.

– Dacă ar şti ceva, s-ar fi dus la Robert, înainte să fugă la Debarcaderul Regelui.

– Când el a fost de acord să-l crească pe nevolnicul ei fiu

la Casterly Rock? Nu cred. Ştia că viaţa băiatului era garanţia pentru tăcerea ei. S-ar putea să fie mai îndrăzneaţă acum, că el e în siguranţă pe cai mari la Eyrie.

– Mame! Bărbatul reuşi să facă în aşa fel încât cuvântul să sune ca un blestem. Cred că naşterea face ceva cu minţile voastre. Sunteţi smintite cu toatele. Râse. Era un zgomot trist. Las-o pe Lady Arryn să de-vină pe cât de îndrăzneaţă pofteşte ea. Indiferent ce ştie, sau ce crede că ştie, nu are nici o dovadă. Se opri o clipă. Sau are vreuna?

– Chiar crezi că regelui i-ar trebui o dovadă? Întrebă femeia. Îţi spun clar, nu mă iubeşte deloc.

– Şi a cui greşeală este asta, surioară scumpă?

Bran studie pervazul. Şi-ar fi putut da drumul. Era prea îngust să stea pe el, dar l-ar fi putut apuca în cădere, apoi s-ar ridica... doar dacă nu cumva ar fi făcut vreun sunet, să le atragă atenţia spre fereastră. Nu era sigur de ceea ce auzea, dar ştia că nu era ceva menit urechilor sale.

– Eşti la fel de orb ca Robert, spunea femeia.

– Dacă asta înseamnă că văd aceleaşi lucruri ca el, da, zise bărbatul. Văd un bărbat care mai degrabă ar mult decât să-şi trădeze regele.

– A trădat deja unul, sau ai uitat? Oh, nu neg, îi este loial lui Robert, asta este evident. Ce se întâmplă însă când Robert moare şi Jeff preia tronul? Iar cu cât se întâmplă *asta* mai curând, cu atât suntem noi mai în siguranţă. Soţul meu este pe zi ce trece tot mai nerăbdător. Avându-l pe Stark alături, lucrurile nu se pot decât înrăutăţi pentru el. Încă mai este îndrăgostit de soră, de insipida aia mică, mortăciunea aia de şaisprezece ani. Cât va mai dura până ce se va hotărî să mă dea de-o parte pentru o nouă Lyanna?

Bran se simţi, dintr-odată, foarte înspăimântat. Nu mai voia nimic altceva decât să se întoarcă de unde plecase, să-şi găsească fraţii. Dar ce le-ar fi spus? Trebuia să se apropie mai mult, îşi dădu el seama. Trebuia să vadă cine vorbea.

Bărbatul oftă.

– Ar trebui să te gândeşti mai puţin la viitor şi mai mult la plăcerile aflate la-ndemână.

– Încetează! spuse femeia.

Bran auzi plesnetul pielii lovite şi apoi râsul bărbatului. Se ridică, se caţără pe gargui, se târî spre acoperiş. Asta era calea uşoară. Traversă acoperişul spre următorul cap de

balaur, chiar deasupra ferestrei lângă care discutau.

– Toată vorbăria asta devine foarte obositoare, surioară, zise bărbatul. Vino aici şi linişteşte-te.

Bran se aşeză călare pe gargui, îşi strânse picioarele în jurul burlanului şi se răsuci, cu capul în jos. Lumea arăta ciudat, cu susul în jos. O curte fremăta ameţitor sub el, cu pavajul încă umed din cauza zăpezii topite. Bran privi pe fereastră. Un bărbat şi o femeie se luptau în încăpere. Erau amândoi despuiaţi. Bran nu ar fi putut spune cine erau. Bărbatul era cu spatele spre el, iar trupul său o ascundea vederii pe femeia pe care o lipise de perete.

Se auziră sunete moi şi umede, iar Bran îşi dădu seama că se sărutau. Privea, cu ochii holbaţi, înspăimântat, ţinându-şi bine respiraţia în gâtlej. Bărbatul îşi coborâse mâna între picioarele femeii şi probabil că o rănea acolo pentru că femeia începu să geamă încet, din gât.

– Opreşte-te, spuse ea, opreşte, opreşte-te. Oh, *te rog...* Însă vocea ei era joasă şi slabă, iar acum nu mai încerca să-l împingă. Mâinile ei se scufundară în părul lui în părul lui blond, încâlcit, şi-i trase faţa spre sânii ei.

Bran îi zări faţa. Avea ochii închişi, iar gura era deschisă larg, gemea. Părul ei auriu se legăna dintr-o parte în alta pe când ea se mişca înainte şi înapoi, dar tot o recunoscu pe regină.

Probabil că făcuse un zgomot. Deodată, ochii ei deschiseră şi se uitară direct spre el. Ea ţipă.

Totul se petrecu atunci deodată. Femeia îl împinse pe bărbat cât colo, strigând şi arătând cu degetul. Bran încercă să se ridice, îndoindu-se din greu, apucând garguiul. Era mult prea grăbit. Mâinile sale zgâriară fără nici un folos piatra netedă, iar din cauza panicii, picioarele îi alunecară şi se pomeni, dintr-odată, căzând. Avu un moment de ameţeală, o greaţă copleşitoare când fereastra dispăru dincolo de el. Impactul îl lăsă fără respiraţie. Ridică o mână, apucă pervazul, pierdu contactul, prinse din nou cu cealaltă mână. Se împinse din greu spre clădire. Lovitura îi tăie respiraţia. Bran se legăna, atârnat de o mână, gâfâind.

La fereastra de deasupra lui apărură feţe. Regina. Bran îl recunoscu acum şi pe bărbatul de lângă ea. Semănau foarte bine, ca nişte reflecţii în oglindă.

– Ne-a *văzut,* spuse femeia cu o voce ascuţită.

– Într-adevăr, întări bărbatul.

Degetele lui Bran începură să alunece. Se apucă de pervaz cu cealaltă mână. Unghiile se înfipseră în piatra dură. Bărbatul se întinse în jos.

– Ia-mă de mână, zise el. Înainte să cazi.

Bran îl apucă de mână şi o ţinu cu toată forţa sa. Bărbatul îl trase pe pervaz.

– Ce faci? întrebă femeia.

Bărbatul nu o băgă în seamă. Era foarte puternic. Îl ridică pe Bran pe pervaz.

– Câţi ani ai, băiete?

– Şapte, zise Bran, cutremurându-se uşurat. Degetele lui săpaseră urme adânci pe antebraţul bărbatului. Făcu pe el de frică. Bărbatul privi spre femeie.

– Lucrurile pe care trebuie să le fac pentru dragoste!spuse el scârbit, apoi îi dădu copilului un brânci.

Urlând, Bran căzu de la fereastră, cu spatele în aerul gol. Nu era nimic de care să se mai agate. Curtea urcă parcă spre a-l primi. Undeva, la distanţă, un lup începu să urle. Ciorile zburau în cerc împrejurul turnului părăginit, aşteptând porumbul.

TYRION

Undeva, în marele labirint de piatră care era Winterfell, un lup urla. Ecoul plutea deasupra castelului ca o flamură de jelanie.

Tyrion Lannister ridică privirea din cărțile sale şi se înfiora, deşi biblioteca era confortabilă şi călduroasă. Ceva din urletul unui lup îl putea lua pe un bărbat din prezentul său şi-l putea azvârli în pădurea întunecată a minții, alergând despuiat înaintea haitei.

Când lupul străvechi urlă din nou, Tyrion închise coperta legată în piele a cărții pe care o citea, un discurs vechi de o sută de ani asupra schimbării anotimpurilor, scris de un maestru mort de mult. Îşi acoperi căscatul cu dosul palmei. Lampa sa de citit pâlpâi, uleiul fiind ars în întregime, pe când o geană de lumină a zorilor se strecură prin ferestrele înalte. Citise toată noaptea, dar asta nu mai era ceva nou. Tyrion Lannister nu prea era un mare amator de somn.

Picioarele-i erau înțepenite şi dureroase când coborî de pe bancă. Reuşi să le readucă la viață prin masaj şi se duse şchiopătând din greu spre masa pe care septonul sforăit încet, cu capul sprijinit, ca pe o pernă, pe cartea deschisă din fața lui. Tyrion se uită la titlu. Viața Marelui Maester Aethelmure – nici nu era de mirare.

– Chayle, spuse el încet. Tânărul tresări, clipind confuz, cristalul ordinului său legănându-se sălbatic pe lanțul de argint. Ies, îmi întrerup postul. Ai grijă să pui cărțile înapoi în rafturi. Ai grijă cu pergamentele Valyriene, sunt foarte uscate. *Maşinăriile de război,* a lui Ayrmidon, este destul de rară, iar al tău este singurul exemplar complet pe care l-am văzut vreodată.

Chayle se zgâi la el, încă pe jumătate adormit. Răbdător, Tyrion repetă instrucțiunile, apoi îl bătu pe umăr şi-l lăsă în treburile lui.

Afară, Tyrion îşi umplu plămânii cu aerul rece al dimineții şi începu să coboare, cu grijă, treptele abrupte de piatră care se răsuceau în exteriorul turnului bibliotecii. Era o coborâre lentă; treptele erau înalte şi înguste, în vreme ce picioarele lui era scurte şi strâmbe. Răsăritul soarelui nu măturase încă zidurile Winterfellului, însă bărbații erau deja în picioare în curtea de jos. Vocea aspră a lui Sandor Clegane

ajunse până la el:

– Băiatul agonizează de mult timp, aş vrea să se termine mai repede.

Tyrion se uită în jos şi văzu Dulăul stând cu tânărul Jeffrey, pe când servitorii roiau în jurul lor.

– Cel puțin, moare în tăcere, răspunse prințul. E lupul lui cel care face zgomotul ăsta. De-abia am putut dormi azi-noapte.

Clegane arunca o umbră alungită pe pământul bătătorit pe când scutierul lui îi aşeză pe cap coiful negru.

– Aş putea face să tacă această creatură, dacă doriți, zise el prin viziera deschisă.

Scutierul îi puse în mână o sabie lungă. Îi încercă greutatea, tăind aerul rece al dimineții. În spatele său, curtea răsuna de zăngănitul oțelului lovind oțelul. Ideea păru să-l încânte pe prinț.

– Să trimiți un câine să omoare alt câine! exclamă el. Winterfell este atât de infestat de lupi, încât familia Stark nu-şi va da niciodată seama că lipseşte unul.

Tyrion sări în curte de pe ultima treaptă.

– Te rog să-ți schimbi gândul, nepoate, zise el. Neamul Stark poate număra mai mult de şase, spre deosebire de unii prinți pe care i-aş putea numi.

Jeffrey avu bunul-simț ca măcar să roşească.

– O voce de nicăieri, spuse Sandor. Privi prin viziera coifului în toate părțile. Spirite ale văzduhului!

Prințul râse, aşa cum râdea întotdeauna când garda sa îşi făcea acest număr caraghios. Tyrion era deja obişnuit cu asta.

– Aici, jos.

Bărbatul înalt se uită spre pământ, prefăcându-se că atunci îl observă.

– Micul lord Tyrion, zise el. Iertăciune. Nu v-am văzut stând acolo.

– Nu am stare acum pentru obrăznicia ta. Tyrion se întoarse spre nepotul lui.

– Jeffrey, ai scăpat deja momentul de a le oferi Lordului Eddard şi doamnei sale consolarea ta. Jeffrey arăta la fel de irascibil cum numai un prințişor putea fi.

– La ce le-ar folosi consolările mele?

– La nimic, zise Tyrion. Totuşi, asta se aşteaptă de la tine.

Absența ta a fost remarcată.

– Băiatul Stark nu înseamnă nimic pentru mine, zise Jeffrey. Nu pot să suport văicărelile femeilor.

Tyrion Lannister se înălță pe vârfuri şi-l pălmui cu forță, peste față. Obrajii băiatului începură să se înroşească.

– Încă un cuvânt, spuse Tyrion, şi te lovesc din nou.

– Am să te spun mamei! țipă Jeffrey.

Tyrion îl lovi din nou. Acum ambii obraji erau în flăcări.

– Să-i spui mamei tale, îl povățui el. Dar în primul rând te înfățişezi înaintea Lordului Stark şi a doamnei lui şi cazi în genunchi în fața lor şi le spui cât de rău îți pare, şi că eşti la dispoziția lor dacă există ceva, oricât de neînsemnat, ce ai putea face pentru ei sau pentru ai lor, în această clipă a disperării, şi că toate rugăciunile tale sunt rostite pentru ei. Pricepi? *Pricepi?*

Băiatul părea că este pe cale să înceapă să plângă. În loc de asta, izbuti să dea din cap. Apoi se întoarse şi o părăsi curtea în cea mai mare grabă, ținându-se de obraji. Tyrion îl privi cum fuge. O umbră căzu pe fața sa. Se întoarse pentru a-l vedea pe Clegane înălțându-se deasupra lui ca un pisc. Armura sa neagră ca funinginea părea să şteargă soarele de pe cer. Îşi coborâse viziera coifului. Era făcută să arate ca un câine negru dezvelindu-şi colții, îngrozitoare la vedere, însă Tyrion crezuse întotdeauna că pentru fața hidos de strâmbată a lui Glegane, coiful reprezenta o mare îmbunătățire.

– Prințul nu va uita asta, micule lord, îl preveni Dulăul. Coiful îi transformă râsul într-un hohot găunos.

– Mă rog să nici să nu uite, ripostă Tyrion Lannister. Dacă uită, fii un dulău bun şi aminteşte-i. Se uită de jur împrejurul curții. Ai habar unde l-aş putea găsi pe frate-le meu?

– La praznic cu regina.

– Ah, făcu Tyrion.

Dădu scurt din cap spre Sandor Clegane şi o luă din loc pe cât de repede puteau să-l ducă picioarele lui amorțite. Îi era milă de primul cavaler care l-ar încerca pe Dulău în luptă astăzi. Omul era furios.

În sala pentru dejun din Casa de Oaspeți, festinul avea loc într-o atmosferă rece, fără nici o veselie. Jaime stătea la masă cu Cersei şi copiii, vorbind cu voci joase, şoptite.

– Robert e tot în pat? întrebă Tyrion pe când se aşeza, fără a fi fost invitat, la masă. Sora sa se uită la el cu aceeaşi expresie de dezgust reținut pe care-l avea pentru el de când se născuse.

– Regele nu a dormit deloc, îi spuse. E împreună cu Lord Eddard. Îl compătimeşte din tot sufletul.

– Are un suflet mare Robert al nostru, făcu Jaime cu un zâmbet leneş.

Erau foarte puține lucruri pe care Jaime să le fi putut lua în serios. Tyrion ştia asta despre fratele său şi i-o ier-ta. În toți acei ani teribili ai copilăriei sale, numai Jaime fusese cel care-i arătase o cât de mică dovadă de afecțiune şi respect, iar pentru asta, Tyrion era dispus să-i ierte aproape orice.

Se apropie un servitor.

– Pâine, îi spuse Tyrion, şi doi dintre acei peşti mici şi o cană de bere neagră, bună, ca să meargă bine pe gât. Oh, şi ceva şuncă. Prăjiți-o până ce se înnegreşte.

Omul făcu o plecăciune şi se duse. Tyrion se întoarse spre frații lui. Gemeni, bărbat şi femeie. Arătau foarte asemănători în dimineața asta. Amândoi aleseseră să se îmbrace în verde-închis, care se potrivea cu ochii lor. Buclele lor blonde cădeau cu eleganță, iar ornamente din aur luceau pe la încheieturi şi pe degete şi pe gât.

Tyrion se întrebă cum ar fi să aibă un frate geamăn, dar decise că era mai bine să nu ştie. Era destul de greu să se confrunte cu propria sa imagine în oglindă, în fiecare zi. Un altul ca el era o posibilitate mult prea sinistră pentru a putea fi contemplată. Prințul Tommen rupse tăcerea:

– Ai vreo veste despre Bran, unchiule?

– Am trecut azi-noapte pe lângă camera bolnavilor, anunță Tyrion. Nici o schimbare. Maester credea că ăsta-i un semn dătător de speranțe.

– Nu vreau ca Brandon să moară, zise Tommen sperios. Era un băiat bun, nu chiar ca fratele său, dar nici Jaime şi Tyrion nu erau ca două boabe într-o păstaie.

– Lordul Eddard avea un frate pe care-l chema tot Brandon, făcu Jaime îngândurat. Unul dintre ostaticii ucişi de Targaryen. Se pare că este un nume cu ghinion.

– Oh, nu chiar atât de fără noroc, zise Tyrion. Servitorul îi aduse farfuria. Rupse o bucată de pâine neagră. Cersei îl studia preocupată.

– Ce vrei să spui?Tyrion îi oferi un zâmbet strâmb.

– Că s-ar putea ca dorința lui Tommen să se împlinească. Maester crede că băiatul s-ar putea să trăiască. Luă o înghițitură de bere.

Myrcella scoase un suspin fericit, iar Tommen zâmbi nervos, dar Tyrion nu la cei doi copii se uita. Privirea pe care o schimbaseră Jaime cu Cersei nu durase mai mult o clipă, însă lui nu-i scăpase. Apoi sora sa îşi coborî ochii spre masă.

– Nu există nici o milă. Zeii nordici sunt cruzi că lasă un copil să sufere asemenea dureri.

– Ce a spus maester? întrebă Jaime.

Şunca trosni când muşcă din ea. Tyrion mestecă gânditor, pentru o clipă, apoi spuse:

– Crede că dacă băiatul ar fi fost hărăzit morții, ar fi murit până acum. De patru zile nu s-a produs nici o schimbare.

– Se va face Bran bine, unchiule? întrebă mica Myrcella.

Avea întreaga frumusețe a mamei sale, dar nimic din firea ei.

– Are spatele rupt, micuțo, îi spuse Tyrion. Căderea i-a zdrobit şi picioarele. Îl țin în viață cu miere şi apă, altfel ar muri de foame. Poate, dacă se trezeşte, va putea să mănânce hrană adevărată, însă nu va mai merge niciodată.

– Dacă se trezeşte, repetă Cersei. Este posibil?

– Numai zeii singuri ştiu, îi spuse Tyrion. Maester doar speră. Aş putea jura că lupul său este cel care-l menține în viață. Creatura aceea este lângă fereastra lui ziua şi noaptea, urlând. De fiecare dată când îl gonesc, se întoarce. Maester a spus că au închis fereastra o dată, să reducă zgomotul, iar Bran a părut că cedează. Când au deschis-o din nou, inima sa părea că bate mai tare.

Regina se înfiora.

– E ceva nenatural cu aceste jivine, spuse ea. Sunt periculoase. *Nu* voi permite ca vreuna dintre ele să vină în sud cu noi.

– Vei avea mult de furcă încercând să-i opreşti, surioară, spuse Jaime. Se duc peste tot cu fetele alea.

Tyrion atacă peştele.

– Deci plecați în curând?

– Nu destul de curând, răspunse Cersei. Apoi se încruntă, întrebi dacă *noi* plecăm? Dar tu? Zei, să nu-mi spui că rămâi *aici!*

Tyrion dădu din umeri.

– Benjen Stark se întoarce la Rondul de Noapte cu bastardul fratelui său. M-am gândit să merg cu ei ca să văd acest Zid despre care am auzit atât de multe.

– Sper că nu te gândeşti să te îmbraci în negru, scumpe frățioare.

Tyrion râse.

– Poftim? Celibat, eu? Târfele n-ar mai avea decât să cerşească, de la Dorne la Casterly Rock. Nu, vreau doar să stau pe coama Zidului şi să mă uşurez de la marginea lumii.

Cersei se ridică dintr-odată.

– Copiii nu trebuie să asculte aceste mizerii. Tommeh, Myrcella, veniți.

Ieşi zgomotoasă din camera pentru dejun, trăgând după ea trena şi pe toți copiii. Jaime Lannister îl privi pe fratele său cu acei ochi verzi, înghețați, ai lui.

– Stark nu se va învoi niciodată să plece din Winterfell atât timp cât fiul său zace în umbra morții.

– O va face, dacă-i porunceşte Robert, zise Tyrion. Iar Robert îi *va* porunci. În orice caz, Lord Eddard nu poate face nimic pentru băiat.

– L-ar putea scuti de chinuri, zise Jaime. Eu aşa aş face, dacă ar fi fiul meu. Ar fi o milostenie.

– Te sfătuiesc să nu-i strecori această sugestie Lordului Eddard, dragă frățioare, glăsui Tyrion. Nu ar lua-o prea uşor.

– Chiar dacă băiatul va trăi, va fi un olog. Mai rău decât un olog, ceva grotesc. Mie-mi place o moarte bună, curată.

Tyrion răspunse cu o înălțare din umeri.

– Vorbind despre grotesc, zise el, să-mi dai voie să am o altă părere. Moartea este atât de îngrozitor de definitivă, în vreme ce viața este plină de posibilități.

– Eşti un pitic pervers, nu-i aşa?

– Oh, da, căzu de acord Tyrion. Sper ca băiatul să se trezească. Aş fi foarte interesat să ascult ce are de spus.

Zâmbetul fratelui său se acri precum laptele prins.

– Tyrion, dragul meu frate, spuse el sumbru, sunt momente când mă faci să mă întreb de a cui parte eşti?

Gura lui Tyrion era plină cu pâine şi peşte. Luă o înghițitură de bere neagră, tare, pentru a face dumicații să alunece pe gât, şi rânji spre Jaime.

– Dar, Jaime, dragul meu frățior, m-ai rănit! Ştii doar cât

de mult îmi iubesc familia.

JON

Jon urca încet treptele, încercând să nu se gândească la faptul că s-ar putea să fie pentru ultima dată când face asta. Nălucă mergea neauzit lângă el. Afară, vârtejurile de zăpadă se izbeau de porțile castelului, iar curtea era toată numai gălăgie şi haos, însă înlăuntrul pereților groşi de piatră era cald şi linişte. Mult prea multă linişte Ca să fie pe placul lui Jon.

Ajunse în prag şi rămase acolo mult timp, temător. Nălucă îşi frecă nasul de palma lui. Asta îi dădu curaj. Se ridică şi intră în încăpere.

Lady Stark era lângă patul lui Bran. Stătuse acolo, zi şi noapte, timp de aproape două săptămâni. Nu plecase de la căpătâiul lui nici măcar o clipă. Mâncarea i se aducea acolo, la fel şi oalele de noapte şi un mic pat tare, pe care să doarmă, deşi se spunea că nu dormise aproape deloc. Îl hrănea chiar ea, cu miere şi apă şi un amestec de ierburi care prelungeau viața. Nu părăsise încăperea nici măcar o dată. Aşa că Jon se ținuse deoparte.

Însă acum nu mai era vreme. Rămase o clipă în pragul uşii, fiindu-i teamă să vorbească, să se apropie. Fereastra era deschisă. Jos, un lup urlă. Nălucă auzi şi-şi înălță capul. Lady Stark se uită spre el. Pentru o clipă, păru că nu-l recunoaşte. În cele din urmă, clipi.

– Ce faci *tu* aici? întrebă ea cu o voce ciudat de neutră şi lipsită de emoții.

– Am venit să-l văd pe Bran, zise Jon. Să-mi iau rămas-bun.

Chipul ei nu se schimbă deloc. Părul lung, roşcat, era murdar şi încâlcit. Părea că îmbătrânise cu douăzeci de ani.

– L-ai văzut, acum pleacă.

O părticică din el voia să o ia la goană, dar ştia că, dacă făcea asta, s-ar fi putut să nu-l mai vadă niciodată pe Bran. Făcu un pas repezit în încăpere.

– Vă rog, spuse el.

O răceală apăru în ochii ei.

– Ți-am spus să pleci. Nu te vrem aici.

Cândva, aceste vorbe l-ar fi făcut să plece în fuga mare. Cândva, l-ar fi făcut poate să plângă. Acum îl înfuriară doar. Va fi, curând, un Frate Jurat al Rondului de Noapte şi se va

confrunta cu pericole mai mari decât Catelyn Tully Stark.

– E fratele meu, rosti el.

– Să chem gărzile?

– Chemați-le, zise Jon sfidător. Nu mă puteți opri să-l văd.

Traversă încăperea, ajungând de cealaltă parte a patului şi privi în jos, acolo unde zăcea Bran. Îi ținea una din mâini. Arăta ca o gheară. Ăsta nu era Bran pe care şi-l amintea. Carnea pierise de pe el. Pielea era întinsă pe oasele ca nişte bețe. Sub pătură, picioarele-i erau îndoite într-un fel care-l îngrozi pe Jon. Ochii-i erau afundați în cap ca două găuri negre; deschişi, dar fără să vadă nimic. Căderea parcă îl micşorase. Arăta ca o momâie, de parcă prima pală de vânt l-ar fi aruncat direct în mormânt. Totuşi, pieptul cu coastele fărâmate se ridica şi cobora cu fiecare respirație întretăiată.

– Bran, spuse el. Îmi pare rău că nu am ajuns mai devreme. Mi-era teamă. Simți lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji, dar nu-i mai păsa. Nu muri, Bran! Te rog! Te aşteptăm cu toții să te trezeşti. Eu, Robb şi fetele, toată lumea...

Lady Stark privea. Nu scosese nici un țipăt şi Jon lua asta drept acceptare. Afară, lupul străvechi urlă din nou. Lupul căruia Bran nu avusese timp să-i dea un nume.

– Trebuie să plec acum, zise Jon. Mă aşteaptă unchiul Benjen. Sunt pe cale să plec în nord, la Zid. Trebuie să plecăm astăzi, înainte de venirea zăpezilor.

Îşi aminti cât de entuziasmat fusese Bran la gândul călătoriei. Era mai mult decât putea îndura, gândul că-l lăsa în urmă în felul ăsta. Jon îşi şterse lacrimile, se aplecă şi-şi sărută uşor fratele, pe buze.

– Voiam să rămână aici, cu mine, zise Lady Stark încet.

Jon o privi precaut. Nici măcar nu-l privea. Vorbea cu el, dar numai o parte a ei, de parcă nici nu s-ar fi aflat în încăpere.

– M-am rugat pentru asta, spuse ea sec. Era băiatul meu deosebit. M-am dus la templu şi m-am rugat de şapte ori spre cele şapte fețe ale zeului ca Ned să se răzgândească şi să-l lase aici, cu mine. Uneori, rugăciunile sunt ascultate.

Jon nu ştia ce să spună.

– N-a fost greşeala dumneavoastră, reuşi el să îngaime după un moment de tăcere stânjenitoare.

Ochii ei îl găsiră. Erau plini de otravă.

– N-am nevoie de iertăciunile tale, bastardule. Jon îşi coborî privirile. Ea legăna una dintre mâinile lui Bran. El o luă pe cealaltă, o strânse. Degete ca nişte oase de pasăre.

– Adio, spuse el.

Ajunsese la uşă când ea-l strigă.

– Jon!

Ar fi trebuit să continue să meargă, dar ea nu-i spusese pe nume până acum. Se întoarse şi-o găsi privind direct spre fața lui, de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată.

– Da?

– Ar fi trebuit să fii tu, îi spuse ea.

Apoi se întoarse spre Bran şi începu să plângă, întregul ei trup scuturându-se de suspine. Jon n-o mai văzuse plângând până acum. Până în curte era drum lung.

Afară, totul era gălăgie şi zăpăceală. Se încărcau căruțe, bărbații strigau, caii erau înhămați şi înşeuați, scoşi din grajduri. Începuse să cadă o zăpadă uşoară şi fiecare era nerăbdător să plece.

Robb se afla în mijlocul lor şi răcnea ordine. Părea că se maturizase în ultima vreme, de parcă accidentul lui Bran şi prăbuşirea mamei sale îl făcuseră mai puternic. Vântul Cenuşiu era lângă el.

– Te caută unchiul Benjen, îi spuse lui Jon. Voia să plecați acum o oră.

Ştiu, zise Jon. Imediat. Privi de jur împrejur la toată gălăgia şi zăpăceala. Să pleci este mai greu decât am crezut eu.

– Şi pentru mine, spuse Robb. Avea zăpadă pe păr, topindu-se din cauza căldurii trupului său. L-ai văzut?

Jon dădu din cap, neîndrăznind să vorbească.

– Nu va muri, glăsui Robb. O ştiu.

– Voi, cei din familia Stark, sunteți greu de ucis, se învoi Jon.

Avea o voce plată şi obosită. Vizita îi luase toată forța. Robb ştiu că se întâmplase ceva rău.

– Mama mea...

– A fost... foarte blândă, îi spuse Jon, iar Robb păru uşurat.

– Bine. Data viitoare când ne vom vedea vei fi tot în negru..

Jon se strădui să zâmbească la rândul său.

– A fost întotdeauna culoarea mea preferată. Cât timp crezi că mai durează?

– Destul de puţin, promise Robb. Îl trase pe Jon spre el şi-l îmbrăţişa strâns. Adio, Snow.

Jon îl strânse şi el în braţe.

– Iar tu, Stark, ai grijă de Bran.

– Voi avea. Se despărţiră şi se priviră stânjeniţi. Unchiul Benjen a spus să te trimit la grajduri dacă te văd, zise Robb în cele din urmă.

– Mai am să-mi iau rămas-bun de la cineva, zise Jon.

– Atunci, nici nu te-am văzut, răspunse Robb.

Jon îl lăsă stând acolo, în zăpadă, înconjurat de căruţe şi lupi şi cai. Nu era mult de mers până la armurărie. Îşi luă pachetul şi traversă podul acoperit spre Fortăreaţă.

Arya era în camera ei, pregătind un cufăr din lemn de carpen, mai mare decât ea. Nymeria o ajuta. Arya nu trebuia decât să arate, iar lupoaica o lua la fugă şi înşfăca ghemotocul de mătase în bot, aducându-l la ea. Dar când îl adulmecă pe Nălucă, se aşeză pe labele din spate şi scheună.

Arya se uită în spatele ei şi-l văzu pe Jon şi sări în picioare, îşi strânse braţele ei slăbănoage în jurul gâtului lui.

– Mă temeam că ai plecat, spuse ea cu respiraţia întretăiată. Nu m-au lăsat să-mi iau rămas-bun.

– Ce făceai acum?

Jon era amuzat. Arya se desprinse de el şi se schimbă la faţă.

– Nimic. Împachetam, lucruri din astea. Arătă spre cufărul uriaş, plin doar pe o treime, şi spre hainele împrăştiate în încăpere. Septa Mordane spune că trebuie să fac eu totul. Hainele mele nu erau împăturite corect. O domnişoară din sud nu-şi aruncă hainele în cufăr, că pe nişte zdrenţe, susţine ea.

– Iar tu ce ai făcut, surioară?

– Păi, oricum se vor amesteca, zise ea. Cui îi pasă cum sunt împăturite?

– Septa Mordane, răspunse Jon. Şi nu cred că i-ar plăcea să vadă că te ajută Nymeria. Lupoaica îl privi tăcută, cu ochii ei de un auriu-închis. E acelaşi lucru. Am ceva pentru tine, să iei acolo, şi trebuie împachetat cu foarte mare grijă.

Faţa ei se lumină.

– Un dar?

– I-ai putea spune şi aşa. Închide uşa.

Prudentă, dar bucuroasă, Arya verifică holul.

– Nymeria, aici. Păzeşte.

O lăsă pe lupoaică afară, să-i avertizeze de venirea oricărui intrus, şi închise uşa. Până atunci, Jon dăduse jos zdrențele folosite la împachetat. Îi întinse obiectul. Ochii Aryei se măriră. Ochi întunecați, precum ai lui.

– O sabie, zise ea cu respirația tăiată.

Teaca era din piele moale, cenuşie, fină ca păcatul. Jon trase încet lama, ca ea să poată vedea strălucirea adâncă, albastră, a oțelului.

– Asta nu-i o jucărie, îi spuse. Ai grijă să nu te tai. Lama este suficient de ascuțită ca să te poți bărbieri.

– Fetele nu se bărbieresc, zise Arya.

– Poate că ar trebui. Ai văzut vreodată picioarele septei?

Ea chicoti.

– E aşa o slăbănoagă!

– Şi tu eşti la fel, îi spuse Jon. I-am cerut lui Mikken s-o facă deosebită. Bandiții folosesc asemenea săbii în Pentos şi Myr şi în alte Oraşe Libere. Nu va descăpățâna un bărbat, dar îl poate găuri bine dacă eşti destul de rapidă.

– Pot fi rapidă, zise Arya.

– Va trebui să exersezi cu ea zilnic. Puse sabia în mâinile ei, îi arătă cum s-o țină şi se dădu înapoi. Cum o simți? Îți place cât de echilibrată e?

– Cred că da, făcu Arya.

Prima lecție, spuse Jon. Loveşte cu vârful ascuțit.

Arya îl lovi la braț cu latul sabiei. Lovitura durea, însă Jon se trezi rânjind ca un idiot.

– Ştiu care capăt să-l folosesc, zise Arya. Pe figura ei se aşternu o expresie de nesiguranță. Septa Mordane o să mi-o ia.

– Nu şi dacă nu ştie că o ai, făcu Jon.

– Cu cine am să mă antrenez?

– Vei găsi pe cineva, îi promise el. Debarcaderul Regelui este un oraş adevărat, de o mie de ori mai mare de-cât Winterfell. Până-ți vei găsi un partener, uită-te la ei cum luptă, în curte. Aleargă şi călăreşte, întăreşte-te. Şi indiferent ce faci…

Arya ştia ce va urma, aşa că o spuseră împreună:

– *…nu-i spune… Sansei!* Jon îi ciufuli părul.

– Aş vrea ca şi tu să fi venit cu noi.

– Drumurile diferite duc, uneori, spre acelaşi caste!Cine ştie?

El se simțea mai bine acum. Nu avea de gând să se lase copleşit de întristare.

– Mai bine plec. Voi petrece primul meu an pe Zid golind oalele de noapte dacă-l mai fac pe unchiul Ben să mă mai aştepte mult.

Arya alergă la el pentru o ultimă îmbrățişare.

– Pune sabia jos, o preveni Jon râzând.

Ea o puse deoparte, aproape cu sfiiciune, şi-l acoperi cu sărutări. Când el se întoarse de la uşă, ea ținea din sabia în mână, încercându-i echilibrul.

– Aproape că uitasem, îi spuse el. Toate săbiile bune au nume.

– Cum ar fi Gheață, răspunse ea. Privi spre sabia din mâinile ei. Are şi asta un nume? Oh, spune-mi.

– Nu poți să ghiceşti? o îmboldi Jon. Lucrul tău preferat.

Arya păru descumpănită la început. Apoi realiză. Mintea-i mergea repede. O spuseră împreună:

– *Ac!*

Amintirea râsului ei îi încălzi sufletul în timpul călătoriei lungi spre nord.

DAENERYS

Daenerys Targaryen se căsători cu *Khal* Drogo cu teamă şi în splendoare barbară, pe un câmp dincolo de zidurile oraşului Pentos, pentru că Dothraki credeau că toate lucrurile de importanță pentru viața unui bărbat trebuie făcute sub cerul liber.

Drogo îşi chemase *khalasar*-ul să-l servească şi veniseră cu toții, patruzeci de mii de luptători Dothraki, plus sumedenie de femei, copii şi sclavi. Îşi aşezaseră tabăra înafara zidurilor oraşului, mânându-şi turmele lor mari, ridicând palate din iarbă țesută, mâncând tot ce vedeau şi făcându-i pe bunii cetățeni din Pentos şi mai neliniştiți, cu fiecare zi care trecea.

– Colegii mei, magisterii, au dublat numărul de gărzi din oraş, le spuse Illyrio peste farfuriile cu rață cu miere şi ardei portocaliu, într-o noapte petrecută la reşedința care fusese a lui Drogo.

Khal-ul se alăturase *khalasar*-ului, proprietatea sa fiind dăruită lui Daenerys şi fratelui ei până la nuntă.

– Cel mai bine ar fi să o măritām cât mai repede pe Prințesa Daenerys înainte să dea jumătate din averea oraşului Pentos mercenarilor şi bandiților, glumi Ser Jorah Mormont.

Exilatul le oferise, ei şi fratelui ei, sabia sa în noaptea în care Danny fusese vândută lui *Khal* Drogo; Viserys acceptase nerăbdător. Mormont devenise însoțitorul lor constant de atunci încolo. Magister Illyrio râse încet în barba lui bifurcată, însă Viserys nici măcar nu zâmbi.

– O poate lua şi mâine dacă vrea, spuse fratele ei. Se uită peste umăr la Dany, iar ea-şi coborî privirile. Atâta vreme cât plăteşte prețul.

Illyrio agită prin aer o mână moale, iar inelele sclipiră pe degetele lui grase.

– Ți-am spus, totul este deja aranjat. Ai încredere în mine. *Khal*-ul ți-a promis o coroană, şi o vei avea.

– Da, dar când?

– Atunci când va crede *khal*-ul de cuviință, îi spuse Illyrio. Prima dată va lua fata, iar după aceea, trebuie să pornească în procesiune, traversând câmpia, şi să o prezinte lui *dosh khaleeh,* la Vaes Dothrak. După asta, poate. Dacă sorții sunt

în favoarea războiului.

Viserys fierbea de nerăbdare.

– Mă uşurez pe sorţii Dothrakilor. Uzurpatorul stă pe tronul tatălui meu. Cât mai trebuie să aştept?

Ilryrio înălţă din umeri.

– Ai aşteptat cea mai mare parte a vieţii tale, mărite rege. Ce mai contează încă vreo câteva luni, încă vreo câţiva ani?

Ser Jorah, care călătorise spre est până la Vaes Dothrak, dădu din cap aprobator.

– Vă sfătuiesc să aveţi răbdare, Alteţa Voastră. Dothrakise ţin de cuvânt, însă fac lucrurile după propria lor vrere. Un om mai de jos ar putea cerşi un favor *khal*-ului, însă nu trebuie niciodată să ajungă să-l jignească.

Viserys se zbârli.

– Păzeşte-ţi limba, Mormont, ori am să ţi-o tai. Eu nu sunt om mai de jos, ci sunt Stăpânul de drept al celor Şapte Regate. Dragonul nu cerşeşte.

Ser Jorah îşi coborî privirile cu respect. Illyrio zâmbi enigmatic şi smulse o aripă de raţă. Mierea şi unsoarea îi alunecară pe degete şi i se scurseră prin barbă pe când muşca din carnea fragedă. *Nu mai exista dragoni,* se gândi Dany, uitându-se la fratele său, deşi nu îndrăzni să o spună cu voce tare.

Totuşi, în noaptea aceea visă unul. Viserys o lovea, rănind-o. Era goală, paralizată de frică. Fugea de el, însă trupul ei părea butucănos şi greoi. El o lovi din nou. Ea se împiedică şi căzu. Ai trezit balaurul, strigă el şi o lovi. Ai trezit balaurul, l-ai trezit. Coapsele ei erau mânjite cu sânge. Ea închise ochii şi scânci. Ca şi cum i s-ar fi răspuns, se auzi un trosnet îngrozitor şi pocnetul unui mare incendiu. Când privi din nou, Viserys nu mai era, de peste tot se ridicau mari coloane de foc, iar în mijlocul lor era balaurul. îşi întorcea încet capul masiv. Când ochii săi topiţi o descoperiră, ea se trezi tremurând, acoperită de luciul fin al transpiraţiei. Nu-i mai fusese niciodată atât de frică...

Până în ziua în care veni, în sfârşit, şi nunta ei. Ceremonia începu în zori şi continuă până la apus, o zi nesfârşită de băutură şi mâncare şi lupte. Printre palatele de iarbă fu-şese ridicată o mândreţe de tabără aşezată pe pământ, iar acolo şedea Dany, lângă *Khal* Drogo, deasupra mării învolburate de Dothraki. Nu mai văzuse niciodată atât

de mulți oameni în acelaşi loc, şi nici unii aşa de ciudați şi de înspăimântători. Stăpânii de cai puteau pune pe ei veşminte bogate şi parfumuri îmbătătoare, atunci când vizitau Oraşele Libere, dar sub cerul liber se țineau de vechile rânduieli. Bărbații şi femeile purtau veste din piele vopsită pe pielea goală şi jambiere din păr de cal, încinse cu şiraguri şi medalioane din bronz, iar războinicii îşi ungeau pletele lungi cu grăsime din puțurile cu animale moarte. Se îndopau cu carne de cal friptă în miere şi mirodenii, beau până la sminteală lapte de iapă fermentat şi vinurile fine ale lui Illyrio, şi-şi aruncau scuipați unii altora peste foc, vocile lor răsunând străine şi aspre în urechile lui Dany.

Viserys era aşezat chiar la picioarele ei, arătând minunat în noua sa tunică din lână neagră, cu dragonul stacojiu brodat pe piept. Illyrio şi Ser Jonah stăteau lângă el. Locul lor era unul de mare onoare, doar puțin mai jos decât cavalerii de sânge ai *khal*-ului, însă Dany putea vedea furia din ochii liliachii ai fratelui său. Nu-i plăcea să fie mai prejos decât ea şi turba de furie când sclavii ofereau prima oară bucatele *khal*-ului şi miresei sale, servindu-l apoi pe el cu porțiile pe care ei le refuzau. Nu putea face nimic altceva decât să-şi înfrâneze resentimentele, şi aşa făcea, starea sa de spirit întunecându-se tot mai mult, cu fiecare oră, cu fiecare insultă adusă persoanei sale.

Dany nu se mai simțise niciodată atât de singură pe când şedea în miezul acelei hoarde imense. Fratele ei îi spusese să zâmbească, aşa că zâmbi până ce fața începu s-o doară, iar lacrimile îi ajunseră fără voie în ochi. Se străduia să le ascundă, ştiind cât de furios ar fi Viserys dacă ar vedea-o plângând, înspăimântat de felul în care ar putea reacționa *Khal* Drogo. se aduceau bucate, carne aburindă şi cârnați groşi, negri, şi plăcinte Dothraki în sânge, iar mai târziu fructe şi ierburi aromatice şi aluaturi fine din bucătăriile din Pentos, însă le refuza pe toate. Stomacul ei era întors pe dos şi ştia că n-ar mai fi putut ține nimic.

Nu avea nici cu cine să vorbească. *Khal* Drogo urla comenzi şi glume spre oamenii săi, râzând la răspunsurile lor, dar abia dacă se uita la Dany, aflată lângă el. Nu aveau nici un limbaj comun. Dothraki erau de neînțeles pentru ea, iar *khal*-ul abia dacă ştia câteva cuvinte în valyriana barbarizată a Oraşelor Libere şi nici o iotă din Limba

Comună a celor Şapte Regate. Ea s-ar fi bucurat chiar şi de o conversaţie cu Illyrio şi fratele ei, dar ei se aflau prea departe, jos, ca s-o poată auzi.

Şedea în mătăsurile ei de nuntă, făcându-şi de lucru cu o cupă de vin cu miere, vorbindu-şi sieşi, în tăcere. *Sunt sânge din sânge de dragon, îşi spuse ea. Sunt Daenerys Stormhorn, Prinţesă de Piatra Dragonului, din sângele şi sămânţa lui Aegon Cuceritorul.*

Soarele era ridicat la numai un pătrar din drumul lui pe cer, când văzu primul om murind. Tobele băteau, iar câteva dintre femei dansau pentru *khal.* Drogo privea fără nici o expresie, însă ochii săi le urmăreau mişcările şi, din când în când, le azvârlea câte un medalion de bronz pentru care femeile să se bată.

Şi războinicii priveau. Unul dintre ei păşi în cele din urmă în cerc şi o înşfacă de braţ pe una dintre dansatoare, o puse la pământ şi se împreună cu ea chiar acolo, aşa cum un armăsar se împreunează cu o iapă. Illyrio îi spusese că s-ar putea întâmpla aşa ceva. „Dothraki se împreunează ca animalele din cirezile lor. În *khalasar* nu există nici un fel de intimitate, iar ei nu înţeleg păcatul sau ruşinea aşa cum le înţelegem noi.

Dany îşi mută privirile de la acuplare, înspăimântându-se când înţelese ce se întâmpla, însă un al doilea războinic păşi înainte, apoi un al treilea şi curând nu mai avea cum să-şi ferească privirile. Doi bărbaţi înşfăcară aceeaşi femeie. Auzi un strigăt şi văzu o îmbrânceală, iar într-o clipită *arakhs*-urile ţâşniră afară, tăişuri lungi, ascuţite ca briciurile, jumătate săbii şi jumătate seceri. Începu un dans al morţii, pe când războinicii îşi dădeau ocol lovind, sărind unul spre celălalt, rotindu-şi săbiile deasupra capetelor şi urlând insulte cu fiecare ciocnire. Nimeni nu făcu nici o încercare de a-i opri.

Se termină la fel de repede pe cât începuse. *Arakhs-urile* se izbeau mai repede decât putea Dany vedea, unul dintre bărbaţi făcu un pas greşit, iar celălalt roti sabia într-o arcuire strânsă. Oţelul muşcă din carne puţin deasupra şoldului şi-l deschise de la şira spinării până la buric, risipindu-i maţele în praf. Pe când învinsul murea, învingătorul înşfacă cea mai apropiată femeie, nici măcar acea pentru care se luptaseră, şi o posedă acolo, pe loc.

Sclavii târâră cadavrul, iar dansul se reluă.

Magister Illyrio o prevenise şi despre asta. „O nuntă Dothraki fără cel puțin trei morți este socotită o afacere plicticoasă", spusese el. Nunta ei era mai cu seamă binecuvântată; înainte de sfârşitul zilei, muriseră deja doisprezece bărbați.

Odată cu trecerea orelor, groaza crescu în Dany, până ce ajunse să facă tot posibilul să nu strige. Îi era teamă de neamul Dothraki, ale cărui obiceiuri i se păreau străine şi monstruoase, de parcă ar fi fost animale în piele de om şi nicidecum oameni adevărați. Îi era teamă de fratele ei, de ceea ce ar fi putut face dacă greşea. Dar mai mult decât orice, se temea de ce se va întâmpla la noapte sub cerul înstelat, când fratele ei o va lăsa pradă matahalei uriaşe care stătea şi bea lângă ea, cu un chip neclintit şi crud, ca o mască de bronz.

Sunt sânge din sânge de dragon, îşi spuse ea din nou.

Când, în cele din urmă, soarele coborî pe cer, *Khd* Drogo bătu din palme şi tobele şi strigătele şi ospățul se opriră dintr-odată. Drogo se ridică şi o ridică şi pe Dany în picioare, lângă el. Era vremea aducerii darurilor pentru mireasa lui. Iar după daruri, ştia ea, după ce soarele se va fi culcat, venea timpul pentru prima partidă de călărie şi consumarea căsătoriei. Dany încerca să alunge acest gând, dar el nu o părăsea. Se sforța să nu înceapă să tremure.

Fratele ei, Viserys, îi dărui trei slujnice. Dany ştia că nu-l costaseră nimic; Illyrio, fără nici o îndoială, îi furnizase fetele. Irri şi Jhiqui erau Dothraki cu pielea arămie, cu păr negru şi ochi migdalați, iar Doreah era o fată Lysene, blondă şi cu ochi albaştri.

– Nu sunt slujnice obişnuite, surioară dragă, îi spuse fratele ei când fetele fură aduse înaintea ei, una câte una. Illyrio şi eu le-am ales special pentru tine. Irri te va învăța să călăreşti. Jhiqui te va învăța limba Dothraki, iar Doreah te va instrui în artele femeieşti ale dragostei. Zâmbi subțire. E foarte bună, Illyrio şi eu putem jura pentru asta.

Ser Mormont îşi ceru iertare pentru darul său.

– Este un lucru neînsemnat, prințesa mea, dar e tot ce-şi poate permite un biet exilat, spuse el şi aşeză înaintea ei un teanc mic de cărți.

Erau istorisiri şi cântece ale celor Şapte Regate, văzu ea,

scrise în Limba Comună. Îi mulțumi din toată inima.

Magister Illyrio murmură o poruncă şi patru sclavi voinici se grăbiră să vină, purtând între ei un cufăr mare din cedru, încins cu fâşii de bronz. Când îl deschise, găsi teancuri din cele mai fine catifele şi damascuri pe care le puteau produce Oraşele Libere, iar odihnindu-se peste toate, aşezate pe o stofă fină, trei ouă uriaşe. Lui Dany i se tăie răsuflarea. Erau cele mai frumoase lucruri pe care)e văzuse vreodată, fiecare altfel decât celălalt, vopsite în culori atât de bogate, încât, prima dată, se gândi că erau incrustate cu bijuterii, şi atât de mari încât trebuia să le ia cu ambele mâini ca să poată ridica unul. Îl ridică cu grijă pe primul, aşteptându-se să fie făcut dintr-un porțelan fin, sau email delicat, sau chiar sticlă suflată, dar era mult prea greu, de parcă ar fi fost făcut din piatră dură. Suprafața oului era acoperită cu solzi mici şi pe când îl răsucea între degete, lucea precum metalul lustruit sub lumina soarelui la apus. Un ou era de un verde-închis cu pete de bronz lustruit, care se iveau şi dispăreau după cum îl întorcea. Alt ou era de un crem-deschis, dungat cu aur. Ultimul era negru, la fel de negru ca o mare în miez de noapte, dar înviorat de unde şi vârtejuri stacojii.

– Ce sunt astea? întrebă ea cu o voce şoptită, străbătută de uimire.

– Ouă de dragon de pe Tărâmul Umbrelor, dincolo de Asshai, zise Magister Illyrio. În atâția eoni s-au transformat în piatră, dar încă scapără de strălucire şi frumusețe,

– Am să le țin mereu ca pe nişte odoare.

Dany auzise istorisiri despre astfel de ouă, însă nu văzuse niciodată vreunul şi nici nu se gândise că ar fi putut vedea. Era, cu adevărat, un dar magnific, deşi ştia că Illyrio îşi putea permite să fie risipitor. Adunase o avere în cai şi sclavi ca parte a vânzării ei lui *Khal* Drogo.

Cavalerii de sânge ai *khal*-ului *îi* oferiră cele trei arme tradiționale, arme minunate. Haggo îi dădu un bici mare, din piele, cu mâner din argint, Cohollo un *arakh* magnific, placat cu aur, iar Qotho un arc din os de dragon, dublu curbat, mai înalt decât ea. Magister Illyrio şi Ser Jorah o învățaseră că pentru astfel de daruri se folosea refuzul tradițional.

– Acesta este un dar demn numai de un mare războinic, o, sânge din sângele meu, dar eu nu sunt decât o femeie. Să-l lăsăm pe domnul şi soțul meu să le poarte el în locul meu. Şi

astfel primi *Khal* Drogo „darurile” sale de nuntă.

I se dădură din belşug şi alte daruri din partea celorlalţi Dothraki: papuci şi bijuterii şi inele de argint pentru părul ei, centuri din medalioane şi veste pictate şi blănuri fine, mătăsuri de culoarea nisipului şi borcane cu arome, ace şi pene şi sticluţe purpurii, plus o robă făcută din pielea a mii de şoareci.

– Un dar frumos, *khaleesi,* spuse Magister Illyrio despre ultimul, după ce-i explicase ce era.

Darurile se înălţau în jurul ei în grămezi mari, mai multe decât şi-ar fi putut imagina ea vreodată, mai mul-le decât şi-ar fi dorit sau ar putea folosi. Iar la urmă de tot, *Khal* Drogo aduse propriul său dar pentru mireasa lui. Un murmur de nerăbdare se desprinse din rândul oamenilor când el plecă de lângă ea, crescând până ce cuprinse întregul *khalasar.* Când el se întoarse, rândurile dese ale aducătorilor de daruri Dothraki se despărţiră înaintea lui, iar el îi dărui calul.

Era o mânză, sprintenă şi frumoasă. Dany ştia despre cai destule încât să-şi dea seama că nu era un animal obişnuit. Avea ceva care-i tăia răsuflarea. Era cenuşie ca marea iarna, cu o coamă precum fumul argintiu.

Ezitând, se întinse spre ea şi-i mângâie gâtul, îşi plimbă degetele prin argintiul coamei. *Khal* Drogo spuse ceva în Dothraki, iar, Magister Illyrio îi traduse.

– Argint pentru argintul din părul tău.

– E minunată, murmură Dany.

– E mândria întregului *khalasar,* adăugă Illyrio. Obiceiul spune că o *khaleesi* trebuie să călărească un cal demn de locul ei alături de *khal.*

Drogo păşi înainte şi-şi puse mâna pe mijlocul ei. O ridică la fel de uşor ca pe un copil şi o aşeză pe şaua Dothraki, mult mai mică decât cele cu care era ea obişnuită. Dany rămase acolo preţ de câteva momente. Nimeni nu-i spusese despre asta.

– Ce ar trebui să fac acum? îl întrebă ea pe Illyrio.

Ser Jorah Mormont fu purtătorul răspunsului.

– Luaţi frâiele şi călăriţi. Nu trebuie să mergeţi prea departe.

Emoţionată, Dany strânse frâiele în mâini şi-şi lăsă picioarele în scările scurte. Era o călăreaţă începătoare; j petrecuse mai mult timp călătorind cu corăbiile, cu căruţa

sau lectica, decât pe spinarea cailor. Rugându-se să nu cadă şi să se facă de râs, îi dădu mânzei cea mai uşoară şi timidă atingere din genunchi. Şi, pentru prima oară după j multe ore, uită să-i mai fie frică. Sau poate că era pentru prima dată în viață.

Mânza argintiu-cenuşie avea un mers lin şi mătăsos, iar mulțimea se dădu la o parte făcându-i loc, toți ochii fiind ațintiți spre ea. Dany se pomeni călărind mai repede decât intenționase, şi totuşi era mai degrabă entuziasmată decât înspăimântată. Calul o luă la trap, iar ea zâmbi. Dothrakii se repezeau să dispară din calea ei. La cea mai mică apăsare a picioarelor ei, la cea mai mică atingere a frâielor, mânza răspundea. O făcu să meargă la galop, iar acum Dothrakii strigau la ea pe când săreau din drum. Întorcându-să să meargă înapoi, văzu ridicându-se înainte un rug arzând, direct în calea ei. Erau oameni înghesuiți pe ambele părți şi nu mai avea cum să se oprească. O îndrăzneală pe care nu şi-o cunoscuse niciodată o copleşi, iar ea dădu frâu liber mânzei.

Calul argintiu sări peste flăcări de parcă ar fi avut aripi. Când se opri înaintea Magister-ului Illyrio, rosti:

– Spune-i lui *Khal* Drogo că mi-a dăruit vântul.

Grasul Pentoshi îşi mângâie barba lui galbenă şi repetă cuvintele în Dothraki, iar Dany îşi văzu soțul zâmbind pentru prima dată.

Ultima rază de soare dispăru în spatele zidurilor înalte din Pentos, spre apus. Dany pierduse şirul orelor. *Khal* Drogo porunci cavalerilor săi de sânge să-i aducă propriul său cal, un armăsar roşu, zvelt. Când *khal*-ul se urcă în şa, Viserys se strecură aproape de Dany, călare pe calul ei argintiu, îşi înfipse degetele în piciorul ei şi-i spuse:

– Fă-i pe plac, dulce surioară, sau jur că vei vedea balaurul trezindu-se aşa cum n-a făcut-o niciodată.

Teama îi reveni, odată cu vorbele fratelui ei. Se simțea din nou ca un copil de numai treisprezece ani, complet singură, nepregătită pentru ce urma să i se întâmple. Călăriră împreună pe când stelele începeau să clipească, părăsind *khalasar*-ul şi lăsând în urmă palatele de iarbă. *Khal* Drogo nu-i spunea nici un cuvânt, îşi mâna armăsarul la galop aprig prin întunericul tot mai adânc. Clopoțeii de argint din pletele sale lungi răsunau uşor pe când călărea.

– Sunt sânge din sânge de dragon, şopti ea apăsat gonind în urma lui, încercând să-şi menţină curajul. Sunt sânge din sânge de dragon. Sunt sânge din sânge de dragon. Dragonului nu i-a fost niciodată teamă.

Ulterior, nu ar fi putut spune cât de departe sau pentru cât timp călăriseră, dar era întuneric deplin când se opriră într-un loc cu multă iarbă, în apropierea unui pârâu. Drogo îşi opri calul şi o coborî pe ea de pe al ei. Se simţea fragilă ca sticla în mâinile lui, cu membrele la fel de moi ca apa. Rămase acolo, neajutorată şi tremurând în mătăsurile ei de nuntă, în vreme ce el priponi caii, iar când se întoarse să o privească, ea începu să plângă.

Khal Drogo se holba la lacrimile ei, cu un chip ciudat de golit de orice expresie.

– Nu, spuse el. Îşi înălţă mâna şi-i şterse apăsat lacrimile, cu un deget bătătorit.

– Vorbeşti Limba Comună? întrebă Dany uimită.

– Nu, spuse el din nou.

Poate că ştia doar acel cuvânt, se gândi ea, însă era cu un cuvânt mai mult decât crezuse ea că ştie şi, într-un fel, asta o făcu să se simtă puţin mai bine. Drogo îi atinse uşor părul, prefirând şuviţele blond-argintii între degetele sale, murmurând uşor în Dothraki. Dany nu înţelegea cuvintele, însă în tonul lui era căldură, o tandreţe la care nu se aşteptase din partea acestui bărbat. Îi puse un deget, sub bărbie şi-i ridică faţa până ce ajunse să-l privească direct în ochi. Drogo se înălţa deasupra ei, aşa cum domina pe oricine. Apucând-o uşor de subsuoară, o ridică şi o aşeză pe o piatră rotunjită de lângă pârâu. Apoi el se aşeză pe pământ, cu faţa spre ea, cu picioarele încrucişa-te sub el, cu faţa în sfârşit la nivelul ei.

– Nu, spuse el.

– Ăsta-i singurul cuvânt pe care-l cunoşti?

Drogo nu răspunse. Coada lui grea şi lungă era răsucită în noroiul de lângă el. O puse peste umărul drept şi i începu să-şi scoată din păr clopoţeii, unul câte unul, După câteva clipe, Dany se aplecă spre el să-l ajute. Când sfârşiră, Drogo gesticula. Ea înţelese. Încet, cu grijă, începu şi ea să-şi despletească părul.

Dură mult. În tot acest timp el rămase tăcut, privind-o. Când termină, el scutură din cap şi părul i se împrăştie pe

spate ca un râu de întuneric, uns şi lucitor, nu mai văzuse niciodată un păr atât de lung, atât de negru şi de gros.

Apoi veni rândul lui. Începu s-o dezbrace. Degetele lui erau abile şi neaşteptat de moi. Îi dădu jos mătăsurile, una câte una, cu grijă, în timp ce Dany rămase nemişcată, tăcută, privindu-l în ochi. Când îi dezveli sânii mici, nu se mai putu abține. Îşi feri ochii şi se acoperi cu mâinile.

– Nu, spuse Drogo. Îi dădu mâinile la o parte de pe sâni, cu blândețe, dar ferm, apoi îi ridică chipul din nou şi o făcu să-l privească. Nu, repetă el.

– Nu, repetă şi ea.

O ridică în picioare şi o trase spre el, să-i dea jos ultimele veşminte. Răceala aerului nopții ajunse pe pielea ei goală. Se înfiora, iar pe brațe şi pe picioare i se făcu pielea de gâscă. Îi era teamă de ceea ce va urma, dar pentru o vreme nu se întâmplă nimic. *Khal* Drogo rămase cu picioarele încrucişate, privind-o, scăldându-şi privirile cu trupul ei.

Apoi, după o vreme, începu să o atingă. La început uşor, apoi tot mai apăsat. Ea simțea puterea sălbatică a mâinilor sale, dar nu o duru nici o clipă. El îi ținu mâna într-a lui şi-i mângâie degetele. Îşi plimbă încet o mână în jos, pe piciorul ei. Îi mângâie fața, urmărind curbura urechilor ei, rătăcind cu un deget uşor, pe conturul buzelor ei. Îşi puse apoi ambele mâini în părul ei şi-l pieptănă cu degetele. O răsuci, masându-i umerii, iar degetele lui coborâră de-a lungul spinării ei.

Păru că trecuseră ore până ce mâinile sale îi atinseră, în cele din urmă, sânii. Mângâie pielea fină de sub ei până ce o furnică. Degetele sale îi atinseră sfârcurile, ciupindu-le între arătător şi degetul mare, apoi începu să le maseze, la început uşor, apoi din ce în ce mai insistent, până când sfârcurile ei se întăriră şi începură s-o doară. Atunci se opri şi o trase în poala sa. Dany era roşie la față şi cu respirația tăiată, inima zbătându-i-se în piept. Îi cuprinse fața în mâinile sale mari şi o privi în ochi.

– Nu? spuse el, iar ea ştiu că era o întrebare. Îi luă mâna şi o duse spre umezeala dintre coapsele ei.

– Da, şopti ea şi îi împinse un deget în ea.

EDDARD

Convocarea se produse cu o oră înaintea zorilor, când lumea era nemişcată şi cenuşie.

Alyn îl scoase abrupt din visele sale şi Ned se întâlni cu răcoarea dinaintea zorilor, încă năuc de somn, pentru a-şi găsi calul gata înşeuat, iar pe rege în scări. Robert purta mănuşi maro, groase, şi o mantie grea din blană, cu glugă care-i acoperea urechile, iar pentru toată lumea părea un urs călare.

– Sus, Stark! tună el. Sus, sus! Avem chestiuni de stat de discutat.

– Pe legea mea, zise Ned, intraţi înăuntru, Maiestatea Voastră.

Alyn ridică pânza de la intrarea în cort.

– Nu, nu, *nu,* zise Robert. Respiraţia lui aburea la fie care cuvânt. Tabăra este plină de urechi. În afară de asta, vreau să călăresc şi să gust din ţara asta a ta.

Ned văzu că Ser Boros şi Ser Meryn aşteptau în urma lui, cu încă o duzină de soldaţi din gardă. Nu mai putea face nimic altceva decât să-şi scuture somnul din ochi, să se îmbrace şi să urce pe cal.

Robert fixă el ritmul, mânându-şi aprig marele cal negru de luptă, pe când Ned galopa alături de el, încercând să ţină pasul. Îi strigă o întrebare pe când goneau, însă vântul îi spulberă cuvintele, iar regele nu-l auzi. După aceea, Ned călări în tăcere. Foarte curând părăsiră drumul şi o luară peste câmpiile întinse, întunecate de ceţuri. Garda rămăsese la o mică distanţă de ei, fără să-i mai poată auzi ce vorbeau, însă Robert tot nu încetinea.

Apărură zorii pe când se avântau pe o colină joasă şi, în cele din urmă, regele se opri. În momentul acela se aflau la kilometri distanţă de restul grupului. Robert era roşu la faţă şi binedispus când Ned trase de frâie lângă el.

– Zeilor, exclamă el, râzând. Îţi face bine să ieşi şi să *călăreşti* aşa cum trebuie să o facă un bărbat! Jur, Ned, deplasarea asta târâş poate să scoată orice bărbat din minţi.

Robert Baratheon nu fusese niciodată un om răbdător.

– Iar blestemata aia de căruţă, cum geme şi scârţâie, trecând de orice ridicătură de parcă ar fi un munte, iţi promit, dacă blestemăţia aia îşi mai rupe încă o osie, o să o

ard, iar Cersei n-are decât să meargă pe jos!

Ned râse.

– Am să-ți aduc bucuros torța.

– Bun băiat! Regele îl bătu pe umăr. Am însă un dram de înțelepciune să-i las pe toți în urmă şi să-mi văd de drum.

Un zâmbet se ivi pe buzele lui Ned.

– Cred că ai fi în stare de asta.

– Da, da, glăsui regele. Ce zici, Ned? Doar tu şi cu mine, doi cavaleri rătăcitori pe drumul regelui, cu săbiile alături, şi numai zeii să ştie ce ne aşteaptă în față, poate fiica vreunui țăran sau vreo târfă de cârciumă, care să ne încălzească paturile la noapte.

– Am putea face şi asta, cum să nu, zise Ned, însă avem îndatoriri acum, stăpânul meu... față de domeniu, față de copiii noştri – eu față de doamna mea, iar tu față de regină. Nu mai suntem băietanii care am fost odată.

– N-ai fost niciodată un băietan, bombăni Robert. Mare păcat. Şi totuşi, s-a întâmplat odată şi asta... cum o chema pe fata aia de rând a ta? Becca? Nu, aia era una de-a mea, cu păr negru şi ochi dulci, mari, de te puteai îneca în ei. A ta era... Aleena? Nu. Mi-ai spus odată. Era Merryl? Ştii despre care vorbesc, mama bastardului tău.

– Numele ei era Wylla, răspunse Ned cu o politețe rece, şi aş prefera să nu vorbesc despre ea.

– Wylla. Da. Regele rânji. Trebuie să fi fost o femeiuşcă tare, dacă l-a făcut pe Lord Eddard Stark să-şi uite de onoare, chiar şi numai pentru o oră. Nu mi-ai po-vestit niciodată cum arăta.

Gura lui Ned se strânse de furie.

– Nici n-am să-ți spun. Las-o baltă, Robert, pentru dragostea pe care spui că mi-o porți. M-am dezonorat singur, şi pe mine şi pe Catelyn, în fața zeilor şi a oamenilor deopotrivă.

– Zeii au milă, iar tu abia dacă o *cunoşteai* pe Catelyn.

– Am luat-o de soție. Îmi purta copilul.

– Eşti prea aspru cu tine, Ned. Aşa ai fost întotdeauna. La naiba, nici o femeie nu-l vrea pe Baelor cel Binecuvântat în patul ei. Se lovi cu palma de genunchi. Ei bine, nu am să te forțez, dacă o pui aşa de mult la suflet, deşi uneori eşti aşa de țepos, încât ar trebui să-ți pui un arici pe pecete.

Soarele care se înălța trimitea degete de lumină prin

cețurile palide ale zorilor. O câmpie vastă se întindea sub ei, golașă și maronie, punctată ici și colo de movile lungi și joase. Ned i le arătă regelui.

– Gorganele Primilor Oameni.

Robert se încruntă.

– Am nimerit într-un cimitir?

– Sunt gorgane peste tot în nord, Maiestatea Voastră. Acesta este un tărâm vechi.

– Și rece, bombăni Robert, strângându-și mai tare mantia în jurul său. Gărzile își struniseră caii în urma lor, la poalele colinei. Ei bine, nu te-am adus până aici ca să vorbim despre morminte sau să flecărim despre bastardul tău. Azi-noapte a sosit un mesager din partea Lordului Varys, de la Debarcaderul Regelui. Uite.

Regele scoase o bucată de hârtie din centura sa și i-o întinse lui Ned. Varys, eunucul, era maestrul șoptitor al regelui. Acum îl servea pe Robert așa cum îl servise și pe Aerys Targaryen. Ned desfășură neliniștit hârtia, gândindu-se la Lysa și la acuzațiile ei îngrozitoare, însă mesajul nu o privea pe Lady Arryn.

– Care-i sursa acestei informații?

– Ți-l amintești pe Ser Jorah Mormont?

– Nici n-aș avea cum să-l uit, zise Ned fără menajamente. Mormonții din Insula Ursului erau membrii unei Case vechi, mândri și onorabili, însă pământurile lor erau reci și îndepărtate, sărace. Ser Jorah încercase să mai umple vistieria familiei vânzând niște braconieri unui negustor de sclavi Tyroshi. Din moment ce Mormonții erau stegarii Casei Stark, ofensa sa dezonorase nordul. Ned făcuse o călătorie lungă până în vest, la Insula Ursului, doar ca să afle, la sosire, că Jorah luase o corabie care-l dusese dincolo de întinderea Gheții și de justiția regelui. De atunci trecuseră cinci ani.

– Ser Jorah se află acum la Pentos, nerăbdător să obțină iertarea regală care i-ar permite să revină din exil, îi explică Robert. Lordul Varys se folosește bine de el.

– Așadar, negustorul de sclavi a devenit spion, zise Ned cu dispreț. Îi înapoie scrisoarea. Mai degrabă aș deveni un hoit.

– Varys îmi spune că spionii sunt mult mai folositori decât hoiturile, făcu Robert. Lăsându-l pe Jorah deoparte, ce crezi despre raportul ăsta?

– Daenerys Targaryen s-a măritat cu un oarecare stăpân de cai Dothraki. Ce-i cu asta? Să trimitem şi noi vreun dar de nuntă?

– Un cuţit poate. Unul bine ascuţit şi un om îndrăzneţ, capabil să-l folosească.

Ned nu fu deloc surprins; ura lui Robert pentru Targaryeni era ca o nebunie. Îşi amintea vorbele grele pe care le schimbaseră când Tywin Lannister se prezentase la Robert cu trupul soţiei lui Rhaegar şi ale copiilor lui, ca un semn al loialităţii sale. Ned spusese că era crimă; Robert o numise război. Când protestase că tânărul prinţ şi prinţesa nu erau mai mult decât nişte bebeluşi, noul său rege răspunsese: „Nu văd nici un bebeluş. Numai odrasle de dragon". Nici măcar Jon Arryn nu fusese în stare să liniştească furtuna. Eddard Stark călărise toată ziua aceea cuprins de o furie rece, să poarte ultimele bătălii ale războiului de unul singur, în sud. Mai trebuise încă o moarte ca să-i împace; moartea Lyannei şi durerea pe care o împărtăşiseră după dispariţia ei.

De data asta, Ned reuşi să-şi ţină nervii.

– Maiestatea Voastră, fata abia dacă e ceva mai mult de un copil. Nu sunteţi Tywin Lannister, să ucideţi ne* vinovaţi. Se spunea că fetiţa cea mică a lui Rhaegar plânsese când o trăseseră din pat pentru a o arunca în săbii. Băiatul nu era decât un bebeluş, dar soldaţii Lordului Tywin îl smulseseră de la sânul mamei sale şi-i zdrobiseră capul de un perete.

– Şi pentru cât timp va rămâne nevinovată? Vorbele lui Robert erau tot mai aspre. Această *copilă* îşi va desface curând picioarele şi va începe să împuieze şi să aducă pe lume odrasle de dragon, ca să mă năpăstuiască pe mine.

– Şi totuşi, zise Ned, uciderea copiilor... ar fi o nemernicie... ceva cumplit...

– *Cumplit?* tună regele. Ce i-a făcut Aerys fratelui tău a fost cumplit. Modul în care a murit tatăl tău, lordul, a fost cumplit. Şi Rhaegar... de câte ori crezi că a violat-o pe sora ta? De câte *sute de ori?* Glasul său devenise atât de răsunător încât calul fornăia nervos sub el. Regele trase tare de hăţuri, potolind animalul, şi îndreptă spre Ned un deget acuzator. Am să ucid orice Targaryen pe care pot să pun mâna, până ce vor fi cu toţii fel de morţi ca şi dragonii lor, iar apoi am să mă uşurez pe mormintele lor.

Ned ştia că era mai bine să nu-l contrazică atunci când era cuprins de furie. Dacă trecerea anilor nu potolise setea de răzbunare a lui Robert, nici una dintre vorbele lui n-ar fi ajutat.

– Pe asta nu poți să pui mâna, aşa-i? spuse el calm.

Gura regelui se strânse într-o strâmbătură amară.

– Nu, zeii fie blestemați. Vreun brânzar Pentoshiplin de vărsat i-a momit pe fratele ei şi pe ea, i-a închis în hardughia lui cu tot felul de eunuci cu pălăriile lor ascuțite, iar acum i-a predat către Dothraki. Ar fi trebuit să pun să fie omorâți cu ani în urmă, când era uşor de ajuns la ei, dar Jon era la fel de prost ca tine. Iar eu, şi mai smintit, l-am ascultat.

– Jon Arryn a fost un bărbat înțelept şi o Mână bună.

Robert pufni. Furia îl părăsea la fel de repede precum venea.

– Se spune că acest *Khal* Drogo are o sută de mii de oameni în hoarda lui. Ce ar mai spune Jon şi de asta?

– Ar spune că nici chiar un milion de Dothraki nu reprezintă o amenințare pentru regat, atâta vreme cât rămân de partea cealaltă a mării înguste, răspunse Ned calm. Barbarii nu au corăbii. Detestă şi se tem de marea deschisă.

Regele se foi nervos în şa.

– Poate. Dar există corăbii care pot fi obținute în Oraşele Libere. Îți spun eu, Ned, nu-mi place căsătoria asta. Încă mai sunt oameni prin cele Şapte Regate care-mi spun Uzurpatorul. Ai uitat câte Case au luptat pentru Targaryeni în război? Acum trag de timp, dar dă-le şi o jumătate de ocazie şi m-ar omorî în pat, cu fiii mei lângă mine. Dacă regele cerşetor trece marea cu hoardele de Dothraki în spatele lui, trădătorii i se vor alătura.

– Nu va trece, promise Ned. Iar dacă, printr-o minune, o va face, îl vom arunca înapoi în mare. Odată ai ales un nou Păzitor al Estului...

Regele bombăni.

– Pentru ultima oară spun, nu-l voi desemna pe băiețandrul Arryn Păzitor. Ştiu că băiatul este nepotul tău, dar cum Targaryenii se urcă în pat cu Dothrakii, aş fi nebun să las un sfert din regat pe umerii unui copil bolnăvicios.

Ned se pregătise pentru asta.

– Totuşi, trebuie să avem un Păzitor pentru Est. Dacă Robert Arryn nu este bun, desemnează-l pe unul dintre frații

tăi. Stannis a dovedit ce poate, cu vârf şi îndesat, la asediul de la Capătul Furtunii.

Lăsă numele să plutească în aer pentru o clipă. Regele se încruntă fără să spună nimic. Nu părea să fie în largul său.

– Asta e, sfârşi Ned liniştit, numai dacă nu cumva ai promis deja onorurile altuia.

Pentru o clipă, Robert avu bunul-simț să pară uluit. Dar la fel de repede, expresia i se preschimbă într-una de iritare.

– Şi ce ar fi dacă aş fi făcut-o?

– E Jaime Lannister, nu?

Robert îşi îmboldi din nou calul şi o luă în jos pe colină, spre gorgane. Ned ținea pasul cu el. Regele călărea cu ochii țintă înainte.

– Da, spuse el în cele din urmă – un singur cuvânt, greu, ca încheiere a discuției.

– Regicid, spuse Ned. Zvonurile erau, deci, adevărate. Se mişca pe un teren periculos acum, ştia asta. Un bărbat capabil şi curajos, fără îndoială, zise el cu prudență, însă tatăl său este Păzitorul Vestului, Robert. Cu timpul, Ser Jaime va prelua el această onoare. Nici un bărbat n-ar trebui să dețină şi Estul şi Vestul. Lăsă nerostită îngrijorarea sa adevărată; că numirea ar pune jumătate din armatele regatului în mâinile Lannisterilor.

– Voi purta bătălia când duşmanul se va arăta pe câmpul de luptă, zise regele cu încăpățânare. Dar până una, alta, Lordul Tywin pare etern, la fel ca şi Casterly Rock, aşa că mă îndoiesc că Jaime va prelua succesiunea prea curând. Nu mă mai pisălogi cu asta, Ned, zarurile au fost aruncate.

– Maiestatea Voastră, pot să vă vorbesc pe față?

– Se pare că-mi este imposibil să te opresc, bombăni Robert.

– Aveți încredere în Jaime Lannister?

– E fratele geamăn al nevestei mele, un Frate Jurat din Garda Regelui, viața sa şi averea şi onoarea lui sunt toate ale mele.

– Tot aşa cum au fost şi ale lui Aerys Targaryen, sublinie Ned.

– De ce să nu am încredere în el? A făcut tot ce i-am cerut până acum. Sabia sa m-a ajutat să câştig tronul pe care stau.

Sabia lui te-a ajutat să mânjeşti tronul pe care stai, se

gândi Ned, însă nu-şi permise ca vreun cuvânt să i se desprindă de pe buze.

– A depus un jurământ, că va apăra viața regelui său cu propria sa viață. Apoi a deschis gâtul regelui cu o sabie.

– Şapte iaduri, *cineva* trebuia să-l ucidă pe Aerys! spuse Robert strunindu-şi brusc calul, oprindu-se lângă vechiul gorgan. Dacă Jaime n-ar fi făcut-o, ar fi trebuit s-o facă unul dintre noi, tu sau eu.

– Noi nu eram Frați Jurați din Garda Regelui, zise Ned. Venise vremea ca Robert să audă întregul adevăr, hotărî el, aici şi acum. Vă amintiți de Trident, Maiestatea Voastră?

– Mi-am câştigat coroana acolo. Cum aş putea să uit?

– V-ați ales cu o rană de la Rhaegar. Aşa că atunci când apărarea Targaryeană s-a destrămat şi a fugit, ați lăsat urmărirea lor în mâna mea. Rămăşițele armatei lui Rhaegar au fugit înapoi la Debarcaderul Regelui. Le-am urmărit. Aerys era în Fortăreața Roşie, cu câteva mii de loialişti. Mă aşteptam să găsim porțile ferecate.

Robert scutură nerăbdător din cap.

– În loc de asta, ai descoperit că oamenii noştri luaseră deja oraşul. Şi ce-i cu asta?

– Nu au fost oamenii noştri. Oamenii lui Lannister. Leul de Lannister s-a repezit peste metereze, nu cerbul încoronat. Iar ei au luat oraşul prin trădare.

Războiul durase aproape un an. Lorzii, mari sau mici, se înghesuiseră sub flamurile lui Robert, alții rămăseseră loiali lui Targaryen. Mândrii Lannisteri de la Casterly Rock, Paznicii Vestului, rămăseseră nepăsători* ignorând chemările la arme venite atât de la rebeli, cât şi de la loialişti. Aerys Targaryen trebuie să fi crezut că zeii îi răspunseseră la rugăminți când Lordul Tywin Lannister apăruse înaintea porților de la Debarcaderul Regelui cu o armată de douăsprezece mii de oameni, promițând credință. Aşa că regele nebun ordonase înfăptuirea ultimului său act nebunesc. Îşi deschisese oraşul înaintea leilor de la poartă.

– Trădarea a fost moneda pe care Targaryenii o cunoşteau prea bine, zise Robert. Furia i se aduna din nou. Lannisterii i-au plătit la fel. Nu a fost ceva mai puțin decât ar fi meritat. N-am să-mi tulbur somnul cu asta.

– Nu ați fost acolo, zise Ned cu amărăciune în glas. Somnul chinuit nu-i era deloc străin. Îşi trăise minciuni-le

timp de paisprezece ani, şi totuşi încă-l mai hăituiau noaptea. Nu a fost nimic onorabil în cucerirea asta.

– Să-ți ia Ceilalți onoarea! blestemă Robert. Ce ştiau Targaryenii despre onoare? Coboară în cripta aia şi întreab-o pe Lyanna despre onoarea dragonului!

– Ați răzbunat-o pe Lyanna la Trident, zise Ned, oprindu-se lângă rege.

Promite-mi, Ned, îi şoptise ea.

– Asta nu a adus-o înapoi. Robert privi în altă parte, spre depărtările cenuşii. Zeii fie blestemați. Mi-au dăruit o victorie găunoasă. O coroană... Eu mă rugasem lor pentru *fată.* Pentru siguranța surorii tale... şi să fie a mea, aşa cum era hărăzit să fie. Te întreb, Ned, la ce bun să mai port o coroană? Zeii şi-au bătut joc de rugămințile regilor şi de ale văcarilor la fel.

– Nu pot să răspund în locul zeilor, Maiestatea Voastră... doar atât pot să spun, ce am găsit în acea zi, când am intrat în sala tronului. Aerys zăcea mort pe podea, înecat în propriul său sânge. Capetele lui de dragon priveau în jos, de pe pereți. Oamenii lui Lannister erau peste tot. Jaime purta mantia albă a Gărzii Regelui peste armura lui aurită. Parcă-l văd şi acum. Până şi sabia lui era aurită. Era aşezat pe Tronul de Fier, la înălțime față de cavalerii săi, purtând un coif în forma unui cap de leu« Cum mai strălucea!

– Asta se cunoaşte prea bine, se plânse regele.

– Eu eram tot călare. Ara străbătut întreaga lungime a sălii în tăcere, între şirurile lungi de hârci de dragon. Mă simțeam de parcă mă priveau, cumva. M-am oprit înaintea tronului, privind în sus, spre el. Sabia sa aurită era pusă peste picioare, cu ascuțişul înroşit de sângele regelui. Oamenii mei umpleau sala în urma mea. Oamenii lui Lannister s-au tras înapoi. Nu am rostit nici un cuvânt. L-am privit cum şedea acolo, pe tron, şi am aşteptat. În cele din urmă, Jaime a râs şi s-a ridicat. Şi-a scos coiful şi mi-a spus: „Nu te teme, Stark. Îl încălzeam doar pentru prietenul nostru, Robert. Mă tem că nu este un loc foarte confortabil.”

Regele îşi trase capul înapoi şi izbucni în hohote. Râsul lui stârni dintre ierburile înalte un stol de ciori. Se înălțară în aer cu bătăi sălbatice din aripi.

– Te gândeşti că ar trebui să nu mă încred în Lannister pentru că a stat o dată pe tronul meu, pentru câteva

momente? Se scutură din nou de râs. Jaime nu avea de-cât vreo şaptesprezece ani, Ned. De-abia ceva mai mult ca un băietan.

– Băietan sau bărbat, nu avea nici un drept să stea pe tronul ăla.

– Poate că era obosit, sugeră Robert. Să ucizi regi este o treabă destul de obositoare. Numai zeii ştiu, dar acolo, în încăperea aia blestemată, nu ai unde să te aşezi. Şi să ştii că spunea adevărul. *Este* un tron înspăimântător de incomod. Din mai multe motive. Regele clătină din cap. Ei bine, acum am aflat păcatul întunecat al lui Jaime şi povestea poate fi dată uitării. Mi-e greață de secrete şi de certuri şi de probleme de stat, Ned. E la fel de plictisitor ca număratul paralelor. Hai, vino să călărim. Vreau să simt din nou vântul prin păr.

Îşi îmboldi calul, punându-l în mişcare, şi galopă în sus, pe gorgan, împrăştiind pământul în urma lui. Pentru o clipă, Ned rămase neclintit. Nu mai avea cuvinte şi era copleşit de un sentiment greu de neajutorare. Nu era pentru prima dată şi se întrebă ce făcea el aici şi de ce venise. Nu era Jon Arryn, să potolească sălbăticia regelui său şi să-l deprindă cu înțelepciunea. Aparținea Casei Winterfell. Îi aparținea lui Catelyn, în durerea ei, şi lui Bran. Deşi un bărbat nu putea fi întotdeauna acolo unde-i era locul. Resemnat, Eddard Stark îşi înfipse pintenii în cal şi o luă pe urmele regelui.

TYRION

Nordul parcă nu se mai sfârşea.

Tyrion Lannister cunoştea hărțile la fel de bine ca oricine, dar după două săptămâni pe drumeagul care trecea drept drumul regelui pe aici, ajunse la concluzia că harta era una, iar terenul alta.

Părăsiseră Winterfellul în aceeaşi zi cu regele, în miezul agitației prilejuite de plecarea regală, îndepărtându-se de gălăgia provocată de strigătele bărbaților şi de fornăie tul cailor, de huruitul căruțelor şi scârțaiturile uriaşei case pe roți a reginei, pe când o ninsoare uşoară cădea nervoasă peste ei. Drumul regelui începea tocmai dincolo de întinderea castelului şi a oraşului. Acolo, flamurile şi căruțele şi coloanele de cavaleri şi călăreți liberi se îndreptară spre sud, luând întregul tumult cu ei, în vreme ce Tyrion Lannister porni spre nord, împreună cu Benjeri; Stark şi nepotul acestuia.

Se făcuse mai frig după aceea şi era mai multă linişte.

La vest de drum se aflau dealurile de cremene, cenuşii şi colțuroase, cu turnuri înalte de pază pe coastele lor pietroase. Spre est, terenul era mai lin, devenind o câmpie plată, întinsă pe cât puteai vedea cu ochii. Poduri de piatră se arcuiau peste râurile repezi şi înguste, iar mici ferme se înşirau în cercuri împrejurul avanposturilor închise cu ziduri de lemn şi piatră. Drumul era circulat intens, iar pentru noapte, spre uşurarea lor, găseau hanuri rudimentare.

Însă după trei zile de călărit de la Winterfell, terenurile agricole cedară locul unor păduri dese, iar drumul regelui deveni tot mai pustiu. Dealurile de cremene se înălțau mai mult şi mai abrupt cu fiecare kilometru parcurs, până ce, în cea de-a cincea zi, se transformară în munți uriaşi, de un cenuşiu rece, cu culmi zimțate şi zăpadă pe creste. Când vântul bătea dinspre nord, valuri lungi de cristale de gheață zburau de pe piscurile înalte, ca nişte stindarde.

Cu pereții muntoşi la vest, drumul o cotea spre nord şi nord-est prin pădure – un codru de stejari, brazi şi arini sălbatici, negri, care părea mai bătrân decât orice văzuse Tyrion vreodată. „Pădurea lupilor” îi spunea Benjen Stark şi, într-adevăr, noaptea coborî odată cu urletele haitelor aflate în depărtare. Lupul străvechi, albinos, al lui Jon îşi ciulea

urechile la urletele nocturne, dar nu-şi alăturase niciodată propriul său glas. Era ceva foarte neliniştitor în acest animal, se gândea Tyrion.

Dacă nu puneai şi lupul la socoteală, în grup erau opt. Tyrion călătorea cu doi dintre oamenii săi, cum se cuvenea unui Lannister. Benjen Stark îl avea numai pe nepotul său bastard şi câțiva cai pentru Rondul de Noapte, însă la marginea pădurii lupilor rămăseseră o noapte în spatele zidurilor de lemn ale unui avanpost din pădure, iar acolo li se alăturase un altul dintre frații în negru, unul Yoren pe nume. Yoren era gârbovit şi sinistru, trăsăturile fiindu-i ascunse de o barbă la fel de neagră ca veşmintele, părând aspru ca o rădăcină bătrână şi dur ca piatra. Împreună cu el mai era o pereche de băieți zdrențăroşi, de la o fermă, de la Degete.

– Violatori, spusese Yoren cu o căutătură rece spre însoțitorii săi.

Tyrion înțelese. Se spunea că viața pe Zid era dură, însă, fără îndoială, de preferat castrării.

Cinci bărbați, trei băieți, un lup străvechi, douăzeci de cai şi o colivie cu corbi, dată lui Benjen Stark de Maester Luwin. Fără îndoială că erau un alai ciudat pe drumul regelui sau pe oricare alt drum.

Tyrion observase că Jon Snow îi privea pe Yoren şi pe companionii săi îmbufnați cu o expresie ciudată pe față, care arăta stânjenitor de aproape de spaimă. Yoren avea un umăr răsucit şi un miros acru, barba şi părul îi erau lipite şi năclăite, pline de păduchi, hainele vechi îi erau peticite şi rareori spălate. Cei doi tineri recruți ai săi duhneau chiar şi mai rău şi păreau la fel de proşti pe cât erau de cruzi.

Nu mai era nici o îndoială că băiatul făcuse o greşeală gândindu-se că Rondul de Noapte era alcătuit din bărbați ca unchiul lui. Yoren şi companionii săi constituiau o trezire dură la realitate. Lui Tyrion îi părea rău de băiat. Alesese o viață aspră... sau se putea spune că îi fusese aleasă o viață aspră.

Pentru unchiul său avea chiar mai puțină simpatie. Benjen Stark părea să împărtăşească aceeaşi aversiune pentru Lannisteri ca fratele său şi nu-i plăcuse deloc când Tyrion îi vorbise despre intențiile sale.

– Te previn, Lannister, la Zid nu vei găsi nici un han, îi

spusese privindu-l de sus.

– Fără îndoială, veți găsi un loc unde să mă așezați și pe mine, răspunsese Tyrion. Așa cum s-ar putea să fi observat, sunt mic.

Desigur, fratelui reginei nu-i puteai spune „nu”, așa că asta lămurise lucrurile, însă Stark nu fusese deloc fericit.

– N-o să-ți placă deloc călătoria, îți promit asta, îi spusese el tăios, iar din momentul în care plecaseră, făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să-și țină promisiunea.

Pe la sfârșitul primei săptămâni, coapsele lui Tyrion erau tot o rană de la călăritul îndelungat, iar picioarele îl dureau rău, și mai era și înghețat până la oase. Nu se plângea. Ar fi fost jalnic dacă i-ar fi oferit lui Benjen Stark această satisfacție.

Se răzbună puțin prin blana sa de călărie, o blană de urs zdrențuită, veche și cu un miros greu de mucegai. Stark i-o oferise într-un exces de curtoazie de Rond de Noapte, așteptându-se, fără îndoială, să fie refuzat cu grație. Tyrion o acceptase cu un zâmbet. Își adusese cu el cele mai călduroase haine când plecaseră de la Winterfell, și descoperise, foarte curând, că nu-i era nici pe departe suficient de cald. Era frig aici și se făcea din ce în ce mai frig. Noaptea, temperatura scădea sub cea de îngheț, iar când bătea, vântul era un cuțit care trecea prin cele mai călduroase haine de lână ale sale. De acum, Stark nu mai avea nici un motiv să nu-și regrete impulsul cavaleresc. Poate că învățase o lecție. Lannisterii nu refuzau niciodată, cu grație sau altfel. Lannisterii luau tot ceea ce li se oferea.

Fermele și avanposturile erau din ce în ce mai rare pe măsură ce înaintau tot spre nord, chiar mai adânc în bezna pădurii lupilor, până ce nu mai găsiră nici un acoperiș sub care să se adăpostească și se văzură nevoiți *si* recurgă la propriile lor resurse. Tyrion nu fusese nicio* dată obișnuit să ridice tabere sau să le strângă. Era prea mic, cu mersul prea șonticăit, prea neîndemânatic. Așa că, în vreme ce Stark și Yolen și ceilalți își ridicau adă– j posturi rudimentare, se îngrijeau de cai și aprindeau focul, el își luase obiceiul să-și înșface blana și un burduf pentru vin și dispărea să poată citi.

În cea de-a optsprezecea noapte a călătoriei lor, vinul era un soi rar, dulce, chihlimbariu, din Insulele Verii, pe care-l

dusese tot drumul de la Casterly Rock, iar cartea o meditație asupra istoriei şi proprietăților dragonilor* Cu permisiunea Lordului Eddard Stark, Tyrion împrumutase câteva volume rare din biblioteca din Winterfell şi le împachetase pentru călătoria spre nord.

Găsi un loc confortabil, la fereală de zgomotele din tabără, în apropierea unui pârâu repede, cu apa limpede şi rece ca gheața. Un stejar bătrân şi grotesc îi oferea adăpost din calea vântului. Tyrion se ghemui în blană, cu spatele sprijinit de trunchi, luă o înghițitură de vin şi începu să citească despre proprietățile oaselor de dragon. „Osul de dragon este negru, din cauza conținutului foarte bogat de fier, scria în carte. Este tare ca oțelul, dar e mult mai uşor şi mult mai flexibil, şi, desigur, imun la foc. Arcurile din os de dragon sunt foarte prețuite de Dothraki şi nu-i de mirare. Un arcaş înarmat astfel poate depăşi ca rază de acțiune orice arc de lemn."

Tyrion avea o fascinație morbidă pentru dragoni. Când venise prima oară la Debarcaderul Regelui, la nunta surorii sale cu Robert Baratheon, îşi propusese să caute craniile de dragon care atârnaseră de pereții sălii tronului lui Targaryen. Regele Robert le înlocuise cu flamuri şi tapiserii, însă Tyrion insistase până ce găsise craniile în pivnița umedă unde fuseseră depozitate.

Se aşteptase să i se pară impresionante, poate chiar înspăimântătoare. Nu se gândise că vor fi frumoase. Şi totuşi, erau: negre ca onixul, şlefuite fin, astfel că osul părea că sclipeşte sub lumina torței sale. Le plăcea focul, simți el. Îşi împinsese torța în gura unuia dintre craniile mai mari şi făcuse ca umbrele să sară şi să danseze pe pe-rețele din spatele lui. Colții erau lungi, cuțite arcuite de diamant negru. Flacăra torței nu însemna nimic pentru ele; se îmbăiaseră în căldura unor focuri cu mult mai mari. Când se retrăsese, Tyrion ar fi putut jura că orbitele goale ale bestiei îi urmăriseră plecarea.

Acolo se aflau nouăsprezece cranii, de la cele aranjate după mărime, până la cei trei mari monştri din cântece şi istorisiri, dragonii pe care Aegon Targaryen şi surorile sale îi aruncaseră asupra celor Şapte Regate din vechime. Trubadurii le dăduseră nume de zei: Balerion, Meraxes, Vhaghar. Tyrion stătuse între fălcile lor căscate, fără cuvinte şi temător. Ai fi putut intra cu cal cu tot prin gâtlejul lui

Vhaghar, deşi nu ai mai fi putut ieşi vreodată. Meraxes era chiar şi mai mare. Iar cel mai mare dintre ei, Balerion, Oroarea Neagră, ar fi putut înghiţi un bizon întreg, sau poate chiar şi unul dintre mamuţii lânoşi despre care se spunea că bântuiau pustietăţile îngheţate de dincolo de Portul Ibben.

Tyrion rămăsese în pivniţa umedă multă vreme, holbându-se la uriaşul craniu lipsit de ochi al lui Balerion, până ce torţa aproape că se stinsese, încercând să estimeze mărimea animalului viu, să-şi imagineze cum arăta când îşi întindea aripile mari, negre, şi se năpustea pe cer suflând foc.

Propriul său strămoş îndepărtat, Regele Loren al Stâncii, încercase să se opună focului când se alăturase Regelui Mern al Promontoriului, pentru a se împotrivi cuceririi targaryene. Acestea se petrecuseră cu aproape trei sute de ani în urmă, când cele Şapte Regate *erau* regate şi nu doar nişte provincii ale unui regat mai mare împreună, cei doi regi aveau şase sute de flamuri în luptă, cinci mii de cavaleri şi de zece ori pe atâţia călăreţi liberi şi soldaţi puternic înarmaţi, de asemenea călare. Aegon, Stăpânul Dragonilor, avea, poate, o cincime din acest număr, spuneau cronicile, şi majoritatea oştenilor lui erau recruţi, din rândul trupelor ultimului rege pe care-l măcelărise, iar devotamentul lor era nesigur.

Armatele s-au întâlnit pe câmpiile întinse ale Promontoriului, în mijlocul câmpurilor aurite de grâu gata pentru treierat. Când cei doi regi au şarjat, armata targaryeană s-a cutremurat şi s-a spulberat, începând să dea bir cu fugiţii. Pentru câteva momente, scriau cronicile, cucerirea se încheiase... dar numai pentru câteva momente, înainte ca Aegon Targaryen şi surorile lui să intre în luptă.

A fost singura dată când Vhaghar, Meraxes şi Balerion au fost lăsaţi să se dezlănţuie împreună. Trubadurii au cântat despre Câmpiile de Foc. Aproape patru mii de oameni au ars în acea zi, printre ei şi Regele Mern al Promontoriului. Regele Loren scăpase şi a trăit suficient cât să se predea, să jure credinţă Targaryenilor şi să zămislească un fiu, fapt pentru care Tyrion îi era profund îndatorat.

– De ce citeşti aşa de mult?

Tyrion privi în sus, auzind glasul. Jon Snow stătea la câţiva paşi distanţă, privindu-l curios. Închise cartea,

punând un deget ca semn, şi spuse:

– Uită-te la mine şi spune-mi ce vezi. Băiatul îl privi cu suspiciune.

– E vreun soi de păcăleală? Te văd pe tine. Tyrion Lannister.

Tyrion oftă.

– Eşti extraordinar de politicos pentru un bastard, Snow. Ceea ce vezi este un pitic. Cât ai, doisprezece ani?

– Paisprezece, răspunse băiatul.

– Paisprezece şi eşti deja mai înalt decât voi fi eu vreodată. Picioarele mele sunt scurte şi răsucite şi merg cu dificultate. Am nevoie de o şa specială ca să nu cad de pe cal. O şa pe care am meşterit-o eu, dacă vrei să ştii. Oriasta, ori ar fi trebuit să călăresc un ponei. Brațele mele sunt suficient de puternice, dar, şi ele, prea scurte. Nu voi fi niciodată un spadasin. Dacă m-aş fi născut într-o familie de țărani, aş fi fost lăsat să mor, sau m-ar fi vândut ca sclav la circ. Din păcate, m-am născut un Lannister, la Casterly Rock, iar grotescul pare mai sărac acolo. Se aşteaptă unele lucruri de la mine. Tatăl meu a fost Mâna Regelui timp de douăzeci de ani. Mai târziu, fratele meu l-a ucis chiar pe acel rege, după cum a ieşit la iveală, însă viața este plină de asemenea mici ironii. Sora mea s-a măritat cu noul rege, iar oribilul meu nepot îi va succeda la tron. Trebuie să-mi aduc obolul pentru onoarea Casei mele, nu eşti de acord? Dar cum? Ei bine, picioarele mele sunt prea scurte pentru trupul meu, iar capul prea mare, deşi eu aş prefera să cred că este destul de mare pentru mintea mea. Am o viziune realistă asupra puterilor şi slăbiciunilor mele. Mintea este arma mea. Fratele meu are sabia, Regele Robert are ghioaga de război, iar eu am mintea... şi o minte are nevoie de cărți, tot aşa cum o sabie are nevoie de tocilă, dacă trebuie să-şi mențină ascuțimea. Tyrion ciocăni coperta de piele a cărții. De asta citesc eu atât de mult, Jon Snow.

Băiatul absorbi totul în tăcere. Avea chipul unui Stark: alungită, solemnă, prudentă, o față care nu trăda nimic. Indiferent cine o fi fost mama lui, lăsase puțin din ea fiului ei.

– Despre ce citeşti? întrebă el.

– Despre dragoni, îi spuse Tyrion.

– La ce bun? Nu mai sunt dragoni, rosti băiatul cu o

convingere dată de vârsta tânără.

– Aşa se spune. Trist, nu-i aşa? Când eram de vârsta ta, obişnuiam să visez că voi avea un dragon numai al meu.

– Chiar aşa? întrebă băiatul bănuitor. Poate se că Tyrion râde de el.

– Oh, da. Chiar şi un băiat pipernicit, răsucit şi urât ca mine poate privi lumea de sus când sade pe spatele unui dragon. Tyrion puse burduful deoparte şi se ridică în picioare. Obişnuiam să aprind focuri în tainițele de la Casterly Rock şi să privesc flăcările ore în şir, prefăcându-mă că erau azvârlite de dragoni. Uneori, mi-l închipuiam pe tatăl meu arzând. Din când în când, şi pe sora mea.

Jon Snow se holba la el, o privire în egală măsură încărcată de oroare şi de fascinație. Tyrion hohoti.

– Nu te mai uita aşa la mine, bastardule! Îți cunosc secretul. Ai avut aceleaşi vise.

– Nu, spuse Jon Snow oripilat. N-aş fi....

– Nu? Niciodată? Tyrion înălță o sprânceană. Ei, nu mă îndoiesc că familia Stark s-a purtat grozav de bine cu tine. Sunt sigur că Lady Stark te tratează ca pe propriul ei fiu. Iar fratele tău, Robb, a fost întotdeauna drăguț, şi de ce n-ar fi fost? El primeşte Winterfell, iar tu Zidul. Iar tatăl tău... trebuie să aibă motive foarte bune dacă ți-a făcut bagajele pentru Rondul de Noapte...

– Încetează, zise Jon Snow, cu fața întunecată de furie. Rondul de Noapte este o misiune nobilă!

Tyrion râse.

– Eşti prea isteț ca să crezi asta. Rondul de Noapte este groapa de gunoi pentru toți inadaptabilii de pe domeniu. Te-am văzut privindu-i pe Yoren şi pe băieții lui. Ăştia sunt noii tăi frați, Jon Snow, cum îți plac? Țărani posomorâți, datornici, braconieri, violatori, hoți şi bastarzi ca tine, cu toții sfârşiți pe Zid, căutând grumkini şi snarci, şi toți monştrii de care dădaca ta ți-a povestit. Partea bună este că nu există grumkini şi snarci, aşa că nici măcar nu este o ocupație cât de cât periculoasă. Partea rea este că acolo-ți îngheață şi podoabele, dar din moment ce, oricum, nu aveți voie să zămisliți, nu cred că asta mai contează.

– Î*ncetează!* țipă băiatul.

Făcu un pas înainte, palmele strângându-i-se în pumni, gata să plângă. Dintr-odată, în mod absurd, Tyrion se simți

vinovat. Făcu şi el un pas înainte, intenționând să-l încurajeze cu o bătaie pe umăr, sau să mormăie vreo scuză.

Nu văzu lupul, unde stătuse sau cum se apropiase. Acum mergea spre Snow, pentru ca în clipa următoare să ajungă pe spate, pe terenul pietros, rămânând fără respirație din cauza impactului dur şi cu gura plină de pământ, sânge şi frunze putrezite. Când încercă să se ridice, spatele îi fu cuprins de spasme dureroase. Şi-l zdrelise în urma căderii. Îşi muşcă buzele din cauza frustrării, apucă o rădăcină şi se ridică în capul oaselor.

– Ajută-mă, îi spuse el băiatului, întinzând o mână.

Dintr-odată, lupul se aşeză între ei. Nu mârâia. Afurisitul de animal nu scotea niciodată nici un sunet. Se uita numai la el cu ochii aceia de un roşu-aprins şi-şi dezveli colții, iar asta era mai mult decât suficient. Tyrion se pleoşti din nou, lipindu-se de pământ cu un mormăit.

– Atunci nu mă ajuta. Am să rămân aici până când pleci.

Jon Snow mângâie blana groasă, albă, a Nălucii, zâmbind acum.

– Roagă-mă frumos.

Tyrion Lannister simți cum furia se aduna în el, dar o răpuse printr-un efort de voință. Nu era pentru prima dată în viața lui când fusese umilit, şi nu va fi nici pentru ultima. Poate că merita asta.

– Ți-aş fi recunoscător pentru ajutor, Jon, zise el prietenos.

– Jos, Nălucă, spuse băiatul.

Lupul străvechi se aşeză pe labele din spate. Ochii aceia roşii nu-l părăsiră nici o clipă. Jon veni în spatele lui, îşi strecură mâinile sub brațele lui şi-l ridică uşor în picioare. Apoi luă cartea şi i-o înapoie.

– De ce m-a atacat? întrebă Tyrion aruncând o privire piezişă spre lup, ştergându-şi sângele şi noroiul de pe gură cu dosul palmei.

– Poate a crezut că eşti vreun grumkin.

Tyrion îl privi cu asprime. Apoi râse, un fornăit scurt, pe nas, în semn de amuzament, care-i scăpase cu totul fără voia sa.

– Oh, zei, spuse el, înecându-se de râs şi scuturând din cap. Cred că mai degrabă arăt ca un grumkin. Ce le face snarcilor?

– N-ai vrea să ştii.

Jon apucă burduful cu vin şi-l întinse. Tyrion scoase dopul, scutură din cap şi dădu pe gât o înghiţitură lungă. Vinul îi curse în gâtlej ca un foc şi-i încălzi stomacul, întinse burduful spre Jon Snow.

– Vrei puţin?

Băiatul încercă o înghiţitură prudentă.

– E adevărat, nu-i aşa? zise când termină. Ce mi-ai spus despre Rondul de Noapte.

Tyrion dădu din cap. Jon Snow îşi trase buzele într-o expresie aspră.

– Dacă aşa e, asta e. Tyrion rânji spre el.

Asta-i bine, bastardule. Majoritatea bărbaţilor ar nega mai degrabă un adevăr dur decât să se confrunte cu el.

– Majoritatea bărbaţilor, zise băiatul. Dar nu şi tu.

– Nu, admise Tyrion, nu şi eu. Nu mai visez decât foarte rar, chiar şi dragoni. Strânse burduful căzut. Vino, mai bine ne întoarcem în tabără înainte ca unchiul tău să ridice flamurile.

Plimbarea fu scurtă, însă pământul era dur sub paşii lor, iar picioarele îl dureau destul de tare când se întoarseră. Jon Snow întinse *o* mână să-l ajute să treacă de un ghemotoc gros de rădăcini, însă Tyrion i-o dădu la o parte. Se va descurca singur, aşa cum făcuse în întreaga sa viaţă. Totuşi, tabăra era o privelişte binefăcătoare. Adăposturile fuseseră ridicate lângă zidurile părăginite ale unui fort abandonat demult, ca o pavăză în faţa vântului. Caii fuse* seră hrăniţi şi fusese făcut focul. Yoren şedea pe o piatră, jupuind o veveriţă. Mirosul savuros al tocanei umplu nările lui Tyrion. Se trase spre locul unde omul său, Morrec, se îngrijea de ceaunul cu tocană. Fără nici un cuvânt, Morrec îi întinse polonicul. Tyrion gustă şi i-l dădu înapoi.

– Pune mai mult piper, zise el.

Benjen Stark ieşi din adăpostul pe care-l împărţea cu nepotul său.

– Iată-te, Jon, fir-ar să fie! Nu mai pleca aşa, de capul tău. Am crezut că ţi-au făcut felul Ceilalţi.

– Au fost grumkinii, îi spuse Tyrion râzând. Jon Snow zâmbi. Stark îi aruncă lui Yoren o privire nedumerită. Bătrânul bombăni, dădu din umeri şi-şi reluă treaba lui sângeroasă. Veveriţa oferea ceva carne pentru tocană şi o

mâncară cu pâine neagră şi brânză tare, în jurul focului. Tyrion le dădu de băut din vinul său până ce chiar şi Yoren se mai muie. Unul câte unul, oamenii se duseră spre adăposturile lor, la culcare – toți în afară de Jon Snow care trăsese la sorți prima gardă de noapte.

Tyrion fu ultimul care se retrase, ca întotdeauna. Pe când păşea în adăpostul construit pentru el de oamenii lui, se opri şi privi înapoi la Jon Snow. Băiatul stătea în apropierea focului, cu un chip aspru şi neclintit, privind gânditor spre flăcări.

Tyrion Lannister zâmbi amar şi se duse la culcare.

CATELYN

Ned şi fetele plecaseră de opt zile când Maester Luwin veni într-o noapte la ea, în camera unde bolea Bran, aducând o lampă de citit şi catastife cu socoteli.

– A venit vremea să revedem cifrele, doamna mea, zise el. Veți dori să ştiți cât ne-a costat această vizită regală.

Catelyn privi spre Bran, aşezat în patul său de suferință, şi-i dădu la o parte părul de pe frunte. Crescuse foarte lung. Va trebui să i-l taie, cât de curând.

– Nu simt nevoia să mă uit la socoteli, Maester Luwin, îi spuse ea, fără să-şi ia nici o clipă privirea de la Bran, Ştiu cât ne-a costat vizita. Ia catastiful de aici.

– Doamna mea, suita regelui a avut un apetit foarte sănătos. Trebuie să ne reumplem magaziile înainte...

– Am spus să iei catastifele de aici. Administratorul se va ocupa de toate trebuințele noastre.

– Nu avem nici un administrator, îi aminti Maester Luwin. Era ca un mic şobolan cenuşiu, nu voia să plece, Poole s-a dus în sud, să pună la punct curtea Lordului! Eddard, la Debarcaderul Regelui.

Catelyn dădu din cap absentă.

– Oh, da, îmi amintesc.

Bran era atât de palid. Ea se întrebă dacă nu cumva ar trebui să-i mute patul sub fereastră, în aşa fel încât să primească lumina soarelui de dimineață. Maester Luwin aşeză lampa într-o nişă de lângă uşă şi-i potrivi fitilul.

– Sunt mai multe chestiuni care necesită atenția dumneavoastră imediată, doamna mea. În afară de administrator, mai avem nevoie de un comandant al gărzii în locul lui Jory, un maestru de călărie...

Ochii ei se întoarseră brusc şi-l găsiră.

– Un maestru de *călărie?*

Vocea ei era ca un bici. Maester părea intimidat.

– Da, doamna mea. Hullen a plecat cu Lord Eddard, aşa că...

– Fiul meu zace aici frânt şi pe moarte, Luwin, iar tu doreşti să discutăm despre un nou maestru de *călărie?* Crezi că-mi pasă ce se întâmplă la grajduri? Crezi că-mi pasă câtuşi de puțin? Aş măcelări cu bucurie toți caii din Winterfell cu propriile mele mâini dacă asta ar deschide ochii

lui Bran, înțelegi? *Pricepi?*

El îşi plecă privirile.

– Da, doamna mea, dar chestiunile...

– Am să mă ocup eu de ele, zise Robb.

Catelyn nu-l auzise intrând, dar era acolo, în pragul uşii, privind-o. Țipase, îşi dădu ea seama, simțind un val brusc de ruşine. Ce se întâmpla cu ea? Era atât de obosită, iar capul o durea mai tot timpul.

Maester Luwin privi de la Catelyn la fiul ei.

– Am pregătit o listă cu cei pe care am putea să-i luăm în considerare pentru funcțiile rămase libere, zise el întinzându-i lui Robb o hârtie scoasă din mânecă.

Fiul ei privi spre nume. Venise de afară, observă Catelyn, obrajii-i erau roşii din cauza aerului rece, iar părul îi era zburlit din cauza vântului.

– Buni oameni, spuse el. Vorbim despre ei mâine. Îi înapoie lista cu nume.

– Foarte bine, stăpâne.

– Lasă-ne acum, spuse Robb.

Maester Luwin se înclină şi plecă. Robb închise uşa şi se întoarse spre ea. Avea sabie, remarcă ea.

– Mamă, ce faci?

Catelyn considerase întotdeauna că Robb îi semăna; la fel ca Bran şi Rickon şi Sansa, avea culoarea neamului Tully, părul roşcat, ochii albaştri. Dar acum, pentru prima dată, distinse ceva din Eddard Stark pe chipul său, ceva la fel de sever şi de aspru.

– Ce fac? repetă ea uimită. Cum poți să mă întrebi aşa ceva? Ce-ți imaginezi că fac? Am grijă de fratele tău. Mă îngrijesc de Bran.

– Asta spui tu că faci? Nu ai mai ieşit din camera asta de când a fost rănit Bran. Nu ai venit nici măcar la poartă, când tata şi fetele au plecat spre sud.

– Mi-am luat rămas-bun de la ei aici, şi i-am privit plecând de la fereastră.

Îl implorase pe Ned să nu plece, nu acum, după toate cele ce se întâmplaseră; acum totul se schimbase, nu putea vedea asta? Nu avusese nici un rost, însă. El nu mai avea de ales, îi spusese, şi apoi alesese plecarea.

– Nu-l pot părăsi nici măcar pentru o clipă, pentru că orice moment ar putea fi ultima sa clipă. Trebuie să fiu cu el

dacă... dacă...

Luă mâna moale a fiului ei, strecurându-şi degetele printre ale lui. Era atât de fragil şi slab, fără nici o urmă de putere în mână, dar încă mai putea simți căldura vieții pe sub piele.

Vocea lui Rob se înmuie.

– Nu va muri, mamă. Maester Luwin spune că timpul celui mai mare pericol a trecut.

– Şi dacă Maester Luwin se înşală? Şi dacă Bran are nevoie de mine şi eu nu sunt aici?

– *Rickon* are nevoie de tine, spuse Robb aspru. Are numai trei ani, nu înțelege ce se petrece. Crede că toată lumea l-a părăsit, aşa că se ține după mine toată ziua, lipindu-se de piciorul meu şi plângând. Eu nu ştiu ce să fac cu el. Se opri o clipă, muşcându-şi buza de jos, la fel cum făcea când era mic. Mamă, şi *eu* am nevoie de tine. Încerc, dar nu pot... Nu pot să le fac pe toate singur.

Vocea lui se frânse, năpădită de o emoție bruscă, iar Catelyn îşi aminti că nu avea decât paisprezece ani. Ar fi vrut să se ridice de acolo şi să meargă la el, însă Bran o ținea încă de mână şi nu se putea mişca. Afară, lângă turn, lupul începu să urle. Catelyn se cutremură, doar pentru o clipă.

– E al lui Bran.

Robb deschise fereastra şi lăsă aerul nopții să intre în încăperea neaerisită din turn. Urletele crescură în intensitate. Era un sunet singuratic şi rece, plin de melancolie şi disperare.

– Nu, îi spuse ea. Bran are nevoie de căldură.

– Trebuie să-i audă glăsuind, zise Robb. Undeva, prin Winterfell, un al doilea lup începu să urle, alăturându-se primului. Apoi un al treilea, mai aproape.

– Câinele Lățos şi Vântul Cenuşiu, făcu Robb, pe când urletele lor se înălțau împreună. Îi poți deosebi, dacă asculți cu atenție.

Catelyn tremura. Din cauza durerii, a frigului, din pricina urletelor lupilor străvechi. Noapte după noapte, urletele şi vântul rece şi castelul cenuşiu şi pustiu rămâneau la fel, fără să se schimbe nici o clipă, iar băiatul ei zăcea acolo, frânt, cel mai drag dintre copiii săi, cel mai blând, Bran, cel căruia îi plăcea să râdă şi să se cațere şi care visa la rangul de cavaler, toate erau duse acum, nu-l va mai vedea

niciodată râzând din nou. Plângând, îşi trase mâna dintr-a lui şi-şi acoperi urechile să nu mai audă acele urlete îngrozitoare.

– Fă-i să se oprească! țipă ea. Nu mai suport, fă-i să se oprească, omoară-i dacă trebuie, dar fă-i să se *oprească!*

Nu-şi mai amintea când căzuse la podea, dar acolo era acum, iar Robb o ridică, ținând-o în brațele sale puternice.

– Nu-ți fie teamă, mamă. Nu-i vor face niciodată vreun rău. O ajută să meargă spre patul ei îngust, din colțul camerei de suferință. Închide ochii, rosti el blând. Odihneşte-te. Maester Luwin mi-a spus că abia dacă ai dormit de când cu căderea lui Bran.

– *Nu* pot, plânse ea. Să mă ierte zeii, Robb, nu pot» dacă moare în timp ce eu dorm, şi dacă moare, dacă moare... Lupii urlau încă. Ea țipă şi-şi puse din nou palmele la urechi. Oh, zei, închide fereastra!

– Dacă-mi promiți că ai să dormi. Robb se duse la fereastră, dar tocmai când se întinse spre obloane, un alt zgomot se alătură urletelor de jelanie ale lupilor străvechi. Câini, spuse el, ascultând. Toți câinii latră. Nu au mai făcut asta până acum... Catelyn auzi cum respirația i se oprise în gât. Când privi în sus, fața lui pălise sub lumina lămpii. *Foc,* şopti el.

Foc, se gândi ea; iar apoi: *Bran!*

– Ajută-mă, rosti ea grăbită, ridicându-se. Ajută-mă cu Bran.

Robb nu părea să o audă.

– Turnul bibliotecii este în flăcări, zise el. Catelyn putea vedea acum, prin ferestre, tremuratul luminii roşiatice. Se aşeză, uşurată. Bran era în siguranță. Biblioteca se afla dincolo de curte, nu exista nici o cale prin care focul sa ajungă aici.

– Mulțumesc zeilor, murmură ea.

Robb privi spre ea de parcă ar fi înnebunit.

– Mamă, stai aici. Mă întorc imediat ce va fi stins focul. Apoi o luă la fugă. Îl auzi strigând la gărzile de lângă încăpere, îi auzi coborând împreună într-o goană nebună, sărind câte două, trei trepte deodată.

Afară, în curte, se auzeau strigăte de „Foc!”, urlete, zgomote de paşi, fornăitul cailor înspăimântați şi lătratul frenetic al câinilor de la castel. Urletul lupilor dispăruse, îşi

dădu ea seama. Lupii străvechi tăcuseră.

Catelyn rosti, în tăcere, o rugăciune de mulțumire către zeul cu şapte fețe, pe când se ducea la fereastră. De-a lungul curții, limbi lungi de foc ieşeau din ferestrele bibliotecii. Privi cum fumul se ridica spre cer şi se gândi, cu tristețe, la toate cărțile pe care Casa Stark le adunase în decursul secolelor. Apoi trase obloanele.

Când se întoarse de la fereastră, un bărbat era în încăpere.

– Nu trebuia să fii aici, mormăi el acru. Nimeni n-ar trebui să mai fie aici.

Era un bărbat mic de statură, murdar, îmbrăcat în haine maro, murdare, şi putea a cal. Catelyn îi cunoştea pe toți oamenii care lucrau la grajdurile lor, iar acesta nu făcea parte dintre ei. Era un sfrijit, cu părul blond, pleoştit, şi ochi spălăciți, scufundați în fața osoasă, iar în mână avea un pumnal.

Catelyn privi la armă, apoi la Bran.

– Nu, spuse ea.

Cuvântul i se opri în gât, ca o şoaptă secătuită. El trebuie s-o fi auzit.

– E o favoare, zise el. E oricum mort.

– Nu, zise Catelyn, mai tare acum, după ce-şi regăsise vocea. Nu, nu *poți.*

Se răsuci înapoi spre fereastră ca să strige după ajutor, însă bărbatul se mişca mai repede decât şi-ar fi putut închipui ea. O mână i se aşeză pe gură şi-i trase capul înapoi, iar alta aduse pumnalul la gât. Duhoarea lui era copleşitoare. Ea ridică mâinile şi apucă lama cu toată forța, împingând-o departe de gâtul ei. Îl auzi blestemând în urechea ei. Degetele ei erau năclăite de sânge, însă nu dădu drumul pumnalului. Palma pusă peste gura ei se strânse mai tare, oprindu-i aerul. Catelyn îşi răsuci capul într-o parte şi reuşi să-şi înfigă dinții într-o porțiune din carnea lui. Îl muşcă apăsat. Bărbatul gemu de durere. Ea strânse din dinți şi-i smulse bucata de carne şi, dintr-odată, el o lăsă. Gustul sângelui îi umplea gura. Inspiră aerul şi țipă, iar el o luă de păr şi o împinse, ea se împiedică şi căzu, bărbatul repezindu-se asupra ei, respirând din greu, tremurând. Încă ținea pumnalul strâns în mâna dreaptă, mânjită de sânge.

– Nu trebuia să fii aici, repetă el prosteşte. Catelyn văzu o

umbră strecurându-se prin uşa lăsată deschisă în spatele lui. Se auzi un sunet jos, mai puţin decât un mârâit, abia dacă ar fi putut fi luat drept ameninţare, însă bărbatul sesizase ceva pentru că începuse să se răsucească atunci când lupul făcu saltul. Se rostogoliră la podea împreună, pe jumătate întinşi peste Catelyn, acolo unde căzuse. Lupul îl prinsese de sub falcă. Ţipătul bărbatului dură mai puţin de o secundă înainte ca animalul să-i frângă capul şi să-i smulgă jumătate din gât. Ea simţea sângele lui ca pe o ploaie caldă când i se împrăştie pe faţă.

Lupul privea spre ea. Fălcile sale erau roşii şi umede, iar ochii îi luceau galbeni în întunericul încăperii. Era lupul lui Bran, îşi dădu ea seama. Bineînţeles că el era.

– Mulţumesc, şopti Catelyn, cu un glas moale şi slab.

Îşi ridică mâna, tremurând. Lupul păşi mai aproape, îi mirosi degetele, apoi linse sângele cu limba sa umedă şi aspră. După ce curăţă tot sângele de pe mâna ei, se îndepărtă în tăcere şi se duse la patul lui Bran, aşezându-se lângă el. Ea începu să râdă isteric.

Aşa o găsiră, atunci când Robb şi Maester Luwin şi Ser Rodrik năvăliră în încăpere împreună cu jumătate din gărzile din Winterfell. Când hohotele de râs pieriră în gâtul ei, o înveliră în pături calde şi o duseră înapoi la Marea Fortăreaţă, în propriile ei apartamente. Bătrâna Nan o dezbrăcă şi o ajută să intre într-o baie cu apă aproape opărită şi-i spală sângele cu o bucată de pânză moale.

După aceea, sosi şi Maester Luwin să-i oblojească rănile. Tăieturile de la degete erau adânci, aproape până la os, iar pielea de pe cap era însângerată şi vânătă, acolo unde îi smulsese o mână de păr. Maester îi spuse că durerea abia acum începea, şi-i dădu seminţe de mac ca s-o ajute să doarmă. În cele din urmă, ea închise ochii.

Când îi deschise din nou, îi spuseră că dormise timp de patru zile. Catelyn dădu din cap şi se ridică în pat. Totul i se părea acum un coşmar, totul de la căderea lui Bran, un vis îngrozitor cu sânge şi durere, însă simţea durerea din palme, care-i amintea că totul era adevărat. Se simţea slăbită şi ameţită, dar era ciudat de uşurată, de parcă i s-ar fi luat de pe umeri o mare greutate.

– Aduceţi-mi nişte pâine şi miere, le spuse ea servitorilor, şi trimiteţi-i vorbă lui Maester Luwin că bandajele mele

trebuie să fie schimbate.

O priviră cu uimire şi se grăbiră să-i îndeplinească poruncile.

Catelyn îşi amintea cum fusese mai înainte şi se ruşină. Îi abandonase pe toţi, pe copiii ei, pe soţul ei, Casa ei. Aşa ceva nu se va mai întâmpla niciodată. Le va arăta acestor oameni ai nordului cât de puternic putea fi un Tully de Riverrun.

Robb sosi la ea înaintea mâncării. Rodrik Cassel veni împreună cu el, apoi omul de încredere al soţului ei, Theon Greyjoy, şi de pe urmă Hallis Mollen, un membru al gărzii, musculos, cu o barbă cafenie, pătrată. El era noul comandant al gărzii, îi spuse Robb. Fiul ei era îmbrăcat într-o armură din piele întărită şi o cămaşă de zale, iar la şold îi spânzura o sabie.

– Cine a fost bărbatul? îi întrebă Catelyn.

– Nimeni nu-i cunoaşte numele, îi spuse Hallis Mollen. Era un nimeni la Winterfell, doamna mea, dar unii zic că a mai fost văzut pe aici şi prin împrejurimile castelului în ultimele săptămâni.

– Deci era unul dintre oamenii regelui, spuse ea, ori unul dintre Lannisteri. Ar fi putut fi lăsat în urmă când au plecat ceilalţi.

– Poate, făcu Hal. Cu toţi acei străini care au umplut Winterfell în ultima vreme, nu se poate spune de cine aparţinea.

– S-a ascuns în grajduri, zise Greyjoy. Pot spune asta după mirosul lui.

– Şi cum a putut trece neobservat? întrebă ea cu asprime.

Hallis Mollen părea uluit.

– După ce Lord Eddard a luat cu el nişte cai şi după ce am trimis şi noi alţii la Rondul de Noapte, grajdurile au rămas pe jumătate goale. Nu a fost cine ştie ce scamatorie să se ascundă de grăjdari. S-ar putea să-l fi văzut Hodor, se vorbeşte că băiatul se purta ciudat, dar pur şi simplu…

Hal scutură din cap.

– Am descoperit unde dormea, interveni Robb. Avea nouăzeci de gologani din argint în punga de piele îngropată sub paie.

– E bine de ştiut că viaţa fiului meu nu a fost arvunită pentru bani puţini, comentă Catelyn cu amărăciune.

Hallis Mollen se uită la ea nedumerit.

– Mă iertați, doamna mea, vreți să spuneți că pe *băiat* trebuia să-l ucidă?

Greyjoy se îndoia de asta.

– Ar fi o nebunie.

– Pentru Bran a venit, zise Catelyn. Tot continua să mormăie că eu nu ar fi trebuit să mă aflu acolo. A dat foc bibliotecii, gândindu-se că mă voi grăbi să sting incendiul, luând şi gărzile cu mine. Dacă nu aş fi fost pe jumătate nebună de durere, ar fi reuşit.

– De ce ar vrea cineva să-l ucidă pe Bran? întrebă Robb. Zeilor, e doar un băiețel neajutorat, cufundat în somn...

Catelyn îi aruncă primului ei născut o privire provocatoare.

– Dacă te pregăteşti să domneşti în nord, trebuie să te pricepi să descâlceşti şi astfel de lucruri, Robb. Răspunde-ți singur la întrebare. De ce ar vrea cineva să ucidă un copil adormit?

Înainte ca el să apuce să răspundă, servitorii se întoarseră cu un platou cu mâncare proaspătă, adusă de la bucătărie. Era mult mai mult decât ceruse ea: pâine caldă, unt şi miere şi dulceață de mure, felii subțiri de şuncă şi un ou fiert moale, o felie de brânză şi o oală cu ceai de mentă. Şi odată cu toate astea îşi făcu apariția şi Maester Luwin.

– Cum se simte fiul meu, Maester? Catelyn aruncă o privire spre toată mâncarea adusă şi descoperi că nu avea poftă să mănânce.

Maester Luwin îşi coborî privirile.

– Tot la fel, doamna mea.

Era răspunsul la care ea se aşteptase, nici mai mult, nici mai puțin. Mâinile ei pulsau de durere, de parcă lama era încă tot acolo, tăind-o adânc. Îi expedie pe servitori şi se uită din nou spre Robb.

– N-ai descoperit nici acum răspunsul?

– Cineva se teme ca nu cumva Bran să se trezească, zise Robb, se teme de ceea ce ar putea să spună sau să facă, se teme de ceva ce ştie el.

Catelyn era mândră de el.

– Foarte bine. Se întoarse spre noul comandant al gărzii. Trebuie să-l ținem pe Bran în siguranță. Dacă a apărut un ucigaş, s-ar putea să mai apară şi alții.

– Câți soldați din gardă doriți, doamna mea? întrebă Hal.

– Atât timp cât Lordul Eddard este plecat, fiul meu este stăpânul Winterfellului, îi răspunse ea.

Robb se înălță puțin mai mult.

– Pune un om în camera lui, să stea acolo zi şi noapte, altul la uşă, doi la capătul scării. Nimeni nu intră la Bran fără aprobarea mea sau a mamei.

– Cum spuneți, stăpâne.

– Fă-o chiar acum, sugeră Catelyn.

– Şi lasă lupul lui să stea în încăpere cu el, adăugă Robb.

– Da, zise Catelyn. Da.

Hallis Mollen se înclină şi părăsi încăperea.

– Lady Stark, zise Ser Rodrik după ce comandantul gărzii plecă, ați avut vreo şansă să observați ce pumnal folosea ucigaşul?

– Circumstanțele nu mi-au permis să-l examinez cu atenție, dar aş putea vorbi despre tăiş, răspunse Catelyn cu un zâmbet amar. Dar de ce întrebați?

– Am găsit arma în pumnul strâns al nemernicului. Mie mi se pare că era o armă mult prea fină pentru un astfel de individ, aşa că am examinat-o îndelung şi cu atenție. Pumnalul este unul în stil Valyrian, cu mâner din os de dragon. O astfel de armă nu poate ajunge în mâinile unuia ca el. Cineva i-a dat-o.

Catelyn dădu gânditoare din cap.

– Robb, închide uşa.

El se uită ciudat la ea, însă făcu ce-i ceruse.

– Ceea ce sunt pe cale să vă spun nu trebuie să fie auzit în afara acestei încăperi, le zise ea. Vreau să-mi jurați pentru asta. Dacă fie şi numai o parte din ceea ce bănuiesc eu este adevărat, Ned şi fetele mele călăresc spre un pericol de moarte, iar un cuvânt ajuns la urechile nepotrivite ar putea amenința chiar viața lor.

– Lordul Eddard îmi este ca un al doilea tată, zise Theon Greyjoy. Jur.

– Aveți jurământul meu, spuse Maester Luwin.

– Şi pe al meu, doamna mea, repetă şi Ser Rodrik. Ea privi spre fiul ei.

– Şi tu, Robb?

El dădu din cap în semn de încuviințare.

– Sora mea, Lysa, crede că Laniisterii i-au omorât soțul, pe Lordul Arryn, Mâna Regelui, le povesti Catelyn. Mi-am dat

seama că Jaime Lannister nu s-a dus la vânătoare în ziua când Bran a căzut. A rămas aici, la castel. În încăpere se pogorî o linişte mormântală. Nu cred că Bran a căzut din turn, zise ea spărgând tăcerea. Cred că a fost aruncat.

Şocul era oglindit clar pe fețele lor.

– Doamna mea, dar asta este o sugestie monstruoasă, zise Rodrik Cassel. Până şi un regicid ar da înapoi de la uciderea unui copil nevinovat.

– Oh, chiar aşa? întrebă Theon Greyjoy. Mă îndoiesc.

– Nu există nici un fel de limite pentru ambiția Lannisterilor sau pentru mândria lor, zise Catelyn.

– Băiatul a fost întotdeauna foarte sigur de el, spuse Maester Luwin gânditor. Cunoştea fiecare piatră din Winterfell.

– *Zei!* înjură Robb, chipul său tânăr întunecându-se de furie. Dacă este adevărat, va plăti pentru asta. Îşi trase sabia şi o agită prin aer. Îl ucid cu mâna mea.

Ser Rodrik se zbârli la el.

– Pune-o la loc! Lannisterii se află la sute de leghe de aici. *Niciodată* să nu-ți tragi sabia decât dacă ai intenția de a o folosi. De câte ori trebuie să-ți spun toate astea, băiat smintit?

Ruşinat, Robb îşi puse sabia înapoi în teacă, devenind, dintr-odată, din nou copil. Catelyn îi spuse lui Ser Rodrik:

– Văd că fiul meu mânuieşte oțel acum.

Bătrânul maestru răspunse:

– M-am gândit că a venit vremea. Robb privea neliniştit spre ea.

– S-ar putea ca Winterfell să aibă nevoie, cât de curând, de toate săbiile sale şi ar fi cel mai bine ca ele să nu fie din lemn.

Theon Greyjoy puse o mână pe mânerul sabiei sale şi spuse:

– Doamna mea, dacă se va ajunge la asta, Casa mea vă este foarte îndatorată.

Maester Luwin îşi pipăi lanțul de la gât, acolo unde se freca de piele.

– Tot ceea ce ştim sunt simple presupuneri. Cel pe care vrem să-l acuzăm este chiar fratele iubit al reginei. Nu va lua asta prea uşor. Ne trebuie dovezi, altfel vom fi nevoiți să păstrăm tăcerea de-a pururi.

– Dovada ta este pumnalul, zise Ser Rodrik. O armă atât de fină ca asta nu ar fi trecut neobservată.

Exista un singur loc unde putea fi aflat adevărul, îşi dădu seama Catelyn.

– Cineva trebuie să meargă la Debarcaderul Regelui.

– Mă duc eu, zise Robb.

– Nu, îi răspunse ea. Locul tău este aici. Trebuie să fie întotdeauna un Stark la Winterfell.

Privi spre Ser Rodrik, cu favoriții săi mari şi albi, la Maester Luwin, cu robele sale cenuşii, la tânărul Greyjoy, zvelt, întunecat şi impetuos. Pe care să-l trimită? Cine va fi crezut? Apoi îşi dădu seama. Împinse la o parte păturile, cu degetele ei bandajate, țepene şi rigide ca piatra. Coborî din pat.

– Trebuie să merg chiar eu.

– Doamna mea, glăsui Maester Luwin, oare este înțelept? În mod sigur, Lannisterii vă vor privi sosirea cu toate suspiciunile.

– Cum rămâne cu Bran? întrebă Robb, arătând complet dezorientat acum. Doar nu vrei să-l părăseşti.

– Am făcut tot ce am putut pentru Bran, spuse ea, punând una din mâinile ei rănite pe brațul lui. Viața lui se află acum în mâinile zeilor şi ale lui Maester Luwin. Aşa cum mi-ai amintit chiar tu, Robb, mai am şi alți copii la care trebuie să mă gândesc.

– Veți avea nevoie de o escortă foarte puternică, doamna mea, zise Theon.

– Am să-l trimit pe Hal, cu un escadron de soldați din gardă, făcu Robb.

– Nu, rosti Catelyn. Un grup mare atrage o atenție nedorită. Nu aş vrea ca Lannisterii să ştie că vin.

Ser Rodrik protestă:

– Doamna mea, permiteți-mi ca să vă însoțesc eu, cel puțin. Drumul regelui poate fi periculos pentru o femeie singură.

– Nu voi merge pe drumul regelui, răspunse Catelyn. Rămase o clipă pe gânduri, apoi dădu din cap în semn de consimțire. Doi călăreți se pot deplasa la fel de repede ca unul singur, mult mai repede decât o coloană încetinită de căruțe şi case pe roți. Voi accepta compania dumitale, Ser Rodrik. Vom merge de-a lungul Cuțitului Alb, spre mare, şi

vom închiria o corabie la Portul Alb. Cai puternici şi vânturi aprige ne vor aduce la Debarcaderul Regelui chiar cu mult înaintea lui Ned şi a Lannisterilor. *Iar apoi,* se gândi ea, *vom vedea ce-i de văzut.*

SANSA

Eddard Stark plecase înaintea zorilor, o informă Septa Mordane pe Sansa.

– Regele a pus să fie chemat. Cred că pentru o altă vânătoare. Mi s-a spus că încă mai există bizoni pe pământurile astea.

– N-am văzut niciodată bizoni, spuse Sansa, hrănind-o cu o bucată de şuncă pe Lady, pe sub masă.

Lupul străvechi o luă din mâna ei cu delicateţea unei regine. Septa Mordane pufni dezaprobatoare.

– O doamnă nobilă nu hrăneşte câinii pe sub masă, zise ea, rupând încă o bucată de fagure şi lăsând mierea să se scurgă peste pâine.

– Ea nu-i câine, e un lup străvechi, remarcă Sansa, pe când Lady îşi lingea ghearele cu o limbă aspră. Oricum, tata mi-a spus că-i putem ţine cu noi dacă vrem.

Septa nu era încântată.

– Eşti o fată bună, Sansa, dar când este vorba despre creatura aceea, devii la fel de refractară ca şi sora ta, Arya. Apoi se încruntă. Pe unde umblă Arya în dimineaţa asta?

– Nu-i e foame, spuse Sansa, ştiind prea bine că sora sa se strecurase, probabil, în bucătărie cu câteva ore înainte şi-şi făcuse rost de un mic dejun de la vreun băiat de pe acolo.

– Aminteşte-i să se îmbrace frumos astăzi. Poate în catifea cenuşie. Suntem cu toatele invitate să ne plimbăm împreună cu regina şi Prinţesa Myrcella în casa regală pe roţi şi trebuie să arătăm cât se poate de bine.

Sansa arăta, deja, cât se poate de bine. Îşi pieptănase părul lung, roşcat, până la strălucire şi îmbrăcase cele mai frumoase mătăsuri albastre ale ei. De-abia aşteptase ziua de astăzi, de mai bine de o săptămână. Era o mare onoare să te plimbi cu regina şi, în afară de asta, s-ar putea ca şi Prinţul Jeffrey să fie pe acolo. Logodnicul ei. Numai gândindu-se la asta, inima începea să-i bată nebuneşte, deşi nu se vor căsători decât peste ani şi ani. Sansa încă nu-l cunoştea cu adevărat pe Jeffrey, dar se îndrăgostise de el. Era tot ceea ce visase că ar putea fi prinţul ei, înalt şi frumos, puternic, cu un păr ca aurul. Preţuia orice ocazie de a fi împreună cu el, puţine câte erau. Singurul lucru care o speria pe ziua de azi era Arya. Arya avea un stil de a distruge totul. Niciodată nu

puteai şti ce va face.

– Am să-i spun, zise Sansa deloc sigură, dar se va îmbrăca aşa cum face întotdeauna. Sper că nu va fi ceva prea jenant. Aş putea fi scuzată?

– Da.

Septa Mordane îşi oferi încă o felie de pâine cu miere, iar Sansa se ridică de pe bancă. Lady se luă după ea când ieşi din sala mare a hanului.

Afară, se opri pentru o clipă în mijlocul strigătelor şi blestemelor şi scârțâitului roților de lemn, pe când bărbații adunau corturile şi pavilioanele şi încărcau căruțele j pentru încă o zi de marş. Hanul era o clădire cu trei etaje, din piatră spălăcită la culoare, cel mai mare pe care-l văzuse Sansa vreodată, dar chiar şi aşa, avea spații de cazare pentru numai o treime din suita regelui, care se mărise la peste patru sute de oameni, plus curtea tatălui ei şi călăreții liberi care li se alăturaseră pe drum.

O găsi pe Arya pe malul Tridentului, încercând să o țină pe Nymeria nemişcată în timp ce-i peria noroiul uscat din blană. Lupului străvechi nu-i plăcea procedeul. Arya purta aceleaşi haine de piele pentru călărie pe care le avusese şi ieri şi alaltăieri.

– Mai bine ai pune pe tine ceva frumos, îi spuse Sansa. Aşa a zis Septa Mordane. Călătorim astăzi în casa pe roți a reginei, împreună cu Prințesa Myrcella.

– Nu vreau, zise Arya, încercând să descâlcească o şuviță din blana cenuşie a Nymeriei. Mycah şi cu mine vom călări în sus pe râu şi vom căuta rubine la vad.

– Rubine? făcu Sansa uimită. Ce fel de rubine?

Arya îi aruncă o privire de parcă i-ar fi spus că era o proastă.

– Rubinele lui *Rhaegar.* Acolo este locul unde l-a ucis regele Robert şi a câştigat coroana.

Sansa o privi neîncrezătoare pe sfrijita de soră-sa.

– Nu poți să cauți rubine, ne aşteaptă prințesa. Regina ne-a invitat pe amândouă.

– Nu-mi pasă, răspunse Arya. Casa pe roți nici măcar nu are *ferestre,* nu poți vedea nimic.

– Ce-ai vrea să vezi? zise Sansa, iritată. Fusese atât de entuziasmată de invitație, iar acum proasta de soră-sa avea de gând să distrugă totul, aşa cum se temuse ea. Sunt

numai câmpii, ferme şi avanposturi.

– *Ba, nu,* făcu Arya cu încăpățânare. Dacă vii o dată cu noi, ai să vezi.

– Detest să călăresc, spuse Sansa agitată. Nu faci altceva decât să te murdăreşti, să te umpli de praf şi de bătături.

Arya dădu din umeri.

– Stai *nemişcată,* o repezi ea pe Nymeria. Nu te rănesc. Apoi, către Sansa: Când traversam Gâtul, am numărat treizeci şi şase de flori pe care nu le-am mai văzut înainte, iar Mycah mi-a arătat o şopârlă-leu.

Sansa se înfiora. Le trebuiseră douăsprezece zile ca să traverseze Gâtul, hurducăindu-se pe un drum întortocheat, printr-o mlaştină întunecată, nesfârşită, iar ea detestase fiecare clipă. Aerul fusese umed şi lipicios, drumeagul atât de îngust, încât nu putuseră să ridice o tabără ca lumea pentru noapte şi trebuiseră să se oprească direct la drumul regelui. Pâlcuri dese de copaci pe jumătate acoperiți de ape se înghesuiau aproape de ei, iar de pe crengi alunecau perdele de mucegai albicios. Flori uriaşe înfloreau în mocirlă şi pluteau în ochiuri de apă stătută, însă dacă erai atât de prost încât să părăseşti drumeagul ca să le culegi, te aşteptau nisipurile mişcătoare care să te înghită, şerpii care pândeau din copaci şi şopârlele-leu, plutind pe jumătate scufundate în apă, precum buştenii negri, cu ochi şi dinți.

Bineînțeles, nimic din toate astea nu o oprise pe Arya. Într-o zi venise înapoi cu rânjetul ei cabalin, cu părul năclăit şi hainele pline de mâl, ținând un buchet de flori purpurii şi verzi pentru tatăl lor. Sansa continuase să spere că el îi va spune să-şi vină în fire şi să se poarte ca o doamnă de familie nobilă, aşa cum ar fi trebuit, însă el nu făcuse asta, ci doar o îmbrățişase şi îi mulțumise pentru flori. Asta doar înrăutățise lucrurile.

Apoi ieşi la iveală că florile purpurii erau numite *săruturi otrăvite,* iar Arya se alese cu o mâncărime pe mâini. Sansa credea ca asta îi servise drept lecție, însă Arya răsese, iar ziua următoare se frecase cu nămol pe brațe, la fel ca o femeie ignorantă, de la țară, doar pentru că prietenul ei, Mycah, îi spusese că asta alunga mâncărimea. Avea zgârieturi pe brațe şi umeri, dungi vineții şi urme verzi şi gălbui, Sansa le văzuse când sora sa se dezbrăcase pentru culcare. Cum se alesese cu ele, numai cei şapte zei ştiau.

Arya continua, periind smocurile de blană încâlcită ale Nymeriei şi flecărind despre lucrurile văzute în călătoria spre sud.

– Săptămâna trecută am găsit un turn de pază părăsit iar cu o zi mai înainte am zărit o herghelie de cai sălbatici. Ar fi trebuit să-i vezi şi tu fugind, când au simţit mirosul Nymeriei. Lupoaica se răsucea sub strânsoarea ei şi Arya o muştrului. Încetează, trebuie să fac şi partea cealaltă, eşti năclăită toată.

– Nu trebuie să părăseşti coloana, îi reaminti Sansa. Aşa a zis tata.

Arya dădu din umeri.

– Nu m-am dus departe. Oricum, Nymeria a stat cu mine tot timpul. Şi nici nu plec mereu. Uneori, este distractiv să călăreşti pe lângă căruţe şi să stai de vorbă cu oamenii.

Sansa ştia totul despre oamenii cu care-i plăcea Aryei să discute: scutieri şi grăjdari şi slujnice, bătrâni şi copii dezbrăcaţi, călăreţi liberi, grosolani la vorbă şi de origine nesigură. Arya s-ar putea împrieteni cu *oricine.* Acest Mycah era cel mai rău; băiat de măcelar, de treisprezece ani, un sălbatic, dormea în căruţa cu carne şi mirosea ca un butuc de măcelărie. Doar vederea lui era suficientă ca Sansa sa se simtă rău, însă Arya prefera compania lui în locul ei. Sansa îşi pierdu răbdarea.

– Trebuie să vii cu mine, îi spuse surorii ei pe un ton ferm. Nu o poţi refuza pe regină. Septa Mordane te aşteaptă.

Arya nu o băgă în seamă. Smuci tare de perie. Nymeria mârâi şi fugi, jignită.

– Vino *înapoi,* aici!

– Vor fi prăjituri de lămâie şi ceai, continuă Sansa, pe un ton adult şi înţelegător. Lady se frecă de piciorul ei. Sansa îi scarpină urechile aşa cum îi plăcea ei, iar lupul se aşeză lângă ea pe picioarele din spate, privind cum Arya 0 fugărea pe Nymeria. De ce ai vrea să călăreşti un cal bătrân şi puturos şi să te umpli de băşici şi transpiraţie, când te-ai putea lăfăi în perne de puf şi să mănânci prăjituri cu regina?

– Nu-mi place de regină, zise Arya nepăsătoare. Sansa îşi opri respiraţia, şocată că Arya ar putea spune aşa ceva, dar sora sa trăncăni mai departe, fără oprire. Nici măcar nu mă va lăsa să o aduc pe Nymeria.

Îşi înfipse peria la centură şi-şi încolţi lupoaica. Nymeria o

privi îngrijorată cum se apropie.

– O casă pe roți regală nu este un loc pentru un *lup,* spuse Sansa. Iar Prințesa Myrcella se teme de lupi, ştii asta.

– Myrcella este o bebeluşă. Arya o înşfacă pe Nymeria de gât, însă în momentul în care scoase peria din nou, lupul străvechi îi scăpă şi o luă la goană. Frustrată, Arya azvârli peria pe jos. Lupoaică *rea!* strigă ea.

Sansa nu se putu opri să nu zâmbească puțin. Maestrul dresor îi spusese odată că orice animal copiază corn–portamentul stăpânului. O îmbrățişa scurt pe Lady. Lady o linse pe obraz. Sansa chicoti. Arya auzi şi se răsuci furioasă pe călcâie.

– Nu-mi pasă ce spui, mă duc să călăresc. Figura ei lungă, cabalină, avea acea expresie încăpățânată care spunea că nu glumea deloc.

– Zeii au dreptate, Arya, uneori te porți atât de *copilăreşte,* zise Sansa. Atunci, plec singură. Va fi chiar şi mai bine aşa. Lady şi cu mine vom mânca toate prăjiturile de lămâie şi ne vom simți cât se poate de bine fără tine.

Se întoarse să plece, însă Arya strigă după ea.

– Nu te vor lăsa nici pe tine să o aduci pe Lady.

Dispăru înainte ca Sansa să se gândească ce să-i răspundă, fugărind-o pe Nymeria de-a lungul râului. Singură şi umilită, Sansa o luă pe drumul ocolit spre han, unde ştia că o aştepta Septa Mordane. Lady păşea fără zgomot lângă ea. Aproape că-i dăduseră lacrimile. Tot ceea ce voise ea era ca lucrurile să meargă bine şi drăguț, aşa cum erau şi în balade. De ce nu putea fi Arya dulce şi delicată şi blândă, aşa ca Prințesa Myrcella? I-ar fi plăcut să aibă o soră ca ea.

Sansa nu putea pricepe cum două surori, născute la doar doi ani diferență, erau atât de deosebite. Nu ar fi fost mai uşor dacă Arya ar fi fost un bastard, la fel ca fratele ei vitreg, Jon? Ea chiar şi *arăta* ca Jon, cu fața acea lungă şi părul castaniu al Starkilor, fără nimic din mama lor în trăsăturile sau în culoarea tenului ei. Iar mama lui Jon fusese din *popor,* sau aşa şuşoteau oamenii. O dată, pe când era mai mică, Sansa o întrebase chiar pe mama lor dacă nu fusese, cumva, o greşeală. Poate că grumkinii o furaseră pe sora ei *adevărată.* Însă mama izbucnise în râs şi spusese că nu, Arya era fiica ei şi sora adevărată a Sansei, sânge din sângele ei. Sansa nu-şi putea imagina de ce ar minți mama despre

aşa ceva, aşa că presupuse că era adevărat.

Pe măsură ce se apropie de centrul taberei, supărarea ei fu dată foarte repede uitării. O mulțime se adunase în jurul casei pe roți a reginei. Sansa auzi voci agitate zumzăind ca albinele dintr-un stup. Uşile fuseseră deschise larg, văzu ea, iar regina stătea în capătul scărilor de lemn, zâmbind în jos spre cineva. O auzi spunând:

– Consiliul ne face o mare onoare, bunii mei lorzi.

– Ce se întâmplă? îl întrebă ea pe un cavaler pe care-l cunoştea.

– Consiliul a trimis călăreți de la Debarcaderul Regelui pentru a ne escorta pe tot restul călătoriei, îi spuse el. O gardă de onoare pentru rege.

Nerăbdătoare să vadă, Sansa o lăsă pe Lady să-şi croiască drum prin mulțime. Oamenii se dădeau cu grabă la o parte din calea lupului străvechi. Când se apropie, văzu doi cavaleri îngenunchind în fața reginei, în armuri atât de fine şi de arătoase, că îi veni să se frece la ochi. Unul dintre cavaleri purta un costum complicat din solzi albi, emailați, strălucitor ca un câmp acoperit de zăpadă proaspătă, cu ornamente şi catarame de argint care luceau în j soare. Când îşi scoase coiful, Sansa văzu că era un bărbat în vârstă, cu părul la fel de alb ca armura sa; totuşi, părea puternic şi grațios în pofida anilor. Pe umeri îi atârna mantia de un alb pur a Gărzii Regelui.

Companionul său era un bărbat de vreo douăzeci de ani, a cărui armură avea un pieptar de oțel de un verde-închis ca o pădure întunecată. Era cel mai frumos bărbat pe care căzuseră vreodată privirile Sansei; înalt şi solid, cu un păr negru strălucitor, care-i curgea pe umeri şi încadra o față proaspăt rasă, iar ochii săi verzi şi veseli se potriveau cu armura. Sub unul dintre brațe purta un coif cu coarne de cerb, ramurile lor maiestuoase lucind aurii.

La început, Sansa nici nu-l remarcă pe cel de-al treilea străin. Nu îngenunchease împreună cu ceilalți. Stătea într-o parte, lângă cai – un bărbat sfrijit şi morocănos, care privea procesiunea în tăcere. Fața lui era ciupită de vărsat şi lipsită de barbă, cu ochi afundați în orbite şi obraji scofâlciți. Deşi nu era bătrân, mai avea doar câteva smocuri de păr căzându-i peste urechi, foarte lungi, ! ca la femei. Armura sa era formată din zale de un cenuşiu-metalic peste pielea

întărită, fără nici un fel de ornamente, dezvăluind vechimea ei şi folosința îndelungată. Deasupra umărului drept se ițea mânerul din piele pătată al unei săbii prinse la spate; o sabie lungă, pentru ambele mâini, mult prea lungă pentru a putea fi purtată la şold.

– Regele a plecat la vânătoare, dar ştiu că va fi bucuros să vă vadă când se va întoarce, le spunea regina celor doi cavaleri care îngenuncheaseră înaintea ei, însă Sansa nu-şi putea dezlipi privirile de cel de-al treilea bărbat.

El păru să simtă apăsarea privirii ei. Încet, întoarse capul. Lady mârâi. O potopi o spaimă mai copleşitoare decât tot ce simțise ea până atunci. Se dădu înapoi şi se lovi de cineva.

Mâini vânjoase o prinseră de umeri şi, pentru o clipă, Sansa se gândi că era tatăl ei, dar când se întoarse văzu fața arsă a lui Sandor Clegane, privind în jos spre ea, cu o gură strâmbată într-un zâmbet batjocoritor.

– Tremuri, fato, spuse el cu vocea-i aspră. Te sperii chiar atât de tare?

Chiar că o făcea, şi încă de când dăduse prima oară cu ochii de ravagiile pe care focul i le lăsase pe față, deşi acum i se părea că nu era nici pe jumătate atât de înspăimântător pe cât era celălalt. Cu toate astea, Sansa se smulse de lângă el, iar Câinele râse, iar Lady se puse între ei, mârâind un avertisment. Sansa se lăsă în genunchi pentru a-şi pune brațele pe după gâtul lupului. Toată lumea se adunase în jurul lor, icnind, iar ea putea simți privirile oamenilor fixate asupra ei, iar ici colo se auziră comentarii înăbuşite şi hohote întretăiate.

– Un lup? zise un bărbat, iar altcineva adăugă:

– Pe şapte iaduri, ăsta-i un lup străvechi, iar primul bărbat spuse:

– Ce face aici, în tabără?

Glasul dogit al Câinelui explică:

– Starkii îi folosesc în loc de doici, iar Sansa îşi dădu seama că ea şi Lady erau privite de cei doi cavaleri străini, cu săbiile în mână, iar apoi i se făcu din nou frică şi ruşine. Lacrimile îi umplură ochii. O auzi pe regină spunând:

– Jeffrey, du-te la ea.

Iar prințul ei sosi.

– Lăsați-o în pace, spuse el. Se aplecă asupra ei, minunat în veşmintele din lână albastră şi piele neagră, cu pletele sale

blonde strălucind în soare ca o coroană. Îi întinse mâna şi o ridică în picioare. Ce s-a întâmplat, dulce doamnă? De ce te temi? Nimeni nu-ți va face nimic. Puneți-vă săbiile în teacă, toți. Lupul este animalul ei de companie, asta-i tot. Apoi se uită spre Sandor Clegane. Iar tu, Câine, marş de aici, îmi sperii logodnica.

Iar Câinele, credincios ca întotdeauna, făcu o plecăciune şi se pierdu în mulțime. Sansa se străduia să-şi revină. Se simțea ca o proastă. Era o Stark de Winterfell, o domniță nobilă şi, într-o bună zi, va fi regină.

– Nu a fost el, dulcele meu prinț, încercă ea să explice. A fost celălalt.

Cei doi cavaleri străini schimbară priviri între ei.

– Payne? chicoti cel tânăr, în armura verde.

Cel mai vârstnic, în armură albă, îi vorbi Sansei pe un ton blând:

– Uneori, Ser Hyn mă sperie chiar şi pe mine, dulce doamnă. Are o înfățişare înspăimântătoare.

– Aşa şi trebuie. Regina coborâse din casa pe roți. Publicul se despărți în două pentru a-i face loc. Dacă nemernicii nu se tem de dreptatea regelui, înseamnă că la comandă nu se află cine trebuie.

Sansa îşi regăsi, în cele din urmă, vocea.

– Atunci, cu siguranță că l-ați ales pe cel care trebuie, Maiestatea Voastră, spuse ea, iar în jurul ei izbucni o furtună de râsete.

– Foarte bine spus, copilă, zise bătrânul în alb. Aşa cum se cuvine pentru fiica lui Eddard Stark. Sunt onorat să te cunosc, chiar dacă circumstanțele în care am făcut-o sunt atât de neobişnuite. Eu sunt Ser Barristan Selmy, din Garda Regelui.

Sansa ştia acest nume, iar acum bunele maniere pe care i le predase Septa Mordane de-a lungul anilor îi reveniră în minte.

– Lordul Comandant al Gărzii Regale, zise ea, şi consilierul lui Robert, regele nostru, şi înainte de el, al lui Aerys Targaryen. Onoarea este de partea mea, bunule cavaler. Chiar şi în nordul îndepărtat, trubadurii cântă faptele lui Barristan cel îndrăzneț.

Cavalerul în verde râse din nou.

– Barristan cel Bătrân, vrei să spui. Nu-l flata prea mult,

copilă, pentru că deja se ia prea în serios. Apoi îi zâmbi. Iar acum, fată cu lup, dacă îmi poţi spune şi cum mă cheamă, trebuie să accept că eşti, într-adevăr, fiica Mâinii.

Jeffrey se încorda lângă ea.

– Ai grijă cum vorbeşti cu logodnica mea.

– Pot să răspund, zise Sansa repede, pentru a potoli furia prinţului. Îi zâmbi cavalerului în verde. Coiful vostru are coarne aurite, domnul meu. Cerbul este blazonul Casei regale. Regele Robert are doi fraţi. Datorită fragedei voastre tinereţi, nu puteţi fi decât Renly Baratheon, Lord de Storm's End şi consilier al regelui, aşa că vă ştiu numele. Ser Barristan chicoti.

– Prin tinereţea lui fragedă, ar putea fi numai un filfizon zurbagiu, aşa îi spun *eu.*

Se porni un râs general, dezlănţuit de însuşi Lord Renly. Tensiunea de acum câteva clipe dispăruse, iar Sansa începu să se simtă bine... până ce Ser Hyn Payne dădu la o parte doi oameni şi se opri înaintea ei, fără nici o urmă de zâmbet. Nu spuse nici un cuvânt. Lady îşi dezveli colţii şi începu să mârâie, un mârâit jos, încărcat de ameninţări, dar de data asta Sansa o făcu să tacă punându-i o mână pe cap.

– Îmi pare rău dacă v-am ofensat, Ser Ilyn, spuse ea.

Aşteptă un răspuns, dar nu veni nici unul. Pe când omul o privea, ochii săi spălăciţi păreau să-i smulgă toate hainele de pe ea, apoi pielea, lăsându-i sufletul dezgolit înaintea lui. Tot tăcut, se întoarse şi plecă. Sansa nu înţelese. Privi către prinţ.

– Am spus ceva rău, Maiestatea Voastră? De ce nu mi-a vorbit?

– Ser Hyn nu este prea vorbăreţ de vreo paisprezece ani încoace, comentă Lord Renly cu un zâmbet viclean. Jeffrey îi adresă unchiului său o privire încărcată de ură, apoi luă mâinile Sansei într-ale lui.

– Aerys Targaryen i-a smuls limba cu cleştii.

– Vorbeşte însă cel mai elocvent cu sabia sa, rosti regina, iar devotamentul său pentru regatul nostru este indiscutabil. Apoi zâmbi cu graţie şi spuse: Sansa, eu şi bunii consilieri trebuie să discutăm până ce se întoarce regele împreună cu tatăl tău. Mă tem că va trebui să amânăm ziua ta împreună cu Myrcella. Te rog, transmite-i scuzele mele dulcii tale surori. Jeffrey, poate că eşti atât de bun încât s-o distrezi

astăzi pe invitata noastră.

– Va fi plăcerea mea, mamă, zise Jeffrey oficial.

O luă de braț şi o conduse de lângă casa pe roți, iar moralul Sansei crescu vertiginos. O zi întreagă cu prințul! Privi cu adorație spre el. Era atât de galant, se gândi ea. Modul în care o scăpase de Ser Ilyn şi de Câine era aproape ca în balade, ca pe vremurile când Serwyn al Scutului Oglindă o salvase pe Prințesa Daeryssa din mâinile giganților, sau când Prințul Aemon Cavalerul-Dragon apărase onoarea Reginei Naerys față de calomniile nemernicului Ser Morgii.

Atingerea mâinii lui Jeffrey pe mâneca sa îi făcu inima să bată mai repede.

– Ce ți-ar plăcea să faci?

Să fiu cu tine, îşi spuse Sansa.

– Orice ai vrea tu să faci, prințul meu.

Jeffrey se gândi o clipă.

– Am putea merge la călărie.

– Oh, dar *ador* călăria, spuse Sansa.

Jeffrey privi în spate, spre Lady, care le călca pe urme.

– Lupul tău ar putea speria caii, iar câinele meu pare să te sperie pe tine. Hai să-i lăsăm pe amândoi în urmă şi să plecăm numai noi, ce zici de asta?

Sansa ezită.

– Dacă vrei, zise ea nesigură. Cred că aş putea s-o leg pe Lady. Nu ştiam că ai un câine.

Jeffrey râse.

– Este, de fapt, câinele mamei mele. L-a pus să mă păzească, aşa că asta face.

– Vrei să spui, Câinele? zise ea. Îi venea să se ia la palme pentru că gândise atât de încet. Prințul ei nu ar mai fi iubit-o dacă i s-ar fi părut atât de proastă. E bine să-l lăsam în urmă?

Prințul Jeffrey păru deranjat că întrebase aşa ceva.

– Nu te teme, doamnă, sunt aproape un bărbat, şi nu mă lupt cu lemne, ca frații tăi. Tot ce-mi trebuie este asta.

Îşi trase sabia şi i-o arătă; o sabie lungă, lucrată cu pricepere pentru a i se potrivi unui băiat de doisprezece ani, din oțel albastru, strălucitor, forjată la castel, cu două tăişuri şi un mâner înfăşurat în piele şi un cap de leu din aur, la capăt. Sansa scoase o exclamație admirativă şi

Jeffrey păru bucuros.

– Eu îi spun Colțul Leului, zise el.

Şi îi lăsară în urmă pe lupul străvechi şi pe păzitorul lui, pornind spre est, de-a lungul râului Trident, fără alt însoțitor decât Colțul Leului.

Era o zi frumoasă, ca vrăjită. Aerul era cald şi încărcat de mireasma florilor, iar pădurea avea aici o frumusețe blândă pe care Sansa nu o mai văzuse niciodată în nord. Calul prințului Jeffrey era un pursânge, iute ca vântul, şi-l călărea cu o indiferență nesăbuită, atât de repede, încât Sansa se străduia din greu să țină pasul pe iapa ei. Era o zi pentru aventuri. Explorară cavernele de lângă malul râului şi urmăriră o pisică-umbră până la vizuina ei, iar când li se făcu foame, Jeffrey găsi un avanpost şi le spuse oamenilor să aducă vin şi mâncare pentru prințul lor şi doamna lui. Se ospătară cu păstrăv proaspăt, pescuit din râu, iar Sansa bău mai mult vin decât băuse vreodată.

– Tatăl meu ne lasă să bem doar o singură cupă şi asta numai la ospețe, se confesa ea prințului.

– Logodnica mea poate bea cât vin pofteşte, zise Joffrey reumplându-i cupa.

După ce mâncară, merseră mai încet. Jeffrey cântă pentru ea, pe când călăreau, vocea sa răsunând înaltă şi dulce şi pură. Sansa era puțin amețită din cauza vinului.

– N-ar trebui să ne întoarcem? întrebă ea.

– Curând, zise Jeffrey. Câmpul de bătălie este chiar în fața noastră, acolo unde râul face un cot. Ştii, acolo l-a ucis tatăl meu pe Rhaegar Targaryen. I-a zdrobit pieptul, l-a *sfărâmat* prin armură. Jeffrey răsuci o ghioagă imaginară, ca să-i arate. După aceea, unchiul meu, Jaime, l-a ucis pe bătrânul Aerys, iar tatăl meu a ajuns rege. Ce se aude?

Sansa auzi şi ea sunetul plutind prin pădure, un soi de clămpănit de lemn, *snac snac snac.*

– Nu ştiu, zise ea. Totuşi, asta o făcea să se simtă încordată. Jeffrey, hai înapoi.

– Vreau să văd ce este. Jeffrey îşi întoarse calul spre direcția de unde se auzeau sunetele, iar Sansa nu avu de ales decât să-l urmeze.

Sunetele crescură în intensitate şi deveniră mai clare, clămpănitul lemnului pe lemn, iar pe măsură ce se apropiau auziră şi o respirație grea, iar apoi un mormăit.

– E cineva acolo, zise Sansa neliniştită. Se trezi gândindu-se la Lady, dorindu-şi ca lupul străvechi să fi fost cu ea.

– Eşti în siguranță cu mine. Jeffrey trase din teacă sabia Colțul Leului. Sunetul oțelului frecându-se pe piele o făcu să tremure. Pe aici, spuse el, deschizând drumul printr-un pâlc de copaci.

Dincolo de desiş, într-o poiană care domina râul, dădură peste un băiat şi o fată care se jucau de-a cavalerii. Săbiile lor erau nişte bețe din lemn, cozi de mătură, după aspect, şi se repezeau unul asupra celuilalt printre ierburi şi se loveau cu patimă. Băiatul era cu câțiva ani mai mare, mai înalt şi mult mai puternic, şi insista cu atacul. Fata, o creatură sfrijită îmbrăcată în piei murdare, se eschiva şi reuşea să ridice coada de mătură în calea majorității loviturilor băiatului. Când încercă să-l atingă, el pară lovitura, dându-i bățul la o parte, şi o lovi puternic peste degete. Ea țipă şi scăpă arma.

Prințul Jeffrey începu să râdă. Băiatul privi în jur cu ochii holbați, uluit, şi scăpă bățul în iarbă. Fata îi privi duşmănoasă, sugându-şi încheieturile degetelor pentru a mai reduce durerea, dar Sansa era oripilată.

– *Arya?* strigă ea neîncrezătoare.

– Plecați, țipă Arya la ei, cu lacrimi de furie în ochi. Ce faceți aici? Lăsați-ne în pace. Jeffrey privi de la Arya la Sansa şi înapoi.

– E sora ta? Ea dădu din cap înroşindu-se. Jeffrey îl cercetă pe băiat, o arătare dizgrațioasă, cu o față aspră şi pistruiată şi păr des, roşcat. Iar tu cine eşti, băiete? îl întrebă el pe un ton poruncitor, care ignora faptul că acesta era cu ani mai mare decât el.

– Mycah, murmură băiatul. Îl recunoscuse pe prinț şi-şi feri ochii. Stăp'ne...

– E băiatul măcelarului, zise Sansa.

– E prietenul meu, făcu Arya pe un ton tăios. Lăsați-l în pace.

– Un băiat de măcelar care vrea să fie cavaler, nu-i aşa? Jeffrey descăleca, ținând sabia în mână. Ia-ți sabia, băiat de măcelar, zise el cu o sclipire de amuzament în ochi. Ia să vedem cât eşti de bun.

Mycah rămase acolo, înghețat de frică. Jeffrey se duse spre el.

– Haide, ia-o de jos. Sau te lupți numai cu fetițele?

– Ea m-a rugat, stăp'ne, zise Mycah. M-a rugat.

Sansa nu avu decât să privească spre Arya şi să-i vadă roşeața de pe față ca să ştie că băiatul spunea adevărul, însă Jeffrey nu era dispus să asculte. Vinul îl făcuse să-şi iasă din minți.

– N-ai de gând să-ți ridici sabia? Mycah scutură din cap.

– E numai un băț, stă'pne. Nu este o sabie, e doar un băț.

– Atunci eşti doar băiatul măcelarului şi nu un cavaler. Jeffrey ridică sabia Colțul Leului şi-i puse vârful pe obrazul băiatului, sub ochi, pe când acesta stătea tremurând. O loveai pe sora doamnei mele, ştii asta?

Un bob strălucitor de sânge apăru acolo unde sabia pătrundea în carnea lui “Mycah şi o dâră roşie coborî încet pe obrazul băiatului.

– *Opreşte-te!* țipă Arya şi înşfacă bățul ei căzut.

Sansei îi era teamă.

– Arya, nu te amesteca.

– N-am să-l rănesc prea... tare, îi spuse Jeffrey Aryei, fără să-şi ia nici o clipă ochii de la băiatul măcelarului.

Arya se repezi la el. Sansa coborî de pe iapă, însă prea încet. Arya lovi cu ambele mâini. Se auzi un trosnet puternic când lemnul se rupse de ceafa prințului şi apoi totul se petrecu dintr-odată, sub ochii înspăimântați ai Sansei. Jeffrey se clătină şi se răsuci, urlând blesteme. Mycah fugi spre copaci, cât de repede îl țineau picioarele. Arya răsuci din nou bățul spre prinț, însă de data asta Jeffrey pară lovitura cu Colțul Leului şi-i zbură bățul rupt din mâini. Ceafa lui sângera toată, iar în ochi prințul avea văpăi. Sansa țipa:

– Nu, nu, opriți-vă amândoi, stricați totul!

Însă nu asculta nimeni. Arya dezgropa o piatră şi o aruncă spre capul lui Jeffrey. În loc de asta, îi nimeri calul, iar animalul o luă la galop pe urmele lui Mycah.

– *Opriți, nu, opriți-vă!* strigă Sansa.

Jeffrey se repezi la Arya cu sabia, urlând obscenități, cuvinte îngrozitoare, murdare. Arya țâşni înapoi, înspăimântată acum, însă Jeffrey se luă după ea, gonind-o spre pădure, lipind-o de un copac. Sansa nu mai ştia ce să facă. Privea neajutorată, aproape oarbă din cauza lacrimilor.

Apoi ceva ca o ceață cenuşie țâşni din spatele ei şi, brusc,

Nymeria îşi făcu apariția, cu fălcile închizându-se în jurul brațului lui Jeffrey. Oțelul îi căzu dintre degete, iar lupul îl doborî la pământ şi se rostogoliră amândoi în iarbă, lupul mârâind şi atacându-l în timp ce prințul țipa de durere.

– Ia-l de aici! urlă el. Ia-l de aici! Vocea Aryei plesni ca un bici:

– *Nymeria!*

Lupul sălbatic îi dădu drumul lui Jeffrey şi se duse lângă ea. Prințul zăcea în iarbă, smiorcăindu-se, legănându-şi brațul zdrelit. Cămaşa lui era plină de sânge.

– Nu te-a rănit prea... tare, zise Arya.

Ridică sabia de unde căzuse şi se aplecă asupra lui, ținând-o cu ambele mâini. Jeffrey scăpă un scâncet speriat când privi spre ea.

– Nu, făcu el, nu mă lovi. Am să te spun mamei.

– *Să-l laşi în pace!* strigă Sansa surorii sale.

Arya se răsuci şi ridică sabia în aer, antrenând întregul său trup în mişcare. Oțelul albastru străluci în soare când sabia zbură spre râu. Lovi apa şi dispăru cu un plesnet sec. Jeffrey gemu. Arya alergă la calul ei, cu Nymeria gonind pe urmele sale.

După ce dispărură, Sansa se duse la Jeffrey. El închisese ochii de durere, iar respirația îi era întretăiată. Sansa îngenunche lângă el.

– Jeffrey, suspină ea. Oh, uite ce ți-au făcut, ce ți-au făcut! Bietul meu prinț. Nu te teme. Mă duc până la avanpost şi aduc ajutoare. Întinse mâna şi-i pieptănă spre spate părul blond şi moale.

Ochii lui se deschiseră brusc şi o priviră, dar în ei nu mai exista decât ură, nimic altceva decât ură.

– Atunci, *du-te!* îi aruncă el. Şi *nu mă atinge!*

EDDARD

– A găsit-o, stăpâne.

Ned se ridică în grabă.

– Oamenii noştri sau ai lui Lannister?

– A fost Jory, răspunse administratorul său, Vayon Poole. E nevătămată.

– Mulțumesc zeilor, zise Ned. Oamenii săi o căutau pe Arya de patru zile, însă cei ai reginei o căutau şi ei. Unde-i? Spune-i lui Jory să o aducă aici numaidecât.

– Îmi pare rău, stăpâne, spuse Poole. Gărzile de la porți erau oamenii lui Lannister şi ei au informat-o pe regină când Jory a adus-o înapoi. A fost dusă direct în fața regelui...

– *Blestemată* fie femeia aia! zise Ned, păşind spre uşă. Găsiți-o pe Sansa şi aduceți-o în sala de audiențe. S-ar putea să fie nevoie şi de glasul ei.

Coborî treptele din turn cuprins de o furie nebună. Condusese chiar el acțiunea de căutare în primele trei zile şi abia dacă dormise o oră de când dispăruse Arya. În această dimineață se trezise atât de copleşit de durere şi oboseală, încât abia dacă se mai putea ține pe picioare, însă acum îl stârnise furia, umplându-l de energie.

În timp ce traversa curtea castelului îl strigară bărbații, însă în graba lui îi ignoră pe toți. Ar fi putut s-o ia la fugă, însă încă mai era Mâna Regelui şi o Mână trebuie să-şi păstreze demnitatea. Era conştient de toți ochii fixați asupra sa, de mormăitul vocilor care se întrebau ce avea de gând să facă.

Castelul era o fortăreață modestă, aflată la o jumătate de zi de mers călare spre sud de Trident. Suita regală trăsese la lordul local, Ser Raymun Darry, în vreme ce căutarea Aryei şi a băiatului de măcelar continua de am-bele părți ale râului. Nu erau oaspeți bineveniți. Ser Raymun trăise în pacea regelui, însă familia sa luptase sub flamura cu dragoni a lui Rhaegar, la Trident, iar trei din frații săi mai mari muriseră acolo, un adevăr pe care nici Robert şi nici Ser Raymun nu-l uitaseră. Oamenii regelui, oamenii lui Darry, ai lui Lannister şi Stark se îngrămădeau cu toții într-un castel prea mic pentru ei, iar tensiunile creşteau încinse şi apăsătoare.

Regele îşi însuşise sala de audiențe a lui Ser Raymun şi

acolo îl găsi Ned. Încăperea era aglomerată când năvăli înăuntru. Mult prea aglomerată, se gândi el; dacă ar fi fost doar ei doi, ar fi putut rezolva problema paşnic.

Robert era trântit în scaunul înalt al lui Darry, la ca-patul celălalt al încăperii, cu o faţă opacă şi mohorâtă. Cersei Lannister şi fiul ei îi stăteau alături. Regina îşi pusese mâna pe umărul lui Jeffrey. Bandaje groase din mătase încă îi mai acopereau braţul. Arya se afla în mijlocul încăperii, singură, doar cu Jory Cassel lângă ea, toţi ochii fiind fixaţi asupra ei.

– Arya, o strigă Ned tare.

Se apropie de ea, iar cizmele-i tropăiau pe podeaua de piatră. Când îl văzu, ea ţipă şi începu să plângă. Ned se puse într-un genunchi şi o luă în braţe. Ea tremura.

– Îmi pare rău, se smiorcăi ea, îmi pare rău, îmi pare rău.

– Ştiu, răspunse el. O simţea atât de mică în braţele sale, nu era altceva decât o biată fată. Era greu de crezut că provocase asemenea necazuri. Eşti rănită?

– Nu. Faţa ei era murdară, iar lacrimile îi lăsau dâre rozalii pe obraji. Mi-e cam foame. Am mâncat nişte mure, dar n-am mai găsit nimic altceva.

– Te vom hrăni noi, cât de curând, promise Ned. Se ridică pentru a-l înfrunta pe rege. Ce înseamnă toate astea?

Ochii săi măturară încăperea în căutarea unor feţe prietenoase. Dar în afară de oamenii săi, erau cam puţine. Ser Raymun Darry îşi strunea bine expresivitatea. Lordul Renly afişa un început de surâs care ar fi putut însemna orice, iar bătrânul Ser Barristan era grav; restul erau oamenii lui Lannister şi erau ostili. Singurul lor noroc era că atât Jaime Lannister, cât şi Sandor Clegane lipseau, conducând căutările la nord de Trident.

– De ce nu mi s-a spus că fiica mea a fost găsită? întrebă Ned cu o voce răsunătoare. De ce nu mi-a fost adusă imediat?

Îi vorbise lui Robert, însă îi răspunse Cersei Lannister.

– Cum *îndrăzneşti* să te adresezi regelui tău în acest fel?

Auzind asta, regele se foi.

– Taci, femeie, o repezi el. Se îndreptă în scaun. Îmi pare rău, Ned. Nu am vrut nici o clipă s-o sperii pe fată. Cel mai bun lucru mi s-a părut aducerea ei aici şi rezolvarea problemei cu cea mai mare rapiditate.

– Şi despre ce problemă este vorba?

Vocea lui Ned răsunase înghețată. Regina făcu un pas înainte.

– Ştii foarte bine, Stark. Fata asta a ta mi-a atacat fiul. Ea şi băiatul de măcelar. Animalul acela al ei a încercat să-i smulgă un braț.

– Nu-i adevărat, spuse Arya cu voce tare. L-a muşcat doar, puțin. Fiindcă îl rănea pe Mycah.

– Jeff ne-a povestit ce s-a întâmplat, zise regina. Tu şi cu băiatul de măcelar l-ați bătut cu bețele, iar tu ți-ai asmuțit lupul asupra lui.

– Nu aşa a fost, zise Arya, gata să plângă din nou. Ned îşi puse mâna pe umărul ei.

– Ba aşa! insistă Prințul Jeffrey. M-au atacat toți, iar ea a aruncat Colțul Leului în râu!

Ned observă că nu o învrednicise cu nici o privire pe Arya.

– Mincinosule! țipă ea.

– Tacă-ți gura! i-o întoarse prințul.

– *Ajunge!* tună regele, ridicându-se din scaun, cu o voce încărcată de iritare. Se aşternu liniştea. Acum, copilă, îmi vei povesti ce s-a întâmplat. Spune tot şi spune adevărul. Este o crimă mare să minți un rege. Apoi se uită spre fiul său. Când ea va termina, va veni rândul tău. Până atunci însă, să-ți ții gura.

Când Arya îşi începu istorisirea, Ned auzi uşa deschizându-se în spatele său. Se uită şi-l văzu pe Vayon Poole intrând împreună cu Sansa. Se aşezară în tăcere la capătul sălii pe când Arya vorbea. Când ajunse la partea în care aruncase spada lui Jeffrey în mijlocul Tridentului, Renly Baratheon începu să râdă. Regele se încruntă.

– Ser Barristan, escortează-l pe fratele meu afară din sală înainte să se înece.

Lordul Renly îşi struni hohotele.

– Fratele meu este prea amabil. Pot să găsesc uşa şi singur. Făcu o plecăciune către Jeffrey. Poate că mai târziu ai să-mi explici şi mie cum o fetiță de nouă ani, de mărimea unui şobolan ud, a reuşit să te dezarmeze cu o mătură şi să-ți arunce sabia în râu.

Când uşa se închise în urma lui, Ned îl mai auzi spunând: „Cotul Leului!” şi hohotind încă o dată.

Prințul Jeffrey era palid când îşi începu propria sa versiune, foarte diferită, a evenimentelor. Când fiul său

termină, regele se ridică greu din scaunul său, arătând ca un om care ar fi vrut să fie oriunde în altă parte decât aici.

– Şi, pe cele şapte iaduri, ce credeți că trebuie să fac eu cu toate astea? El spune una, ea spune alta.

– Nu au fost singurii prezenți, zise Ned. Sansa, vino aici. Ned auzise versiunea ei. Ea ştie adevărul, adăugă el. Spune-ne ce s-a întâmplat.

Fiica sa cea mare păşi înainte cu ezitări. Era îmbrăcată în catifele albastre tivite cu alb şi purta la gât un lanț de argint. Părul ei roşcat, des, fusese pieptănat până ce ajunsese să lucească. Clipi spre sora sa, apoi spre tânărul prinț.

– Nu ştiu..., zise ea pe un ton plângăreț, părând că era gata să o ia la goană. Nu-mi amintesc. Totul s-a întâmplat atât de repede, nu am văzut nimic...

– *Ticăloasă ce eşti!* strigă Arya. Țâşni asupra surorii ei ca o săgeată, trântind-o pe Sansa la pământ, începând s-o lovească. Mincinoaso, mincinoaso, mincinoaso!

– Î*ncetează,* Arya! strigă Ned. Jory o trase de pe sora ei, dar tot mai lovea. Sansa era palidă şi tremura atunci când Ned o ridică din nou în picioare. Eşti lovită? o întrebă, însă ea se uita spre Arya şi nu părea să-l audă.

– Fata este la fel de sălbatică precum animalul ei murdar, zise Cersei Lannister. Robert, vreau s-o pedepseşti.

– Şapte iaduri, înjură Robert. Cersei, uită-te la ea. E doar un copil. Ce vrei să mă pui să-i fac, s-o biciuiesc pe străzi? La naiba, copiii se mai şi bat. S-a terminat. Nu s-a întâmplat nimic rău.

Regina era furioasă.

– Jeff va rămâne cu cicatricile alea tot restul vieții sale.

Robert Baratheon privi spre fiul său cel mare.

– N-are decât. Poate că astfel va învăța o lecție. Ned, ai grijă ca fiica ta să fie readusă la ordine. Voi face acelaşi lucru şi eu cu fiul meu.

– Bucuros, Maiestatea Voastră, zise Ned cu o mare uşurare.

Robert era pe cale să plece, însă regina nu terminase încă.

– Iar cu lupul străvechi cum rămâne? strigă ea. Ce faci cu animalul care ți-a nenorocit fiul?

Regele se opri, se întoarse, se încruntă.

– Uitasem de afurisitul de lup.

Ned putea vedea cum Arya se încordase în brațele lui

Jory. Acesta vorbi imediat.

– Nu am putut găsi nici o urmă a lupului străvechi, Maiestatea Voastră.

Robert nu părea nefericit.

– Nu? Atunci aşa să fie.

Regina ridică vocea:

– O sută de dragoni de aur pentru cel care-mi aduce pielea lui.

– O blană cam scumpă, mormăi Robert. Nu vreau să am de-a face cu asta, femeie. N-ai decât să-ți cumperi blănurile cu aurul Lannisterilor.

Regina îl privi cu răceală.

– N-aş fi crezut că eşti aşa de meschin. Regele cu care crezusem că m-am măritat mi-ar fi întins pe pat o blană de lup înainte de apusul soarelui.

Fața lui Robert se întunecă de furie.

– Ar fi un un truc reuşit, fără nici un lup.

– Avem un lup, zise Cersei Lannister. Vocea îi era foarte calmă, dar în ochii ei verzi licărea triumful. Celorlalți le trebui puțin până să priceapă sensul vorbelor ei, dar când şi el înțelese, regele dădu iritat din umeri.

– Cum vrei. Să se ocupe Ser Hyn de asta.

– Robert, nu poți face asta, protestă Ned. Regele nu mai avea dispoziție pentru alte dispute.

– Destul, Ned, nu mai vreau să aud nimic. Un lup străvechi este un animal sălbatic. Mai devreme sau mai târziu s-ar fi întors împotriva fetei tale în acelaşi mod în care a făcut-o cu fiul meu. Ia-i un câine, va fi mult mai fericită cu el.

Abia atunci Sansa păru să priceapă. Ochii ei erau marcați de spaimă când se opriră asupra tatălui ei.

– Nu este vorba de Lady, nu-i aşa? Însă descifra adevărul pe fața lui. Nu, zise ea. Nu, nu, Lady nu a muşcat pe nimeni, e bună...

– Lady nici nu a fost acolo, strigă Arya furioasă. Lăsați-o în pace!

– Opreşte-i, se rugă Sansa, nu-i lăsa s-o facă, te rog, nu a fost Lady, a fost Nymeria. Arya a făcut-o, nu puteți, nu a fost Lady, nu-i lăsa să-i facă rău lui Lady, va fi un lup bun, promit...

Şi începu să plângă. Tot ce mai putea Ned să facă era să o

ia în braţe şi să o ţină aşa în timp ce plângea. Se uită prin încăpere, după Robert. Vechiul său prieten, de care era mai apropiat decât de orice frate.

– Te rog, Robert. Pentru dragostea pe care mi-o porţi. Pentru dragostea pe care i-o porţi surorii mele. Te rog.

Regele privi îndelung spre ei, apoi îşi întoarse privirile spre soţia sa.

– Naiba să te ia, Cersei, zise el cu ură.

Ned se ridică, desprinzându-se încet din îmbrăţişarea Sansei. Întreaga oboseală a ultimelor patru zile îi revenise.

– Atunci fă-o chiar tu, Robert, spuse cu un glas rece şi tăios ca oţelul. Cel puţin, ai curajul să o faci chiar tu.

Robert se uită spre Ned cu ochi indiferenţi şi morţi şi plecă fără nici un cuvânt, sunetul paşilor săi căzând cu greutatea plumbului. În sală se pogorî tăcere.

– Unde-i lupul? întrebă Cersei Lannister după ce soţul ei plecă.

Lângă ea, Prinţul Jeffrey zâmbea.

– Bestia este ţinută în lanţ lângă postul de gardă de la poartă, Maiestatea Voastră, răspunse fără nici un chef Ser Barristan Selmy.

– Aduceţi-l pe Hyn Payne.

– Nu, spuse Ned. Jory, du fetele în camerele lor şi adu-mi Gheaţa. Cuvintele-i lăsară pe limbă un gust de fiere, dar se forţă să le spună. Dacă treaba asta trebuie făcută, am s-o fac eu.

Cersei Lannister îl privi bănuitoare.

– Tu, Stark? E vreo păcăleală? De ce ai vrea tu să faci aşa ceva?

Toate privirile erau îndreptate asupra sa, însă a Sansei era cea care durea.

– E din nord. Merită mai mult decât un măcelar. Plecă din încăpere cu ochii arzând şi cu vaietele fiicei sale reverberându-i-se în urechi, şi-l găsi pe puiul de lup acolo unde era legat. Ned stătu cu el o vreme.

– Lady, zise el, încercându-i numele. Nu acordase niciodată nici o atenţie numelor pe care copiii le găsiseră, dar uitându-se acum la ea ştiu că Sansa alesese bine. Era cel mai mic dintre pui, cel mai frumos, cel mai blând şi mai de încredere. Lady îl privi cu ochii ei aurii, strălucitori, iar el îi zburli blana deasă şi cenuşie.

Nu peste mult timp, Jory îi aduse Gheața. După ce se termină totul, Ned spuse:

– Alege patru oameni care să-i ducă trupul în nord. Îngropați-o la Winterfell.

– Chiar acolo? zise Jory uluit.

– Chiar acolo, afirmă Ned. Femeia Lannister nu va avea niciodată *această* blană.

Mergea înapoi spre turn, să se predea, în cele din urmă, somnului, când Sandor Clegane şi călăreții lui năvăliră duduind pe poarta castelului, reveniți de la vânătoarea lor. Pe spinarea armăsarului său atârna ceva, o formă greoaie, învelită într-o mantie însângerată.

– Nici o urmă de fiica ta, Mână, se răsti Câinele, însă ziua nu a fost cu totul irosită. L-am prins pe micul ei favorit.

Se întinse spre spate şi azvârli povara jos, care căzu bufnind în fața lui Ned. Aplecându-se, Ned trase mantia, împovărat de cuvintele pe care va trebui să i le spună Aryei, dar se dovedi că nu era Nymeria. Era cadavrul băiatului de măcelar, Mycah, mânjit cu sânge uscat. Fusese tăiat aproape în două, de la umăr până la şold, cu o lovitură îngrozitoare, data de sus.

– L-ați hăcuit, zise Ned.

Ochii Câinelui părură să lucească prin oțelul coifului cu acel hidos cap de câine.

– A fugit. Privi direct spre fața lui Ned. Dar nu foarte repede.

BRAN

I se părea că fusese tot în cădere vreme de ani de zile.

Zboară, şopti o voce în beznă, însă Bran nu ştia cum să zboare, aşa că tot ce putea face era să cadă. Maester Luwin făcuse un băiețel din lut, îl copsese în cuptor până ce ajunse tare şi casant, îl îmbrăcase în hainele lui Bran şi-l azvârlise de pe acoperiş. Bran îşi amintea cum se spulberase.

– Dar eu nu cad niciodată, zise el căzând.

Pământul era atât de departe sub el, încât aproape că nici nu-l distingea prin cețurile cenuşii care se învolburau în jurul său, însă putea simți cât de repede cădea şi ştia ce-l aştepta acolo, jos. Nici chiar în vise nu puteai cădea pentru veşnicie. S-ar fi trezit cu o clipă înainte de a atinge pământul, ştia. Te trezeai întotdeauna cu o clipă înainte de a atinge pământul.

Şi daca nu? întrebă vocea.

Pământul era acum mai aproape, dar încă foarte departe, la o mie de kilometri distanță, dar mai aproape decât fusese până atunci. Era frig aici, în beznă. Nu erau nici soare, nici stele, numai pământul de dedesubt gonind spre el pentru a-l zdrobi, şi cețurile cenuşii, şi vocea şoptită. Voia să plângă.

Să nu plângi. Zboară.

– Nu pot să zbor, zise Bran. Nu pot, nu pot...

De unde ştii? A i încercat vreodată?

Vocea era ascuțită şi subțire. Bran se uită în jur să vadă de unde venea. O cioară plana în spirală, în jos, odată cu el, dar fără să poată fi atinsă, urmându-l în cădere.

– Ajută-mă, spuse el.

Î*ncerc,* răspunse cioara. *Ia zi, ai adus ceva porumb?*

Bran se scotoci prin buzunare, pe când bezna aluneca ameţitoare dincolo de el. Când îşi scoase mâna afară, boabele aurii se împrăştiară în aer printre degetele lui. Cădeau împreună cu el. Cioara se aşeză pe mâna lui şi începu să mănânce.

– Chiar eşti o cioară? întrebă Bran.

Tu chiar cazi? îl întrebă cioara.

– E numai un vis, zise Bran.

Chiar aşa?

– Am să mă trezesc când am să mă lovesc de pământ, îi spuse Bran păsării.

Ai să mori când ai să te izbeşti de pământ, zise cioara. Şi îşi văzu mai departe de ciugulit porumbul.

Bran privi în jos. Putea vedea munţii acum, piscurile lor albite de zăpadă şi firişoarele argintii ale râurilor din pădurile întunecate. Închise ochii şi începu să plângă.

Asta nu foloseşte la nimic, spuse cioara. *Ţi-am zis, răspunsul este zborul, nu plânsul. Cât de greu poate să fie? Eu o fac.* Cioara se înălţă în aer şi bătu din aripi în apropierea mâinii lui Bran.

– Tu ai aripi, îi atrase el atenţia.

Poate că şi tu ai.

Bran îşi pipăi umerii, bâjbâind după pene.

Există diferite feluri de aripi, zise cioara.

Bran se holba la braţele lui, la picioare. Era atât de slab, doar piele întinsă peste oase. Fusese el, întotdeauna, aşa de slab? Încercă să-şi amintească. O faţă înotă în sus spre el, dintre ceţurile cenuşii, strălucind de lumină, aurie.

– Lucrurile pe care le fac pentru dragoste, spuse ea.

Bran urlă.

Cioara se înălţă în aer croncănind.

Nu asta, ţipă spre el. *Uita de asta, nu ai nevoie de ea acum, las-o deoparte, abandoneaz-o.* Ateriza pe umărul lui Bran şi-l ciuguli, iar faţa aurie, strălucitoare, dispăru.

Bran cădea mai repede decât oricând. Ceţurile cenuşii vuiau în jurul lui pe când pica spre pământul de jos.

– Ce-mi faci? întrebă el cioara, înlăcrimat.

Te învăţ să zbori.

– Nu pot să zbor!

Zbori chiar acum.

– Cad!

Orice zbor începe cu o cădere, zise cioara. *Uită-te în jos.*

– Mi-e teamă…

UITĂ-TE ÎN JOS!

Bran privi în jos şi-şi simţi măruntaiele lichefiindu-se. Pământul gonea în sus spre el. Întreaga lume era întinsă sub el, ca o tapiserie în alb, maro şi verde. Putea vedea totul atât de clar, încât, pentru o clipă, uită să-i mai fie frică. Putea vedea întregul domeniu şi pe toţi cei din el.

Văzu Winterfellul aşa cum îl puteau vedea numai vulturii, turnurile înalte părând înghesuite şi pipernicite de aici, de sus, iar zidurile castelului erau ca nişte dungi de noroi. Îl

văzu pe Maester Luwin la balconul său, studiind cerul prin tubul de bronz lustruit şi încruntându-se în vreme ce nota ceva într-un catastif. Îl văzu pe fratele său, Robb, mai înalt şi mai puternic decât şi-l amintea, antrenându-se la mânuirea sabiei, cu oţel adevărat în mână. Îl văzu pe Hodor, uriaşul simplu de la grajduri, cărând o nicovală spre fierăria lui Mikken, săltând-o pe umăr la fel de uşor precum alt bărbat ar fi săltat un balot de fân. În inima pădurii zeilor, marele copac alb al inimii se întindea deasupra imaginii sale reflectate în iazul negru, cu frunzele foşnind în vântul rece. Când îl simţi pe Bran privindu-l, îşi ridică ochii dinspre apa liniştită şi se uită spre el cu bună ştiinţă.

Se uită spre răsărit şi văzu o galeră pe Bite, avântându-se prin ape. O văzu pe mama sa, stând singură într-o cabină, privind un cuţit mânjit de sânge aşezat pe o masă în faţa ei, pe când vâslaşii trăgeau la vâsle, şi pe Ser Rodrik aplecat peste o balustradă, tremurând cu fruntea în vânt. În faţa lor se învolbura o furtună, o întunecime vastă străbătută de fulgere, dar, cumva, ei nu o puteau vedea.

Privi spre sud şi văzu şuvoiul imens, verde-albastru, grăbit, al Tridentului. Îşi văzu tatăl pledând în faţa regelui, cu chipul copleşit de durere. O văzu pe Sansa plângând singură în somn, noaptea, şi pe Arya privind în tăcere şi păstrându-şi secretele adânc în inima ei. Erau umbre în jurul lor. Una dintre ele era întunecată precum cenuşa, cu un chip înspăimântător, al unui câine. O alta era înzăuată ca soarele, aurie şi frumoasă. Deasupra lor se înălţa un uriaş într-o armură din piatră, dar când îşi deschise viziera, înăuntru nu se vedea nimic, doar beznă şi sânge gros, întunecat.

Îşi ridică privirile şi văzu până departe pe întinsul mării înguste, până la Oraşele Libere şi marea verde Dothraki şi dincolo de ea, spre Vaes Dothrak, sub muntele său, până la tărâmurile fabuloase ale Mării de Jad, spre Asshai lângă Umbră, acolo unde dragonii se foiau sub răsăritul soarelui.

În cele din urmă, privi spre nord. Văzu Zidul strălucind ca un cristal albastru, şi pe bastardul său frate, Jon, dormind singur într-un pat rece, cu pielea tot mai palidă şi uscată, de parcă amintirea căldurii plecase din el. Şi privi peste Zid, dincolo de pădurile nesfârşite, înveşmântate în zăpadă, dincolo de ţărmul îngheţat şi marile râuri alb-albastre de

gheață şi dincolo de câmpiile moarte unde nu mai creştea nimic. Privi tot mai la nord şi mai la nord şi apoi izbucni în plâns, înspăimântat, iar căldura lacrimilor sale îi arse obrajii.

Acum ştii, şopti cioara aşezându-i-se pe umăr. *Acum ştii de ce trebuie să trăieşti.*

– De ce? zise Bran fără să înțeleagă, căzând, căzând.

Pentru că vine iarna.

Bran privi spre cioara de pe umărul său, iar cioara îi întoarse privirea. Avea trei ochi, iar cel de-al treilea era plin de o înțelegere terifiantă. Bran privi în jos. Nu mai era nimic sub el acum, doar zăpadă şi frig şi moarte, un tărâm înghețat unde turle zimțate de gheață alb-albastră aşteptau să-l primească. Se avântară spre el ca nişte lănci. Văzu oasele a mii de alți visători înfipte în vârfurile lor. Îi era îngrozitor de teamă.

– Poate un bărbat să fie curajos dacă se teme? îşi auzi propria sa voce glăsuind, slabă şi îndepărtată.

Iar glasul tatălui său răspunse:

– Asta este singura dată când un bărbat poate fi curajos.

Acum, Bran, îl îndemnă cioara. *Alege. Zbori sau mori.*

Moartea se întinse spre el, urlând.

Bran îşi întinse brațele şi zbură.

Aripi nevăzute se adăpară cu vântul, se umplură şi-l traseră în sus. Îngrozitoarele ace de gheață se retraseră sub el. Cerul se deschise deasupra lui. Bran plutea. Era mai bine decât la cățărat. Era mai bine decât orice. Lumea se făcu tot mai mică sub el.

– Zbor! țipă el cu încântare.

Am remarcat, zise cioara cu trei ochi. Se avântă în văzduh, fâlfâind din aripi peste fața lui, încetinindu-l, orbindu-l. Se clătină în aer când ghearele ciorii îi loviră obrajii. Ciocul ei îl tăia cu ferocitate, iar Bran simți, dintr-odată, o durere pătrunzătoare în mijlocul frunții, între ochi.

– Ce faci? strigă el.

Cioara deschise ciocul şi croncăni spre el, un țipăt ascuțit de frică, iar cețurile cenuşii se cutremurară şi se învolburară împrejurul său şi se destrămară ca un voal, şi atunci văzu că cioara era în realitate o femeie, o servitoare cu păr lung, negru, şi ştiu că o cunoştea de undeva, din Winterfell, da, asta era, şi-o amintea acum, iar apoi realiză că se afla în

Winterfell, într-un pat, într-un pat dintr-o încăpere rece dintr-un. turn înalt, iar femeia cu părul negru scăpă un vas cu apă care se sparse pe podea, iar ea alergă în jos, pe scări, strigând:

– S-a trezit, s-a trezit, s-a trezit!

Bran îşi atinse fruntea, între ochi. Locul unde-l ciocănise cioara încă îl mai ardea, dar nu găsi nimic acolo, nici sânge, nici rană. Se simțea slăbit şi năuc. Încercă să coboare din pat, dar nu se întâmplă nimic.

Atunci, lângă pat, sesiză o mişcare şi ceva i se aşeză cu blândețe pe picioare. Nu simți nimic. O pereche de ochi galbeni priveau într-ai lui, strălucind ca soarele. Fereastra era deschisă şi în încăpere era frig, însă căldura care venea dinspre lup îl învăluia ca o baie fierbinte. Era puiul de lup, îşi dădu el seama... Sau nu era? Dar se făcuse atât de *mare.* Se întinse să-l mângâie, cu mâna tremurându-i ca o frunză.

Când fratele său, Robb, năvăli în încăpere cu respirația tăiată de la urcuşul în goană până-n turn, lupul străvechi lingea fața lui Bran. El îşi ridică ochii, calm.

– Numele lui este Vară, spuse.

CATELYN

– Vom ajunge la Debarcaderul Regelui într-o oră. Catelyn se desprinse de lângă balustradă şi se forţă să zâmbească.

– Vâslaşii tăi au făcut treabă bună, căpitane. Fiecare dintre ei să primească un cerb de argint, ca semn al recunoştinţei mele.

Căpitanul Moreo Tumitis făcu o scurtă plecăciune.

– Sunteţi mult prea generoasă, Lady Stark. Onoarea de a avea la bord o doamnă atât de mândră este singura răsplată de care au ei nevoie.

– Dar vor primi, oricum, şi argintul. Moreo zâmbi.

– Precum spuneţi. Vorbea fluent în limba comună, păstrând doar un vag accent de Tyroshi. Cutreierase marea îngustă vreme de treizeci de ani, îi spusese el, începând ca vâslaş, cârmaci şi, în cele din urmă, căpitan al propriilor sale galere comerciale. *Dansatorul Furtunii* era cea de-a patra navă a sa, şi cea mai rapidă, o galeră cu două punţi şi şaizeci de vâslaşi.

Fusese, fără îndoială, cea mai rapidă navă disponibilă în Portul Alb, atunci când Catelyn şi Ser Rodrik Cassel sosiseră după galopul lor neîntrerupt de-a lungul râului. Tyroshienii erau vestiţi pentru avariţia lor, iar Ser Rodrik se tocmise pentru închirierea unei nave de pescuit de la cele Trei Surori, însă Catelyn insistase să ia galera. Fusese foarte bine că ceruse asta. Vântul le fusese potrivnic pe toată durata călătoriei, iar fără vâslaşii galerei încă s-ar mai fi bălăcit dincolo de Degete, în loc să zburde spre Debarcaderul Regelui şi spre sfârşitul călătoriei.

Atât de aproape, se gândi ea. Sub straturile de bandaje, în degetele ei încă mai pulsa durerea, acolo unde muşcase pumnalul. Durerea era povara ei, simţea Catelyn, fiindcă nu putea uita. Nu-şi putea îndoi ultimele două degete de la mâna stângă, iar celelalte nu vor mai avea niciodată dexteritate. Totuşi, era un preţ mic pentru salvarea vieţii lui Bran.

Ser Rodrik alesese acel moment pentru a-şi face apariţia pe punte.

– Bunul meu prieten, spuse Moreo în barba lui verde, bifurcată. Tyroshienilor le plăceau culorile vii, chiar şi în părul facial. E aşa de grozav să văd că arăţi mai bine.

– Da, fu de acord Ser Rodrik. N-am vrut să mor în ultimele două zile. Se înclină spre Catelyn. Doamna mea.

Arăta mai bine. Cu doar o idee mai slab decât fusese când plecaseră din Portul Alb, şi îşi revenise destul de bine. Vântul puternic de pe Bite şi asprimea mării înguste îi fuseseră potrivnice, şi aproape că fusese azvârlit peste bord când furtuna îi lovise pe neaşteptate, lângă ţărmul Pietrei Dragonului; totuşi, cumva, reuşise să se agate de o frânghie până când trei dintre oamenii lui Moreo izbutiseră să-l salveze şi să-l ducă în siguranţă sub punţi.

– Căpitanul tocmai mi-a spus că voiajul nostru este aproape de sfârşit.

Ser Rodrik izbuti să încropească un zâmbet strâmb.

– Aşa de repede? Arăta ciudat fără măreţii lui favoriţi colilii; părea mai mic, mai puţin aprig şi cu zece ani mai bătrân. Totuşi, la Bite păruse înţelept să se lase pe mâna bărbierului, după ce favoriţii lui se murdăriseră iremediabil, pentru a treia oară, după ce se aplecase peste bord şi vomitase sub vântul sălbatic.

– Vă las să discutaţi, zise căpitanul Moreo, care se înclină şi-i părăsi.

Galera plutea deasupra apelor ca un bondar, vâslele ei ridicându-se şi coborând într-o sincronizare perfectă. Ser Rodrik se ţinu de balustradă şi privi spre ţărmul pe lângă care treceau.

– N-am fost cel mai de nădejde dintre păzitori.

Catelyn îi atinse braţul.

– Suntem aici, Ser Rodrik, în siguranţă. Asta-i tot ce contează. Mâna ei bâjbâi pe sub mantie, cu degetele rigide şi nervoase. Pumnalul era încă la şoldul ei. Descoperise că avea nevoie să-l atingă din când în când, ca să se îmbărbăteze. Acum trebuie să ajungem la maestrul armurier al regelui şi să ne rugăm să fie de încredere.

– Ser Aron Santagar este un bărbat încrezut, dar cinstit. Mâna lui Ser Rodrik urcă spre faţă spre a-şi mângâia favoriţii şi descoperi, din nou, că nu-i mai avea. S-ar putea să ştie de pumnal, da... Însă, doamna mea, în momentul când vom coborî pe ţărm vom fi în primejdie. Şi mai sunt unii la curte care vă cunosc din vedere.

Buzele lui Catelyn se strânseră tot mai tare.

– Degeţelul, murmură ea.

Chipul lui i se arătă înaintea ochilor; un chip de băiat, deşi nu mai era de mult un băiat. Tatăl lui murise cu câțiva ani mai înainte, aşa că acum era Lord Baelish, dar tot îi mai spuneau Degețel. Fratele ei, Edmure, îi dăduse porecla cu mult timp în urmă, la Riverrun. Familia lui, de origine modestă, se afla pe cel mai mic dintre Degete, iar Petyr fusese cam pricăjit şi pirpiriu pentru vârsta lui.

Ser Rodrik îşi drese glasul.

– Odată, Lordul Baelish, hmm...Rămase pe gânduri în căutarea cuvântului potrivit.

Catelyn nu mai avea nevoie de delicatețuri.

– A fost păzitorul tatălui meu. Am crescut împreună la Riverrun. Îl priveam ca pe un frate, însă simțămintele lui pentru mine erau... mai mult decât frățeşti. Când s-a anunțat că mă voi căsători cu Brandon Stark, Petyr a lansat o provocare la duel pentru mâna mea. A fost o sminteală. Brandon avea douăzeci de ani, iar Petyr abia dacă trecuse de cincisprezece. A trebuit să-l implor pe Brandon să-i cruțe viața. I-a lăsat o cicatrice. După aceea, tata a scăpat de el. Nu l-am mai văzut de atunci. Îşi ridică fața în bătaia vântului, de parcă acesta i-ar fi putut spulbera amintirile. Mi-a scris de la Riverrun, după ce Brandon a fost ucis, dar am ars scrisoarea fără s-o fi citit. Atunci ştiam, deja, că Ned se va căsători cu mine în locul fratelui său.

Mâna lui Ser Rodrik se ridică din nou spre favoriții dispăruți.

– Degețel este acum în consiliul mic.

– Ştiam că se va ridica mult, zise Catelyn. A fost întotdeauna deştept, chiar şi ca băietan, dar una este să fii deştept şi alta să fii înțelept. Mă întreb cum l-a schimbat trecerea vremii.

Departe, deasupra lor, oamenii din postul de observație strigară ceva. Căpitanul Moreo traversă puntea în grabă, dând ordine, şi toți cei din jurul lor se apucară de treabă cu frenezie când Debarcaderul Regelui li se înfățişă vederii printre cele trei dealuri înalte ale sale.

În urmă cu trei sute de ani, ştia Catelyn, dealurile acelea fuseseră acoperite de păduri şi acolo trăia doar o mână de pescari, pe țărmul de nord al Grăbitei Ape-Negre, acolo unde râul adânc şi furios se vărsa în mare. Apoi Aegon Cuceritorul venise pe mare de la Piatra Dragonului. Aici acostase armata

sa, iar pe cel mai înalt dintre dealuri ridicase prima redută rudimentară, din lemn şi pământ.

Acum, oraşul acoperea ţărmul cât se vedea cu ochii; conace şi arbori şi grânare, depozite din piatră şi hanuri din buşteni şi staluri pentru neguţători, taverne şi cimitire şi bordeluri, toate înghesuite una în alta. Putea auzi zarva din piaţa de peşte, chiar şi de la distanţa asta. Printre clădiri se aflau drumuri late, străjuite de arbori, străduţe mici şi întortocheate şi alei atât de înguste, încât doi oameni nu ar fi putut merge unul lângă altul. Dealul Visenyei era dominat de Marele Templu al lui Baelor, cu cele şapte turnuri de cristal. Dincolo de oraş, pe dealul Rhaenys, se înălţau zidurile înnegrite ale Puţului Dragonului, prăbuşit în ruine, cu porţile sale de bronz închise de mai bine de un veac. Strada Surorilor se întindea între ele, dreaptă ca o săgeată. Zidul oraşului se ridica la distanţă, înalt şi solid.

O sută de docuri se aliniau la ţărm, iar portul era plin de ambarcaţiuni. Nave de pescuit în larg şi cele de râu soseau şi plecau, barcagiii cutreierau în sus şi-n jos pe Grăbita Apă-Neagră, galerele comerciale descărcau mărfuri din Braavos şi Pentos şi Lys. Catelyn trase cu ochiul spre barja reginei, ancorată lângă o balenieră pântecoasă, venită de la Portul Ibben, în timp ce în amonte o duzină de nave de război, aurite şi zvelte, stăteau în docurile lor, cu pânzele strânse.

Iar peste toate astea, privind cu încruntare de pe dealul lui Aegon, se înălţa Fortăreaţa Roşie; şapte turnuri uriaşe, cilindrice, cu metereze de fier, o fortăreaţă imensă şi mohorâtă, cu încăperi boltite şi poduri acoperite, cazărmi şi tainiţe şi hambare, ziduri masive împânzite cu posturi pentru arcaşi, toate construite din piatră albicioasă. Aegon Cuceritorul pusese să fie ridicată fortăreaţa. Fiul său, Maegor cel Crud, o văzuse terminată. După aceea, îi ucisese pe toţi pietrarii, tâmplarii şi constructorii care lucraseră la ea. Numai cei din sânge de dragon vor şti secretele fortăreţei construite de Stăpânii Dragonilor, jurase el.

Totuşi, acum flamurile care fâlfâiau pe metereze erau aurii, nu negre, şi acolo unde dragonul cu trei capete suflase foc, se fălea azi cerbul încoronat al Casei Baratheon.

O corabie de agrement, cu catarge înalte, din Insulele Verii, ieşea din port, pânzele sale albe umflându-se de vânt. *Dansatorul Furtunii* trecu de ea, îndreptându-se spre ţărm.

– Doamna mea, zise Ser Rodrik. Cât am zăcut la pat m-am gândit cum ar fi mai bine să procedăm. Nu trebuie să intrați în castel. Am să mă duc eu şi am să-l aduc pe Ser Aron la dumneavoastră, într-un loc sigur.

Ea îl cercetă pe bătrânul cavaler pe când galera se apropia de un debarcader. Moreo striga ordine în Valyriana vulgară a Oraşelor Libere.

– Ai risca la fel de mult ca mine. Ser Rodrik zâmbi.

– Nu cred. Mi-am privit oglindirea în apă, mai devreme, şi abia dacă m-am mai recunoscut. Mama mea a fost ultima persoană care m-a văzut fără perciuni, iar ea e moartă de patruzeci de ani. Cred că sunt suficient de în siguranță, doamna mea.

Moreo răcni o comandă. Toate ca una, şaizeci de vâsle se ridicară din apă, apoi schimbară sensul bătăii. Galera încetini. Un alt răcnet. Vâslele se traseră înapoi în interiorul galerei. Când se proptiră de doc, marinarii Tyroshi săriră să o lege. Moreo se apropie, tot numai un zâmbet.

– Debarcaderul Regelui, doamna mea, aşa cum ați cerut, şi niciodată nu a făcut vreo navă o traversare mai rapidă şi mai sigură ca asta. Aveți nevoie de ajutor ca să vă transportați lucrurile la castel?

– Nu vom merge la castel. Ne puteți recomanda un han, un loc curat şi confortabil şi nu prea departe de râu?

Tyroshianul îşi mângâie barba bifurcată.

– De fapt, da. Cunosc mai multe care s-ar putea să servească nevoilor dumneavoastră. Totuşi, dacă-mi este permis să fiu atât de direct, ar mai fi chestiunea plății celeilalte jumătăți din suma asupra căreia am convenit. Şi desigur, argintii suplimentari pe care ați fost atât de buna să-i promiteți. Cred că erau şaizeci de cerbi.

– Pentru vâslaşi, îi aminti Catelyn.

– Oh, desigur, zise Moreo. Deşi, poate ar trebui să-i păstrez eu pentru ei până ce ne vom întoarce la Tyrosh. Pentru binele soțiilor şi copiilor lor. Dacă le dați acum argintii, doamna mea, îi vor juca la zaruri sau îi vor cheltui pentru plăceri de o noapte.

– Sunt lucruri şi mai rele pe care poți să-ți cheltuieşti banii, interveni Ser Rodrik. Vine iarna.

– Un bărbat trebuie să decidă singur, spuse Catelyn, Au meritat argintii. Cum şi-i vor cheltui nu mai este treaba mea.

– Cum spuneți, doamna mea, răspunse Moreo, înclinându-se şi zâmbind.

Ca să fie sigură, Catelyn îi plăti chiar ea pe vâslaşi, câte un cerb de fiecare şi câte un ban de aramă pentru cei care-i cărară cuferele până pe dealul Visenyei, la hanul recomandat de Moreo. Era o clădire veche şi părăginită, pe aleea Eel. Proprietara lui era o babornіță acrită, cu un ochi saşiu, care-i privi bănuitoare şi muşcă moneda oferită de Catelyn, pentru a se asigura că nu era falsă. Camerele erau mari şi aerisite, iar Moreo jurase că tocana ei de peşte era cea mai bună din toate cele Şapte Regate. Dar mai presus de tot, nu o interesa cum îi chema.

– Cred că cel mai bine ar fi să vă țineți departe de sala de mese, zise Ser Rodrik. Chiar şi într-un loc ca acesta, niciodată nu se ştie cine trage cu ochiul. Purta o cămaşă de zale, pumnal şi o sabie lungă sub mantia închisă la culoare, cu o glugă cu care-şi putea acoperi capul. Mă voi întoarce înainte de venirea nopții, cu Ser Aron, promise el. Acum, odihniți-vă, doamna mea.

Catelyn *era* obosită. Călătoria fusese lungă şi istovitoare, iar ea nu mai era atât de tânără pe cât fusese. Ferestrele dădeau spre alee şi spre acoperişurile caselor, cu o privelişte spre Apa-Neagră de dincolo. Îl urmări pe Ser Rodrik plecând, păşind întins pe străzile aglomerate, până ce-l pierdu din vedere, apoi se decise să-i urmeze sfatul. Salteaua patului era umplută cu paie în loc de puf, dar nu avu nici un fel de greutăți în a adormi.

Se trezi din cauza bătăilor în uşă.

Catelyn se ridică brusc. Afară, acoperişurile Debarcaderului Regelui erau roşii în lumina soarelui la apus. Dormise mai mult decât intenționase. Un pumn bătu din nou în uşă, iar o voce strigă:

– În numele regelui, deschide!

– Un moment, făcu ea.

Se înveli în mantie. Pumnalul zăcea pe masa de lângă pat. Îl înşfacă înainte de a trage zăvorul uşii grele de lemn. Bărbații care năvăliră în încăpere purtau zale negre şi mantiile aurii ale Gărzii Oraşului. Liderul lor zâmbi la vederea pumnalului din mâna ei.

– Nu aveți nevoie de el, doamna mea. Suntem aici pentru a vă escorta la castel.

– Prin a cui autoritate?

Îi arătă panglica, iar Catelyn simţi cum respiraţia i se opreşte în gât. Sigiliul înfăţişa o mierlă, în ceară cenuşie.

– Petyr, spuse ea.

Aşa de repede! Ceva trebuie că se întâmplase cu Ser Rodrik. Privi spre comandantul gărzii.

– Ştiţi cine sunt eu?

– Nu, doamnă, răspunse el. Al meu Lord Degeţel mi-a spus doar să vă aduc la el şi să am grijă să fiţi bine tratată.

Catelyn dădu din cap.

– Trebuie să aşteptaţi afară până ce mă îmbrac.

Îşi spălă mâinile în vasul cu apă şi le înveli în fese curate. Degetele ei erau ţepene şi neîndemânatice când trebui să-şi lege corsajul şi să-şi înnoade în jurul gâtului capetele unei mantii maro. Cum putuse afla Degeţel că era aici? Ser Rodrik nu i-ar fi spus niciodată. Indiferent cât era de bătrân, era încăpăţânat şi devotat până la moarte. Să fi ajuns ei prea târziu, după ce Lannisterii sosiseră deja la Debarcaderul Regelui? Nu, dacă s-ar fi întâmplat asta, Ned ar fi şi el aici, şi în mod sigur ar fi venit la ea. Cum, deci?...

Apoi se gândi la Moreo. Tyroshianul ştia cine erau şi unde trăseseră, blestematul. Spera ca măcar să fi obţinut un preţ bun pentru informaţiile lui.

Aduseseră un cal pentru ea. Când o luară din loc, lămpile începuseră să fie aprinse pe străzi, iar Catelyn simţea toţi ochii oraşului aţintiţi asupra ei pe când călărea înconjurată de gărzi în mantiile lor aurite. Când ajunseră la Fortăreaţa Roşie, podul era coborât, iar porţile mari închise pentru noapte, însă ferestrele castelului erau înviorate de lumini pâlpâitoare. Străjerii descălecară în afara zidurilor şi o escortară printr-o uşă secretă, îngustă, apoi pe scările nesfârşite spre unul dintre turnuri.

Era singur în încăpere, aşezat la o masă grea, din lemn, cu o lampă cu ulei lângă el şi scria. Când o conduseră înăuntru, el lăsă tocul jos şi privi spre ea.

– Cat, zise el încet.

– De ce am fost adusă aici în felul acesta? El se ridică şi făcu un gest brusc spre gardă.

– Plecaţi! Bărbaţii plecară. Cred că nu ai fost bruscată, nu? zise el după ce rămaseră singuri. Am dat instrucţiuni precise. Îi observă bandajele. Mâinile tale...

Catelyn ignoră întrebarea subînţeleasă.

– Nu sunt obişnuită să fiu chemată ca o servitoare, spuse ea cu răceală. Când erai mic, ştiai ce înseamnă curtoazia.

– Te-am supărat, doamna mea. Nu am avut niciodată intenţia asta.

Părea cuprins de remuşcări. Lui Catelyn asta-i readuse amintiri cât se poate de vii. Fusese un copil viclean, dar după isprăvile sale, întotdeauna părea spăşit; ăsta era talentul său. Anii nu-l schimbaseră prea mult. Petyr fusese un băiat pricăjit şi devenise un bărbat mic de statură, cu o palmă, două, mai scund decât Catelyn, zvelt şi agil, cu trăsăturile ascuţite pe care şi le amintea şi cu aceiaşi ochi verzi, veseli. Acum purta o barbă mică, ascuţită, şi avea şuviţe argintii în părul negru, deşi nu împlinise încă treizeci de ani. Toate se potriveau cu mierla argintie care îi împodobea mantia. Întotdeauna, chiar copil fiind, îi plăcuse argintul.

– De unde ai aflat că sunt în oraş? îl întrebă ea.

– Lordul Varys ştie tot, zise Petyr cu un zâmbet viclean. Ni se va alătura nu peste mult timp, dar am vrut să te văd întâi eu singur. A trecut mult de atunci, Cat. Câţi ani?

Catelyn nu dădu atenţie acestei familiarităţi. Erau întrebări mult mai importante de pus.

– Deci Păianjenul Regelui a fost cel care m-a găsit!

Degeţel tresări.

– Nu trebuie să-i spui aşa. E foarte sensibil. Îmi închipui că aşa se întâmplă când eşti eunuc. În oraş nu se petrece nimic fără ca Varys să ştie. Uneori, ştie chiar *înainte* să se petreacă ceva. Are informatori peste tot. Păsărelele lui, cum le spune el. Una dintre aceste păsărele a auzit de vizita ta. Din fericire, Varys a venit prima dată la mine.

– De ce la tine?

El dădu din umeri.

– De ce nu? Eu sunt trezorierul şi sfetnicul personal al regelui. Selmy şi Lord Renly au plecat în nord, să se întâlnească cu Robert, Lordul Stannis e la Piatra Dragonului, iar aici am rămas numai Maester Pycelle şi cu mine. Eram omul cel mai potrivit. Am fost prieten cu sora ta, Lysa, Varys ştie şi asta.

– Ştie şi despre...

– Lordul Varys ştie tot... În afară de motivul pentru care te

afli aici. Îşi ridică o sprânceană. De ce eşti aici?

– Unei soții i se permite să-i fie dor de soțul ei, iar dacă o mamă are trebuință ca fiica să-i fie aproape, cine i-ar putea spune nu?

Degețel râse.

– Oh, foarte bine, doamna mea, dar, te rog, nu te aştepta să cred asta. Te cunosc prea bine. Deci, care erau vorbele familiei Tully?

Îşi simțea gâtul uscat.

– *Familie, Datorie, Onoare,* recită ea încordată.

– Familie, Datorie, Onoare, repetă el. Iar toate astea-ți cereau să rămâi la Winterfell, acolo unde te-a lăsat Mâna. Nu, doamna mea, ceva s-a întâmplat. Această călătorie bruscă a ta dezvăluie o anumită chestiune urgentă. Te implor, lasă-mă să te ajut. Prietenii buni şi vechi nu ar trebui să ezite să se bazeze unul pe celălalt. Se auzi o bătaie uşoară în uşă. Intră, strigă Degețel.

Bărbatul care intră era durduliu, parfumat, pudrat şi chel ca un ou. Pună o vestă țesută cu fir de aur, peste o robă de mătase purpurie, iar în picioare avea papuci cu vârful ascuțit, din catifea moale.

– Lady Stark, zise el, luându-i mâna în ambele palme, să vă văd din nou, după atâția ani, este o mare bucurie. Pielea sa era moale şi umedă, iar respirația îi mirosea a liliac. Oh, bietele dumneavoastră mânuțe! V-ați ars, cumva, scumpă doamnă? Degetele vă sunt atât de delicate...Bunul nostru Maester Pycelle prepară o pomadă minunată, să vă trimit un borcan?

Catelyn îşi trase degetele din strânsoarea sa.

– Vă mulțumesc, domnul meu, dar Maester Luwin mi-a oblojit deja rănile.

Varys dădu repede din cap.

– M-a mâhnit să aud despre fiul dumneavoastră. E atât de mic! Zeii sunt cruzi.

– Oh, cu asta sunt de acord, Lord Varys, zise ea. Titlul nu era decât o formă de curtoazie, pentru că era membru al consiliului; Varys nu era stăpân peste nici un domeniu în afară de plasa lui de păianjen, stăpân peste nimic altceva decât zvonuri.

Eunucul îşi întinse palmele moi.

– Sper că suntem de acord şi în alte privințe, scumpă

doamnă. Am o mare prețuire pentru soțul dumneavoastră, noua noastră Mână, şi ştiu că amândoi îl iubim pe Regele Robert.

– Da, fu ea obligată să spună. Desigur.

– Niciodată nu a existat un rege mai iubit decât Robert al nostru, ciripi Degețel. Zâmbea cu viclenie. Cel puțin aşa aude Lord Varys.

– Bună doamnă, zise Varys cu mare solicitudine, există oameni în Oraşele Libere care au puteri vindecătoare uluitoare. Spuneți doar un cuvânt şi vi-l trimit pe unul dintre ei pentru dumneavoastră şi pentru scumpul Bran.

– Maester Luwin face tot ceea ce poate fi făcut pentru Bran, îi spuse ea. Nu avea de gând să discute despre fiul ei, nu aici, nu cu aceşti oameni. În Degețel avea doar un dram de încredere, iar în Varys, deloc. Nu-i va lăsa să-i citească durerea. Lord Baelish mi-a spus că trebuie sa vă mulțumesc pentru că m-ați adus aici.

Varys chicoti ca o fetiță.

– Oh, da. Presupun că eu sunt vinovatul. Nădăjduiesc că o să mă iertați, blândă domniță. Se aşeză pe un scaun şi-şi împreună mâinile. Mă întreb dacă v-am putea deranja cu rugămintea de a ne arăta şi nouă pumnalul?

Catelyn Stark se uită la eunuc fără să-i vină să creadă. *Era* un păianjen, se gândi ea alarmată, un vrăjitor, sau chiar mai rău. Cunoştea lucruri pe care nimeni nu le-ar fi putut şti, afară doar dacă nu cumva...

– Ce i-ați făcut lui Ser Rodrik? întrebă ea.

Degețel fu luat pe nepregătite.

– Mă simt ca un cavaler care se duce la luptă fără lance. Despre ce pumnal este vorba? Cine-i Ser Rodrik?

– Ser Rodrik Cassel este maestrul armurier de la Winterfell, îl informă Varys. Vă asigur, Lady Stark, că nu i s a întâmplat nimic bunului cavaler. Ne-a căutat aici pe la începutul amiezii. A vizitat, împreună cu Ser Aron Santagar, armureria şi au discutat despre un anume pumnal. Cam pe la apus, au plecat din castel împreună şi s-au dus la maghernița aceea îngrozitoare unde ați tras dumneavoastră. Sunt tot acolo, bând în sala de mese şi aşteptând să vă întoarceți. Ser Rodrik a fost foarte nefericit să vadă că ați plecat.

– Cum de ştiți toate acestea?

– Din ciripitul păsărelelor, zise Varys zâmbind. Eu ştiu tot, scumpă doamnă. Aceasta este natura slujbei mele. Dădu apoi din umeri. *Aveți* pumnalul la dumneavoastră, nu-i aşa?

Catelyn îl trase de sub mantie şi-l azvârli pe masă, în lata lui.

– Iată. Poate că păsărelele dumneavoastră vă vor ciripi şi numele celui căruia îi aparține.

Varys ridică pumnalul cu o grijă exagerată şi-şi trecu un deget peste tăiş. Țâşni sângele şi el scoase un țipăt lăsând pumnalul să cadă înapoi pe masă.

– Aveți grijă, îi spuse Catelyn, este ascuțit.

– Nimic nu-şi poate păstra ascuțişul mai bine decât oțelul Valyrian, zise Degețel pe când Varys îşi sugea degetul însângerat, aruncându-i lui Catelyn o privire dojenitoare şi morocănoasă.

Degețel strânse uşor pumnalul în pumn, încercându-i mânerul. Îl aruncă în sus şi îl prinse din nou cu cealaltă mână.

– Ce echilibru minunat! Vrei să-l găseşti pe proprietarul lui, acesta-i singurul motiv pentru care ai venit? Nu ai nevoie de Ser Aron pentru asta, doamna mea. Ar fi trebuit să vii direct la mine.

– Şi dacă aş fi făcut-o, zise ea, ce mi-ai fi spus?

– Ți-aş fi spus că există un singur pumnal ca ăsta la Debarcaderul Regelui. Apucă lama între degetul mare şi arătător, aduse pumnalul peste umăr şi-l aruncă în aer cu o zvâcnire exersată a încheieturii. Cuțitul se înfipse în uşă şi se implântă adânc în lemnul de stejar, vibrând. Este al meu.

– Al *tău?*

Nu avea nici un sens. Petyr nu fusese niciodată la Winterfell.

– A fost al meu până la turnirul de onomastica Prințului Jeffrey, zise el traversând încăperea pentru a scoate pumnalul din uşă. L-am susținut pe Ser Jaime la turnir, împreună cu jumătate din curte. Rânjetul şmecheros al lui Petyr îl făcea să pară din nou doar un băiat. Când Loras Tyrell l-a azvârlit de pe cal, mulți dintre noi am devenit ceva mai săraci. Ser Jaime a pierdut o sută de dragoni din aur, regina un colier de smaralde, iar eu propriul meu pumnal. Înălțimea Sa şi-a recuperat colierul, însă câştigătorul a păstrat restul.

– *Cine?* întrebă Catelyn, cu gura uscată de frică.

– Pezevenghiul, spuse Degețel, în vreme Lord Varys o privea atent. Tyrion Lannister.

JON

Întreaga curte răsuna de cântecul săbiilor.

Sub lâna neagră, pielea întărită şi zalele de fier, transpirația luneca rece pe pieptul lui Jon, când se repezi la atac. Grenn se trase înapoi, apărându-se cu stângăcie. Când îşi ridică sabia, Jon trecu pe sub ea, cosindu-l cu o lovitură care-l izbi în partea din spate a piciorului, făcându-l să se clatine. Manevra de sus în jos a lui Grenn tu întâmpinată cu una pe sus, care-i ciobi coiful. Când încercă o lovitură laterală, Jon îi dădu sabia la o parte şi-şi înfipse antebrațul înzăuat în pieptul lui. Grenn îşi pierdu echilibrul şi ateriza dur în zăpadă. Jon îi zbură sabia din mână cu o izbitură care-i smulse un țipăt de durere.

– *Destul!*

Ser Alliser Thorne avea un glas cu ascuțimi de oțel Valyrian.

Grenn îşi duse mâna la piept.

– Bastardul mi-a rupt încheietura.

– Bastardul te-a schilodit, ți-a despicat scăfârlia goală şi ți-a tăiat mâna. Sau aşa s-ar fi întâmplat dacă aceste săbii ar fi fost ascuțite. Ai noroc că Rondul are la fel de multă nevoie de băieți de grajd ca şi de cercetaşi. Ser Alliser făcu un gest spre Jeren şi Toad. Ridicați-l pe Bizon pe picioarele lui, are de pregătit o înmormântare.

Jon îşi scoase coiful în timp ce băieții îl ridicau pe Grenn. Aerul înghețat al dimineții îi atinse fața în mod plăcut. Se sprijini de sabie, inspiră adânc şi-şi permise un moment pentru a savura victoria.

– Asta este o sabie, nu bastonul unui bătrân, spuse cu asprime Ser Alliser. Te dor picioarele, Lord Snow?

Jon ura acest nume, o batjocură pe care Ser Alliser i-o aruncase din prima zi de antrenament. Băieții o adoptaseră imediat, iar acum o auzea mereu. Îşi puse sabia înapoi în teacă.

– Nu, răspunse el.

Thorne o luă întins spre el, pielea neagră şi țeapănă foşnind uşor în timp ce mergea. Era un bărbat îndesat, de cincizeci de ani, liber şi dur, cu urme colilii prin părul negru şi ochi precum pietrele de onix.

– Spune adevărul acum, porunci el.

– Sunt obosit, admise Jon. Brațul îl durea de la greutatea sabiei, şi începea să-şi simtă şi vânătăile, acum că lupta se terminase.

– Eşti slab!

– Am învins.

– Nu. Bizonul a pierdut.

Unul dintre băieți chicoti. Jon ştia că era mai bine să nu răspundă. Îi bătuse pe toți cei trimişi împotriva sa de Ser Alliser, dar asta nu-i folosise la nimic. Maestrul de arme îl trata doar cu dispreț. Thorne îl ura, hotărâse Jon; bineînțeles, îi ura şi pe ceilalți băieți, încă şi mai tare.

– Asta-i tot, le spuse Thorne. Nu pot să rabd mai multă prostie într-o singură zi. Dacă vreodată vin Ceilalți după noi, măr rog să aducă arcaşi, pentru că nu sunteți buni de altceva decât să fiți ținte pentru săgeți.

Jon se luă după ceilalți, spre armurărie, mergând singur. Era adesea singur aici. În grup erau aproape două-zeci de tineri cu care se antrena, dar nu exista nici unul pe care să-l poată numi prieten. Majoritatea erau cu doi sau trei ani mai mari ca el, dar nici unul nu era un luptător aşa cum fusese Robb la paisprezece ani. Dareon era rapid, dar se temea să nu fie lovit. Pyp îşi folosea sabia ca pe un pumnal, Jeren era moale ca o fată, Grenn, lent şi neîndemânatic. Loviturile lui Halder erau năprasnic de dure, însă intra mereu în sabia adversarului. Cu cât petrecea mai mult timp împreună cu ei, cu atât mai mult îi disprețuia.

Înăuntru, îşi agăță sabia şi teaca de un cârlig din peretele de piatră, ignorându-i pe cei din jurul lui. Metodic, începu să-şi dea jos cămaşa de zale şi hainele de piele şi lână, îmbibate de transpirație. Bucăți de cărbune ardeau în cazane de fier, la fiecare capăt al încăperii lungi, însă Jon se trezi tremurând. Frigul îl însoțea mereu aici. În câțiva ani, va uita cum este să-i fie cald.

Oboseala îl toropi dintr-odată, pe când îmbrăca hainele negre, țesute grosolan, de fiecare zi. Se aşeză pe o bancă, iar degetele-i bâjbâiau după şiretul mantiei. *Atât de frig,* se gândi, amintindu-şi sălile încălzite de la Winterfell, unde apa fierbinte curgea prin pereți precum sângele prin trupul unui om. Aici, la Castelul Negru, abia dacă era o urmă de căldură, pereții erau reci, iar oamenii şi mai reci.

Nimeni nu-i spusese că Rondul de Noapte va fi aşa; cu

excepția lui Tyrion Lannister. Piticul îi spusese adevărul pe drumul spre nord, însă atunci era deja prea târziu. Jon se întrebă dacă tatăl său ştia cum va fi la Zid. Trebuie că ştia, se gândi, iar asta îl făcu să-l doară şi mai mult.

Chiar şi unchiul său îl abandonase în acest loc înghețat, la capătul lumii. Aici, amabilul Benjen Stark pe care-l ştia el devenise o altă persoană. Era Primul Cercetaş şi-şi petrecea zilele şi nopțile împreună cu Lordul Comandant Mormont, cu Maester Aemon şi alți ofițeri de rang înalt, în vreme ce Jon fusese dat în grija mai mult decât aspră a lui Ser Alliser Thorne.

La trei zile de la sosire, Jon auzise că Benjen Stark urma să conducă şase oameni într-o incursiune prin pădurea bântuită. În noaptea aceea îl căutase pe unchiul său în marea sală de mese lambrisată şi-l rugase să-l ia şi pe el. Benjen îl refuzase brutal.

– Aici nu suntem la Winterfell, îi spusese pe când îşi tăia friptura ajutându-se de pumnal şi furculiță. Pe Zid, oamenii primesc numai ceea ce dobândesc. Nu eşti cercetaş, Jon, eşti doar un băiat care mai are încă în el mirosul verii.

Jon se apucase să se târguiască prosteşte:

– Voi avea cincisprezece ani de onomastica mea, spusese el, sunt aproape un bărbat.

Benjen Stark se încruntase.

– Eşti un băiat şi aşa vei rămâne până când Ser Alliser spune că eşti potrivit să fii un bărbat în Rondul de Noapte. Dacă ți-ai închipuit că sângele tău de Stark îți va aduce lesne favoruri, ai greşit. Aici ne abandonăm vechile familii când depunem jurământul. Tatăl tău va avea întotdeauna un loc în inima mea, dar *aceştia* sunt acum frații mei.

Gesticulase cu pumnalul spre cei din jurul său, cu toții bărbați aspri, reci, îmbrăcați în negru.

Jon se trezise a doua zi în zori ca să-l vadă pe unchiul său plecând. Unul dintre cercetaşii săi, un bărbat masiv şi pocit, cânta un cântec deocheat pe când îşi înşeua trăpaşul mărunt, respirația sa împrăştiind aburi în aerul rece al dimineții. Ben Stark zâmbise la vederea lui, însă nu avea nici o urmă de zâmbet şi pentru nepotul său.

– De câte ori trebuie să-ți spun că nu, Jon? Vorbim când mă întorc.

Pe când îl privise pe unchiul său conducându-şi calul prin

tunel, Jon îşi amintise lucrurile spuse de Tyrion Lanniser pe drumul regelui, iar cu ochii minții îl văzu pe Ben Stark zăcând mort, sângele lui înroşind zăpada. Gândul îl făcuse să-i vină rău. Oare ce devenea?

După aceea îl căutase pe Nălucă în singurătatea chiliei lui şi-şi îngropase fața în blana deasă şi albă.

Dacă trebuia să fie singur, va face din singurătate platoşa sa. Castelul Negru nu avea nici o pădure a zeilor, numai un mic templu şi un septon veşnic beat, însă Jon nu putuse găsi nimic în el care să-l facă să se roage vreunui zeu, nou sau vechi. Dacă zeii existau, se gândea el, erau la fel de cruzi şi neînduplecați ca iarna.

Îi era dor de adevărații săi frați: micul Rickon, cu ochii lui strălucitori scânteind pe când cerşea dulciuri; Robb, adversarul său şi cel mai bun prieten, companion constant; Bran, încăpățânat şi curios, mereu doritor să îi urmeze şi să li se alăture, indiferent ce făceau Jon şi Robb. Îi era dor şi de fete, chiar şi de Sansa, care nu-i spunea niciodată decât „fratele meu vitreg", asta de când era suficient de mare ca să înțeleagă ce însemna cuvântul *bastard.* Şi de Arya... Îi era dor de ea mai mult chiar de* cât de Robb, micuța slăbănoagă, toată julită la genunchi şi cu părul încurcat şi hainele rupte, atât de sălbatică şi de entuziastă. Arya nu părea să se potrivească niciodată undeva, nu mai mult decât el... Cu toate astea, ea reuşea întotdeauna să-l facă să zâmbească. Ar fi dat orice să fie cu ea acum, să-i ciufulească încă o dată părul şi s-o vadă bosumflându-se, să o audă terminând o propoziție împreună cu el.

– Mi-ai rupt încheietura, bastardule!Jon îşi ridică privirile spre vocea mohorâtă.

Grenn se înălța deasupra sa, cu gâtul gros şi fața roşie, cu trei dintre prietenii lui în spate. Îl ştia pe Todder, un băiat scund şi urât, cu o voce neplăcută. Toți recruții îi spuneau Broască Râioasă. Ceilalți doi erau cei pe care Yoren îi adusese cu ei în nord, violatorii luați de la Degete. Le ui-tase numele. Nici nu prea vorbea cu ei, decât dacă nu avea de ales. Erau nişte bătăuşi brutali, fără nici o urmă de demnitate în ei. Jon se ridică.

– Ți-o rup şi pe cealaltă, dacă mă rogi frumos.

Grenn avea şaisprezece ani şi era cu un cap mai înalt decât el. Toți patru erau mai înalți decât el, însă asta nu-l

speria. Îi bătuse pe fiecare dintre ei în curte.

– Poate că am să ți-o rup eu pe a ta, făcu unul dintre violatori.

– Încearcă.

Jon se repezi spre sabia sa, însă unul dintre ei îl apucă de braț şi i-l răsuci la spate.

– Ne-ai făcut să cădem de proşti, se plânse Broscoiul.

– Erați proşti şi înainte de a vă fi întâlnit eu, îi spuse Jon.

Băiatul care-l apucase de braț i-l smuci în sus, tare. Durerea îl săgeta, însă Jon nu țipă. Broscoiul păşi mai aproape.

– Micul boiernaş are gura cam mare, zise el. Avea ochi porcini, mici şi lucioşi. Asta o fi gura maică-tii, bastardule? Cum era, vreo curviştină? Spune-ne cum o chema. Poate că am avut-o şi eu de vreo două ori.

Jon se răsuci ca un tipar şi plasă un călcâi în glezna celui care-l ținea. Izbucni un strigăt de durere şi se văzu liber. Se repezi la Broscoi, îl aruncă cu spatele dincolo de o bancă şi ateriza pe pieptul lui, înşfăcându-l de gât cu ambele mâini şi izbindu-l cu capul de pământul bătătorit.

Cei doi de la Degete îl traseră înapoi, aruncându-l jos. Grenn începu să-l lovească. Jon se rostogolea evitând loviturile, când o voce tunătoare se ridică în armurărie:

– OPRIȚI-VĂ! *ACUM!*

Jon se ridică în picioare. Donai Noye se uita la ei fierbând de mânie.

– Pentru bătăi, aveți curtea, spuse armurierul. Țineți-vă ciorovăielile departe de armurăria mea, ori am să le includ între problemele mele. N-o să vă placă asta.

Broscoiul zăcea la pământ, pipăindu-şi cu grijă spatele capului. Degetele îi erau pline de sânge.

– A încercat să mă omoare.

– E adevărat. Am văzut şi eu, spuse unul dintre violatori.

– Mi-a rupt încheietura, zise din nou Grenn, ridicând-o ca s-o vadă şi Noye.

Armurierul aruncă încheieturii doar o căutătură scurtă.

– E doar o julitură. Poate ai scrântit-o. Maester Aemon îți va da o alifie. Du-te cu el, Todder, căpățâna aia a ta trebuie oblojită. Restul, întoarceți-vă în chiliile voastre. Nu şi tu, Snow. Tu rămâi.

Jon se lăsă greoi pe una dintre băncile lungi de lemn,

indiferent la privirile pe care ceilalți i le aruncau, promisiuni tăcute ale unor răzbunări viitoare. Brațul îl durea.

– Rondul are nevoie de fiecare om al său, zise Donal Noye când rămaseră singuri. Chiar şi de oameni precum Broscoiul. Nu te vei acoperi de onoruri dacă-l omori.

Furia lui Jon se aprinse imediat.

– A spus că mama mea a fost...

–...o curviştină. L-am auzit. Şi ce-i cu asta?

– Lordul Eddard Stark nu este omul care să se culce cu curvele, spuse Jon cu răceală. Onoarea lui...

– ...nu l-a împiedicat să zămislească un bastard, nu-i aşa?

Jon era înțepenit de furie.

– Pot să plec?

– Pleci când am să-ți spun eu să pleci.

Jon se uită îmbufnat la fumul care se ridica din cazan, până când Noye îl apucă de bărbie, degetele sale groase răsucindu-i capul spre el.

– Uită-te la mine când vorbesc cu tine, băiete.

Jon privi. Armurierul avea un piept ca un butoi de bere şi o burtă pe potrivă. Nasul îi era turtit şi lat, şi obrazul părea întotdeauna că avea nevoie de un bărbierit. Mâneca stângă a tunicii sale din lână neagră era prinsă de umăr cu un ac de argint, de forma unei săbii.

– Nu cuvintele o fac pe maică-ta curvă. A fost ceea ce a fost şi nimic din ce spune acum Broscoiul nu poate schimba asta. Ştii, avem aici, la Zid, bărbați ale căror mame *au fost într-adevăr* târfe.

Nu şi mama mea, se gândi Jon cu încăpățânare. Nu ştia nimic despre mama lui; Eddard Stark nu vorbea despre ea. Totuşi, o visa din când în când, atât de des, încât aproape că-i putea vedea chipul. În visele sale, era frumoasă şi de viță nobilă, iar ochii ei erau blânzi.

– Crezi că eşti un năpăstuit, fiind bastardul unui lord de rang înalt? continuă armurierul. Băiatul acela, Jeren, este odrasla abandonată a unui septon, iar Cotter Pyke este copilul unei târfe de tavernă. Acum comandă Rondul de Est de lângă Mare.

– Nu-mi pasă, spuse Jon. Nu-mi pasă de ei şi nu-mi pasă nici de tine sau de Thorne, ori de Benjen Stark, de nici unul dintre ei. Mi-e silă că mă aflu aici. Este prea... rece.

– Da. Rece, dur şi amenințător, ăsta-i Zidul, la fel şi cei

care îl păzesc. Nu este ca în poveştile pe care ți le spunea dădaca ta. Ei, uşurează-te pe toate poveştile astea şi pe dădaca aia a ta. Aşa stau lucrurile aici. Iar tu vei rămâne aici pe viață, la fel ca noi toți.

– Viață, repetă Jon cu amărăciune. Armurierul putea vorbi despre viață. El avusese una. Se îmbrăcase în negru numai după ce-şi pierduse un braț la asediul de la Sfârşitul Furtunii. Înainte de asta, servise sub Stannis Baratheon, fratele regelui. Văzuse cele Şapte Regate de la un capăt la celălalt; chefuise şi luptase în sute de bătălii. Se spunea că Donai Noye făurise ghioaga de război a Regelui Robert, cea care-i luase viața lui Rhaegar Targaryen la Trident. Făcuse toate lucrurile pe care Jon nu le va face niciodată, iar când îmbătrânise, adică după ce trecuse de treizeci de ani, încasase o lovitură năprasnică de secure şi rana se inflamase până ce tot brațul trebuise amputat. Numai atunci, ologit, Donai Noye venise la Zid, când viața lui se terminase.

– Da, viața, zise Noye. O viață lungă sau una scurtă, depinde de tine, Snow. Dar pe calea pe care ai apucat-o, unul dintre frații tăi îți va tăia beregata într-o noapte.

– Nu-mi sunt frați, izbucni Jon. Mă urăsc pentru că sunt mai bun decât ei.

– Nu. Te urăsc pentru că te porți de parcă ai fi mai bun decât ei. Te privesc şi văd un bastard de la castel, care se crede vreun boiernaş. Armurierul se aplecă spre el. Nu eşti nici un fel de boiernaş. Să ții minte asta. Eşti un Snow, nu un Stark. Eşti un bastard şi un bătăuş.

– Un *bătăuş?* Jon aproape că se înecase cu acel cuvânt. Acuzația era atât de nedreaptă, încât i se tăiase respirația. Ei au fost cei care au venit la mine. Toți patru.

– Patru pe care i-ai umilit în curte. Patru care, probabil, se tem de tine. Te-am urmărit cum lupți. Nu te antrenezi cu ei. Foloseşte sabia cum trebuie şi sunt morți: o ştii tu, o ştiu eu, şi ei la fel. Nu le laşi nici o şansă. Îi faci de ruşine. Asta te face să te simți mândru?

Jon ezită. Se simțea mândru atunci când învingea. De ce n-ar fi fost? Însă armurierul îi lua acum şi bucuria asta, făcând să pară ca şi cum ar fi săvârşit ceva rău.

– Toți sunt mai mari decât mine, spuse el bătând în retragere.

– Mai mari, mai înalți şi mai puternici, asta-i adevărat.

Pun rămăşag că maestrul tău de arme te-a învățat cum să te lupți cu bărbați mai mari, la Winterfell. Cine e, vreun cavaler?

– Ser Rodrik Cassel, zise Jon prudent.

Era o capcană undeva. O simțea închizându-se în jurul său. Donai Noye se aplecă spre fața lui.

– Acum gândeşte-te la asta, băiete. Nici unul dintre ceilalți nu a avut un maestru de arme până la Ser Alliser. Tații lor erau țărani şi căruțaşi şi braconieri, fierari şi mineri, sau vâslaşi pe vreo galeră de negoț. Ce ştiu ei despre luptă este ce au învățat între punți, pe cărăruile din Vechiul Oraş şi în Lannisport, prin bordelurile sau speluncile de pe drumul regelui. Poate că s-au bătut cu bâtele până să vină aici, dar îți spun, nici măcar unul din douăzeci nu a fost suficient de bogat încât să aibă o sabie adevărată. Şi acum deci, cum ți se par la gust victoriile tale, Lord Snow?

– Nu-mi mai spune aşa! zise Jon cu asprime, însă forța dispăruse din furia sa. Dintr-odată, se simți ruşinat şi vinovat. Eu niciodată... Nu m-am gândit...

– Cel mai bine este să începi să gândeşti, îl povățui Noye. Ori aşa, ori dormi în pat cu un pumnal. Acum, du-te.

Când Jon părăsi armurăria, se făcuse aproape amiază. Soarele străpunsese norii. Îi întoarse spatele însă şi-şi ridică privirile spre Zid, care strălucea albastru şi cristalin în lumina soarelui. Chiar şi după atâtea săptămâni, vederea lui îi dădea încă fiori. Murdăria adusă de vânt veacuri la rând muşcase din el şi-l mânjise, acoperindu-l cu un strat ce părea uneori de un cenuşiu-deschis, culoarea cerului acoperit... Însă când soarele îl lumina din plin într-o zi senină, *strălucea* înviorat de lumină, un deal imens, alb-albastru, care umplea jumătate de cer.

Cea mai mare structură ridicată vreodată de mâna omului, îi spusese lui Jon Benjen Stark, pe drumul regelui, când zăriseră pentru prima dată Zidul, de la distanță,

– Şi dincolo de orice îndoială, nefolositor, adăugase Tyrion Lannister rânjind, dar chiar şi Pezevenghiul de*venise tot mai tăcut când se apropiau. Îl puteai vedea de la kilometri distanță, o linie de un albastru-palid, ocupând întreg orizontul, întinsă spre est şi vest, dispărând în depărtare, imensă şi neîntreruptă. *Aici este capătul lumii,* părea să spună.

Când, în cele din urmă, dădură cu ochii de Castelul Negru, fortărețele sale de lemn şi turnurile din piatră nu păreau altceva decât o mână de cuburi de jucărie împrăştiate prin zăpadă, la poalele unui imens zid de gheață. Vechea fortăreață a fraților în negru nu era Winterfell, şi nici un castel adevărat. Fără metereze, nu putea fi apărat, nu dinspre sud, est sau vest; dar numai partea de nord preocupa Rondul de Noapte, iar spre nord se înălța Zidul. Măsura aproape două sute de metri în înălțime, de trei ori mai mult decât cel mai înalt turn al fortăreței pe care o apăra. Unchiul său spusese că sus era suficient de lat ca să permită unei duzini de cavaleri să călărească unul lângă altul. Conturul dezolant al catapultelor şi scripeților de lemn, rămaşi acolo de strajă, amintea de scheletul unor păsări gigantice, iar între ele, soldații în .armuri păreau nişte furnici negre.

Stând lângă armurărie şi privind în sus, Jon se simțea aproape copleşit, aşa cum fusese în ziua aceea, pe drumul regelui, când îl văzuse pentru prima oară. Aşa era Zidul. Uneori, aproape că uita că era acolo, în acelaşi fel în care uitai de cer sau de pământul de sub picioare, dar alteori părea că nu mai există nimic altceva pe lume. Era mai vechi decât cele Şapte Regate, iar când stătea la poalele lui şi privea în sus, îl lua amețeala. Putea simți uriaşa greutate a gheții care îl strivea de pământ, de parcă ar fi fost pe cale să se surpe şi, într-un fel, Jon ştia că dacă s-ar fi dărâmat, întreaga lume ar fi simțit asta.

– Te face să te întrebi ce o fi dincolo, se auzi un glas familiar.

Jon se uită în jur.

– Lannister. Nu te-am văzut, adică am crezut că sunt singur.

Tyrion Lannister era înfofolit în blănuri şi arăta atât de dolofan, încât părea un urs mic.

– Auzi multe când îi iei pe oameni pe nepregătite. Niciodată nu ştii ce poți să afli de la ei.

– De la mine nu vei afla nimic, îi spuse Jon. Îl văzuse destul de rar pe pitic de la sfârşitul călătoriei. În calitate de frate al reginei, Tyrion Lannister era oaspete de onoare al Rondului de Noapte. Lordul Comandant îi dăduse camerele sale din aşa-numitul Turn al Regelui, deşi nici un rege nu

trecuse pe acolo de câteva sute de ani, iar Lannister se ospăta chiar la masa lui Mormont şi-şi petrecea timpul călărind pe Zid şi jucând zaruri şi bând cu Ser Alliser şi Bowen Marsh şi alţi ofiţeri de rang înalt.

– Oh, dar învăţ de toate oriunde merg. Omuleţul gesticulă spre Zid cu un baston negru, noduros. După cum spuneam... de ce atunci când un om ridică un zid, un , altul vrea să ştie imediat ce-i de partea cealaltă? Îşi înalţă capul şi-l privi pe Jon cu ochii săi ciudaţi, bicolori. Tu *vrei* să ştii ce-i de partea cealaltă, nu?

– Nu-i nimic deosebit, zise Jon. Ar fi vrut să călărească împreună cu Benjen Stark în raidurile de recunoaştere, în adâncul misterelor din pădurea bântuită, ar fi vrut să lupte cu sălbaticii lui Mance Rayder şi să păzească domeniul de Ceilalţi, dar era mai bine să nu vorbeşti despre lucrurile pe care ţi le doreai. Cercetaşii spun că nu-s decât păduri şi munţi şi lacuri îngheţate, cu multă zăpadă şi gheaţă.

– Şi grimkini şi snarci, făcu Tyrion. Să nu uităm de ei, Lord Snow, altfel pentru ce-ar fi aici lucrul acesta imens?

– Nu-mi mai spune Lord Snow.

Piticul îşi arcui o sprânceană.

– Ai prefera, mai degrabă, Pezevenghi? Dacă-i laşi să observe cum te rănesc cuvintele, nu vei mai scăpa niciodată de bătaia lor de joc. Dacă vor să-ţi dea un nume, lasă-i, adoptă-l. Nu te mai vor putea răni cu el niciodată, Gesticula cu bastonul. Hai, vino cu mine. Servesc acum o tocană greţoasă în sala de mese şi mie mi-ar trebui doar un castron cu ceva fierbinte.

Şi lui Jon îi era foame, aşa că trecu lângă Lannister şi-şi încetini pasul ca să fie pe potriva mersului dificil şi legănat al piticului. Începea să bată vântul şi puteau auzi bătrânele clădiri din lemn scârţâind în jurul lor, iar în depărtare un oblon greu de izbea iarăşi şi iarăşi, uitat. Deodată s-a auzit un bufnet înfundat, când un strat de zăpadă căzu de pe acoperiş, lângă ei.

– Nu-ţi văd lupul, spuse Lannister în timp ce mergeau.

– Îl leg în vechile grajduri când ne antrenăm. Acum au mutat toţi caii în grajdurile din est, aşa că nu-l deranjează nimeni. În restul timpului stă cu mine. Chilia mea pentru dormit este în Turnul Hardin.

– Acela cu meterezele sparte, nu? Cu piatră sfărâmată din

curtea de jos şi o înclinare precum aceea a nobilului nostru rege Robert după o noapte de beție? Credeam că toate clădirile alea au fost abandonate. Jon dădu din umeri.

– Nu-i pasă nimănui unde dormi. Majoritatea vechilor fortărețe sunt goale, poți să-ți iei ce chilie vrei.

Cândva, Castelul Negru găzduia cinci mii de luptă-lori, cu toți caii lor, cu servitori şi arme. Acum, era adăpost pentru o zecime din acest număr, iar porțiuni din el se părăgineau. Râsul lui Tyrion Lannister trimise aburi in aerul rece.

– Voi avea grijă să-i spun tatălui tău să mai aresteze nişte pietrari, înainte ca turnul tău să se prăbuşească.

Jon putea sesiza batjocura, însă nu avea cum să nege adevărul. Rondul construise nouăsprezece fortărețe de-a lungul Zidului, dar acum doar trei mai erau ocupate: Rondul de Est, pe țărmul cenuşiu, măturat de vânturi, Turnul Umbrei, întărit lângă munții unde se termina Zidul, şi între ele Castelul Negru, la capătul drumului regelui. Celelalte fortărețe, părăsite de mult, erau locuri pustii şi sinistre, unde vântul rece şuiera prin ferestrele întunecate, iar spiritele morților vegheau meterezele.

– E mai bine să stau singur, zise Jon cu îndârjire. Ceilalți se tem de Nălucă.

– Băieți isteți, făcu Lannister. Apoi schimbă subiectul. Umblă vorba că unchiul tău e plecat de prea mult timp.

Jon îşi aminti dorința pe care i-o stârnise furia, viziunea lui Benjen Stark, zăcând mort în zăpadă, şi privi repede în altă parte. Piticul avea un mod de a simți lucrurile şi Jon nu voia ca el să-i vadă vinovăția din ochi.

– A spus că se va întoarce de onomastica mea, recunoscu el. Onomastica lui venise şi se dusese, neremarcată de nimeni, cu două săptămâni în urmă. Îl căutau pe Ser Waymar Royce, tatăl lui e stegarul Lordului Arryn. Unchiul Benjen spunea că s-ar putea să-l caute până la Turnul Umbrei. Asta-i sus, în munți.

– Am auzit că mulți cercetaşi au dispărut în ultima vreme, spuse Lannister pe când urcau treptele spre sala de mese. Rânji şi deschise uşa. Poate că grumkinii sunt cam flămânzi anul ăsta.

Sala era imensă şi înghețată din cauza curentului, cu tot cu focul care duduia în căminul imens. Ciorile îşi făcuseră cuib pe grinzile tavanului înalt. Jon le auzi croncăniturile pe

când primea un castron cu tocană şi un colț de pâine neagră. Green şi Broscoiul şi alții câțiva erau aşezați pe banca cea mai apropiată de foc, râzând şi înjurându-se unii pe alții cu vocile lor aspre. Jon îi privi o clipă, gânditor. Apoi alese un loc la capătul celălalt al sălii, la distanță de ceilalți comeseni.

Tyrion Lannister se aşeză în fața lui, mirosind suspicios tocana.

– Orz, ceapă şi morcovi, mormăi el. Cineva ar trebui să le spună bucătarilor că nici gulia nu-i carne.

– E tocană de berbec. Jon îşi scoase mănuşile şi-şi încălzi mâinile la aburii care se ridicau din castron. De la miros îi lăsa gura apă.

– Snow!

Jon cunoştea vocea lui Alliser Thorne, însă acum avea un ton ciudat, pe care nu-l mai auzise. Se întoarse.

– Lordul Comandant vrea să te vadă. Acum.

Pentru o clipă, lui Jon îi fu prea teamă ca să se ridice. De ce ar dori Lordul Comandant să-l vadă pe el? Au aflat ceva despre Benjen, se gândi el îngrijorat, era mort, viziunea lui se dovedise adevărată.

– E vorba despre unchiul meu? izbucni el. S-a întors cu bine?

– Lordul Comandant nu-i obişnuit să aştepte, fu replica lui Ser Alliser. Iar eu nu sunt obişnuit să-mi aud ordinele discutate de bastarzi.

Tyrion Lannister se smuci pe bancă şi se ridică.

– Opreşte-te, Thorne. Îl sperii pe băiat.

– Nu te băga în chestiuni care nu te privesc, Lannister. Nu aici e locul tău.

– Totuşi, locul meu este la curte, spuse piticul zâmbind. Un singur cuvânt spus unde trebuie şi vei crăpa ca un bătrân înăcrit, înainte să mai pui mâna pe vreun băiat pe care să-l antrenezi. Acum spune-i lui Snow de ce vrea Bătrânul Urs să-l vadă. Ceva veşti despre unchiul său?

– Nu, spuse Ser Alliser. Asta este cu totul şi cu totul altă chestiune. O pasăre a sosit azi-dimineață de la Winterfell, aducând un mesaj privitor la fratele lui. Se corectă: Fratele lui vitreg.

– Bran, icni Jon, ridicându-se în picioare. S-a întâmplat ceva cu Bran.

Tyrion Lannister puse o mână pe brațul său.

– Jon, spuse el. Îmi pare foarte rău.

Jon de-abia dacă-l auzi. Dădu la o parte mâna lui Lannister şi traversă sala. Alerga când ajunsese la uşă. Fugi spre Fortăreața Comandantului, gonind prin zăpadă. După ce gărzile îl lăsară să treacă, urcă treptele câte două deodată. Când ajunse înaintea Lordului Comandant, cizmele sale erau ude, iar Jon avea ochii înroşiți şi gâfâia.

– Bran, zise el. Ce ştiți de Bran?

Jeor Mormont, Lordul Comandant al Rondului de Noapte, era un bătrân morocănos, cu un cap imens, pleşuv şi o barbă colilie, lățoasă. Pe braț ținea un corb pe care-l hrănea cu boabe de porumb.

– Mi s-a spus că ştii să citeşti.

Se descotorosi de corb, iar acesta bătu din aripi şi zbură la fereastră, de unde îl urmări pe Mormont scoțând un sul de hârtie de la cingătoare şi întinzându-i-l lui Jon.

Porumb, croncăni gros corbul. *Porumb, porumb.*

Degetul lui Jon urmări conturul lupului străvechi de pe ceara albă a sigiliului rupt. Recunoscu scrisul lui Robb, însă literele păreau difuze şi şterse când încercă să le citească. Îşi dădu seama că plângea. Şi atunci, printre lacrimi, pricepu sensul cuvintelor şi-şi ridică privirile.

– S-a trezit, spuse el. Zeii l-au trimis înapoi.

– Ologit, zise Mormont. Îmi pare rău, băiete. Citeşte şi restul scrisorii.

Privea spre cuvinte, însă ele nu mai contau. Nu mai conta nimic. Bran va trăi.

– Fratele meu va trăi, îi spuse lui Mormont.

Lordul Comandant clătină din cap, luă un pumn de porumb şi fluieră. Corbul zbură pe umărul său, țipând: *Trăieşte! Trăieşte!*

Jon alergă pe trepte cu un zâmbet pe față şi cu scrisoarea de la Robb în mână.

– Fratele meu va trăi, le spuse gărzilor.

Alergă înapoi în sala de mese, unde-l găsi pe Tyrion Lannister tocmai când sfârşea de mâncat. Îl apucă de subsuori, îl ridică în aer şi-l răsuci în cerc.

– *Bran va trăi!* strigă el.

Lannister părea uluit. Jon îl puse jos şi-i împinse hârtia în mâini.

– Uite, citeşte asta.

Ceilalți se apropiară, privindu-l curioşi. Jon îl observă pe Grenn la câțiva paşi distanță. Pe una dintre mâini avea un bandaj gros, de lână. Părea neliniştit şi stingherit, dar nu amenințător. Jon se duse la el. Grenn se trase înapoi şi ridică mâinile.

– Stai departe de mine, bastardule.

Jon îi zâmbi.

– Îmi pare rău de încheietura ta. Şi Robb mi-a făcut, o dată, aceeaşi manevră, dar cu o sabie de lemn. Doare precum cele şapte iaduri, însă la tine a fost mult mai rău. Uite, dacă vrei, îți pot arăta cum să te aperi de asta.

Alliser Thorne îi auzise.

– Lord Snow vrea acum să-mi ia locul, rânji el. Mi-ar J fi mie mai uşor să învăț un lup să facă jonglerii, decât ție să-i antrenezi pe bizonii ăştia.

– Accept rămăşagul, Ser Alliser, zise Jon. Mi-ar plăcea la nebunie să-l văd pe Nălucă făcând jonglerii.

Apoi îl auzi pe Grenn icnind, şocat. Se aşternu liniştea.

Tyrion Lannister hohoti. Trei dintre frații negri i se lăturară la masa de lângă el. Râsul se împrăştie de la bancă la bancă şi până şi bucătarii ajunseră să hohotească. Păsările se foiră pe grinzi şi, în cele din urmă, chiar şi Grenn începu să chicotească.

Ser Alliser nu-şi mai lua ochii de la Jon. Pe când hohotele se rostogoleau în jurul său, chipul i se întunecă, iar mâna i se strânse pumn.

– Asta a fost o greşeală nefericită, Lord Snow, spuse el cu tonul muşcător al unui duşman.

EDDARD

Eddard Stark trecu printre porțile înalte, de bronz, ale Fortăreței Roşii obosit, flămând şi iritat. Era călare încă, visând la o baie îndelungată, la o friptură de pasăre şi un pat moale, când administratorul regelui îi spuse că Marele Maester Pycelle convocase o întrunire urgentă a consiliului mic. Era nevoie ca Mâna să o onoreze cu prezența ei când va considera cu putință, dar cât mai repede.

– Îmi va fi cu putință mâine, se răsti Ned, descălecând.

Administratorul făcu o plecăciune adâncă.

– Le voi comunica tuturor consilierilor regretele dumneavoastră, stăpâne.

– Nu, fir-ar! exclamă Ned. Nu am să ofensez consiliul chiar înainte de a se fi reunit. Am să merg acolo. Rogu-te, lasă-mă câteva momente să mă schimb în ceva mai prezentabil.

– Da, stăpâne, zise administratorul. Vă punem la dispoziție fostele încăperi ale Lordului Arryn, din Turnul Mâinii, dacă vă convine. Am să cer să vi se ducă lucrurile acolo.

– Mulțumirile mele, zise Ned scoțându-şi mănuşile de călărie şi îndesându-le la centură.

Restul suitei sale trecea printre porți în urma lui. Ned îl văzu pe Vayon Poole, propriul său administrator, şi-l strigă.

– Se pare că este urgentă nevoie de mine la consiliu. Ai grijă ca fiicele mele să-şi găsească încăperile pentru dormit şi spune-i lui Jory să le țină acolo. Arya nu trebuie lăsată să umble aiurea. Poole se înclină. Ned se în-toarse spre administratorul regal. Căruțele mele sunt încă pe drum. Voi avea nevoie de haine potrivite.

– Va fi plăcerea mea cea mare, spuse administratorul.

Şi aşa Ned îşi făcu apariția în încăperile consiliului obosit frânt şi îmbrăcat cu haine de împrumut, ca să găsească patru membri ai consiliului aşteptându-l.

Încăperea era bogat mobilată. În loc de rogojini, podeaua era acoperită cu covoare Myrishiene, iar într-un colț, pe un paravan pictat din Insulele Verii, se vedeau o sută de animale fabuloase, pictate în culori vii. Pereții erau acoperiți cu tapiserii din Norvos şi Qohor şi Lys, iar o pereche de sfincşi Valyrieni flancau uşa, ochii din granat lustruit arzând pe chipurile din marmură neagră.

Consilierul de care lui Ned îi plăcea cel mai puțin, eunucul Varys, îl acostă în momentul în care își făcu apariția.

– Lord Stark, am fost îndurerat la auzul necazurilor dumneavoastră pe drumul regelui. Am vizitat cu toții templul pentru a aprinde lumânări pentru Prințul Jeffrey. Mă rog pentru însănătoşirea sa.

Mâna lui lăsă urme de pudră pe mâneca lui Ned, iar el mirosea la fel de urât şi de dulceag precum florile de pe un mormânt.

– Zeii voştri v-au auzit, răspunse Ned rece, dar politicos. Prințul se înzdrăveneşte cu fiecare zi care trece.

Se desprinse din îmbrățişarea eunucului şi traversă încăperea spre locul unde stătea Lordul Renly, chiar lângă paravan, vorbind în şoaptă cu un bărbat care nu putea fi altul decât Degețel. Renly fusese un băiat de optsprezece ani când Robert îşi câştigase tronul, însă se făcuse un bărbat atât de asemănător cu fratele său, încât Ned era descumpănit. De fiecare dată când îl vedea, era ca şi cum anii dispăruseră şi-l avea în față pe Robert, imediat după victoria sa de la Trident.

– Văd că ați sosit cu bine, Lord Stark, spuse Renly.

– Bine v-am găsit, răspunse Ned. Va trebui să mă iertați, dar uneori semănați leit cu fratele dumneavoastră, Robert.

– O dublură nereuşită, spuse Renly dând din umeri.

– Dar mult mai bine îmbrăcată, ciripi Degețel. Lord Renly cheltuie pe haine mai mult decât jumătate dintre doamnele de la curte.

Era destul de adevărat. Lordul Renly era înveşmântat în catifele de un verde-închis, cu cerbi auriți, țesuți pe pieptar. Un fald al capei din fir de aur îi atârna lejer pe umăr, prins cu o broşa din smarald.

– Sunt şi păcate mai grave, zise Renly râzând. De exemplu, felul în care vă îmbrăcați *dumneavoastră.*

Degețel ignoră ironia. Se uita la Ned cu un zâmbet aproape insolent pe buzele sale subțiri.

– Sperasem să vă întâlnesc cu ani în urmă, Lord Stark. Nu mă îndoiesc că Lady Stark v-a pomenit de mine.

– Da, răspunse Ned cu răceală în glas. Aroganța vicleană a comentariului îl deranjase. Înțeleg că l-ați cunoscut şi pe fratele meu, Brandon.

Renly Baratheon râse. Varys îşi târşâi picioarele până la

ei, să-i asculte.

– Ba chiar prea bine, zise Degețel. Încă mai port semnul considerației sale. V-a vorbit şi Brandon despre mine?

– Adesea, cu o oarecare căldură, spuse Ned, sperând că asta va pune capăt conversației. Nu mai avea răbdare j cu astfel de jocuri, cu acest duel al vorbelor.

– Ar fi trebuit să mă gândesc că această căldură nu li se potriveşte unor Stark, făcu Degețel. Pe aici, prin sud, se spune că sunteți toți făcuți din gheață şi că vă topiți când treceți de Gât.

– Nu am nici o intenție de a mă topi prea curând, Lord Baelish. Puteți conta pe asta. Ned se duse la masa consiliului şi spuse: Maester Pycelle, nădăjduiesc că sunteți bine.

Marele Maester zâmbi uşor din scaunul lui înalt, aşezat lângă piciorul mesei.

– Destul de bine pentru un om cu anii mei, lordul meu; totuşi, mă tem că obosesc uşor.

Fire fragile de păr alb mărgineau vârful pleşuv al frunții sale, deasupra unei figuri blajine. Colierul lui de maester nu era o simplă salbă de metal, aşa cum avea Luwin, ci două rânduri de lănțuguri grele, unite într-un fel de zgardă masivă care-l acoperea de la gât până la piept. Verigile erau confecționate din toate metalele cunoscute de om: fier negru şi aur roşu, cupru strălucitor şi plumb întunecat, oțel şi zinc şi argint albicios, aramă şi bronz şi platină. Granate şi ametiste şi perle negre ornau lucrătura din metal, iar ici-colo era câte un smarald sau rubin.

– Poate că ar trebui să ne grăbim să începem, spuse Marele Maester, încrucişându-şi mâinile pe burdihanul său lat. Mă tem că voi adormi, dacă mai aşteptăm mult.

– După cum voiți. Scaunul regelui stătea gol la capătul mesei, iar cerbul încoronat, țesut cu fir de aur, al Casei Baratheon, orna pernele. Ned ocupă scaunul de lângă el, în calitate de Mână a regelui.

– Lorzii mei, spuse el, regret că v-am făcut să aşteptați.

– Sunteți Mâna Regelui, zise Varys. Vă slujim cu toată plăcerea, Lord Stark.

În timp ce şi ceilalți îşi ocupau scaunele desemnate, Eddard Stark avu impresia subită că locul său nu era aici, m încăperea asta, împreună cu aceşti oameni. Îşi aminti ce-i

spusese Robert, în cripta de sub Winterfell. *Sunt înconjurat de linguşitori şi smintiţi,* insistase regele. Ned privi în lungul mesei de consiliu şi se întrebă care erau linguşitorii şi care smintiţii. Credea că ştie deja.

– Nu suntem decât cinci, remarcă el.

– Lord Stannis s-a dus la Piatra Dragonului, nu mult după ce regele a plecat în nord, spuse Varys, iar amabilul nostru Ser Barristan fără îndoială galopează alături de rege, în calitate de Lord Comandant al Gărzii Regale.

– Poate că ar trebui să-i aşteptăm pe Ser Barristan şi pe rege să ni se alăture, sugeră Ned.

Renly Baratheon izbucni în râs.

– Dacă aşteptăm ca fratele meu să ne gratuleze cu augusta sa prezenţă, s-ar putea să aşteptăm mult şi bine.

– Bunul nostru Rege Robert are multe griji, spuse Varys. Lasă în seama noastră treburile mărunte, pentru a-şi uşura povara.

– Ce vrea să spună Lord Varys este că toate aceste chestiuni legate de finanţe, justiţie şi recolte îl plictisesc până la lacrimi pe fratele meu, spuse Lordul Renly, aşa că pică în sarcina noastră să guvernăm regatul. Ne mai trimite câte o poruncă, din când în când. Scoase din mânecă o hârtie rulată într-un sul foarte strâns şi o puse pe masă. Astăzi dimineaţă, mi-a poruncit să mă arunc pe cal şi să mă grăbesc să-i ies în întâmpinare şi să-i cer Marelui Maester Pycelle să convoace imediat acest consiliu. Are treburi urgente pentru noi.

Degeţel zâmbi şi-i întinse hârtia lui Ned. Purta sigiliul regal. Ned rupse ceara cu degetul mare şi netezi seri-soarea pentru a afla porunca urgentă a regelui, citind cuvintele cu o uimire crescândă. Oare nebuniile lui Robert nu se mai terminau? Şi în plus, să facă asta în numele *său* era ca sarea pe rană.

– Zeii să aibă milă, înjură el.

– Ce vrea Lord Eddard să spună, anunţă Lordul Renly, este că Maiestatea Sa ne instruieşte să organizăm un mare turnir în onoarea numirii sale drept Mână a Regelui.

– Cu ce costuri? întrebă Degeţel cu blândeţe.

Ned citi răspunsul din scrisoare:

– Patruzeci de mii de dragoni din aur pentru campion, douăzeci de mii de dragoni pentru cel de pe locul doi, alţi

douăzeci de mii pentru învingătorul în luptă şi alţi zece mii pentru victoriosul din concursul de tragere cu arcul.

– Nouăzeci de mii de bani de aur, oftă Degeţel. Şi nu trebuie să uităm de celelalte costuri. Robert va dori şi un ospăţ pe măsură. Asta înseamnă bucătari, tâmplari, servitoare, cântăreţi, jongleri, saltimbanci...

– Saltimbanci avem destui, zise Lord Renly.

Marele Maester Pycelle privi spre Degeţel şi întrebă:

– Va suporta trezoreria toate cheltuielile?

– Despre ce trezorerie vorbim? replică Degeţel. Scutiţi-mă de neghiobii, Maester. Ştiţi la fel de bine ca mine că trezoreria-i goală de ani de zile. Va trebui să împrumut bani. Fără îndoială că Lannisterii ne vor ajuta. Până acum îi datorăm Lordului Tywin ceva peste trei milioane de dragoni, ce mai contează altă sută de mii?

Ned era uluit.

– Vreţi să spuneţi că datoria Coroanei este de *trei milioane* de bani de aur?

– Coroana datorează mai mult de *şase* milioane de bani de aur, Lord Stark. Lannisterii sunt cei mai mari creditori, însă am împrumutat şi de la Lord Tyrell, de la Banca de Fier din Braavos şi de la mai multe carteluri de comerţ Tyroshiene. Pentru ultimele a trebuit să fac apel la Credinţă. Înaltul Septon se tocmeşte mai rău decât un negustor de peşte Dornishian.

Ned era consternat.

– Aerys Targaryen a lăsat o trezorerie care gemea de aur. Cum s-a putut întâmpla aşa ceva?

Degeţel dădu din umeri.

– Maestrul trezorier găseşte banii. Iar regele şi Mâna îi cheltuie.

– Nu voi crede că Jon Arryn i-a permis lui Robert să aducă regatul la sapă de lemn, spuse Ned încins.

Marele Maester Pycelle clătină din capul său mare şi pleşuv, iar lănţugul zornăi încet.

– Lordul Arryn era un om prudent, însă mă tem că Maiestatea Sa nu ascultă întotdeauna de înţelepciunea consiliului.

– Regescului meu frate îi plac turnirurile şi ospeţele, zise Renly Baratheon, şi detestă ceea ce numeşte „număratul paralelor”.

– Voi discuta cu Maiestatea Sa, rosti Ned. Acest turnir este o extravaganță pe care domeniul nu şi-o poate permite.

– Vorbiți-i cât poftiți, spuse Lord Renly, dar ar fi mai bine să facem deja planurile.

– În altă zi, replică Ned, poate puțin cam prea cu asprime, deduse el din privirile celorlalți. Va trebui să-şi amintească mereu că nu se mai află la Winterfell, unde numai regele era deasupra lui; aici, era doar ceva mai sus decât ceilalți. Iertați-mă, lorzii mei, adăugă el pe un ton mai blând. Sunt obosit. Propun să suspendăm şedința aici, şi să o reluăm când vom fi mai odihniți.

Fără a le cere consimțământul, se ridică brusc, făcu un semn cu capul şi o luă spre uşă.

Afară, căruțele şi călăreții continuau să intre pe porțile castelului, iar curtea era un talmeş-balmeş de noroi, cai şi bărbați care strigau. Regele nu sosise încă, i se spuse. De la pocinogul de la Trident, cei din Casa Stark călătoreau mult înaintea coloanei principale, preferând să se despartă de ceilalți, de Lannisteri şi de tensiunea în creştere. Robert abia dacă fusese văzut; umbla vorba că se deplasa în uriaşa casă pe roți, mai mult beat decât treaz. Dacă era aşa, s-ar putea să fie cu ore întregi în urmă, dar tot va sosi aici mult prea repede ca să fie pe placul lui Ned. Nu trebuise decât să privească spre fața Sansei pentru a simți furia răbufnind din nou în el. Ultimele două săptămâni de drum fuseseră mizerabile. Sansa dădea vina pe Arya şi spunea că ar fi trebuit ca Nymeria să fie cea moartă. Iar Arya îşi pierduse cumpătul după ce aflase ce s-a întâmplat cu băiatul măcelarului. Sansa plângea în somn, Arya zăcea tăcută toată ziua, iar Eddard Stark visa la iadurile înghețate, rezervate familiei Stark de Winterfell.

Traversă curtea exterioară, trecu pe sub podul castelului între zidurile defensive din interior şi se îndreptă spre ceea ce credea el că era Turnul Mâinii, când Degețel apăru înaintea lui.

– Ai luat-o în direcție greşită, Stark. Vino cu mine.

Ezitând, Ned îl urmă. Degețel îl conduse într-un turn, în jos pe trepte, printr-o curte mică şi părăginită şi de-a lungul unui coridor pustiu, unde stăteau de strajă, lângă pereți, armuri goale. Erau relicve Targaryene, oțel negru cu solzi de dragon incrustați pe coifuri, acum prăfuite şi uitate.

– Nu acesta-i drumul spre încăperile mele, zise Ned.

– Am spus eu că e? Te duc într-o tainiță să-ți tai beregata şi să-ți îngrop hoitul în spatele unui zid, răspunse Degețel, cu o voce încărcată de sarcasm. Nu avem vreme de glume, Stark. Te aşteaptă nevastă-ta.

– Ce joc mai e şi ăsta, Degețel? Catelyn este la Winterfell, la sute de leghe de aici.

– Oh? Ochii verzi-cenuşii ai Degețelului licăriră cu veselie. Atunci se pare că altcineva a reuşit o impostura uluitoare. Pentru ultima dată, desigur. Nu veni, am s-o păstrez pentru mine.

Şi alergă în jos, pe trepte. Ned îl urmă circumspect, întrebându-se dacă ziua de azi se va mai sfârşi vreodată. Nu avea nici o aplecare pentru intrigi de felul acesta, dar începea să-şi dea seama că ele erau sarea şi piperul pentru un om ca Degețel.

La capătul treptelor se afla o uşă grea, din lemn de stejar şi fier. Petyr Baelish ridică zăvorul şi-l pofti pe Ned. Ajunseră afară, sub lumina sănătoasă a asfințitului, pe o ridicătură stâncoasă de deasupra râului.

– Suntem în afara castelului, zise Ned.

– Eşti greu de prostit, Stark, făcu Degețel cu un surâs afectat. A fost soarele sau cerul cel care ți-a spus asta? Urmează-mă. În stâncă sunt tot felul de despicături. Încearcă să nu-ți frângi gâtul căzând înăuntru. Catelyn n-ar pricepe asta niciodată.

Vorbind, se aplecă de cealaltă parte a stâncii, coborând cu o agilitate de maimuță. Ned studie o clipă suprafața stâncoasă a ridicăturii, apoi îl urmă, dar mult mai încet. Despicăturile erau, într-adevăr, acolo, aşa cum spusese Degețel, crevase puțin adânci, invizibile de jos, doar dacă ştiai unde să te uiți. Râul era la o distanță amețitor de mare dedesubt. Ned îşi lipi fața de stâncă şi încercă să nu se uite jos mai mult decât era necesar.

Când, în cele din urmă, ajunse jos, pe o cărăruie îngustă şi noroioasă de pe malul râului, Degețel lenevea cu spatele sprijinit de o stâncă şi mânca un măr. Era obosit pană-n măduva oaselor.

– Îmbătrâneşti, Stark, eşti tot mai lent, zise el, aruncând nepăsător mărul în apele tumultuoase ale râului. Nu mai contează, restul drumului îl parcurgem călare.

Avea doi cai pregătiți. Ned încalecă şi o luă la trap în urma lui, pe cărăruie, până ce ajunseră în oraş. În cele din urmă, Baelish îşi struni calul în fața unei clădiri dărăpănate, cu trei etaje, din lemn, cu ferestrele strălucind în lumina lămpilor. Sunetul muzicii şi al râsetelor plutea în aer, deasupra apei. Lângă uşă atârna o lampă ornamentală cu ulei, din sticlă roşie, agățată de un lanț greu.

Ned descăleca furios.

– Un bordel, spuse el şi-l apucă pe Degețel de umeri, întorcându-l cu fața spre el. M-ai dus atâta amar de drum la un bordel.

– Înăuntru-i nevastă-ta.

Era ultima insultă.

– Brandon a fost prea blând cu tine, spuse Ned izbindu-l de perete şi-i puse pumnalul sub bărbuța ascuțită.

– Stăpâne, *nu,* se auzi o voce grăbită. Spune adevărul.

În spatele lui se auzi un zgomot de paşi. Ned se răsuci, cu pumnalul în mână, pe când un bărbat cu părul alb alergă spre ei. Era îmbrăcat într-o robă grosolană şi pielea lui moale de sub bărbie tresărea în ritmul paşilor.

– Asta nu-i treaba ta, începu Ned. Apoi, dintr-odată, îl recunoscu. Lăsă pumnalul în jos, uluit. *Ser Rodrik?*

Rodrik Cassel dădu din cap.

– Doamna dumneavoastră vă aşteaptă sus. Ned nu mai pricepea nimic.

– Catelyn se află cu adevărat aici? Asta nu-i vreo păcăleală ciudată de-a Degețelului?

– Ar fi fost grozav să fie aşa, Stark, spuse Degețel. Ia-te după mine şi încearcă să arăți cu o idee mai libidinos şi mai puțin asemănător cu Mâna Regelui. N-ar servi la nimic dacă ai fi recunoscut. Poate că n-ar strica să pipăi vreo țâță, două, în trecere.

Intrară, trecând printr-o sală comună aglomerată, unde o femeie grasă cânta balade deocheate în vreme ce fete drăguțe în robe de pânză şi mătase colorată se lipeau de iubiții lor sau li se legănau în poală. Nimeni nu-i acordă lui Ned nici o atenție. Ser Rodrik aşteptă jos, în vreme ce Degețel îl conduse la etajul al treilea, de-a lungul unui coridor, şi deschise o uşă.

Catelyn aştepta înăuntru. Țipă când dădu cu ochii de el, alergă la el şi-l îmbrățişa strâns.

– Doamna mea, şopti Ned plin de uimire.

– Oh, foarte bine, spuse Degețel închizând uşa. O recunoşti?

– Mă temeam că nu vei mai sosi niciodată, domnul meu, şopti ea lipită de pieptul său. Petyr mi-a adus veştile. Mi-a spus de necazurile tale cu Arya şi cu tânărul prinț. Ce fac fetele mele?

– Amândouă bocesc şi sunt furioase, îi spuse el. Cat, nu înțeleg. Ce faci aici, la Debarcaderul Regelui? Ce s-a întâmplat? E vorba de Bran? Este…

Mort era cuvântul care-i venise pe buze, dar nu-l putu rosti.

– E vorba de Bran, dar nu este ce crezi tu, spuse Catelyn.

Ned nu mai înțelegea nimic.

– Atunci, ce-i? De ce te afli aici, dragostea mea? Ce-i locul ăsta?

– Exact ceea ce pare, spuse Degețel, aşezându-se într-un scaun la fereastră. Un bordel. Te-ai putea gândi la alt loc mai potrivit unde s-o găseşti pe Catelyn Tully? Zâmbi. Din întâmplare, sunt proprietarul acestui loc deosebit, aşa că aranjamentele au fost lesne de făcut. Sunt cel mai doritor în a-i împiedica pe Lannisteri să afle că doamna Cat se află aici, la Debarcaderul Regelui.

– De ce? întrebă Ned. Apoi văzu mâinile ei, modul neîndemânatic în care şi le ținea, cicatricile roşii, rigiditatea ultimelor două degete. Te-ai rănit. Îi luă mâinile într-ale lui şi le întoarse. Zeilor! Astea-s tăieturi adânci… o lovitură de sabie sau… Ce s-a întâmplat, doamna mea?

Catelyn scoase un pumnal de sub mantia ei şi i-l puse în mână.

– Cu această armă a fost trimis cineva să-i taie gâtul lui Bran şi să-i verse sângele.

Capul lui Ned zvâcni în sus.

– Dar… cine… de ce ar…

Ea-i puse degetul pe buze.

– Lasă-mă să-ți spun totul, dragostea mea. Va merge mai repede aşa. Ascultă.

Aşa că ascultă, iar ea-i povesti totul, de la focul din turnul bibliotecii, până la Varys şi Degețel. Iar când termină, Eddard Stark rămase zăpăcit lângă masă, cu pumnalul în mână. Lupul lui Bran îi salvase viața, se gândi el amorțit. Ce

spusese Jon când găsiseră puii în zăpadă? *Copiilor dumneavoastră le era scris să primească aceşti pui, stăpâne.* Iar el îl omorâse pe al Sansei, şi pentru ce? Era vinovăţie ceea ce simţea? Sau teamă? Dacă zeii le trimiseseră aceşti lupi, oare ce sminteală făcuse el? Dureros, Ned îşi îndreptă gândurile spre pumnal şi spre ceea ce semnifica el.

– Pumnalul Pezevenghiului, repetă el.

Nu avea nici un sens. Degetele sale se strânseră în jurul mânerului lustruit, din os de dragon, şi înfipse lama în masă, simţind cum muşcase din lemn. Rămase acolo, ca o sfidare. De ce să fi vrut Tyrion Lannister să-l vadă mort pe Bran? Băiatul nu i-a făcut niciodată nici un rău.

– Voi, Stark, nu aveţi decât zăpadă între urechi? întrebă Degeţel. Piticul n-ar fi acţionat niciodată de unul singur.

Ned se ridică şi începu să meargă în sus şi-n jos prin cameră.

– Dacă regina are un amestec în asta, ferească zeii... Chiar regele... Nu, nu pot să cred aşa ceva. Totuşi, când rosti aceste cuvinte, îşi aminti de dimineaţa îngheţată, între gorgane, şi de vorbele lui Robert când îi spusese de trimiterea unor asasini pe urmele prinţesei Targaryene. Şi-l aminti pe bebeluşul lui Rhaegar, resturile însângerate ale capului său şi felul în care regele plecase, aşa cum plecase şi din sala de audienţe din Darry, nu cu mult timp în urmă. Încă o mai auzea pe Sansa rugându-l, aşa cum îl rugase, cândva, şi Lyanna.

– Mai mult ca sigur că regele *nu* a ştiut, spuse Degeţel. N-ar fi pentru prima dată. Bunul nostru Robert este un expert în a închide ochii la lucruri pe care nu vrea să le vadă.

Ned nu avea ce să-i mai răspundă la asta. Faţa băiatului de măcelar pluti înaintea ochilor săi, despicată aproape în două; nici atunci, regele nu scosese nici un cuvânt. Îl durea capul.

Degeţel se aplecă alene peste masă şi smulse pumnalul din lemnul ei.

– Acuzaţia este, oricum, cea de trădare. Acuză-l pe rege şi vei dansa cu Ilyn Payne înainte să termini ce ai de spus. Regina... *dacă* poţi găsi o dovadă care să-l facă pe Robert să te asculte, poate...

– Avem dovada, spuse Ned, avem pumnalul.

– Ăsta? Degeţel se juca nepăsător cu pumnalul. O bucată

drăguță de oțel, dar are două tăişuri, domnul meu. Piticul, fără îndoială, va jura că fierul i-a fost furat sau l-a pierdut la Winterfell, şi cum trepăduşul lui e mort, cine să mai spună că minte? Împinse uşor pumnalul spre Ned. Sfatul meu este să-l aruncați în râu şi să uitați că a existat vreodată.

Ned îl privi cu răceală.

– Lord Baelish, eu sunt Stark de Winterfell. Fiul meu zace schilodit, poate că pe moarte. Ar fi murit, şi Catelyn împreună cu el, dacă n-ar fi existat un pui de lup găsit în zăpadă. Dacă chiar crezi că aş putea uita asta, eşti mai smintit decât atunci când ai ridicat sabia împotriva fratelui meu.

– S-ar putea să fiu un smintit, Stark, dar sunt încă aici, în vreme ce fratele tău putrezeşte în mormântul lui înghețat de vreo paisprezece ani. Dacă eşti aşa de doritor să putrezeşti lângă el, departe de mine ideea de a încerca să te fac să te răzgândeşti, dar mai degrabă n-aş vrea să fiu şi eu inclus în asta, nu, mulțumesc.

– Ai fi ultimul om pe care l-aş include de bună voie în orice, Lord Baelish.

– Mă răneşti de nu mai pot, făcu Degețel, punându-şi mâna pe inimă. În ceea ce mă priveşte pe mine, întotdeauna v-am considerat pe voi, familia Stark, nişte tipi obositori, însă Cat pare să se fi ataşat de tine, din motive pe care nu le pot înțelege. Voi încerca să te mențin în viață de dragul ei. O treabă de smintit, admit asta, însă nevestei tale nu i-aş putea refuza nimic.

– I-am povestit lui Petyr despre bănuielile noastre privind moartea lui Jon Arryn, spuse Catelyn. A promis că te va ajuta să afli adevărul.

Astea nu erau veşti care să-i cadă prea bine lui Eddard Stark, dar era cât se poate de adevărat că aveau nevoie de ajutor, iar Degețel îi fusese, cândva, ca un frate lui Catelyn. Nu ar fi fost pentru prima dată când Ned era obligat să împărtăşească o cauză comună cu un om pe care-l disprețuia.

– Prea bine, spuse el, punând pumnalul la cingătoare. Vorbeai de Varys. Ştie şi eunucul de toate astea?

– Nu de la mine, zise Catelyn. Nu te-ai însurat cu o proastă, Eddard Stark. Însă Varys are întotdeauna mijloace de a afla lucruri pe care nimeni nu le-ar putea şti.

Stăpâneşte o artă ocultă, Ned, ţi-o jur.

– Are spioni peste tot, asta se cunoaşte deja, spuse Ned indiferent.

– Ba mai mult decât atât, insistă Catelyn. Ser Rodrik a discutat cu Ser Aron Santagar în cel mai mare secret, dar, cumva, Păianjenul a aflat de conversaţia lor. Mi-e teamă de omul ăla.

Degeţel zâmbi.

– Lasă-l pe Lord Varys în grija mea, scumpă doamnă. Dacă-mi permiţi o mică obscenitate, şi unde s-ar potrivi una mai bine ca aici, l-aş strânge de boaşe. Îşi strânse degetele, zâmbind. Sau aş fi făcut-o dacă ar fi fost bărbat şi le-ar fi avut. Vezi, dacă se deschide colivia, păsărelele încep să cânte, iar lui Varys nu i-ar plăcea asta. Dacă aş fi în locul tău, m-ar îngrijora mai mult Lannisterii şi mai puţin eunucul.

Ned nu avea nevoie de Degeţel ca să ştie asta. Se gândea la ziua în care fusese găsită Arya, la expresia de pe chipul reginei când spusese: *Avem un lup,* atât de moale şi de încet. Se gândi la băiatul Mycah, la moartea subită a lui Jon Arryn şi la căderea lui Bran, la bătrânul smintit, Aerys Targaryan, murind pe podeaua sălii tronului cu sângele uscându-i-se pe lama unei săbii aurite.

– Doamna mea, spuse el întorcându-se spre Catelyn, nu mai ai nimic de făcut aici. Vreau să te întorci imediat la Winterfell. Dacă a fost un asasin, ar mai putea fi şi alţii. Cine a ordonat uciderea lui Bran va afla cât de curând că băiatul trăieşte.

– Sperasem să văd fetele, zise Catelyn.

– Asta ar fi cea mai nefericită idee, interveni Degeţel. Fortăreaţa Roşie este plină de ochi iscoditori, iar copiii vorbesc.

– Are dreptate, dragostea mea, îi zise şi Ned. O îmbrăţişa. Ia-l pe Ser Rodrik şi plecaţi spre Winterfell. Voi avea eu grijă de fete. Du-te acasă la fiii noştri şi ai grijă de ei.

– Cum spui tu, stăpân al meu. Catelyn îşi întoarse faţa şi Ned o sărută. Degetele ei mutilate se agăţară de spatele lui cu o vigoare disperată, de parcă ar fi vrut să-l ţină pe veci la adăpostul îmbrăţişării sale.

– Ar vrea domnul şi doamna să folosească o cameră de dormit? întrebă Degeţel. Trebuie să te avertizez, Stark, de

obicei aşa ceva costă aici.

– Un moment singuri, asta-i tot ce vreau, zise Catelyn.

– Foarte bine. Degețel plecă spre uşă. Numai să nu dureze. Deja ar trebui ca eu şi Mâna să revenim la castel înainte ca absența noastră să fie observată.

Catelyn veni spre el şi-i luă mâinile într-ale ei.

– N-am să uit ajutorul pe care ni l-ai oferit, Petyr. Când oamenii tăi au venit după mine, n-am ştiut dacă mă iau ca prieten sau duşman. Am descoperit că eşti ceva mai mult decât un prieten. Am regăsit un frate pe care-l crezusem pierdut.

Petyr Baelish zâmbi.

– Sunt îngrozitor de sentimental, scumpa mea doamnă. Mai bine să nu spunem nimănui. Mă străduiesc de ani de zile să-i conving pe cei de la curte că sunt pervers şi crud, şi aş detesta să văd cum toată munca mea la greu s-a dus pe apa sâmbetei.

Ned nu credea nici un cuvânt din toate astea, însă se strădui să fie politicos când vorbi.

– Ai şi recunoştința mea, Lord Baelish.

– Oh, acum chiar că *asta-i* o pleaşcă, făcu Degețel ieşind.

Când uşa se închise în urma lui, Ned se întoarse la soția sa.

– Când ajungi acasă, trimite vorbă lui Helman Tallhart şi Galbart Glover, sub sigiliul meu. Trebuie să ia o sută de arcaşi fiecare şi să fortifice Moat Cailin. Două sute de arcaşi hotărâți pot apăra Gâtul împotriva oricărei armate. Instruieşte-l pe Lord Manderly că trebuie să-şi întărească şi să repare toate lucrările de apărare de la Portul Alb şi să aibă grijă să fie bine întreținute. Din acest moment, vreau ca Theon Greyjoy să fie bine păzit. Dacă începe un război, vom avea mare nevoie de flota tatălui său.

– *Război?*

Frica se oglindea clar pe chipul lui Catelyn.

– Nu se va ajunge la asta, îi promise Ned, rugându-se să fie adevărat. O luă din nou în brațe. Lannisterii sunt necruțători cu slăbiciunile, aşa cum a aflat şi Aerys Targaryen, spre nenorocirea sa, însă nu vor îndrăzni să atace nordul fără puterea domeniului în spatele lor, iar pe asta n-o vor avea. Trebuie să mă prefac în continuare, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic rău. Aminteşte-şi de ceam venit aici,

dragostea mea. Dacă găsesc vreo dovadă că Lannisterii l-au ucis pe Jon Arryn...

O simți pe Catelyn tremurând în brațele sale. Mâinile ei rănite se agățară de el.

– Dacă este aşa, atunci ce se va întâmpla, dragostea mea?

Ned ştia că aceasta era partea cea mai periculoasă.

– Dreptatea o face regele, îi spuse el. Când voi afla adevărul, va trebui să merg la Robert. *Şi să mă rog ca el să fie bărbatul care cred eu că e,* termină el în gând, *şi nu bărbatul care mă tem că a devenit.*

TYRION

– Sunteți sigur că trebuie să ne părăsiți atât de curând? îl întrebă Lordul Comandant.

– Mai mult ca sigur, Lord Mormont, răspunse Tyrion. Fratele meu, Jaime, se va întreba ce s-a întâmplat cu mine. S-ar putea să ajungă la concluzia că m-ați convins să mă îmbrac în negru.

– Dacă aş putea! Mormont apucă un cleşte de crab şi-l zdrobi în pumn. Bătrân, Lordul Comandant era încă puternic ca un urs. Eşti un om viclean, Tyrion. Avem nevoie de astfel de oameni la Zid.

Tyrion rânji.

– Atunci am să răscolesc cele Şapte Regate în căutarea piticilor şi am să vi-i trimit pe toți, Lord Mormont.

Izbucniră în râs, iar lordul sorbi carnea de pe piciorul de crab şi se întinse după altul. Crabii sosiseră de la Rondul de Est chiar în dimineața aceea, în butoaie cu zăpadă, şi erau foarte suculenți.

Ser Alliser Thorne era singurul om de la masă care nu lăsă să-i scape nici măcar o umbră de zâmbet.

– Lannister îşi bate joc de noi.

– Numai de tine, Ser Alliser, spuse Tyrion.

De data asta, râsul comesenilor avu o undă de nervozitate. Ochii negri ai lui Thorne se fixară cu ură asupra lui Tyrion.

– Ai o limbă cam ascuțită pentru cineva care este doar jumătate de om. Poate că noi doi ar trebui să ieşim împreună în curte.

– De ce? făcu Tyrion. Crabii sunt aici.

Remarca smulse şi mai multe hohote de la ceilalți. Ser Alliser se ridică cu gura strânsă.

– Vino şi glumeşte cu un fier în mâini.

Tyrion se uită sugestiv spre mâna sa dreaptă.

– Dar ia te uită, chiar *am* un fier în mână, Ser Alliser, deşi pare să fie o furculiță pentru crabi. Să ne duelăm?

Se ridică în scaun şi începu să-l împungă pe Thorne în piept cu furculița. Hohotele de râs umplură încăperea din turn. Bucăți de crab căzură din gura Lordului Comandant când începu să tuşească şi să se înece. Chiar şi corbul său se alătură, croncănind zgomotos de la fereastră: *Duel! Duel!*

Duel!

Ser Alliser ieşi din încăpere atât de repede, de parcă ar fi avut un pumnal înfipt în dos. Mormont încă se chinuia să-şi tragă răsuflarea. Tyrion îl bătu pe spate.

– Învingătorul ia totul, strigă el. Cer să mi se dea porția de crabi a lui Thorne.

În cele din urmă, Lordul Comandant îşi reveni.

– Sunteți un răutăcios să-l provocați astfel pe Ser Alliser, îl muştrului el.

Tyrion se aşeză şi sorbi o înghițitură de vin.

– Când un om îşi pictează o țintă pe piept, trebuie să se aştepte ca, mai devreme sau mai târziu, cineva să lanseze o săgeată spre el. Am văzut morți cu mai mult umor decât acest Ser Alliser al vostru.

– Nu-i chiar aşa, obiectă Lordul Administrator, Bowen Marsh, un bărbat rotofei şi roşu la față precum o rodie. Ar trebui să auziți numele caraghioase pe care le dă băieților pe care-i antrenează.

Tyrion auzise şi el câteva din numele acelea caraghioase.

– Pun rămăşag că şi băieții au câteva nume pentru el, spuse el. Ştergeți-vă gheața de pe ochi, bunii mei domni. Ser Alliser Thorne ar trebui să curețe grajdurile, nu să facă instrucție cu tinerii voştri războinici.

– Rondul nu duce lipsă de băieți de grajd, mormăi Lordul Mormont. Se pare că numai din ăştia ne trimit mai nou. Grăjdari şi hoți de buzunare, violatori. Ser Alliser este cavaler consacrat, unul dintre puținii care a îmbrăcat hainele negre de când sunt eu Lord Comandant. A luptat cu curaj la Debarcaderul Regelui.

– De cealaltă parte, comentă amar Ser Jaremy Rykker. Ştiu asta, am fost acolo, pe metereze, chiar lângă el. Tywin Lannister ne-a oferit o alternativă excelentă. Ori ne îmbrăcăm în negru, ori ne înfige capetele în sulițe, până la lăsarea serii. Nu intenționez să te ofensez, Tyrion.

– Nu m-ai ofensat, Ser Jaremy. Tatălui meu îi plac foarte mult capetele înfipte în țepuşe, în special ale celor care l-au supărat într-un fel sau altul. Iar cu un chip atât de nobil ca al dumitale, fără îndoială că te şi vedea decorând zidul oraşului. Deasupra Porții Regelui. Cred că ai fi arătat izbitor acolo, sus.

– Mulțumesc, răspunse Ser Jaremy cu un zâmbet

sardonic.

Lordul Comandant îşi drese glasul.

– Uneori mă tem că Ser Alliser are dreptate, Tyrion. Dumneata îți *bați* joc de noi şi de scopul nostru nobil.

Tyrion dădu din umeri.

– Cu toții avem nevoie să fim persiflați din când în când, Lord Mormont; cel puțin aşa ne luăm în serios, încă puțin vin, vă rog.

Îşi înălță cupa. Pe când Rykker i-o umplea dintr-a lui, Bowen Marsh spuse:

– Aveți o sete grozavă pentru un om atât de mic.

– Oh, cred că Lord Tyrion este destul de mare, zise Maester Aemon de la capătul mesei. Vorbea blajin, însă ofițerii superiori ai Rondului de Noapte tăcură cu toții, să audă mai bine ce avea de spus acest bătrân. Cred că-i un gigant venit între noi, aici, la capătul lumii.

Tyrion răspunse cu blândețe:

– Mi s-a spus într-o mulțime de feluri, lordul meu, dar *gigant* mai rar.

– Totuşi, reluă Maester Aemon pe când ochii săi opaci, albicioşi ca laptele, se fixară pe fața lui Tyrion, cred că este adevărat.

Dintr-odată, Tyrion Lannister se pomeni fără replică. Nu putu decât să-şi încline capul politicos şi să spună:

– Sunteți prea amabil, Maester Aemon.

Orbul zâmbi. Era un om mărunțel, zbârcit şi pleşuv, strivit de greutatea colierului său de maester, vechi de o sută şi ceva de ani.

– Mi s-a spus în toate felurile, lordul meu, însă rareori *amabil.*

De astă dată, chiar Tyrion dădu tonul la râs.

Mult mai târziu, când ocupația foarte serioasă a mâncatului se sfârşi şi ceilalți plecară, Mormont îi oferi lui Tyrion un scaun lângă foc şi o cupă de băutură încălzită şi picantă, atât de tare, încât îi dădură lacrimile.

– Drumul regelui poate fi periculos până aici, atât de departe în nord, îi spuse Lordul Comandant în timp ce sorbeau din băutură.

– Cu mine sunt Jyck şi Morrec, răspunse Tyrion, iar Yoren pleacă din nou spre sud.

– Yoren este singur. Rondul îți va oferi o escortă până la

Winterfell, anunță Mormont pe un ton care nu admitea replică. Trei oameni sunt suficienți.

– Dacă insistați, lordul meu, făcu Tyrion. L-ați putea trimite pe tânărul Snow. Ar fi încântat de ocazia de a-şi revedea frații.

Mormont se încruntă.

– Snow? Oh, bastardul Stark. Nu cred. Cei tineri trebuie să uite de viața lăsată în urmă, de frați şi mame şi tot. O vizită acasă nu va face decât să-i răscolească nişte simțăminte care cel mai bine ar fi să fie lăsate în pace. Cunosc lucrurile astea. Propriile mele neamuri... sora mea, Maege, conduce Insula Ursului acum, de când cu dezonoarea fiului meu. Am nepoate pe care nu le-am văzut niciodată. Mai luă o înghițitură. În afară de asta, Jon Snow e doar un flăcău. Vei avea trei oameni puternici care să te păzească.

– Sunt mişcat de preocuparea dumneavoastră, Lord Mormont. Băutura tare îl amețise pe Tyrion, dar fără să-l îmbete atât de mult încât să nu-şi dea seama că Bătrânul Urs voia ceva de la el. Nădăjduiesc să vă pot răsplăti amabilitatea.

– Poți, spuse brusc Mormont. Sora ta stă de-a dreapta regelui. Fratele tău este un mare cavaler, iar tatăl tău este cel mai puternic lord din toate cele Şapte Regate. Discută cu ei despre noi. Spune-le de trebuințele noastre de aici. Ai văzut şi singur, domnul meu. Rondul de Noapte e pe ducă. Forța noastră este acum de mai puțin de o mie de oameni. Aici sunt şase sute, două sute în Turnul Umbrei, şi chiar mai puțini la Rondul de Est, iar combatanți sunt nici o treime din toți aceştia. Zidul are o lungime de sute de leghe. Gândeşte-te la asta. Dacă se produce vreun atac, am numai trei oameni care să acopere fiecare kilometru de Zid.

– Trei şi un sfert, zise Tyrion cu un căscat. Mormont abia dacă-l auzi. Bătrânul îşi încălzea mâinile la foc.

– L-am trimis pe Benjen Stark să-l caute pe fiul lui Yohn Royce, dispărut la prima sa ieşire. Băiatul Royce era la fel de crud precum iarba de vară, dar a insistat să-l onorez cu propria sa comandă, spunând că era de datoria sa în calitate de cavaler. N-am vrut să-l jignesc pe taică-său, aşa că i-am făcut pe voie. L-am trimis cu doi oameni pe care-i consideram la fel de buni ca oricare din Rond. Ce smintit

sunt.

Smintit! fu şi corbul de acord. Tyrion ridică privirile. Pasărea se uita în jos, la el, cu ochii aceia negri ca nişte mărgele, ciufulindu-şi aripile. *Smintit!* croncăni corbul din nou. N-avea nici o îndoială că bătrânul Mormont n-ar fi luat-o uşor dacă ar fi sugrumat creatura. Ce păcat!

Lordul Comandant nu lua în seamă pasărea cicălitoare.

– Gared era aproape la fel de bătrân ca mine şi se afla de mai mult timp pe Zid, continuă el. Cu toate astea, se pare că a renunțat la jurământ şi a fugit. Nu aş fi crezut niciodată aşa ceva, însă Lord Eddard mi-a trimis de la Winterfell capul lui. Despre Royce nu se mai ştie nimic. Un dezertor şi doi oameni pierduți, iar acum s-adus şi Benjen Stark. Oftă adânc. Pe cine să trimit acum să-l caute pe *el?* Peste doi ani voi avea şaptezeci. Sunt prea bătrân şi prea obosit pentru povara pe care o port»dar dacă o pun jos, cine o ridică? Alliser Thorne? Bowen Marsh? Ar trebui să fiu la fel de orb ca Maester Aemon ca să nu văd ce *sunt* ei. Rondul de Noapte a devenit o armată de băieți morocănoşi şi bătrâni obosiți. În afară de cei care au fost la masa mea, în seara asta, mai sunt, poate, încă vreo douăzeci care ştiu să citească, şi chiar mai puțini cei care pot gândi, sau planifica, sau *conduce.* Cândva, Rondul îşi petrecea verile construind, iar fiecare Lord Comandant ridica Zidul mai sus decât îl găsise. Acum tot ce putem face este să rămânem în viață.

Nimerise într-o fundătură, îşi dădu Tyrion seama. Se simțea uşor jenat pentru bătrân. Lordul Mormont îşi petrecuse o bună parte din viață la Zid şi trebuia să creadă că toți acei ani avuseseră un sens.

– Promit, regele va auzi despre necesitățile voastre, spuse el pe un ton grav, şi voi vorbi cu tatăl meu şi fratele meu, Jaime.

Şi avea să o facă. Tyrion Lannister îşi ținea întotdeauna cuvântul. Lăsă restul nerostit însă; că regele Robert nu-l va lua în seamă, că Lordul Tywin îl va întreba dacă nu cumva şi-a pierdut mințile şi că Jaime nu va face decât să râdă.

– Eşti tânăr, Tyrion, spuse Mormont. Câte ierni ai văzut?

Dădu din umeri.

– Opt, nouă. Nu-mi amintesc prea bine.

– Şi toate scurte.

– Aşa cum spuneți, domnul meu. Se născuse în miezul

iernii, una îngrozitoare, crudă, care – aşa cum zisese cineva – durase aproape trei ani, însă cele mai timpurii amintiri ale lui Tyrion erau despre primăvară.

– Când eram copil, se spunea că o vară lungă anunță întotdeauna venirea unei ierni lungi. Această vară a durat *nouă ani,* Tyrion, iar al zecelea vine cât de curând. Gândeşte-te la asta.

– Când eram *eu* copil, răspunse Tyrion, dădaca mi-a spus, într-o zi, că dacă oamenii ar fi buni, zeii ar dărui lumii o vară fără sfârşit. Poate că am fost noi mai buni decât credem, iar Vara cea Mare se apropie, în sfârşit.

Rânji. Pe Lordul Comandant nu păru să-l amuze asta.

– Nu eşti suficient de smintit ca să crezi aşa ceva, domnul meu. Deja zilele devin tot mai scurte. Nu poate fi nici o greşeală, Aemon are scrisorile de la Citadelă, descoperiri potrivite cu ale lui. Sfârşitul verii se apropie de noi. Mormont se întinse şi-l apucă pe Tyrion strâns de braț. Trebuie să-i *faci* să înțeleagă. Îți spun eu, domnul meu, se apropie bezna. Prin păduri sunt tot felul de sălbăticiuni, lupi străvechi şi mamuți şi urşi de zăpadă de mărimea unor bizoni, iar în visele mele mi s-au arătat şi lucruri mai întunecate.

– În visele dumneavoastră, repetă Tyrion, gândindu-se cât de mult voia să bea ceva tare.

Mormont nu pricepu aluziile din vocea sa.

– Pescarii de pe lângă Lannisport dau adesea cu ochii de şerpi de mare. Denys Mallister scrie că oamenii de la munte se duc în sud, strecurându-se pe lângă Turnul Umbrei într-un număr mult mai mare ca înainte. Fug, domnul meu... dar fug de *cine? Lord* Mormont se duse la fereastră şi se uită în noapte. Astea-s ciolane bătrâne, Lannister, dar n-au simțit niciodată un frig ca ăsta. Spune-i regelui ce-ți zic eu, te implor. *Vine* iarna şi, când s-o lăsa Noaptea cea Lungă, numai Rondul de Noapte va sta între regat şi bezna care vine dinspre nord. Zeii să ne ajute dacă nu suntem pregătiți.

– Să mă ajute zeii *pe mine* dacă nu dorm puțin noaptea asta. Yoren vrea să plece în zori. Tyrion se ridică în picioare, somnoros din cauza vinului şi obosit de moarte. Vă mulțumesc pentru toate cele pe care mi le-ați oferit, Lord Mormont.

– Spune-le, Tyrion. Spune-le şi fă-i să creadă. Astea sunt singurele mulțumiri de care am nevoie. Fluieră şi corbul

zbură spre el şi i se aşeză pe umăr. Mormont zâmbi şi-i dădu păsării nişte porumb din buzunar, în vreme ce Tyrion ieşi.

Afară era un frig tăios. Înfofolit în blănurile sale groase, Tyrion Lannister îşi puse mănuşile şi făcu un semn către bietele santinele îngheţate care făceau de gardă lângă Fortăreaţa Comandantului. O luă prin curte spre propriile sale încăperi din Turnul Regelui, mergând pe cât de repede îl puteau duce picioarele. Petice de zăpadă scârţâiau sub paşii lui, când ghetele sfărâmau crusta formată noaptea, iar respiraţia lui se ridica în aer ca o flamură. Îşi strânse palmele sub braţ şi merse mai repede, rugându-se ca Morrec să-şi fi amintit să-i încălzească patul cu cărămizi fierbinţi, scoase din foc.

În spatele Turnului Regelui, Zidul sclipea sub lumina lunii, imens şi misterios. Tyrion se opri o clipă şi privi în sus, spre el. Picioarele-l dureau de frig şi efort. Dintr-odată, îl năpădi o nebunie ciudată, o dorinţă de a privi încă o dată spre capătul lumii. Ar fi ultima lui şansă, se gândi; mâine va pleca spre sud şi nu-şi putea imagina de ce ar mai vrut să revină în această dezolare îngheţată. Turnul Regelui era chiar în faţa lui, cu promisiunea unui pat cald şi moale, dar Tyrion se pomeni trecând de el, spre palisada vastă a Zidului. O scară de lemn urca spre partea de sud, ancorată cu grinzi uriaşe, nefasonate, cufundate adânc în gheaţă. Scara se înălţa în zigzag, cătându-şi calea sus la fel de strâmbă ca un fulger. Fraţii în negru îl asiguraseră că era mult mai solidă decât părea, picioarele îl dureau prea tare ca să poată măcar contempla o ascensiune. În loc de asta, se duse spre cuşca de fier de lângă puţ, se caţără înăuntru şi trase tare de frânghia clopotului, de trei ori, scurt.

Aşteptarea i se păru o eternitate stând acolo, după gratii, cu Zidul în spate. Suficient de mult încât să înceapă să se întrebe de ce făcea asta. Tocmai se hotărâse să renunţe la ideea lui subită şi să plece la culcare, când cuşca se smuci şi începu să urce.

La început, se deplasă încet în sus, cu smucituri, apoi începu să urce mult mai lin. Pământul se îndepărta sub el, cuşca se legăna, iar Tyrion îşi încolăci braţele în jurul barelor de fier. Putea simţi prin mănuşi răceala metalului. Morrec făcuse focul în camera lui, observă el aprobator, însă turnul Lordului Comandant era în întuneric. Bătrânul Urs avea mai

multă minte decât el, se părea.

Apoi ajunse deasupra turnurilor, urcând tot mai mult. Castelul Negru era sub el, întins în lumina lunii. Puteai vedea cât era de pustiu şi gol de aici, de sus; fortăreţe fără ferestre, ziduri surpate, curţi pline de piatră sfărâmată. Mult mai departe, putea vedea luminile Oraşului Cârtiţei, micul sătuc aflat la jumătate de leghe spre sud, pe drumul regelui, iar ici şi colo lumina lunii strălucea pe apa râurilor îngheţate care coborau din înălţimea muntelui pentru a traversa câmpiile. Restul lumii era o pustietate întunecată de dealuri măturate de vânturi şi câmpii pietroase, acoperite parţial de zăpadă.

În cele din urmă, în spatele lui se auzi o voce groasă.

– Pe cele şapte iaduri, e piticul!

Cuşca se zgudui oprindu-se şi rămase atârnată, balansându-se încet înainte şi înapoi, în scârţâitul frânghiei.

– Adu-l aici, fir-ar să fie. Se auziră un mormăit şi un geamăt prelung de lemn, când cuşca alunecă într-o parte şi Zidul ajunse dedesubt. Tyrion aşteptă până ce legănarea încetă, apoi împinse uşa cuştii şi sări pe gheaţă. O siluetă masivă, în negru, se aplecă pe un vinci, în vreme ce o a doua ţinea cuşca. Feţele celor doi erau înfăşurate în fulare de lână şi numai ochii li se mişcau.

– Ce vrei în acest ceas de noapte? întrebă cel de la vinci.

– O ultimă privire.

Bărbaţii schimbară câteva ocheade.

– Uită-te cât pofteşti, glăsui celălalt. Ai însă grijă să nu cazi, micuţule. Bătrânul Urs ne-ar pune pielea-n băţ. O cabină mică, de lemn, se ridica sub scripetele uriaş, iar Tyrion văzu lucirea mată a unui cazan şi simţi un val de căldură când bărbaţii deschiseră uşa cabinei şi intrară. Iar el rămase singur.

Sus era un frig muşcător, iar vântul îi răscolea hainele ca o iubită nerăbdătoare. Culmea Zidului era mai lată decât era mare parte din drumul regelui, aşa că Tyrion nu se temea de o cădere, deşi solul era mai alunecos decât îi plăcea lui. Fraţii împrăştiaseră piatră măcinată pe căile de acces, însă greutatea nenumăraţilor paşi măcina Zidul de dedesubt, aşa că gheaţa părea să se ridice la marginea cărării, înghiţind-o, până ce calea devenea iar curată, şi trebuia împrăştiată piatră din nou.

Totuşi, nu era ceva peste puterile lui Tyrion.

Privi departe, spre est şi vest, la Zidul care se întindea înaintea lui, un drum vast, alb, fără început şi fără sfârşit, cu un abis întunecos de o parte şi de alta. Spre vest, se hotărî el fără nici un motiv special şi începu să meargă în direcția aceea, urmând cărarea cea mai apropiată de marginea din nord, acolo unde pietrişul părea cel mai proaspăt.

Obrajii săi dezgoliți erau rumeni de frig, iar picioarele protestau tot mai zgomotos cu fiecare pas, însă Tyrion le ignoră. Vântul se învolbura în jurul său, pietrişul scrâşnea sub tălpi, iar înainte, panglica albă urma linia dealurilor, ridicându-se tot mai mult, până ce dispărea dincolo de orizontul vestic. Trecu de o catapultă masivă, mai înaltă decât zidurile oricărui oraş, cu baza adânc înfiptă în Zid. Brațul de lansare fusese demontat pentru reparații şi apoi uitat; zăcea acolo, ca o jucărie stricată, pe jumătate îngropat în gheață.

De cealaltă parte a catapultei o voce înăbuşită strigă:

– Cine-i acolo? Stai!

Tyrion se opri.

– Dacă rămân pe loc prea mult, am să îngheț, Jon, spuse el când o siluetă decolorată şi neclară se apropie, tăcută, adulmecându-i blănurile. Salut, Nălucă.

Jon Snow se apropie. Părea mai înalt şi mai greu în straturile lui de blană şi piele, cu gluga mantiei trasă peste față.

– Lannister, făcu el trăgând de fular, pentru a-şi dezgoli gura. Asta-i ultimul loc în care m-aş fi aşteptat să te văd.

Ducea o suliță grea, cu vârf de fier, mai lungă decât el, şi o sabie la şold, într-o teacă de piele. Pe piept îi sclipea un corn negru, de luptă, legat în argint.

– Acesta-i şi ultimul loc în care m-aş fi aşteptat să fiu văzut, recunoscu Tyrion. Am căzut victima unui capriciu de-al meu. Dacă-l ating pe Nălucă, nu-mi smulge brațul?

– Nu cât sunt eu aici, promise Jon.

Tyrion scarpină lupul alb în dosul urechilor. Ochii roşii îl urmăreau impasibili. Animalul crescuse cât să-i ajungă până la piept. Tyrion avu simțământul întunecat că peste încă un an se va uita de *sus* la el.

– Ce faci *tu* aici în noaptea asta? întrebă el. În afară de

faptul că-ți îngheață bărbăția...

– Mi-a venit rândul la garda de noapte, spuse Jon. Din nou. Ser Alliser a aranjat, cu bunăvoința lui deosebită, să beneficiez de o atenție specială din partea comandantului gărzii. Par să creadă că, dacă mă țin treaz jumătate de noapte, am să adorm în timpul instrucției de dimineață. Până acum i-am cam dezamăgit.

Tyrion rânji.

– Iar Nălucă n-a învățat încă să facă jonglerii?

– Nu, răspunse Jon zâmbind, însă Grenn a rezistat singur în fața lui Halder în dimineața asta, iar Pyp nu-şi mai scapă sabia atât de des pe cât o făcea înainte.

– Pyp?

– Pypar este numele lui adevărat. Băiatul pipernicit, cu urechi mari. M-a văzut cum îl antrenam pe Grenn şi mi-a cerut să-l ajut. Thorne nici măcar nu i-a arătat vreodată cum se ține corect sabia. Se întoarse şi privi spre nord. Am de păzit un kilometru de Zid. Vrei să mergi cu mine?

– Dacă o faci încet, spuse Tyrion.

– Comandantul de gardă îmi tot spune că trebuie să merg, ca să nu-mi înghețe sângele, dar nu mi-a spus niciodată cât de repede să merg.

O luară din loc, cu Nălucă păşind pe lângă Jon ca o umbră albă.

– Plec mâine, spuse Tyrion.

– Ştiu.

Jon părea ciudat de întristat.

– Am intenția să mă opresc la Winterfell, pe drumul spre sud. Dacă ai vreun mesaj pe care ai vrea să-l transmit...

– Spune-i lui Robb că am de gând să ajung comandantul Rondului de Noapte şi să-i păzesc pe toți, aşa că n-are decât să se apuce de broderii împreună cu fetele şi să-i ceară lui Mikken să-i transforme sabia în potcoave.

– Fratele tău e mai înalt decât mine, spuse Tyrion râzând. Refuz să predau mesaje care mi-ar putea aduce moartea.

– Rickon va întreba când mă întorc acasă. Încearcă să-i explici unde sunt, dacă poți. Spune-i că poate să-mi folosească toate lucrurile cât sunt plecat, o să-i placă asta.

Oamenii îi ceruseră o mulțime de favoruri astăzi, se gândi Tyrion Lannister.

– Ştii, poți să spui toate astea într-o scrisoare.

– Rickon nu ştie să citească încă. Bran... Se opri dintr-odată. Nu ştiu ce mesaj să-i trimit lui Bran. Ajută-l, Tyrion.

– Ce ajutor i-aş putea da eu? Nu sunt maester, să-i uşurez durerea. Nu cunosc vrăji care să-i dea picioarele înapoi.

– Mie mi-ai dat ajutor, atunci când am avut nevoie, spuse Jon Snow.

– Nu ți-am dat nimic, răspunse Tyrion. Cuvinte.

– Atunci, dăruieşte-i cuvintele tale şi lui Bran.

– Îi ceri unui amărât să-l învețe pe un olog cum să danseze, făcu Tyrion. Indiferent cât ar fi de sinceră lecția, rezultatul promite să fie mai degrabă grotesc. Totuşi, ştiu cum este să-ți iubeşti fratele, Jon Snow. Am să-i dau lui Bran orice ajutor îmi va sta în putere.

– Îți mulțumesc, Lord Lannister. Îşi scoase mănuşa şi-i întinse mâna dezgolită. Prietene!

Tyrion îşi dădu seama că e ciudat de înduioşat.

– Majoritatea rudelor mele sunt bastarzi, zise el cu un zâmbet şmecheresc, însă tu eşti primul pe care-l consider prieten.

Îşi scoase şi el mănuşa, trăgând de ea cu dinții, şi-i strânse mâna lui Jon – piele lipită de piele. Strânsoarea băiatului era fermă şi puternică. După ce-şi puse din nou mănuşa, Jon Snow se întoarse brusc şi o luă spre parapetul înghețat dinspre nord. Dincolo de el, Zidul dispărea dintr-odată, dincolo de el erau numai beznă şi sălbăticie. Tyrion îl urmă şi, unul lângă altul, se aplecară peste marginea lumii.

Rondul de Noapte permisese pădurii să se apropie la jumătate de kilometru de partea dinspre nord a Zidului. Pâlcurile de conifere, arborii sequoia şi stejarii din mijlocul pădurii, care crescuseră odată acolo, fuseseră tăiați cu veacuri în urmă, pentru a crea o suprafață de teren deschis prin care nici un duşman nu ar mai fi putut spera să se strecoare nevăzut. Tyrion auzise că prin alte părți ale Zidului, între fortărețe, pădurea revenise târându-se până acolo decenii la rând, că existau locuri unde brazii veşnic verzi-cenuşii şi copacii inimii, cu albul lor tern, prinseseră rădăcini chiar la umbra Zidului, însă Castelul Negru avea un apetit prodigios pentru lemne de foc, aşa că aici pădurea era încă ținută la respect de securile fraților în negru.

Totuşi, nu era niciodată la distanță prea mare. De aici, de sus, Tyrion o putea vedea, copacii întunecați înălțându-se

dincolo de întinderea terenului deschis ca un al doilea zid construit în paralel cu primul, un zid de întuneric. Puține securi fuseseră răsucite prin *aceea* pădure întunecoasă, unde nici măcar lumina lunii nu mai pătrundea prin încâlceala veche de rădăcini, spini şi crengi apucătoare. Acolo copacii creşteau uriaşi, iar cercetaşii spuseseră că păreau să zămislească şi nu cunoşteau omul. Nu era de mirare că în Rondul de Noapte era numită pădurea bântuită.

Stând acolo şi privind în bezna netulburată de focuri arzând, în vântul care bătea şi cu frigul care-i pătrunse-se în măruntaie ca o suliță, Tyrion Lannister aproape că simți că ar fi putut crede în poveştile despre Ceilalți, duşmanul din noapte. Glumele sale despre grumkini şi snarci nu mai aveau nici un haz.

– Unchiul meu e acolo, spuse Jon Snow încet, sprijinindu-se în suliță şi privind în beznă. În prima noapte când m-au trimis aici mă gândeam că unchiul Benjen seva întoarce chiar atunci, că îl voi vedea primul şi voi sufla din corn. Însă n-a mai venit niciodată. Nici în noaptea aceea şi nici în altele.

– Dă-i timp, spuse Tyrion.

Departe, spre nord, un lup începu să urle. Un altul răspunse chemării, apoi altul. Nălucă îşi înălță capul şi ascultă.

– Dacă nu se mai întoarce, promise Jon, Nălucă va pleca şi-l va găsi.

Îşi puse mâna pe capul lupului străvechi.

– Te cred, zise Tyrion, dar în mintea lui adăugă: *Şi cine va pleca să te caute pe tine?* Se înfiora.

ARYA

Tatăl ei avea, din nou, de furcă în consiliu. Arya putuse citi asta pe fața lui când venise la masă, întârziind ca de obicei, aşa cum făcea destul de des. Primul fel, o supă dulceagă şi groasă, fusese deja servit când Ned Stark intră în Sala Mică. Îi spuneau aşa pentru a o deosebi de Sala Mare, unde regele putea ospăta chiar şi o mie de oameni, însă aceasta era o încăpere lungă, cu tavanul înalt şi boltit, şi cu un spațiu pentru două sute de oameni la mesele puse pe căpriori.

– Lordul meu, spuse Jory când intră tatăl ei. Se ridică în picioare, iar odată cu el se ridicară şi restul gărzilor. Fiecare om purta o mantie nouă, din lână grea, cenuşie, cu margine din satin alb. Câte o mână din argint strângea faldurile fiecărei mantii şi-l desemna pe purtătorul ei drept unul dintre oamenii din garda Mâinii. Erau numai cincizeci, aşa că majoritatea băncilor erau libere.

– Şedeți, spuse Eddard Stark. Văd că ați început fără mine. Mă bucură să ştiu că mai sunt încă oameni cu minte aici, în acest oraş.

Le făcu semn să-şi reia masa. Servitorii începură să aducă platouri cu coaste prăjite în usturoi şi ierburi.

– Prin curte se vorbeşte că vom avea un turnir, lordul meu, spuse Jory reaşezându-se. Se spune că vor veni cavaleri de pretutindeni să ia parte la întreceri şi să benchetuiască în onoarea numirii dumneavoastră ca Mână a Regelui.

Arya putea vedea că tatăl ei nu era prea încântat de asta.

– Dar se mai spune şi că acesta este ultimul lucru din lume pe care mi l-aş fi dorit?

Ochii Sansei se căscară cât farfuriile.

– Un *turnir,* oftă ea. Era aşezată între Septa Mordane şi Jeyne Poole, cât de departe de Arya putuse fără a-şi atrage reproşurile tatălui ei. Mi se va permite să vin, tată?

– Îmi cunoşti sentimentele, Sansa. Se pare că trebuie să pun la cale distracțiile lui Robert şi, de dragul lui, să mă prefac că sunt onorat. Asta nu înseamnă însă că trebuie să le supun şi pe fiicele mele acestei sminteli.

– Oh, *te rog,* spuse Sansa. Vreau să văd.

Septa Mordane interveni:

– Prinţesa Myrcella va fi şi ea acolo, lordul meu, iar ea este mai mică decât Lady Sansa. Este de aşteptat ca toate doamnele de la curte să asiste la un asemenea eveniment, iar turnirul este în onoarea dumneavoastră, aşa că ar părea ciudat dacă familia dumneavoastră nu ar lua parte.

Eddard părea îndurerat.

– Cred că aşa este. Prea bine, voi aranja un loc pentru tine, Sansa. O văzu apoi şi pe Arya şi adăugă: Pentru amândouă.

– Nu-mi pasă de turnirul ăla idiot, spuse Arya.

Ştia că Prinţul Jeffrey va fi şi el acolo şi-l ura. Sansa îşi ridică privirile.

– Va fi un eveniment *splendid.* Nu ţi se va simţi lipsa. Pe faţa tatălui lor scapără furia.

– *Ajunge,* Sansa! încă una ca asta şi mă voi răzgândi. M-am săturat de moarte de acest război pe care-l duceţi între voi. Sunteţi surori. Şi mă aştept să vă purtaţi ca nişte surori, s-a înţeles?

Sansa îşi muşcă buza şi dădu din cap. Arya îşi plecă privirile pentru a se holba mohorâtă în farfuria ei. Simţea usturimea lacrimilor adunate în ochi. Şi-i şterse furioasă, hotărâtă să nu plângă. Singurul sunet care se mai auzea era zăngănitul cuţitelor şi al furculiţelor.

– Vă rog să mă iertaţi, spuse tatăl ei comesenilor. Cred că nu prea am poftă de mâncare în seara asta.

Ieşi din sală. După ce plecă, Sansa şuşoti agitată spre Jeyne Poole. La capătul mesei, Jory izbucni în râs la auzul unei glume, iar Hullen începu să discute despre cai.

– Armăsarul tău de luptă s-ar putea să nu fie tocmai bun pentru turnir. Nu-i acelaşi lucru, ba chiar deloc.

Ceilalţi mai auziseră asta înainte; Desmond, Jacks şi fiul lui Hullen, Harwin, îl făcură toţi deodată să tacă, iar Porter mai ceru vin.

Nimeni nu vorbea cu Arya. Ei nu-i păsa. Îi plăcea mai mult aşa. Ar fi preferat să mănânce singură, în camera ei de dormit, dacă ar fi lăsat-o. Uneori o lăsau, când tatăl ei trebuia să cineze cu regele sau cu vreun lord, ori cu trimişi veniţi de cine ştie unde. În restul timpului, mâncau în sera lui, doar el şi Sansa. Atunci se întâmpla ca Aryei să-i fie cel mai dor de fraţii ei. Ar fi vrut să-l tachineze pe Bran şi să se joace cu micul Rickon şi să-l facă pe Robb să zâmbească. Ar

fi vrut ca Jon să-i ciufulească părul şi să-i spună „surioară” şi să termine propoziţiile împreună cu ea. Însă toţi erau plecaţi. Nu-i mai rămăsese nimeni, în afară de Sansa, iar Sansa nici măcar nu-i vorbea decât dacă i-o cerea tatăl lor.

La Winterfell, mâncau în Sala Mare de multe ori. Tatăl ei obişnuia să spună că un lord trebuia să ia masa împreună cu oamenii săi, dacă voia să-i păstreze.

– Să-i cunoşti pe cei care te urmează, îl auzise o dată spunându-i lui Robb, şi să-i laşi să te cunoască. Nu le cere oamenilor tăi să moară pentru un străin.

La Winterfell, el păstra întotdeauna un loc în plus la masa lui, iar în fiecare zi un alt om era invitat să i se ală– ture. Într-o seară putea fi Vayon Poole, iar discuţiile erau despre bani, prăvăliile de pâine şi servitori. Data următoare putea fi Mikken, iar tatăl ei îl asculta vorbind despre armuri şi săbii şi despre cum ar trebui să fie o forjă, sau despre modul cel mai potrivit de a căli oţelul. În altă zi putea fi Hullen, cu discuţiile sale interminabile despre cai, sau Septonul Chayle, de la bibliotecă, ori Jory sau Ser Rodrik, ba chiar şi Bătrâna Nan, cu poveştile ei.

Aryei nu-i plăcuse nimic mai mult decât să stea la masa tatălui ei şi să-i asculte. Îi plăcuse să-i asculte şi pe bărbaţii de pe bănci; călăreţii liberi, cavalerii curtenitori şi tineri nobili înfipţi, maeştrii de arme grizonanţi. Obişnuia să arunce cu bulgări de zăpadă spre ei şi să-i ajute să fure plăcinte din bucătărie. Soţiile lor îi dădeau pesmeţi, iar ea inventa nume pentru copiii lor şi se juca de-a monştrii-şi-fecioarele şi ascunde-comoara, sau de-a vino-în-castelul-meu. Tom Grasul îi spunea „Arya Plimbăreaţa”, pentru că zicea că aşa era ea întotdeauna. Asta-i plăcea mult mai mult decât „Arya Cap de Cal”.

Numai că asta fusese la Winterfell, la celălalt capăt al lumii, iar acum totul se schimbase. Acum era pentru prima dată când cinau împreună cu oamenii de când sosiseră la Debarcaderul Regelui. Arya ura asta. Acum ura până >i sunetul glasurilor lor, felul în care râdeau şi spuneau poveşti. Îi fuseseră prieteni, se simţise în siguranţă cu ei, însă acum ştia că asta fusese o amăgire. O lăsaseră pe regină să o omoare pe Lady şi pe urmă Câinele îl găsise pe Mycah. Jeyne Poole îi povestise Aryei că-l tăiaseră în atâtea bucăţi încât i-l duseseră măcelarului acasă într-un sac, iar

prima dată bietul om crezuse că tăiaseră un porc. Şi nimeni nu ridicase vocea şi nu scosese sabia, nimeni nu făcuse nimic, nici măcar Harwin, care vorbise întotdeauna atât de curajos, sau Alyn, care urma să fie făcut cavaler, şi nici Jory, comandantul gărzii. Nici măcar tatăl său.

– Era *prietenul meu,* şopti Arya spre farfuria ei, atât de încet încât să n-o poată auzi nimeni.

Coastele rămăseseră acolo, neatinse, se răciseră deja, iar un strat subțire de grăsime se ițea de sub ele pe farfurie. Arya le privi şi simți cum îi vine rău. Se ridică de la masă.

– Rogu-te, unde crezi că te duci, tânără domniță? întrebă Septa Mordane.

– Nu mi-e foame. Arya găsi că era o adevărată caznă să-şi mai amintească şi de politețe. Aş putea fi scuzată, vă rog? recită ea bățoasă.

– Nu poți, spuse septa. Abia dacă te-ai atins de mâncare. Vei lua loc la masă şi-ți vei curăța farfuria.

– Curăț-o tu!înainte s-o fi putut opri cineva, Arya țâşni spre uşă,

În hohotele de râs ale bărbaților, iar Septa Mordane o strigă cu glas tare, vocea ei ridicându-se tot mai mult. Tom Grasul era la postul lui, păzind uşa de la Turnul Mâinii. Clipi nedumerit când o văzu alergând spre el şi auzi strigătele septei.

– Uşurel, micuțo, stai blând, începu el să spună, întinzându-se spre ea, însă Arya îi trecu printre picioare şi alergă în sus pe treptele în spirală ale turnului, tropăind pe piatră, în vreme ce Tom Grasul pufnea şi gâfâia în urma ei.

Camera ei de dormit era singurul loc în care-i plăcea din tot Debarcaderul Regelui, iar ceea ce-i plăcea cel mai mult la ea era uşa, o bucată zdravănă de stejar întunecat, , întărită cu fâşii de fier negru. Când trântea uşa şi cobora zăvorul greu, nimeni nu mai putea intra în camera ei, nici Septa Mordane, nici Tom Grasul, Sansa, Jory sau Câinele, *nimeni!* O trânti şi acum.

Când zăvorul fu pus, Arya se simți, în sfârşit, suficient de la adăpost ca să înceapă să plângă. Se duse la scaunul de lângă geam şi se aşeză smiorcăindu-se, urându-i pe toți, dar pe ea însăşi mai mult decât pe oricine. Nu era decât greşeala ei pentru tot ce se întâmplase rău. Sansa spusese asta, la fel şi Jeyrie.

Tom Grasul bătea în uşa ei.

– Arya, fetiţo, ce-i cu tine? strigă el. Eşti acolo?

– *NU!* răspunse ea.

Bătăile încetară. O clipă mai târziu, îl auzi plecând. Tom Grasul era întotdeauna uşor de prostit.

Arya se duse spre cufărul de la piciorul patului. Îngenunche şi deschise capacul, începând să-şi scoată hainele cu amândouă mâinile, apucând mormane de mătăsuri şi satin, catifele şi lână, aruncându-le pe toate pe podea. Era acolo, la fundul cufărului, unde o ascunsese. Arya o ridică aproape cu blândeţe şi scoase sabia din teaca ei.

Ac.

Se gândi din nou la Mycah şi ochii i se umplură de lacrimi. Greşeala ei, greşeala ei, greşeala ei. Dacă nu i-ar fi cerut să se joace cu săbiile cu ea...

Se auziră noi bătăi în uşă, mai tare decât înainte.

– *Arya Stark, deschide imediat uşa, mă auzi?*

Arya se răsuci pe călcâie, ţinând Acul în mâini.

– Ar fi mai bine să nu intri aici, avertiză ea şi tăie aerul cu sălbăticie.

– *Mâna va afla asta!* ţipă Septa Mordane.

– Nu-mi pasă, urlă Arya. Pleacă!

– *Vei plăti pentru această insolenţă, domniţă, îţi promit asta.*

Arya ascultă la uşă până ce auzi paşii tot mai îndepărtaţi ai septei.

Se întoarse la fereastră, cu Acul în mâini, şi privi spre curtea de dedesubt. Dacă ar putea să se caţere la fel ca Bran, se gândi ea, ar ieşi pe geam şi apoi ar lua-o în jos, pe turn, şi ar fugi din acest loc îngrozitor, departe de Sansa şi de Septa Mordane, departe de Prinţul Jeffrey, departe de toţi. Ar fura nişte mâncare din bucătărie, ar lua Acul şi cizmele ei bune şi o mantie călduroasă. Ar putea-o găsi pe Nymeria în pădurile sălbatice de lângă Trident şi, împreună, s-ar întoarce la Winterfell, ori ar fugi la Jon, pe Zid. Se trezi dorindu-şi ca Jon să fie cu ea acum. Atunci, poate că nu s-ar mai simţi atât de singură.

O bătaie uşoară în uşa din spatele ei o făcu să se întoarcă de la fereastră şi de la visele ei de evadare.

– Arya, se auzi vocea tatălui ei, deschide uşa. Trebuie să

discutăm.

Arya traversă încăperea şi ridică zăvorul. Tatăl ei era singur şi părea mai mult trist decât supărat. Asta o făcu să se simtă şi mai rău.

– Pot să intru? Arya dădu din cap, apoi îşi coborî privirile, ruşinată. Eddard închise uşa. A cui e sabia asta?

– A mea.

Aproape că uitase că avea Acul în mâini.

– Dă-mi-o!

Arya îşi dădu sabia în silă, întrebându-se dacă o va mai ține vreodată în mâini. Tatăl ei o răsuci spre lumină, examinând ambele fețe ale lamei. Îi încercă vârful cu degetul mare.

– O sabie de brigand, spuse el. Totuşi, mie mi se pare că recunosc marca celui care a făcut-o. Este o sabie de-a lui Mikken.

Arya nu-l putea minți. Îşi lăsă ochi în jos. Lordul Eddard oftă.

– Fata mea de nouă ani este înarmată de propriul meu fierar, iar eu nu am habar de nimic. E de aşteptat ca Mâna Regelui să conducă cele Şapte Regate, însă se pare că nu-i în stare să-şi conducă nici propria sa familie. Cum se face că ai ajuns să ai o sabie, Arya? De unde o ai?

Arya îşi muşcă buza, dar nu spuse nimic. Nu l-ar da de gol pe Jon nici măcar pentru tatăl lor. După o vreme, bărbatul spuse:

– Nu cred că asta contează cu adevărat. Privi grav spre sabia din mâinile sale. Asta nu este o jucărie pentru copii, cel puțin nu pentru o fată. Ce ar spune Septa Mordane dacă ar şti că te joci cu sabia?

– Nu mă *jucam,* replică Arya. O urăsc pe Septa Mordane.

– Ajunge! Glasul tatălui ei era dur şi aspru. Septa nu-şi face decât datoria, deşi numai zeii ştiu cât i-au dat de lucru bietei femei. Mama ta şi cu mine i-am atribuit misiunea imposibilă de a te transforma într-o doamnă.

– Nu *vreau* să fiu o doamnă! izbucni Arya.

– Ar trebui să rup jucăria asta de genunchi acum, şi să pun capăt prostiei ăsteia.

– Acul nu se va rupe, spuse Arya sfidătoare, însă glasul ei o trăda.

– Are un nume, aşa-i? Ah, Arya! Ai o sălbăticie în tine,

copilă! Sânge de lup, spunea tatăl meu. Lyanna avea şi ea ceva din el, iar fratele meu, Brandon, chiar mai mult. Pe amândoi i-a trimis de timpuriu în mormânt. '

Arya simţi tristeţea din vocea lui; nu vorbea prea des despre tatăl său ori despre fratele şi sora lui, care muriseră înainte de a se fi născut ea.

– Lyanna ar fi avut o sabie, dacă tatăl meu ar fi permis asta. Îmi aminteşti de ea, uneori. Chiar şi semeni cu ea.

– Lyanna era frumoasă, îngăimă Arya uluită. Toată lumea spune asta.

– Era frumoasă, întări Eddard Stark, şi plină de hotărâre şi a murit înainte de vreme. Ridică sabia, ţinând-o între ei. Arya, ce te gândeai să faci cu acest... Ac? Pe cine sperai să străpungi? Pe sora ta? Pe Septa Mordane? Ştii măcar ceva despre lupta cu sabia?

Ea nu se putu gândi decât la lecţia pe care i-o dăduse Jon.

– Împunge-i cu capătul ascuţit, răspunse ea.

Tatăl pufni în râs.

– Asta *este* esenţa luptei, cred eu.

Arya voia cu disperare să-i explice, să-l facă să priceapă.

– Încercam să învăţ, însă... Ochii i se umplură de lacrimi. I-am cerut lui Mycah să mă antreneze. Durerea o copleşi dintr-odată. I-am *cerut,* plânse ea. A fost greşeala mea, eu am fost...

Dintr-odată, braţele tatălui ei o cuprinseră. O strânse cu blândeţe, iar ea se întoarse spre el şi plânse la pieptul lui.

– Nu, scumpa mea, murmură el. Plângi pentru prietenul tău, dar nu te mai învinovăţi singură. Nu tu l-ai omorât pe băiatul măcelarului. Crima asta a căzut pe umerii Câinelui şi ai femeii crude pe care o slujeşte.

– Îi urăsc, mărturisi Arya cu faţa roşie, smiorcăindu-se. Pe Câine şi pe regină şi pe Prinţul Jeffrey. Îi urăsc pe toţi. Jeffrey a *minţit,* nu s-a întâmplat aşa cum a povestit el. Şi pe Sansa o urăsc. Ea *ştia,* însă a minţit ca să-i placă lui Jeffrey.

– Cu toţii minţim, spuse tatăl ei, sau chiar îţi închipui că am crezut că Nymeria a fugit?

Arya se înroşi vinovată.

– Jory mi-a promis că nu va spune.

– Jory şi-a ţinut cuvântul, replică tatăl ei zâmbind. Sunt lucruri care nu mai trebuie să mi se spună. Chiar şi un orb

ar fi putut vedea că lupul nu a plecat de bună voie de lângă tine.

– A trebuit să aruncăm cu pietre, spuse ea deznădăjduită. I-am *spus* eu să fugă, să plece pentru că nu o mai voiam. Erau şi alți lupi cu care se putea juca, i-am auzit urlând, iar Jory spunea că pădurea e plină de vânat, aşa că avea căprioare de răpus. Numai că tot venea după noi şi, în cele din urmă, a trebuit să aruncăm cu pietre. Am lovit-o de două ori. A mârâit, s-a uitat la mine şi m-am simțit atât de vinovată, dar aşa a fost mai bine, nu? Regina ar fi pus s-o omoare.

– Aşa a fost mai bine, spuse tatăl ei. Şi chiar minciuna n-a fost... lipsită de un scop nobil.

Pusese Acul jos când se dusese la Arya s-o îmbrățişeze. Acum ridică din nou sabia şi se apropie de fereastră, unde rămase o clipă privind prin curte. Când se întoarse, avea o expresie meditativă. Se aşeză pe scaunul de lângă fereastră, cu Acul în poala sa.

– Arya, stai jos. Trebuie să încerc să-ți explic nişte lucruri.

Ea se aşeză neliniştită la marginea patului.

– Eşti prea mică să fi împovărată cu grijile mele, îi spuse el, dar eşti şi o Stark de Winterfell. Ştii dictonul nostru.

– *Vine iarna,* şopti Arya.

– Adevăratele vremuri grele, barbare, spuse tatăl ei. Le-am luat gustul la Trident, copilă, şi atunci când a căzut Bran. Tu te-ai născut într-o vară îndelungată, scumpa mea, nu ai ştiut niciodată nimic altceva, dar acum iarna vine cu adevărat. Aminteşte-ți de blazonul Casei noastre, Arya.

– Lupul străvechi, spuse ea, cu gândul la Nymeria.

Îşi trase din nou genunchii la piept, brusc înfricoşată.

– Lasă-mă să-ți spun câte ceva despre lupi, copilă. Când vine ninsoarea şi vânturile bat albite de zăpadă, lupul singuratic moare, însă haita supravieţuieşte. Vara este timpul pentru încăierări, însă iarna trebuie să ne protejăm unul pe celălalt, să ne ținem de cald unul altuia, să ne dăruim puterea. Aşa că, dacă tot trebuie să urăşti, urăşte-i numai pe cei care ne pot face cu adevărat rău. Septa Mordane este o femeie bună, iar Sansa... Sansa este sora ta. Poate că vă deosebiți ca luna de soare, însă acelaşi sânge curge prin venele voastre. Ai nevoie de ea, tot aşa cum şi ea are nevoie de tine... Iar eu am nevoie de voi două, zeii să-mi

ajute.

Părea atât de obosit, încât Arya se întrista.

– N-o urăsc pe Sansa, îi spuse ea. Nu serios. Era numai pe jumătate adevărat.

– Nu vreau să te înspăimânt, însă nici să te mint. Am venit într-un loc sinistru şi periculos, copilă. Aici nu este ca la Winterfell. Avem duşmani care ne vor răul. Nu ne putem lupta, deci, unii cu alții. Această voință a ta, fuga, toate cuvintele mânioase, nesupunerea... toate astea au fost doar nişte copilării de vară. Aici şi acum, cu iarna pe cale să vină în curând, este altceva. Este timpul să te maturizezi.

– Mă voi maturiza, promise Arya. Nu-l iubise niciodată atât de mult pe cât simțea acum. Pot să fiu puternică. Pot să fiu la fel de puternică precum Robb.

El îi întinse Acul, cu mânerul în față.

– Poftim.

Ea privi sabia cu mirare în ochi. O clipă, îi fu frică să o atingă, temându-se că dacă s-ar fi întins după ea, i-ar fi luată din nou, însă tatăl ei spuse:

– Ia-o, e a ta, iar ea o înşfacă pe dată.

– Pot s-o păstrez? Cu adevărat?

– Cu adevărat. El îi zâmbi. Dacă nu mă uit la tine, nu am nici o îndoială că, peste două săptămâni, am să găsesc luceafărul ascuns sub perna ta. Încearcă să nu o împungi pe sora ta, indiferent cât de tare te provoacă.

– N-am s-o împung, promit.

Arya strânse tare Acul la piept, iar tatăl ei plecă.

În dimineața următoare, îşi ceru scuze de la Septa Mordane şi o rugă s-o ierte.

Septa se uită la ea bănuitoare, dar tatăl ei dădu din cap.

Trei zile mai târziu, pe la amiază, administratorul tatălui ei, Vayon Poole, o trimise pe Arya în Sala Mică. Mesele de pe căpriori fuseseră demontate, iar băncile, lipite de pereți. Sala părea pustie, asta până ce auzi o voce familiară:

– Ai întârziat, băiete. Un bărbat mărunt, cu capul pleşuv şi nasul mare, coroiat, ieşi din umbră, ținând o pereche de săbii subțiri, din lemn. Mâine să fii aici chiar la amiază.

Avea un accent, o pronunție tipică Oraşelor Libere, poate Braavos, sau Myr.

– Tu cine eşti? întrebă Arya.

– Sunt maestrul tău de dans. Îi aruncă una dintre săbiile

de lemn. Ea se repezi, dar rată şi o auzi căzând pe podea. Mâine ai s-o prinzi. Acum ridic-o.

Nu era doar un băț, ci o adevărată sabie de lemn, cu mâner şi gardă şi capăt sculptat. Arya o ridică şi o strânse cu emoție în ambele mâini, ținând-o ridicată în fața sa. Era mai grea decât părea, mult mai grea decât Acul.

Bărbatul pleşuv scoase un sunet de dezaprobare.

– Nu aşa se ține, băiete. Asta nu este o sabie mare, care necesită ambele mâini pentru a putea fi rotită. Vei ține sabia cu o singură mână.

– E prea grea, făcu Arya.

– Este cât de grea trebuie să fie ca să te facă puternică şi să te țină în echilibru. Partea din interior este umplută cu plumb. O singură mână este tot ce-ți trebuie.

Arya îşi desprinse mâna dreaptă de pe mâner şi-şi şterse de pantaloni palma transpirată. Ținea sabia cu mâna stângă. El părea să accepte asta.

– Stânga e bună. Totul este inversat, iar asta-i va năuci mai uşor pe duşmanii tăi. Dar poziția ta nu-i bună. Răsuceşte-ți corpul într-o parte, aşa. Eşti slăbănoagă şi subțire ca o suliță, ştii? Şi asta-i foarte bine, pentru că oferi o țintă mai mică. Acum priza. Lasă-mă să văd. Se apropie mai tare şi se uită la mâna ei, despărțindu-i degetele, rearanjându-le. Aşa acum, da. Nu strânge atât de tare, priza trebuie să fie potrivită, delicată.

– Şi dacă o scap? întrebă Arya.

– Sabia trebuie să fie o parte a brațului tău, îi spuse cheliosul. Poți să-ți scapi o parte din mână? Nu. Acum nouă ani, Syrio Forel a fost primul spadasin al Lordului Mării din Braavos, el cunoaşte aceste lucruri. Ascultă-l, băiete.

Era pentru a treia oară când îi spunea „băiete”.

– Sunt fată, obiectă Arya.

– Băiat, fată, spuse Syrio Forel. Pentru mine eşti o spadă, atâta tot. Chiar aşa, asta-i priza. Nu ții în mână o secure de luptă, ții…

–*…un ac,* termină Arya în locul lui, furioasă.

– Chiar aşa. Acum începem dansul. Nu uita, copile, nu este dansul fierului de la Westeros ceea ce înveți acum, dansul cavalerilor, cu tăiat şi lovit. Acesta este un dans al briganzilor, dansul apelor, rapid şi surprinzător. Toți oamenii sunt făcuți din apă, ştiai asta? Când îi străpungi, apa iese

afară şi ei mor.

El făcu un pas înapoi, ridicându-şi propria sabie de lemn.

– Acum vei încerca să mă loveşti.

Arya încercă. Încercă timp de câteva ore, până ce fiecare muşchi al trupului o duru de parcă ar fi fost o rană, în timp ce Syrio Forel îşi clănţănea dinţii şi-i spunea ce să facă.

Ziua următoare începu adevărata caznă.

DAENERYS

– Marea Dothraki, spuse Ser Jorah Mormont, strunindu-şi şi oprindu-şi calul lângă ea, pe vârful colinei.

Sub ei, câmpia se întindea imensă şi pustie, o vastă suprafață plată care trecea de orizontul îndepărtat. Chiar era marea, se gândi Dany. De jur-împrejur nu mai erau dealuri, munți, nici copaci, oraşe sau drumuri, numai iarbă nesfârşită, firele înalte tălăzuind precum valurile atunci când bătea vântul.

– E aşa de verde, spuse ea.

– Acum, da, se învoi Ser Jorah. Ar trebui să vezi cum este când apar florile de un roşu-închis, cât cuprinzi cu privirea, ca o mare de sânge. Vino în sezonul uscat, iar lumea se acoperă de culoarea bronzului vechi. Iar asta este numai *hranna,* copilă. Sunt sute de feluri de ierburi aici, ierburi la fel de galbene ca lămâia şi vineții precum indigoul, ierburi albastre şi portocalii şi ierburi precum curcubeul. Mai jos, spre Tărâmul Umbrelor, dincolo de Asshai, se spune că există un ocean de ierburi-fantomă, mai înalte decât un om călare, cu tulpini la fel de albe ca sticla lăptoasă. Omoară toate celelalte plante şi strălucesc în beznă cu spiritele celor blestemați. Dothraki susțin că, într-o zi, ierburile-fantomă vor acoperi întreaga lume, iar atunci viața se va sfârşi.

Ideea o făcu pe Dany să se înfioare.

– Nu vreau să vorbim acum de asta, spuse ea. E aşa de frumos aici, nu vreau să mă gândesc că totul moare.

– După cum ți-e voia, *khaleesi,* făcu Ser Jorah cu respect.

Ea auzi voci şi se întoarse să privească în spate. Ea şi Mormont se distanțaseră de restul grupului lor, iar acum ceilalți urcau panta de sub ei. Slujnica sa, Irri, şi tinerii arcaşi ai *khas*-ului ei erau agili precum centaurii, însă Viserys încă se mai lupta cu scările scurte ale şeii plate. Fratele ei era un nevolnic aici. N-ar fi trebuit să vină niciodată. Magister Illyrio îl îndemnase să aştepte în Pen-tos, îi oferise găzduire la conacul său, însă Viserys nu acceptase. Va rămâne cu Drogo până la plata întregii datorii, până ce va avea coroana promisă.

– Iar dacă încearcă să mă tragă pe sfoară, va afla, spre nenorocirea sa, ce înseamnă să trezeşti un balaur, promisese Viserys , aşezându-şi mâna pe spada sa împrumutată.

Illyrio închisese ochii la asta, urându-i numai de bine.

Dany îşi dădu seama că nu voia să asculte acum văicărelile fratelui ei. Ziua era prea frumoasă. Cerul era de un albastru-închis, iar la mare înălţime deasupra lor, un şoim vâna zburând în cerc. Marea de iarbă se legăna şi suspina cu fiecare pală de vânt, aerul îi atingea călduţ faţa, iar Dany se simţea împăcată cu toate. Nu-l va lăsa pe Viserys să strice tot.

– Aşteaptă, îi spuse lui Ser Jorah. Spune-le să se oprească toţi, spune-le că am poruncit eu asta.

Cavalerul zâmbi. Ser Jorah nu era un bărbat arătos. Avea gâtul şi umerii ca de taur, un păr negru şi aspru care-i acoperea braţele şi pieptul, atât de des încât nu-i mai rămăsese şi pentru cap. Totuşi, zâmbetul lui o liniştea.

– Începi să vorbeşti ca o regină, Daenerys.

– Nu ca o regină, spuse Dany, ca o *kbaleesi. Î*şi mână calul acolo şi galopă în jos, pe colină, singură. Panta era abruptă şi stâncoasă, însă ea călărea fără teamă, iar bucuria şi primejdia coborârii erau ca un cântec pentru inima ei.

Toată viaţa, Viserys îi spusese că era o prinţesă, dar numai când călărise pe iapa argintie se simţise cu adevărat aşa. La început, nu fusese deloc uşor. *Khalasar*-ul ridicase tabăra dimineaţa, după nuntă, deplasându-se spre est, spre Vaes Dothrak, iar în cea de-a treia zi, Dany crezuse că moare. Băşicile provocate de şa i se spărseseră pe fund, hidoase şi însângerate. Coapsele ei se frecaseră până la rană, mâinile îi erau julite de la frâu, iar muşchii picioarelor şi de pe spate erau atât de amorţiţi, încât abia dacă mai putea şedea. La vremea apusului, slujnicele trebuiseră să o ajute să coboare de pe cal.

Nici chiar noaptea nu-i adusese alinare. *Khal* Drogo o ignorase în timpul deplasării, la fel cum o ignorase în timpul nunţii, şi-şi petrecuse noaptea bând împreună cu războinicii şi cavalerii de sânge, călărind cai de rasă, privind femeile dansând şi bărbaţii murind. Dany nu-şi putea afla locul în acele fragmente din viaţa lui. Fusese lăsată să cineze singură sau cu Ser Jorah şi fratele ei, iar mai târziu să plângă singură în pat. Totuşi, în fiecare noapte, cu ceva timp înaintea zorilor, Drogo venea în cortul ei şi o trezea în întuneric pentru a o munci neobosit, aşa cum îşi muncea şi armăsarul. Întotdeauna o lua pe la spate, în maniera

Dothraki, pentru care Dany îi era recunoscătoare; în acest fel, domnul soț nu putea vedea lacrimile care-i umezeau fața şi putea folosi perna ca să-şi înăbuşe țipetele de durere. Când termina, el închidea ochii şi începea să sforăie uşor, iar Dany se lungea lângă el, cu trupul zdrelit şi dureros, prea dureros ca să poată dormi.

Zilele treceau una după alta, iar nopțile urmau una câte una, până când Dany ştiu că nu mai putea îndura nici o clipă. Mai degrabă s-ar fi omorât decât să continue, se hotărî ea într-o noapte...

Totuşi, când adormi în noaptea aceea, avu din nou visul cu dragonul. De data asta, Viserys nu-i mai apăru. Erau numai ea şi dragonul. Solzii lui erau întunecați ca noaptea, umezi şi năclăiți de sânge. Sângele *ei,* simțea Dany. Ochii dragonului erau ca lacurile de magmă lichidă, iar când îşi deschise gura, flama țâşni afară vuind ca un uragan fierbinte. O putea auzi cântând pentru ea şi-şi deschise brațele pentru foc, îmbrățişându-l, lăsându-l s-o înghită cu totul, s-o purifice şi s-o liniştească, s-o curețe, îşi putea simți carnea pârjolindu-se şi înnegrindu-se şi scorojindu-se, îşi putea simți sângele fierbând şi transformându-se în abur, dar fără nici o durere. Se simțea puternică, înnoită şi aprigă.

Iar a doua zi, în mod ciudat, nu o mai durea chiar atât de tare. Era ca şi cum zeii ar fi auzit-o şi li s-ar fi făcut milă de ea. Chiar şi slujnicele sale remarcară schimbarea.

– *Khaleesi!* spusese Jhiqui, ce s-a întâmplat? Sunteți bolnavă?

– Am fost, răspunse ea, aplecată peste ouăle de dragon pe care i le dăruise Illyrio când se cununase.

Atinse unul, cel mai mare dintre ele, trecându-şi palma uşor peste piatră. *Negru şi purpuriu,* se gândi ea, *la fel ca dragonul din visul meu.* Piatra era ciudat de caldă sub degetele ei... sau mai visa ea încă? îşi retrase tulburată mâna.

Din acea oră, fiecare zi fu mai uşoară decât precedenta. Picioarele-i erau mai puternice; băşicile se sparseră şi mâinile ei deveniră mai aspre; coapsele moi se întăriră, suple ca pielea.

Khal-ul îi poruncise slujnicei Irri să o învețe să călărească în felul Dothraki, însă mânza-i fu adevăratul dascăl. Calul părea să-i simtă stările, de parcă ar fi fost o singură minte.

Cu fiecare zi care trecea, Dany se simțea tot mai sigură de locul ei. Dothrakii erau un popor aspru şi lipsit de sentimentalisme şi nu aveau în obicei să dea nume animalelor, aşa că Dany se gândi la al ei ca la „Argint”. Nu mai iubise niciodată ceva atât de mult.

Pe măsură ce călăritul deveni tot mai puțin o caznă, Dany începu să observe frumusețile tărâmului din jurul ei. Călărea în fruntea *khalasar*-ului, împreună cu Drogo şi cavalerii săi de sânge, aşa că fiecare ținut i se înfățişa proaspăt şi neîntinat. În urma lor, marea hoardă putea răscoli pământul şi tulbura râurile şi ridica în aer nori de praf sufocant, dar câmpurile din fața lor erau întotdeauna verzi şi proaspete.

Traversară dealurile domoale de la Norvos, trecând de fermele terasate şi micile sate în care locuitorii priveau neliniştiți de pe zidurile albe. Străbătură vadurile a trei râuri molcome şi un al patrulea, vijelios şi îngust şi înşelător, îşi ridicară tabăra în apropierea unei cascade înalte şi albastre, ocoliră ruinele năruite ale unui mare oraş mort, în care se spunea că nălucile gemeau printre coloanele de marmură înnegrită. Galopară pe drumurile Valyriene, vechi de o mie de ani şi drepte ca o săgeată Dothraki. Cât timp luna fu la jumătate, călăriră prin Pădurea Qohor, unde frunzele formau o boltă aurie, la mare înălțime deasupra lor, iar trunchiurile copacilor erau la fel de late precum porțile unui oraş. În pădure viețuiau reni imenşi şi tigri tărcați şi lemuri cu blănurile argintii şi ochi purpurii, dar fugiră toți înainte de apropierea *khalasar*-ului, iar Dany nu dădu cu ochii de ei.

Pe atunci, chinurile începură să-i dispară din amintire, încă o mai durea, după ce călărea cât era ziua de lungă, dar, cumva, durerea avea acum o dulceață, în fiecare dimineață se urca voioasă în şa, nerăbdătoare să afle ce minunății o mai aşteptau în ținuturile din față. Începu să găsească plăcere chiar şi în nopțile ei, iar dacă încă striga când Drogo o lua, nu mai era întotdeauna din cauza durerii.

La poalele colinei, ierburile se ridicau în jurul ei, înalte şi suple. Dany încetini şi călări la pas pe câmpie, pierzându-se în verdele ei, binecuvântat de singură. În *khalasar* nu era niciodată singură. *Khal* Drogo venea la ea numai după apusul soarelui, însă slujnicele o hrăneau şi o îmbăiau şi dormeau la intrarea în cortul ei, iar cavalerii de sânge ai lui Drogo şi oamenii *khas*-ului nu erau niciodată prea departe.

Fratele ei devenise o umbră nedorită, zi şi noapte. Dany îl putea auzi pe vârful colinei, cu glasul său ascuțit de furie pe când striga la Ser Jorah.

Călări, afundându-se tot mai mult în marea Dothraki. Verdele o înghiți cu totul. Văzduhul era încărcat de miresmele pământului şi ierburilor, amestecate cu mirosul de cal, cu cel al transpirației lui Dany şi al uleiurilor din părul ei. Mirosuri Dothraki. Păreau să aparțină locurilor acestora. Dany le respiră pe toate, râzând. Simți o pornire bruscă de a pipăi pământul de sub ea, dea-şi afunda degetele de la picioare în solul gras şi negru. Sărind din şa, îşi lăsă Argintul să pască în timp ce-şi scoase cizmele.

Viserys apăru dintr-odată lângă ea, ca o furtună de vară, calul nechezând sub el pentru că trăgea prea tare de frâu.

– Cum *îndrăzneşti,* urlă la ea, să-mi dai *mie* porunci? *Mie?!* Sări de pe cal, poticnindu-se când ajunse jos. Era congestionat la față. O înşfacă şi o scutură. Ai uitat cine eşti? Uită-te la tine! *Uită-te la tine!*

Dany nu avea nevoie să se uite. Era desculță, cu părul uns, îmbrăcată în costum de călărie Dothraki din piele şi cu o vestă pictată, primită ca dar de nuntă. Părea să aparțină locurilor. Viserys era murdar şi năclăit în mătăsurile şi zalele lui de orăşean.

El continua să urle:

– Tu *nu-i* porunceşti unui dragon! înțelegi? Sunt Lord al celor Şapte Regate şi nu primesc ordine de la curviştina unui negustor de cai, auzi? Mâna lui se înfipse sub vesta ei, degetele afundându-se dureros în sânul ei. *Mă auzi?*

Dany îl împinse cu brutalitate. Viserys se holbă la ea, cu ochii liliachii privind-o neîncrezători. Nu-l mai sfidase niciodată până atunci. Niciodată nu i se opusese. Trăsăturile lui se schimonosiră de furie. O va face s-o doară acum, şi încă rău de tot, ea ştia asta.

Poc!

Biciul răsună ca un tunet. Firul se înfăşură în jurul gâtului lui Viserys, smucindu-l înapoi. Căzu lat în iarbă, uluit şi asfixiat. Călăreții Dothraki îl huiduiră, iar el se chinui să se ridice în picioare. Cel cu biciul, tânărul Jhogo, rosti o întrebare. Dany nu-i înțelese cuvintele, însă Irri veni şi ea, odată cu Ser Jorah şi cu restul *khas*-ului.

– Jhogo întreabă dacă vreți să moară, *kbaleesi,* zise Irri.

– Nu, răspunse Dany. Nu.

Jhogo înțelese asta. Unul dintre ceilalți latră un ordin, iar Dothrakii izbucniră în râs. Irri îi explică:

– Quaro crede că ar trebui să-i tăiați o ureche, pentru a-l învăța minte.

Fratele ei era în genunchi, cu degetele scotocind sub zalele de piele, urlând incoerent, luptând să respire. Biciul era strâns înfăşurat pe gâtlejul său.

– Spune-le că nu vreau să pățească nimic, zise Dany.

Irri repetă cuvintele în dothrakiană. Jhogo trase de bici, răsucindu-l pe Viserys ca pe o marionetă. Căzu din nou lat, eliberat de sub strânsoarea pielii, iar sub bărbie se ivise o dungă subțire de sânge, acolo unde biciul muşcase adânc.

– L-am avertizat asupra a ceea ce s-ar putea întâmpla, doamna mea, spuse Ser Jorah. I-am spus să rămână pe colină, aşa cum ați poruncit.

– Ştiu că i-ai spus, răspunse Dany, privindu-l pe Viserys.

Zăcea la pământ respirând zgomotos, cu fața roşie, smiorcăindu-se. Era jalnic. Fusese dintotdeauna jalnic. Cum de nu văzuse asta până acum? Înlăuntrul ei, acolo unde sălăşluise frica, era un loc gol.

– Luați-i calul, îi porunci ea lui Ser Jorah. Viserys icni spre ea. Nu-i venea să creadă ce auzise; nici lui Dany nu-i venea să creadă ce spunea. Totuşi, cuvintele ieşeau: Lăsați-l pe fratele meu să meargă pe jos, în urma noastră, la capătul *khalasar*-ului.

Printre Dothraki, bărbatul care nu e călare nu este bărbat, cel mai de jos dintre cei de jos, lipsit de onoare sau de mândrie.

– Să-l vadă toți aşa cum este.

– *Nu!* urlă Viserys. Se răsuci spre Ser Jorah, milogindu-se în limba comună în cuvinte pe care călăreții nu le înțelegeau. Loveşte-o, Mormont. Răneşte-o. Regele tău ți-o porunceşte. Omoară aceşti câini Dothraki şi învaț-o minte.

Cavalerul exilat privi de la Dany la fratele ei; ea desculță, cu pământ între degete şi unsoare în păr, el în mătăsuri şi oțel. Dany putu citi pe fața lui ce hotărâre luase.

– Va merge pe jos, *khaleesi,* spuse el. Luă de dârlogi calul fratelui ei, iar Dany se aburcă pe Argintul ei.

Viserys pufni spre el, şi se aşeză înapoi în noroi. Rămăsese tăcut, însă nu se mai clinti, iar ochii lui erau plini

de venin când ceilalți se îndepărtară. Curând, fu ascuns privirii de iarba înaltă. Când nu-l mai putură vedea, Dany începu să se teamă.

– Mai nimereşte drumul înapoi? îl întrebă pe Ser Jorah pe când galopau.

– Chiar şi un orb, aşa ca fratele dumneavoastră, ar trebui să ne poată călca pe urme, răspunse el.

– E mândru. S-ar putea să fie prea împovărat de ruşine ca să mai vină după noi.

Jorah izbucni în râs.

– Unde altundeva s-ar putea duce? Dacă nu mai poate găsi *khalasar*-ul, *khalasar*-ul îl va găsi pe el, cu siguranță. Este destul de greu să te îneci în marea Dothraki, copilă.

Dany întrevăzu adevărul acestor spuse. *Khalasar*-ul era ca un oraş în marş, însă nu mărşăluia orbeşte. Întotdeauna, cercetaşii se avântau departe de coloana principală, atenți la orice semn al prăzii sau al duşmanilor, în vreme ce călăreții păzeau flancurile. Nu pierdeau nimic din vedere, nu aici, în aceste ținuturi, în locul de unde veniseră. Aceste câmpii erau parte din ei... iar acum şi din ea.

– L-am lovit, spuse ea, cu uimire în glas. Acum, că totul se terminase, părea că avusese un vis ciudat. Ser Jorah, crezi că... va fi atât de furios când se va întoarce... O trecură fiorii. Am trezit balaurul, nu-i aşa?

Ser Jorah pufni.

– Poți trezi morții, fată? Fratele tău, Rhaegar, a fost ultimul dragon, iar el a murit pe Trident. Viserys e mai nevolnic decât umbra unui şarpe.

Cuvintele lui dure o uimeau. Se părea că toate lucrurile în care crezuse erau puse, dintr-odată, la îndoială.

– Ai jurat pe sabie, în fața lui.

– Am făcut-o, fată, spuse Ser Jorah. Iar dacă fratele tău este umbra unui şarpe, ce sunt atunci slujitorii lui?

Glasul lui era amar.

– Totuşi, este încă rege, regele adevărat. Este...

Jorah îşi struni calul şi privi spre ea.

– Să înfruntăm adevărul, acum. Ai vrea să-l vezi pe Viserys pe tron?

Dany se gândise la asta.

– Nu ar fi un rege bun, nu-i aşa?

– Au fost şi alții mai răi... dar nu prea mulți.

Cavalerul îşi înfipse pintenii în armăsarul său şi o luă din nou la galop. Dany călărea lângă el.

– Totuşi, zise ea, oamenii de rând îi aşteaptă venirea. Magister Illyrio spune că brodează flamuri cu dragoni şi se roagă pentru reîntoarcerea lui Viserys peste marea îngustă, ca să-i elibereze.

– Oamenii de rând se roagă şi pentru ploaie, pentru copii sănătoşi şi o vară fără de sfârşit, îi spuse Ser Jorah. Pentru ei nu contează dacă înalții lorzi se joacă cu tronurile, atâta vreme cât sunt lăsați în pace. Dădu din umeri. Dar nu sunt lăsați niciodată.

Un timp, Dany călări fără să mai spună nimic, cercetând cuvintele ca pe o cutie cu cuburi. Se ridicau împotriva a tot ce-i spusese vreodată Viserys despre oamenii cărora le păsa atât de puțin dacă deasupra lor domnea un rege adevărat sau un uzurpator. Cu cât se gândea mai mult la cuvintele lui Jorah, cu atât mai adevărate i se păreau.

– Tu pentru *ce* te rogi, Ser Jorah? îl întrebă ea.

– Pentru Acasă, răspunse el cu un glas străbătut de dor.

– Şi eu mă rog pentru acasă, îi spuse ea încrezătoare.

Ser Jorah râse.

– Uită-te în jurul tău, *khaleesi.*

Însă nu erau câmpiile ceea ce văzu Dany. Erau Debarcaderul Regelui şi marea Fortăreață Roşie pe care Aegon Cuceritorul o ridicase. Era Piatra Dragonului, unde se născuse ea. În ochii minții ei ardeau mii de lumini, un foc la fiecare fereastră. În ochii minții ei, toate porțile erau roşii.

– Fratele meu nu-şi va recăpăta niciodată cele Şapte Regate, spuse Dany.

Ştiuse asta de multă vreme, îşi dădu acum seama. Ştiuse asta dintotdeauna. Doar că nu-şi permisese niciodată să o şi spună, nici măcar în şoaptă; acum o spusese pentru Jorah Mormont şi în auzul întregii lumi. Ser Jorah îi adresă o privire iscoditoare.

– Doar nu crezi asta.

– Nu ar putea conduce o armată nici dacă soțul şi stăpânul meu i-ar da una, glăsui Dany. Nu are avere, iar singurul cavaler care-l urmează îl consideră mai nevrednic decât un şarpe. Dothrakii îşi bat joc de nevolnicia lui. Nu ne va aduce niciodată înapoi acasă.

– Deşteaptă copilă, zâmbi cavalerul.

– Nu sunt copilă, răspunse ea cu asprime.

Călcâiele ei apăsară coastele iepei, îndemnând Argintul la galop. Goni din ce în ce mai tare, lăsându-i pe Jorah şi pe ceilalţi mult în urmă, iar vântul cald îi răscoli părul şi soarele la apus îi înroşi chipul. Când ajunse la *khalasar,* amurgea.

Sclavii îi ridicaseră cortul pe malul unui iaz cu apă adusă de la un izvor. Putea auzi vocile aspre dinspre palatul din iarbă ţesută de pe deal. Curând, vor izbucni hohote de râs, când bărbaţii din *khas*-ul ei vor povesti ce se întâmplase astăzi pe câmp. La vremea când Viserys se va înapoia şchiopătând printre ei, fiecare bărbat, femeie şi copil din tabără va şti că fusese lăsat fără cal. În *khalasar* nu existau secrete.

Dany dădu Argintul sclavilor ei, pentru ţesălat, şi intră în cort. Era răcoare şi semiîntuneric sub mătasea cortului. După ce lăsă acoperitoarea de la intrare să cadă în urma ei, Dany văzu o geană de lumină roşiatică, prăfuită, ridicându-se să atingă ouăle de dragon. Preţ de o clipă. Mii de picături de flăcări stacojii erupseră sub ochii ei. Clipi şi se risipiră.

Piatră, îşi spuse. *Sunt doar pietre, chiar şi Illyrio a spus asta, dragonii sunt morţi cu toţii. Î*şi lipi palma de oul negru, iar degetele-i alunecară uşor pe curbura sa. Piatra era caldă. Aproape fierbinte.

– Soarele, şopti Dany. Soarele le-a încălzit în timpul drumului.

Porunci slujnicelor să-i pregătească baia. Doreah făcu un foc lângă cort, în vreme ce Irri şi Jhiqui aduseră vana mare, de aramă, un alt dar de nuntă, şi scoaseră apă din iaz. Când vana se umplu, Irri o ajută să intre şi o urmă şi ea.

– Aţi văzut vreodată un dragon? întrebă ea, pe când Irri o freca pe spate, iar Jhiqui îi scotea nisipul din păr.

Auzise că primii dragoni veniseră dinspre est, de pe Tărâmul Umbrelor, de dincolo de Asshai şi insulele Mării de Jad. Poate că unii mai trăiau încă acolo, în ţinuturi stranii şi sălbatice.

– Dragonii nu mai există, *khaleesi,* răspunse Irri.

– Sunt morţi, se arătă de acord Jhiqui. De multă, multă vreme.

Viserys îi spusese că ultimul dintre dragonii Targaryeni murise cu nu mai mult de un secol şi jumătate înainte, în

vremea domniei lui Aegon al III-lea, care fusese numit Nenorocirea Dragonului, ceea ce nu i se părea lui Dany foarte mult.

– Peste tot? întrebă ea dezamăgită. Chiar şi în est? În vest, orice urmă de vrajă pierise atunci când Apocalipsa se prăvălise peste Valyria şi Tărâmurile Verii Lungi, şi nici un oţel călit cu farmece, nici un aducător de furtuni sau dragoni nu mai putuse rezista, însă Dany auzise mereu că în est era altceva. Se spunea că insulele Mării de Jad erau străbătute de manticori, că vasiliscii infestau junglele din Yi Ti, că făcătorii de farmece, vrăjitorii şi aeromancerii îşi practicau artele pe faţă la Asshai, în vreme ce stăpânii umbrelor şi magii sângelui îşi urzeau teribilele lor vrăji în miez de noapte. De ce n-ar fi şi dragoni?

– Nu şi dragoni, spuse Irri. Bărbaţi curajoşi i-au omorât, pentru că dragonii erau nişte jivine înspăimântătoare. Este ştiut.

– Este ştiut, fu de acord Jhiqui.

– Un neguţător din Qarth mi-a spus odată că dragonii au venit din lună, glăsui blonda Doreah, încălzind un prosop deasupra focului.

Jhiqui şi Irri erau de aceeaşi vârstă ca Dany, fete Dothraki, luate în sclavie când Drogo distrusese *khalasar*-ul tatălui lor. Doreah era mai în vârstă, având aproape douăzeci de ani. Magister Illyrio o găsise într-o casă a plăcerilor din Lys. Când Dany întoarse curioasă capul, părul argintiu, ud, i se lipi pe ochi.

– Din lună?

– Mi-a spus că luna era un ou, *khaleesi,* spuse fata lyseniană. Cândva au fost două luni pe cer, însă una s-a aventurat prea aproape de soare şi s-a sfărâmat din cauza căldurii. O mie de mii de dragoni au ţâşnit din ea şi au băut focul din soare. De asta scuipă dragonii flăcări. Într-o bună zi, şi cealaltă lună va săruta soarele şi va crăpa şi atunci dragonii se vor întoarce.

Cele două fete Dothraki chicotiră şi se puseră pe râs.

– Ce sclavă smintită şi cu paie în cap eşti, spuse Irri.

Luna nu este un ou. Luna este o zeiţă, femeia soarelui. Este ştiut asta.

– Este ştiut, fu de acord şi Jhiqui.

Pielea lui Dany era bine frecată şi rozalie când ieşi din

vană. Jhiqui o întinse pe jos să-i ungă trupul cu uleiuri şi să-i scoată orice urmă de mizerie din pori. După aceea, Irri o stropi cu esenţă de flori şi scorţişoară. În vreme ce Doreah îi pieptănă părul până ce luci precum firul de argint, ea se gândi la lună, la ouă şi la dragoni.

Cina ei era o masă frugală, alcătuită din fructe şi brânză şi pâine prăjită, cu o ulcică de vin cu miere, ca să-i alunece bine pe gât..

– Doreah, rămâi să mănânci cu mine, porunci Dany când le trimise pe celelalte slujnice de acolo. Fata lyseniană avea părul de culoarea mierii şi ochii precum o zi de vară. Îşi plecă privirea când rămaseră singure.

– Mă onoraţi, *khaleesi,* spuse ea, însă nu era vorba de onoare, ci doar de servire. Mult după ce răsărise luna, ele încă mai discutau.

În noaptea aceea, când *Khal* Drogo veni, Dany îl aştepta. El se opri la intrarea cortului ei şi o privi cu surprindere. Ea se ridică încet şi-şi deschise mătăsurile de noapte şi le lăsă să cadă la pământ.

– Noaptea asta trebuie să ieşim, domnul meu, îi spuse ea, pentru că Dothrakii credeau că toate lucrurile importante într-o viaţă de om trebuiau săvârşite sub cerul liber.

Khal Drogo o urmă sub lumina lunii, iar clopoţeii din părul său zornăiau încet. La câţiva paşi de cortul ei se afla un pat din iarbă moale, iar acolo îl trase Dany jos. Când el încercă să o întoarcă, îi puse o mână pe piept.

– Nu, spuse ea. În noaptea asta îţi voi privi chipul.

În inima *khalasar*-ului nu exista intimitate. Dany simţea ochi asupra ei când îl dezbrăcă, auzi voci şoptite şi făcu lucrurile pe care i le spusese Doreah să le facă. Pentru ea nu însemna nimic. Nu era ea o *khaleesi?* Ochii lui erau singurii care contau, şi când se urcă pe el văzu în ei ceva ce nu mai văzuse niciodată înainte. Îl munci la fel de aprig pe cât îşi muncise Argintul, iar când sosi momentul plăcerii, *Khal* Drogo o strigă pe nume.

Se aflau în partea cealaltă a mări Dothraki atunci când Jhiqui atinse cu degetele curbura uşoară a pântecului ei şi spuse:

– *Khaleesi,* aveţi un copil.

– Ştiu, îi spuse Dany.

De onomastica ei împlinise paisprezece ani.

BRAN

În curtea de jos, Rickon alerga împreună cu lupii. Bran îl privea din scaunul de la fereastră. Oriunde fugea băiatul, Vântul Cenuşiu era acolo primul, sărind înaintea lui ca să-l depăşească, până ce Rickon îl vedea, țipa de încântare, şi o lua la goană în cealaltă direcție. Câinele Lățos alerga în urma sa, răsucindu-se şi muşcând dacă ceilalți lupi se apropiau prea mult. Blana lui se întunecase, devenind neagră, iar ochii-i erau ca o văpaie verde. Vara lui Bran ajunse ultimul. Era argintiu-fumuriu, cu ochii precum aurul galben, care văzuseră tot ce era de văzut. Mai mic decât Vântul Cenuşiu, şi mult mai precaut. Bran era convins că era şi cel mai deştept. Putea auzi râsul neobosit al fratelui său, când Rickon o rupse la fugă pe pământul bătătorit, alergând pe picioruşele lui de copil.

Îl usturau ochii. Ar fi vrut să fie acolo jos, râzând şi alergând. Necăjit de acest gând, Bran îşi şterse lacrimile înainte să înceapă să-i curgă. Cea de-a opta sa zi de nume trecuse. Acum era aproape un bărbat în toată firea, prea mare ca să plângă.

– A fost o minciună, rosti el cu amărăciune, amintindu-şi de cioara din visul său. Nu pot să zbor. Nu pot nici măcar să alerg.

– Ciorile sunt mincinoase, încuviință Bătrâna Nan din scaunul în care şedea, cosând. Ştiu o poveste despre o cioară.

– Nu vreau nici un fel de poveşti, se răsti Bran irascibil.

Îi plăcuseră cândva poveştile Bătrânei Nan. Înainte. Acum, totul era altfel. O lăsau cu el toată ziua, să-l supravegheze şi să-l spele şi să-i țină de urât, însă ea înrăutățea şi mai mult lucrurile.

– Urăsc poveştile tale idioate.

Bătrâna îi zâmbi cu gura ei fără dinți.

– Poveştile mele? Nu, micul meu domn. Poveştile nu sunt ale mele; ele *sunt,* pur şi simplu, au fost înaintea mea, vor fi după mine, înainte şi după tine.

Era o femeie hâdă, se gândi Bran cu dispreț, pirpirie şi smochinită, aproape oarbă, prea slăbită ca să urce treptele, cu numai câteva fire de păr alb rămase să-i acopere scăfârlia rozalie şi pătată. Nimeni nu ştia, cu adevărat, cât de bătrână

era, însă tatăl lui îi spusese că i se zicea Bătrâna Nan încă de pe vremea când era el copil. Cu siguranță, era cea mai bătrână persoană de la Winterfell, poate cea mai bătrână din toate cele Şapte Regate. Nan venise la castel ca dădacă a lui Brandon Stark, a cărui mamă murise la naşterea lui. El fusese cel mai mare dintre frații Lordului Rickard, bunicul lui Bran, sau poate un frate mai mic, ori un frate al tatălui *Lordului Rickard.* Uneori, Bătrâna Nan o spunea într-un fel, alteori în alt fel. În toate poveştile ei băiețelul murea la vârsta de trei ani, din cauza răcorii de vară, însă Bătrâna Nan stătuse la Winterfell cu propriii ei copii. Îşi pierduse amândoi băieții *În* război, când Regele Robert îşi câştigase tronul, iar nepotul ei fusese ucis sub zidurile de la Pyke, în timpul rebeliunii lui Balon Greyjoy. Fiicele sale se măritaseră de mult şi plecaseră şi muriseră. Singurul din sângele ei care-i mai rămăsese era Hodor, uriaşul cu minte puțină, care lucra la grajduri, însă Bătrâna Nan continua să-şi ducă zilele, să coasă şi să-şi depene poveştile.

– Nu-mi pasă ale cui poveşti sunt astea, îi spuse Bran, le urăsc.

Mu voia poveşti, cum n-o voia nici pe Bătrâna Nan. Îi voia pe mama şi pe tatăl lui. Voia să gonească cu Vara alături de el. Voia să se cațăre pe turnul prăbuşit şi să le ducă porumb ciorilor. Voia să-şi călărească din nou poneiul, împreună cu frații săi. Voia să fie din nou cum fusese înainte.

– Ştiu o poveste despre un băiat care ura poveştile, zise Bătrâna Nan cu micul ei zâmbet tâmp, acele mişcându-i-se în tot acest timp şi făcând *clic, clic, clic,* până când Bran simți că vrea să strige la ea.

Nu mai putea fi niciodată aşa cum fusese înainte, ştia. Cioara îl păcălise, făcându-l să zboare, dar când se trezise, era frânt şi lumea se schimbase. Îl părăsiseră toți, tatăl său şi mama şi surorile, ba chiar şi fratele său bastard, Jon. Tatăl îi promisese că va călări un armăsar adevărat la Debarcaderul Regelui, dar plecase fără el. Maester Luwin trimisese o pasăre la Lord Eddard cu un mesaj, o alta către mama lui şi o a treia către Jon, pe Zid, dar nu venise nici un răspuns.

– Din când în când, păsările se mai şi rătăcesc, copile, îi spusese maester. E cale lungă de aici până la Debarcaderul Regelui, s-ar putea ca mesajul să nu fi ajuns la ei.

Totuşi, Bran se simțea de parcă ar fi murit cu toții în timp ce dormea el, sau poate că el murise, iar ei îl uitaseră. Jory şi Ser Rodrik şi Vayon Poole plecaseră şi ei, la fel Hullen şi Harwin şi Tom Grasul şi un sfert din gărzi. Numai Robb şi Rickon mai erau aici, iar Robb se schimbase. Acum era Robb Stăpânul, ori încerca să fie. Purta o sabie adevărată şi nu mai zâmbea deloc. Îşi petrecea zilele instruind gărzile şi antrenându-se la lupta cu sabia, făcând curtea să răsune de fiare, pe când Bran privea nenorocit de la fereastră. Noaptea se închidea cu Maester Luwin, vorbind sau citind catastifele. Uneori pleca împreună cu Hallis Mollen, călare, şi lipseau chiar şi câteva zile, vizitând avanposturi îndepărtate. De fiecare dată când era plecat pentru mai mult de o zi, Rickon plângea şi-l întreba pe Bran dacă Robb o să se mai întoarcă. Chiar şi când era acasă, la Winterfell, Lordul Robb părea să dispună de mai mult timp pentru Hallis Mollen şi Theon Greyjoy decât avusese vreodată pentru frații săi.

– Aş putea să-ți spun povestea lui Brandon Constructorul, glăsui Bătrâna Nan. Asta a fost întotdeauna preferata ta.

Acum mii şi mii de ani, Brandon Constructorul ridicase Winterfell, iar unii spuneau că şi Zidul. Bran cunoştea povestea, dar nu fusese niciodată favorita lui. Poate că vreunuia dintre Brandoni i-ar fi plăcut. Uneori, Nan îi vorbea de parcă ar fi fost Brandon *al ei,* copilul pe care-l îngrijise în toți acei ani trecuți, iar alteori îl confunda cu unchiul său, Brandon, care fusese ucis de Regele Nebun înainte ca Bran să se fi născut. Trăia de atâta vreme, îi spusese mama odată, încât toți cei cu numele Brandon Stark deveniseră o singură persoană în mintea ei.

– Nu asta este preferata mea, spuse el. Cele care-mi plac sunt cele înspăimântătoare.

Auzi zarvă afară şi reveni la fereastră. Rickon alerga de-a lungul curții, spre punctul de pază de la porți, cu lupii pe urmele sale, însă turnul se interpunea, împiedicându-l să vadă ce se întâmplase. Se lovi cu pumnul peste coapsă, din cauza frustrării, şi nu simți nimic.

– Oh, dragul meu copil al verii, rosti Bătrâna Nan şoptit, ce ştii *tu* despre frică? Despre teama de iarnă, micul meu domn, când zăpezile cad până la treizeci de metri, iar vântul înghețat vine din nord urlând. Teama este pentru noaptea cea lungă, atunci când soarele îşi ascunde uneori fața ani

întregi, iar copiii mici se nasc şi trăiesc şi mor cu toții în beznă, în timp ce lupii străvechi se sfrijesc tot mai mult şi flămânzesc, iar umblătorii albi cutreieră pădurile.

– Vrei să spui Ceilalți, zise Bran arțăgos.

– Ceilalți, admise Bătrâna Nan. Cu mii şi mii de ani în urmă, a venit o iarnă rece şi aspră şi de necuprins, dincolo de tot ce-şi putea aminti omul. A căzut o noapte care a durat generații întregi, iar regii tremurau şi mureau în castelele lor, la fel ca turmele de porci în cotețe. Femeile îşi omorau mai degrabă copiii, decât să-i vadă flămânzind, plângeau şi-şi simțeau lacrimile înghețându-le pe ochi şi pe obraji. Glasul ei şi al acelor tăcură deopotrivă, iar ea privi în sus, spre Bran, cu ochii ei albicioşi, opaci, j şi întrebă: Deci, copile, astea-s poveştile care-ți plac?

– Păi, făcu Bran în silă, da, numai că...Bătrâna Nan dădu din cap.

– În toată bezna aceea, au venit Ceilalți, pentru prima dată, spuse ea, iar acele făcură din nou *clic, clic, clic.* Erau ființe reci, moarte, care urau fierul şi focul şi atingerea soarelui, şi orice creatură cu sânge cald în vene. Au măturat avanposturile şi oraşele şi regatele, au măcelărit eroi şi armate cu zecile, călărindu-şi armăsarii lor albi, morți, şi conducând măcelul. Nici toate săbiile omului nu puteau opri iureşul lor, nici chiar fecioarele şi copiii de țâță nu au aflat milă înaintea lor. Le vânau pe fete prin pădurile înghețate şi-şi hrăneau slujitorii morți cu carnea copiilor oamenilor.

Vocea ei coborâse foarte mult, devenind aproape o şoaptă, iar Bran trebui să se aplece ca să asculte.

– Astea erau vremurile de dinaintea venirii Andalilor, cu mult înainte ca femeile să fugă peste marea îngustă din oraşele Rhoyne, când sutele de regate ale acelor vremuri erau regatele Primilor Oameni, care luaseră pământurile de la copiii pădurii. Totuşi, ici-colo, în inima pădurii, copiii încă mai viețuiau în oraşele lor de lemn şi în dealurile săpate, iar fețele copacilor stăteau de strajă. Aşa că, pe când înghețul şi moartea ocupau pământul, ultimul dintre eroi s-a hotărât să-i caute pe copii, nădăjduind că vechile lor vrăji ar putea aduce înapoi armatele pe care le pierduseră oamenii. Se duse prin tărâmul mort cu sabia sa, un cal, un câine şi câțiva însoțitori. Căută timp de ani de zile, până ce deznădăjdui că nu-i găsise pe copiii pădurii în oraşele lor ascunse. Toți

prietenii săi muriră unul după celălalt, ba chiar şi calul său şi, în cele din urmă, şi câinele, iar sabia îi îngheţase atât de tare, încât lama se sfărâmă când încercă să o folosească. Iar Ceilalţi i-au adulmecat sângele cald şi s-au pus în linişte să-i ia urma, urmărindu-l cu haitele lor de păianjeni albi, mari cât dulăii...

Uşa se deschise cu o pocnitură, iar inima lui Bran tresări, în gură adunându-i-se gustul fricii subite, dar nu era decât Maester Luwin, cu Hodor iţindu-se în capul scărilor, în spatele lui.

– Hodor! anunţă băiatul de la grajduri, aşa cum îi era obiceiul, zâmbindu-le generos tuturor.

Însă Maester Luwin nu zâmbea.

– Avem oaspeţi, anunţă el, iar prezenţa ta este necesară, Bran.

– Ascultam o poveste acum, se plânse el.

– Poveştile mai pot aştepta, micul meu domn, iar când vei voi să te întorci la ele, tot acolo le vei găsi, spuse Bătrâna Nan. Oaspeţii nu sunt atât de răbdători, şi adesea aduc cu ei propriile lor poveşti.

– Cine-i? îl întrebă Bran pe Maester Luwin.

– Tyrion Lannister şi câţiva dintre oamenii din Rondul de Noapte, cu un mesaj de la fratele tău, Jon. Robb tocmai se întâlneşte cu ei. Hodor, vrei să-l ajuţi pe Bran pana in sala?

– Hodor! răspunse acesta bucuros şi îşi plecă pe sub canatul uşii capul său mare şi lăţos.

Hodor avea aproape doi metri înălţime. Era greu de crezut că era sânge din sânge cu Bătrâna Nan. Bran se întrebă dacă se va micşora la fel ca străbunica sa atunci când va fi bătrân. Părea puţin probabil, chiar dacă va ajunge să trăiască o mie de ani. Hodor îl ridică la fel de uşor ca pe un braţ de fân şi-l strânse la pieptul său masiv. Mirosea întotdeauna, vag, a cai, însă nu era un miros neplăcut. Braţele lui erau îngroşate de muşchi şi acoperite cu păr castaniu.

– Hodor, spuse el din nou.

Theon Greyjoy comentase, odată, că Hodor nu ştia multe, însă nimeni nu putea avea nici o îndoială că-şi cunoştea numele. Bătrâna Nan cotcodăcise ca o găină când auzise asta şi mărturisise că numele real al lui Hodor era Walder. Nimeni nu ştia de unde provenea „Hodor”, însă când el

începuse să-l rostească, aşa îi rămăsese numele. ' Era singurul cuvânt pe care-l spunea.

O lăsară pe Bătrâna Nan în încăperea din turn, cu andrelele ei şi cu amintirile. Hodor fredona ceva fără nici o noimă cărându-l pe Bran în jos pe scări şi prin coridor, urmat de Maester Luwin, acesta grăbindu-se să țină ritmul cu paşii mari ai băiatului de la grajduri.

Robb era aşezat pe jilțul înalt al tatălui, purtând cămaşă de zale şi piele tare şi fața impasibilă a lui Robb Stăpânul. Theon Greyjoy şi Hallis Mollen stăteau lângă el Doisprezece soldați de gardă erau aliniați lângă pereții din piatră cenuşie, sub ferestrele înalte şi înguste. În mijlocul încăperii se aflau piticul cu slujitorii săi şi patru necunoscuți în negru, din Rondul de Noapte. Bran simți tensiunea din sală în momentul când Hodor trecu pragul uşii.

– Orice om din Rondul de Noapte este binevenit aici, la Winterfell, cât va pofti el să stea, spunea Robb cu un glas care îi aparținea lui Robb Stăpânul.

Îşi ținea sabia peste genunchi, cu lama afară, sub ochii tuturor. Chiar şi Bran ştia ce însemna să-ți întâmpini un oaspete cu sabia scoasă din teacă.

– Orice om din Rondul de Noapte, repetă piticul, în afară de mine, dacă înțeleg eu bine, băiete?

Robb se ridică şi-şi aținti vârful sabiei spre el.

– Eu sunt stăpânul aici, atât timp cât mama şi tatăl meu sunt plecați, Lannister, aşa că nu eşti „băiete” cu mine.

– Dacă eşti lordul aici, ar trebui să înveți cuvântul „politețe”, răspunse omulețul, nebăgând în seamă vârful sabiei, ațintit spre fața sa. Din câte se pare, bastardul de frate-tău are toate calitățile tatălui tău.

– *Jon,* icni Bran în brațele lui Hodor.

Piticul se întoarse să-l privească.

– Deci este adevărat, băiatul trăieşte. Nici nu-mi vine să cred. Voi, cei din neamul Stark, sunteți greu de omorât.

– Iar voi, Lannisterii, ați face bine să țineți minte asta, zise Robb coborându-şi sabia. Hodor, adu-l pe fratele meu aici.

– Hodor, spuse Hodor, şi alergă înainte cu paşi mici, zâmbind tot timpul, şi-l aşeză pe Bran în tronul înalt al Casei Stark, unde şezuseră lorzii de Winterfell încă de pe vremurile când îşi spuneau Regi ai Nordului.

Tronul era din piatră rece, lustruit perfect de

nenumăratele dosuri; la capetele brațelor masive erau sculptate țeste de lupi străvechi. Bran se prinse de ele când se aşeză, picioarele sale atârnând inutile. Tronul îl făcea să se simtă aproape ca un bebeluş. Robb îşi puse o mână pe umărul său.

– Ziceai că ai o treabă cu Bran. Ei bine, uite-l, Lannister.

Bran era cât se putea de incomodat de ochii lui Tyrion Lannister. Unul era negru, iar celălalt verde, şi amândoi priveau spre el, studiindu-l, cântărindu-l.

– Mi s-a spus că-ți plăcea să te cațeri, Bran, zise în cele din urmă omulețul. Povesteşte-mi cum s-a întâmplat să cazi în ziua aceea.

– Dar *nici nu* am căzut, insistă Bran.

Nu căzuse, niciodată, niciodată, *niciodată,*

– Copilul nu-şi mai aminteşte nimic despre cădere, sau despre urcuşul de dinaintea ei, rosti cu blândețe Maester Luwin.

– Ciudat, făcu Tyrion Lannister.

– Fratele meu nu este aici ca să răspundă la interogatorii, zise Robb tăios. Spune ce ai de spus şi apoi vezi-ți de drum.

– Am un dar pentru tine, îi zise piticul lui Bran. Îți place să călăreşti, băiete?

Maester Luwin păşi înainte.

– Domnul meu, copilul nu-şi mai poate folosi picioarele. Nu poate sta pe un cal.

– Prostii, zise Lannister. Cu un cal pe măsură şi cu o şa potrivită, chiar şi un olog poate călări.

Cuvântul se împlântă ca un cuțit în inima lui Bran. Simți cum lacrimile i se adună nestăvilite în ochi.

– Nu sunt *olog!*

– Atunci, nici eu nu sunt pitic, spuse piticul cu o strâmbătură a buzelor. Tatăl meu ar fi încântat să audă asta.

Greyjoy râse.

– La ce fel de cal şi şa v-ați gândit? întrebă Maester Luwin.

– Un cal isteț, răspunse Lannister. Băiatul nu-şi poate folosi picioarele ca să strunească un animal, aşa că trebuie să adaptezi calul la călăreț, să-l înveți să răspundă la comenzile sale, la vocea sa. Aş începe cu un căluț de un an, neatins de om, fără nici un antrenament de care să fie dezvățat. Scoase o bucată de hârtie de la centură. Dă-i-o

şelarului vostru. El va face restul.

Maester Luwin luă bucata de hârtie din mâna piticului, curios ca o veveriță mică şi cenuşie. O despături şi o studie.

– Înțeleg. Desenați frumos, domnul meu. Da, ar trebui să funcționeze. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta şi eu.

– Mie mi-a venit mult mai uşor ideea, Maester. Nu este grozav de departe de propriile mele şei.

– Chiar aş putea să călăresc? întrebă Bran.

Voia să-i creadă, însă îi era teamă. Poate că era doar o minciună. Şi cioara îi promisese că va zbura.

– Vei putea, îi spuse piticul. Şi-ți jur, băiete, că pe spinarea unui cal vei la fel de înalt ca oricare dintre ei.

Robb Stark părea uluit.

– E vreo capcană, Lannister? Ce înseamnă Bran pentru tine? De ce ai vrea să-l ajuți?

– Fratele tău, Jon, m-a rugat. Iar eu am un punct sensibil în sufletul meu pentru ologi şi bastarzi şi oameni bolnavi.

Tyrion Lannister îşi puse o mână pe inimă şi rânji.

Uşa care dădea în curte se deschise dintr-odată. Lumina soarelui năvăli în sală când Rickon dădu buzna înăuntru, cu respirația tăiată. Lupii străvechi erau lângă el. Băiatul se opri lângă uşă, cu ochii holbați, însă lupii înaintară. Ochii lor îl descoperită pe Lannister, sau poate că doar îi adulmecaseră mirosul. Primul care începu să mârâie fu Vara. Apoi Vântul Cenuşiu i se alătură. Se furişară către omuleț, unul din dreapta, celălalt din stânga.

– Lupilor nu le place mirosul tău, Lannister, comentă Theon Greyjoy.

– Poate că este timpul să-mi văd de drum, spuse Tyrion.

Făcu un pas în spate..., iar Câinele Lățos ieşi din umbre, în urma lui, rânjindu-şi colții. Lannister se cabra, iar Vara se întinse spre el din lateral. El se retrase, nesigur pe picioarele sale, iar Vântul Cenuşiu se repezi la mâneca sa, dinții lui smulgând o bucată de pânză.

– *Nu!* strigă Bran de la înălțimea scaunului său, pe când oamenii lui Lannister puseră mâna pe săbii. Vară, *aici* Vară, la mine!

Lupul străvechi auzi vocea şi se uită spre Bran, apoi din nou spre Lannister. Se târî înapoi, îndepărtându-se de omuleț şi se aşeză sub picioarele atârnând ale lui Bran. Robb îşi ținuse răsuflarea. Expiră cu un oftat şi strigă:

– Vânt Cenuşiu!

Lupul său străvechi se duse la el, rapid şi pe neauzite. Acum mai rămăsese doar Câinele Lățos țopăind în jurul omulețului, cu ochii arzând precum flăcările verzi.

– Rickon, cheamă-l, strigă Bran spre țâncul de frate-său, iar Rickon îşi aminti că exista şi strigă:

– Aici, Lățosule, vino aici.

Lupul negru îi oferi lui Lannister un mârâit final şi țâşni spre Rickon, care-şi petrecu mâinile pe după gâtul lui. Tyrion Lannister îşi desfăcu eşarfa de la gât, îşi şterse fruntea şi spuse cu un glas moale:

– Ce interesant!

– Sunteți bine, stăpânul meu? întrebă unul dintre oamenii săi, cu sabia în mână. Privea nervos spre lupii străvechi în timp ce vorbea.

– Mâneca mea e sfâşiată, iar izmenele mele sunt ne-plăcut de umede, însă nimic nu mi-a lezat demnitatea.

Până şi Robb păru zguduit.

– Lupii... nu ştiu de ce au făcut asta....

– Fără îndoială, m-au luat drept cină. Lannister se înclină țeapăn spre Bran. Îți mulțumesc pentru că i-ai chemat înapoi, tinere. Îți promit însă că m-ar fi găsit destul de indigest. Iar acum chiar că voi pleca.

– Un moment, domnul meu, spuse Maester Luwin. Se duse spre Robb şi se ținură foarte aproape unul de altul, şuşotind.

Bran încercă să tragă cu urechea, însă glasurile lor erau prea coborâte. În cele din urmă, Robb îşi băgă sabia în teacă.

– S-ar... s-ar putea să fi fost prea aspru cu tine, zise el. Ai făcut pentru Bran un gest de bunăvoință, iar eu... Robb făcu un efort să-şi schimbe atitudinea. Winterfell îți oferă ospitalitatea sa, dacă o doreşti, Lannister.

– Scuteşte-mă de amabilitățile astea false, băiete. Nu mă iubeşti şi nu mă doreşti aici. Am văzut un han dincolo de zidurile tale, în oraşul de iarnă. Am să găsesc acolo un pat, iar amândoi vom dormi mai uşor. Pentru câteva parale, s-ar putea să găsesc chiar şi o târfă pe acolo, care să-mi încălzească cearşafurile. Se întoarse spre unul dintre frații în negru, un om bătrân, cu spatele strâmb şi barba încâlcită. Yoren, când se crapă de ziuă, mergem spre sud. Mă vei găsi, fără îndoială, pe drum. Apoi se îndreptă spre ieşire,

chinuindu-se să străbată sala pe picioarele lui scurte, trecând de Rickon şi de uşă. Oamenii săi îl urmară.

Cei patru oameni din Rondul de Noapte rămaseră. Robb se întoarse spre ei, nesigur.

– Am pus să vă pregătească nişte camere şi veți afla apă fierbinte din belşug, să vă spălați de praful de pe drum. Nădăjduiesc că ne veți onora venind la masa de seară.

Spuse toate astea cu atâta nepricepere, încât până şi Bran observă; era un discurs pe care-l învățase pe de rost, nu erau cuvinte spuse din inimă, însă frații în negru îi mulțumiră cu toții la fel.

Vară îi urmă pe trepte în sus, în turn, pe când Hodor îl ducea pe Bran înapoi la patul său. Bătrâna Nan era adormită în jilțul ei. Hodor spuse „Hodor", o luă pe bunica lui şi o duse de acolo în vreme ce ea sforăia uşor, iar Bran căzu pe gânduri. Robb îi promisese că putea sta la masă împreună cu Rondul de Noapte, în Sala Mare.

– Vară, strigă el. Lupul sări în patul lui. Bran îl îmbrățişa atât de tare, încât îi putu simți răsuflarea fierbinte oprindu-se în obrajii săi. Acum pot călări, îi şopti el prietenului său. Vom putea merge la vânătoare, prin păduri, cât de curând. Stai şi aşteaptă.

După o vreme îl fură somnul. În vis urca din nou pe turnul fără ferestre, degetele sale înfigându-se printre spațiile dintre pietrele înnegrite, în vreme ce picioarele căutau sprijinul. Urca tot mai mult, printre nori şi în cerul nopții şi, cu toate astea, turnul continua să se înalțe deasupra sa. Când se opri ca să privească în jos, era uşor amețit şi-şi simți degetele alunecând. Bran țipă şi se agăță de viață cu toate forțele. Pământul era la o mie de kilometri sub el şi nu putea zbura. *Nu putea zbura.* Aşteptă până când inima încetă să-i mai bubuie în piept, până ce reuşi să respire, şi-şi reluă ascensiunea. Nu mai era altă cale decât în sus. La mare distanță deasupra sa, conturându-se în fața lunii, credea că distinge formele capetelor de balaur. Brațele sale erau zdrelite şi-l dureau, dar nu îndrăznea să se odihnească. Se forță să urce şi mai repede. Himerele îi priveau ascensiunea. Ochii lor străluceau roşietici, precum cărbunii încinşi din vatră. Poate că unele dintre ele fuseseră lei, însă acum erau răsucite şi groteşti. Bran le putea auzi şoptind una către cealaltă, cu glasuri molatice, de piatră,

îngrozitoare. Nu trebuia să le asculte, îşi spuse, nu trebuia să le audă, iar atât timp cât nu le auzea, era în siguranță. Însă când himerele se desprinseră din piatră şi goniră spre partea lui de turn, el ştiu că nu era deloc în siguranță.

– N-am auzit, începu el să plângă pe măsură ce se apropiau tot mai mult. N-am auzit, n-am auzit.

Se trezi cu respirația tăiată, pierdut în beznă şi văzu o umbră imensă acoperindu-l.

– N-am auzit, şopti el, tremurând de frică, însă umbra spuse „Hodor" şi aprinse o lumânare lângă pat, iar Bran oftă uşurat.

Hodor îi şterse transpirația de pe față cu o cârpă moale şi umedă, iar mâinile sale îndemânatice şi blânde îl îmbrăcară. Când sosi vremea, îl duse până în Sala Mare, unde fusese aşezată, chiar lângă foc, o masă lungă, pe căpriori. Locul lordului, din capătul mesei, fusese lăsat neocupat, însă Robb se aşezase chiar în dreapta lui, cu Bran vizavi de el. În seara aceea mâncară purcel de lapte şi plăcintă de porumbel şi gulii tăvălite în unt, iar ca desert, bucătarul le promisese faguri cu miere. Vară înşfăca resturile de la masă întinse, în vreme ce Vântul Cenuşiu şi Câinele Lățos se luptau pentru un os într-un colț al sălii. Câinii din Winterfell nu s-ar fi apropiat de sală. La început, lui Bran i se păruse ciudat, însă acum începea să se obişnuiască.

Yoren era seniorul dintre frații în negru, aşa că majordomul îl aşezase între Robb şi Maester Luwin. Bătrânul avea un miros acru, de parcă nu s-ar mai fi spălat de foarte multă vreme. Rupea carnea direct cu dinții, crăpa coastele ca să sugă măduva şi dădea din umeri la pomenirea numelui Jon Snow.

– E nenorocirea lui Ser Alliser, mormăi el, iar doi dintre companionii săi izbucniră în râs dintr-un motiv de neînțeles pentru Bran.

Însă când Robb ceru veşti despre unchiul Benjen, frații în negru tăcură cu toții ca la comandă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Bran.

Yoren îşi şterse degetele de jiletca sa.

– Sunt veşti rele, domnii mei, şi nu aşa voiam să vă răsplătim pentru carne şi miere, însă bărbatul, dacă pune o întrebare, trebuie să-i suporte şi răspunsul. Stark nu mai e.

Unul dintre ceilalți bărbați din Rondul de Noapte glăsui:

– Bătrânul Urs l-a trimis în căutarea lui Waymar Royce, şi încă nu s-a întors, domnul meu.

– E de prea multă vreme plecat, zise Yoren. Mai mult ca sigur că este mort.

– Unchiul meu nu este mort, spuse Robb Stark tare, cu furie în glas. Se ridică de pe bancă şi puse mâna pe mânerul sabiei sale. Mă auziți? *Unchiul meu nu este mort!*

Vocea lui se reverberă între pereții de piatră, iar lui Bran i se făcu dintr-odată teamă. Bătrânul puturos, Yoren, se uită spre Robb fără să pară impresionat.

– Cum spuneți dumneavoastră, stăpâne, zise el, apoi îşi scoase o bucată de carne rămasă între dinți. Cel mai tânăr dintre frații în negru se foi neliniştit în scaun.

– Nu se mai află nimeni la Zid care să cunoască pădurea bântuită mai bine decât Benjen Stark. Va găsi el calea înapoi.

– Păi, zise Yoren, poate că o va găsi, poate că nu. S-au mai dus bărbați de nădejde prin pădurea aia şi nu au mai j ieşit niciodată.

Bran nu se putu gândi decât la povestea spusă de Bătrâna Nan, despre Ceilalți şi despre ultimul erou vânat prin pădurea albă de oameni morți şi de păianjeni mari cât nişte câini. Pentru o clipă i se făcu teamă, însă îşi aminti imediat cum se sfârşea povestea.

– Copiii îl vor ajuta, spuse el, copiii pădurii!

Theon Greyjoy chicoti, iar Maester Luwin replică:

– Bran, copiii pădurii sunt morți de mii de ani. Tot ce a rămas din ei sunt chipurile de pe copaci.

– Aici s-ar putea să fie aşa, Maester, făcu Yoren, dar dincolo de Zid, cine ar putea şti? Acolo, nimeni nu poate spune ce-i mort şi ce-i în viață.

În noaptea aceea, după ce farfuriile fură strânse, Robb îl duse chiar el pe Bran în pat. Vântul Cenuşiu deschidea calea, iar Vară îi urma îndeaproape. Fratele său era puternic pentru vârsta lui, iar Bran era uşor ca o mână de zdrențe, însă scările erau abrupte şi era întuneric, iar Robb gâfâia din greu când ajunse sus. Îl puse pe Bran în pat, acoperindu-l cu păturile, şi stinse lumânarea. Pentru o vreme, mai rămase lângă el, în întuneric. Bran ar fi vrut să-i vorbească, însă nu ştia ce să-i spună.

– O să-ți găsim un cal, îți promit, îi şopti în cele din urmă,

Robb.

– Se mai întorc? îl întrebă Bran.

– Da, răspunse celălalt cu atâta speranță în voce, încât Bran își dădu seama că-l auzise pe fratele său și nu pe Lordul Robb. Mama se va întoarce curând acasă. Poate că ne aruncăm pe cai să-i ieșim în întâmpinare, când vine. Nu crezi că ar surprinde-o, să te vadă pe cal? Chiar și în întunericul din încăpere, Bran putea simți zâmbetul fratelui său. Iar după asta, vom călări spre nord, să vedem Zidul. Nici măcar nu-i vom spune lui Jon că venim, doar vom sosi acolo într-o zi, tu și cu mine. Va fi ca o aventură.

– O aventură, repetă Bran jinduind.

Își auzi fratele hohotind. Era atât de întuneric în încăpere, încât nu putu vedea lacrimile de pe fața lui, așa că întinse mâna. Degetele lor se uniră.

EDDARD

– Moartea Lordului Arryn a fost un moment de mare tristețe pentru noi toți, domnul meu, spuse Marele Maester Pycelle. Aş fi mai mult decât bucuros să vă povestesc ce ştiu despre felul în care a plecat dintre noi. Şedeți. Doriți să gustați ceva? Poate nişte curmale? Am şi nişte prune foarte bune. Vinul nu se mai împacă de mult cu digestia mea, mă tem, însă vă pot oferi câte o cupă de lapte la gheață, îndulcit cu miere. În dogoarea asta îl găsesc foarte înviorător.

Căldura nu putea fi negată; Ned îşi simțea tunica de mătase lipindu-i-se pe piept. Aerul umed şi greu acop rea oraşul ca o pătură de lână, iar malurile râului colcăiau de mulțimea săracilor care-şi părăsiseră cocioabele lor sufocante şi încinse pentru a se lupta pentru un loc de dormit lângă apă, unde mai venea câte o adiere.

– Asta ar fi amabil din partea dumneavoastră, zise el luând loc.

Pycelle ridică între degetul mare şi arătător un mic clopot de argint şi-l scutură încet. O tânără slujnică suplă se grăbi în seră.

– Lapte rece pentru Mâna Regelui şi pentru mine, dacă eşti atât de drăguță, copilă. Bine îndulcit. Pe când fata se îndepărta pentru a le aduce băuturile, Marele Maester îşi împreună degetele şi-şi odihni mâinile pe burtă şi spuse: Oamenii de rând zic că ultimul an al verii este întotdeauna şi cel mai fierbinte. Nu este chiar adevărat, dar uneori aşa se simte, nu? În zile ca acestea, vă invidiez pe voi, nordicii, pentru zăpezile verii. Colanul încărcat de giuvaiere din jurul gâtului zornăi uşor când bătrânul se foi în jilțul său. Pentru a o spune pe cea dreaptă, vara Regelui Maekar a fost mai fierbinte decât asta şi aproape la fel de lungă. Au existat smintiți, chiar şi în Citadelă, care au luat asta drept un semn că venise, în cele din urmă, Vara cea Mare, vara care nu se va mai termina niciodată, însă în cel de-al şaptelea an s-a curmat brusc, am avut o toamnă scurtă şi o iarnă îngrozitor de lungă. Totuşi, căldura a fost cumplită pe întreaga ei durată. Oraşul Vechi fierbea şi se cocea la căldură ziua şi revenea la viață numai noaptea. Ne plimbam prin grădinile de lângă râu şi ne contraziceam asupra zeilor, îmi amintesc de *mirosul* acelor nopți, domnul meu, parfumul

şi dulceaţa lor, pepenii copţi, piersicile şi rodiile şi florile de lună. Pe atunci eram tânăr, încă îmi făuream colanul. Căldura nu mă istovea ca acum. Pleoapele lui Pycelle coborâseră atât de grele peste ochi, încât părea că era pe jumătate adormit. Scuzele mele, Lord Eddard. Nu aţi venit aici să ascultaţi bâiguielile mele smintite despre o vară uitată, dinainte să se fi născut tatăl dumneavoastră. Iertaţi-mi, dacă vă milostiviţi, aiurelile de om bătrân. Mă tem că minţile sunt precum săbiile. Cele vechi ruginesc. Ah, iată şi laptele nostru.

Slujnica puse tava între ei, iar Pycelle îi dărui un zâmbet.

– Dulce copilă. Luă cupa, gustă şi dădu din cap. Mulţumesc. Poţi pleca.

Când fata îi părăsi, Pycelle privi spre Ned cu ochii lui spălăciţi, bătrânicioşi.

– Deci unde eram? Oh, da. Aţi întrebat de Lordul Arryn…

– Am întrebat. Ned sorbi din politeţe din lapte. Avea o răcoare plăcută, însă era mult prea dulce pe gustul său.

– Dacă este să fie spus adevărul, de o vreme Mâna nu mai părea să fie în apele sale, zise Pycelle. Am stat împreună la sfat, mulţi ani la rând, iar semnele erau acolo pentru a fi descifrate, însă le-am pus pe seama poverilor pe care le purtase atât de mult timp. Umerii lui laţi erau îngreunaţi de toate grijile regatului şi de multe altele pe lângă. Fiul său era mereu bolnăvicios, iar doamna soţia sa era atât de îngrijorată, încât nu-l scăpa din ochi. Era suficient să istovească şi un om în putere, iar Lordul Jon nu mai era atât de tânăr. Nu e de mirare că părea mereu dus pe gânduri şi obosit. Ori aşa credeam eu atunci. Totuşi, acum sunt mai puţin sigur.

– Ce-mi puteţi spune de boala lui de pe urmă?Marele Maester îşi întinse mâinile într-un gest de mâhnire.

– A venit la mine într-o zi, cerându-mi o anumită carte, la fel de voinic şi de sănătos ca întotdeauna, deşi mi se părea că era apăsat de o grijă adâncă. În dimineaţa următoare se zvârcolea de durere, prea bolnav ca să se mai poată ridica din pat. Maester Colemon a crezut că era vorba de o răceală a stomacului. Vremea fusese fierbinte, iar Mâna bea adesea vin de la gheaţă, care poate tulbura digestia. Când însă Lordul Jon a continuat să slăbească, m-am dus la el chiar eu, însă zeii nu mi-au dat puterea de a-l vindeca.

– Am auzit că l-ați izgonit pe Maester Colemon.

– Aşa am făcut, şi mă tem că Lady Lysa nu-mi va ierta niciodată asta. Poate că am greşit, dar în acel timp am crezut că aşa era mai bine. Maester Colemon îmi este ca un fiu, şi nu pot compara cu nimic stima mea pentru capacitățile sale, însă este tânăr şi tinerii, adesea, nu înțeleg fragilitatea trupurilor bătrâne. Îl trata pe Lord Arryn cu poțiuni purgative şi suc de ardei şi mă temeam că asta l-ar fi putut ucide.

– V-a spus Lordul Arryn ceva în ultimele lui ore?

Pycelle îşi încreți sprânceana.

– În ultimul stadiu al febrei sale, Mâna a strigat numele *Robert* de mai multe ori, însă dacă-l chema pe fiul său sau pe rege n-aş putea spune. Lady Lysa nu i-a permis băiatului să intre în camera de suferință, de teamă ca nu cumva să cadă şi el bolnav. Regele a venit şi s-a aşezat lângă pat, unde a rămas ore în şir, vorbind şi glumind despre vremurile trecute, în speranța că va ridica moralul Lordului Jon. Dragostea lui era năvalnică la văz.

– Nu a fost nimic altceva? Nici un cuvânt în final?

– Când mi-am dat seama că speranța pierise, i-am dat Mâinii lapte de mac, ca să nu mai sufere. Înainte însă de a închide ochii pentru ultima oară, a şoptit ceva spre rege şi doamna lui, o binecuvântare pentru fiul său. *Sămânța este puternică,* a zis el. La urmă, vorba lui era prea împleticită pentru a mai putea fi înțeleasă. Moartea nu a venit decât în dimineața următoare, însă Lordul Jon îşi regăsise deja pacea. Nu a mai vorbit deloc.

Ned mai luă încă o înghițitură de lapte, temându-se să nu-i vină rău din cauza dulceții.

– Vi s-a părut, cumva, că ar fi fost ceva nenatural în moartea Lordului Arryn?

– Nenatural? Glasul bătrânului maester era firav ca o şoaptă. Nu, nu aş putea spune aşa ceva. A fost, cu siguranță, tristă. Totuşi, în felul ei, moartea este lucrul cel mai natural dintre toate, Lord Eddard. Jon Arryn doarme în pace acum, scăpat, în sfârşit, de apăsări.

– Această boală care l-a răpus.... Ați mai văzut aşa ceva la alți oameni?

– Am fost Mare Maester al celor Şapte Regate pentru aproape patruzeci de ani, răspunse Pycelle. Sub bunul

nostru Rege Robert şi sub Aerys Targaryen înaintea lui şi tatăl său, Jaehaerys al II-lea înaintea lui, ba chiar şi în timpul scurtelor luni de domnie a tatălui lui Jaehaerys, Aegon cel Norocos, cel de-al Cincilea după Numele Său, am văzut mai multă boală decât mi-aş putea aminti, lordul meu. Vă voi spune aşa: fiecare caz este diferit, şi toate j sunt la fel. Moartea Lordului Jon nu a fost mai ciudată decât oricare alta.

– Soția lui credea altceva.

Marele Maester dădu din cap.

– Îmi amintesc că văduva este sora nobilei dumneavoastră soții. Dacă un bătrân poate fi iertat pentru vorba sa directă, lăsați-mă să spun că durerea poate tulbura chiar şi cele mai puternice şi disciplinate minți, iar Lady Lysa nu a fost niciodată una dintre acestea. De la ultimul ei copil născut mort, vedea duşmani în orice umbră, iar moartea soțului ei, lordul, a lăsat-o zdruncinată şi pierdută.

– Deci, sunteți sigur că Jon Arryn a murit de boală năprasnică?

– Sunt, răspunse Pycelle cu gravitate. Dacă nu a fost boală, bunul meu lord, ce altceva ar fi putut fi?

– Otravă, sugeră Ned calm.

Ochii adormiți ai lui Pycelle se deschiseră brusc. Bătrânul maester se foi neliniştit în scaun.

– Un gând tulburător. Nu suntem în Oraşele Libere, unde astfel de lucruri se întâmplă adesea. Marele Maester Aethelmure scria că toți bărbații poartă crima în sufletul lor, dar chiar şi aşa, otrăvitorul este dincolo de dispreț. Căzu un moment pe gânduri, cu ochii pierduți în visare. Ceea ce sugerați este posibil, lordul meu, dar nu cred că aşa a fost. Chiar şi un maestru grădinar cunoaşte otrăvurile comune, iar Lord Arryn nu a dovedit nici un semn de otrăvire. Iar Mâna era iubită de toți. Ce fel de monstru în piele de om ar fi îndrăznit să ucidă un astfel de nobil lord?

– Am tot auzit că otrava este arma femeii. Pycelle îşi mângâie gânditor barba.

– Aşa se spune. A femeilor, a laşilor… chiar şi a eunucilor, îşi drese glasul şi scuipă grăbit un ghemotoc de flegmă. Deasupra lor, un corb croncăni tare. Lordul Varys s-a născut sclav la Lys, ştiați asta? Să nu aveți încredere în păianjeni, lordul meu.

Asta nu trebuia să i-o spună nimeni lui Ned; era ceva legat de Varys care-i făcea pielea de găină.

– Îmi voi aminti de asta, Maester. Şi vă mulţumesc pentru ajutorul dumneavoastră. V-am răpit destul timp.

Ned se ridică. Marele Maester Pycelle se sculă în cei de pe scaun şi-l conduse pe Ned până la uşă.

– Nădăjduiesc că v-am ajutat cât de puţin să vă uşuraţi sufletul. Dacă mai pot face orice altceva pentru dumneavoastră, nu trebuie decât să-mi spuneţi.

– Încă un lucru, rosti Ned. Aş fi curios să examinez cartea pe care i-aţi împrumutat-o lui Jon cu o zi înainte de a cădea la pat.

– Mă tem că o veţi găsi prea puţin interesantă, zise Pycelle. Era un tom plicticos, scris de Marele Maester Malleon, despre genealogia marilor case.

– Totuşi, aş dori să-l văd.

Bătrânul deschise uşa.

– După cum doriţi. Îl am pe aici, pe undeva. Când îl voi găsi, voi face să vă fie trimis imediat.

– Aţi fost foarte îndatoritor, îi spuse Ned. Apoi, ca şi cum şi-ar fi amintit dintr-odată, adăugă: O ultimă întrebare, dacă aţi fi atât de bun. Mi-aţi spus că regele era la patul Lordului Arryn când acesta a murit. Mă întreb dacă era şi regina cu el.

– Ah, nu, spuse Pycelle. Ea şi copii călătoreau spre J Casterly Rock, în compania tatălui ei. Lordul Tywin venise cu o suită pentru turnirul din oraş, de ziua Prinţului Jeffrey, fără îndoială sperând că-l va vedea pe fiul său, Jaime, luând coroana campionului. Cu asta a fost întristător de dezamăgit. A căzut asupra mea sarcina de a-i trimite reginei vestea morţii subite a Lordului Arryn.

Nu am trimis niciodată vreo pasăre cu inima atât de îndurerată.

– Aripi întunecate, cuvinte întunecate, murmură Ned. Era un proverb pe care Bătrâna Nan i-l spusese pe când era băietan.

– Aşa zic nevestele de pescar, se învoi Marele Maester Pycelle, însă ştim că nu este întotdeauna aşa. Când pasărea Maesterului Luwin a adus vestea despre Bran al dumneavoastră, mesajul a zdruncinat inima fiecăruia din castel, nu?

– Precum spuneți, Maester.

– Zeii sunt îndurători. Pycelle își plecă fruntea. Veniți la mine de câte ori poftiți, Lord Eddard. Sunt aici să vă slujesc.

Da, se gândi Ned pe când ușa se închidea în urma lui, *dar pe cine?*

Pe drumul spre apartamentele sale, se întâlni cu fiica sa pe treptele spiralate ale Turnului Mâinii; Arya flutura din brațe în timp ce se străduia să-și păstreze echilibrul într-un singur picior. Piatra zgrunțuroasă îi zgâriase tălpile dezgolite. Ned se opri și o privi.

– Arya, ce faci?

– Syrio spune că dansatorii pe apă pot sta pe vârful degetelor ore întregi. Mâinile ei bătură aerul pentru a-i menține echilibrul. Ned trebui să zâmbească.

– Pe care deget? o tachina el.

– Pe *orice* deget, spuse Arya, exasperată de întrebare. Sări de pe piciorul drept pe cel stâng, clătinându-se periculos înainte de a-și recăpăta echilibrul.

– Chiar trebuie s-o faci aici? o întrebă el. Ar fi o căzătură cam urâtă, pe trepte.

– Syrio spune că un dansator nu cade *niciodată. Î*și coborî piciorul stâng pentru a se sprijini pe amândouă. Tată, vine Bran să stea și să locuiască acum cu noi?

– Nu pentru multă vreme, scumpa mea, îi spuse el. Trebuie să-și recapete puterea.

Arya își mușcă buza.

– Ce va face când va crește mare?

Ned îngenunche lângă ea.

– Va avea ani de zile ca să afle răspunsul, Arya. Deocamdată, este destul să știm că va trăi. În noaptea când pasărea venise de la Winterfell, Eddard Stark le luase pe fete la castelul grădinii zeilor, un teren plantat cu ulmi și arini și plopi, care dominau râul. Copacul inimii de acolo era un stejar falnic, cu crengile bătrâne năpădite de iederă; îngenuncheaseră în fața lui pentru a-și oferi ofrandele, de parcă ar fi fost lemnul stăvilarului. Sansa alunecase în brațele somnului când se ridicase luna, iar Arya câteva ore mai târziu, ghemuindu-se în iarbă, sub mantia lui Ned. În toate acele ore întunecate, el rămăsese de veghe singur. Când zorii se iviseră deasupra orașului, florile de un roșu-închis ale răsuflării dragonului le înconjurau pe fete acolo

unde se găseau.

– L-am visat pe Bran, îi şoptise Sansa. L-am văzut zâmbind.

– Avea de gând să devină cavaler, spuse acum Arya. Un cavaler în Garda Regelui. Mai poate fi cavaler?

– Nu, răspunse Ned. Nu vedea la ce bun s-o mai mintă. Totuşi, într-o bună zi, s-ar putea să fie lordul unui mare avanpost şi să şadă în consiliul regelui. Ar putea ridica şi el un castel, la fel ca Brandon Constructorul, sau să plece cu vreo corabie pe întinsul Mării de Apus, sau să intre în credința mamei tale şi să devină un Mare Septon.

Însa nu va mai alerga niciodată pe lângă lupul său, se gândi, cu o tristețe prea adâncă pentru a putea fi cuprinsă în cuvinte, *sau să se aşeze cu o femeie, să-şi țină propriul fiu în brațe.*

Arya îşi înclină capul într-o parte.

– Aş putea să fiu şi eu consilier al regelui sau să construiesc castele şi să devin Mare Septon?

– Tu, spuse Ned sărutând-o uşor pe sprâncene, te vei mărita cu un rege şi vei domni în castelul său, iar fiii tăi vor deveni cavaleri şi prinți şi lorzi şi, desigur, unul dintre ei poate chiar Mare Septon.

Arya îşi şterse fața.

– Nu, spuse ea, asta-i pentru Sansa.

Îşi ridică piciorul drept şi-şi reluă echilibristica. Ned oftă şi o lăsă acolo. Ajuns în apartamentele sale, îşi scoase mătăsurile pătate de transpirație şi-şi, turnă apă rece pe cap din oala de lângă pat. Alyn intră pe când tocmai îşi usca fața.

– Stăpânul meu, spuse el, Lordul Baelish este afară şi vă roagă să intre în audiență.

– Condu-l în sera mea, spuse Ned întinzându-se după o tunică nouă, cel mai uşor veşmânt pe care-l putea găsi. Am să-l primesc îndată.

Degețel era tolănit pe scaunul de lângă fereastră când intră Ned, urmărind cum se antrenau cu săbiile, în curtea de jos, cavalerii din Garda Regelui.

– Dacă mintea lui Selmy ar fi la fel de ageră precum îi e spada, spuse el nostalgic, întrunirile noastre de consiliu ar fi mult mai pline de viață.

– Ser Barristan este la fel de vrednic şi de onorabil ca

oricare altul de la Debarcaderul Regelui.

Ned ajunsese să nutrească un profund respect pentru bătrânul cărunt, Lordul Comandant al Gărzii Regelui.

– Şi la fel de plicticos, adăugă Degețel, deşi aş îndrăzni să spun că ar trebui să se descurce bine în turniruri. Anul trecut l-a aruncat de pe cal pe Câine, iar acum patru ani a fost campion.

Chestiunea învingătorului nu-l interesa câtuşi de pu-țin pe Eddard Stark.

– Ai vreun motiv pentru această vizită, Lord Petyr, sau eşti aici doar pentru a te bucura de priveliştea de la fereastra mea?

Degețel zâmbi..

– I-am promis lui Cat că am să te ajut cu cercetările tale, aşa că, iată-mă.

Asta îl luă pe Ned prin surprindere. Nu putea găsi în el nici un imbold ca să se încreadă în Lord Petyr Baelish, care i se părea prea isteț şi viclean.

– Ai ceva pentru mine?

– Am pe *cineva,* îl corectă Degețel. Ca să o spun pe-a dreaptă, am patru inşi. Te-ai gândit să-i iei la întrebări pe servitorii Mâinii?

Ned se încruntă.

– Mă întreb dacă aş putea. Lady Arryn şi-a luat întreaga suită înapoi la Eyrie.

Lysa nu-i făcuse nici un favor în această privință. Toți cei care stătuseră în preajma soțului ei plecaseră cu ea când fugise: Maesterul lui Jon, administratorul său, căpitanul gărzii sale, cavalerii şi slugile.

– *Mare parte* din suita sa, zise Degețel, nu toți. Câțiva au rămas. O fată de la bucătărie, însărcinată, măritată în grabă cu unul dintre grăjdarii Lordului Renly, un flăcău care s-a alăturat Gărzii Oraşului, un ajutor de chelar dat afară din slujbă pentru furt, şi cavalerul Lordului Arryn.

– Cavalerul său? Ned era plăcut surprins. Cavalerul unui lord ştia, adesea, multe despre afacerile acestuia.

– Ser Hugh de Vale, îi spuse Degețel numele. Regele l-a făcut cavaler după moartea Lordului Arryn.

– Voi trimite după el, zise Ned, şi după ceilalți. Degețel tresări.

– Domnul meu, vino aici lângă fereastră, dacă eşti bun.

– De ce?

– Vino şi am să-ți arăt, lordul meu.

Încruntându-se, Ned se apropie de fereastră. Petyr Baelish făcu un gest uşor.

– Iată, acolo în curte, la uşa armurăriei, îl vezi pe băiatul acela aşezat pe trepte, frecând o sabie cu tocila?

– Ce-i cu el?

– Îi spune tot lui Varys. Păianjenul este foarte interesat de tine şi de ceea ce faci. Acum uită-te la zid. Mai departe, spre apus, deasupra grajdurilor. Străjerul care se apleacă peste metereze...

Ned îl văzu.

– Încă unul dintre şoptitorii eunucului?

– Nu, acela îi aparține reginei. Observi că se bucură de o privelişte vastă până la uşa acestui turn, pentru a urmări mai bine cine te caută. Mai sunt şi alții, mulți necunoscuți chiar şi mie. Fortăreața Roşie e plină de ochi. Dece crezi am ascuns-o pe Cat într-un bordel?

Eddard Stark nu avea chef de astfel de intrigi.

– Şapte iaduri, înjură el. Chiar că *părea* că bărbatul d pe metereze privea spre el. Simțindu-se, dintr-odată, nu prea bine, Ned plecă de la fereastră. Toți spionează pentru cineva în oraşul ăsta blestemat?

– N-aş spune chiar aşa, răspunse Degețel. Numără pe degetele mâinii. Păi, suntem eu, tu, regele, deşi, dacă stau să mă gândesc, regele îi toarnă reginei mult prea multe, şi sunt mai puțin sigur de tine. Se ridică. Există vreun om în serviciul tău în care ai putea avea încredere totală?

– Da, spuse Ned.

– În acest caz, am un palat încântător în Valyria pe care mi-ar face mare plăcere să ți-l vând, spuse Degețel cu un surâs batjocoritor. Răspunsul mai isteț ar fi fost *nu,* domnul meu, dar fie şi aşa. Trimite-l pe omul tău la Ser Hugh şi la ceilalți. Propriile tale deplasări vor fi notate, însă nici măcar Varys Păianjenul nu poate pune sub supraveghere toți oamenii din serviciul tău, oră de oră.

O luă spre uşă.

– Lord Petyr, îl strigă Ned. Îți sunt... recunoscător pentru ajutor. Poate că am greşit neavând încredere în tine.

Degețel îşi trecu degetele printre firele bărbuței sale.

– Înveți încet, Lord Eddard. Suspiciunile, în ceea ce mă

priveşte, au fost cel mai deştept lucru pe care l-ai făcut de când ai coborât de pe cal.

JON

Jon îi arăta lui Dareon cum era mai bine să administrezi o lovitură laterală, când noul recrut îşi făcu intrarea în curtea de antrenament.

– Ar trebui să ții picioarele mai depărtate, îl îndemnă el. Nu vrei să-ți pierzi echilibrul. Aşa e bine. Acum răsuceşte-te în timp ce loveşti, pune-ți toată greutatea în sabie.

Dareon se opri şi-şi ridică viziera.

– Pe cei şapte zei, murmură el. Vrei să te uiți la asta, Jon?

Jon se întoarse. Prin fanta vizierei sale dădu cu ochii de cel mai gras băiat pe care-l văzuse vreodată, stând în uşa armurăriei. După felul în care arăta, părea că are cel puțin două sute de ocale. Gulerul de blană al tunicii sale brodate era acoperit de guşă. Ochi spălăciți se mişcau nervoşi în rotunjimea vastă, lunară, a feței, iar degetele grăsulii, transpirate, se ştergeau pe catifeaua pieptarului.

– Mi s-a spus că trebuie să vin aici pentru... antrenament, spuse el, fără să se adreseze cuiva anume.

– Un boiernaş, îi spuse Pyp lui Jon. Sudist, mai mult ca sigur din Highgarden. Pyp călătorise prin cele Şapte Regate cu o trupă de pantomimă şi se lăuda că putea spune unde te-ai născut doar după cum vorbeai.

Pe blazonul stacojiu de pe pieptul tunicii tivite cu blană a băiatului fusese țesut un vânător în acțiune. Jon nu recunoscu blazonul. Ser Alliser Thorne privi spre noua sa pradă şi spuse:

– Se pare că nu mai sunt braconieri şi hoți pe acolo, prin sud. Acum ne trimit porci să păzească Zidul. Ideea ta despre armuri înseamnă blănuri şi catifele, Lordul meu de Şuncă?

Foarte repede ieşi la iveală că noul recrut îşi adusese cu el propria sa armură; un pieptar căptuşit, piele tare, platoşă, cămaşă de zale şi coif, ba chiar şi un scut mare, din lemn şi piele, cu acelaşi blazon pe el, cu vânătorul în mişcare, prezent şi pe tunică. Cum nimic nu era negru, Ser Alliser insistă ca el să se echipeze de la armurărie. Asta-i luă jumătate din dimineață. Pentru chingi, fu necesar ca Donai Noye să desfacă o cămaşă de zale şi să-i ataşeze fâşii de piele pe lateral. Pentru a putea pune un coif pe capul său, armurierul trebui să scoată viziera. Curelele de piele erau atât de strânse pe picioarele sale şi sub braț, că abia se mai

putea mişca. Echipat pentru luptă, băiatul cel nou arăta ca un cârnat prea expus la foc, gata să plesnească în pielea sa.

– Să sperăm că nu eşti chiar aşa de prost precum pari, zise Ser Alliser. Halder, vezi ce poate Ser Purcel.

Jon Snow tresări. Halder se născuse într-o carieră de piatră şi îşi făcuse ucenicia ca cioplitor în piatră. Avea aproape doi metri înălțime şi era musculos, iar loviturile sale erau cele mai năprasnice pe care le simțise Jon vreodată.

– Va fi mai urât decât dosul unei curve, murmură Pyp, şi chiar era.

Lupta dură mai puțin de un minut până ce băiatul gras ajunse la pământ, cu trupul tremurând şi sângele scurgându-i-se prin coiful zdrobit şi dintre degetele lui grăsulii.

– Mă dau bătut, țipă el. Nu mai vreau, mă dau bătut, nu mă mai lovi.

Rast şi alți câțiva dintre băieți râdeau. Nici chiar atunci Ser Alliser nu puse capăt confruntării.

– Ridică-te în picioare, Ser Purcel, strigă el. Ia-ți sabia. Când băiatul continuă să îmbrățişeze pământul, Thorne făcu un gest către Halder. Loveşte-l cu latul sabiei până ce se ridică în picioare. Halder administra o lovitură prudentă pe obrajii adversarului său. Îl poți lovi mai tare de atât, îl întărâtă Thorne.

Halder îşi apucă sabia lungă cu ambele mâini şi o coborî într-o lovitură atât de năprasnică, încât rupse pielea, chiar şi cu latul. Băiatul cel nou țipă de durere.

Jon Snow făcu un pas înainte. Pyp puse o mână înzăuată pe brațul său.

– Jon, *nu,* şopti băiatul pirpiriu, privind speriat spre Ser Alliser Thorne.

– Ridică-te în picioare, repetă Thorne.

Băiatul cel gras se chinui să se ridice, alunecă şi căzu iar cu zgomot.

– Ser Porcuşor începe să priceapă, remarcă Ser Alliser.

Încă o dată.

Halder îşi înălță sabia pentru încă o lovitură.

– Taie o felie de şuncă! îl stârni Rast, râzând. Jon înlătură mâna lui Pyp.

– Halder, e *destul!*

Halder privi către Ser Alliser.

– Bastardul vorbeşte, iar ţăranii tremură, spuse acesta cu vocea lui ascuţită şi rece. Îţi reamintesc, Lord Snow, că eu sunt maestrul de arme.

– Uită-te la el, Halder, îi ceru Jon, ignorându-l pe Thorne. Nu există nici urmă de onoare în a lovi un adversar căzut. S-a dat bătut.

Îngenunche lângă băiatul cel gras. Halder îşi cobori sabia.

– S-a dat bătut, repetă.

Ochii de onix ai lui Ser Alliser se opriră asupra lui Jon Snow.

– Se pare că bastardul nostru s-a îndrăgostit, spuse el pe când Jon îl ajuta pe băiatul gras să se ridice în picioare. Arată-mi oţelul tău, Lord Snow.

Jon îşi trase sabia. Îndrăznea să-l înfrunte pe Ser Alliser numai până la un punct şi se temea că depăşise deja acest punct cu mult. Thorne zâmbi.

– Bastardul doreşte să-şi apere draga lui domniţă, aşa că vom face un exerciţiu din asta. Şobolan, Coş, ajutaţi-l pe Căpăţână de Piatră. Rast şi Albert se puseră în mişcare pentru a-l ajuta pe Halder. Trei dintre voi ar trebuis-o poată face pe Lady Purcea să guiţe. Tot ce trebuie este să treceţi de Bastard.

– Rămâi în spatele meu, îi spuse Jon băiatului gras.

Ser Alliser trimisese adesea câte doi adversari împotriva sa, dar niciodată trei. Ştia că avea mari şanse să plece la culcare însângerat. Se pregăti pentru asalt. Deodată, Pyp i se alătură.

– Trei contra doi ar cădea mai bine în competiţie, spuse cu veselie băiatul pirpiriu. Îşi coborî viziera şi trase sabia. Înainte ca Jon să fi putut măcar să protesteze, Grenn păşi înainte, aşa că acum erau trei. Peste curte se lăsase o linişte mormântală. Jon putea simţi privirile lui Ser Alliser.

– Ce mai aşteptaţi? îi întrebă el pe Rast şi pe ceilalţi cu un glas care devenise înşelător de moale.

Jon fu primul care acţiona. Halder abia dacă avu timp să-şi ridice sabia. Jon îl împinse în spate, atacând cu fiecare lovitură, ţinându-l pe băiat în defensivă. *Cunoaşte-ţi duşmanul,* îl povăţuise odată Ser Rodrik; Jon îl cunoştea pe Halder, puternic ca o brută, însă lipsit de răbdare, fără nici o aplecare spre apărare. Odată înfuriat, se va lăsa descoperit, acesta fiind un lucru la fel de sigur ca apusul soarelui.

Zăngănitul oțelului răsuna în toată curtea, pe când şi ceilalți intraseră în luptă. Jon opri o lovitură cruntă spre capul său, şocul impactului străbătându-i brațul. Plasă o lovitură din flanc în coastele lui Halder şi fu răsplătit printr-un mârâit de durere. Lovitura de răspuns căzu peste umărul lui. Cămaşa de zale scrâşni, iar durerea i se aprinse la gât, însă pentru o clipă Halder se dezechilibra. Jon îi cosi picioarele de sub el, iar Halder căzu înjurând si bufnind.

Grenn îşi păstra poziția, aşa cum îl învățase Jon, dându-i lui Albert mai mult decât i-ar fi trebuit, însă Pyp era atacat din greu. Rast era cu doi ani mai mare şi mult mai greu decât el. Jon se aşeză în spatele lui şi lovi coiful violatorului ca pe un clopot. Când Rast se duse învârtindu-se, Pyp se strecură sub garda lui şi-l doborî la pământ, coborându-şi lama sabiei pe gâtul lui. În acel moment, Jon se şi mişcase. Confruntându-se cu două săbii, Albert bătu în retragere.

– Mă dau bătut, strigă el. Ser Alliser Thorne privi scena dezgustat.

– Farsa mimului a durat mult prea mult astăzi.

O luă din loc. Lupta ajunsese la final. Dareon îl ajută pe Halder să se ridice în picioare. Fiul pietrarului îşi smulse coiful şi-l aruncă la capătul celălalt al curții.

– Pentru o clipă, am crezut că în sfârşit te-am dovedit, Snow.

– Pentru o clipă ai şi reuşit, răspunse Jon.

Sub cămaşa sa de zale şi piele, umărul îi pulsa de durere. Îşi băgă sabia în teacă şi încercă să-şi scoată coiful, dar când îşi ridică brațele, durerea îl făcu să-şi încleşteze dinții.

Lasă-mă pe mine, se auzi o voce. Mâini cu degete grăsulii îi desfăcură chingile coifului şi pe cele de la apărătoarea pentru gât, şi-l ridicară uşor. Te-a rănit?

– Am mai fost eu zdrelit şi înainte.

Îşi atinse umărul şi tresări. Curtea se golea în jurul lor. Părul băiatului gras era năclăit de sânge, acolo unde lovitura lui Halder îi despicase coiful.

– Numele meu este Samwell Tarly, din Horn… Se opri şi-şi umezi buzele. Vreau să spun că *eram* din Horn Hill, până ce… am plecat. Am venit aici ca să iau hainele negre. Tatăl meu este Lordul Randyll, stegarul lui Tyrell de Highgarden. Eu eram moştenitorul său, până când… Vocea i se stinse.

– Eu sunt Jon Snow, bastardul lui Ned Stark de

Winterfell.

Samwell Tarly dădu din cap.

– Eu... dacă vrei, poți să-mi spui Sam. Mama îmi spune Sam.

– *Lui* poți să-i spui Lord Snow, zise Pyp, venind să li se alăture. Nu cred că vrei să ştii cum îi spune maică-sa.

– Ei doi sunt Grenn şi Pypar, îi prezentă Jon.

– Grenn e cel urât, făcu Pyp.

Grenn se încruntă.

– Tu eşti mai urât decât mine. Cel puțin, eu nu am urechi ca de liliac.

– Vă mulțumesc tuturor, spuse cu gravitate băiatul cel gras.

– De ce nu te-ai ridicat să lupți? îl întrebă Grenn.

– Chiar am vrut, cu adevărat. Numai că... n-am puiuț. Nu mai voiam să mă mai lovească atât. Îşi plecă privirile în pământ. Mă... mă tem că sunt un laş. Tatăl meu, lordul, spună întotdeauna asta.

Grenn se uită la el ca trăsnit. Nici chiar Pyp nu găsi ce să spună la asta, iar el avea cuvinte pentru orice. Ce fel de om s-ar fi putut proclama laş?

Samwell Tarly trebuie să le fi citit gândurile. Ochii săi se opriră într-ai lui Jon şi se uitară apoi în altă parte, repede, ca două animale speriate.

– Îmi... Îmi pare rău, spuse el. Nu am vrut să... să fiu aşa cum sunt.

Se duse greoi spre armurărie. Jon îl strigă.

– Erai rănit, îi spuse el. Mâine ai să te descurci mai bine.

Sam privi îndurerat peste umăr.

– Nu, n-am să mă descurc, spuse el încercând să-şi rețină lacrimile. Niciodată nu mă descurc.

După ce plecă, Grenn se încruntă.

– Nimănui nu-i plac laşii, zise el stânjenit. Aş fi vrut să nu-l ajutăm. Ce-ar fi dacă vor crede că şi noi suntem laşi?

– Eşti prea prost ca să fii laş, îl lămuri Pyp.

– Nu sunt.

– Ba eşti. Dacă te-ar ataca un urs în pădure, ai fi prea prostănac s-o iei la fugă.

– N-aş fi, insistă Grenn. Aş fugi mai repede decât tine.

Se opri brusc, îmbufnat, când îl văzu pe Pyp rânjind şi-şi dădu seama ce spusese. Pe gât îi apăru o pată de un roşu-

închis. Jon îi lăsă să se certe şi se întoarse la armurărie, îşi atârnă sabia şi-şi dădu jos armura lovită.

Viaţa la Castelul Negru urmărea anumite reguli: dimineţile erau pentru antrenamentul cu sabia, după-amiezile pentru muncă. Fraţii în negru le dădeau noilor recruţi numeroase sarcini, tocmai pentru a le vedea priceperile. Jon aprecia puţinele după-amiezi când era trimis afară, împreună cu Nălucă, să aducă vânat pentru masa Lordului Comandant, însă pentru fiecare zi petrecută la vânătoare, trebuia să facă douăsprezece alături de Donai Noye, la armurărie, învârtind roata tocilei în vreme ce fierarul cu un singur braţ ascuţea securi, sau trăgea la foaie în timp ce Noye meşterea o sabie nouă. Alteori ducea mesaje, stătea de gardă, curăţa grajdurile, fixa pene pe săgeţi, îl ajuta pe Maester Aemon cu păsările lui, ori pe Bowen Marsh cu socotelile şi inventarul său.

În după-amiaza aceasta, comandantul gărzii îl trimise să tragă sus cuşca în care se aflau patru butoaie cu piatră proaspăt măcinată, să o împrăştie pe cărarea îngheţată de pe Zid. Era o muncă plicticoasă şi singuratică, chiar dacă Nălucă îi ţinea de urât, însă Jon descoperi că nu-i păsa. Aici se putea gândi, şi se pomeni amintindu-şi de Samwell Tarly... şi, ciudat, de Tyrion Lannister. Se întrebă ce-ar fi făcut Tyrion pentru băiatul cel gras. *Majoritatea bărbaţilor ar nega, mai degrabă, un adevăr dur decât să se confrunte cu el,* îi spusese piticul, rânjind. Lumea era plină de laşi care pretindeau că sunt eroi; îţi trebuia un soi de curaj nebun ca să recunoşti că eşti laş, aşa cum făcuse Samwell Tarly.

Umărul dureros făcea ca munca să se desfăşoare mai încet. Era târziu când Jon sfârşi de împrăştiat pietrişul pe cărăruie. Mai zăbovi pe metereze ca să privească soarele asfinţind, transformând cerul dinspre apus în culoarea sângelui. În cele din urmă, amurgul se lăsă peste cerul nordului, iar Jon rostogoli butoaiele goale înapoi în cuşcă şi semnaliza celor de la vinciuri să le coboare.

Masa de seară aproape că se terminase când el şi Nălucă ajunseră în sala de mese. Câţiva fraţi în negru jucau zaruri şi beau vin fiert, lângă foc. Prietenii săi erau pe banca aflată cel mai aproape de peretele vestic, râzând. Pyp tocmai depăna o poveste. Fiul de mim, cu urechile sale mari, era un mincinos înnăscut, cu sute de glasuri diferite, dar nu-şi

povestea născocirile pe cât de mult le trăia, interpretând toate rolurile, fiind rege pentru o clipă şi porcar în următoarea... Când se transforma într-o fată de berărie sau prinţesă virgină, se folosea de o voce înaltă stridentă, care-i aducea pe toţi în situaţia de a nu mai putea face altceva decât să râdă până la lacrimi, iar eunucii erau întotdeauna caricaturi înfiorător de precise ale lui Ser Alliser. Lui Jon îi plăceau la fel de mult scenetele lui Pyp ca şi celorlalţi... Totuşi, în seara asta se răzgândi şi se aşeză la capătul celălalt al băncii, acolo unde Samwell Tarly stătea de unul singur, ţinându-se cât mai departe de ceilalţi. Tocmai îşi termina ultima bucată de plăcintă cu carne de porc pe care bucătarii le-o oferiseră la cină, când Jon se aşeză vizavi de el. Ochii băiatului gras se măriră la vederea Nălucii.

– Ăsta-i un lup?

– Un lup străvechi, zise Jon. u cheamă Nălucă. Lupii străvechi sunt pe blazonul Casei tatălui meu.

– Pe blazonul nostru se află un vânător în mişcare, j zise Samwell Tarly.

– Îţi place să vânezi?

Băiatul cel gras se înfiora.

– Urăsc asta.

Părea că este pe cale să plângă din nou.

– Ce s-a mai întâmplat acum? îl întrebă Jon. De ce eşti mereu aşa de speriat?

Sam se uită la ultima bucată de plăcintă şi clătină încet din cap, prea înspăimântat ca să mai poată vorbi. Un hohot de râs umplu sala de mese. Jon îl auzi pe Pyp chelălăind cu vocea lui piţigăiată. Se ridică.

– Hai să mergem afară.

Faţa rotundă şi lată se ridică suspicioasă spre el.

– De ce? Ce facem afară?

– Vorbim, zise Jon. Ai văzut Zidul?

– Sunt gras, dar nu şi orb, zise Samwell Tarly. Bineînţeles că l-am văzut, are vreo două sute de metri înălţime.

Se ridică în picioare, cu o pelerină tivită cu blană învelindu-i umerii, şi-l urmă pe Jon afară din sala de mese, încă îngrijorat, de parcă ar fi bănuit că o farsă plină de cruzime îl aştepta afară, în noapte. Nălucă mergea neauzit pe lângă ei.

– N-aş fi crezut niciodată că va fi aşa, zise Sam, vorbele

ieşindu-i printre aburi în aerul rece. Deja pufnea şi pufăia pe când încerca să țină pasul. Toate construcțiile se prăbuşesc şi este aşa de... de...

– Rece?

Peste castel se aşezase o pojghiță tare de gheață, iar Jon auzi trosnetul discret al ierburilor cenuşii, strivite sub paşii săi.

Sam dădu nefericit din cap.

– Urăsc frigul, spuse el. Noaptea trecută m-am trezit în întuneric, iar focul se stinsese şi am fost sigur că voi muri înghețat până dimineață.

– Cred că era mai cald acolo, de unde ai venit tu.

– Nu am văzut niciodată zăpadă, până luna trecută. Traversam teritoriul gorganelor, eu şi oamenii pe care tata i-a trimis să mă aducă în nord, iar o materie albă a început să cadă din cer, ca o ploaie moale. Prima dată m-am gândit că era aşa de frumos, ca penele plutind în văzduh, însă au tot continuat să cadă peste noi până ce am înghețat bocnă. Bărbații aveau cruste de gheață pe bărbi şi zăpadă pe umeri, şi tot continua să cadă. M-am temut că nu se va mai opri niciodată.

Jon zâmbi. Zidul se înălța înaintea lor, lucind palid în lumina lunii. Pe cerul de deasupra lor, stelele ardeau limpezi şi reci.

– Au de gând să mă facă să urc până acolo? întrebă Sam. Fața lui se încreți precum laptele brânzit când se uită spre marile scări din lemn. Aş muri dacă ar trebui să urc până acolo.

– Există un vinci, îi zise Jon, arătându-i. Te pot urca într-o cuşcă.

Samwell Tarly pufni pe nas.

– Nu-mi plac locurile aflate la înălțime. Asta era deja prea mult. Jon se încruntă.

– Ție ți-e frică de *toate?* îl întrebă el. Nu înțeleg. Dacă eşti cu adevărat aşa de laş, de ce te afli aici? De ce ar vrea un laş să se alăture Rondului de Noapte?

Samwell Tarly îl privi îndelung, iar fața sa rotundă părea că se scufundă în ea însăşi. Se aşeză jos, pe pământul acoperit cu chiciură, şi începu să plângă în hohote puternice, întretăiate, care-i zguduiau trupul masiv. Jon Snow putea doar să stea şi să privească. Şi la fel ca fulgii de

zăpadă de pe tărâmul gorganelor, lacrimile sale păreau că nu se vor mai sfârşi.

Însă Nălucă ştia ce are de făcut. Tăcut ca o umbră, lupul străvechi, albicios, se apropie şi începu să lingă lacrimile calde de pe fața lui Samwell Tarly. Băiatul cel gras țipă, luat prin surprindere şi, cumva, într-o clipită, smiorcăielile sale se transformară în hohote de râs.

Jon Snow râse împreună cu el. După aceea, statură pe pământul înghețat, înfofoliți în pelerine, cu Nălucă între ei. Jon povesti cum el şi Robb găsiseră puii nou-născuți în zăpezile sfârşitului de vară. Astă părea să se fi petrecut cu o mie de ani în urmă. Nu după multă vreme, se pomeni vorbind despre Winterfell.

– Uneori, am vise despre el, spuse. Umblu prin sala lungă şi goală. Vocea mea reverberează peste tot, însă nu-mi răspunde nimeni, aşa că merg mai repede, deschid uşi, strig nume. Nu ştiu nici măcar pe cine caut, de fapt. În majoritatea nopților, este tatăl meu cel pe care-l caut, dar uneori îi ia Robb locul, sau surioara mea cea mică, Arya, sau unchiul meu. Gândul la Benjen Stark îl întrista; unchiul său era tot dispărut. Bătrânul Urs trimisese cercetaşi în căutarea lui. Ser Jaremy Rykker condusese două incursiuni, iar Quorin Halfhand se dusese mai departe de Turnul Umbrei, însă nu găsiseră nimic, în afară de câteva semne săpate pe copaci, lăsate de unchiul său ca să-şi marcheze drumul. Pe înălțimile pietroase din nord-vest, semnele se opriseră dintr-odată, iar orice urmă a lui Ben Stark dispăruse.

– Găseşti, vreodată, pe cineva în visele tale? întrebă Sam.

Jon clătină din cap.

– Pe nimeni. Castelul este întotdeauna gol. Nu mai vorbise nimănui despre acest vis şi nu înțelegea de ce îi spunea acum tocmai lui Sam; totuşi, într-un fel, îi făcea bine că vorbea. Nici chiar corbii nu mai sunt în cuiburi, iar grajdurile sunt pline de oase. Asta mă sperie întotdeauna. Atunci încep să fug, deschizând uşile, urcând treptele turnului, câte trei o dată, urlând după cineva, oricine. Iar apoi mă pomenesc în fața uşii spre criptă. Înăuntru este întuneric, iar eu pot vedea treptele coborând în spirală. Cumva, ştiu că trebuie să cobor acolo, dar nu vreau. Mi-e teamă de ce m-ar putea aştepta. Bătrânii Regi ai Iernii sunt toți acolo, şezând pe tronurile lor, cu lupi de piatră la

picioare şi săbii de fier în poală, însă nu de ei mă tem. Strig că nu sunt un Stark, că acela nu-i locul meu, dar nu-i a bine, trebuie să cobor oricum, aşa că încep să păşesc pe trepte, pipăind pereții în timp ce merg, fără nici o torță care să-mi arate drumul. Se face din ce în ce mai întuneric, până ce ajung să-mi doresc să urlu.

Se opri, încruntat, stânjenit.

– Atunci mă trezesc întotdeauna.

Cu pielea rece şi lipicioasă, tremurând în întunericul chiliei sale. Nălucă sărea lângă el, căldura sa fiind la fel de salvatoare precum apariția zorilor. Se culca din nou cu fața adânc îngropată în blana lățoasă şi albă a lupului.

– Tu visezi despre Horn Hill? îl întrebă Jon.

– Nu. Gura lui Sam se strânse mai tare. Am urât locul acela.

Îl scarpină pe Nălucă în dosul urechilor, pierdut în gândurile lui întunecate, iar Jon lăsă tăcerea să se aşeze. După o vreme, Samwell Tarly începu să vorbească, iar Jon Snow ascultă în linişte şi află cum acest laş autointitulat ajunsese la Zid.

Familia Tarly era una veche şi onorabilă, stegari ai lui Mace Tyrell, Lord de Highgarden şi Păzitor al Sudului. Fiul cel mai mare al Lordului Randyll Tarly, Samwell, avea să moştenească pământurile, o fortăreață puternică şi o sabie legendară, numită Nenorocirea Inimii, confecționată din oțel Valyrian şi transmisă din tată-n fiu timp de aproape cinci sute de ani.

Indiferent câtă mândrie simțise tatăl său la ivirea pe lume a lui Samwell, aceasta dispăru când băiatul crescu durduliu, moale şi neîndemânatic. Lui Sam îi plăcea să asculte muzică şi compunea cântece, îi plăceau catifelele moi, să se joace în bucătăria castelului, pe lângă bucătari, adăpându-se cu mirosurile îmbătătoare pe când şterpelea prăjituri cu lămâie şi tarte cu mure. Pasiunile sale erau cărțile şi pisoii, dansul, deşi era neîndemânatic. Însă numai la vederea sângelui i se făcea rău şi-l apuca plânsul chiar şi când erau tăiați puii de găină. Pe la Horn Hill se perindaseră zeci de maeştri de arme, încercând să-l transforme pe Samwell în cavalerul pe care-l voia tatăl lui. Băiatul era înjurat şi lovit, pălmuit şi pus la regim. Unul dintre instructori îl pusese să doarmă în cămaşa de zale, pentru a-l fortifica. Altul îl îmbrăcase în

veşmintele mamei sale şi-l pusese să defileze prin curte ca să-l facă să se ruşineze. El nu reuşea însă decât să se îngraşe tot mai mult şi devenea din ce în ce mai fricos, până ce dezamăgirea Lordului Randyll se transformase în furie şi apoi în ură.

– Odată, mărturisi Sam cu o voce coborând la nivelul unei şoapte, au venit doi oameni la castel, briganzi din Qarth, cu pielea albă şi buzele albastre. Au tăiat un bizon şi m-au făcut să mă scald în sângele lui fierbinte, însă nici asta nu m-a făcut mai curajos, aşa cum promiseseră ei. Mi s-a făcut rău şi am vomitat. Tata a pus să fie biciuiți.

În cele din urmă, după trei fete în toți atâția ani, Lady Tarly îi dărui soțului ei un al doilea fiu. Din acea zi, Lordul Randyll îl ignoră pe Sam, dedicându-şi întregul timp băiatului mai mic, un copil aprig, robust, pe placul lui. Samwell avusese parte de mai mulți ani de pace îngerească, alături de muzica şi de cărțile sale.

Asta până în ajunul celei de-a cincisprezecea zi de nume, când se trezise în fața calului său, înşeuat şi pregătit. Trei maeştri de arme îl conduseseră în pădurea de lângă Horn Hill, unde tatăl său jupuia o căprioară.

– Acum eşti aproape un bărbat în toată firea, dar şi moştenitorul meu, îi spuse Lordul Randyll Tarly fiului său cel mare, în vreme ce cu cuțitul înlătura pielea de pe animal. Nu mi-ai dat nici un motiv de a te dezmoşteni, însă nici nu voi permite ca tu să stăpâneşti pământurile şi titlul care i s-ar cuveni lui Dickon. Iar Nenorocirea Inimii trebuie să aparțină unui bărbat suficient de puternic ca să o poarte, iar tu nu meriți nici să-i atingi mânerul. Aşa că am decis să anunți, în această zi, că te-ai hotărât să te îmbraci în negru. Vei abandona orice pretenții la moştenirea fratelui tău şi vei pleca spre nord înainte de lăsarea serii. Iar dacă refuzi, mâine vom pleca la vânătoare şi, undeva prin pădure, calul tău se va împiedica şi te va azvârli din şa, omorându-te. Sau aşa-i voi povesti mamei tale că s-a întâmplat. Are o inimă de femeie şi a găsit forța de a te îndrăgi chiar şi pe tine, iar eu nu doresc să-i provoc nici o durere. Te rog să nu-ți imaginezi că va fi uşor, dacă te gândeşti să mi te împotriveşti. Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să te vânez ca pe un porc ce eşti. Brațele lui erau înroşite până la cot când pusese deoparte cuțitul de jupuit. Aşa că, ai de ales. Rondul de

Noapte, sau asta, adăugă după ce îşi băgă mâna în trupul căprioarei şi-i smulse inima, ţinând-o în pumn, roşie şi picurând sânge.

Sam spuse povestea calm, cu o voce neutră, de parcă ar fi fost ceva ce i se întâmplase altcuiva, nu lui. Şi, ciudat, se gândi Jon, nu mai plânsese nici măcar o singură dată. Când sfârşi, statură împreună şi ascultară vântul o vreme. Nu se mai auzea nici un alt zgomot pe lume. În cele din urmă, Jon spuse:

– Ar trebui să ne întoarcem în sala de mese.

– De ce? întrebă Sam.

Jon dădu din umeri.

– Mai este cidru cald de băut sau, dacă preferi, vin fiert. În unele seri, Dareon cântă pentru noi, dacă are stare. Era cântăreţ înainte de... Ei bine, nu chiar, dar era un cântăreţ în devenire.

– Cum a ajuns aici?

– Lordul Rowan de Goldengrove l-a găsit în pat cu fiica sa. Fata era cu doi ani mai în vârstă decât el şi Dareon a jurat că ea l-a ajutat să intre pe fereastră, însă în ochii tatălui ei asta se numea viol, aşa că a ajuns aici. Când Maester Aemon l-a auzit cântând, a spus că vocea lui era ca mierea turnată peste un tunet. Jon zâmbi. Şi Broscoiul mai cântă uneori, dacă poţi să numeşti asta cântat. În cârciuma tatălui său a învăţat cântece de petrecere. Pyp spune că vocea lui este ca udul băşicii turnat peste un vânt.

Râseră împreună la asta.

– Mi-ar plăcea să-i aud pe amândoi, recunoscu Sam, însă nu mă vor acolo. Figura sa era îngândurată. Are de gând să mă facă să mă bat din nou mâine, nu-i aşa?

– Da, răspunse Jon.

Sam se ridică nesigur în picioare.

– Mai bine aş încerca să dorm.

Îşi strânse mantia şi o luă din loc.

Ceilalţi mai erau încă în sala de mese când Jon se întoarse singur, doar cu Năluca.

– Unde ai fost? întrebă Pyp.

– Am stat de vorbă cu Sam.

– E cu adevărat un laş, făcu Grenn. La cină erau destule locuri pe bancă atunci când şi-a primit plăcinta, dar era prea speriat ca să ni se alăture.

– Lordul de Şuncă crede că e prea bun pentru alde noi, sugeră Jeren.

– L-am văzut înfulecând plăcintă cu carne de porc, făcu Broscoiul zâmbind cu tâlc. Credeți că era frate-său? întrebă şi începu să facă zgomote ca de guițat.

– *Ajunge!* se răsti Jon furios.

Ceilalți băieți tăcură, uluiți de furia sa subită.

– Ascultați-mă, zise Jon în tăcerea din jur, şi le povesti cum avea să fie.

Pyp îl susținu, aşa cum ştia că va face, însă când Halder vorbi, fu o surpriză plăcută. La început, Grenn se arătă nemulțumit, însă Jon ştia cuvintele potrivite pentru a-l impresiona. Unul câte unul căzură de acord. Jon îi convinse pe unii, îi linguşi pe alții, îi făcu de râs pe ceilalți, lansă amenințări acolo unde acestea erau necesare. În final, toată lumea se declară de acord... toți, cu excepția lui Rast.

– Voi, fetelor, nu aveți decât să faceți cum vreți, zise el, însă dacă Thorne mă trimite împotriva Doamnei Purcea, am de gând să-mi tai o felie de şuncă.

Îi râse lui Jon în față şi plecă.

Câteva ore mai târziu, când întregul castel era adormit, trei dintre ei se duseră la chilia lui. Grenn îl ținu de mâini, în vreme ce Pyp se aşeză pe picioarele lui. Jon putea auzi respirația precipitată a lui Rast când Nălucă îi sări pe piept. Ochii lupului străvechi ardeau roşietici, precum tăciunii, iar colții lui sfâşiară cu repeziciune pielea moale a gâtului, suficient cât să-i dea sângele.

– Bagă la cap că ştim unde dormi, zise Jon moale.

În dimineața următoare, Jon îl auzi pe Rast spunându-le lui Albert şi Broscoiului că lama îi alunecase pe când se bărbierea.

Din aceea zi, nici Rast şi nici unul dintre ceilalți nu-l mai răniră pe Samwell Tarly. Când Ser Alliser îi punea să lupte cu el, îşi mențineau poziția şi parau loviturile lui încete şi stângace. Dacă maestrul de arme urla cerând un atac, începeau să dănțuiască şi-l loveau pe Sam uşor pe platoşă, pe coif sau pe picior. Ser Alliser se înfuria şi amenința şi îi făcea pe toți laşi şi muieri sau chiar mai rău, însă Sam rămânea neatins. Peste alte câteva zile, la îndemnul lui Jon, el li se alătură la masa de seară, aşezându-se pe bancă lângă Halder. Abia peste două săptămâni găsi însă curajul de a

participa la discuții, iar cu vremea putu să râdă la mutrele făcute de Pyp şi să-l tachineze pe Grenn cu cele mai meşteşugite vorbe.

Cât era el de gras, de neîndemânatic şi de speriat, Samwell Tarly nu era însă prost. Într-o seară îl vizită pe Jon în chilia lui.

– Nu ştiu ce ai făcut, zise el, dar ştiu că tu ai făcut-o. Se uită stânjenit într-o parte. Nu am mai avut niciodată un prieten.

– Nu suntem prieteni, spuse Jon. Îşi puse o mână pe umerii largi ai lui Sam. Suntem frați.

Şi aşa erau, se gândi după ce Sam plecă. Robb şi Bran şi Rickon erau fiii tatălui său, şi încă îi iubea, dar el nu fusese niciodată, cu adevărat, unul dintre ei. Catelyn Stark avusese grijă să simtă asta. Pereții cenuşii de la Winterfell îi mai bântuiau visele, însă Castelul Negru era acum viața sa, iar frații lui erau Sam şi Grenn şi Halder şi Pyp şi ceilalți respinşi ai societății, care purtau negrul Rondului de Noapte.

– Unchiul meu a spus adevărul, şopti el spre Nălucă.

Se întrebă dacă îl va mai vedea vreodată pe Benjen Stark să i-o spună.

EDDARD

– Turnirul Mâinii este cel care ne provoacă toate necazurile, lorzii mei, se plânse comandantul Gărzii Orăşeneşti.

– Turnirul regelui, îl corectă Ned, tresărind. Vă asigur că Mâna nu doreşte nimic din toate acestea.

– Spuneți-i cum vreți, domnul meu. Cavalerii au început să sosească din tot regatul, iar pentru fiecare cavaler avem doi călăreți liberi, trei meşteşugari, şase oameni de arme şi zeci de negustori, zeci de târfe şi mai mulți hoți decât îndrăznesc să ghicesc. Căldura aceasta blestemată a trimis în boală jumătate din oraş, iar acum, cu aceşti oaspeți... Noaptea trecută am avut un înec, o încăierare la o tavernă, trei bătăi cu cuțitele, un viol, două incendii, jafuri fără număr şi curse de cai între bețivi pe Strada Surorilor. Cu o noapte înainte, în Marele Sept a fost găsit capul unei femei, plutind în bazinul curcubeului. Nimeni nu pare să ştie cum a ajuns acolo sau al cui e.

– Ce îngrozitor, făcu Varys înfiorându-se.

Lordul Renly Baratheon era chiar mai puțin înțelegător.

– Dacă nu poți menține liniştea regelui, Janos, poate că Garda Oraşului ar trebui comandată de cineva care poate.

Solid şi fălcos, Janos Slynt țâşni în sus ca o broască furioasă, tigva sa pleşuvă colorându-se în roşu.

– Însuşi Aegon Dragonul n-ar putea păzi liniştea regelui, Lord Renly. Am nevoie de mai mulți oameni.

– Cât de mulți? întrebă Ned, aplecându-se înainte. Ca întotdeauna, Robert nu se obosise să participe la şedința consiliului, aşa că trebuia ca Mâna să vorbească în numele său.

– Cât de mulți posibil, Lord Mână.

– Angajează încă cincizeci de oameni noi, îi spuse Ned. Lord Baelish va avea grijă să primeşti banii.

– Chiar aşa? făcu Degețel.

– Chiar aşa. Ai găsit patruzeci de mii de dragoni din aur pentru campionul turnirului, deci în mod sigur poți aduna câteva parale pentru a păzi liniştea regelui. Ned se întoarse din nou spre Janos Slynt. De asemenea, am să-ți dau douăzeci de oameni buni din propria mea gardă, să vă ajute până ce pleacă mulțimea.

– Toate mulțumirile, Lord Mână, spuse Slynt înclinându-se. Vă promit că vor fi folosiți cum trebuie.

Când comandantul primi permisiunea să plece, Eddard Stark se întoarse spre ceilalți membri ai consiliului.

– Cu cât mai repede se va termina această nebunie, cu atât îmi va plăcea mai mult.

Ca şi cum cheltuielile şi problemele nu erau suficient de agasante, cu toții insistară să pună degetul pe rana lui Ned, numind competiția „turnirul Mâinii", de parcă el ar fi fost cauza lui. Iar Robert chiar părea convins că ar trebui să se simtă onorat.

– Regatul prosperă din astfel de evenimente, lordul meu, spuse Marele Maester Pycelle. Ele aduc marea şansă a gloriei, iar pentru prostime constituie o pauză de la grijile ei.

– Şi pune bani în multe buzunare, adăugă Degețel. Fiecare han din acest oraş este plin, iar târfele umblă deja crăcănate la fiecare pas.

Lord Renly râse.

– Avem noroc că fratele meu Stannis nu este acum cu noi. Vă amintiți de vremea când a propus interzicerea bordelurilor? Regele l-a întrebat dacă n-ar vrea să interzicem şi mâncatul, uşuratul şi respiratul. Dacă e s-o spunem pe-a dreaptă, uneori chiar şi eu mă întreb cum s-o fi ales Stannis cu o fiica aceea a lui atât de urâtă. El se duce în patul nupțial ca un om care pleacă la război, cu o privire mohorâtă şi hotărârea de a-şi face datoria.

Ned nu se alăturase hohotelor de râs.

– Şi eu mă îngrijorez pentru fratele tău. Mă întreb când intenționează să-şi încheie vizita la Piatra Dragonului şi să-şi reia locul în acest consiliu.

– Fără îndoială că îndată ce vom fi aruncat toate târfele în mare, răspunse Degețel, provocând alte hohote de râs.

– Am auzit destule despre târfe pe ziua de astăzi, spuse Ned ridicându-se. Ne vedem mâine.

Harwin era la uşă când Ned se întoarse la Turnul Mâinii.

– Adu-l pe Jory în apartamentele mele şi spune-i tatălui tău să pună şaua pe calul meu, îi ceru Ned, poate puțin prea brusc.

– Cum spuneți, lordul meu.

Fortăreața Roşie şi „turnirul Mâinii" îl mâncau de viu, se gândi Ned pe când urca. Tânjea după alinarea din brațele lui

Catelyn, după zgomotele iscate când Robb şi Jon îşi încrucişau săbiile pe terenul de antrenament» după zilele răcoroase şi nopţile reci din nord. Ajuns în apartamentele lui, îşi scoase mătăsurile de consiliu şi rămase, o clipă, cu o carte în mână, aşteptând să vină Jory.

Genealogiile şi Istoriile Marilor Case din cele Şapte Re gate, Cu descrieri ale Multor înalţi Lorzi şi Nobile Doamne şi ale Copiilor Lor,* de Marele Maester Malleon. Pycelle spusese adevărul, era plicticoasă la citit. Totuşi, Jon Arryn o ceruse, iar Ned era sigur că avusese motive. Era ceva acolo, un adevăr îngropat în aceste pagini îngălbenite şi sfărâmicioase, pe care numai el l-ar fi putut vedea» Dar *ce?* Tomul era vechi de mai bine de un secol. Abia dacă mai trăia vreun om care să se fi născut când Malleon alcătuise aceste liste prăfuite de nunţi, naşteri şi decese.

Deschise încă o dată la secţiunea Casei Lannister şi răsfoi paginile încet, sperând, împotriva oricărei speranţe, că îi va sări ceva în ochi. Lannisterii erau o familie veche, cu strămoşi care se trăgeau din Lann cel Isteţ, un pungaş din Era Eroilor, care era, fără îndoială, legendar precum Bran Constructorul, deşi mult mai îndrăgit de trubaduri şi de povestitori. În cântece, Lann era cel care scosese familia Casterly afară din Casterly Rock fără să fi folosit nici o armă, doar isteţimea sa, şi furase aur din soare ca să-şi lumineze părul buclat. Ned îşi dorea ca el să fie aici, să scoată adevărul din această carte blestemată.

O bătaie scurtă în uşă îl anunţă pe Jory Cassel. Ned închise tomul lui Malleon şi-l pofti să intre.

– Am promis Gărzii Oraşului douăzeci de oameni din propria mea gardă până la terminarea turnirului, îi spuse el. Mă bazez pe tine ca să alegi oamenii. Încredinţează-i comanda lui Alyn şi asigură-te că oamenii vor pricepe că sunt chemaţi să oprească încăierările, nu să le stârnească. Ridicându-se, Ned deschise cufărul din lemn de cedru şi scoase o tunică uşoară din lână. L-ai găsit pe. băiatul de la grajd?

– Paznicul, lordul meu, spuse Jory. Jură că nu va mai pune mâna pe alt cal niciodată.

– Ce a avut de spus?

– Susţine că îl cunoştea pe Lordul Arryn foarte bine. Erau prieteni de o vreme. Jory pufni. Mâna oferă întotdeauna

băieților o para de ziua numelui lor, spune el. Are un talent cu caii. Niciodată nu-şi călăreşte armăsarii prea aprig, le cumpără morcovi şi mere, aşa că ei se bucură întotdeauna să-l vadă.

– Morcovi şi mere, repetă Ned. I se părea că acest flăcău îi va fi chiar de mai puțin folos decât ceilalți. Iar el era ultimul dintre cei patru trimişi de Degețel. Jory vorbise cu fiecare în parte. Ser Hugh fusese repezit şi necomunicativ, arogant, aşa cum numai un cavaler proaspăt învestit putea fi. Dacă Mâna dorea să vorbească cu el, ar fi bucuros să-l primească, însă nu accepta să fie interogat de un biet căpitan al gărzii... chiar dacă numitul căpitan era cu zece ani mai vârstnic decât el şi un spadasin de o sută de ori mai bun. Cel puțin, slujnica fusese plăcută. Ea spusese că Lordul Jon citise mai mult decât era bine pentru el, că era necăjit şi gânditor din pricina slăbiciunii tânărului său fiu, dar aspru cu doamna sa. Olarul, acum cizmar, nu schimbase nici măcar un cuvânt cu Lordul Jon, însă era plin de ciudățenii auzite la bârfele din bucătărie: că lordul se certase cu regele, că lordul doar ciugulea din mâncare, că lordul îl trimite pe fiul său să fie crescut la Piatra Dragonului, că lordul vădise un mare interes în creşterea câinilor de vânătoare, că lordul vizitase un maestru armurier pentru a comanda o nouă armură turnată toată în argint alb, cu un şoim de jasp şi o luni din sidef. Fratele regelui plecase cu el să-l ajute să-şi aleagă modelul, spunea olarul. Nu, nu Lord Renly, celălalt, Lord Stannis.

– Îşi mai aminteşte paznicul nostru ceva important?

– Băiatul jură că Lordul Jon era puternic ca un om având pe jumătate anii săi. Adesea, mergea călare împreună cu Lordul Stannis, zice el.

Din nou Stannis, se gândi Ned. Era ceva curios. Şi el şi Jon Arryn fuseseră cordiali, dar niciodată prieteni. Iar în vreme ce Robert călătorise în nord, spre Winterfell, Stannis se dusese de unul singur la Piatra Dragonului, insula fortificată Targaryană pe care o cucerise în numele fratelui său. Nu lăsase vorbă despre când s-ar fi putut întoarce.

– Încotro s-au dus? întrebă Ned.

– Băiatul susține că au vizitat un bordel.

– Un bordel? Lordul Eyrie şi Mâna Regelui au vizitat un bordel împreună cu *Stannis Baratheon?*

Scutură din cap neîncrezător, întrebându-se ce ar face Lordul Renly cu această informație delicată. Poftele lui Robert erau subiectul cântecelor de petrecere deocheate de pe tot cuprinsul domeniului, însă Stannis era un altfel de om; cu doar un an mai tânăr decât regele, însă total deosebit, rigid, lipsit de umor, neiertător, cu un simț mohorât al datoriei.

– Băiatul insistă că este adevărat. Mâna a luat cu el trei oameni din gardă, iar băiatul spune că glumeau pe tema asta când i-au dat caii, după aceea.

– Care bordel? întrebă Ned.

– Băiatul nu ştie. Dar cei din gardă ştiu.

– Ce păcat că Lysa i-a luat cu ea în Vale, zise Ned cu năduf. Zeii îşi dau toată silința pentru a ne pune bețe în roate. Lady Lysa, Maester Colemon, Lordul Stannis… toți cei care ştiu, de fapt, adevărul asupra a ceea ce s-a petrecut cu Jon Arryn se află la o mie cinci sute de kilometri distanță de aici.

– Îl veți chema pe Lordul Stannis de la Piatra Dragonului?

– Nu încă, spuse Ned. Numai după ce îmi fac o idee mai clară despre toate astea şi despre locul lui.

Chestiunea nu-i dădea pace. De ce plecase Stannis? Jucase el vreun rol în moartea lui Jon Arryn? Sau se temea? Lui Ned îi venea greu să-şi imagineze ce anume l-ar putea înspăimânta pe Stannis Baratheon, cel care rezistase la Capătul Furtunii unui asediu de un an de zile, supraviețuind după ce mâncase şobolani şi pielea cizmelor, în vreme ce Lorzii Tyrell şi Redwyne stăteau în afara zidurilor, benchetuind sub ochii lui.

– Adu-mi pieptarul, dacă nu te superi. Cel cenuşiu, cu blazonul lupului străvechi. Vreau ca armurierul *si* ştie cine sunt. S-ar putea să-l facă mai cooperant.

Jon se duse la garderobă.

– Lordul Renly este fratele Lordului Stannis şi al regelui.

– Totuşi, se pare că nu a fost invitat la aceste raiduri.

Ned nu era sigur ce să creadă despre Renly, cu manierele lui prietenoase şi zâmbetele dăruite cu generozitate. Cu câteva zile în urmă, îl luase pe Ned deoparte să-i arate un medalion din aur, fin, de forma unui trandafir, înăuntrul lui era o miniatură pictată în stilul Myrishian, viu colorată, a unei fete tinere şi drăguțe, cu ochi ca de căprioară şi o

cascadă de păr castaniu, moale. Renly păruse nerăbdător să afle dacă fata îi amintea lui de cineva, iar când Ned nu avusese nici un răspuns la asta, în afară de o ridicare din umeri, păruse dezamăgit. Fata era sora lui Loras Tyrell, Margaery, mărturisise el, însă erau destui care spuneau că semăna cu Lyanna. „Nu”, îi răspunsese Ned, amuzat. Era oare posibil ca Lordul Renly, care semăna atât de bine cu Robert în tinerețe, să fi făcut o pasiune pentru fată pentru că o vedea ca pe o Lyanna mai tânără? Asta sugera mai mult decât un simplu capriciu.

Jory îi ținu pieptarul, iar Ned îşi strecură mâinile prin găurile pentru brațe.

– Poate că Lordul Stannis se va întoarce pentru turnirul lui Robert, zise el, în timp ce Jory îi închidea pieptarul la spate.

– Asta ar fi un noroc chior, lordul meu. Ned se încinse cu o sabie lungă.

– Cu alte cuvinte, nici vorbă de aşa ceva. Zâmbetul său era mohorât. Jory îi aşeză mantia pe umeri şi i-o închise la gât cu insigna Mâinii.

– Armurierul locuieşte deasupra atelierului său, o casă mare, la capătul Străzii de Oțel. Alyn ştie drumul, lordul meu.

Ned dădu din cap.

– Zeii să-l ajute pe acest olar, dacă m-a trimis să vânez umbre.

Erau destul de puține lucruri pe care putea conta, însă Jon Arryn cel pe care-l cunoscuse Ned Stark nu era genul care să poarte bijuterii şi pieptare argintate. Oțelul era oțel; era făcut pentru protecție, nu pentru ornamente. Se putea să-şi fi schimbat părerile, asta era sigur. N-ar fi fost primul bărbat care ajunsese să privească lucrurile altfel după câțiva ani petrecuți la curte... Însă schimbarea era destul de mare ca să-l determine pe Ned să-şi pună întrebări.

– Mai este ceva ce doriți să fac?

– Cred că ar fi bine să începi să vizitezi lupanarele.

– O însărcinare dificilă, lordul meu, rânji Jory. Băieții vor fi încântați să dea o mână de ajutor. Porther a şi început deja.

Calul preferat al lui Ned era înşeuat şi-l aştepta în curte. Varyl şi Jacks i se alăturară când traversa curtea. Coifurile

lor de oțel şi cămăşile de zale trebuie că ardeau ca un cuptor, dar nu se plângeau. În vreme ce Lordul Eddard trecu de Poarta Regelui avântându-se în duhorile oraşului, mantia sa albă-cenuşie atrăgea privirile tuturor. Garda sa îl urmă.

Privea destul de des în urmă pe când străbăteau străzile aglomerate ale oraşului. Tomard şi Desmond plecaseră mai devreme de la castel în dimineața aceea, ca să ia poziție pe drumul pe care trebuia să-l urmeze, să-i depisteze pe cei care i-ar fi putut urmări, însă chiar şi aşa Ned nu era sigur de nimic. Umbra Păianjenului Regelui şi păsărelele sale îi provocau un neastâmpăr ca de fată mare în noaptea nunții.

Strada de Oțel începea din piața de lângă Poarta Râului, aşa cum era însemnată pe hărți, ori Poarta Noroiului, cum era numită de obicei. Un mim pe catalige se deplasa ca o insectă uriaşă, cu o hoardă de copii desculți pe urmele sale, strigând. În altă parte, doi băieți zdrențăroşi, nu mai mari decât Bran, se duelau cu bețe, încurajați zgomotos de unii şi înjurați copios de alții. O femeie bătrână puse capăt confruntării aplecându-se pe fereastră şi golind peste capetele combatanților o găleată cu zoaie. La umbra zidurilor, negutătorii stăteau pe lângă căruțele lor, lăudându-şi marfa:

– Mere, cele mai bune mere, mai ieftine nu se poate, pepeni sângerii, dulci ca mierea, gulii, ceapă, rădăcini, vino aici, gulii, ceapă, rădăcini, vino să le iei!

Poarta Noroiului era deschisă şi un escadron de gardieni stăteau sub grătarul metalic al porții învăluiți în mantiile lor aurii, sprijiniți în sulițe. Când apăru dinspre vest coloana de călăreți, soldații se îndreptară pentru salut, strigând ordine şi împingând deoparte căruțele şi oamenii pentru a-l lăsa pe cavaler să intre împreună cu escorta sa. Primul călăreț care trecu de poartă purta o flamură mare, neagră. Mătasea flutura în vânt ca şi când ar fi avut viață; pe ea era brodat un cer de noapte, străbătut de fulgere purpurii.

– *Faceți loc pentru Lodul Beric!* strigă călărețul. *Faceți loc pentru Lordul Beric!*

Iar foarte aproape în urma lui venea însuşi tânărul lord, un personaj vioi, călare pe un trăpaş negru cu păr roşcat-auriu şi o mantie din mătase neagră, împestrițată cu stele.

– Ați venit pentru turnirul Mâinii, lordul meu? întrebă unul dintre soldații de gardă.

– Am venit să *câştig* turnirul, strigă Lordul Beric, iar mulţimea ovaţiona.

Ned coti spre piaţa din care începea Strada Oţelului şi-i urmă traseul sinuos în sus, pe deal, trecând de atelierele unde fierarii lucrau la forjele deschise, călăreţii liberi tocmindu-se pentru cămăşile de zale, iar negustorii de fiare, cărunţi, vindeau din căruţele lor săbii vechi şi brice. Pe măsură ce înaintau, clădirile erau din ce în ce mai mari. Omul pentru care veniseră se afla la capătul drumului, pe creasta dealului, în casa uriaşă de lemn şi lut ale cărei etaje de sus se întindeau peste strada îngustă. Uşile duble înfăţişau o scenă de vânătoare, sculptată în abanos şi mahon. Doi cavaleri din piatră păzeau intrarea, îmbrăcaţi în armuri elegante de oţel roşu, lustruit, care-i transformase într-un grifon şi un inorog. Ned îşi lăsă calul cu Jacks şi-şi făcu drum înăuntru.

O slujnică zveltă remarcă imediat insigna lui Ned şi blazonul de pe pieptar, iar stăpânul ieşi în fugă, numai zâmbete şi plecăciuni.

– Adu vin pentru Mâna Regelui, îi comandă el fetei, invitându-l pe Ned pe o canapea. Eu sunt Tobho Mott, lordul meu, vă rog, simţiţi-vă ca acasă.

Purta o haină din catifea neagră, ţesută la mâneci cu fir de argint. La gât avea un colier greu de argint, cu safire mari cât ouăle de porumbel.

– Dacă sunteţi în căutarea de arme noi pentru turnir, nu vă faceţi nici un fel de probleme pentru asta, lordul meu, zise el umplând două cupe arătoase din argint. Nu veţi mai găsi în altă parte pe tot cuprinsul celor Şapte Regate un meseriaş mai priceput ca mine, vă asigur. Vizitaţi orice fierărie din Debarcaderul Regelui dacă vreţi, şi faceţi comparaţii. Orice fierar de la sat poate meşteri o cămaşă de zale, însă ale mele sunt obiecte de artă.

Ned sorbi din vin şi-l lăsă să continue. Cavalerul Florilor îşi cumpărase de aici toate armurile, se lăuda Tobho, şi mulţi dintre înalţii lorzi, cei care se pricepeau la oţelul fin, ba chiar şi Lordul Renly, însuşi fratele regelui. Poate că Mâna văzuse noua armură a lui Renly, platoşa verde cu cerbi aurii? Nici un alt armurier din oraş nu putuse obţine acel verde-închis; el cunoştea secretul imprimării culorii chiar în oţel, vopselurile şi emailul erau pentru el' precum toiagul

unui drumeț. Ori poate că Mâna dorea o sabie? Tobho învățase să lucreze oțelul Valyrian la atelierele din Qohor, de pe vremea când era flăcău. Numai un om care ştia vrăjile putea face arme noi din cele vechi.

– Lupul străvechi este blazonul Casei Stark, nu-i aşa? Aş putea modela un coif cu un lup străvechi atât de real, încât copiii o vor rupe la fugă pe stradă, promise el.

Ned zâmbi.

– Ai făcut un coif cu şoim pentru Lordul Arryn? Tobho Mott tăcu o vreme, apoi puse vinul deoparte.

– Mâna m-a chemat, împreună cu Lordul Stannis, fratele regelui. Îmi pare rău că trebuie să spun, dar nu m-au onorat cu comenzile lor.

Ned îl privi cu prudență, fără să spună nimic, aşteptând. Cu trecerea anilor, descoperise că tăcerea era, uneori, răsplătită mai bine decât întrebările. Aşa era şi acum.

– Au vrut să-l vadă pe băiat, spuse armurierul, aşa că i-am condus în spate, la forjă.

– Pe băiat, repetă Ned; nu avea nici o idee cine ar fi putut fi acel băiat. Aş vrea să-l văd şi eu pe băiat.

Tobho Mott îl măsură cu o privire rece şi prudentă.

– Cum doriți, lordul meu, spuse el fără nici o urmă din căldura de dinainte.

Îl conduse spre o uşă din spate şi, printr-o curte îngustă, în atelierul din piatră în care se făceau toate lucrările. Când armurierul deschise uşa, valul de aer fierbinte care îi lovi îl făcu pe Ned să se simtă ca şi cum ar fi păşit în botul unui dragon. Înăuntru, la fiecare colț ardea câte o forjă, iar aerul duhnea a sulf şi fum. Meşterii armurieri ridicară privirile de la ciocanele şi cleştii lor doar cât le trebui să-şi şteargă transpirația de pe frunte, în vreme ce ucenicii cu pieptul dezgolit trăgeau la foaie.

Maestrul armurier îl strigă pe un băiat înalt, cam de vârsta lui Robb, cu muşchi vizibili pe brațe şi pe piept.

– Acesta este Lordul Stark, noua Mână a Regelui, îi spuse el, în vreme băiatul îl privi pe Ned cu ochii lui albaştri, posomorâți, şi-şi dădu pe spate părul negru, năclăit de transpirație – păr des, lățos şi nepieptănat, negru precum cerneala. O umbră de barbă abia mijită îi întuneca falca, El este Gendry. Puternic pentru vârsta lui, şi lucrează din greu. Arată-i Mâinii coiful pe care l-ai făcut, băiete.

Aproape cu sfiiciune, băiatul îi conduse la banca lui şi le arătă un coif de oțel, modelat în forma unui cap de taur, cu două coarne mari, curbate.

Ned răsuci coiful în mâini. Era oțel neprelucrat, neşlefuit, însă foarte bine modelat.

– E o lucrare foarte bună. Aş fi încântat dacă mi l-ai vinde mie.

Băiatul i-l smulse din mâini.

– Nu-i de vânzare.

Tobho Mott privi copleşit de groază.

– Băiete, acesta este Mâna Regelui. Dacă înălțimea sa doreşte coiful, dăruieşte-i-l. Te onorează cerându-l.

– L-am făcut pentru mine, spuse băiatul cu îndârjire,

– Mii de scuze, lordul meu, îi spuse maestrul cu grabă, Băiatul e neşlefuit, precum oțelul brut, iar la fel ca oțelul brut, va câştiga dacă va fi bătut puțin. Coiful este lucrarea cea mai bună a unui meşteşugar. Iertați-l şi vă promit că am să vă fac eu un coif aşa cum nu ați mai văzut.

– Nu am pentru ce să-l iert. Gendry, când Lordul Arryn a venit să te vadă, despre ce ați vorbit?

– Nu a făcut decât să-mi pună întrebări, stăpâne.

– Ce fel de întrebări?

Băiatul dădu din umeri.

– Cum îmi merge, dacă sunt bine tratat şi dacă-mi place munca aici, şi lucruri despre mama mea. Cine a fost ea şi cum arăta, din astea.

– Ce i-ai spus? întrebă Ned.

Băiatul înlătură un smoc de păr căzut pe frunte.

– Că a murit când eram mic. Avea păr blond şi, uneori, obişnuia să-mi cânte, îmi amintesc. Lucra într-o berărie.

– Ți-a pus şi Lordul Stannis întrebări?

– Ăla chel? Nu, el nu. Nu a spus nici un cuvânt, doar se uita la mine, de parcă aş fi fost vreun violator care-i făcuse nu ştiu ce fiicei sale.

– Ai grijă la limba aia a ta spurcată, spuse maestrul. Acesta este Mâna Regelui. Băiatul îşi plecă privirile. Un băiat isteț, dar încăpățânat.

Ned atinse fruntea băiatului, răsfirând cu degetul părul des şi negru.

– Uită-te la mine, Gendry. Ucenicul îşi ridică fața. Ned studie forma maxilarului său, ochii precum gheața albastră.

Da, se gândi el, *înțeleg.* Du-te înapoi la lucru, băiete. Îmi pare rău că te-am necăjit.

Se întoarse înapoi în casă, împreună cu maestrul.

– Cine a plătit pentru ucenicia băiatului? îl întrebă el într-o doară.

Mott păru iritat.

– L-ați văzut pe băiat. Un flăcău atât de solid! Mâinile alea ale lui, mâinile alea sunt făcute pentru ciocane. Este atât de promițător, încât l-am luat fără nici o plată.

– Vreau adevărul, îl grăbi Ned. Străzile sunt pline de băieți puternici. În ziua în care ai să iei un ucenic fără plată are să cadă Zidul. Cine a plătit pentru el?

– Un lord, spuse maestrul fără tragere de inimă. Nu şi-a dat numele, nu purta blazon pe haine. A plătit în aur, dublul sumei obişnuite, şi a zis că plăteşte o dată pentru băiat şi încă o dată pentru tăcerea mea.

– Descrie-mi-l.

– Era solid, cu umeri rotunzi, nu atât de înalt ca dumneavoastră. Barbă castanie, dar cu fire roşietice în ea, jur asta. Purta o mantie bogată, asta îmi amintesc, de un purpuriu-intens, catifea țesută cu fire de argint, însă gluga îi umbrea fața şi nu l-am văzut nici o clipă clar. Ezită un moment. Stăpânul meu, nu vreau să am necazuri.

– Nimeni nu vrea necazuri, dar mă tem că sunt vremuri tulburi, meştere Mott, spuse Ned. Ştii cine-i băiatul.

– Eu nu sunt decât un armurier, lordul meu. Ştiu numai ce mi se spune.

– Ştii cine-i băiatul, repetă Ned răbdător. Asta nu-i o întrebare.

, – Băiatul este ucenicul meu, spuse maestrul. Îl privi pe Ned în ochi, încăpățânat ca fierul bătrân. Cine a fost el înainte să vină la mine – asta nu mă mai priveşte.

Ned dădu din cap. Se decise că-i plăcea de Tobho Mott, maestrul armurier.

– Dacă va veni ziua când Gendry va ridica sabia în loc să confecționeze una, să-l trimiți la mine. Are aspectul unui războinic. Până atunci, ai mulțumirile mele, meştere Mott, şi promisiunea mea. Dacă voi dori un coif cu care să sperii copiii, acesta va fi primul loc în care* voi veni.

Garda îl aştepta afară, cu caii.

– Ați aflat ceva, lordul meu? întrebă Jacks când Ned'

încalecă.

– Da, îi spuse el gânditor. Ce voise Jon Arryn de la bastardul regelui şi de ce îl costase asta viaţa?

CATELYN

– Doamna mea, ar trebui să vă acoperiți capul, îi spuse Ser Rodrik pe când caii lor se avântau spre nord. Veți răci.

– Este doar apă, Ser Rodrik, răspunse Catelyn. Părul îi atârna ud şi greu, o şuviță răzleață era lipită de frunte şi-şi putea imagina cât de rebegită şi sălbatică trebuie să fi arătat, însă acum nu-i mai păsa. Ploaia din sud era blândă şi moale, iar lui Catelyn îi plăcea atingerea ei pe față, uşoară ca un sărut de mamă. Îi amintea de copilărie, de zilele lungi şi cenuşii de la Riverrun. Îşi amintea de grădina zeilor, de crengile gârbovite, împovărate de umezeală, şi de râsul fratelui ei pe când o fugărea printre mormanele de frunze putrede. Îşi amintea cum făceau plăcinte din noroi împreună cu Lysa, greutatea lor, noroiul lipicios şi maroniu dintre degetele ei. Îl serveau cu plăcinte pe Degețel, chicotind, iar el mâncase o dată atât de mult noroi, încât zăcuse la pat o săptămână întreagă. Cât de tineri erau atunci cu toții!

Catelyn aproape că uitase asta. În nord, ploaia cădea rece şi necruțătoare, iar uneori, noaptea, se transforma în gheață. Era mai mult ca sigur că distrugea recoltele mai degrabă decât să le hrănească, şi făcea ca bărbații în putere să alerge spre adăpostul cel mai apropiat. Aceea nu era o ploaie în timpul căreia să se poată juca fetițele.

– Sunt ud până la piele, se plânse Ser Rodrik. Chiar şi oasele-mi sunt umede.

Pădurea se strângea în jurul lor, iar răpăitul monoton al ploii atingând frunzele era acompaniat de zgomotele mărunte, cleioase, scoase de potcoavele cailor când se eliberau din mocirlă.

– Ne vom dori un foc la noapte, doamna mea, şi o mâncare fierbinte pentru amândoi.

– Este un han la răscrucea din față, îi spuse Catelyn.

Dormise multe nopți acolo în tinerețe, călătorind împreună cu tatăl ei. Lordul Hoster Tully era un bărbat neastâmpărat, în floarea vârstei, călătorind mereu undeva, îşi mai amintea de hangiță, o femeie grasă, pe nume Masha Heddle, care molfăia zi şi noapte frunze acrişoare, dar părea să dispună de o rezervă nesfârşită de zâmbete şi dulciuri pentru copii. Prăjiturile erau scăldate în miere, bogate şi pline la gust, însă cum mai urâse Catelyn acele zâmbete!

Frunzele acrişoare îi pătaseră dinţii într-un roşu-închis, dând un aspect sângeros şi înspăimântător zâmbetelor ei.

– Un han, repetă îngândurat Ser Rodrik. Doar dacă… dar nu îndrăznim să riscăm. Ca să nu fim recunoscuţi, cred că ar fi mai bine să căutăm un mic avanpost…

Se opri când auziră zgomote venind din faţa lor, pe drum; pleoscăit de apă, zăngănit de zale, un nechezat de cal.

– Călăreţi, spuse el, iar mâna îi coborî pe mânerul sabiei.

Nici chiar pe drumul regelui nu strica să fii prudent. Urmăriră zgomotele până la o cotitură largă a drumului şi-i văzură: o coloană de bărbaţi înarmaţi, traversând gălăgioşi un râu umflat. Catelyn îşi struni calul, lăsându-i să treacă. Flamura din mâna călăreţului din frunte atârna udă şi informă, însă soldaţii din gardă purtau mantii vineţii, iar pe umerii lor se înălţa vulturul argintiu al Casei Seagard.

– Mallisterii, îi şopti Ser Rodrik, de parcă ea n-ar fi ştiut. Doamna mea, ar fi mai bine să vă trageţi gluga.

Catelyn nu făcu nici o mişcare. Lordul Jason Mallister însuşi călărea împreună cu ei, înconjurat de cavaleri, alături de fiul său, Patrek, cu scutierii în spate, în apropierea lui. Se duceau spre Debarcaderul Regelui, la turnirul Mâinii, ştia asta. Toată săptămâna trecută, drumeţii tăbărâseră pe drumul regelui ca roiurile de muşte: cavaleri şi călăreţi liberi, cântăreţi cu harfele şi tobele lor, căruţe grele, încărcate cu hamei sau porumb, butoaie cu miere, negustori şi meşteşugari, târfe – toţi mergeau spre sud.

Catelyn îl privi direct pe Lordul Jason. Ultima oară când îl văzuse, glumea împreună cu unchiul ei, la ospăţul de la nunta ei, Mallisterii fiind stegarii casei Tully, iar darurile fuseseră bogate. Părul său castaniu era presărat cu alb acum, iar chipul i se supsese odată cu trecerea vremii; totuşi, anii nu-i afectaseră făloşenia. Călărea ca un bărbat care nu se teme de nimic. Catelyn îl invidia pentru asta; ea ajunsese să se teamă de atâtea. Pe când călăreţii treceau, Jason încropi un salut scurt, dar nu era decât un gest de mare lord care întâlneşte nişte străini la drum. În acei ochi aprigi nu exista nici un semn că ar fi recunoscut-o, iar fiul său nu o învrednici nici măcar cu o privire.

– Nu v-a recunoscut, spuse Ser Rodrik după aceea, mirându-se.

– A văzut doar o pereche de drumeţi plini de noroi, uzi şi

obosiți, aşezați la marginea drumului. N-avea cum să-şi închipuie că unul dintre ei este fiica lordului său. Cred că suntem în siguranță la han, Ser Rodrik.

Era aproape noapte când ajunseră acolo, la răscrucea de drumuri aflată la nord de marea afluență de la Trident. Masha Heddle era acum mai grasă şi mai încărunțită decât şi-o amintea Catelyn, încă molfăind frunze acrişoare, însă îi măsură doar cu o privire superficială, cu doar o umbră a zâmbetului ei grotesc şi însângerat.

– Două camere la capătul scării, asta-i tot ce am, zise ea, continuând să mestece. Sunt sub turnul clopotului, aşa că nu veți pierde nici o masă, deşi unii cred că e cam zgomotos. Nu vă pot ajuta mai mult. Hanul e plin, sau aproape, dar nu are importanță. Aveți de ales: ori camerele, ori vă vedeți de drum.

Luară camerele aflate sub podul de la capătul scării înguste.

– Lăsați-vă încălțările aici, le spuse Masha după ce-şi primise banul. Le va curăța băiatul. Nu vreau să-mi umpleți scările de noroi. Luați aminte la clopot. Cei care întârzie la masă nu mai primesc mâncare.

Nu le zâmbi şi nici nu pomeni de prăjituri. Când clopotul anunță cina, zgomotul era asurzitor. Catelyn se schimbase în haine uscate. Stătea la fereastră, privind cum ploaia curgea pe pervaz. Sticla geamului era lăptoasă şi plină de apă, iar afară se lăsase un amurg umed. Catelyn putea vedea doar până la răscrucea unde se întâlneau cele două drumuri principale.

Răscrucea o puse pe gânduri. Dacă o luau spre vest de aici, era floare la ureche să ajungă la Riverrun. Tatăl ei îi dăduse întotdeauna sfaturi înțelepte atunci când avea mai mare nevoie, şi-şi dorea să vorbească cu el, să-l prevină asupra furtunii care se anunța. Dacă Winterfell trebuia să se pregătească de război, cu atât mai mult trebuia s-o facă şi Riverrun, aflat atât de aproape de Debarcaderul Regelui, cu puternicul Casterly Rock înălțându-se spre vest, ca o umbră. Dacă tatăl ei ar fi fost ceva mai puternic, ar fi putut încerca asta, însă Hoster Tully era țintuit la pat de doi ani, iar lui Catelyn îi era teamă să-l tulbure acum.

Drumul spre est era mai lat şi mai periculos, urcând printre dealuri stâncoase şi păduri dese, până în Munții

Lunii, dincolo de trecătorile înalte şi prăpăstiile adânci din Valea lui Arryn şi dincolo de pietrosul Fingers. Deasupra Văii se înălța Eyrie, mândru şi impenetrabil, turnurile sale ridicându-se spre cer. Acolo ar găsi-o pe sora ei... dar şi câteva răspunsuri dintre cele căutate de Ned. Desigur, Lysa ştia mai mult decât îndrăznise să aştearnă în scrisoare. S-ar fi putut să aibă şi dovada clară care i-ar fi trebuit lui Ned ca să-i aducă pe Lannisteri la pieire, iar dacă se ajungea la război, vor avea nevoie de Arryni şi de lorzii din est, care le datorau un serviciu.

Totuşi, drumul printre munți era periculos. Pisicile-umbră bântuiau prin trecători, căderile de stânci erau la ordinea zilei, iar clanurile de munteni erau compuse din briganzi care coborau din vârf ca să jefuiască şi să ucidă, după care se topeau precum zăpada, ori de câte ori cavalerii ieşeau din Vale ca să-i caute. Chiar şi Jon Arryn, cel mai viteaz lord pe care-l avusese vreodată Eyrie, călătorea întotdeauna cu o escortă puternică, atunci când traversa munții. Singura forță a lui Catelyn era un cavaler bătrân, împlătoşat doar cu devotamentul său.

Nu, se gândi ea, Riverrun şi Eyrie vor trebui să mai aştepte. Calea ei ducea spre nord şi spre Winterfell, unde o aşteptau fiii ei şi îndatoririle. Îndată ce vor trece în siguranță de Gât, se putea prezenta unuia dintre stegarii lui Ned, trimițând călăreți înainte, în mare grabă, cu ordin de a instala o gardă pe drumul regelui.

Ploaia acoperea priveliştea câmpurilor de dincolo de răscruce, însă Catelyn vedea totul destul de clar cu ochii minții. Piața era chiar în drum, iar satul cu un kilometru mai departe – cincizeci de case albe, înconjurând un mic templu din piatră. Erau mai multe acum, vara fusese lungă şi îngăduitoare. La nord de aici, drumul regelui se scurgea pe Furca Verde a Tridentului, prin văi mănoase şi terenuri acoperite de păduri verzi, printre oraşe fremătătoare, avanposturi puternice şi castelele lorzilor.

Catelyn îi cunoştea pe toți: Blackwoodzii şi Brackenii, duşmani pe veci, ale căror certuri fusese nevoit să le aplaneze tatăl ei; Lady Whent, ultima din neam, care locuia cu fantomele ei sub bolțile cavernoase de la Harrenhal; irascibilul Lord Frey, care îngropase şapte neveste şi-şi umpluse castelele gemene cu copii, nepoți şi strănepoți, dar

şi bastarzi. Cu toții erau stegarii casei Tully, cu săbiile puse sub jurământ în serviciul Riverrunului.

Catelyn se întrebă dacă astea vor fi suficiente, atunci când va veni războiul. Tatăl ei era cel mai ferm dintre bărbații care trăiseră vreodată şi nu avea nici o îndoială că-şi va chema stegarii... Însă vor veni? Darryşii, Rygerşii şi Mootonii depuseseră jurământ şi față de Riverrun; totuşi, luptaseră împreună cu Rhaegar Targaryen la Trident, în timp ce Lordul Frey sosise cu armata sa mult timp după bătălie, iscând îndoieli cu privire la tabăra la care intenționase să se alăture (a lor, dăduse el după aceea asigurări solemne învingătorilor, însă de atunci tatăl ei îi spusese întârziatul Lord Frey. *Nu* trebuie să se ajungă la război, se gândi Catelyn agitată. Nu trebuia să lase să se întâmple asta.

Ser Rodrik veni după ea când clopotul încetase să bată.

– Ar fi mai bine să nu părem un cavaler şi doamna sa până ce nu trecem de Gât, îi spuse ea. Drumeții obişnuiți nu atrag atâta atenție. Să ne dăm drept un tată cu fiica lui, plecați la drum pentru treburi de familie.

– Cum spuneți, doamna mea, fu de acord Ser Rodrik. Abia când ea pufni în râs îşi dădu el seama ce făcuse. Vechile politețuri mor greu, fata... fata mea.

Încercă să se tragă de favoriții lipsă şi oftă cu exasperare. Catelyn îl luă de braț.

– Vino, tată, zise ea. Vei vedea că Masha Heddle ştie să aştearnă o masă bună, dar încearcă să nu o lauzi. Nu vei vrea să o vezi zâmbind.

Sala de mese era lungă şi rece, cu un şir de butoaie uriaşe la un capăt şi un cămin la celălalt. Un băiat de casă se tot plimba de colo-colo cu frigări cu carne, în vreme ce Masha scotea bere din butoaie, molfăindu-şi frunzele ei.

Băncile erau pline, orăşeni şi țărani amestecându-se fără sfială împreună cu drumeți de tot felul. Răscrucile adunau laolaltă tovărăşii ciudate: vopsitori cu mâinile negre şi purpurii împărțeau aceeaşi masă cu pescari duhnind a peşte, un fierar plin de muşchi se înghesuia lângă un bătrân septon zbârcit, mercenari hârşâiți şi negustori rotofei schimbau veşti de parcă ar fi fost tovarăşi de când lumea.

Adunarea conținea mai multe săbii decât i-ar fi plăcut lui Catelyn. Trei bărbați, aşezați lângă foc, purtau insigna cu armăsarul roşu al Brackenilor, însă erau în număr mare şi

cămăşile de zale albastre şi mantiile cenuşii-argintii. Pe umărul lor se vedea un blazon familiar, turnurile gemene ale Casei Frey. Le studie chipurile, însă erau cu toții prea tineri ca s-o recunoască. Cel mai vârstnic dintre ei n-ar fi putut fi mai mare decât era Bran când plecase ea în nord.

Ser Rodrik găsi un loc gol pe o bancă lângă bucătărie. Vizavi, la masă, un tânăr chipeş îşi plimba degetele peste corzile unei harfe.

– Şapte binecuvântări, oameni buni, zise el când se aşezară.

O cupă goală de vin se afla pe masă în fața lui.

– Şi pentru tine, cântărețule, îi întoarse Catelyn urarea. Ser Rodrik ceru pâine, carne şi bere pe un ton care sugera să-i fie aduse *acum.* Menestrelul, un tinerel de vreo optsprezece ani, îi studie fără jenă şi îi întrebă unde mergeau, de unde veniseră şi ce veşti aveau, trimițând întrebările în zbor la fel de repede ca săgețile, fără să se mai obosească să aştepte răspunsul.

– Am plecat de la Debarcaderul Regelui acum două săptămâni, rosti Catelyn, răspunzând la cea mai nevinovată dintre întrebări.

– Într-acolo merg eu, spuse tinerelul.

Aşa cum bănuise ea, era mult mai interesat în a-şi depăna povestea lui decât s-o afle pe a lor. Menestrelilor nu le plăcea nimic mai mult decât să-şi audă sunetul propriei lor voci.

– Turnirul Mâinii înseamnă lorzi bogați, cu pungi pline, continuă el. Ultima dată m-am ales cu mai mulți arginți decât puteam căra... ori aş fi putut, dacă nu i-aş fi pierdut pe toți punând rămăşag că Regicidul va termina învingător.

– Zeilor nu le plac împătimiții de jocuri, spuse sec Ser Rodrik.

Era din nord şi împărtăşea vederile lui Stark asupra turnirurilor.

– În mod sigur nu le-a plăcut de mine, zise cântărețul. Zeii voştri cruzi şi Cavalerul Florilor mi-au făcut-o împreună.

– Fără îndoială, a fost o lecție pentru tine, făcu Ser Rodrik.

– A fost. De data asta, banul meu îl va susține pe Ser Loras.

Ser Rodrik încercă să se tragă de favoriți, însă nu-i găsi, şi înainte să poată lansa o dojana, băiatul de casă veni în grabă. Le puse pe dinainte felii de pâine şi le servi de pe

frigare bucăți de carne mustind de sos fierbinte. Pe o altă frigare erau înfipte cepe, ardei iuți şi ciuperci dolofane. Ser Rodrik se aruncă pofticios asupra lor, în timp ce băiatul se duse să le mai aducă bere.

– Mă numesc Marillion, zise menestrelul, ciupind o coardă a harfei sale. Fără îndoială, m-ați mai auzit cântând pe undeva, nu?

Purtarea lui o făcu pe Catelyn să zâmbească. Puțini dintre menestrelii rătăcitori se aventuraseră atât de departe în nord, până la Winterfell, dar îi ştia pe cei asemenea lui din copilăria sa la Riverrun.

– Mă tem că nu, îi spuse.

El scoase din harfă un sunet plângăreț.

– Ați avut de pierdut. Cine a fost cel mai bun cântăreț pe care l-ați auzit vreodată?

– Alia din Braavos, răspunse pe nerăsuflate Ser Rodrik.

– Oh, eu sunt *mult* mai bun decât hodorogul ăla bătrân, făcu Marillion. Dacă-mi dați un argint pentru un cântec, v-aş dovedi bucuros.

– S-ar putea să am vreo para, două, dar mai degrabă le-aş arunca într-o fântână decât să plătesc pentru răgetele tale, bombăni Ser Rodrik.

Părerea sa despre menestreli era bine cunoscută; muzica era ceva drăguț, dar numai pentru fete, şi nu putea pricepe de ce un flăcău sănătos şi-ar ocupa mâinile cu o harfă, când putea lua o sabie.

– Bunicul tău este cam înăcrit, îi spuse Marillion lui Catelyn. Am vrut să vă fac o onoare. Un omagiu pentru frumusețea ta. De fapt, eu sunt menit să cânt numai pentru regi şi înalții lorzi.

– Oh, pot să văd asta, zise Catelyn. Lordului Tully îi plac cântecele, după cum am auzit. Fără îndoială că ai fost la Riverrun.

– De sute de ori, spuse menestrelul cu nepăsare. Păstrează o cameră numai pentru mine, iar tânărul lord îmi este ca un frate.

Catelyn zâmbi, întrebându-se ce ar crede Edmure de asta. Un menestrel se vârâse odinioară în patul unei fete care-i plăcea fratelui ei; de atunci el ura menestrelii.

– Şi la Winterfell? îl chestiona ea. Ai călătorit şi în nord?

– De ce s-o fi făcut? întrebă Marillion. Acolo sunt numai

viscole şi piei de urs, iar în familia Stark nu se cunoaşte nici un fel de muzică în afară de urletul lupilor.

În celălalt capăt al sălii se auzi uşa trântindu-se.

– Hangiță, răsună o voce de slujitor în spatele ei, avem cai de țesălat, iar lordul meu, Lannister, cere o cameră şi o baie fierbinte.

– Oh, zei, spuse Ser Rodrik înainte să apuce Catelyn să-i facă semn să tacă, degetele ei strângându-l tare de braț.

Masha Heddle se înclină şi-şi arătă zâmbetul ei roşiatic, hidos.

– Îmi pare rău, stăpâne, dar nu mai avem nici un loc, toate camerele sunt ocupate.

Erau patru, văzu Catelyn. Un bătrân din Rondul de Noapte, doi servitori şi... el, stând acolo, mic şi sfidător ca însăşi viața.

– Oamenii mei vor dormi în grajd, iar cât despre mine, nu-mi trebuie o cameră *mare,* după cum poți vedea şi singură, spuse rânjind. Atât timp cât focul arde, iar aşternutul nu are prea mulți purici, sunt fericit.

Masha Heddle era copleşită.

– Stăpâne, nu mai am nimic, este turnirul şi nu am cum să... Oh...

Tyrion Lannister scoase un ban din punga sa şi-l aruncă peste cap, îl prinse şi-l azvârli din nou. Chiar şi din locul unde se afla Catelyn, sclipirea aurului era de neconfundat. Un călăreț liber, într-o pelerină albastră spălăcită, se ridică în picioare.

– Eşti binevenit în odaia mea, stăpâne.

– Iată un om isteț, zise Lannister trimițând banul învârtindu-se prin încăpere. Călărețul îl prinse din zbor. Şi totodată ager. Piticul se întoarse spre Masha Heddle şi întrebă apoi: Crezi că poți face rost de ceva de mâncare?

– Orice vă este pe plac, stăpâne, orice, promise hangița. *Sta-i-ar în gât,* se gândi Catelyn, însă imediat îl văzu pe Bran sufocându-se, înecându-se cu propriul său sânge. Lannister se uită spre cea mai apropiată masă.

– Oamenii mei primesc tot ce le dai şi celorlalți. Porții duble, căci am călătorit mult şi din greu. Iar pentru mine, friptură de pasăre, pui, rață, porumbel, nu contează. Şi trimite o butelcă din cel mai bun vin al tău. Yoren, stai cu mine?

– Da, stăpâne, răspunse fratele în negru.

Piticul nu se uitase spre capătul sălii, iar Catelyn tocmai se gândea cât de recunoscătoare era mulțimii care ocupase băncile dintre ei, când, dintr-odată, Marillion se ridică în picioare.

– *Lord Lannister!* strigă el. Voi fi bucuros să vă înveselesc în timp ce mâncați. Dați-mi voie să vă cânt balada marii victorii a tatălui dumneavoastră la Debarcaderul Regelui!

– Nimic nu mi-ar strica mai repede pofta de mâncare, făcu piticul pe un ton sec.

Ochii săi bicolori îl cercetară la repezeală şi rătăciră apoi de la el, găsind-o pe... Catelyn. O clipă rămase uluit, uitându-se în direcția ei. Ea îşi întoarse fața în altă parte. Însă era deja prea târziu. Piticul zâmbea.

– Lady Stark, ce plăcere neaşteptată, spuse el. Chiar vă duceam dorul la Winterfell.

Marillion se holbă la ea, uimirea făcând loc supărării când Catelyn se ridică în picioare. Îl auzi pe Ser Rodrik înjurând. Dacă omul ar fi rămas la Zid, se gândi ea, dacă...

– Lady... Stark? făcu Masha Heddle prosteşte.

– Încă mai eram Catelyn Tully ultima dată când am tras aici, îi spuse ea hangiței.

Putea auzi şuşotelile, simțea privirile tuturor asupra ei. Se uită în jur, la fețele cavalerilor şi lefegiilor, şi inspiră adânc, spre a-şi potoli bătăile năvalnice ale inimii. Nu îndrăznise ea să-şi asume riscurile? Nu mai era vreme să se gândească la asta, iar după o clipă îşi auzi propria voce.

– Tu, de colo, din colț, îi spuse ea unui bărbat mai vârstnic, pe care nu-l observase până atunci. Liliacul acela negru pe care-l văd brodat pe tunica dumitale nu este de la Harrenhal?

Bărbatul se ridică în picioare.

– Este, doamna mea.

– Iar Lady Whent nu este o prietenă sinceră şi adevăr rată a tatălui meu, Lordul Tully de Riverrun?

– Este, răspunse bărbatul cu îndrăzneală.

Ser Rodrik se ridică în tăcere şi-şi eliberă sabia din teacă. Piticul privea spre ei, cu o figură inexpresivă, cu uimire în ochii săi bicolori.

– Armăsarul roşu a fost întotdeauna binevenit la Riverrun, le spuse ea celor trei de lângă foc. Tatăl meu îl consideră pe

Jonos Bracken printre stegarii săi cei mai vechi şi mai devotaţi.

Cavalerii înzăuaţi schimbară între ei priviri nesigure.

– Stăpânul nostru este onorat de această încredere, spuse, ezitând, unul dintre ei.

– Îl invidiez pe tatăl dumneavoastră pentru toţi aceşti prieteni de nădejde, ciripi Lannister, însă nu desluşesc prea bine rostul acestor vorbe, Lady Stark.

Ea nu-l băgă în seamă, întorcându-se spre grupul numeros de mantii albastre şi cenuşii. Erau miezul întregii chestiuni – mai mult de douăzeci de oameni.

– Cunosc şi blazonul vostru: cele două turnuri gemene ale casei Frey. Ce mai face bunul nostru lord, domnilor?

Căpitanul lor se ridică.

– Lordul Walder este bine, doamna mea. Are de gând să-şi ia o soaţă nouă în cea de-a nouăsprezecea zi de nume şi l-a rugat pe tatăl dumneavoastră, lordul, să-i onoreze nunta cu prezenţa sa.

Tyrion Lannister chicoti. Atunci Catelyn ştiu că era al ei.

– Acest om a venit ca oaspete în casa mea şi a uneltit pentru uciderea fiului meu, un băiat de şapte ani, anunţă ea, arătând spre el. Ser Rodrik veni alături, cu sabia în mână. În numele Regelui Robert şi al bunilor lorzi pe care-i slujiţi, vă cer să-l arestaţi şi să mă ajutaţi să-l duc înapoi la Winterfell pentru a aştepta acolo judecata regelui.

Nu ştia ce-i aducea o satisfacţie mai mare, sunetul zecilor de săbii trase deodată, sau expresia lui Tyrion Lannister.

SANSA

Sansa călătorea spre turnirul Mâinii împreună cu Septa Mordane şi Jeyne Poole, într-o litieră cu perdele de mătase galbenă, atât de fină, încât putea vedea prin ea; transformau întreaga lume în aur. Dincolo de zidurile oraşului, lângă râu, fuseseră ridicate sute de corturi, iar oamenii de rând veneau cu miile ca să privească întrecerile. Toată această splendoare îi tăiase Şansei răsuflarea, armurile strălucitoare, armăsarii masivi, drapați în argint şi aur, strigătele mulțimii, flamurile care fluturau în vânt... şi mai ales cavalerii.

– E mai bine decât în cântece, şopti ea când găsiră locurile promise de tatăl ei, printre înalții lorzi şi doamnele lor.

Sansa era înveşmântată minunat în ziua aceea, cu o rochie verde, care-i scotea în evidență părul roşcat, şi ştia că era privită şi că i se zâmbea.

Priviră cum călăreau eroii din o sută de balade, fiecare mai grozav decât celălalt. Cei şapte cavaleri din Garda Regelui intrară pe teren; toți, în afară de Jaime Lannister, erau în armuri de culoarea laptelui, mantiile lor fiind albe precum zăpada proaspăt căzută. Ser Jaime purta tot o mantie albă, însă dedesubtul ei strălucea aurul, din cap până-n picioare, şi avea un coif de forma unui cap de leu şi o sabie aurită. Ser Gregor Clegane, Muntele Călare, trecu tunând dincolo de ei, ca o avalanşă. Sansa îşi aminti de Lord Yohn Royce, care fusese oaspete la Winterfell cu doi ani în urmă.

– Armura lui este de bronz, veche de mii şi mii de ani, gravată cu rune magice, care-l feresc de răni, îi şopti ea lui Jeyne.

Septa Mordane i-l arătă pe Lordul Jason Mallister, în vinețiu gravat cu argint, cu aripi de vultur pe coif. Pe Trident, tăiase trei dintre stegarii lui Rhaegar. Fetele chicotiră văzându-l pe preotul-soldat Thoros din Myr, cu roba roşie fluturând şi cu țeasta rasă, până ce septa le spuse că, odată, el se urcase pe meterezele de la Pyke ținând în mână o sabie în flăcări.

Sansa nu-i cunoştea pe ceilalți călăreți, cavaleri rătăcitori de la Degete şi Highgarden şi din munții Dorne, călăreți liberi nepomeniți în balade şi cavaleri recent învestiți, fiii mai tineri ai marilor lorzi şi moştenitori ai caselor mai puțin

importante. Bărbații mai tineri nu apucaseră să săvârşească, încă, mari isprăvi, însă Sansa şi Jeyne căzură de acord că, într-o zi, cele Şapte Regate vor răsuna de numele lor. Ser Balon Swann. Lordul Bryce Caron din Mlaştini. Moştenitorul lui Bronze Yohn, Ser Andar Royce, şi fratele său mai tânăr, Ser Robar, cu platoşele lor argintii, filigranate în bronz, cu aceleaşi vechi rune care-l păzeau şi pe tatăl lor. Gemenii, Ser Horas şi Ser Hobber, ale căror scuturi aveau blazonul cu ciorchinii de strugure al Casei Redwynes, purpuriu pe albastru. Patrek Mallister, fiul Lordului Jason. Şase Frey de la Trecătoare: Ser Jared, Ser Hosteen, Ser Danwell, Ser Em* mon, Ser Theo, Ser Perwyn, fii şi nepoți ai bătrânului Lord Walder Frey, dar şi fiul său bastard, Martyn Rivers.

Jeyne Poole îi mărturisi că era înspăimântată de felul în care arăta Jalabhar Xho, un prinț exilat din Insulele Verii, care purta o capă verde şi pene stacojii pe pielea întunecată ca noaptea, însă când dădu cu ochii de tânărul Lord Beric Dondarrion, cu părul său precum aurul roşu şi cu scutul negru, străbătut de fulger, se declară gata să se mărite cu el chiar acolo, pe loc.

Câinele era şi el pe listă, la fel şi fratele regelui, elegantul Lord Renly de la Capătul Furtunii. Jory, Alyn şi Harwin luptau pentru Winterfell şi pentru nord.

– Jory arată ca un cerşetor printre toți ceilalți, pufni Septa Mordane la vederea lui.

Sansa nu putea fi decât de acord. Armura lui Jory avea un pieptar albastru-cenuşiu, fără ornamente şi găteli, iar de umerii săi atârna o mantie cenuşie, subțire, ca o zdreanță murdară. Totuşi, se acomoda repede, doborându-l pe Horas Redwyne din primul tur şi pe unul dintre Frey la al doilea. În cea de-a treia înfruntare, îl lovi de trei ori pe un călăreț liber, Lothor Brune pe nume, a cărui armură era la fel de simplă ca a lui. Nici unul dintre ei nu căzu din şa, însă lancea lui Brune era mai sigură şi loviturile sale mai bine plasate, iar regele îi oferi lui victoria. Alyn şi Harwin se descurcară şi mai slab; Harwin fu doborât din şa în primul tur de Ser Meryn, din Garda Regelui, iar Alyn căzu în fața lui Ser Balon Swann.

Competiția dură întreaga zi şi se prelungi până la amurg, potcoavele armăsarilor frământând terenul până ce îl transformară într-o tarla de pământ răscolit. Jeyne şi Sansa țipară de zeci de ori la unison, când călăreții se înfruntau,

lăncile spulberându-se în aşchii de lemn în vreme ce oamenii de rând îi încurajau pe favoriţii lor. Jeyne îşi acoperea ochii de fiecare dată când cădea câte-un cavaler, ca o fetiţă speriată, dar Sansa era clădită dintr-o fibră mai tare. O mare doamnă ştia cum să se comporte la turniruri. Chiar şi Septa Mordane îi remarcă stăpânirea de sine şi dădu din cap, aprobatoare.

Regicidul călărea minunat. Îi răsturnă pe Ser Andar Royce şi pe Lordul de Hotar, Bryce Caron, la fel de uşor de parcă ar fi fost la manej, apoi îi smulse victoria, după o luptă grea, căruntului Barristan Selmy, care câştigase primele două runde împotriva unor bărbaţi cu treizeci, patruzeci de ani mai tineri decât el.

Sandor Clegane şi uriaşul său frate, Ser Gregor Muntele, păreau şi ei de neoprit, dând peste cap adversar după adversar într-un stil feroce. Cel mai înspăimântător moment al zilei veni în timpul celei de-a doua runde a lui Ser Gregor, când lancea sa se avântă în sus şi-l lovi pe un tânăr cavaler de Vale sub apărătoarea de gât cu o asemenea forţă, încât i-o străpunse, omorându-l pe loc. Tânărul căzu la nici zece paşi de locul unde era aşezată Sansa. Vârful lăncii i se rupsese în gât, iar sângele ţâşni în jeturi repetate, fiecare mai slab decât cel de dinainte. Armura lui era nouă: un fir strălucitor de foc se lungi pe braţul său întins, când oţelul reflectă lumina. Apoi soarele se ascunse în spatele unui nor şi totul se termină. Mantia lui era albastră, culoarea cerului dintr-o zi senină de vară, tivită cu semiluni, însă sângele i sc prelingea pe ea, iar stofa se întunecă şi semilunile deveniră însângerate, una câte una.

Jeyne Poole izbucni într-un plâns atât de isteric, încât Septa Mordane o admonesta, însă Sansa rămase cu mâinile încrucişate în poală, privind totul cu o fascinaţie stranie. Nu mai văzuse niciodată un om murind. Ar fi trebuit să plângă şi ea, se gândi, însă lacrimile refuzau să vină. Poate că le plânsese pe toate pentru Lady şi pentru Bran. Ar fi fost altceva dacă acolo ar fi zăcut Jory sau Ser Rodrik, ori tata, îşi spuse ea. Tânărul cavaler în mantie albastră nu însemna nimic pentru ea, era doar un necunoscut din Valea Arryn, al cărui nume îl uitase imediat după ce-l auzise. Iar acum şi lumea-l va uita, îşi dădu ea seama; nu vor fi cântece pentru el. Asta era întristător.

După ce-i scoaseră trupul de pe teren, un băiat cu o lopată veni şi puse pământ peste locul în care căzuse, acoperind sângele. Apoi înfruntările se reluară. Şi Ser Balon Swann căzu în fața lui Gregor, iar Lordul Renly înaintea Câinelui. Renly fu aruncat din şa atât de violent, încât păru că zboară de pe armăsarul său, cu picioarele în aer. Capul său lovi pământul cu un pocnet audibil, care făcu mulțimea să icnească, însă nu fusese decât unul dintre coarnele aurite de pe coiful său. Una dintre ramificații se rupse sub el. Când Lordul Renly se ridică în picioare, publicul ovaționa frenetic, pentru că arătosul frate al Regelui Robert era unul dintre marii săi favoriți. Îi înmâna învingătorului său cornul rupt, făcând o plecăciune grațioasă. Câinele pufni şi azvârli trofeul mulțimii, unde oamenii de rând se luară la bătaie pentru a înşfăca bucățica de aur, până ce Lordul Renly se duse printre ei şi restabili ordinea. Între timp, Septa Mordane revenise singură la locul ei. Jeyne se simțea rău, explică ea; o ajutase să se întoarcă la castel. Sansa aproape că uitase de Jeyne.

Mai târziu, un cavaler rătăcitor într-o mantie cadrilată se dezonora omorând calul lui Beric Dondarrion, fiind descalificat. Lordul Beric puse şaua pe un alt cal, numai pentru a fi aruncat la pământ de Țhoros din Myr. Ser Aron Santagar şi Lothor Brune se ciocniră de trei ori la rând, fără nici un rezultat; Ser Aron căzu după aceea înaintea Lordului Jason Mallister, iar Brune fu doborât de fiul mai mic al lui Yohn Royce, Robar.

În cele din urmă, rămaseră patru: Câinele şi fratele său monstruos, Gregor, Jaime Lannister Regicidul şi Ser Loras Tyrell, tânărul pe care-l numiseră Cavalerul Florilor. Ser Loras era fiul cel mic al lui Mace Tyrell, Lordul de Highgarden şi Păzitor al Sudului. La şaisprezece ani, era călărețul cel mai tânăr de pe teren; totuşi, doborâse de pe cai trei cavaleri din Garda Regelui în dimineața aceasta, în primele trei runde. Sansa nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de frumos. Platoşa sa era modelată delicat, ca un buchet cu mii de flori felurite, iar armăsarul alb ca neaua era drapat într-o țesătură de trandafiri albi şi roşii. După fiecare victorie, Ser Loras îşi scotea coiful şi călărea încet în jurul gardului şi smulgea un trandafir din țesătură, aruncându-l unei fete din mulțime.

Ultima sa luptă din zi fu împotriva tânărului Roycc. Runele străvechi ale lui Ser Robar se dovediră a fi o jalnică protecție, căci Ser Loras îi spulberă scutul şi-l aruncă din şa pentru a-l trimite la pământ cu un zăngănit înfiorător. Robar rămase jos gemând, pe când învingătorul său îşi executa parada pe teren. În cele din urmă, aduseră o litieră şi-l duseră la cortul său, buimăcit şi nemişcat. Sansa nici nu văzu asta, pentru că ochii ei erau ațintiți asupra lui Ser Loras. Când calul alb se opri înaintea ei, crezu că inima-i va țâşni din piept.

Celorlalte fete le dăduse trandafiri albi, dar cel pe care-l trăsese acum pentru ea era roşu.

– Dulce domniță, spuse el, nici o victorie nu este mai frumoasă decât tine.

Sansa luă timidă floarea, amețită de gestul său galant. Părul lui părea o coamă de şuvițe moi, castanii, iar ochii îi erau precum aurul lichid. Ea inspiră mireasma dulce a trandafirului şi rămase cu el în mână multă vreme după ce Ser Loras plecase.

Când, în cele din urmă, Sansa privi în sus, un bărbat se postase în fața ei, zgâindu-se la ea. Era scund, cu o barbă ascuțită şi o şuviță argintie în păr, aproape la fel de bătrân ca tatăl ei.

– Tu trebuie să fii una dintre fiicele lui, îi spuse el. Avea ochi verzi-cenuşii, care nu zâmbeau odată cu gura. Arăți ca toți cei din neamul Tully.

– Sunt Sansa Stark, îi răspunse ea stingherită. Bărbatul purta o mantie grea, cu un guler de blană, prinsă de umăr cu o mierlă din argint, şi avea manierele degajate ale unui mare lord, însă nu-i era familiar. N-am avut încă onoarea să vă cunosc, domnul meu. Septa Mordane interveni cu grabă.

– Dulce copilă, el este Lord Petyr Baelish, din consiliul restrâns al regelui.

– Mama ta a fost cândva regina visurilor *mele,* spuse el încet. Respirația-i mirosea a mentă. Ai părul ei.

Degetele sale îi atinseră obrajii şi îi mângâiară o şuviță roşcată. Brusc, se răsuci şi plecă de lângă ea.

Luna era deja sus pe cer, iar mulțimea obosise, aşa că regele decretă că ultimele trei confruntări vor avea loc în dimineața următoare, înainte de luptele corp la corp. În timp ce oamenii de rând începură să o ia spre casele lor,

discutând despre înfruntările de peste zi şi despre cele care urmau a doua zi, întreaga curte se mută pe malul râului pentru un ospăț. Şase bouri monstruos de mari se frigeau de câteva ore, răsucindu-se încet pe proțapurile de lemn, în vreme ce ucenicii îi ungeau cu unt şi ierburi până ce carnea începu să trosnească, rumenită. În afara pavilioanelor fuseseră puse mese pe care aşteptau lămâiță, căpşuni şi pâine proaspăt coaptă.

Şansei şi Septei Mordane li se oferiseră locuri de mare cinste, în dreapta podiumului pe care şedea însuşi regele, lângă regina sa. Când prințul Joffrey se aşeză la dreapta ei, ea simți o strângere de inimă. El nu mai schimbase nici un cuvânt cu ea, de când se petrecuse lucrul acela îngrozitor, iar ea nu mai îndrăznise să-i vorbească. Prima dată crezuse că-l ura pentru ce-i făcuseră lui Lady, însă după ce plânsese până i se uscaseră ochii, îşi spusese că nu Joffrey era vinovat pentru asta. Regina o ceruse, ea era cea demnă de ură, ea şi Arya. Nu s-ar fi întâmplat nimic rău dacă n-ar fi fost Arya.

Nu-l putea urî pe Joffrey în noaptea asta. Era prea frumos ca să fie detestat. Purta un pieptar de un albastru-închis, presărat cu un şir dublu de capete de leu aurite, iar în jurul sprâncenelor avea o coroniță subțire din aur, cu safire. Părul lui era la fel de strălucitor ca metalul. Sansa se uită la el şi se înfiora, temându-se că s-ar putea să nici n-o bage în seamă, ori chiar mai rău, să-şi întoarcă din nou ura asupra ei, trimițând-o de la masă plângând.

În loc de asta, Joffrey îi zâmbi şi-i sărută mâna, elegant şi manierat, ca orice prinț din balade, spunându-i:

– Ser Loras apreciază foarte mult frumusețea, dulce domniță.

– A fost prea drăguț, răspunse ea sfioasă, încercând să rămână modestă şi calmă, deşi inima-i sălta în piept. Ser Loras este un adevărat cavaler. Crezi că va învinge mâine, lordul meu?

– Nu, spuse Joffrey. Câinele meu îl va răpune, sau poate unchiul Jaime. Şi, în câțiva ani, când voi fi destul de mare ca să mă înscriu la turniruri, am să-i dobor eu pe toți.

Ridică mâna pentru a chema un slujitor cu o butelcă de vin rece, de vară, şi-i turnă şi ei o cupă. Ea se uită neliniştită spre Septa Mordane, până ce el se întoarse şi-i umplu şi

septei cupa, iar ea dădu din cap şi-i mulţumi cu eleganţă, fără să mai spună ceva.

Slujitorii ţinură cupele pline toată noaptea; totuşi, după aceea, Sansa nu-şi mai aminti să fi gustat măcar din vin. Nu avea nevoie de vin. Era îmbătată de vraja nopţii, ameţită de farmecul ei, furată de frumuseţile la care visase întreaga viaţă, fără a îndrăzni să spere că le va cunoaşte vreodată. În faţa pavilionului regelui şedeau cântăreţi, umplând aerul amurgului cu muzica lor. Un jongler azvârlea în aer o sumedenie de beţe arzânde. Chiar şi bufonul regelui, nătângul cu faţa lată, poreclit Băiatul Lună, dansa pe catalige în veşmintele-i tărcate, bătându-şi joc de toată lumea cu o cruzime atât de abilă, încât Sansa se întrebă dacă era cu adevărat un prostănac. Chiar şi Septa Mordane era fără apărare în faţa lui; când interpretă un cântecel despre Marele Septon, ea râse atât de tare, încât îşi vărsă vinul în poală.

Iar Joffrey era curtoazia întruchipată. Vorbi cu Sansa întreaga noapte, copleşind-o cu complimente, făcând-o să râdă, împărtăşindu-i micile bârfe de la curte, descifrându-i glumele Băiatului Lună. Sansa fu atât de captivată, încât aproape că uită de bunele sale maniere şi o ignoră pe Septa Mordane, aşezată în stânga ei.

Felurile de mâncare soseau necontenit. O supă groasă de orz şi carne de căprioară. Salate de ierburi dulci şi spanac şi pere, presărate cu miez de nucă măcinat. Melci în miere şi usturoi. Sansa nu mai mâncase melci înainte; Joffrey îi arătă cum să extragă animalul din cochilia lui, şi-i puse chiar el în gură prima bucăţică dulce. Apoi sosiră păstrăvi proaspăt pescuiţi din râu, copţi în lut; prinţul o ajută să deschidă crusta groasă, pentru a scoate la iveală carnea albă şi uşoară din interior. Iar când fură aduse cărnurile, o servi tot el, tăind dintr-o pulpă o porţie regească, pe care i-o aşeză, zâmbind, în farfurie. Ea putea vedea, după felul în care-şi mişca mâna dreaptă, că încă mai avea dureri; totuşi, el nu spuse nici o vorbă despre asta.

Mai târziu urmară aluaturile dulci şi plăcinta de porumbel şi merele coapte, mirosind a scorţişoară, prăjiturile cu lămâie, glasate cu zahăr, dar Sansa era atât de sătulă, încât nu reuşi să înghită mai mult de două prăjituri mici, deşi îi plăceau la nebunie. Tocmai se întreba dacă n-ar putea

încerca să atace o a treia, când suveranul începu să strige.

Regele Robert devenise tot mai grobian cu fiecare fel de mâncare. Din când în când, Sansa îl putea auzi râzând sau urlând vreo poruncă pentru a acoperi muzica şi zăngănitul farfuriilor şi al tacâmurilor, însă era prea departe ca să-i poată înțelege vorbele. Acum îl auziră cu toții.

– *Nu,* tună el cu un glas care înghiți celelalte conversații. Sansa fu şocată să-l vadă ridicându-se în picioare, cu fața congestionată, clătinându-se. Într-o mână ținea un bol cu vin şi era cât se putea de beat.

– Nu-mi spui tu ce să fac, femeie, urlă el la Regina Cersei. Eu sunt regele aici, pricepi? Eu domnesc aici, iar dacă spun că voi lupta mâine, *voi lupta!*

Toată lumea privea. Sansa îi văzu pe Ser Barristan şi pe fratele regelui, Renly, precum şi pe bărbatul scund care-i vorbise atât de ciudat şi-i atinsese părul, însă nici unul dintre ei nu făcu nimic ca să intervină. Chipul reginei era ca o mască, atât de golit de sânge, încât ai fi putut crede că e sculptat în zăpadă. Se ridică de la masă, îşi strânse fustele şi plecă în tăcere, cu servitorii în urma ei.

Jaime Lannister îşi puse mâna pe umărul regelui, însă acesta îl îmbrânci cu putere. Lannister se împiedică şi căzu. Regele hohoti.

– Mare cavaler, încă te pot azvârli în noroi. Să-ți aminteşti asta, Ucigaş de Regi. Se bătu pe piept cu prețiosul bol, risipind vin pe tunica sa din satin. Aduceți-mi ghioaga şi nici un bărbat din regat nu va rezista înaintea mea.

Jaime Lannister se ridică şi se scutură.

– După cum spuneți, Maiestatea Voastră.

Glasul său era încordat. Lord Renly păşi înainte zâmbind.

– Ți-ai vărsat vinul, Robert, lasă-mă să-ți aduc o altă cupă.

Sansa tresări când Joffrey puse mâna pe brațul ei.

– Se face târziu, spuse prințul. Avea o expresie ciudată pe față, de parcă ar fi privit prin ea. Ai nevoie de un însoțitor până la castel?

– Nu, începu Sansa. Se uită după Septa Mordane şi fu surprinsă să o vadă dormind cu capul pe masă, sforăind încetişor, ca o doamnă. Vreau să spun... Da, mulțumesc, asta ar fi foarte frumos din partea ta. Sunt obosită şi drumul este întunecos. Aş fi bucuroasă de protecție.

Joffrey strigă:

– *Câine!*

Sandor Clegane păru să se întrupeze înaintea lor din noapte, atât de repede se înfăţişă. Îşi schimbase armura cu o tunică din lână roşie, cu un cap de câine cusut pe piept. Lumina torţelor îi aşeza pe faţă o roşeaţă puternică.

– Da, Alteţa Voastră?

– Condu-o pe logodnica mea la castel şi ai grijă să nu păţească nimic, îi spuse prinţul.

Şi fără măcar un cuvânt de rămas-bun, Joffrey plecă de lângă ea. Sansa putea *simţi* cum Câinele o privea.

– Credeai că Joff te va conduce chiar el? Râse. Avea un râs ca mârâitul câinilor în cuşcă. O ridică în picioare, apoi râse din nou.

Înspăimântată brusc, Sansa trase de umărul Septei Mordane, sperând să o trezească, însă nu reuşi decât s-o facă să sforăie şi mai tare. Regele Robert plecase împleticindu-se şi jumătate din bănci se goliseră dintr-odată. Ospăţul se sfârşise, iar frumosul ei vis se terminase odată cu el.

Câinele smulse o torţă ca să lumineze drumul. Sansa îl urmă îndeaproape. Terenul era pietros şi accidentat; pâlpâitul torţei făcea ca terenul să pară că se frământa şi se mişca sub paşii ei. Îşi ţinea privirile în jos, având grijă unde păşeşte. Trecură printre pavilioane, fiecare cu flamura sa şi o armură atârnată afară, iar cu fiece pas liniştea devenea tot mai grea. Sansa nu suporta să-l privească, atât de mult o înspăimânta; totuşi, fusese educată după toate regulile manierelor elegante; o adevărată lady nu dădea atenţie chipului său, îşi spuse ea.

– Ai călărit frumos astăzi, Ser Sandor, începu ea. Sandor Clegane mârâi.

– Scuteşte-mă de micile tale complimente găunoase, fetiţo... şi de *serii* tăi. Nu sunt cavaler. Scuip pe ei şi pe jurămintele lor. Fratele meu este cavaler. L-ai văzut cum a călărit astăzi?

– Da, şopti Sansa, tremurând. A fost...

– Galant? sfârşi Câinele în locul ei. Îşi dădu seama că-şi bătea joc de ea.

– Nu i-a putut rezista nimeni, reuşi ea în cele din urmă să bâiguie.

Nu era o minciună. Sandor Clegane se opri brusc în mijlocul câmpului întunecat şi pustiu. Nu avu de ales decât să se oprească şi ea.

– Vreo septă te-a învăţat foarte bine. Eşti la fel ca păsările acelea din Insulele Verii, nu-i aşa? O păsărică frumuşică şi vorbitoare, repetând toate acele cuvinte drăgălaşe pe care te-au învăţat să le reciţi.

– Asta este o grosolănie. Sansa îşi simţea inima zbătându-i-se în piept. Mă sperii. Vreau să plec acum.

– *Nu i-a putut rezista nimeni,* şuieră Câinele. Asta-i destul de adevărat. Nimeni nu i-a putut rezista vreodată lui Gregor. Băiatul acela de astăzi, în a doua rundă... Ooh, a fost o trebuşoară destul de frumoasă. Ai văzut şi tu, nu? Bietul nebun, n-avea nici o treabă să călărească în compania asta. Fără bani, fără scutier, fără nimeni să-l ajute cu armura. Apărătoarea de gât nu a fost strânsă bine. Crezi că Gregor nu a văzut asta? Crezi că lancea lui a ajuns acolo din întâmplare? Drăgălaşă fată flecară, dacă-ţi închipui asta, ai cu adevărat un creier de pasăre. Lancea lui Gregor se duce acolo unde vrea el. Uită-te la mine. *Uită-te la mine!*

Sandor Clegane îşi puse mâna uriaşă sub bărbia ei, ridicându-i faţa. Se aplecă spre ea şi aduse torţa mai aproape. Ia uite câtă frumuseţe! Uită-te bine. Ştiu prea bine că vrei asta. Te-am privit întorcându-ţi faţa tot timpul călătoriei pe drumul regelui. Mă uşurez pe asta. Uită-te bine!

Degetele lui îi cuprinseseră bărbia cu tăria unei capcane de fier. Ochii lui îi priveau pe ai ei. Ochi aburiţi de beţie, întunecaţi de furie. Trebuia să privească.

Partea dreaptă a feţei era suptă, cu pometi ascuţiţi şi ochi cenuşii sub sprâncenele stufoase. Nasul era mare şi coroiat, iar părul rar. Îl purta lung şi dat într-o parte, pentru că nu avea deloc păr *în cealaltă* parte a capului.

Partea stângă a feţei era devastată. Urechea îi fusese arsă; acolo nu mai rămăsese nimic, în afară de o gaură. Ochiul era bun încă, dar în jurul lui se vedea o masă de cicatrici – carne lucioasă, neagră ca talpa, găurită de cratere şi fisurată de crăpături adânci, care luceau roşietice şi umede când se mişca. În jos, spre falcă, se putea vedea o urmă de os, acolo unde carnea fusese hăcuită.

Sansa începu să plângă. El îi dădu drumul şi înfipse torţa în noroi.

– N-ai nici un fel de cuvinte drăguțe pentru asta, nu, fato? Nici un compliment frumuşel din cele învățate de la septă? Când văzu că nu i se răspunde continuă. Majoritatea cred că-i o rană dintr-o bătălie, vreun asediu, un turn în flăcări, un duşman cu o torță. Un smintit m-a întrebat dacă n-a fost răsuflarea unui dragon. De data asta, râsul său fu mai moale, însă tot atât de amar. Îți spun eu ce a fost, fato, reluă el ca o umbră care se aplecase atât de mult spre ea, încât îi putea mirosi duhoarea acră. Eram mai tânăr ca tine, poate pe la şase, şapte ani. Un sculptor în lemn şi-a deschis atelierul în satul aflat sub protecția tatălui meu şi, pentru a obține nişte favoruri, a trimis daruri. Bătrânul făcea nişte jucării minunate. Nu-mi amintesc ce am primit eu, însă voiam darul lui Gregor. Un cavaler din lemn, vopsit complet, cu fiecare încheietură mobilă şi fixată cu sfori, ca să-l poți face să lupte. Gregor este cu cinci ani mai mare ca mine, pentru el jucăria nu însemna nimic, avea aproape doi metri înălțime şi era musculos ca un taur. Aşa că i-am luat cavalerul, însă nu simțeam nici o bucurie, îți spun eu. Eram speriat tot timpul şi, aşa cum mă temeam, el a aflat. În încăpere era un vas cu cărbuni încinşi. Gregor nu a spus nimic, doar m-a luat sub braț şi m-a împins cu partea asta a feței în cărbunii încinşi şi m-a ținut acolo în timp ce eu urlam. Ai văzut cât e de puternic. Chiar şi atunci, a fost nevoie de trei bărbați în putere ca să-l dea jos de pe mine. Septonii predică despre cele şapte iaduri. Ce ştiu ei? Numai un om care a fost ars ştie cum arată cu adevărat iadul. Tatăl meu a povestit tuturor că aşternuturile mele luaseră foc, iar maester mi-a pus pomezi. *Pomezi!* Şi Gregor a primit pomezi. Patru ani mai târziu, l-au uns cu cele şapte uleiuri, el a recitat jurămintele de cavaler şi Rhaegar Targaryen l-a atins pe umăr spunând: „Ridică-te, Ser Gregor.”

Vocea aspră se stinse. Şedea în tăcere înaintea ei, o formă masivă şi întunecată, învăluită în noapte, ascunsă ochilor ei. Sansa îi putea auzi respirația întretăiată. Îşi dădu seama că-i părea rău de el. Cumva, frica dispăruse. Tăcerea nu se mai sfârşea, aşa că ea începu din nou să se teamă, însă, de data asta se temea pentru el, nu pentru ea. Mâna ei găsi umărul masiv.

– Nu a fost un cavaler adevărat, îi şopti.

Câinele îşi dădu capul pe spate şi răcni. Sansa se trase

înapoi, departe, însă el o prinse de braț.

– Nu, mormăi el, nu, păsărică, nu a fost un cavaler adevărat.

Pe tot restul drumului spre oraş, Sandor Clegane nu mai spuse nici un cuvânt. O conduse la locul în care aşteptau caleştile, îi spuse unui vizitiu să-i ducă înapoi la Fortăreața Roşie şi urcă după ea. Trecură în tăcere de Poarta Regelui, pe străzile iluminate cu torțe. Îi deschise uşa din spate şi o conduse în castel, strâmbând din fața sa arsă şi holbându-şi ochii, iar când urcară treptele în turn, era doar la un pas în urma ei. O conduse în siguranță prin coridoare până la intrarea în camera ei de culcare.

– Îți mulțumesc, domnul meu, spuse Sansa cu blândețe. Câinele o apucă de braț şi se aplecă spre ea.

– Ce ți-am spus în astă noapte, zise el cu o voce care părea chiar mai aspră decât de obicei. Dacă-i spui lui Joffrey... surorii tale, tatălui tău... oricui...

– Nu, şopti Sansa. Promit. Nu era destul.

– Dacă spui *cuiva,* te omor.

EDDARD

– L-am vegheat eu, pentru ultima dată, spuse Ser Barristan Selmy, privind amândoi spre trupul din spatele căruței. Nu mai avea pe nimeni. O mamă în Vale, din câte mi s-a spus.

În lumina spălăcită a zorilor, tânărul cavaler părea că doarme. Nu fusese prea frumos, însă moartea îi cizelase trăsăturile aspre, iar surorile tăcute îl îmbrăcaseră în cea mai bună tunică a sa de catifea, cu gulerul ridicat, pentru a acoperi ravagiile făcute de lance. Eddard Stark îi privi chipul şi se întrebă dacă băiatul murise pentru el. Ucis de un stegar Lannister înainte ca Ned să fi putut vorbi cu el; să fi fost doar o întâmplare? Bănuia că nu va afla niciodată.

– Hugh a fost scutierul lui Jon Arryn timp de patru ani, continuă Selmy. Regele l-a înnobilat înainte de a pleca în nord, în amintirea lui Jon. Băiatul îşi dorea asta cu disperare, deşi mă tem că nu era pregătit.

Ned dormise prost noaptea trecută şi se simțea obosit.

– Nici unul dintre noi nu este pregătit vreodată, zise el.

– Pentru rangul de cavaler?

– Pentru moarte. Cu blândețe, Ned îl acoperi pe băiat cu mantia, o țesătură albastră, pătată de sânge, tivita cu semiluni. Când mama sa va întreba de ce murise fiul ei, se gândi el cu amărăciune, îi vor spune că luptase pentru Mâna Regelui, Eddard Stark.

– Nu trebuia să se întâmple aşa ceva. Luptele nu ar trebui să devină un joc. Ned se întoarse spre femeia de lângă căruță, învăluită în cenuşiu, cu fața acoperiții până la ochi. Surorile tăcute pregăteau bărbații pentru mormânt şi aducea ghinion să priveşti spre fața morții. Trimiteți-i armura înapoi în Vale. Mama lui va dori să o aibă.

– Valorează ceva arginți, spuse Ser Barristan. Băiatul pusese să-i fie special confecționată pentru turnir. Lucrătură simplă, dar bună. Nu ştiu dacă a reuşit să-i plătească tot fierarului.

– A plătit ieri, lordul meu, şi a plătit din greu, răspunse Ned. Iar surorii tăcute îi spuse: Trimiteți-i mamei armura. Am să rezolv eu cu fierarul.

Ea făcu o plecăciune. După aceea, Ser Barristan se duse cu Ned la pavilionul regelui. Tabăra începea să se agite. Pe

grătare sfârâiau cârnați grași, risipind în aer miros de usturoi și ardei. Tinerii scutieri se grăbeau spre treburile lor, în timp ce stăpânii se trezeau, căscând și întinzându-se pentru a se pregăti de o nouă zi. Un slujitor cu o gâscă sub braț se lăsă pe un genunchi când dădu cu ochii de ei.

– Stăpânii mei, murmură el, iar gâscă gâgâi și-l pișcă de degete. Scuturile expuse lângă fiecare cort arătau cine doarme înăuntru: vulturul de argint al Casei Seagard, stolul de privighetori al lui Bryce Caron, un ciorchine de struguri pentru Redwyne, vierul împestrițat, boul roșiatic, copacul arzând, berbecul alb, spirala triplă, inorogul purpuriu, fecioara care dansa, vipera neagră, turnurile gemene, bufnița cu corn și, ultimele, blazoanele de un alb pur ale Gărzii Regale, strălucind precum zorii.

– Regele vrea să lupte astăzi corp la corp, zise Ser Barristan pe când treceau de scutul lui Ser Meryn, cu vopseaua scorojită de o lovitură adâncă, acolo unde lancea lui Loras Tyrell zgâriase lemnul când îl doborâse din șa.

– Da, făcu Ned mohorât.

Jory îl trezise noaptea trecută să-i aducă vestea. Nici nu era de mirare că dormise atât de prost. Privirea lui Ser Barristan era stânjenită.

– Se spune că frumusețile nopții pălesc în zori, iar copiii vinului sfârșesc adesea dezmoșteniți sub lumina dimineții.

– Așa se spune, însă nu și în cazul lui Robert. Alți oameni ar fi putut să-și retragă vorbele spuse în timpul bravadelor de la beție, însă Robert Baratheon își amintea și nu se retrăgea niciodată.

Pavilionul regelui era aproape de apă, iar cețurile dimineții îl învăluiau cu fuioare cenușii. Era tot din mătase aurită, cea mai mare și mai grandioasă structură din tabără. Lângă intrare era expus ciocanul de luptă al lui Robert, lângă un scut imens de fier, cu blazonul cerbului încoronat al Casei Baratheon.

Ned sperase să-l găsească pe rege cufundat încă în somnul greu al beției, însă norocul nu era de partea sa. Îl găsiră pe Robert bând bere dintr-un corn lustruit și răcnindu-și nemulțumirea la doi tineri scutieri care încercau să-l îmbrace cu armura.

– Maiestatea Voastră, spunea unul aproape plângând, este prea mică, nu va ține.

Bâjbâi şi apărătoarea pe care tot încerca s-o potrivească pe gâtlejul gros al lui Robert căzu la pământ.

– *Pe cele şapte iaduri!* înjură Robert. Trebuie să fac tot eu şi asta? Mă uşurez pe voi amândoi. Ridic-o. Nu-mi sta acolo ca un căscat, Lancel, *ridic-o!* Băiatul sări şi regele băgă de seamă că avea oaspeți. Uită-te la molâii ăştia, Ned. Soața mea a insistat să-i iau pe aceşti doi scutieri, iar ei sunt mai mult decât nefolositori. Nu pot nici măcar să pună o armură ca lumea. Scutieri, îşi zic ei, iar *eu* spun că sunt o turmă de porci îmbrăcați în mătăsuri.

Lui Ned nu-i trebui decât o privire ca să înțeleagă dificultatea.

– Nu-i vina băieților, îi spuse el regelui. Eşti prea gras pentru armura ta, Robert.

Robert Baratheon luă o înghițitură lungă de bere şi azvârli cornul golit între blănurile pentru dormit, îşi şterse gura cu mâneca şi glăsui pe un ton sumbru:

– Gras? *Gras,* ai spus? Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa cu regele tău? Lăsă să-i scape un hohot de râs brusc, ca o furtună. Ah, lua-te-ar naiba, Ned, de ce trebuie să ai întotdeauna dreptate?

Scutierii zâmbiră nervoşi până ce regele se întoarse spre ei.

– Voi. Da, amândoi. Ați auzit ce-a spus Mâna. Regele este prea gras pentru armura lui. Duceți-vă după Ser Aron Santagar. Spuneți-i că am nevoie de un întinzător pentru platoşă. *Acum! Ce mai aşteptați?*

Băieții se împiedicară unul de altul în graba lor de a pleca din cort. Robert reuşi să-şi mențină un chip sobru, până ce ei ieşiră, apoi se lăsă pe spate în scaun, scuturându-se de râs.

Ser Barristan Selmy chicotea împreună cu el. Chiar şi Eddard Stark încropi un zâmbet. Dar ca întotdeauna, gândurile cele mai negre i se strecurau în minte. Nu putuse să nu-i observe pe cei doi scutieri: băieți frumoşi, blonzi şi bine făcuți. Unul era de vârsta Şansei, cu plete lungi, aurii; celălalt poate că avea cincisprezece ani, cu părul de culoarea nisipului, umbra unei mustăcioare şi ochii verzi ca smaraldul, ai reginei.

– Ah, aş vrea să fiu acolo să văd mutra lui Santagar, zise Robert. Sper că are înțelepciunea să trimită pe altcineva. Ar

trebui să-i fugărim toată ziua!

– Băieții ăștia, îl întrerupse Ned, sunt Lannisteri? Robert dădu din cap, ştergându-şi lacrimile de la ochi.

– Veri. Fiii fratelui Lordului Tywin. Unul dintre cei morți. Sau poate ai celui în viață, dacă stau să mă gândesc. Nu-mi amintesc acum. Soața mea provine dintr-o familie foarte mare, Ned.

O *familie foarte ambițioasă,* se gândi el. Nu spuse nimic despre scutieri, însă îl tulbura să-l vadă pe Robert înconjurat de rubedeniile reginei, la trezire şi la culcare. Apetitul Lannisterilor pentru funcții şi onoruri părea să nu cunoască limite.

– Se vorbeşte că tu şi regina ați schimbat nişte vorbe grele azi-noapte.

Orice urmă de veselie dispăru de pe chipul lui Robert.

– Femeia a încercat să-mi interzică să intru în lupta corp la corp. Acum zace îmbufnată la castel, lua-o-ar naiba. Sora ta nu m-ar fi făcut niciodată de ruşine în felul ăsta.

– Nu ai cunoscut-o niciodată pe Lyanna aşa cum am cunoscut-o eu, Robert, îi spuse Ned. I-ai văzut frumusețea, însă nu şi fierul de dedesubt. Ți-ar fi spus că nu ai nici o treabă să te amesteci în luptele corp la corp.

– Şi tu? Regele se încruntă. Eşti un om acru, Stark. Ai stat prea mult în nord, toate zemurile au înghețat în tine. Ei bine, ale *mele* încă mai clocotesc.

Se bătu în piept ca să dovedească asta.

– Tu eşti regele, îi aminti Ned.

– Şed pe blestematul ală de jilț din fier atunci când trebuie. Asta nu înseamnă însă că nu am şi eu aceleaşi pofte ca alți bărbați! Un pic de vin din când în când, o fată care să geamă în pat sau un cal între picioare! Pe cele şapte iaduri, Ned, vreau să *lovesc* pe cineva.

Ser Barristan Selmy interveni:

– Maiestatea Voastră, zise el, nu pare potrivit ca un rege să se bage într-o încăierare. Nu ar fi o competiție cinstită. Cine ar îndrăzni să vă lovească?

Robert păru cu adevărat surprins.

– Păi, toți ceilalți, fir-ar să fie! Dacă pot! Iar ultimul rămas în picioare...

– ...vei fi tu, încheie Ned.

Văzu imediat că Selmy atinsese coarda sensibilă.

Pericolele unei lupte corp la corp erau o dulceață pentru Robert, însă remarca lovise în mândria lui.

– Ser Barristan are dreptate. Nu-i nici un om în toate cele Şapte Regate care să rişte să-şi atragă mânia ta lovindu-te.

Regele se ridică în picioare, cu fața roşie.

– Vreți să spuneți că toți aceşti laşi care fac pe grozavii m-ar *lăsa să înving?*

– Cu siguranță, spuse Ned, iar Ser Barristan Selmy îşi înclină capul, consimțind pe tăcute.

Pentru o clipă, Robert se înfurie atât de tare încât nici nu mai putu vorbi. Păşi în sus şi-n jos prin cort, răvăşit, apoi se întoarse cu fața întunecată de mânie. Înşfacă pieptarul căzut la pământ şi-l aruncă spre Ser Barristan Selmy într-un acces de furie mută. Selmy se feri.

– Ieşi afară, spuse regele cu răceală. Ieşi, înainte să te omor.

Ser Barristan plecă în grabă. Ned era pe cale să-l urmeze, când regele strigă după el.

– Tu nu, Ned.

El se întoarse. Robert îşi luă din nou cornul, îl umplu cu bere din butoiul din colț şi-l împinse spre Ned.

– Bea, îi spuse brusc.

– Nu sunt însetat...

– *Bea!* Ți-o porunceşte regele tău.

Ned luă cornul şi bău. Berea era neagră şi groasă, atât de tare, încât îl usturau ochii. Robert se aşeză din nou.

– Luate-ar naiba, Ned Stark. Pe tine şi pe Jon Arryn. V-am iubit pe amândoi. Ce mi-ai făcut? Tu eşti cel care ar fi trebuit să fie rege, tu sau Jon.

– Ați avut mai mult temei, Maiestate.

– Ți-am spus să bei, nu să te cerți cu mine. Tu m-ai făcut rege, şi cel puțin ai putea avea bunul-simț să mă asculți când vorbesc, naiba să te ia! Uită-te la mine, Ned. Priveşte ce a făcut din mine domnia. Zei, sunt prea gras pentru armură, cum de s-a întâmplat aşa ceva?

– Robert...

– Bea şi nu spune nimic când vorbeşte regele tău. Îți jur, nu m-ara simțit niciodată mai bine ca atunci când mi-am câştigat tronul, dar nici atât de nenorocit după aceea. Iar Cersei... trebuie să-i mulțumesc lui Jon Arryn pentru ea. Nu am avut nici o intenție de a mă căsători după ce Lyanna mi-

a fost luată, însă Jon spunea că regatul are nevoie de moştenitori. Cersei Lannister ar fi potrivită, mi-a spus, mi l-ar aduce de partea mea pe Lordul Tywin dacă Viserys Targaryen ar încerca să recâştige tronul tatălui său. Regele scutură din cap. L-am iubit pe bătrânul ăsta, jur, însă acum mă gândesc că am fost un prost chiar mai mare şi decât Băiatul din Lună. Oh, Cersei este încântătoare la privit, cu adevărat, dar este rece... felul în care-şi păzeşte pântecul... ai crede că are între picioare tot aurul de la Casterly Rock. Bine, dă-mi mie berea dacă tot nu vrei s-o bei.

Îi luă cornul, îl dădu peste cap, râgâi şi-şi şterse gura.

– Îmi pare rău de fiica ta, Ned. Cu adevărat. Şi de lup, vorbesc serios. Fiul meu minţea, pun rămăşag pe sufletul meu. Fiul meu... Îţi iubeşti copiii, nu-i aşa?

– Din toată inima.

– Dă-mi voie să-ţi spun un secret, Ned. Nu de puţine ori mi-am dorit să renunţ la coroană. Să iau o corabie către Oraşele Libere, cu calul meu şi cu ghioaga, să-mi petrec timpul războindu-mă, curvind – pentru asta sunt eu făcut. Regele-mercenar, ce m-ar mai pomeni toţi menestrelii! Ştii ce mă opreşte? Numai gândul la Joffrey pe tron, cu Cersei stând în spatele lui, şoptindu-i vorbe la ureche. Fiul meu. Cum de am un astfel de fiu, Ned?

– Acum e doar un flăcău, spuse Ned cu prudenţă. Nu avea prea mare simpatie pentru Prinţul Joffrey, însă putea auzi durerea din glasul lui Robert. Ai uitat cât de nărăvaş erai când aveai anii lui?

– Nu m-ar deranja dacă băiatul ar fi nărăvaş, Ned. Nu-l cunoşti cum îl cunosc eu. Oftă şi clătină din cap. Ah, poate că ai dreptate. Jon şi-a pierdut speranţa în mine de nenumărate ori, şi totuşi am devenit un rege bun. Acum s-ar cuveni să deschizi gura şi să fii de acord cu mine, nu? întrebă apoi, după o pauză.

– Maiestatea Voastră..., începu Ned cu grijă. Robert îl bătu pe spate.

– Ah, spune-mi că sunt un rege mai bun decât Aerys şi gata. Nu poţi să minţi niciodată pentru dragoste sau onoare, Ned Stark. Sunt încă tânăr, şi acum, că eşti aici cu mine, lucrurile vor fi altfel. Vom face ca acest regat să cânte, iar pe Lannisteri îi vom trimite în cele şapte iaduri, îmi miroase a şuncă. Cine crezi că va fi învingătorul de astăzi? L-ai văzut

pe băiatul lui Mace Tyrell? Cavalerul Florilor, aşa i se spune. Uite un fiu de care ar fi mândru orice bărbat. La ultimul turnir l-a azvârlit pe Regicid de a căzut direct pe târtița lui aurită, ar fi trebuit să vezi expresia de pe fața lui Cersei. Am râs până m-au durut coastele. Renly spunea că are o soră, o fată de paisprezece ani, frumoasă precum zorii de zi.

Mâncară pâine neagră, ouă de gâscă fierte şi peşte prăjit cu ceapă şi şuncă, pe o masă pusă pe căpriori, pe malul râului. Tristețea regelui se topi precum ceața dimineții, iar curând, Robert desfăcu o portocală, încântat de amintirea unei dimineți în Eyrie, pe vremea când erau doar nişte băietani.

– ...îi dădusem lui Jon un butoi cu portocale, îți mai aminteşti? Numai că fructele putreziseră, aşa că eu am aruncat-o pe a mea peste masă şi l-am nimerit pe Dacks drept în nas. Ți-l aminteşti pe Redfort, scutierul cu fața ciupită de vărsat? Mi-a aruncat şi el una şi, înainte ca Jon să poată slobozi măcar un vânt, prin Sala Mare zburau portocale în toate direcțiile.

Râse zgomotos, iar Ned zâmbi şi el amintindu-şi toate astea.

Acesta era băiatul cu care copilărise, se gândi; acesta era Robert Baratheon pe care-l cunoscuse şi-l iubise. Dacă ar fi putut dovedi că Lannisterii puseseră la cale uciderea lui Bran şi că-l asasinaseră pe Jon Arryn, acest om îl va asculta. Atunci Cersei va cădea, iar odată cu ea şi Regicidul, şi dacă Lord Tywin îndrăznea să se ridice dinspre vest, Robert l-ar zdrobi, aşa cum îl nimicise pe Rhaegar Targaryen pe Trident. Putea vedea toate astea foarte clar.

Micul dejun era mai bun decât tot ce mâncase Eddard Stark în ultima vreme, iar după un timp începu să zâmbească mai uşor şi mai des, până când sosi momentul ca turnirul să reînceapă.

Ned se duse cu regele pe terenul de luptă. Promisese că va privi confruntările finale împreună cu Sansa; Septa Mordane nu se simțea bine astăzi, iar fiica sa era hotărâtă să nu piardă ultimele runde. Pe când îl conducea pe Robert la locul său, băgă de seamă că Cersei Lannister hotărâse să nu-şi mai facă apariția; locul de lângă rege era gol. Şi asta-i dădu un motiv de speranță.

Îşi croi drum spre locul unde era aşezată fiica sa şi o găsi

tocmai când răsunară goarnele, anunţând prima înfruntare a zilei. Sansa era atât de absorbită, încât abia dacă-i observă sosirea.

Sandor Clegane era primul călăreţ care apăru. Peste armura sa de un cenuşiu murdar purta o mantie de un verde-oliv. Aceasta şi coiful său turnat în forma unui cap de câine erau singurele concesii făcute ornamentaţiei.

– O sută de dragoni din aur pe Regicid, anunţă Degeţel tare, pe când Jaime Lannister îşi făcu intrarea călărind un cal de luptă pursânge. Calul era acoperit cu cămaşă de zale, iar Jaime strălucea din cap până-n picioare. Chiar şi lancea sa era confecţionată din lemn aurit, din Insulele Verii.

– S-a făcut, îi răspunse Lord Renly. Câinele pare hămesit în dimineaţa asta.

– Chiar şi câinii flămânzi ştiu că-i mai bine să nu muşte mâna care-i hrăneşte, observă sec Degeţel.

Sandor Clegane îşi coborî viziera cu un zăngănit sonor şi-şi ocupă poziţia. Ser Jaime trimise o bezea spre o femeie din rândul gloatei, coborându-şi încet viziera, şi călări până la capătul arenei. Amândoi îşi întinseră lăncile.

Lui Ned Stark nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să-i vadă pe amândoi pierzând, dar Sansa privea nerăbdătoare, cu ochii umeziţi. Galeria ridicată în grabă se cutremură când caii trecură în galop. Câinele se aplecă înainte şarjând, cu lancea bine cumpănită, dar Jaime îşi schimbă poziţia cu o clipă înainte de impact. Vârful lăncii lui Clegane lovi fără nici un efect scutul auriu. Lemnul se spulberă, iar Câinele se clătină sub impact, străduindu-se să rămână în şa. Sansa icni. Dinspre mulţime se ridicară urale anemice. •

– Deja mă întreb cum să-mi cheltui banii, comentă Degeţel pentru urechile Lordului Renly.

Câinele reuşise să se menţină în şa. Îşi întoarse brusc calul şi se duse la capătul arenei pentru cea de-a doua rundă. Jaime Lannister îşi azvârli lancea ruptă şi apucă una nouă, glumind cu scutierul său. Câinele ţâşni înainte, lansându-se într-un galop crâncen. Lannister goni în întâmpinarea sa. De această dată, când Jaime îşi schimbă poziţia, Sandor Clegane făcu la fel. Ambele lănci se spulberară, iar când aşchiile coborâră pe pământ, un cal de luptă fără călăreţ alerga la trap, în timp ce Ser Jaime Lannister se rostogolea în noroi, auriu şi lovit.

Sansa spuse:
– Ştiam că va învinge Câinele. Degețel o auzi.
– Dacă ştii cine va câştiga a doua confruntare, vorbeşte înainte ca Lordul Renly să mă jumulească de bani, îi spuse el.
Ned zâmbi.
– Ce păcat că Pezevenghiul nu-i aici cu noi, glăsui Lordul Renly. Aş fi câştigat de două ori pe atât.
Jaime Lannister se ridicase în picioare, însă coiful lui ornat cu cap de leu se răsucise şi se deformase în cădere şi nu mai putea să şi-l scoată. Mulțimea huiduia şi gesticula, iar lorzii şi doamnele încercau să-şi stăpânească chicotelile şi dezamăgirea, iar pe deasupra tuturor, Ned îl auzi pe Regele Robert râzând, mai tare decât oricine. În cele din urmă, fu nevoie ca Lannister să fie condus la un fierar, orbecăind împleticit.
Însă Ser Gregor Clegane se poziționase deja la capătul arenei. Era uriaş, cel mai mare bărbat pe care Eddard Stark îl văzuse vreodată. Robert Baratheon şi frații săi erau cu toții bărbați înalți, la fel şi Câinele, iar la Winterfell muncea la grajduri un băiat simplu, pe nume Hodor, care-i depăşea pe toți, însă cavalerul căruia i se zicea Muntele Călare l-ar fi dominat chiar şi pe Hodor. Era trecut bine de doi metri înălțime, aproape de doi metri şi jumătate, cu umeri masivi şi brațe la fel de groase precum trunchiurile unor copaci tineri. Armăsarul său părea un ponei între picioarele înzăuate, iar lancea aducea cu o coadă de mătură.
Spre deosebire de fratele său, Ser Gregor nu trăia la curte. Era un om singuratic, care-şi părăsea foarte rar domeniul, numai pentru războaie şi turniruri. Fusese alături de Lordul Tywin când căzuse Debarcaderul Regelui, proaspăt învestit cavaler la şaptesprezece ani, şi de pe atunci se remarcase prin mărimea şi ferocitatea sa implacabilă. Unii spuneau că Gregor fusese cel care zdrobise de un zid capul micului prinț Aegon Targaryen şi se şoptea că după aceea o siluise pe mamă, prințesa Elia, înainte de a o străpunge cu sabia. Aceste lucruri nu erau însă spuse de față cu el.
Ned Stark nu-şi amintea să-i fi vorbit vreodată, deşi Gregor călărise împreună cu el în timpul rebeliunii lui Balon Greyjoy, ca unul dintre miile de cavaleri. Îl privi cu nelinişte. Ned acorda arareori atenție şuşotelilor, însă cele spuse

despre Ser Gregor erau lucruri mai mult decât îngrijorătoare. Curând se va căsători pentru a treia oară şi se răspândiseră vorbe sinistre despre moartea primelor sale soții. Se spunea că fortăreața sa era un loc sumbru, unde slujitorii dispăreau fără urmă, că până şi câinilor le era frică să intre în sală. Şi mai era şi o soră care murise de tânără, în circumstanțe nelămurite, apoi focul care-l desfigurase pe fratele său şi accidentul de vânătoare care-i răpusese tatăl. Gregor moştenise domeniul, aurul şi acareturile familiei. Fratele său mai mic, Sandor, plecase în aceeaşi zi ca să servească drept lefegiu al Lannisterilor şi se spunea că nu se mai întorsese niciodată, nici măcar în vizită.

Când Cavalerul Florilor îşi făcu apariția, mulțimea fu străbătută de un murmur general şi Ned o auzi pe Sansa şoptind cu frenezie:

– Oh, e atât de *frumos!*

Ser Loras Tyrell era zvelt ca o trestie, îmbrăcat într-o armură din argint lustruit până la un luciu orbitor şi filigranată cu frunze de viță negre, îngemănate, şi flori albastre de nu-mă-uita. Oamenii de rând realizară în aceeaşi clipă cu Ned că albastrul florilor provenea de la safire; un sunet gâtuit se ridică din mii de gâtlejuri. Pe umerii băiatului atârna o mantie grea. Era țesută cu flori adevărate de nu-mă-uita, sute de flori proaspete, cusute pe o capă de lână grea.

Iapa lui era la fel de zveltă ca el, o iapă cenuşie şi frumoasă, făcută pentru viteză. Armăsarul uriaş al lui Ser Gregor necheză când îi adulmecă mirosul. Băiatul din Highgarden făcu o mişcare cu picioarele, iar calul se cabra agil ca un dansator.

– Tată, nu-l lăsa pe Ser Gregor să-l rănească, spuse Sansa.

Ned văzu că purta trandafirul roşu pe care i-l dăduse ieri Ser Loras. Jory îi spusese şi de asta.

– Astea sunt lănci de turnir. Sunt făcute să se rupă la impact, aşa nu se răneşte nimeni.

Totuşi, îşi aminti de băiatul mort din căruță, cu mantia lui cu semiluni, iar cuvintele i se opriră în gât. Ser Gregor avea de furcă încercând să-şi controleze armăsarul. Calul necheza şi lovea pământul cu copitele, scuturând din cap. Muntele îl lovi cu sălbăticie cu cizma. Animalul se ridică pe picioarele

din spate şi aproape că-l aruncă jos.

Cavalerul Florilor îl salută pe rege şi călări spre capătul celălalt al arenei şi-şi coborî lancea, pregătit. Ser Gregor îşi aduse calul la stand, strângând frâul. Şi imediat începu. Armăsarul Muntelui se aruncă într-un galop năprasnic, gonind sălbatic, în vreme ce iapa şarjă lin ca o fâlfâire de mătase. Ser Gregor îşi ridică scutul pe poziție, întinse lancea şi se strădui să-şi aducă armăsarul pe o linie dreaptă, însă dintr-odată Loras Tyrell fu peste el, plasându-şi vârful lăncii *acolo* şi, într-o clipită, Muntele căzu. Era atât de mare, încât îşi doborî şi calul într-o învălmăşeală de oțel şi carne.

Ned auzi aplauze, urale, fluierături şi icnete de surpriză, mormăieli surescitate şi, înălțându-se peste toate, hohotele aspre şi batjocoritoare ale Câinelui. Cavalerul Florilor îşi struni calul la capătul arenei. Lancea sa nu era nici măcar ruptă. Safirele luceau în soare şi el îşi ridică vizorul, zâmbind. Mulțimea era înnebunită după el.

În mijlocul arenei, Ser Gregor Clegane se eliberă singur şi se ridică în picioare fierbând. Îşi smulse coiful şi dădu cu el de pământ. Fața-i era neagră de furie, iar părul îi căzuse peste ochi.

– Dă-mi sabia, strigă spre scutierul său, iar băiatul alergă să i-o aducă.

Armăsarul se ridicase şi el.

Gregor Clegane îl omorî cu o singură lovitură de sabie, dată cu o asemenea ferocitate, încât tăie gâtul animalului. Uralele se transformară într-o clipită în țipete. Armăsarul căzu în genunchi, nechezând în clipa morții. Ser Gregor se îndreptă spre standuri, spre Ser Loras Tyrell, strângând în pumn mânerul sabiei însângerate.

– *Opriți-l!* strigă Ned, însă cuvintele sale se pierdură în vuietul general.

Toți strigau în acelaşi timp, iar Sansa plângea.

Totul se petrecu fulgerător. Cavalerul Florilor striga să i se aducă sabia, când Ser Gregor îi azvârli scutierul într-o parte şi înşfacă dârlogii calului. Iapa mirosi sângele şi se trase înapoi. Loras Tyrell abia dacă putu să rămână în şa. Ser Gregor îşi răsuci sabia, dând o lovitură sălbatică, cu ambele mâini, care-l izbi pe celălalt în piept si-l zbură din şa. Calul o luă la goană înspăimântat, iar Ser Loras rămase amețit în noroi. Însă când Gregor ridică sabia pentru lovitura

ucigătoare, un glas aspru îl avertiză:

– *Lasă-l în pace!*

Şi o mână înzăuată îl smulse de lângă băiat.

Muntele se răsuci cuprins de o furie oarbă, legănându-şi sabia lungă într-un cerc ucigător, punând întreaga sa forță la bătaie, însă Câinele pară lovitura şi i-o întoarse; preț de ceea ce păru o veşnicie, cei doi frați se loviră unul pe celălalt în vreme ce Loras Tyrell, amețit, fu dus la adăpost. Ned îl văzu de trei ori la rând pe Ser Gregor dând lovituri sălbatice în coiful cu cap de câine, însă nici măcar o singură dată Sandor nu atinse fața neprotejată a fratelui său.

Vocea regelui puse capăt confruntării... vocea regelui şi douăzeci de săbii. Jon Arryn le spusese că un comandant are nevoie de un glas pe potrivă pentru lupte, iar Robert dovedise cât de adevărat era acest lucru chiar pe Trident.

– ÎNCETAȚI ACEASTĂ NEBUNIE! bubui el. ÎN NUMELE REGELUI VOSTRU!

Câinele căzu într-un genunchi. Lovitura lui Ser Gregor tăie aerul, dar în cele din urmă el îşi veni în fire. Aruncă sabia şi se uită spre Robert, înconjurat de Garda Regală şi de zeci de cavaleri şi de soldați. Fără nici un cuvânt, se întoarse şi plecă, trecând pe lângă Barristan Selmy.

– Lăsați-l să plece, spuse Robert, şi atunci se termină totul.

– Acum campion e Câinele? îl întrebă Sansa pe Ned.

– Nu, îi spuse el. Va mai fi o şarjă finală, între Câine şi Cavalerul Florilor.

Dar Sansa avusese dreptate. Peste câteva clipe, Ser Loras Tyrell se întoarse în arenă, înveşmântat cu un simplu pieptar de lână, şi-i spuse lui Sandor Clegane:

– Îți datorez viața. Ziua este a ta, ser.

– Nu sunt nici un *ser,* răspunse Câinele, însă acceptă victoria şi punga campionului şi, poate că pentru prima oară în viața lui, dragostea mulțimii.

Oamenii îl ovaționau când plecă din arenă, spre pavilioane. Când Ned şi Sansa se duseră spre terenul de tragere cu arcul, Degețel şi Lordul Renly, precum şi alții, se luară după ei.

– Tyrell ştia că iapa lui este în călduri, spunea Degețel. Jur că băiatul a pus totul la cale. Lui Gregor i-au plăcut întotdeauna armăsarii uriaşi, nărăvaşi, cu mai mult spirit

decât minte. .

Ideea părea că-l amuză. Nu şi pe Ser Barristan Selmy.

– Vicleşugurile nu au nici o onoare, spuse sec bătrânul.

– Nici o onoare şi douăzeci de mii de galbeni, zâmbi Lordul Renly.

În acea după-amiază, un băiat pe nume Anguy, un om de rând, fără blazon, din Mlaştinile Dornish, câştigă concursul de tragere cu arcul, întrecându-i pe Ser Balon Swann şi Jalabhar Xho cu peste o sută de paşi, după ce toţi arcaşii fuseseră eliminaţi la distanţe mult mai mici. Ned îl trimise pe Alyn să vorbească cu el şi să-i ofere un loc în garda Mâinii, însă băiatul era îmbătat de vin şi de victorie şi de o bogăţie la care nici nu visase, şi refuză oferta.

Lupta corp la corp dură trei ore. Aproape patruzeci de bărbaţi luară parte la ea, călăreţi liberi şi cavaleri rătăcitori, cavaleri recent învestiţi, în căutare de faimă. Se luptară cu arme tocite într-o învălmăşeală de noroi şi sânge, grupuri mici luptându-se unele cu altele, alianţele înjghebându-se şi spulberându-se, până ce în picioare mai rămase un singur om. Învingătorul era preotul roşu, Thoros din Myr, un smintit care se răsese în cap şi lupta cu o sabie în flăcări. Mai câştigase alte trei lupte înainte; sabia de foc înfricoşase caii adversarilor, însă nimic nu-l înfricoşa pe Thoros. Finalul însemna trei membre rupte, o claviculă spulberată, zeci de degete strivite, doi cai care trebuiseră sacrificaţi şi mai multe răni, luxaţii şi contuzii decât ar fi putut număra cineva. Ned era încântat la nebunie că Robert nu participase.

La ospăţul de seară, Eddard Stark avea speranţe mai mari decât în ultima vreme. Robert era în vervă, iar Lannisterii nu se vedeau pe nicăieri şi chiar şi fiicele sale se purtau pe potrivă. Jory o adusese pe Arya să stea cu ei, iar Sansa vorbi frumos cu ea.

– Turnirul a fost *magnific,* oftă ea. Ar fi trebuit să vii şi tu. Cum a fost la dans?

– Sunt plină de băşici, răspunse Arya încântată, arătându-şi mândră rănile purpurii de pe picior.

– Cred că eşti o dansatoare îngrozitoare, spuse Sansa cu îndoială.

Mai târziu, după ce Sansa plecase să asculte o trupă de menestreli cântând o serie de balade complicate, numite „Dansul Dragonilor”, Ned examina chiar el rana.

– Sper că Forel nu se poartă prea dur cu tine, spuse el.

Arya se ridică într-un picior. Era mult mai bine decât ultima dată.

– Syrio spune că fiecare lovitură este o lecție si fiecare lecție te cizelează mai mult.

Ned se încruntă. Acel Syrio Forel venise cu o reputație excelentă, iar stilul său fistichiu, din Braavos, era numai potrivit pentru sabia îngustă a Aryei; totuşi, cu câteva zile mai înainte, ea bâjbâise de colo-colo cu o fâşie de mătase neagră legată la ochi. Syrio o învăța să vadă cu urechile şi cu nasul şi pielea, îi spusese ea. Iar înainte de asta, o pusese să facă răsuciri şi aruncări pe spate.

– Arya, eşti sigură că vrei să continui cu asta? Ea încuviință.

– Mâine o să prindem pisici.

– Pisici. Ned oftă. Poate că am greşit când l-am angajat pe acest Braavos. Dacă vrei, am să-l rog pe Jory să preia lecțiile tale. Sau aş putea să-i strecor o vorbuliță lui Ser Barristan. În tinerețea sa, a fost cel mai bun spadasin din cele Şapte Regate.

– Nu vreau, spuse Arya. Eu îl vreau pe Syrio.

Ned îşi trecu degetele prin păr. Orice maestru de arme decent i-ar putea transmite Aryei noțiuni rudimentare despre lovituri şi eschive, fără acest circ cu legarea la ochi, şi cu sărituri într-un picior, însă o cunoştea suficient de bine pe fiica sa încât să ştie că nu avea rost să se pună cu încăpățânarea ei.

– Cum doreşti, spuse. Dar era sigur că, în curând, se va sătura şi de asta. Încearcă să ai grijă.

– Voi avea, promise ea solemn, sărind cu grație de pe un picior pe celălalt.

Mult mai târziu, după ce le dusese pe fete înapoi în oraş şi le trimisese la culcare, Sansa cu visele ei, iar Arya cu rănile, Ned urcă în propriile sale încăperi din Turnul Mâinii. Ziua fusese călduță şi încăperea era închisă şi neaerisită. Ned se duse la fereastră şi ridică obloanele grele pentru a lăsa să intre aerul răcoros al nopții. Dincolo de Curtea Mare observă licărul unei lumânări la ferestrele Degețelului. Trecuse bine de miezul nopții. În jos, pe râu, petrecerile începeau abia acum să se stingă.

Scoase pumnalul şi-l studie. Lama Degețelului, câştigată

de Tyrion Lannister la un rămăşag de turnir, trimisă să-i curme viața lui Bran în somn. *De ce?* De ce ar vrea piticul ca Bran să moară? De ce ar dori *cineva* ca Bran să moară?

Pumnalul, căderea lui Bran, toate erau legate cumva de moartea lui Jon Arryn, putea simți asta în toți rărunchii, însă adevărul despre moartea lui Jon îi rămăsese la fel de ascuns ca la început. Lordul Stannis nu se întorsese la Debarcaderul Regelui pentru turnir. Lysa Arryn păstra tăcerea în spatele zidurilor groase de la Eyrie. Scutierul era mort, iar Jory încă mai căuta prin lupanare. Ce altceva mai avea, în afară de bastardul lui Robert?

Că ucenicul mohorât al armurierului era fiul regelui, Ned nu avea nici o îndoială. Înfățişarea unui Baratheon era vizibilă la el – aspectul feței, linia mandibulei, ochii şi părul negru. Renly era prea tânăr ca să fi zămislit un băiat de vârsta lui, Stannis mult prea rece şi prea mândru. Gendry nu putea fi decât al lui Robert.

Dar dacă ştia astea, ce altceva mai aflase? Regele mai avea şi alți copii nelegitimi, împrăştiați prin toate cele Şapte Regate. Îl recunoscuse deschis pe unul dintre bastarzi, un băiat de vârsta lui Bran, a cărui mamă era de viță nobilă. Băiatul fusese crescut de castelanul lordului Renly, la Capătul Furtunii.

Ned şi-l amintea pe primul copil al lui Robert, o fată născută în Vale, când Robert însuşi abia dacă era ceva mai mult decât un flăcău. O fetiță drăgălaşă; tânărul lord de la Capătul Furtunii îi asigurase dota. Obişnuia să facă vizite zilnice şi să se joace cu copila, mult timp după ce-şi pierduse orice interes față de mama sa. Îl lua adesea şi pe Ned să-i țină companie, fie că el voia sau nu. Acum, fata trebuie să aibă vreo şaptesprezece, optsprezece ani, îşi dădu el seama; era mai mare decât fusese Robert când o zămislise. Un gând ciudat.

Cersei nu putea fi încântată de aventurile soțului ei, dar în cele din urmă nu mai conta aproape deloc dacă regele avea un bastard sau o sută. Legea şi obiceiurile dădeau copiilor nelegitimi puține drepturi. Gendry, fata din Vale, băiatul de la Capătul Furtunii, nici unul dintre ei nu i-ar fi putut amenința pe copiii legitimi ai lui Robert...

Gândurile sale fură întrerupte de o bătaie în uşă.

– Un bărbat vrea să vă vadă, lordul meu, spuse Harwin.

Nu şi-a dat numele.

– Lasă-l să intre.

Vizitatorul său era un bărbat solid, încălțat cu cizme acoperite de noroi uscat, înveşmântat cu o robă grea, maro, din cea mai aspră țesătură, trăsăturile îi erau ascunse de o glugă, iar mâinile i se pierdeau în mânecile largi.

– Cine eşti? întrebă Ned.

– Un prieten, răspunse bărbatul cu glugă cu un glas ciudat şi şoptit. Trebuie să vorbim între patru ochi, Lord Stark.

Curiozitatea-i era mai puternică decât prudența.

– Harwin, lasă-ne singuri, porunci el.

După ce rămaseră numai ei în spatele uşilor închise, vizitatorul îşi dădu gluga jos.

– *Lord Varys?* făcu Ned uimit.

– Lord Stark, răspunse Varys cu politețe, aşezându-se. Mă întreb dacă v-aş putea deranja pentru un pahar de băutură.

Ned umplu două cupe cu vin de vară şi-i întinse una lui Varys.

– Aş fi putut trece şi la un pas de tine fără să te fi recunoscut, spuse nevenindu-i să creadă.

Nu-l văzuse niciodată pe eunuc îmbrăcat altfel decât în mătăsuri şi catifea, iar acum acest om duhnea a transpirație în loc să miroasă a liliac.

– Asta mi-a fost şi cea mai scumpă nădejde, zise Varys. Nu s-ar mai putea face nimic dacă anumiți oameni ar afla că ne-am întâlnit în secret. Regina vă supraveghează îndeaproape. Vinul este foarte bun. Mulțumesc.

– Cum ai trecut de gărzile mele? întrebă Ned. Porther şi Cayn fuseseră postați la turn, iar Alyn pe scări.

– Fortăreața Roşie are multe căi, cunoscute numai fantomelor şi păianjenilor. Varys zâmbi stânjenit. N-am să vă rețin foarte mult, lordul meu. Sunt anumite lucruri pe care trebuie să le aflați. Sunteți Mâna Regelui, dar regele este un smintit. Dulcegăriile din vorba eunucului dispăruseră: acum glasul lui era ascuțit şi subțire ca un bici. E prietenul dumneavoastră, ştiu, un smintit, fără nici o îndoială... şi sortit pieirii, dacă nu-l salvați dumneavoastră. Astăzi era să se întâmple. Speraseră să-l ucidă în timpul luptelor corp la corp. Pentru o clipă Ned rămase fără grai.

– *Cine?*

Varys sorbi din vin.

– Dacă chiar trebuie să vă spun şi asta, sunteţi mai prost decât Robert, iar eu nu mă adresez cui trebuie.

– Lannisterii, zise Ned. Regina… Nu, nu cred asta, nu Cersei. Ea i-a cerut să nu lupte!

– I-a *interzis* să lupte, asta în faţa fratelui său, a cavalerilor şi sub ochii curtenilor. Spuneţi-mi adevărul, ştiţi vreo cale mai sigură de a-l trimite pe Robert într-o luptă? Vă întreb.

Ned avu un simţământ neplăcut. Eunucul avea dreptate; dacă-i spuneai lui Robert Baratheon că nu putea sau n-ar trebui să facă un anumit lucru, era ca şi săvârşit.

– Dar chiar dacă ar fi luptat, cine ar fi îndrăznit să-l lovească pe rege?

Varys dădu din umeri.

– În competiţie au fost implicaţi patruzeci de cavaleri. Lannisterii au mulţi prieteni. În miezul acelui haos, cu toţi caii nechezând şi atâtea oase rupte, cu Thoros din Myr agitându-şi sabia ridicolă, în flăcări, cine l-ar fi putut şti pe criminal dacă vreo lovitură întâmplătoare ar fi doborât-o pe Maiestatea Sa? Se întinse după butelcă şi-şi umplu din nou cupa. După ce treaba ar fi fost săvârşită, asasinul ar fi fost copleşit de durere. Parcă-l şi aud plângând. Ce trist! Totuşi, fără nici o îndoială, graţioasei şi milostivei văduve i s-ar fi făcut milă, l-ar fi ridicat în picioare pe bietul nefericit şi i-ar fi dat un sărut delicat în semn de iertare. Iar bunul Rege Joffrey n-ar fi avut altceva de făcut decât să-l ierte. Eunucul îşi mângâie obrazul. Sau poate că Cersei l-ar fi lăsat pe Ser Ilyn să-i ia capul. În acest fel ar fi apărut mai puţine riscuri pentru Lannisteri, deşi pentru micul prieten ar fi fost o surpriză destul de neplăcută.

Ned simţi cum îl cuprinde furia.

– Ştiai de acest complot, dar nu ai făcut nimic.

– Eu îi controlez pe şoptitori, nu pe războinici.

– Ai fi putut veni mai repede la mine.

– Oh, da, mărturisesc că aşa este. Iar dumneavoastră v-aţi fi dus fuga-fuguţa la rege, nu-i aşa? Iar când Robert ar fi auzit de primejdie, ce-ar fi făcut?

Ned se gândi la asta.

– I-ar fi condamnat pe toţi şi ar fi luptat oricum, ca să arate că nu se teme de ei.

Varys îşi desfăcu mâinile.

– Am să vă mai fac încă o mărturisire, Lord Eddard. Eram curios să văd ce-ați fi făcut. *De ce nu ai venit la mine?* m-ați întrebat, iar eu trebuie să răspund: *De ce? Pentru că nu am avut încredere în dumneavoastră, domnul meu.*

– De ce nu ai avut încredere în mine? Ned era cu adevărat uluit.

– Fortăreața Roşie găzduieşte două feluri de oameni, Lord Eddard, spuse Varys. Cei care sunt devotați domeniului şi cei care nu sunt devotați decât lor înşile. Până în această dimineață nu am ştiut de care parte sunteți... aşa că am aşteptat să mă dumiresc... Iar acum ştiu sigur. Îi oferi un zâmbet scurt, iar pentru o clipă chipul său real şi masca purtată în public se contopiră. Încep să înțeleg de ce se teme regina atât de mult de dumneavoastră. Oh, da, înțeleg.

– Tu eşti cel de care ar trebui să se teamă, spuse Ned.

– Nu. Eu sunt ceea ce sunt. Regele mă foloseşte, dar îl stânjenesc. Robert al nostru este cel mai puternic dintre războinici, iar un bărbat atât de potent are puțină compasiune pentru iscoade şi spioni şi eunuci. Dacă va veni ziua în care Cersei va şopti: „Ucide-l pe ăsta”, Ilyn Payne mi-a smulge capul într-o clipită, şi cine l-ar plânge pe bietul Varys? În nord sau în sud, păianjenii nu sunt cântați în balade. Se întinse şi-l atinse pe Ned cu o palmă moale. Dar pe tine, Lord Stark... cred... Ba nu, *ştiu...* nu te va ucide nici măcar pentru regina lui, şi aici este salvarea noastră.

Era prea mult. Pentru o clipă, Eddard Stark simți că nu mai vrea nimic decât să se întoarcă la Winterfell, la simplitatea curată a nordului, unde duşmanii erau iarna şi sălbăticia de dincolo de Zid.

– În mod sigur, Robert mai are şi alți prieteni credincioşi, protestă el. Frații săi, a sa...

– ...soție? încheie Varys cu un zâmbet tăios. Frații lui îi urăsc pe Lannisteri, foarte adevărat, însă ura față de regină şi iubirea pentru rege nu sunt chiar acelaşi lucru, nu? Ser Barristan îşi iubeşte onoarea, iar Marele Maester Pycelle, doar funcția, iar Degețel îl iubeşte doar pe Degețel.

– Garda Regelui...

– Un scut de hârtie, spuse eunucul. Î*ncearcă* să nu pari atât de tulburat, Lord Stark. Jaime Lannister însuşi este un Frate Jurat al Săbiilor Albe şi ştim cu toții cât valorează un

jurământ. Zilele în care oameni precum Ryam Redwyne şi Prinţul Aemon Cavalerul-Dragon purtau mantiile albe s-au dus, prefăcute în praf şi cântec. Dintre cei şapte, numai Ser Barristan Selmy este din oţel adevărat, dar Selmy e *bătrân.* Ser Boros şi Ser Meryn sunt creaţiile reginei până în măduva oaselor şi am îndoieli mari cu privire la ceilalţi. Nu, lordul meu, când se vor trage săbiile, vei rămâne singurul prieten adevărat pe care-l va avea Robert Baratheon.

– Robert trebuie prevenit, zise Ned. Dacă este adevărat ceea ce-ai spus, fie şi numai parţial, regele trebuie să afle asta.

– Şi ce dovadă îi vom aduce? Vorbele mele împotriva lor? Păsărelele mele împotriva reginei şi a regicidului, împotriva fraţilor lui şi a consiliului său, împotriva Păzitorilor Estului şi Vestului, împotriva măreţului Casterly Rock? Rogu-te, trimite de-a dreptul după Ser Ilyn, ne va scuti pe toţi de pierderea de vreme. Ştiu când un drum se sfârşeşte.

– Totuşi, dacă este adevărat ceea ce spui, vor încerca să câştige timp şi să facă încă o tentativă.

– Într-adevăr, aşa e, spuse Varys, şi mă tem că mai repede decât credem. Le provoci cele mai mari nelinişti, Lord Eddard. Dar păsărelele mele vor asculta şi împreună vom putea să le-o luăm înainte, tu şi cu mine. Se ridică şi-şi trase gluga pe faţă, ascunzându-se din nou.

Mulţumesc pentru vin. Vom mai vorbi. Când mă vei vedea la consiliu, să mă tratezi cu obişnuitul tău dispreţ. Ar trebui să nu-ţi fie greu deloc.

Ajunsese deja la uşă când Ned îl chemă.

– Varys! Cum a murit Jon Arryn?

– Chiar mă întrebam când ai să ajungi şi aici.

– Spune-mi.

– Lacrimi de Lys i se spune. Ceva foarte rar şi scump, clar şi dulce ca apa, nu lasă nici un fel de urmă. L-am implorat pe Lord Arryn să folosească un degustător, chiar în această încăpere l-am implorat, dar nici nu voia să audă. Numai cineva care nu-i nici pe departe un bărbat s-ar gândi la aşa ceva, îmi spunea el.

Ned voia să afle şi restul.

– Cine i-a dat otrava?

– Unul dintre dragii şi scumpii lui prieteni, cu care împărţea adesea carnea şi vinul, fără nici o îndoială. Oh, dar

care din ei? Erau mulți. Lordul Arryn era un om cumsecade, încrezător. Eunucul oftă, adăugând: Era un băiat. Tot ceea ce avea, îi datora lui Jon Arryn, însă când văduva a plecat la Eyrie cu întreaga sa curte, el a rămas la Debarcaderul Regelui şi a prosperat. Întotdeauna mi se bucură inima când îi văd pe cei tineri cum se ridică în lume. Biciul i se strecurase din nou în glas, iar fiecare cuvânt era o lovitură. Trebuie să fi făcut o figură frumoasă la turnir – el, cu armura lui nouă şi strălucitoare, cu acele semiluni pe mantie. Ce păcat că a murit atât de neaşteptat, înainte să fi apucat să vorbeşti cu el...

Ned se simți şi el aproape otrăvit.

– Cavalerul! exclamă. Ser Hugh! Ițe încurcate în alte ițe. Lui Ned îi vâjâia capul. De ce? De ce acum? Jon Arryn a fost Mână timp de paisprezece ani. Ce a, făcut de au trebuit să-l omoare?

– Punea întrebări, spuse Varys ieşind din încăpere.

TYRION

Stând în frigul zorilor şi privind cum Chiggen îi măcelărea calul, Tyrion Lannister mai adăugă ceva la datoriile neamului Stark. Din trupul calului se ridicară aburi, când mercenarul îi deschise burta cu cuțitul de jupuit. Mâinile i se mişcau abile, nici o tăietură nu era în plus; treaba trebuia făcută repede, înainte ca duhoarea de sânge să adune de pe înălțimi pisicile-umbre.

– Nu va flămânzi nimeni la noapte, zise Bronn.

El era chiar aproape o umbră; slab până la oase şi întunecat, cu ochi negri şi păr aşijderea şi un smoc de barbă țepoasă.

– Unii s-ar putea să flămânzească, îi răspunse Tyrion. Nu sunt prea doritor să mănânc carne de cal. Mai ales din calul *meu.*

– Carnea este carne, făcu Bronn cu o înălțare din umeri. Dothrakilor le place calul mai mult decât vita sau porcul.

– Doar nu mă iei drept Dothtraki! exclamă Tyrion acru.

Era adevărat, Dothrakii mâncau carne de cal; de asemenea, îi lăsau în urmă pe copiii cu diformităţi, să fie devorați de câinii sălbatici care urmau *khalasarele* lor. Obiceiurile Dothraki nu-l entuziasmau defel.

Chiggen tăie o felie subțire de carne însângerată şi o ridică pentru a o cerceta.

– Vrei să guşti, piticule?

– Fratele meu, Jaime, mi-a dat iapa asta în cea de-a douăzeci şi treia zi de nume a mea, zise Tyrion cu o voce lipsită de inflexiuni.

– Atunci, mulțumeşte-i din partea noastră. Dacă-l mai vezi vreodată. Chiggen rânji, dezvelindu-şi dinții îngălbeniți, şi înghiți carnea crudă din două îmbucături. Aduce a cal de rasă.

– Ar fi mai bine dacă ai încerca s-o prăjeşti, cu ceapă, sugeră Bronn.

Fără nici un cuvânt, Tyrion plecă şchiopătând. Frigul îi pătrunsese bine în oase, iar picioarele sale erau atât de umflate, încât abia dacă mai putea merge. Poate că iapa moartă fusese norocoasă. Mai avea ore bune de parcurs, urmate de câteva îmbucături şi un somn scurt şi înfrigurat, pe pământul tare, iar apoi încă o noapte la fel, încă una şi

încă una, iar numai zeii ştiau cum se vor termina toate astea.

– Blestemata, mormăi el pe când se chinuia să meargă pe drum pentru a se alătura celor care-l prinseseră. S-o ia naiba, pe ea şi pe toți cei din neamul Stark!

Amintirea îi era încă vie şi amară în minte. La un moment dat îşi comanda cina şi, o clipă mai târziu, se trezise încolțit de toți bărbații înarmați din încăpere,

Jyck întinzându-se spre sabie, iar hangița începând sa țipe: „Fără săbii, nu *aici,* vă rog, domnii mei."

Tyrion îi coborâse repede brațul, înainte să se trezească amândoi hăcuiți.

– Unde-ți sunt manierele, Jyck? Buna noastră gazdă a zis fără săbii. Fă cum vrea ea. Afişase un zâmbet care trebuie să fi părut la fel de grețos precum îl simțise el. Faceți o mare greşeală, Lady Stark. Nu am nici o legătură cu atacul asupra fiului dumneavoastră. Pe onoarea mea...

– Onoarea unui Lannister! exclamase ea laconică. Îşi ridicase apoi mâinile, ca toată lumea să vadă. Pumnalul lui mi-a lăsat cicatricile astea. Lama a fost ațintită direct spre gâtul fiului meu.

Tyrion simțise ura crescând în jurul său, groasă şi cețoasă, alimentată de tăieturile de pe mâinile femeii Stark.

– Ucideți-l, şuierase din spatele lui una dintre femeile bete şi şleampete, iar alte glasuri se alăturaseră îndemnului, mai repede decât ar fi putut crede.

Străini cu toții, destul de prietenoşi cu o clipă înainte, acum îi cereau sângele precum câinii adulmecând o urmă. Tyrion vorbise tare, încercând să-şi stăpânească tremurul vocii:

– Dacă Lady Stark crede că trebuie să răspund pentru vreo crimă, am să merg cu ea pentru a face asta.

Fusese singura acțiune posibilă. Orice încercare de a ieşi din încercuire ar fi fost o invitație sigură la o moarte timpurie. Câteva zeci de săbii fuseseră trase, răspunzând cererii femeii Stark: Harrenhal, cei trei Brackeni, o pereche de lefegii nespălați care păreau gata să-l ucidă dacă ar fi scuipat măcar, şi nişte țărănoi proşti care, fără îndoială, nu aveau nici o idee în ce se băgau. În fața lor, ce-i mai rămăsese lui Tyrion? Un pumnal la cingătoare şi doi oameni. Jyck avea o mână destul de bună pentru sabie, însă Morrec

nici nu conta; era în parte grăjdar, în parte bucătar, servitor, dar nu şi soldat. Cât despre Yoren, indiferent ce crezuse despre el, fraţii în negru juraseră să nu se amestece în ciondănelile de pe domeniu. Yoren n-ar fi făcut nimic.

Şi într-adevăr, fratele în negru se retrăsese în tăcere când bătrânul cavaler de lângă Lady Stark spusese:

– Luaţi-le armele!

Iar mercenarul Bronn făcuse un pas înainte pentru a lua sabia din mâna lui Jyck a-l lăsa pe el fără pumnal. Şi astfel, tensiunea din încăpere se diminuase vizibil.

Tyrion recunoscuse glasul bătrân: maestrul de arme de la Winterfell, rămas fără favoriţi.

Din gura hangiţei se împrăştiaseră picături de salivă purpurie când se rugase de Catelyn Stark:

– Nu-l omorâţi aici!

– Nu-l omorâţi niciunde, ceruse Tyrion.

– Duceţi-l în altă parte, nu vreau sânge aici, doamna mea, nu vreau certuri între lorzi în casa mea.

– Îl ducem înapoi la Winterfell, spusese ea.

Tyrion se gândise: *Ei bine, poate că...* Deja avusese timp să arunce o privire prin încăpere şi să-şi facă o idee mai clară asupra situaţiei. Nu era pe de-a-ntregul dezamăgit de ceea ce văzuse. Oh, femeia Stark fusese isteaţă, fără nici o îndoială. Forţează-i să-şi afirme public jurământul depus în faţa tatălui ei şi îi poţi chema în ajutor, iar ea, sigur, era doar o biată femeie. Totuşi, succesul nu fusese atât de mare cum i-ar fi plăcut ei. În încăpere se aflaseră aproape cincizeci de oameni, după aprecierea sa. Chemările lui Catelyn Stark abia dacă ridicaseră o duzină; ceilalţi păreau confuzi, înspăimântaţi sau plictisiţi Numai doi dintre Frey se ridicaseră, observase Tyrion, şi se aşezaseră la loc foarte repede când căpitanul lor nu se clintise. Tyrion ar fi zâmbit, dacă ar fi îndrăznit.

– Atunci, fie şi Winterfell, preferase el să spună. Era o cale lungă, ştia asta foarte bine, pentru că tocmai străbătuse drumul în sens invers. Şi atât de multe se puteau petrece în acest timp.

– Tatăl meu se va întreba ce s-a ales de mine, adăugase el, prinzând privirea spadasinului care se oferise să împartă camera cu el. Ar plăti o recompensă bună oricui i-ar aduce vestea celor întâmplate astăzi. Desigur, Lordul Tywin n-ar

face asta, însă Tyrion da, dacă şi-ar recâştiga libertatea.

Ser Rodrik privise spre doamna lui cu îngrijorare, aşa cum se şi cuvenea.

– Oamenii lui îl însoțesc, anunțase bătrânul cavaler. Iar celorlalți le vom mulțumi pentru că păstrează tăcerea asupra celor văzute.

Tyrion făcuse tot posibilul să nu izbucnească în râs. *Tăcerea?* Bietul smintit bătrân! Dacă nu lua tot hanul cu el, vestea se va răspândi în lume imediat după plecarea lor. Călărețul liber, cu banul de aur în buzunar, va zbura spre Casterly Rock precum o săgeată. Dacă nu el, atunci altcineva. Yoren va spune povestea în sud. Menestrelul prostănac va face o întreagă istorie din ea. Frații Frey vor raporta totul lordului lor, iar numai zeii ştiau ce ar fi putut face acesta. Lordul Walder Frey putea fi el jurat Riverrunului, însă era un om prudent, care trăise .uita amar de vreme numai pentru că se asigurase dintotdeauna că era de partea învingătorului. Cel puțin, îşi putea trimite păsările spre sud, la Debarcaderul Regelui, şi poate că va îndrăzni să facă mai mult decât atât.

Catelyn Stark nu mai pierduse vremea.

– Trebuie să plecăm imediat. Avem nevoie de cai odihniți şi provizii pentru drum. Oameni buni, ştiți de acum că veți avea recunoştința veşnică a Casei Stark. Dacă vreunul dintre voi ne va ajuta să păzim captivii şi să-i aducem în siguranță la Winterfell, vă promit că veți fi bine răsplătiți. Nici nu-i trebuise mai mult; nebunii se repeziseră înainte. Tyrion le studiase fețele; într-adevăr, vor fi cu toții bine răsplătiți, îşi promisese el, dar nu chiar cum îşi imaginau ei.

Totuşi, chiar şi când îl căraseră afară ca pe un balot, înşeuând caii în ploaie şi legându-i încheieturile cu o bucată de funie aspră, lui Tyrion Lannister nu-i fusese cu adevărat frică. Nu vor reuşi niciodată să-l ducă la Winterfell, ar fi putut pune rămăşag pentru asta. Călăreții le vor lua urma peste cel mult o zi, păsările îşi vor lua zborul şi, desigur, unul dintre lorzii de pe râu va dori să-i facă tatălui său un favor, dând o mână de ajutor. Tyrion se felicitase pentru subtilitatea sa, chiar şi atunci când cineva îi trăsese o glugă peste cap, ridicându-l în şa.

Plecaseră prin ploaie galopând aprig şi, nu peste multă vreme, coapsele lui Tyrion se contractaseră dureros, iar

dosul îi pulsa de durere. Chiar şi după ce se îndepărtaseră destul de mult de han, iar Catelyn Stark încetinise la trap, pentru el fusese o călătorie mizerabilă şi umilitoare, pe un teren aspru, totul fiind agravat de orbirea sa. Orice răsucire îl punea în pericolul de a cădea de pe cal Gluga înăbuşea sunetele, aşa că nu-şi putuse da seama ce se vorbea în jurul lui, iar ploaia îi înmuiase hainele, gluga lipindu-i-o de față, astfel că se chinuia până să şi respire. Funia îi rodea încheieturile şi părea că se strânge tot mai tare, pe măsură ce noaptea trecea. *Tocmai voiam să mă aşez lângă un foc zdravăn, la o friptură de pasăre, iar nenorocitul ăla de menestrel a trebuit să deschidă gura,* se gândise el cu amărăciune. Menestrelul li se alăturase.

– Din toate astea va ieşi un cântec măreț, iar eu sunt cel care-l va compune, îi spusese el lui Catelyn Stark, atunci când îşi anunțase intenția de a veni cu ei să vadă cum se va sfârşi „această minunată aventură". Tyrion se întrebase dacă băiatul va mai găsi aventura atât de minunată după ce călăreții lui Lannister îi vor fi ajuns din urmă.

Ploaia se oprise în cele din urmă, iar lumina zorilor se strecurase prin pânza udă de pe ochii lui când Catelyn Stark dăduse ordinul de oprire. Mâini butucănoase îl trăseseră de pe cal, îi desfăcuseră legăturile şi-i smulseseră gluga de pe cap. Când dăduse cu ochii de drumul îngust, pietros, poalele dealurilor înălțându-se abrupte şi sălbatice peste tot în jurul lor, de zimții piscurilor acoperite cu zăpadă, în depărtare, orice urmă de speranță îi pierise îndată.

– Ăsta-i drumul mare, icnise el, privind-o acuzator pe Lady Stark. Drumul de *est.* Ați spus că mergem spre Winterfell!

Catelyn Stark îi dăruise un zâmbet uşor.

– Am spus-o tare şi de multe ori, căzuse ea de acord. Fără îndoială, prietenii tăi o vor lua într-acolo când vor veni după noi. Le doresc călătorie plăcută.

Chiar şi acum, după multe zile, amintirea asta îl umplea de o furie neputincioasă. Întreaga sa viață, Tyrion se mândrise cu istețimea sa, singurul dar despre care zeii consideraseră că i se potrivea, şi totuşi, lupoaica asta de Catelyn Stark, de şapte ori fie ea blestemată, îl păcălise cu fiecare mişcare. Concluzia i se părea mult mai iritantă decât însuşi faptul că fusese răpit.

Se opriră numai atât cât le trebuia să hrănească şi să adape caii, după care porniră din nou la drum. De data .ista, Tyrion fu scutit de a mai purta gluga. După cea de-a doua noapte nu-l mai legară la mâini şi, odată ce ajunseră pe munte, abia dacă se mai învredniceau să-l păzească. Se părea că nu se temeau că ar fi putut fugi. Şi de ce ar fi făcut-o? Aici, sus, ţinuturile erau aspre şi sălbatice, iar drumul de munte era doar ceva mai mult decât o simplă cărăruie pietroasă. Dacă ar fi fugit, cât de departe ar fi putut spera să ajungă, singur şi fără provizii? Pisicile-umbre s-ar fi ospătat cu el, iar clanurile care trăiau în fortăreţele din munţi erau formate din briganzi şi ucigaşi, care nu se plecau înaintea nici unei legi, ci doar a sabiei.

Cu toate astea, femeia Stark îi mâna înainte fără încetare. Ştia unde mergeau. O ştiuse din clipa în care-i luaseră gluga de pe faţă. Aceşti munţi făceau parte din domeniul Casei Arryn, iar văduva ultimei Mâini era o Tully, sora lui Catelyn Stark... şi nicidecum prietenă a Lannisterilor. Tyrion o cunoscuse puţin pe Lady Lysa în timpul şederii ei la Debarcaderul Regelui şi nu ardea de nerăbdare să reînnoiască legătura.

Duşmanii lui erau adunaţi în jurul unui pârâu, la mică distanţă în jos, pe drum. Caii îşi făcuseră plinul cu apă îngheţată şi păşteau smocurile de iarbă maronie care creşteau între fisurile din stâncă. Jyck şi Morrec se înghesuiau unul în altul, posomorâţi şi jalnici. Mohor îi veghea, sprijinit într-o suliţă, şi purta un coif de fier, rotund, care-l făcea să arate de parcă ar fi avut un castron pe cap. În apropiere, Marillion, menestrelul, îşi ungea harfa de lemn, văicărindu-se de ce făcea umezeala din corzile ei.

– Trebuie să ne odihnim, doamna mea, îi spunea cavalerul rătăcitor, Ser Willis Wode, lui Catelyn Stark, când Tyrion se apropie. Era omul lui Lady Whent, ţeapăn şi solid, primul care se ridicase în ajutorul lui Catelyn Stark la han.

– Ser Willis spune adevărul, doamna mea, zise Ser Rodrik. Este al treilea cal pe care l-am pierdut.

– Vom pierde mai mult decât caii, dacă ne ajung din urmă Lannisterii, le reaminti ea. Faţa sa era suptă şi arsă de vânt, dar nu-şi pierduse nici o clipă expresia hotărâtă.

– Slabe şanse să se întâmple asta aici, interveni Tyrion.

– Doamna nu ţi-a cerut părerea, piticule, se răsti Kurleket,

un grăsan prostănac, cu părul tuns scurt şi o figură porcină. Era unul dintre Brackeni, un maestru de arme, în serviciul Lordului Janos. Tyrion depusese un efort special să le rețină numele, ca să poată să le mulțumească mai târziu pentru tratamentul blând pe care i-l aplicaseră. Un Lannister îşi plătea întotdeauna datoriile. Kurleket va învăța, într-o zi, la fel ca prietenii săi, Lharys şi Mohor, precum şi bunul Ser Willis, şi lefegiii Bronn şi Chiggen. Plănuia o lecție deosebit de usturătoare pentru Marillion, cel cu harfa de lemn şi vocea dulceagă de tenor, care se străduia atât de bărbăteşte să facă să rimeze *pezevenghi* cu *schilod* şi *şchiop,* încât să poată compune un cântec despre ruşinea sa.

– Lăsați-l să vorbească, porunci Lady Stark. Tyrion Lannister se aşeză pe o stâncă.

– Cam pe acum, urmăritorii noştri gonesc peste Gât, vânând amăgirile pe care le-ați lăsat pe drumul regelui... presupunând că s-a declanşat o urmărire, fapt care nu este deloc sigur. Oh, fără îndoială, vestea a ajuns la... tatăl meu... Doar atât că tatăl meu nu mă iubeşte din cale-afară de mult, şi nu sunt deloc sigur că s-ar osteni să se pună în mişcare.

Era doar pe jumătate adevărat; Lordului Tywin Lannister nu-i păsa nici cât negru sub unghie de fiul său schilod, însă nu ar tolera nici cea mai mică atingere a onoarei Casei sale.

– Este un ținut aspru, Lady Stark. Nu veți afla nici un ajutor până ce nu veți ajunge în Vale şi orice cal pe care-l mai pierdeți îi va împovăra pe ceilalți şi mai mult. Mai rău, riscați să mă pierdeți pe *mine.* Sunt mic şi nu prea puternic şi dacă mor eu, care-i ideea? Asta nu era deloc o minciună. Tyrion nu ştia cât va mai putea îndura acest ritm.

– S-ar putea spune că moartea ta *este* ideea, Lannister, răspunse Catelyn Stark.

– Nu cred, zise Tyrion. Dacă m-ați fi vrut mort, nu ar fi trebuit decât să spuneți un cuvânt, iar unul dintre aceşti prieteni credincioşi ai dumneavoastră mi-ar fi dat cu multă bucurie zâmbetul cel roşu. Se uită spre Kurleket, însă bărbatul era mult prea întunecat la minte ca pricepă ironia.

– Cei din neamul Stark nu ucid oameni în patul lor.

– Nici eu, rosti el. Vă mai spun încă o dată, nu an» avut nimic de-a face cu încercarea de ucidere a fiului dumneavoastră.

– Asasinul era înarmat cu pumnalul tău. Tyrion simți cum

îl trec căldurile.

– Nu era pumnalul meu, insistă el. De câte ori trebuie să vă jur asta? Lady Stark, indiferent ce credeți despre mine, nu sunt prost. Numai un idiot l-ar înarma pe un mardeiaş de rând cu propria sa lamă.

I se păru o clipă că vede un licăr de îndoială în ochii ei, dar ceea ce spuse ea era altceva:

– De ce m-ar minți Petyr?

– De ce se uşurează urşii prin pădure? întrebă el. Pentru că asta este natura lor. Minciuna este la fel de firească precum respirația pentru oameni ca Degețel. Ar trebui ca *dumneavoastră* să ştiți asta, mai bine decât oricine.

Ea făcu un pas spre el, cu figura încrâncenată.

– Şi ce înseamnă asta, Lannister? Tyrion îşi înălță capul.

– Toți bărbații de la curte l-au auzit cum povestea că v-a luat fecioria, doamna mea.

– *Asta-i o minciună!* zise Catelyn Stark.

– Oh, pitic pervers şi împielițat, făcu Marillion şocat, Kurleket îşi scoase pumnalul, o bucată amenințătoare de fier negru.

– Doar un cuvânt, doamna mea, şi-i voi azvârli limba aia mincinoasă la picioarele dumneavoastră. Ochii lui porcini erau umeziți de bucuria unei astfel de perspective.

Catelyn Stark îl scruta pe Tyrion cu o asemenea răceală întipărită pe față, cum el nu mai văzuse până atunci.

– Petyr Baelish m-a iubit, cândva. Era doar un băiat. Pasiunea sa a fost o tragedie pentru noi toți, însă era adevărată şi pură, nu ceva de care să râzi. Îmi voia mâna. Acesta este adevărul. Eşti cu adevărat un nemernic, Lannister.

– Iar tu eşti o proastă, Lady Stark. Degețel nu a iubit niciodată pe nimeni, ci doar pe el însuşi, iar eu îți promit că nu *mâna* ta îl extazia, ci aceşti sâni plini ai tăi, gura asta dulce şi căldura dintre picioarele tale.

Kurleket îl apucă de un smoc de păr şi-i trase capul înapoi cu o smucitură bruscă, dezgolindu-i gâtul. Tyrion simți sub bărbie sărutul rece al oțelului.

– Să-i dau cep, doamna mea?

– Ucide-mă şi adevărul va muri cu mine, icni Tyrion.

– Lasă-l să vorbească, porunci Catelyn Stark. Kurleket îşi desprinse mâna, în silă, din părul lui Tyrion.

Acesta inspiră adânc.

– Cum ți-a povestit Degețel că am ajuns la pumnalul ăsta al lui? Răspunde-mi.

– L-ai câştigat la un rămăşag, în timpul turnirului de ziua numelui Prințului Joffrey.

– Când fratele meu, Jaime, a fost doborât de pe cal de Cavalerul Florilor, nu asta-i povestea?

– Aşa este, admise ea. O cută îi străbătu fruntea.

– *Călăreți!*

Țipătul țâşnise de pe culmea rotunjită de vânt de deasupra lor. Ser Rodrik îl trimisese pe Lharys să se cațăre pe stâncă şi să supravegheze drumul în timp ce ei se odihneau. Preț de o clipă, nu mişcă nimeni. Catelyn Stark re» acționa prima.

– Ser Rodrik, Ser Willis, pe cai, strigă ea. Puneți ceilalți cai în spatele nostru. Mohor, păzeşti prizonierii.

– Dați-ne arme! Tyrion țâşni în picioare şi o apucă de braț. Vei avea nevoie de fiecare sabie.

Ea îşi dădu seama că avea dreptate, Tyrion văzu asta. Clanurilor de la munte nu le păsa deloc de duşmănia marilor Case; ar măcelări orice Stark sau Lannister cu aceeaşi fervoare, aşa cum se măcelăreau şi între ei. S-ar fi putut s-o cruțe pe Catelyn; era încă destul de tânără ca să aducă pe lume copii. Cu toate astea, ea ezită.

– Î*i aud!* anunță Ser Rodrik.

Tyrion întoarse capul să asculte, şi auzi clar: zgomot de potcoave. O duzină de cai sau chiar mai mulți, apropiindu-se. Deodată, se puseră în mişcare cu toții, întinzându-se după arme şi alergând la armăsarii lor. În jurul lor se împrăştiau pietre când Lharys veni sărind şi alunecând în jos, pe pantă. Ajunse cu respirația tăiată înaintea lui Catelyn Stark – un bărbat butucănos, cu smocuri de păr ruginiu ieşind de sub coiful conic de oțel.

– Douăzeci de oameni, poate douăzeci şi trei, spuse el trăgându-şi respirația. Şerpii Laptelui sau Frații Lunii, după părerea mea. Au ochi peste tot, doamna mea... iscoade ascunse... ştiu că suntem aici.

Ser Rodrik Cassel era deja pe cal, cu o sabie în mâini. Mohor se pitise după o stâncă, cu ambele mâini strânse pe sulița sa cu vârf de oțel şi un pumnal între dinți.

– Tu, cântărețule, strigă Ser Willis. Ajută-mă aici cu

pieptarul.

Marillion zăcea încremenit, strângându-şi harfa de lemn, cu fața albă ca laptele, însă omul lui Tyrion, Morrec, se ridică imediat în picioare şi alergă să-l ajute pe cavaler cu armura.

Tyrion continua să o strângă de mână pe Catelyn Stark.

– Nu ai de ales, îi spuse. Suntem trei şi un al patrulea om e pus să ne păzească... patru oameni care ar putea face aici deosebirea dintre viață şi moarte.

– Dă-mi cuvântul tău de onoare că lăsați săbiile jos imediat ce se termină lupta.

– Cuvântul meu? Tropăitul de copite se auzea mai tare acum. Tyrion rânji parşiv. Oh, îl aveți, doamna mea... pe onoarea mea de Lannister.

Preț de o clipă crezu că-l va scuipa, dar în loc de asta ea se răsti:

– Dați-le arme, şi se retrase cât de repede putu.

Ser Rodrik îi aruncă lui Jyck spada sa şi teaca, şi se puse în mişcare să iasă în întâmpinarea duşmanilor. Morrec se servi cu un arc şi o tolbă cu săgeți şi se aşeză într-un genunchi într-o parte a drumului. Era mai bun ca arcaş decât ca spadasin. Iar Bronn galopă şi-i oferi lui Tyrion o secure cu două tăişuri.

– N-am luptat niciodată cu securea. Simțea în mână cât de incomodă şi de neobişnuită era arma. Avea un mâner scurt, o lamă grea şi o țepuşă urâtă la capăt.

– Fă-te că tai lemne, îi spuse Bronn trăgându-şi sabia lungă din teaca de la spate. Scuipă şi galopă pentru a li se alătura lui Chiggen şi Ser Rodrik. Ser Willis se urcă pe cal venind lângă ei, bâjbâind cu mâinile pe coif, o oală de metal cu o deschizătură în dreptul ochilor şi o fâşie lungă de mătase neagră.

– Lemnele nu sângerează, rosti Tyrion, fără a se adresa cuiva anume. Se simțea dezgolit fără armură. Căuta cu privirea o stâncă şi alergă spre locul unde se ascundea Marillion. Mişcă-te!

– Pleacă! îi strigă băiatul. Sunt menestrel, nu vreau să iau parte la lupta asta!

– Ce-i, ți-ai pierdut gustul pentru aventură? Tyrion îl lovi până când acesta se rostogoli. O clipă mai târziu, călăreții căzură asupra lor.

Nu erau nici blazoane, nici flamuri, nici trompete sau tobe, doar zbârnâitul corzilor de arc, cu care trăgeau Morrec şi Lharys şi, dintr-odată, oamenii clanurilor năvăliră tunând din lumina zorilor, oameni zvelţi, întunecaţi, în piei tari şi armuri descompletate, cu feţele ascunse sub coifurile fără vizieră. În mâinile lor înmănuşate strângeau tot felul de arme: săbii lungi şi lăncii, seceri ascuţite, ciomege ghintuite, pumnale şi măciuci grele, de fier. În fruntea lor călărea un bărbat uriaş, într-o mantie din blană tărcată de pisică-umbră, înarmat cu o sabie mare, pentru ambele mâini.

Ser Rodrik strigă:

– *Winterfell!*

Şi se avântă să-i iasă în cale, cu Bronn şi Chiggen alături, urlând un strigăt de luptă, fără cuvinte. Urmă Ser Willis, rotind în jurul capului un buzdugan ghintuit.

– Harrenhal! Harrenhal!

Tyrion simţi nevoia bruscă de a ţâşni în sus, agitându-şi securea, şi de a tuna: Casterly Rock! Însă momentul de nebunie trecu repede şi se ghemui şi mai mult la pământ.

Auzi nechezatul cailor speriaţi şi zăngănitul metalului izbindu-se de metal. Sabia lui Chiggen sfârtecă faţa dezgolită a unuia dintre călăreţii în cămaşă de zale, iar Bronn intră printre oamenii din clan ca un vârtej, secerând duşmanii în dreapta şi-n stânga. Ser Rodrik îl lovi pe uriaşul cu mantia din blană, caii lor dansând unul în jurul celuilalt, pe când ei schimbau lovitură după lovitură. Jyck sări pe un cal şi galopă cu spatele descoperit în vârtejul luptei, Tyrion văzu o pană de săgeată ieşind din gâtul bărbatului cu mantie de blană. Când deschise gura să strige, afară ţâşni doar sângele. Când căzu, Ser Rodrik se lupta deja cu altcineva.

Deodată, Marillion ţipă, acoperindu-şi capul cu harfa lui de lemn când un cal sări peste stânca lor. Tyrion se repezi în picioare când călăreţul se întoarse să vină la ei, agitând un ciomag cu ţepi. Tyrion răsuci securea cu ambele mâini. Lama nimeri în gâtul calului, scoţând un sunet înfundat, iar Tyrion aproape că scăpă mânerul securii când animalul necheză şi căzu. Reuşi să-şi smulgă arma şi să se ferească, neîndemânatic. Marillion fu mai puţin norocos. Cal şi călăreţ se prăbuşiră înlănţuiţi peste menestrel. Tyrion sări înapoi în vreme ce piciorul brigandului rămase prins sub armăsarul căzut, şi înfipse securea în gâtul omului, puţin mai sus de

omoplați.

Pe când se opintea să smulgă lama, îl auzi pe Marillion gemând sub cadavre.

– Să mă ajute cineva, icni menestrelul. Zeii aibă milă, *sângerez.*

– Cred că-i sângele calului, spuse Tyrion.

Mâna menestrelului se târî afară de sub animalul mort, tăvălindu-se în noroi ca un păianjen cu cinci picioare. Tyrion își lăsă călcâiul peste degetele tremurânde și simți un trosnet reconfortant.

– Închide ochii și prefă-te mort, îl sfătui pe menestrel, după care-și ridică securea și plecă.

Apoi totul se dezlănțui. Zorii erau plini de strigăte și urlete și încărcați de mirosul greu de sânge, iar lumea devenise un haos. Săgeți îi trecură șuierând pe la urechi și se sparseră de stânci. Îl văzu pe Bronn, în picioare, luptând cu câte o sabie în fiecare mână. Tyrion se ținu departe de luptă, strecurându-se din stâncă în stâncă și țâșnind din umbră pentru a lovi picioarele cailor care treceau. Dădu peste un brigand rănit și-l omorî, servindu-se cu coiful omului. Nu i se potrivea prea bine, însă Tyrion era încântat de orice protecție. Jyck fu lovit pe la spate în timp ce-l tăia pe cel din fața lui, iar ceva mai târziu Tyrion se împiedică de cadavrul lui Kurleket. Chipul porcin fusese zdrobit cu o măciucă, însă Tyrion recunoscu pumnalul, când îl trase dintre degetele mortului. Tocmai și-l strecura la cingătoare când auzi un țipăt de femeie.

Catelyn Stark era ca într-o capcană, cu spatele la peretele de stâncă de pe versantul muntelui, înconjurată de trei bărbați, unul încă pe cal, iar ceilalți doi pe jos. Strângea cu stângăcie un pumnal cu mâinile ei rănite, însă era cu spatele la stâncă și o încolțiseră din trei părți. *Lasă-i s-o aibă pe cățeaua asta,* se gândi Tyrion, *așa-i trebuie.* Totuși, se puse în mișcare. Pe primul bărbat îl lovi în spatele genunchiului, înainte ca acesta să-și fi dat seama că era acolo, iar securea grea sfârtecă osul și carnea ca pe lemnul putred. *Lemne care sângerează,* se gândi Tyrion prostește, când al doilea bărbat se repezi după el. Tyrion se ghemui. Lovit de secure, omul se rostogoli pe spate... iar Catelyn Stark se duse după el și-i deschise gâtul. Călărețul își aminti de alte obligații urgente și o luă brusc la galop.

Tyrion privi în jurul său. Duşmanii erau cu toţii fie răpuşi, fie fugiseră. Cumva, lupta se terminase tocmai atunci când nu se uitase el. Cai în agonie şi oameni răniţi zăceau peste tot, urlând şi gemând. Spre marea sa uimire, el nu se număra printre ei. Îşi desfăcu degetele şi lăsă securea să cadă bufnind la pământ. Avea mâinile năclăite de sânge. Arii putut jura că luptase timp de jumătate de zi, însă soarele abia dacă se urcase pe cer.

– Prima ta bătălie? îl întrebă Bronn mai târziu, aplecându-se asupra cadavrului lui Jyck, scoţându-i cizmele. Erau cizme bune, cum putea avea numai unul dintre oamenii Lordului Tywin; piele groasă, unse şi suple, mult mai fine decât ceea ce purta el. Tyrion dădu din cap.

– Tatăl meu va fi *atât* de mândru, zise el. Cârceii de la picioare îl dureau atât de tare, încât abia mai putea sta. Ciudat, în timpul luptei nu băgase nici o clipă de seamă durerea.

– Acum îţi trebuie o muiere, spuse Bronn cu o scânteiere în ochii săi negri. Înghesui cizmele în coburii de la şa. Nimic nu-i ca o femeie, după ce un bărbat a trecut prin botezul sângelui, crede-mă.

Chiggen jefuia cadavrele briganzilor de suficient timp încât să ajungă să gâfâie şi să-şi lingă buzele. Tyrion se uită spre locul unde Lady Stark oblojea rănile lui Ser Rodrik.

– Eu sunt dispus, dacă şi ea este, zise el. Călăreţii liberi izbucniră în râs, iar Tyrion rânji la acest gând: *Ar fi un început.*

După aceea, îngenunche lângă pârâu şi-şi spălă sângele de pe faţă în apa rece ca gheaţa. Pe când şonticăia înapoi spre ceilalţi, se uită din nou spre masacru. Bărbaţii de clan erau sfrijiţi, zdrenţăroşi, caii lor erau costelivi şi pipernicişi, de li se vedeau toate coastele. Armele pe care le lăsaseră Bronn şi Chiggen nu erau prea impresionante. Măciuci, bâte, o *seceră... Î*şi aminti de bărbatul uriaş, cu mantie de blană, care se bătuse cu Ser Rodrik cu o sabie mare, pentru ambele mâini, dar când îi găsi cadavrul pe solul pietros, bărbatul nu i se mai păru deloc uriaş, mantia dispăruse, iar Tyrion văzu că sabia era ştirbită, oţelul ei ieftin fiind pătat de rugină. Nu era de mirare că oamenii clanului lăsaseră nouă cadavre pe teren.

Ei aveau numai trei morţi; doi dintre maeştrii de arme ai

Lordului Bracken, Kurleket şi Mohor, şi propriul său om, Jyck, care se avântase cu spatele descoperit. *Un prost în cele din urmă,* se gândi Tyrion.

– Lady Stark, vă cer să continuăm drumul, fără zăbavă, spuse Ser Willis Wode, privind îngrijorat prin despicătura coifului spre vârfurile crestelor. I-am respins pentru moment, dar nu au fugit prea departe.

– Trebuie să ne îngropăm morții, Ser Willis, îi răspunse ea. Au fost oameni curajoşi. Nu-i voi lăsa pradă ciorilor şi pisicilor-umbră.

– Acest pământ este prea pietros ca să poată fi săpat, spuse Ser Willis.

– Atunci vom aduna bolovani pentru movile.

– Adunați câte pietre vreți, îi spuse Bronn, dar faceți-o fără mine sau Chiggen. Am lucruri mai bune de făcut decât să adun bolovani peste oameni morți... Să respir, de pildă. Privi spre restul supraviețuitorilor. Acei dintre voi care sperați să mai fiți în viață până la căderea nopții, veniți cu noi.

– Doamna mea, mă tem că are dreptate, spuse vlăguit Ser Rodrik. Bătrânul cavaler fusese rănit în luptă o tăietură adâncă în brațul stâng şi o înțepătură de suliță care-i zgâriase gâtul – iar vârsta-şi spunea cuvântul. Dacă mai zăbovim aici, vor veni din nou, fără doar şi poate, şi s-ar putea să nu mai supraviețuim unui al doilea atac.

Tyrion putea citi supărarea pe fața lui Catelyn, însă ea ştia că nu are de ales.

– Fie ca zeii să ne ierte, atunci. Plecăm imediat. Acum, caii nu mai lipseau. Tyrion îşi mută şaua pe armăsarul castrat, bălțat, al lui Jyck, care părea destul de puternic să reziste cel puțin trei sau patru zile. Se pregătea să încalece, când Lharys se ridică şi spuse:

– Am să iau acum pumnalul ăla, piticule.

– Lasă-l să-l păstreze, zise Catelyn Stark, privind în jos de pe calul ei. Şi ai grijă să-şi primească înapoi şi securea. S-ar putea să avem nevoie de ea, dacă suntem atacați din nou.

– Primeşte mulțumirile mele, doamnă, spuse Tyrion încălecând.

– Păstrează-ți-le, i-o tăie ea. Nu am mai multă încredere în tine decât aveam înainte.

Ea o luase din loc înainte de a mai apuca el să ticluiască o

replică. Tyrion îşi ajusta coiful capturat şi luă securea de la Bronn. Îşi aminti cum începuse călătoria, cu încheieturile legate şi cu o glugă trasă pe cap, şi hotărî că era, în mod sigur, o îmbunătățire substanțială. Lady Stark îşi putea înghiți încrederea; atât timp cât îşi păstra securea, se va considera încă în joc.

Ser Willis conducea coloana. Bronn o încheia, cu Lady Stark în siguranță, la mijloc, iar Ser Rodrik ca o umbră pe lângă ea. Marîllion continua să se uite în spate, spre Tyrion, aruncându-i priviri posomorâte în timp ce călăreau. Menestrelul avea câteva coaste rupte, harfa şi toate cele patru degete ale mâinii cu care cânta erau zdrobite, dar ziua nu fusese pe de-a-ntregul pierdută pentru el; de undeva, nu se ştia de unde, şe alesese cu o splendidă mantie din blană groasă şi neagră, străbătută de dungi albe. Se zgribulea tăcut sub faldurile ei şi, măcar pentru moment, nu mai avea nimic de spus.

Auziră în urma lor mormăitul gros al pisicilor-umbră, înainte să fi putut străbate măcar o jumătate de kilometru, iar mai târziu mârâitul furios al animalelor care se luptau pentru cadavrele lăsate de ei. Marillion păli în mod vizibil. Tyrion o luă la trap lângă el.

– *Fricos,* îi spuse, rimează bine cu *ros până la os.*

Î*şi* îmboldi calul şi trecu de menestrel, până la Ser Rodrik şi Catelyn Stark.

Ea-l privi cu buzele strânse.

– Şi cum spuneam înainte de a fi întrerupți atât de brutal, începu Tyrion, în povestea Degețelului există o nepotrivire serioasă. Indiferent ce credeți despre mine, Lady Stark, vă spun ceva: eu nu pun rămăşag *niciodată* împotriva familiei mele.

ARYA

Motanul negru, cu o singură ureche, îşi cabra spatele şi sâsâi spre ea.

Arya o luă în jos pe alee, balansându-se uşor pe tălpile picioarelor desculțe, ascultând bătăile propriei sale inimi, respirând încet şi adânc. *Tăcută ca o umbră,* îşi spuse, *uşoară ca pana.* Motanul o privi venind, cu ochi neliniştiți.

Prinderea pisicilor era dificilă. Mâinile ei erau pline de zgârieturi pe cale de vindecare şi ambii genunchi erau juliți până la sânge, din cauza căzăturilor. La început, chiar şi pisica uriaşă şi grasă a bucătarului reuşise să-i scape, însă Syrio se ținuse de capul ei zi şi noapte. Când alergase la el cu mâinile însângerate, el îi spusese:

– Atât de încet? Fii mai rapidă, fato. Duşmanii tăi îți vor provoca ceva mai mult decât simple zgârieturi. Îi tamponase rănile cu foc din Myr, care o arsese atât de tare, încât trebuise să-şi muşte buzele ca să nu țipe de durere. Apoi o trimisese după alte pisici.

Fortăreața Roşie era *plină* de pisici: pisici bătrâne şi leneşe, dormitând la soare, vânători de şoareci cu ochii reci, pisoi mici şi agili, cu ghearele ca nişte ace, pisicile doamnelor, pieptănate şi încrezătoare, altele ca nişte umbre zdrențuite, scotocind mormanele de gunoaie. Arya le fugărise una câte una şi le capturase, aducându-le, mândră, la Syrio Forel... pe toate în afară de asta cu o singură ureche, acest drac negru de motan.

– Ăsta-i adevăratul rege la castel, îi spusese una dintre mantiile aurii. Mai bătrân ca păcatul şi de două ori mai rău. O dată, regele îl aşezase la ospăț pe tatăl reginei, iar ticălosul ăsta întunecat a sărit pe masă şi a înşfăcat prepelița friptă chiar dintre degetele Lordului Tywin. Robert a râs atât de tare, încât aproape că a plesnit. Să te ții departe de el, copilă.

O alergase prin jumătate de castel: de două ori în jurul Turnului Mâinii, de-a lungul curții interioare, prin grajduri în jos, pe treptele în spirală, dincolo de bucătăria mică, de curtea porcilor şi cazarma mantiilor aurii, de-a lungul zidului de la râu şi chiar pe trepte şi în sus şi-n jos pe Calea Trădătorului, din nou jos şi dincolo de porți şi în jurul fântânii, înăuntru şi-n afara unor clădiri ciudate, până ce Arya ajunsese să nu mai ştie unde se afla.

În cele din urmă îl încolțise. Ziduri înalte se ridicau din toate părțile, iar în față era doar o suprafață de piatră, fără nici o deschizătură.

Tăcută ca o umbră, repetă ea, alunecând înainte, *uşoară ca pana.*

Când ajunse la trei paşi de el, motanul țâşni. Întâi la stânga, apoi la dreapta; şi tot aşa făcu şi Arya, tăindu-i orice cale de scăpare. El sâsâi din nou şi încercă s-o zbughească printre picioarele ei. *Iute ca şarpele,* se gândi ea.

Mâinile ei se încleştară în jurul lui. Îl strânse la piept, dansând şi râzând tare, pe când ghearele lui zgâriau pieptul vestei sale de piele. Fulgerător, îl sărută chiar între ochi şi-şi trase capul înapoi cu o clipă înainte ca ghearele lui să-şi fi găsit drumul spre fața ei. Motanul scheună şi scuipă.

– Ce faci cu pisica asta?

Surprinsă, Arya lăsă motanul să-i scape şi se răsuci spre locul de unde se auzise vocea. Motanul dispăru în» tr-o clipită. La capătul aleii stătea o fetiță cu o claie de bucle aurii, îmbrăcată frumos, ca o păpuşă în satin albastru. Lângă ea era un băiețel rotofei şi blond, cu un cerb cabrat, țesut cu perle pe pieptar, şi cu o sabie în miniatură la centură. *Prințesa Myrcella şi Prințul Tommen,* se gândi ea. O septă, la fel de masivă ca un cal de povară, veghea asupra lor, iar în urma ei erau doi bărbați cu mantii purpurii, gărzile Casei Lannister.

– Ce făceai cu pisica aceea, băiatule? întrebă Myrcella din nou. Apoi spuse spre fratele ei: E un băiat zdrențăros, nu? Uită-te la el. Şi chicoti.

– Un băiat zdrențăros, care pute, fu de acord Tommen. *Nu mă cunosc,* îşi dădu Arya seama. *Nici măcar nu ştiu că sunt fată.* Nici nu era de mirare; era desculță şi murdară, părul îi era încâlcit de la alergătura îndelungată prin castel, era îmbrăcată cu o vestă zgâriată de ghearele pisicii şi pantaloni maro, din pânză aspră, tăiați deasupra genunchilor juliți. Nu te duceai în fuste şi mătăsuri la vânătoare de pisici. Îşi plecă repede capul şi căzu într-un genunchi. Poate că nici *n-o vor* recunoaşte. Iar dacă o vor recunoaşte, nu va afla niciodată sfârşitul poveştii. Septa Mordane ar fi îngrozită, iar de ruşine, Sansa nu ar mai vorbi niciodată cu ea.

Bătrâna septă grasă avansa.

– Băiete, cum ai ajuns aici? Nu ai ce căuta în această

parte a castelului.

– Nu-i puteți opri pe alde ăştia, spuse una dintre mantiile purpurii, după cum nu poți scăpa de şobolani.

– De unde eşti, băiete? îl înghesui septa. Răspunde-mi. Ce-i cu tine, eşti mut?

Aryei i se oprise vocea în gât. Dacă răspundea, Tommen şi Myrcella o vor recunoaşte cu siguranță.

– Godwyn, adu-l aici, zise septa.

Străjerul mai înalt o luă pe alee. Panica îi cuprinse gâtul ca o mână de uriaş. Nu ar fi putut scoate nici un cuvânt, nici dacă viața ei ar fi atârnat de asta. *Liniştita precum apa lină,* zise ea fără cuvinte.

Când Godwyn se întinse spre ea, Arya îl evită. *Iute ca un şarpe.* Se aplecă spre stânga, astfel că degetele lui îi atinseră doar brațul, şi se învârti în jurul lui. *Lină ca mătasea verii.* Când el reuşi să se întoarcă, ea gonea deja în jos pe alee. *Rapidă ca o căprioară.* Septa țipa la ea. Arya i se strecură printre picioarele groase şi albe ca nişte coloane de marmură, se ridică, îl trânti pe Prințul Tommen şi sări peste el când acesta căzu destul de rău, scoțând un *ooof,* fugi şi de cel de-al doilea străjer şi apoi trecu de toți, gonind cât o țineau picioarele.

Auzi strigăte, apoi zgomote grele de paşi apropiindu-se în urma sa. Se aruncă la pământ şi se rostogoli. Mantiile roşii o depăşiră înclinându-se într-o parte, împleticindu-se. Arya țâşni din nou în picioare. Văzu o fereastră deasupra ei, înaltă şi îngustă; abia dacă era mai mare decât o ambrazură pentru arcaşi. Sări, se prinse dc pervaz şi se trase în sus. Îşi ținu respirația când se strecură prin fereastră. *Alunecoasă ca un tipar.* Căzu la podea înaintea unei spălătorese uluite, sări în picioare, îşi înlătură mizeria de pe haine şi o luă din nou la goană, ieşind pe uşă, străbătând un coridor lung, jos pe scări, şi traversând o curte ascunsă, dădu un colț, sări un zid şi se strecură printr-o fereastră lungă şi îngustă într-o pivniță, unde era o beznă desăvârşită. Zgomotele se auzeau tot mai slab în urma ei.

Arya era istovită şi se rătăcise de-a binelea. O pățise, dacă o recunoscuseră, însă nu credea asta. Se mişcase prea repede. *Rapidă ca o căprioară.*

Se aşeză pe vine în întuneric, cu spatele sprijinit de peretele umed, din piatră, şi aşteptă să-şi audă urmăritorii,

însă singurele sunete erau bătaia inimii ei şi clipocitul îndepărtat al apei. *Tăcută ca umbra,* îşi spuse. Se întrebă unde ajunsese. În primele zile după ce sosiseră la Debarcaderul Regelui, avusese nişte vise urâte, cum că se rătăcea prin castel. Tatăl sau îi spusese că Fortăreața Roşie era mai mică decât Winterfell, însă în visele ei era imens, un labirint nesfârşit din piatră, cu pereți care păreau că se răsucesc şi se transformă în spatele ei. Se pomenea rătăcind prin săli întunecoase, cu tapiserii spălăcite, coborând nesfârşite scări circulare, gonind prin curți sau peste poduri, strigătele ei rostogolindu-se fără nici un răspuns. În unele încăperi, de pe pereții roşii părea că picură sânge şi nu putea găsi niciunde o fereastră. Uneori, putea auzi vocea tatălui ei, dar întotdeauna de la mare distanță, şi, indiferent cât de mult alerga în întâmpinarea ei, o auzea din ce în ce mai slab şi mai slab, până ce dispărea cu totul, iar Arya rămânea singură în întuneric.

Era foarte întuneric şi acum, îşi dădu ea seama. Îşi strânse genunchii la piept şi se înfiora. Va aştepta în tăcere, cât va număra până la zece mii. După aceea, va fi în siguranță dacă se va strecura afară şi o va lua spre casă.

Cam pe când ajunsese cu număratul la optzeci şi şase, încăperea începuse să se mai lumineze, ochii obişnuindu-i-se cu bezna. Încet, contururile din jurul ei îşi dezvăluiră aspectul. Ochi uriaşi, goi, se holbau hămesiți la ea prin întuneric şi văzu umbrele ascuțite şi şterse ale unor dinți lungi. Uitase de numărătoare. Închise ochii şi-şi muşcă buza, destrămând frica. Când privi din nou, monştrii dispăruseră. Nu-i văzuse niciodată. Îşi închipui că Syrio era lângă ea, în întuneric, şoptindu-i în urechi. *Liniştită ca apa lină,* îşi spuse. *Puternică precum un urs, cumplită ca o pumă.* Deschise ochii din nou.

Monştrii erau tot acolo, însă frica ei dispăruse.

Arya se ridică în picioare, mişcându-se prudentă. Capetele erau în jurul ei. Atinse unul, curioasă, întrebându-se dacă era real. Vârfurile degetelor ei mângâiară un maxilar masiv. Îl *simțea* ca şi cum era destul de real. Osul era neted sub palma ei, rece şi tare la atingere. Îşi plimbă degetele în jos, pe un dinte negru şi ascuțit, un pumnal făcut din beznă. Se înfiora.

– E mort, spuse ea cu voce tare. E doar o hârcă, nu-mi

poate face rău. Totuşi, cumva, monstrul părea să ştie că era acolo. Putea simți cum ochii goi o priveau prin beznă, şi mai era ceva în acea încăpere întunecoasă, cavernoasă, ceva ce nu o iubea deloc. Se trase de lângă craniu şi se lovi de următorul, mai mare decât primul. Pentru o clipă, îi putu simți colții înfigându-i-se în umăr, de parcă ar fi vrut să-i smulgă carnea. Arya se răsuci şi simți pielea agățându-se şi sfâşiindu-se când colțul uriaş muşcă din vesta ei, apoi o luă la fugă. Un alt craniu se înălța înainte, cel mai mare monstru dintre toți, însă Arya nu încetini. Sări peste o creastă de colți negri, mari ca nişte săbii, țâşni printre fălcile flămânde şi se aruncă spre uşă.

Mâinile ei găsiră inelul unui zăvor greu, de fier, prins pe uşă, şi-l trase. Uşa râmase o clipă înțepenită, refuzând să se deschidă, dar începu să se crape încet, spre interior» cu un scârțâit atât de sonor, încât Arya era sigură că putea fi auzit în întregul oraş. Deschise uşa doar atât cât să se strecoare afară, în holul de dincolo de ea.

Dacă încăperea cu monştri fusese întunecată, holul părea cel mai negru hău din cele şapte iaduri. *Liniştită ca apa lină,* îşi spuse Arya, dar chiar şi după ce aşteptă o clipă să-şi obişnuiască din nou ochii cu bezna, nu găsi nimic de văzut, în afară de conturul cenuşiu al uşii de care trecuse. Îşi mişcă degetele în fața ochilor, simți aerul dislocându-se, însă nu văzu nimic. Era oarbă. O *dansatoare a apei vede cu toate simțurile ei,* îşi reaminti. Închise ochii şi-şi regla respirația, se adapă din tăcere şi-şi întinse mâinile.

Degetele ei atinseră piatră aspră şi nefinisată în stânga. Urmă peretele, mâna îi alunecă pe suprafața lui, iar ea făcu paşi mici şi târşiți prin beznă. *Toate holurile duc undeva. Acolo unde este o cale spre înăuntru, se deschide şi o cale spre ieşire. Frica taie mai adânc decât săbiile.* Aryei nu-i va mai fi teamă. I se părea că mersese foarte mult când zidul se termină brusc şi un val de aer rece îi trecu peste obraji. Fire din părul despletit îi mângâiară uşor pielea.

Undeva departe, în jos, auzi zgomote. Scrâşnetul unor cizme, zarvă de glasuri îndepărtate. O lumină pâlpâitoare atinse slab zidul, iar ea văzu că stătea chiar la buza unui puț mare şi negru, un tunel lat de şapte metri, care se avânta adânc în pământ. În loc de trepte, lângă peretele curbat fuseseră aşezate pietroaie uriaşe, coborând în cerc tot mai

jos, întunecate precum treptele spre iadul despre care le povestea Bătrâna Nan. Dar *ceva* ieşea din beznă, din măruntaiele pământului...

Arya se uită peste margine şi simţi pe faţă respiraţia rece şi neagră. Departe, în jos, văzu licărirea unei singure torţe, firavă ca flacăra unei lumânări. Desluşi că era vorba despre doi oameni. Umbrele lor alunecau strâmbate pe laturile puţului, alungite ca nişte giganţi. Le putea auzi glasurile, reverberându-se în tunel.

– ...găsit unul dintre ticăloşi, spunea unul. Ceilalţi vor urma curând. O zi, două, trei, două săptămâni...

– Şi când va afla adevărul, ce va face? răsună cea de-a doua voce, scăldată în accentele lichide ale Oraşelor Libere.

– Numai zeii singuri ştiu asta, spuse prima voce. Arya putea vedea fuiorul de fum cenuşiu desprinzându-se din torţă, ridicându-se răsucit ca un şarpe. Nebunii au încercat să-i omoare fiul şi, ce-i mai rău, au transformat totul într-o farsă caraghioasă. El nu-i un om care să treacă peste aşa ceva cu vederea. Te previn, lupul şi leul îşi vor sări, curând, la gât, indiferent dacă vrem asta sau nu.

– Prea repede, mult prea repede, se plânse vocea cu accent. La ce ar servi un război *acum? Nu.* suntem pregătiţi. Amână totul.

– Aş putea la fel de bine să încerc să opresc timpul. Mă crezi vreun vrăjitor?

Celălalt chicoti.

– Nici mai mult, nici mai puţin.

Flăcările linseră aerul rece. Umbrele înalte aproape că ajunseseră la ea. O clipă mai târziu, bărbatul care ţinea torţa intră în câmpul ei vizual, cu tovarăşul lui lângă el, Arya se trase înapoi de lângă puţ, cu burta lipită de pământ, îşi ţinu răsuflarea când bărbaţii ajunseră la capătul scărilor.

– Ce vrei să fac? întrebă purtătorul torţei, un bărbat solid, cu o capă la jumătate, din piele.

Chiar şi în cizmele grele, picioarele sale păreau că alunecă pe pământ, fără nici un sunet. O faţă rotundă, plină de cicatrici, şi un smoc de barbă se iţeau de sub coiful de oţel, iar peste hainele de piele groasă purta cămaşă de zale; la cingătoare, avea un pumnal şi o sabie scurtă. Aryei i se păru că era ceva ciudat de familiar în aspectul lui.

– Dacă o Mână poate muri, de ce nu şi alta? replică

bărbatul cu accent şi barbă galbenă, despicată. Ai mai dănțuit pe muzica asta şi înainte, prietene.

Nu era cineva pe care Arya să-l mai fi văzut vreodată, era sigură de asta. Exagerat de gras, şi cu toate astea părea că păşeşte atât de uşor, punându-şi greutatea pe pernițele tălpilor aşa cum ar fi făcut un dansator pe apă. Inelele sale licăreau în lumina torței, aur roşu şi argint alb, incrustate cu rubine, safire, ochi de tigru. Avea câte un inel pe fiecare deget; pe unele chiar două.

– Înainte nu a fost ca acum, iar Mâna asta nu-i precum cealaltă, spuse bărbatul cu cicatrici, intrând amândoi în hol.

Nemişcată ca piatra, îşi spuse Arya, *tăcută ca o umbră.* Orbiți de strălucirea torței lor, nici nu o văzură lipită de piatră, la numai câțiva paşi distanță.

– Poate că ai dreptate, răspunse barba despicată, oprindu-se să-şi tragă respirația după ce urcase atât. Fără îndoială, trebuie să câştigăm timp. Prințesa este însărcinată. *Khal*-ul nu se va pune în mişcare decât după ce i se naşte fiul. Ştii cum sunt ei, aceşti sălbatici.

Bărbatul cu torța apăsă pe ceva. Arya auzi un huruit profund. O lespede uriaşă de piatră, roşie în lumina torței, alunecă în jos din tavan, cu o bufnitură răsunătoare care aproape că o făcu să țipe. Acolo unde fusese intrarea în puț, nu mai era decât piatră masivă, solidă şi intactă.

– Dacă nu se pune singur în mişcare cât de curând, s-ar putea să fie prea târziu, zise bărbatul solid, cu coiful de oțel. Ăsta nu mai este un joc pentru doi, dacă o fi fost vreodată. Stannis Baratheon şi Lysa Arryn au fugit acolo unde nu mai pot să-i ajung, iar gurile rele spun că adună oameni în jurul lor. Cavalerul Florilor scrie la Highgarden, grăbindu-l pe tatăl său, lordul, să o trimită pe sora lui la curte. Fata este o fecioară de paisprezece ani, dulce şi frumoasă şi atrăgătoare, iar Lordul Renly şi Ser Loras intenționează să i-o vâre în pat lui Robert, s-o mărite cu el şi s-o facă noua regină. Degețel... numai zeii ştiu ce jocuri face Degețelul. Totuşi, Lordul Stark este cel care-mi tulbură somnul. Îl are pe bastard, are cartea şi, foarte curând, va avea şi adevărul. Iar acum soața lut l-a răpit pe Tyrion Lannister, mulțumită uneltirilor Degețelului. Lordul Tywin va considera asta o ofensă, iar Jaime are o afecțiune ciudată pentru acest Pezevenghi. Dacă Lannisterii se mişcă spre nord, asta-i va aduce şi pe Tully. Tu spui:

Amână, iar eu răspund: *Grăbeşte-te.* Nici chiar cei mai buni jongleri nu pot să țină în aer, pe veci, o sută de bile.

– Tu eşti mai mult decât un jongler, prieten drag. Eşti un adevărat vrăjitor. Tot ce-ți cer este să-ți foloseşti farmecele ceva mai mult.

O luară în jos pe coridor în direcția de unde venise Arya, trecând de încăperea cu monştri.

– Voi face tot ce pot, spuse moale cel cu torța. Îmi trebuie aur şi încă cincizeci de păsări.

Îi lăsă să o ia înainte, apoi începu să se furişeze pe urmele lor. *Tăcută ca umbra.*

– Atât de multe? Vocile se auzeau mai slab acum, iar lumina se diminua înaintea ei. Cei de care ai nevoie sunt greu de găsit... aşa tineri, să-şi cunoască hrisoavele... poate mai bătrâni... nu mor aşa de uşor...

– Nu. Cei tineri sunt mai siguri... tratează-i cu blândețe...

– ...dacă-şi țin gurile...

– ...riscul...

Multă vreme după ce vocile lor se risipiseră, Arya încă mai putea vedea lumina torței, o stea fumegândă care o invita s-o urmeze. De două ori i se păru că o pierduse, însă continuă să meargă şi de fiecare dată se pomeni la capătul unei scări înguste şi abrupte, iar torța licărea slab departe, sub ea. Se grăbi după ea, coborând şi tot coborând. O dată, se împiedică de o piatră şi căzu lovindu-se de perete, iar mâna ei atinse pământul gol, susținut de bârne, în vreme ce înainte, tunelul fusese placat cu piatră.

Trebuie că se furişase în urma lor câțiva kilometri. În cele din urmă dispărură, însă nu ar fi putut merge decât înainte. Găsi din nou peretele şi-l urmă, oarbă şi pierdută, prefăcându-se că Nymeria păşea neauzită lângă ea, în beznă. La sfârşit, ajunse într-o apă puturoasă, care-i venea până la genunchi, dorindu-şi să poată dansa deasupra ei aşa cum ar fi reuşit Syrio şi întrebându-se dacă va mai vedea vreodată lumina zilei. Era întuneric bine când Arya ieşi în noapte.

Se pomeni la gura unui canal care se golea în râu. Mirosea atât de rău, încât se dezbrăcă acolo, pe loc, lăsându-şi hainele murdare pe malul râului, şi se aruncă în apa neagră. Înotă până ce se simți curățată şi ieşi la mal tremurând. Câțiva călăreți trecură pe drumul de lângă râu pe când Arya îşi spăla hainele, însă dacă văzură fata goală şi

slăbănoagă frecându-şi zdrenţele sub lumina lunii, nici n-o băgară în seamă.

Era la câţiva kilometri distanţă de castel, dar oriunde te-ai fi aflat la Debarcaderul Regelui, nu trebuia decât să ridici privirile pentru a vedea Fortăreaţa Roşie înălţată pe Dealul lui Aegon, aşa că nu era nici un pericol să se rătăcească. Hainele aproape că i se uscaseră când ajunse la postul de pază de la poartă. Grilajul de fier fusese coborât, iar porţile zăvorâte, aşa că se întoarse spre uşa din spate. Mantiile aurii care erau de pază mârâiră când le spuse s-o lase să intre.

– Vezi-ţi de drum, zise una. Nu mai sunt resturi de la masă, iar după lăsarea serii nu se mai cerşeşte.

– Nu sunt cerşetoare, zise ea. Locuiesc aici.

– Am spus *vezi~ţi de drum.* Ai nevoie de una peste urechi ca să auzi mai bine?

– Vreau să-l văd pe tatăl meu. Străjerii schimbară priviri între ei.

– Iar eu vreau s-o mârlesc chiar pe regină, pentru tot binele pe care mi-l face, spuse cel mai tânăr.

Cel vârstnic se încruntă.

– Şi cine-i tatăl ăsta al tău, băiete, vânătorul de şobolani al oraşului?

– Mâna Regelui, îi spuse Arya.

Ambii bărbaţi izbucniră în râs, însă apoi cel mai în vârstă îşi flutură pumnul spre ea nepăsător, ca un om care ar alunga un câine. Arya văzu lovitura înainte încă să înceapă. Se trase ca într-un dans din calea ei, rămânând neatinsă.

– Nu sunt băiat, scuipă ea cuvintele, sunt Arya Stark de Winterfell, iar dacă mă atingeţi, tatăl meu, lordul, o să vă înfigă capetele în vârful ţepuşelor. Dacă nu mă credeţi, aduceţi-l aici pe Jory Cassel sau Vayon Poole, de la Turnul Mâinii. Îşi înfipse degetele în şold. Acum aveţi de gând să deschideţi poarta, sau trebuie să vă dau una peste urechi ca să auziţi mai bine?

Tatăl ei era singur în seră când Harwin şi Tom Grasul o aduseră înăuntru, o lampă cu ulei strălucind blând la cotul său. Era aplecat asupra celei mai mari cărţi pe care o văzuse vreodată Arya, un tom imens, gros, cu pagini scorojite şi îngălbenite, acoperite de litere ilizibile, legate între coperte de piele decolorată; el însă o închise ca să asculte raportul lui Harwin. Chipul său era imobil când îi trimise pe oameni

afară, mulțumindu-le.

– Îți dai seama că am trimis jumătate din garda mea ca să te caute? zise Eddard Stark când rămaseră singuri. Septa Mordane şi-a ieşit din minți de groază. Acum este în templu, rugându-se pentru întoarcerea ta cu bine. Arya, *ştii* doar că nu ai voie să treci niciodată de porțile castelului fără învoirea mea.

– Dar nu am trecut de porți, spuse ea fără să se gândească. Ei bine, nu am vrut asta. M-am dus doar prin pivnițe, numai că am dat peste un tunel. Era foarte întunecos şi nu am avut o torță sau o lumânare să văd pe unde merg, aşa că m-am tot dus prin tunel. Nu am putut să mă întorc pe unde am venit, din cauza monştrilor. Tată, vorbeau despre cum să te *omoare!* Nu monştrii, ci doi oameni. Nu m-au văzut, eram nemişcată ca piatra şi tăcută ca umbra, dar eu i-am auzit. Spuneau că ai o carte şi un bastard şi că dacă o Mână a putut să moară, de ce n-ar mai putea încă una? Asta-i cartea? Pun rămăşag că Jon este bastardul.

– Jon? Arya, despre ce tot vorbeşti? Cine a spus asta?

– *Ei* au spus, îi răspunse ea. Era unul gras, plin de inele pe degete şi cu o barbă galbenă, despicată, şi un altul în cămaşă de zale şi coif de oțel, iar cel gras spunea că trebuie să amâne tot, însă celălalt i-a spus că nu poate să tot facă jonglerii şi că lupul şi leul îşi vor sări unul la gâtul altuia şi că era o farsă caraghioasă, de mim. Încercă să-şi amintească şi restul. Nu prea înțelesese tot ce discutaseră cei doi şi acum totul i se amestecase în minte. Cel grjN mai spunea că prințesa are un copil. Cel cu coiful de oțel, care avea torța, a spus că trebuie să se grăbească. Cred ca era un vrăjitor.

– Un vrăjitor! făcu Ned fără nici o urmă de zâmbet Avea, cumva, o barbă lungă şi albă şi o pălărie ascuțita» cu stele presărate pe ea?

– Nu! Nu era ca în poveştile Bătrânei Nan. Nu *arăta* deloc a vrăjitor, însă cel gras da.

– Te previn, Arya, dacă încerci să îmi torni tot felul de născociri...

– Nu. Ți-am *spus* că asta a fost în pivnițe, lângă locul cu peretele secret. Vânam pisici şi, ei bine... Făcu o strâmbătură. Dacă recunoştea că-l lovise pe Prințul Tommen, chiar că se va *supăra* foarte tare pe ea... Ei bine,

am intrat printr-o fereastră. Acolo am găsit monştrii...

– Monştri *şi* vrăjitori, spuse tatăl ei. Se pare că ai cam trecut prin ceva peripeții. Aceşti oameni pe care i-ai auzit, spui că vorbeau despre jonglerii şi pantomime?

– Da, admise Arya, numai că...

– Arya, erau mimi, îi spuse tatăl ei. Trebuie să fie acum zeci de trupe prin Debarcaderul Regelui, venite să facă şi ele un ban de pe urma mulțimilor adunate la turnir. Nu sunt sigur ce făceau ăştia doi la castel, dar poate că regele le-a cerut un spectacol.

– Nu. Scutură încăpățânată din cap. Nu erau...

– În orice caz, nu ar trebui să urmăreşti oamenii şi să-i spionezi. Nici eu nu sunt încântat de ideea că fiica mea se cațără prin ferestre străine în căutarea pisicilor. Uită-te la tine, scumpo. Mâinile tale sunt pline de zgârieturi. Toate astea durează deja de prea mult timp. Spune-i lui Syrio că vreau să vorbesc cu el...

Fu întrerupt de o bătaie în uşă, scurtă şi bruscă.

– Lord Eddard, iertăciune, strigă Desmond, dar a venit un frate în negru şi vă cere o audiență. Spune că sunt lucruri urgente. Am crezut că vreți să ştiți.

– Uşa mea este întotdeauna deschisă pentru Rondul de Noapte, spuse tatăl ei.

Desmond îl lăsă pe om înăuntru. Era gârbovit şi pocit, cu o barbă dezordonată şi haine murdare; cu toate astea, Eddard îl salută cu bucurie şi-l întrebă cum îl cheamă.

– Yoren, după voia dumneavoastră, lordul meu. Iertare pentru oră. Se înclină spre Arya. Iar acesta trebuie să fie fiul dumneavoastră. Vă seamănă.

– Sunt *fată!* făcu Arya exasperată. Dacă bătrânul coborâse de pe Zid, probabil că trecuse prin Winterfell. Îi cunoşti pe frații mei? întrebă ea agitată. Robb şi Bran sunt la Winterfell, iar Jon este pe Zid. Jon Snow este şi el tot în Rondul de Noapte, trebuie să-l cunoşti, are un lup străvechi, unul alb cu ochii roşii. Jon n-a ajuns încă cercetaş? Eu sunt Arya Stark.

Bătrânul în hainele lui negre, puturoase, o privea ciudat, însă Arya părea că nu se mai putea opri din vorbit.

– Când te întorci înapoi la Zid, nu vrei să-i duci lui Jon o scrisoare dacă-i scriu eu una?

Dorea ca Jon să fie bine acum. *El* ar crede-o dacă i-ar

povesti despre pivnițe şi despre bărbatul gras, cu barba despicată, şi vrăjitorul cu coiful de oțel.

– Fiica mea uită, adesea, bunele maniere, spuse Eddard Stark cu un zâmbet uşor, care-i înmuie cuvintele. Îți cer iertare, Yoren. Te-a trimis fratele meu, Benjen?

– Nu m-a trimis *nimeni,* lordul meu, în afară de bătrânul Mormont. Mă aflu aici ca să găsesc oameni pentru Zid, iar când Robert va convoca întreaga curte, îmi voi pune genunchiul jos şi voi striga ce trebuințe avem, să văd dacă Regele şi Mâna mai au pleavă prin temnițele lor, de care s-ar lipsi cu dragă inimă. Ați putea spune însă că şi despre Benjen Stark ar putea fi vorba aici. Sângele lui s-a făcut negru. Îmi este la fel de frate precum vă este şi dumneavoastră. Am venit pentru el. Călărit-am din greu, aproape că mi-am omorât iapa după cum am muncit-o până aici, însă i-am lăsat pe ceilalți mult în urmă.

– Ceilalți? Yoren pufni.

– Mercenari şi călăreți liberi şi tot astfel de gunoaie. Hanul era plin de ei, iar eu i-am văzut cum adulmecau. Mirosul sângelui şi al aurului sunt la fel, până la urmă. Dar nu toți au luat-o spre Debarcaderul Regelui. Unii galopau spre Casterly Rock, iar Stânca este şi mai aproape. Lordul Tywin trebuie că a aflat deja vorba, puteți conta pe asta.

Tatăl se încruntă.

– Ce fel de vorbă? Yoren se uită la Arya.

– Una care este mai bine să fie rostită între patru ochi, lordul meu, vă cer iertăciune.

– După cum doreşti. Desmond, du-o pe fata mea în camerele ei. O sărută pe frunte. Vom termina discuția mâine.

Arya parcă prinsese rădăcini pe loc.

– Nu s-a întâmplat nimic rău cu Jon, nu? îl întrebă ea pe Yoren. Sau cu unchiul Benjen?

– Păi, cât îl priveşte pe Stark, n-aş putea spune. Băiatul Snow era destul de bine când am plecat eu de la Zid. Dar nu ei mă preocupă pe mine.

Desmond o luă de mână.

– Vino cu mine, domniță. L-ai auzit pe tatăl tău, lordul. Arya nu avea de ales decât să meargă cu el, dorindu-şi să fi fost Tom Grasul în locul lui. Cu Tom ar mai fi putut zăbovi la uşă cu vreun pretext, ca să asculte ce avea de spus Yoren, însă Desmond era mult prea încăpățânat pentru un astfel de

truc.

– Câți străjeri are tatăl meu? îl întrebă pe când coborau spre camera ei de culcare.

– Aici, la Debarcaderul Regelui? Cincizeci.

– N-ai lăsa pe nimeni să-l ucidă, nu-i aşa? îl iscodi ea. Desmond râse.

– Fii fără teamă, micuță domniță. Lordul Eddard este păzit zi şi noapte. Nu i se poate întâmpla nimic.

– Lannisterii au mai mult de cincizeci de oameni, îi aminti Arya.

– N-au decât, însă orice om din nord face cât zece dintre mercenarii din sud, aşa că poți dormi liniştită.

– Ce-ar fi dacă ar fi trimis un vrăjitor să-l ucidă?

– Păi, în acest caz, răspunse Desmond trăgându-şi sabia lungă, şi vrăjitorii mor la fel ca toți oamenii, odată ce le tai capul.

EDDARD

– Robert, te implor, se rugă Ned, bagă de seamă ce spui. Vorbeşti despre uciderea unui copil.

– *Târfa este borțoasă!* Pumnul regelui izbi masa consiliului, tare ca o bubuitură de tunet. Ți-am spus că asta se va întâmpla, Ned. Încă de acolo, din ținutul gorganelor, te-am avertizat, dar n-ai vrut să asculți. Ei bine, ascultă acum. Îi vreau morți, mamă şi copil, pe amândoi, şi pe prostul ăla de Viserys. E destul de limpede? *Îi vreau morți.*

Ceilalți consilieri se străduiau din răsputeri să pară că erau în cu totul altă parte. Fără îndoială, erau mai înțelepți decât el. Eddard Stark se mai simțise doar foarte rar atât de singur.

– Te vei dezonora pe veci dacă faci asta.

– Atunci lasă să cadă totul pe capul meu, atât timp cât se rezolvă. Nu sunt atât de orb încât să nu văd umbra securii când atârnă deasupra gâtului meu.

– Nu-i nici o secure, îi spuse Ned regelui. Numai umbra unei umbre, ştearsă de douăzeci de ani... Şi asta, dacă există cu adevărat.

– *Dacă?* întrebă Varys moale, frecându-şi palmele pudrate. Lordul meu, mă judecați greşit. Credeți că aş aduce sminteli pe masa regelui şi a consiliului?

Ned îl privi pe eunuc cu răceală.

– Ne-ai aduce şoaptele unui trădător aflat la celălalt capăt de lume, lordul meu. Sau poate că Mormont greşeşte. Sau poate că minte.

– Ser Jorah nu ar îndrăzni să mă înşele, spuse Varys cu un surâs viclean. Contați pe asta, lordul meu. Prințesa are un copil.

– Aşa spui tu. Dacă greşeşti, nu trebuie să ne temem. Dacă fata naşte un copil mort, nu trebuie să ne temem. Dacă dă naştere unei fete în locul unui fiu, nici atunci nu trebuie să ne temem. Dacă sugarul moare de timpuriu, nu trebuie să ne temem.

– Dar dacă *este* băiat? insistă Robert. Şi dacă supraviețuieşte?

– Marea îngustă va rămâne, totuşi, între noi. Am să mă tem de Dothraki doar în ziua în care caii lor vor goni pe apă.

Regele luă o înghițitură de vin şi îi aruncă lui Ned o privire

incendiatoare, peste masă.

– Deci mă sfătuieşti să nu fac nimic, până ce odrasla dragonului pune piciorul, cu armata sa, pe țărmurile mele, aşa este?

– „Odrasla dragonului” este în pântecul mamei ei, spuse Ned. Nici chiar Aegon nu s-a apucat de cuceriri decât după ce l-au înțărcat.

– *Zei!* Eşti încăpățânat ca un bizon, Stark. Regele se uită în jurul mesei de consiliu. Restul... v-ați înghițit cu toții limbile? Nu vrea nimeni să-i bage mințile în cap acestui smintit cu fața împietrită?

Varys îi oferi regelui un zâmbet onctuos şi puse o mână moale pe mâneca lui Ned.

– Îți înțeleg remuşcările, Lord Eddard, cu adevărat le înțeleg. Nu am avut nici o bucurie să aduc consiliului astfel de veşti dureroase. Este un lucru îngrozitor că trebuie să ne gândim la asta, un lucru *josnic.* Totuşi, noi, cei care conducem, trebuie să facem şi astfel de lucruri pentru binele regatului, indiferent cât este de dureros pentru noi.

Lordul Renly dădu din umeri.

– Mie lucrurile mi se par destul de simple. Ar fi trebuit să punem ca Viserys şi sora lui să fie ucişi cu ani de zile în urmă, însă Maiestatea Sa, fratele meu, a făcut greşeala de a-l asculta pe Jon Arryn.

– Mila nu este niciodată o greşeală, Lord Renly, răspunse Ned. Pe Trident, Ser Barristan, aici de față, a secerat o duzină de bărbați destoinici, prieteni ai lui Robert şi ai mei. Când l-au adus la noi, rănit cumplit şi aproape mort, Roose Bolton ne-a îndemnat să-i tăiem gâtul, însă fratele dumneavoastră a spus: „Nu voi ucide un om pentru devotamentul lui, nici pentru că a luptat bine.” Şi l-a trimis pe propriul său maester să se îngrijească de rănile lui Ser Barristan. Îi adresă regelui o privire lungă şi înghețată. Ce-ar fi fost acum omul ăsta?

Robert avea încă destulă ruşine în el încât să roşească.

– Nu-i acelaşi lucru, se plânse el. Ser Barristan era cavaler din Garda Regelui.

– Iar Daenerys, o fată de paisprezece ani. Ned ştia prea bine că împinge lucrurile dincolo de limita dictată de înțelepciune, însă nu putea să tacă. Robert, te întreb, de ce ne-am ridicat noi împotriva lui Aerys Targaryen, dacă nu ca

să punem capăt uciderii copiilor?

– Ca să punem capăt *Targaryenilor,* mormăi regele.

– Maiestatea Voastră, nu am ştiut niciodată ca dumneavoastră să vă temeți de Rhaegar. Ned lupta din răsputeri să alunge dispreţul din propriul său glas. Să vă fi zăpăcit atât de mult trecerea anilor încât să tremurați din cauza umbrei unui copil nenăscut?

Robert se împurpura la chip.

– Ajunge, Ned, îl avertiză el împungând aerul cu degetul. Nici un alt cuvânt. Ai uitat cine-i regele aici?

– Nu, Maiestatea Voastră, răspunse Ned. Dar dumneavoastră?

– *Ajunge!* răcni regele. M-am săturat de vorbărie. Am să termin cu asta, ori voi fi blestemat. Ce spuneți voi, ceilalți?

– Trebuie ucisă, declară Lordul Renly.

– Nu avem de ales, murmură Varys. Trist, foarte trist... Ser Barristan Selmy îşi ridică de la masă ochii de un albastru-deschis şi spuse:

– Maiestatea Voastră, există o onoare în a-ți înfrunta duşmanul pe câmpul de luptă, dar nici una în a-l ucide în pântecul mamei sale. Iertați-mă, însă trebuie să fiu de partea Lordului Eddard.

Marele Maester Pycelle îşi drese glasul, proces care păru să-i ia câteva minute.

– Ordinele mele sunt să servesc regatul, nu pe cel care domneşte. Cândva, l-am sfătuit pe Regele Aerys cu acelaşi devotament cu care îl sfătuiesc şi pe Regele Robert acum, aşa că nu-i doresc nici un rău acestei fete a lui, Totuşi, vă întreb: dacă vine din nou războiul, cât de mulți oşteni vor muri? Câte oraşe vor arde? Câți copii vor fi smulşi de lângă mamele lor pentru a pieri în vârful vreunei sulițe? îşi mângâie barba albă şi stufoasă cu o tristețe infinită, părând istovit. Nu este mai înțelept, ba chiar *mai blând,* ca Daenerys Targaryen să moară acum şi astfel să trăiască alți zeci de mii de oameni?

– Mai blând, făcu Varys. Oh, cât de bine şi adevărat au fost spuse acestea, Mare Maester. Este atât de adevărat! Dacă zeii, în capriciul lor, îi dăruiesc lui Daenerys Targaryen un fiu, acest regat va sângera.

Degețel fu ultimul. Pe când Ned îl privea, Lordul Petyr îşi înăbuşi un căscat.

– Când te trezeşti în pat cu o femeie urâtă, cel mai bun lucru pe care poți să-l faci este să închizi ochii şi să continui aşa, declamă el. Aşteptarea n-o va face mai frumoasă. Sărut-o şi termină cu ea.

– *Sărut-o?* repetă Ser Barristan uluit.

– Un sărut de oțel, spuse Degețel.

Robert se întoarse să se confrunte cu Mâna sa.

– Ei bine, asta e, Ned. Tu şi cu Selmy sunteți singuri. Unica problemă care rămâne este să găsim pe cineva s-o ucidă.

– Mormont tânjeşte după iertarea regală, le reaminti Lordul Renly.

– Cu disperare, făcu Varys. Totuşi, tânjeşte şi mai mult după viață. Acum, prințesa trebuie să fie aproape de Vaes Dothrak, unde ridicarea unei săbii înseamnă moarte. Dacă v-aş spune ce i-ar face Dothraki celui care ar îndrăzni să folosească una împotriva unei *khaleesi,* nici unul dintre voi nu ar mai dormi la noapte. Îşi mângâie obrazul pudrat. Dar otrava... lacrimile din Lys, să zicem. *Khal* Drogo nu trebuie să afle niciodată că n-a fost o moarte naturală.

Ochii adormiți ai Marelui Maester Pycelle se deschiseră. Îi aruncă eunucului o ocheadă bănuitoare.

– Otrava este arma laşului, se plânse regele. Lui Ned îi era de ajuns.

– Trimiți asasini plătiți împotriva unei fete de paisprezece ani şi-ți mai bați capul cu onoarea? îşi împinse scaunul în spate şi se ridică. Fă-o chiar tu, Robert. Cel care dă sentința ar trebui să mânuiască şi sabia. Priveşte-o direct în ochi înainte de a o ucide. Priveşte-i lacrimile, ascultă-i ultimele cuvinte. Îi datorezi măcar asta.

– *Zei,* răbufni regele, cuvântul explodând din el de parcă abia îşi mai putea stăpâni furia. Tu chiar vorbeşti serios, lua-te-ar naiba! Se întinse după butelca de vin de lângă cotul său, o găsi golită şi o aruncă spărgând-o de un perete. Mi s-a terminat şi vinul, dar şi răbdarea. Ajunge! Faceți ce v-am spus.

– Eu nu voi lua parte la această crimă, Robert. Fă cum vrei tu, dar nu-mi cere să-mi pun pecetea pe aşa ceva.

Preț de o clipă, Robert nu păru să înțeleagă ce spunea Ned. Sfidarea nu era o îmbucătură pe care s-o fi gustat foarte des. Încet, expresia feței sale se schimbă, pe măsură

ce înțelegea. Ochii i se îngustară şi o roşeață i se urcă pe gât, trecând de gulerul de catifea. Aținti asupra lui Ned un deget acuzator.

– Eşti Mâna Regelui, Lord Stark. Vei face cum îți poruncesc eu, ori am să-mi găsesc o Mână care o va face.

– Îi doresc numai succes. Ned deschise catarama care-i ținea faldurile mantiei, mâna ornamentală din argint care servea şi ca însemn al funcției sale. O puse pe masă în fața regelui, întristat de amintirea celui care i-o prinsese, un prieten pe care-l iubise. Credeam că eşti un om mai bun decât eşti, Robert. Credeam că am făcut un rege nobil.

Fața lui Robert era purpurie.

– *Afară,* croncăni el, sufocându-se de furie. Ieşi afară, al naibii să fii, am terminat-o cu tine. Ce mai aştepți? Pleacă, aleargă înapoi la Winterfell. Şi asigură-te că n-am să-ți mai văd fața niciodată, ori jur că am să-ți aşez capul în vârful unui par!

Ned făcu o plecăciune şi se răsuci pe călcâie fără nici un alt cuvânt. Simțea privirile lui Robert ațintite pe spatele său. Pe când ieşea din camerele de consiliu, discuția se reluă de parcă nici nu s-ar fi întrerupt.

– În Braavos există o societate numită Oamenii Fără Chip, explică Marele Maester Pycelle.

– Aveți vreo idee cât de *scumpi* sunt? se plânse Degețel. Poți năimi o armată întreagă de mercenari pentru jumătate din prețul lor, iar atât cer pentru un negustor. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc cât ar cere pentru o prințesă.

Ned închise uşa după el şi glasurile amuțiră. Ser Boros Blount stătea în afara camerei, purtând mantia lungă şi albă şi armura Gărzii Regelui. Îi aruncă o privire scurtă şi curioasă, din colțul ochilor, însă nu-i puse nici o întrebare.

Pe când traversa curtea, înapoi spre Turnul Mâinii, ziua îl întâmpină grea şi agresivă. Putea simți în aer amenințarea ploii. Lui Ned i-ar fi plăcut. L-ar fi putut face să se simtă cu o idee mai puțin mânjit. Când ajunse la seră, îl convocă pe Vayon Poole. Administratorul veni imediat.

– Ați trimis după mine, Lord Mână?

– Nu mai sunt Mână, îi spuse Ned. Regele şi cu mine ne-am certat. Ne vom întoarce la Winterfell.

– Voi face imediat aranjamentele necesare, lordul meu. Vom avea nevoie de două săptămâni pentru a pregăti totul

pentru călătorie.

– S-ar putea să nu avem două săptămâni la dispoziție. Nici măcar o zi. Regele a menționat ceva despre înfigerea capului meu într-un par. Ned se încruntă. Nu credea, cu adevărat, că regele i-ar face ceva, nu Robert. Acum era furios, însă odată ce Ned nu i se va mai arăta în cale, furia i se va stinge, cum se întâmpla întotdeauna.

Întotdeauna? Dintr-odată, neliniştit, îşi aminti de Rhaegar Targaryen. *Mort de cincisprezece ani, şi totuşi Robert îl urăşte la fel de mult.* Era o idee tulburătoare... şi mai era şi cealaltă problemă, incidentul dintre Catelyn şi pitic, de care-l prevenise Yoren noaptea trecută. Asta va ieşi cât de curând la lumină, la fel de sigur precum faptul că soarele va răsări, iar regele fiind cuprins de o asemenea furie întunecată... lui Robert s-ar putea să nu-i pese nici cât negru sub unghie de Tyrion Lannister, însă i-ar leza mândria şi nu era greu de prevăzut ce ar putea face regina.

– Ar fi mai bine să plec eu înainte, îi spuse lui Poole. Îmi iau fiicele cu mine şi câțiva oameni din gardă. Voi, ceilalți, mă puteți urma când sunteți gata. Informează-l pe Jory, dar nu mai spune nimănui şi nu face nimic decât după ce fetele şi cu mine am plecat deja. Castelul este plin de ochi şi de urechi şi mai degrabă aş vrea ca planurile mele să nu fie cunoscute.

– După cum poruncițí, lordul meu.

După ce plecă, Eddard Stark se duse la fereastră şi se aşeză copleşit de gânduri. Robert nu-i lăsase nici o alegere pe care s-o fi putut accepta. Ar trebui să-i mulțumească. Era bine că se întorcea la Winterfell. Nici n-ar fi trebuit să plece de acolo vreodată. Fiii lui aşteptau acolo. Poate că el şi Catelyn vor zămisli împreună încă un fiu, când se va întoarce, nu erau încă atât de bătrâni. Şi în plus, în ultima vreme se trezise visând la zăpezi, la tăcerea adâncă din noapte, din codrii lupului.

Şi totuşi, gândul că pleca îl irita. Rămâneau atâtea lucruri neterminate. Robert şi consiliul lui de laşi şi linguşitori vor aduce regatul la sapă de lemn dacă erau lăsați de capul lor, sau mai rău, îl vor vinde Lannisterilor ca să-şi acopere datoriile. Iar adevărul despre moartea lui Jon Arryn îi era tot ascuns. Oh, găsise câteva piese, destule cât să fie convins că Jon fusese, într-adevăr, asasinat, dar nu erau mai mult

decât urma unui animal prin covorul de frunze din pădure. Încă nu dăduse cu ochii de fiară, deşi o simțea prin împrejurimi, pândind, ascunzându-se, înşelătoare.

Îi veni brusc în minte ideea de a se întoarce la Winterfell pe mare. Ned nu era marinar, şi, în mod normal, ar fi preferat drumul regelui, însă dacă lua o corabie s-ar fi putut opri la Piatra Dragonului şi ca să vorbească cu Stannis Baratheon. Pycelle trimisese un corb peste apă, cu o scrisoare politicoasă din partea lui Ned prin care îi cerea Lordului Stannis să-şi reia locul în micul consiliu. Până acum, nu venise nici un răspuns, însă tăcerea îi adâncise şi mai mult bănuielile. Lordul Stannis cunoştea secretul din cauza căruia murise Jon Arryn, era sigur de asta. Se putea ca adevărul pe care-l căuta să-l aştepte în vechea insulă fortificată a Casei Targaryen.

Iar după ce-l afli, ce mai urmează? Unele secrete este mai bine să rămână ascunse. Unele secrete sunt prea periculoase pentru a fi împărtăşite, chiar şi celor pe care-i iubeşti şi în care te încrezi. Ned trase din teaca de la centură pumnalul pe care i-l adusese Catelyn. Arma Pezevenghiului. De ce să-l fi vrut piticul mort pe Bran? Să-l reducă la tăcere, desigur. Încă un secret, sau doar un fir din aceeaşi urzeală?

Ar putea *Robert* să fie părtaş la asta? Nu s-ar fi gândit la aşa ceva, dar nici nu i-ar fi trecut prin minte vreodată că Robert ar putea cere moartea unui copil. Catelyn încercase să-l avertizeze. *Îl cunoşteai ca om,* îi spusese ea. *Regele este un străin pentru tine.* Cu cât pleca mai repede de la Debarcaderul Regelui, cu atât era mai bine. Dacă exista vreo corabie care să plece mâine spre nord, era bine să fie pe puntea ei.

Îl chemă din nou pe Vayon Poole şi-l trimise la docuri să se intereseze discret, dar în grabă.

– Găseşte-mi o navă rapidă cu un căpitan priceput, îi spuse el administratorului. Nu-mi pasă de mărimea cabinelor sau de calitatea lor, atâta vreme cât este rapidă şi sigură. Vreau să plec numaidecât.

Nici nu plecase bine Poole, când Tomard anunță un oaspete.

– Lord Baelish vrea să vă vadă, stăp'ne.

Ned era tentat să-l refuze, însă se gândi mai bine. Încă nu era cu totul liber; până atunci, trebuia să joace după muzica

lor.

– Pofteşte-l înăuntru, Tom.

Lordul Petyr intră agale în seră, de parcă nu s-ar fi petrecut nimic dimineață. Purta un pieptar de catifea decupată, crem şi argintiu, o mantie din mătase cenuşie tivită cu blană de vulpe neagră şi obişnuitul său zâmbet batjocoritor.

Ned îl întâmpină cu răceală.

– Aş putea să vă întreb de motivul acestei vizite, Lord Baelish?

– N-am să te rețin prea mult, sunt în drum spre un prânz cu Lady Tanda. Plăcintă de mreană şi purcel de lapte fript. Se gândeşte s-o mărite cu mine pe fiica ei, aşa că mesele pe care le oferă sunt întotdeauna uluitoare. Ca s-o spunem însă pe-a dreaptă, mai curând m-aş însura cu un porc, dar nu-i spune asta. Mă dau în vânt după plăcinta de mreană.

– Nu mă lăsa să te rețin din treburile tale, domnul meu, spuse Ned cu un dispreț rece. În acest moment nici nu mă pot gândi la o companie pe care să mi-o doresc mai puțin decât a dumitale.

– Oh, sunt sigur că, dacă-ți pui mintea la contribuție, mai poți găsi câteva nume. Varys, să spunem. Cersei. Sau Robert. Maiestatea Sa este foarte furioasă pe tine. A tot continuat să vorbească de tine după ce ai plecat, în această dimineață. Cuvintele *insolență* şi *ingratitudine* erau pomenite foarte des, din câte-mi amintesc.

Ned nu onoră spusele cu nici un răspuns. Nici nu-l invitase să stea jos, însă Degețel îşi trase, oricum, un scaun.

– După ce-ai zbughit-o afară, a rămas în sarcina mea să-i conving să nu-i tocmească pe Oamenii Fără Chip, continuă el nepăsător. În loc de asta, Varys va răspândi discret vorba că-l vom face Lord pe oricine va avea grijă de fata aia Targaryen.

Ned era dezgustat.

– Deci acum îi înnobilăm şi pe asasini. Degețel dădu din umeri.

– Titlurile sunt ieftine. Oamenii Fără Chip sunt scumpi. Dacă este să spunem adevărul, i-am făcut fetei Targaryen mai mult bine decât i-ai făcut tu, prin pălăvrăgeala ta despre onoare. Lasă un mercenar să se îmbete cu viziunea titlului şi să încerce s-o ucidă. Mai mult ca sigur că va rata, iar după

asta Dothrakii vor fi puşi în gardă. Dacă i-am trimite pe Oamenii Fără Chip după ea, ar însemna că e aproape în groapă.

Ned se încruntă.

– Şezi în consiliu şi vorbeşti de femei urâte şi săruturi de oțel, iar acum te aştepți să te cred când îmi spui că ai încercat să o protejezi pe fată? Cât de prost mă crezi?

– Ei bine, de fapt te cred unul mare de tot, spuse Degețel râzând.

– Găseşti întotdeauna crimele atât de amuzante, Lord Baelish?

– Nu crima o găsesc amuzantă, Lord Stark, ci pe tine. Domneşti ca un bărbat care dansează pe gheață crăpată.

Îndrăznesc să spun că vei scoate un pleoscăit distins. Cred că am auzit în această dimineață producându-se prima crăpătură.

– Prima şi ultima, spuse Ned. Mi-a ajuns.

– Când doreşti să te întorci la Winterfell, domnul meu?

– Cât de repede pot. Dar ce-ți pasă ție de asta?

– Nu-mi pasă deloc, dar în caz că mai eşti, cumva, pe aici la lăsarea serii, mi-ar plăcea să te duc la bordelul unde omul tău, Jory, a tot căutat cu atâta nepricepere. Degețel zâmbi. Nici măcar n-am să-i spun lui Lady Catelyn.

CATELYN

– Doamna mea, ar fi trebuit să trimiteți vorbă ca să vă anunțați sosirea, îi spuse Ser Donnel Waynwood pe când urcau cu caii în trecătoare. V-am fi întâmpinat cu o escortă. Drumul de munte nu-i deloc sigur, aşa cum era odată, pentru un grup atât de mic precum al dumneavoastră.

– Am aflat asta, spre necazul nostru, Ser Donnel, răspunse Catelyn. Uneori se simțea de parcă inima i s-ar fi împietrit; şase oameni curajoşi muriseră pentru ca ea să ajungă până aici, iar ea nu putea găsi înlăuntrul ei dorința de a-i plânge; până şi numele lor îi dispăreau din minte. Oamenii clanurilor ne-au hărțuit zi şi noapte. Am pierdut trei oameni în primul atac, alți doi în următorul, iar servitorul lui Lannister a pierit de febră când rănile i-au copt. Când i-am auzit pe oamenii dumneavoastră apropiindu-se, am crezut că ne venise sfârşitul.

Se pregătiseră pentru ultima luptă disperată, cu săbiile în mână şi spatele lipit de peretele de stâncă. Piticul îşi ascuțise tăişurile securii sale, schimbând câteva glume morbide când Bronner zărise flamura pe care o purtau călăreții din fața lor, luna şi şoimul Casei Arryn, azuriul cerului şi albul. Catelyn nu mai văzuse niciodată o privelişte atât de îmbucurătoare.

– Clanurile au devenit tot mai îndrăznețe de la moartea Lordului Jon, spuse Ser Donnel. Era un tânăr solid, de douăzeci de ani, cinstit şi urât, cu un nas mare şi un ciuf de păr des, castaniu. Dacă ar fi după mine, aş lua o sută de oameni în munți şi i-aş izgoni din bârlogurile lor şi i-aş învăța câteva lecții tăioase, însă sora dumneavoastră a interzis asta. Nu a permis nici măcar cavalerilor săi să participe la turnirul Mâinii. Vrea ca toți oamenii noştri să stea în apropierea castelului, să apere Valea... Împotriva cui nimeni nu este sigur. Umbre, spun unii, O privi neliniştit, de parcă şi-ar fi amintit dintr-odată cine era. Nădăjduiesc că nu am vorbit fără socoteală, doamna mea. Nu am vrut să vă jignesc.

– Discuțiile directe nu mă jignesc, Ser Donnel. Catelyn ştia de ce se temea sora ei. *Nu de umbre, ci de Lannisteri,* se gândi uitându-se în spate, unde piticul călărea alături de Bronn. Cei doi se înhăitaseră ca nişte hoți, de când murise Chiggen. Omulețul era mult prea viclean decât îi plăcea ei.

Când intraseră între munți, fusese prizonierul ei, legat fedeleş şi neajutorat. Ce era acum? încă prizonierul ei, dar călărea cu un pumnal la cingătoare şi o secure legată de şa, purtând blana pe care o câştigase jucând zaruri cu menestrelul şi o cămaşă de zale pe care o luase pe pe cadavrul lui Chiggen. Patruzeci de oameni îl flancau pe pitic, plus restul grupului ei, cavaleri şi maeştrii de arme aflați în serviciul surorii sale, Lysa, şi al fiului mai mic al lui Jon Arryn, dar, cu toate astea, Tyrion nu arăta nici cel mai mic semn de teamă. *Oare mă înşel eu?* se întrebă Catelyn nu pentru prima dată. *Să fie el nevinovat de cele petrecute cu Bran şi Jon Arryn şi toți ceilalți?* Iar dacă era, ce însemna asta? Ca să ajungă ea aici, muriseră şase oameni.

Lăsă, hotărâtă, toate îndoielile deoparte.

– Când vom ajunge la fortăreața dumneavoastră, v-aş fi foarte îndatorată dacă veți putea trimite imediat după Maester Colemon. Ser Rodrik are febră din cauza rănilor. Se temuse nu o dată că bătrânul cavaler nu va supraviețui drumului. Spre sfârşit, abia dacă se mai putea ține pe cal, iar Bronn o îndemnase să-l lase în voia sorții, însă Catelyn nici nu voise să audă de aşa ceva. În loc de asta, îl legaseră de şa şi-i poruncise lui Marillion, menestrelul, să vegheze asupra lui.

Ser Donnel răspunse după o ezitare:

– Lady Lysa a poruncit ca Maester să rămână la Eyrie tot timpul, pentru a se îngriji de Lord Robert. Avem un septon la porți, care se îngrijeşte de răniții noştri. Se poate ocupa şi de rănile omului dumneavoastră.

Catelyn avea mai multă încredere în priceperea unui maester decât în rugăciunile unui septon. Era pe cale să spună asta, când văzu înainte fortificațiile – parapeți lungi, construiți chiar din piatră de munte, pe fiecare latură. Acolo trecătoarea se îngusta, devenind un defileu lat cât să permită trecerea a patru oameni călare, iar turnuri gemene se ridicau pe crestele stâncoase, unite printr-un pod acoperit, din piatră cenuşie şlefuită, care se boltea peste drum. Fețe tăcute îi priveau din turnuri prin deschizăturile arcaşilor, de pe metereze şi pod. Când ajunseră aproape de vârf, un cavaler le ieşi în întâmpinare. Armura şi calul său erau cenuşii, însă mantia avea albastrul-roşu unduios al Casei Riverrun, iar un peşte negru, strălucitor, lucrat în aur şi

obsidian, îi prindea faldurile pe umăr.

– Cine vrea să treacă prin Poarta însângerată? strigă el.

– Ser Donnel Waynwood, cu Lady Catelyn Stark şi însoţitorii ei, răspunse tânărul cavaler.

Cavalerul Porţii îşi ridică viziera.

– Mă gândeam eu că doamna îmi pare cunoscută. Eşti departe de casă, micuţă Cat.

– Şi tu, unchiule, spuse ea zâmbind, în pofida tuturor celor prin care trecuse. Auzind din nou acel glas răguşit, se întoarse cu douăzeci de ani în urmă, la zilele copilăriei ei.

– Casa mea este în spatele meu, rosti el morocănos.

– Casa ta este în inima mea, îi spuse Catelyn. Scoate-ţi coiful. Vreau să-ţi văd din nou chipul.

– Mă tem că anii nu l-au făcut mai frumos, zise Brynden Tully, însă când îşi scoase coiful, Catelyn văzu că minţise. Trăsăturile sale erau brăzdate de cute şi bătute de vreme, iar timpul furase din roşeaţa părului său, lăsându-i numai cenuşiul, însă zâmbetul îi era acelaşi, la fel şi sprâncenele stufoase, groase ca nişte omizi, şi râsul din ochii de un albastru-închis. Lysa ştie că vii?

– Nu am avut timp să trimit vorbă, îi spuse Catelyn. Mă tem că am plecat înaintea furtunii, unchiule.

– Putem intra în Vale? întrebă Ser Donnel.

Cei din neamul Waynwood ţineau întotdeauna la ceremonial.

– În numele lui Robert Arryn, Lord peste Eyrie, Apărător al Văii, Adevărat Păzitor al Estului, vă permit intrarea slobodă şi vă cer să-i respectaţi pacea, răspunse Ser Brynden. Intraţi.

Şi aşa călări ea în urma lui, pe sub umbra Porţii însângerate, pe unde zeci de oşti se avântaseră spre pieire în Era Eroilor. Pe partea îndepărtată a fortificaţiilor din piatră, muntele se deschidea brusc lăsând să se vadă priveliştea câmpiilor verzi, a cerului albastru şi piscurilor acoperite cu zăpadă, iar asta-i tăie respiraţia. Valea lui Arryn era scăldată în lumina dimineţii. Se întindea sub ochii lor acoperită de ceţuri, un tărâm liniştit, cu pământ negru şi bogat, râuri late şi molcome şi sute de lacuri care străluceau în soare ca nişte oglinzi, protejate din toate părţile de creste ca nişte paravane. Lanurile de grâu şi orz creşteau înalte pe câmpiile sale, şi nici chiar în Highgarden nu erau dovlecii mai mari şi

fructele mai dulci ca aici. Se aflau la capătul dinspre vest al văii, acolo unde drumul de munte urca spre ultima trecătoare şi-şi începea coborâşul şerpuit spre şes, cu trei kilometri mai jos. Valea era îngustă aici, nu mai mult de o jumătate de zi de drum călare ca să-i străbaţi lăţimea, iar munţii din nord păreau atât de aproape, încât Catelyn avea impresia că s-ar fi putut întinde ca să-i atingă. Înălţându-se deasupra lor era piscul zimţat numit Lancea Uriaşului, spre care chiar şi ceilalţi munţi priveau în sus, vârful său fiind pierdut între ceţurile îngheţate la cinci kilometri mai sus de platoul văii. Deasupra versantului său vestic curgea torentul fantomatic Lacrimile Alyssei. Chiar şi de la distanţa asta, Catelyn putea zări firul argintiu de apă, strălucind puternic pe fundalul pietrei întunecate.

Când unchiul ei văzu că se oprise, îşi apropie calul de ea şi-i arătă.

– E acolo, lângă Lacrimile Alyssei. Tot ce poţi vedea de aici, din când în când, este doar străfulgerarea albă, dar asta numai dacă priveşti intens şi soarele loveşte cum trebuie pereţii. “ '

Şapte turnuri, îi spusese Ned, *aidoma unor pumnale albe, împlântate în pântecul cerului, atât de înalte, încât ai putea sta pe parapeţi şi să te uiţi în jos la nori.*

– Cât durează să călăreşti până acolo? întrebă ea.

– Am putea ajunge la munte cam pe la căderea serii, spuse unchiul Brynden, însă ascensiunea ar mai lua încă o zi.

Ser Rodrik Cassel glăsui din spatele lor:

– Doamna mea, mă tem că nu pot merge mai departe astăzi.

Faţa i se pleoşti sub noii săi favoriţi zdrenţăroşi, proaspăt crescuţi, şi arăta atât de dărâmat, încât lui Catelyn îi fu teamă că va cădea de pe cal.

– Nici nu ar trebui, spuse ea. Ai făcut tot ce ţi-am cerut să faci, şi încă de o sută de ori pe atât. Unchiul meu mă va însoţi în restul drumului până la Eyrie. Lannister trebuie să vină cu mine, însă nu există nici un motiv pentru care tu şi ceilalţi să nu rămâneţi aici să vă odihniţi şi să prindeţi puteri.

– Vom fi onoraţi să-i avem ca oaspeţi, rosti Ser Donnel cu curtoazia gravă a tinereţii.

În afară de Ser Rodrik, numai Bronn, Ser Willis şi Marillion, menestrelul, mai rămăseseră din grupul care o escortase de la han şi trecători.

– Doamna mea, spuse Marillion înaintând. Vă implor să-mi permiteți să vă însoțesc la Eyrie, să văd sfârşitul poveştii, pentru că am văzut începutul ei.

Băiatul vorbise cu o voce vlăguită, însă ciudat de hotărâtă; în ochi îi sticlea o strălucire febrilă. Catelyn nu-i ceruse niciodată menestrelului să vină cu ei; făcuse singur alegerea asta, dar cum reuşise să supraviețuiască întregii călătorii, când atâția oameni curajoşi zăceau morți şi neîngropați în urma lor, nu ar fi putut ghici. Şi totuşi, iată-l, cu un smoc de barbă care-l făcea să arate aproape ca un bărbat. Poate că-i datora ceva pentru că venise atât de departe.

– Foarte bine, îi spuse.

– Vin şi eu, anunță Bronn.

Nici că se putea mai bine. Fără Bronn, nici n-ar fi ajuns în Vale, ştia asta, mercenarul era un luptător cumplit, aşa cum nu mai văzuse niciodată, iar sabia lui îi ajutase să răzbată în siguranță. Cu toate astea, lui Catelyn nu-i plăcea omul. Avea curaj şi forță, însă nu exista nici o urmă de bunătate în el şi doar puțin devotament. Îl văzuse călărind pe lângă Lannister mult prea des, vorbind cu glas scăzut şi râzând la nişte glume schimbate între ei. Ar fi preferat să-l despartă de pitic aici şi acum, însă dacă se învoise că Marillion putea continua spre Eyrie, nu vedea nici o cale elegantă de a-l lipsi pe Bronn de acelaşi drept.

– Cum doreşti, spuse ea, deşi observase că, de fapt, nu-i ceruse permisiunea.

Ser Willis Wode rămase cu Ser Rodrik, iar un septon cu vorba moale se agita pe lângă rănile lor. Caii lor rămaseră tot în spate, biete ființe vlăguite. Ser Donnel promise că va trimite păsări înainte, la Eyrie şi Porțile Lunii, cu vestea venirii lor. De la grajduri fură aduşi cai odihniți, animale de munte, cu pasul sigur, şi pături păroase, iar în răstimp de o oră porniră din nou la drum. Catelyn călărea lângă unchiul ei, pe când îşi începură coborârea spre fundul văii. În urmă erau Bronn, Tyrion Lannister, Marillion şi şase dintre oamenii lui Brynden.

Numai după ce ajunseră la un sfert de drum în jos, pe cărarea de munte, departe de urechile celorlalți, Brynden

Tully se întoarse spre ea şi spuse:

– Aşadar, copilă. Povesteşte-mi de furtuna asta a ta.

– Nu mai sunt copilă de ani buni, unchiule, spuse Catelyn, dar îi povesti tot.

Îi luă mai mult decât i-ar fi venit să creadă, scrisoarea Lysei, căderea lui Bran, pumnalul asasinului, Degețel şi norocul ei de a se fi întâlnit cu Tyrion Lannister în hanul de la răscruce.

Unchiul ei ascultă în tăcere, sprâncenele grele umbrindu-i ochii pe măsură ce se încrunta tot mai tare. Brynden Tully ştiuse întotdeauna cum să asculte... de toată lumea în afară de tatăl ei. Era fratele Lordului Hoster, mai tânăr cu cinci ani, însă ei doi erau la cuțite de când îşi amintea ea. În timpul uneia dintre certurile lor zgomotoase, când Catelyn avea opt ani, Lordul Hoster îi spusese lui Brynden „capra neagră din turma Tully".

Râzând, Brynden îi atrăsese atenția că pe sigiliul casei lor se afla un păstrăv avântându-se în aer, aşa că el ar trebui să fie, mai degrabă, un *peşte* negru decât o capră neagră, iar de atunci încolo luase asta drept simbol personal.

Războielile dintre ei nu se terminaseră decât în ziua în care ea şi Lysa se măritaseră. La ospățul nunții, Brynden îi spusese fratelui său că va pleca din Riverrun pentru a o servi pe Lysa şi pe soțul ei, Lordul de Eyrie. Lordul Hoster nu mai pronunțase numele fratelui său de atunci, din câte-i spunea Edmure în rarele lui scrisori.

Oricum, în toți acei ani ai copilăriei lui Catelyn, Brynden Peştele Negru fusese cel la care alergau copiii Lordului Hoster cu lacrimile şi poveştile lor, când tatăl lor era prea ocupat, iar mama prea bolnavă. Catelyn, Lysa, Edmure... da, chiar şi Petyr Baelish, străjerul tatălui lor... Îi asculta pe toți cu răbdare, aşa cum asculta şi acum, râzând la triumfurile lor şi simpatizând cu ei în nenorocirile lor copilăreşti.

Când termină de povestit, unchiul ei rămase tăcut multă vreme, calul său urcând pe cărarea pietroasă şi abruptă.

– Trebuie să i se spună asta tatălui tău, zise el în cele din urmă. Dacă Lannisterii se pun în mişcare, Winterfell se află la mare distanță, iar Valea este baricadată în spatele acestor munți, însă Riverrun este în calea lor.

– Am aceleaşi temeri, admise Catelyn. Am să-l rog pe Maester Colemon să trimită o pasăre când ajungem la Eyrie.

Mai avea şi alte mesaje de trimis: ordinele pe care i le dăduse Ned pentru stegarii săi, să pregătească apărarea în nord.

– Care este atmosfera în Vale? întrebă ea.

– Una de supărare, recunoscu Brynden Tully. Lordul Jon a fost iubit foarte mult, iar ofensa a fost resimțită puternic când regele l-a numit pe Jaime Lannister într-o funcție pe care Arrynii au deținut-o timp de aproape trei sute de ani. Lysa ne-a poruncit tuturor să-i spunem fiului ei *Adevăratul* Păzitor al Estului, însă nimeni nu s-a lăsat prostit. Sora ta nu este singura care se întreabă cu privire la adevărata cauză a morții Mâinii. Nimeni nu îndrăzneşte să spună că Jon a fost ucis, nu deschis, însă bănuielile aruncă o umbră lungă. Privi încrâncenat spre Catelyn. Şi mai e şi băiatul.

– Băiatul? Dar ce-i cu el?

Îşi feri capul când trecură pe sub o stâncă joasă, la o cotitură strânsă. Glasul unchiului sau vădea tulburare.

– Lordul Robert, oftă el. Are şase ani, e bolnăvicios, şi gata să plângă dacă-i iei păpuşile. Moştenitorul de drept al lui Jon Arryn, prin voia tuturor zeilor, dar sunt destui care spun că este prea nevolnic pentru a ocupa tronul tatălui său. Nestor Royce a fost înalt administrator în aceşti ultimi paisprezece ani, în vreme ce Lordul Jon a servit la Debarcaderul Regelui şi mulți şuşotesc că el ar fi trebuit să domnească până ce băiatul ajunge la vârsta potrivită. Alții cred că Lysa ar trebui să se recăsătorească, cât de curând. Deodată, pețitorii se înghesuie precum ciorile pe un câmp de bătălie. Eyrie este plin de ei.

– M-aş fi putut aştepta la asta, zise Catelyn. Nici nu-i de mirare; Lysa este încă tânără, iar Regatul Muntelui şi Văii ar fi un dar de nuntă foarte elegant. Îşi ia Lysa un alt soț?

– Ea zice că da, cu condiția să găsească bărbatul potrivit, spuse Brynden Tully, însă deja l-a refuzat pe Lordul Nestor şi pe încă o duzină de bărbați potriviți. Lysa jură că, de data asta, *ea* îl va alege pe cel care să-i fie soț.

– Dintre toți, tu eşti cel mai puțin îndreptățit s-o învinovățeşti pentru asta.

Ser Brynden pufni.

– Nici nu o fac, dar... mie mi se pare că Lysa doar se joacă de-a măritişul. Îi place această distracție, însă cred că sora ta intenționează să domnească singură, până ce băiatul ei va

fi destul de mare ca să fie Lord de Eyrie, cu toate drepturile titlului.

– O femeie poate domni cu tot atâta înțelepciune ca şi un bărbat, zise Catelyn.

– Femeia *potrivita* poate, spuse unchiul ei cu o privire piezişă. Să nu greşeşti aici, Cat. Lysa nu este ca tine. Ezită un moment. Dacă e să spunem adevărul, mă tem că nu o consider pe sora ta la fel de eficientă precum ai vrea tu.

Era nedumerită.

– Ce vrei să spui?

– Acea Lysa care a venit înapoi de la Debarcaderul Regelui nu este aceeaşi care a plecat în sud cu soțul ei, numit Mână. Acei doi ani au fost grei pentru ea. Trebuie să ştii asta. Lordul Arryn a fost un soț foarte îndatoritor, însă mariajul lor a fost încheiat din motive politice, nu din iubire.

– Cum a fost şi al meu.

– Au început la fel, însă la tine urmarea a fost mai fericită decât în cazul surorii tale. Doi copii născuți morți, de două ori pe atâtea avorturi, moartea Lordului Arryn... Catelyn, zeii i-au dăruit Lysei un singur copil, iar el este singurul motiv pentru care mai trăieşte sora ta acum, bietul băiat. Nici nu-i de mirare că a fugit, decât să-l vadă predat Lannisterilor. Surorii tale îi este *teamă,* copilă, şi de Lannisteri se teme ea cel mai mult. A fugit în Vale, strecurându-se afară din Fortăreața Roşie ca un fur, noaptea, numai ca să-l smulgă pe fiul ei din gura leului... iar acum i-ai adus leul la uşă.

– În lanțuri, spuse Catelyn.

La dreapta ei se căsca o crevasă, adâncindu-se în beznă. Îşi struni armăsarul şi-şi continuă drumul prudentă, pas cu pas.

– Da? Unchiul ei privi înapoi, spre locul unde Tyrion Lannister îşi continua coborârea lentă în spatele lor. Văd o secure la şaua lui, un pumnal la centură şi un mercenar care-l urmează precum o umbră credincioasă. Unde sunt lanțurile, scumpa mea?

Catelyn se foi stânjenită în şa.

– Piticul este aici nu fiindcă aşa vrea el. În lanțuri sau nu, este tot prizonierul meu. Lysa va voi să dea socoteală pentru crimele lui, aşa cum vreau şi eu. Chiar propriul ei soț, lordul, a fost ucis de Lannisteri, iar scrisoarea ei a fost cea care ne-a avertizat.

Brynden Peşte Negru îi oferi un zâmbet obosit.

– Nădăjduiesc că ai dreptate, copilă, oftă el într-o manieră care-i spunea că greşeşte.

Soarele se dusese bine de tot spre apus când panta începu să se aşeze sub copitele cailor. Drumul se lățise şi devenise tot mai drept şi, pentru prima dată, Catelyn observă florile sălbatice şi ierburile care creşteau în jur. Odată ce ajunseră pe fundul văii, deplasarea deveni mai grăbită şi câştigară timp, galopând printre păduri înverzite şi mici cătune adormite, printre livezi şi lanuri de grâu aurite, întinse de-a lungul a zeci de pâraie luminate de soare. Unchiul ei trimise înaintea lor un stegar de luptă, cu o flamură dublă; sus, luna şi şoimul Casei Arryn, iar jos, propriul său peşte negru. Căruțele țăranilor şi trăsurile negustorilor, călăreții caselor mai mici, toți se trăgeau la o parte, lăsându-i să treacă.

Chiar şi aşa, întunericul se lăsase de-a binelea când ajunseră la castelul care se înălța la poalele muntelui Lancea Uriaşului. Pe meterezele lui licăreau torțe, iar cornul lunii dansa deasupra apelor întunecate ale şanțului de protecție. Podul mobil era ridicat, iar grilajul de fier coborât, însă Catelyn zări lumini la postul de pază de la poartă şi la ferestrele turnurilor din spate.

– Porțile Lunii, spuse unchiul ei pe când îşi struneau caii. Stegarul său de luptă se deplasă până la marginea şanțului cu apă pentru a-i chema pe oamenii din postul de pază. Cetatea Lordului Nestor. Ar trebui să ne aştepte. Uită-te în sus.

Catelyn îşi ridică privirile sus, tot mai sus. Ceea ce vedea erau numai piatră şi copaci, masa dominantă a muntelui învăluită în întuneric, la fel de negru precum cerul lipsit de stele. Apoi, în depărtare, remarcă licărirea focurilor, mult deasupra lor, şi un turn de fortăreață construit pe versantul abrupt al muntelui, luminile sale sclipind ca nişte ochi portocalii care îi scrutau. Deasupra lui era altul, mult mai sus şi mai îndepărtat, iar şi mai sus se zărea un al treilea, trădat de nu mai mult de o licărire pe cer. Şi în cele din urmă, acolo unde se avântau doar şoimii, o străfulgerare albă în lumina lunii. O luă amețeala pe când se uita spre turnurile albe, atât erau de sus.

– Eyrie, îl auzi pe Marillion murmurând copleşit. Vocea ascuțită a lui Tyrion Lannister interveni:

– Arrynii nu par să se dea în vânt după oaspeți. Dacă aveți de gând să ne faceți să urcăm pe muntele ăla pe întuneric, mai bine ucideți-mă aici.

– Vom petrece noaptea aici şi vom urca mâine, îi spuse Brynden.

– De-abia aştept, răspunse piticul. Cum ajungem acolo, sus? Nu mă pricep deloc la călărit capre.

– Catâri, zise Brynden zâmbind.

– Există trepte săpate în munte, adăugă Catelyn. Ned îi spusese despre ele, atunci când vorbiseră despre copilăria lui, petrecută aici cu Robert Baratheon şi Jon Arryn.

Unchiul ei dădu din cap.

– E prea întuneric acum ca să le vedeți, însă treptele sunt acolo. Prea abrupte şi înguste pentru cai, dar catârii se descurcă aproape până sus. Cărarea este păzită de trei castele, Piatră, Zăpadă şi Cer. Catârii ne vor duce până la ultimul.

Tyrion Lannister se uită neîncrezător în sus.

– Şi dincolo de el? Brynden zâmbi.

– Dincolo cărarea este prea abruptă chiar şi pentru catâri. Vom urca pe jos restul drumului. Afară doar dacă nu vrei să călătoreşti într-un coş. Eyrie se află chiar pe muntele de deasupra Cerului, iar în pivnițele sale sunt şase vinciuri mari, cu lanțuri lungi de fier, care aduc proviziile de jos. Dacă doreşti, Lord Lannister, pot aranja să urci laolaltă cu pâinea, berea şi merele. Piticul slobozi un hohot de râs. ■ – Aş face-o dacă aş fi un dovleac, spuse el. Din păcate, tatăl meu, lordul, ar fi profund îndurerat dacă fiul său, un Lannister, şi-ar vedea de drum ca o încărcătură de gulii. Dacă urcați pe jos, mă tem că va trebui să fac şi eu la fel. Noi, Lannisterii, avem o oarecare mândrie.

– Mândrie? se răsti Catelyn. Tonul lui batjocoritor şi frivolitatea lui o înfuriau. Unii i-ar putea spune aroganță. Aroganță şi avariție şi sete de putere.

– Fără îndoială, fratele meu este arogant, răspunse Tyrion Lannister. Tatăl meu este sufletul avariției, iar draga mea soră, Cersei, tânjeşte după putere în fiecare clipă, însă eu sunt nevinovat ca un mieluşel. Vreți să behăi?

Podul mobil coborî scârțâind înainte ca ea să fi putut să-i răspundă şi auziră zgomotul lanțurilor date cu unsoare când grilajul fu ridicat. Bărbați înarmați aduseră lemne aprinse

pentru a le lumina calea, iar unchiul ei îi conduse peste șanț. Lordul Nestor Royce, înalt Administrator al Văii și Paznic al Porților Lunii, îi aştepta în curte pentru a-i saluta, înconjurat de cavalerii săi.

– Lady Stark, zise el cu o plecăciune.

Era un bărbat masiv, cu pieptul lat, iar plecăciunea sa era neîndemânatică. Catelyn descăleca, oprindu-se înaintea lui.

– Lord Nestor, spuse ea. Îl cunoştea numai din auzite; verişorul lui Yohn Bronze, dintr-o ramură mai neimportantă a Casei Royce, era un lord formidabil în sine. Am avut o călătorie îndelungată şi obositoare. Aş îndrăzni să vă rog să ne primiți sub ospitalierul dumneavoastră acoperiş în noaptea asta.

– Acoperişul meu este al dumneavoastră, doamnă, răspunse Lordul Nestor morocănos, însă sora dumneavoastră, Lady Lysa, a trimis vorbă de la Eyrie. Doreşte să vă vadă imediat. Ceilalți din grupul dumneavoastră vor fi găzduiți aici şi trimişi sus în zori.

Unchiul ei își struni calul.

– Ce-i cu nebunia asta? zise el brutal. Brynden Tully nu fusese niciodată omul care să-şi şlefuiască duritatea cuvintelor. O ascensiune noaptea, fără lună plină? Chiar şi Lysa ar trebui să ştie că asta-i o invitație la ruperea gâtului.

– Catârii cunosc drumul, Ser Brynden. O fată zveltă şi musculoasă, de şaptesprezece sau optsprezece ani, se opri lângă Lordul Nestor. Părul ei închis la culoare era tuns scurt şi-i stătea drept pe cap, purta cizme de călărie şi o cămaşă scurtă, de zale argintii. Făcu o plecăciune spre Catelyn, cu mai multă grație decât lordul ei. Vă promit, doamna mea, că nu vi se va întâmpla nimic. Aş fi onorată să vă duc până sus. Am urcat pe întuneric de sute de ori. Mychel spune că tatăl meu trebuie să fi fost o capră.

Vorbise cu atâta siguranță de sine, încât Catelyn trebui să zâmbească.

– Cum te numeşti, copilă?

– Mya Stone, dacă nu vă este cu supărare, doamna mea, spuse fata.

Îi era; Catelyn făcu un efort să-şi păstreze zâmbetul pe față. *Stone* era nume de bastard în Vale, tot aşa cum era *Snow* în nord şi *Flower* în Highgarden; în fiecare dintre cele Şapte Regate, datinile precizau câte un nume pentru copiii

născuți fără un nume al lor. Catelyn nu avea nimic împotriva fetei, însă nu se putu împiedica să nu se gândească la bastardul lui Ned, aflat pe Zid, iar acest gând o făcea mai nervoasă şi o umplea de vinovăție, deodată. Se chinui să-şi găsească vorbele pentru un răspuns. Lordul Nestor sparse liniştea.

– Mya este o fată deşteaptă, iar dacă promite că vă duce în siguranță la Lady Lysa, eu o cred. Până acum nu m-a dezamăgit niciodată.

– Atunci mă încredințez ție, Mya Stone, spuse Catelyn. Lord Nestor, vă însărcinez să-l țineți sub pază severă pe prizonierul meu.

– Iar eu vă însărcinez să aduceți prizonierului o cupă cu vin şi un clapon fript înainte să moară de foame, zise Lannister. O fată ar fi şi ea binevenită, dar presupun că deja vă cer prea mult.

Mercenarul Bronn hohoti zgomotos. Lordul Nestor ignoră obrăznicia.

– După cum spuneți, doamna mea, aşa va fi. Abia apoi privi spre pitic. Duceți-l pe Lordul Lannister într-o celulă din turn şi aduceți-i carne şi mied.

Catelyn îşi luă rămas-bun de la unchiul ei şi de la ceilalți pe când Tyrion Lannister era condus de acolo, apoi se luă după fata bastardă, spre castel. În curtea superioară aşteptau doi catâri, înşeuați şi pregătiți. Mya o ajută să încalece unul, în timp ce un străjer cu o mantie azurie deschise poarta îngustă din spate. Dincolo se întindea o pădure deasă de pini şi molizi, iar muntele părea un perete negru, însă treptele erau acolo, săpate adânc în stâncă, urcând spre cer.

– Unii oameni cred că le este mai uşor dacă închid ochii, spuse Mya conducând catârii pe poartă, spre pădurea întunecată. Gând se sperie sau amețesc, uneori se țin prea tare de catâr. Şi nu le place asta.

– M-am născut o Tully şi m-am măritat cu un Stark, rosti Catelyn. Nu mă sperii uşor. Ai intenția să aprinzi vreo torță?

Treptele erau negre ca iadul. Fata se strâmbă.

– Torțele v-ar orbi. Într-o noapte senină ca asta, luna şi stelele sunt suficiente. Mychel spune că am ochi de bufniță.

Încalecă şi-şi îmboldi catârul spre prima treaptă. Animalul lui Catelyn îl urmă singur.

– L-ai mai pomenit pe Mychel şi înainte, zise Catelyn. Catârii înaintau în ritmul lor, încet, dar sigur. Era foarte mulțumită de asta.

– Mychel este dragostea mea, explică Myra. Mychel Redfort. Este scutierul lui Ser Lyn Corbray. Ne vom căsători imediat ce va deveni cavaler, anul viitor, sau anul celălalt.

Semăna cu Sansa, atât de fericită şi de inocentă în visele ei. Catelyn zâmbi, însă zâmbetul îi era atins de tristețe. Redfort era un nume vechi în Vale, ştia asta, cu sângele Primilor Oameni în vene. S-ar fi putut să fie dragostea ei, însă nici un Redfort nu s-ar căsători vreodată cu o bastardă. Familia lui va aranja o partidă mult mai potrivită pentru el, cu o Corbray, o Waynwood sau o Royce, sau chiar cu fiica vreunei Case mari de dincolo de Vale. Dacă Mychel Redfort se culca cu fata asta, viitorul nu-i era roz.

Urcuşul era mult mai uşor decât ar fi îndrăznit Catelyn să spere. Copacii se înghesuiau îndeaproape, lăsând doar o cărare acoperită de o boltă verde şi foşnitoare, care ascundea chiar şi luna, aşa că părea că urcau printr-un tunel negru. Însă catârii erau siguri pe ei şi neobosiți, iar Mya Stone părea, într-adevăr, binecuvântată cu ochi pentru noapte. Continuară să meargă în sus, găsindu-şi calea înainte şi înapoi pe versantul muntelui, după cum se răsuceau şi se întorceau treptele. Un strat gros de ace căzute acoperea cărarea, aşa ca potcoavele catârilor atingeau stânca scoțând doar un sunet slab. Liniştea o calmă şi legănatul uşor al deplasării o făcea să se balanseze în şa. Nu peste mult timp, se forța să nu adoarmă.

Poate că şi ațipise pentru o clipă, fiindcă dintr-odată, o poartă uriaşă de fier se deschise în fața lor.

– Piatră, anunță Mya cu veselie, descălecând.

Țepuşe de fier fuseseră ridicate pe culmea zidurilor uriaşe de piatră, iar două turnuri rotunde şi pântecoase dominau fortăreața. Poarta se deschise la strigătul Myei. Înăuntru, cavalerul impunător care comanda castelul o salută pe Mya, spunându-i pe nume, şi le oferi frigărui cu carne friptă şi ceapă, încă acoperite de sosul fierbinte. Catelyn nu-şi dăduse seama cât era de flămândă. Mancă în curte, pe când oamenii de la grajduri le mutară şeile pe catâri odihniți. Zeama fierbinte îi aluneca pe bărbie şi picura pe mantia ei, însă era mult prea hămesită ca să-i mai pese.

Apoi se aburcă pe un alt catâr şi ieşiră din nou sub lumina stelelor. Cea de-a doua parte a urcuşului i se părea mai înşelătoare. Cărarea era mai abruptă şi treptele mai uzate, iar din loc în loc, erau acoperite cu pietriş şi bucăți de stâncă. Mya trebui să descalece de vreo şase ori pentru a înlătura bucățile de piatră din calea lor.

– Nu v-ați dori ca animalul dumneavoastră să-şi rupă un picior aici, spuse ea. Catelyn era de acord. Acum simțea mai puternic altitudinea. Copacii erau mai rari aici, iar vântul bătea mai tare, rafalele scurte îi învolburau veşmintele şi-i aduceau părul în ochi. Din când în când, treptele se întorceau brusc şi putea vedea Piatra sub ele şi Porțile Lunii mai jos, torțele sale licărind ca nişte lumânări.

Zăpadă era mai mic decât Piatră, cu un singur turn fortificat, o fortăreață din lemn şi un grajd ascunse în spatele unui zid jos, din pietre netencuite. Totuşi, era aşezat în aşa fel lângă Lancea Uriaşului încât să controleze întreaga înşiruire de trepte de-deasupra castelului anterior. Un duşman care ar fi intenționat să cucerească Eyrie ar fi trebuit să-şi croiască drum de la Piatră pas cu pas, în vreme ce asupra lui ploua cu bolovani şi săgeți, aruncate de pe Zăpadă. Comandantul, un tânăr cavaler nervos, cu o fața ciupită de vărsat, le oferi pâine şi brânză şi posibilitatea de a se încălzi la focul său, însă Mya refuză.

– Ar trebui să nu ne oprim din mers, doamna mea, zise ea. Dacă nu va supără.

Catelyn dădu din cap. Primiră din nou catâri odihniți. Al ei era alb. Mya zâmbi când dădu cu ochii de el.

– Albul este unul bun, doamna mea. Sigur la mers chiar şi pe gheață, dar trebuie să fiți atentă. Vă loveşte dacă nu-i place de dumneavoastră.

Catârului alb păru să-i placă de Catelyn; slavă zeilor, n-o lovi. Nu era nici gheață şi fu recunoscătoare şi pentru asta.

– Mama mea spune că acum o sută de ani, de aici a început zăpada, îi povesti Mya. Aici, sus, a fost dintotdeauna alb, iar gheața nu se topea niciodată. Dădu din umeri. Nu-mi amintesc nici măcar să fi văzut zăpadă mai jos de munte, dar poate că aşa a fost în vremurile străvechi.

Atât de tânără, îşi spuse Catelyn, încercând să-şi amintească dacă şi ea fusese vreodată aşa. Fata trăise jumătate din viața ei numai vara şi asta era tot ce ştia.

Soseşte iarna, copilă, ar fi vrut să-i spună. Cuvintele erau pe buzele ei; aproape că le rosti. Poate că devenise şi ea o Stark, în cele din urmă.

Deasupra Zăpezii, vântul era ca o ființă vie, urlând în apropierea lor ca un lup în pustie, apoi dispărea cu totul, ca şi cum le-ar fi momit spre autoliniştire. Stelele păreau mai strălucitoare aici, atât de aproape, încât Catelyn crezu că le-ar fi putut atinge, iar cornul lunii era uriaş şi limpede pe cerul negru. Tot urcând, descoperi că era mai bine să privească în sus decât în jos. Treptele erau crăpate şi sparte, după secole de îngheț şi dezgheț şi după şirul nenumăraților catâri, dar chiar şi în beznă, înălțimea o făcea să-şi simtă inima cât un purice. Când ajunseră pe o şa înaltă, între două stânci ascuțite, Mya descăleca.

– E mai bine să conducem noi catârii, spuse ea. Vântul poate fi puțin cam înfricoşător aici, doamna mea.

Catelyn urcă țeapănă, printre umbre, şi privi spre calea din fața lor; douăzeci de paşi lungime şi aproape trei în lățime, însă cu hăuri pe ambele părți. Putea auzi vântul țipând. Mya păşi uşor înainte, catârul ei luându-se după ea, calm, de parcă ar fi traversat o curte. Era rândul ei. Dar nici nu făcuse încă primul pas, când frica o strânse de gât. Putea *simți* golul, oceanele de aer negru care miorlăiau în jurul ei. Se opri, tremurând, temându-se să mai mişte. Vântul urlă la ea şi-i răscoli mantia, încercând s-o azvârle peste margine. Catelyn îşi mută piciorul în spate, cu paşii cei mai timizi, însă catârul era în urma ei şi nu se mai putea retrage. *Voi muri aici,* se gândi ea. Putea simți transpirația rece picurându-i în jos, pe gât.

– Lady Stark, strigă Mya dincolo de gol. Fata părea că se află la mii de kilometri depărtare. Vă simțiți bine?

Catelyn Tully Stark îşi înghiți ce-i mai rămăsese din mândrie.

– Nu... nu pot să fac asta, copilă, strigă ea.

– Ba, puteți. Ştiu că puteți. Uitați-vă cât e de lată calea.

– Nu vreau să privesc.

Lumea părea că se învârte în jurul ei, munte, cer şi catâri, rotindu-se precum titirezul unui copil. Catelyn închise ochii pentru a-şi potoli respirația întretăiată.

– Mă întorc după dumneavoastră, spuse Mya. Nu mişcați, doamna mea.

Să se mişte era ultimul lucru pe care intenţiona să-l facă. Ascultă urletele vântului şi zgomotul înfundat al pieii pe piatră. Apoi, Mya fu lângă ea, apucând-o încet de braţ.

– Ţineţi ochii închişi, dacă vreţi. Acum lăsaţi funia. Albiciosul se va îngriji singur de el. Foarte bine, doamna mea. Vă conduc eu, este uşor, veţi vedea. Faceţi un pas acum, Asta-i, mişcaţi-vă piciorul, împingeţi-l doar în faţă. Vedeţi? Acum celălalt. Uşor. Aţi putea trece alergând, încă unul, continuaţi. Da.

Şi aşa, picior după picior, pas cu pas, fata o conduse dincolo, oarbă şi înfricoşată, în vreme ce catârul alb le urma placid în spate.

Castelul numit Cer nu era mai mult decât un zid înalt, zimţat, din piatră netencuită, ridicat pe o latură a muntelui, însă chiar şi turnurile fără acoperiş din Valyria nu i s-ar fi părut mai frumoase lui Catelyn Stark. În sfârşit, de aici începea cupola de zăpadă; pietrele tocite de vreme ale Cerului erau acoperite cu promoroacă, iar suliţe lungi de gheaţă atârnau de înălţimile de deasupra.

Se crăpa de ziuă înspre răsărit când Mya strigă după gărzi şi porţile se deschiseră înaintea lor. După ziduri nu erau decât o serie de rampe şi un mare morman de stânci şi pietroaie de toate mărimile. Nu era de mirare că era lucrul cel mai uşor de pe lume să porneşti o avalanşă de aici. O gură se căsca în stânca din faţa lor.

– Grajdurile şi cazărmile sunt aici, zise Mya. Ultimele sunt în interiorul muntelui. S-ar putea să fie puţin cam întuneric, dar cel puţin sunteţi ferită de vânt. Catârii pot veni numai până aici. Dincolo de acest loc este un fel de horn, mai degrabă o pantă de piatră decât trepte, dar nu-i prea rău. Încă o oră şi vom fi sus.

Catelyn privi în sus. Direct deasupra, albe în lumina zorilor, vedea fundaţiile de la Eyrie. Nu puteau fi mai mult de şase sute de paşi până acolo. Privit de jos, părea ca un mic un fagure alb. Îşi aminti ce spunea unchiul ei despre coşuri şi vinciuri.

– Poate că Lannisterii au mândria lor, îi spuse ea Myei, dar noi, Tully, suntem născuţi cu mai mult bun-simţ. Am călărit toată ziua şi o mare parte a nopţii. Spune-le să coboare un coş. Voi urca cu guliile.

Soarele era deja sus, deasupra munţilor, când Catelyn

Stark ajunse, în sfârşit, la Eyrie. Un bărbat vânjos, cu părul cărunt, mantie azurie şi o platoşă cu luna şi şoimul o ajută să iasă din coş; Ser Vardis Egen, căpitanul gărzii Casei lui Jon Arryn. Lângă el stătea Maester Colemon, slab şi agitat, cu prea puțin păr şi un gât prea lung.

– Lady Stark, începu Ser Vardis, plăcerea este pe atât de mare, pe cât este de neaşteptată.

Maester Colemon scutură din cap în semn că era de acord.

– Aşa este, doamna mea, într-adevăr. I-am trimis vorbă surorii dumneavoastră. A lăsat poruncă să fie trezită imediat ce sosiți.

– Nădăjduiesc că a avut parte de un somn bun noaptea asta, spuse Catelyn, strecurând o anumită nuanță în tonul ei, care păru însă să treacă neobservată.

Bărbații o însoțiră din camera vinciurilor spre o scară în spirală. Eyrie era un castel mic, după standardele marilor Case; şapte turnuri albe şi subțiri, grupate la fel de strâns ca săgețile în tolbă. Nu avea nevoie de grajduri, nici de ateliere de fierărie sau de cotețe, însă Ned spunea că grânarul era la fel de mare ca acela de la Winterfell, iar turnurile sale puteau adăposti cinci sute de oameni.

Totuşi, lui Catelyn i se părea ciudat de pustiu când îl traversă, sălile din piatră albă răsunând de ecouri, pustii.

Lysa o aştepta singură în sera ei, încă înveşmântată de noapte. Părul ei lung, roşcat, cădea liber pe umerii albi şi pe spate. O slujnică stătea în urma ei, pieptănându-i încâlcelile de peste noapte, însă când intră Catelyn, sora ei se ridică în picioare, zâmbind.

– Cat, zise ea. Oh, Cat, ce bine-mi pare că te văd! Draga mea soră! Traversă încăperea în fugă şi o îmbrățişa. Ce mult a trecut, murmură Lysa lipită de ea. Oh, foarte, foarte mult.

De fapt, trecuseră cinci ani; cinci ani cruzi pentru Lysa. Îşi puseseră amprenta. Sora ei era cu doi ani mai tânără, însă arăta mai bătrână acum. Mai scundă decât Catelyn, se îngrăşase la trup şi fața ei era palidă şi umflată. Avea ochii albaştri ai unei Tully, însă ai ei erau spălăciți şi apoşi, niciodată liniştiți. Gura mică trăda irascibilitate. Cum o ținea în brațe, Catelyn îşi aminti de fata zveltă, cu sâni ridicați, care aşteptase lângă ea în ziua aceea în septul de la Riverrun. Cât de drăgălaşă şi plină de speranțe fusese! Tot ce

mai rămăsese din frumusețea ei era cascada măreață de păr roşcat, des, care-i cădea până la şold.

– Arăți bine, minți Catelyn, dar cam... obosită. Sora ei se desprinse din îmbrățişare.

– Obosită. Da. Oh, da. Apoi păru să-i bage de seamă* şi pe ceilalți; slujnica ei, Maester Colemon, Ser Vardis. Lăsați-ne singure, le spuse ea. Doresc să vorbesc cu sora mea între patru ochi. O luă pe Catelyn de mână pe când ei se retrăgeau...

...dându-r drumul în clipa în care se închise uşa. Catelyn remarcă imediat schimbarea pe fața ei. Era ca şi cum soarele s-ar fi retras, brusc, în spatele unui nor.

– Ți-ai pierdut *mințile?* se răsti Lysa la ea. Să-l aduci *aici,* fără să ceri permisiunea nimănui, fără măcar să fi prevenit pe cineva şi să ne amesteci în certurile tale cu Lannisterii...

– Certurile *mele?* Lui Catelyn abia dacă-i venea să creadă ce-i auzeau urechile. În vatră ardea un foc zdravăn, însă în glasul Lysei nu se simțea nici o urmă de căldură. În primul rând, au fost certurile tale, surioară. Tu ai fost cea care mi-a trimis scrisoarea aceea blestemată, tu ai scris că Lannisterii ți-au ucis soțul.

– Ca să te previn să te ții departe de ei! N-am vrut niciodată să mă *lupt* cu ei! Zeilor, Cat, ştii ce ai *făcut?*

– Mamă? se auzi un glăscior.

Lysa se răsuci, roba grea învârtindu-se în jurul ei. Robert Arryn, Lord de Eyrie, stătea în pragul uşii, strângând în mâini o păpuşă din cârpe zdrențuite şi privindu-le cu ochii mari. Era un copil dureros de slab, mic pentru vârsta lui şi bolnav mai tot timpul, iar din când în când, îl cuprindeau tremurăturile. Boala scuturăturilor, o numea Maester.

– Am auzit glasuri.

Nici nu era de mirare, se gândi Catelyn; Lysa aproape că țipase la ea. Totuşi, sora ei păru că suferă.

– Asta-i mătuşa ta, Catelyn, puiule. Sora mea, Lady Stark. Ți-o aminteşti?

Băiatul privi spre ea fără nici o expresie.

– Cred că da, zise el clipind, deşi nu avea mai mult de un an când îl văzuse Catelyn ultima dată.

Lysa se aşeză lângă foc şi spuse:

– Vino la mama, dulcele meu. Îi netezi hainele de noapte şi-i ciufuli părul fin, castaniu. Nu-i frumos? Şi puternic, pe

deasupra, să nu crezi ce se vorbeşte. Jon ştia. *Sămânța este puternică,* mi-a spus. Ultimele lui cuvinte. Tot repeta numele lui Robert şi m-a apucat de braț atât de tare, că mi-a lăsat urme. *Spune-le, sămânța este puternică.* Sămânța lui. Voia ca toată lumea să ştie ce băiat puternic va fi copilul meu.

– Lysa, zise Catelyn, dacă ai dreptate cu Lannisterii, avem cu atât mai multe motive să acționăm repede. Noi...

– Nu în fața *copilului,* făcu Lysa. Are o fire delicată, nu-i aşa, dragul meu?

– Acest băiat este Lord de Eyrie şi Apărător al Văii, îi reaminti Catelyn, iar acum nu avem timp pentru delicateţuri. Ned crede că s-ar putea să fie război.

– *Taci!* o repezi Lysa. Îmi sperii băiatul. Micuțul Robert aruncă o căutătură rapidă peste umăr, la Catelyn, începând să tremure. Păpuşa-i căzu degrabă, iar el îşi lipi fața de mama sa. Nu te teme, scumpul meu copil, şopti Lysa. Mama e aici, nimeni nu-ți face nimic. Îşi deschise roba şi scoase afară un sân alb, greu, cu sfârcul roşu. Băiatul îl apucă nerăbdător, îşi îngropa fața în pieptul ei şi începu să sugă. Lysa îi mângâia părul.

Catelyn rămăsese fără grai. *Fiul lui Jon Arryn,* se gândi ea nevenindu-i să creadă. Îşi aminti de propriul ei copil, Rickon, cel de trei ani, pe jumătate din vârsta acestui băiat şi de cinci ori mai zdravăn. Nici nu era de mirare că lorzii din Vale erau atât de retraşi. Pentru prima dată ea înțelese de ce regele încercase să ia copilul de la mama lui, pentru a fi crescut de Lannisteri...

– Suntem în siguranță aici, spunea Lysa – pentru ea sau pentru băiat, Catelyn nu mai era sigură.

– Nu fii proastă, replică, iar furia creştea în ea. Nimeni nu-i în siguranță. Dacă-ți închipui că ascunzându-te aici îi faci pe Lannisteri să uite de tine, greşeşti îngrozitor.

Lysa acoperi cu palmele urechile băiatului.

– Chiar dacă ar putea aduce o armată întreagă printre munți şi ar trece de Poarta însângerată, Eyrie este inexpugnabil. Ai văzut şi singură. Nici un duşman nu ne poate ajunge aici.

Catelyn ar fi vrut s-o plesnească. Unchiul Brynden încercase s-o prevină, îşi dădu ea seama.

– Nici un castel nu este inexpugnabil.

– Acesta este, insistă Lysa. Toată lumea spune asta.

Singurul lucru este că nu ştiu ce am să mă fac cu acest Pezevenghi pe care mi l-ai adus.

– Este un om rău? întrebă Lordul de Eyrie, cu sânul mamei sale scăpându-i din gură, cu sfârcul umezit şi roşu.

– E un om foarte rău, îi spuse Lysa acoperindu-se, însă mama nu-l va lăsa să-i facă nimic copilaşului ei.

– Fă-l să zboare, zise Robert nerăbdător. Lysa mângâie părul fiului ei.

– Poate că am să-l fac, murmură ea. Poate că asta este exact ce am să fac.

EDDARD

Îl găsi pe Degețel în sala mare a bordelului, sporovăind prietenește cu o femeie înaltă, elegantă, care purta o robă cu pene pe pielea ei neagră precum cerneala. Lângă foc, Heward și o fetișcană durdulie jucau gajuri. Din câte se părea, își pierduse deja cingătoarea, mantia, cămașa de zale, iar fata fusese obligată să-și desfacă până la șold nasturii de la bluză. Jory Cassel stătea lângă fereastra bătută de ploaie, cu un zâmbet viclean pe față, privind mutarea lui Heward și bucurându-se de priveliște.

Ned se opri la piciorul scării și-și scoase mănușile.

– Este vremea să plecăm. Treburile mele aici s-au terminat.

Heward se ridică în picioare, aducându-și grăbit lucrurile.

– După cum doriți, lordul meu, zise Jory. Îl ajut pe Wyl să aducă bidiviii. O luă spre ușă.

Degețel își făcu vreme să-și ia rămas-bun. Sărut mâna femeii negre și-i șopti o glumă care o făcu să izbucnească în hohote de râs, apoi o luă agale spre Ned.

– Treburile tale, zise el nepăsător, sau ale lui Robert? Se zice că Mâna visează ce visează și regele, vorbește cu glasul lui și domnește cu spada regelui. Să mai însemne și că te mârlești cu...

– Lord Baelish, îl întrerupse Ned, faci prea multe presupuneri. Nu sunt nerecunoscător pentru ajutorul tău. Fără tine, s-ar fi putut să ne trebuiască ani de zile să găsim bordelul. Dar asta nu înseamnă că intenționez să-ți suport mojiciile. Și nu mai sunt Mâna Regelui.

– Lupul străvechi trebuie să fie o fiară vicleană, făcu Degețel cu o strâmbătură scurtă.

Ploaia caldă răpăia peste ei din cerul negru, lipsit de stele, în timp ce mergeau spre grajduri. Ned își trase gluga mantiei. Jory îi aduse calul. Tânărul Wyl veni din spatele lui, conducând iapa Degețelului cu o mână, în vreme ce cu cealaltă își încingea cureaua și-și strângea nădragii. O prostituată în picioarele goale se aplecă peste ușa grajdului, chicotind spre el.

– Ne întoarcem înapoi la castel, lordul meu? întrebă Jory.

Ned dădu din cap și se săltă în șa. Degețel încalecă lângă el. Jory și ceilalți îi urmară.

– Chataya conduce un stabiliment de clasă, zise Degețel în timp ce galopau. Mă tot gândesc să-l cumpăr. Bordelurile sunt o investiție mult mai solidă decât corăbiile, din câte am descoperit. Târfele se scufundă arareori, iar când sunt abordate de pirați, ăştia plătesc la fel de bine ca toată lumea. Lordul Petyr chicoti la propria sa glumă.

Ned îl lăsă să trăncănească în continuare. După un timp, tăcu şi călăriră în linişte. Străzile Debarcaderului Regelui erau întunecate şi pustii. Ploaia îi gonise pe toți. Cădea peste capul lui Ned caldă ca sângele şi neobosită ca vechile remuşcări. Pe fața sa alunecau şiroaie de apă.

– Robert nu va rămâne niciodată într-un singur pat, îi spusese Lyanna la Winterfell, într-o noapte, cu mult timp în urmă, când tatăl lor îi promisese mâna ei tânărului Lord de la Capătul Furtunii. Am auzit că ar avea un copil cu o fată din Vale.

Ned ținuse fetița în propriile sale mâini; nici nu ar fi putut s-o ignore şi nici nu ar fi putut s-o mintă pe sora sa, însă o asigurase că tot ce făcuse Robert înainte de logodnă nu avea importanță, că era un bărbat bun şi că o iubea cu adevărat, din toată inima. Lyanna îi zâmbise doar.

– Dragostea este dulce, scumpul meu Ned, însă nu poate schimba firea bărbatului.

Fata era atât de tânără, încât Ned nici nu îndrăznise să întrebe de vârsta ei. Fără îndoială, fusese fecioară; bordelurile bune reuşeau întotdeauna să găsească o fecioară, dacă punga era suficient de pântecoasă. Avea un păr de un roşu-deschis şi o puzderie de pistrui adunați pe şaua nasului, iar când îşi scosese un sân, să-i dea copilei ei să sugă, văzuse că şi pieptul îi era acoperit de pistrui.

– I-am dat numele Barra, spusese ea pe când copilul sugea. Îi seamănă atât de mult, nu-i aşa lordul meu? Are nasul lui şi părul...

– Seamănă.

Eddard Stark atinsese părul fin şi închis al copilei. Îi curgea printre degete ca o mătase neagră. Şi primul născut al lui Robert avea acelaşi păr fin, i se păru lui că-şi aminteşte.

– Spuneți-i, când îl vedeți, lordul meu, ce... ce vreți. Spune-i cât e de frumoasă.

– Am să-i spun, îi promisese Ned.

Acesta era blestemul său. Robert jura dragoste veşnică, după care uita totul până la lăsarea nopții, însă Ned Stark îşi ținea cuvântul. Se gândi la promisiunile făcute Lyannei pe când era pe moarte, şi la prețul pe care-l plătea să le respecte.

– Şi mai spuneți-i că nu am mai fost cu nimeni altcineva. Jur, lordul meu, pe toți zeii cei vechi şi cei noi. Chataya a spus că aş putea fi liberă jumătate de an să mă îngrijesc de copil şi să sper că el se va întoarce. Deci o să-i spuneți că aştept, nu-i aşa? Nu vreau bijuterii sau găteli, îl vreau doar pe el. A fost întotdeauna atât de bun cu mine.

Bun cu tine, se gândi Ned mohorât.

– Am să-i spun, copilă, şi-ți promit că Barra nu va rămâne fără zestre.

Atunci îi zâmbise, un zâmbet atât de timid şi de dulce, încât îi copleşise inima. Călărind prin noaptea ploioasă, Ned văzu chipul lui Jon Snow înaintea sa, ca o versiune a sa, mai tânără. Dacă zeii erau atât de răi cu bastarzii, se gândi el întristat, de ce-i umpleau pe bărbați de asemenea pofte?

– Lord Baelish, ce ştii despre bastarzii lui Robert?

– Păi, în primul rând, are mai mulți decât tine.

– Cât de mulți?

Degețel înălță din umeri. Firişoare de umezeală se scurgeau pe spatele mantiei sale.

– Ce mai contează? Dacă te culci cu multe femei, unele îți vor lăsa daruri, iar Maiestatea Sa nu a fost niciodată timid. Ştiu că l-a recunoscut pe băiatul acela de la Capătul Furtunii, cel zămislit în noaptea în care s-a căsătorit Lordul Stannis. Nici n-ar fi putut face altceva. Mama a fost o Florent, nepoata lui Lady Selyse, una dintre cameristele sale. Renly spune că Robert a dus-o sus în brațe, în timpul ospățului, şi a năvălit în patul nupțial în timp ce Stannis şi mireasa lui dansau încă. Se pare că Lordul Stannis a crezut că a fost o pată pe onoarea Casei soției sale, astfel că atunci când s-a născut băiatul, i l-a trimis lui Renly. Îi aruncă lui Ned o privire piezişă. Am mai auzit şi şoapte cum că Robert s-a ales cu o pereche de gemene de la una dintre servitoarele de la Casterly Rock, acum trei ani, când s-a dus la turnirul Lordului Tywin. Cersei a pus ca fetele să fie ucise, iar pe mamă a vândut-o unui negustor de sclavi, aflat în trecere. Era un afront prea mare pentru mândria Lannisterilor, prea

aproape de casă.

Ned Stark se strâmbă. Astfel de poveşti urâte se spuneau despre fiecare lord din regat. Pe cea despre Cersei Lannister era cât se poate de dispus s-o creadă... dar va sta regele deoparte şi va lăsa să se întâmple asta? Robert cel pe care-l cunoscuse nu ar fi permis, însă el nu fusese niciodată atât de priceput în a închide ochii în fața lucrurilor pe care n-ar fi vrut să le vadă.

– De ce să-l fi interesat, dintr-odată, pe Jon Arryn copiii nelegitimi ai regelui?

Bărbatul scund înălță din umerii uzi.

– Era Mâna Regelui. Fără îndoială că Robert i-a cerut să se ocupe de asta.

Ned era ud până la piele, iar sufletul îi înghețase.

– Trebuie să fi fost mai mult decât atât, altfel de ce a fost ucis?

Degețel îşi scutură ploaia din păr şi râse.

– Acum înțeleg. Lordul Arryn a aflat că Maiestatea Sa a umflat pântecul unor târfe şi neveste de pescari, iar pentru asta a fost nevoie să fie redus la tăcere. Nici nu-i de mirare. Lasă un astfel de om să trăiască şi va spune tot.

La asta Ned Stark nu putu răspunde decât încruntându-se. Pentru prima dată în ultimii ani îşi aminti de Rhaegar Targaryen. Se întreba dacă Rhaegar frecventase bordelurile; avea motive să creadă că nu.

Ploaia se întețise, împungând ochii şi răpăind pe pământ. Râuri de apă neagră curgeau în jos, pe deal, când Jory strigă:

– Lordul meu!

Glasul îi era gâtuit de spaimă. Dintr-odată, strada se umplu de soldați. Ned văzu cămăşile de zale peste pielea tare, mănuşi de protecție, apărătoarele pentru picioare, coifurile de oțel cu lei auriți în vârf. Mantiile le atârnau pe spate, înmuiate de ploaie. Nu avu timp să numere, dar erau cel puțin zece în linie, pedeştri, barând strada, cu săbii lungi şi sulițe cu vârf de fier.

– *În spate!* îl auzi pe Wyl strigând, iar când îşi întoarse calul, văzu că în spate erau şi mai mulți, tăindu-le retragerea. Sabia lui Jory ieşi cântând, parcă, din teacă. Dați-vă la o parte sau muriți!

– Cum mai urlă lupii, spuse comandantul lor. Ned putea

vedea ploaia curgându-i pe față. Dar e o haită mică.

Degețel își mână calul înainte, pas cu pas, prudent.

– Ce înseamnă asta? El este Mâna Regelui.

– A *fost* Mâna Regelui. Mocirla amortiza zgomotul potcoavelor armăsarului pursânge. Şirul se despărți înaintea lui. Pe platoşa aurită, leul Casei Lannister își răgea disprețul. Acum, ca s-o spunem pe-a dreaptă, nici nu mai sunt sigur ce este.

– Lannister, asta-i o nebunie, zise Degețel. Lasă-ne să trecem. Suntem aşteptați la castel. Ce crezi că faci?

– Ştie foarte bine ce face, zise Ned calm. Jaime Lannister zâmbi.

– Foarte adevărat. Îl caut pe fratele meu. Ți-l aminteşti pe fratele meu, Lord Stark? Era cu noi la Winterfell. Păr cânepiu, ochi bicolori, limbă ascuțită. Scund.

– Mi-l amintesc foarte bine, răspunse Ned.

– Se pare că a avut necazuri pe drum. Tatăl meu, lordul, este destul de furios. Nu ai cumva, din întâmplare, idee cine i-ar fi vrut fratelui meu răul?

– Fratele tău a fost capturat la ordinele mele, pentru a răspunde pentru crima sa, zise Ned. Degețel gemu neîncrezător.

– Domnii mei...

Ser Jaime își smulse sabia din teacă și-și îmboldi armăsarul înainte.

– Arată-mi oțelul, Lord Eddard. Te voi măcelări la fel ca şi pe Aerys, dacă trebuie, dar ar fi mai bine să mori cu sabia în mână. Lui Degețel îi adresă o privire rece şi disprețuitoare. Lord Baelish, eu aş pleca de aici cu grabă dacă n-aş vrea să-mi pătez veşmintele scumpe.

Lui Degețel nu mai trebuia să i se spună asta a doua oară.

– Voi aduce Garda Oraşului, îi promise lui Ned. Şirul se despărți spre a-i face loc, apoi se închise în urma lui. Degețel își înghionti iapa și dispăru după colț.

Oamenii lui Ned își trăseseră săbiile, însă erau trei împotriva a douăzeci. Scena era privită de la ferestrele şi uşile apropiate, însă nimeni nu avea de gând să intervină. Ai lui erau călare, Lannisterii erau pe jos, în afară de Jaime. O şarjă i-ar fi eliberat, însă lui Eddard Stark i se părea că aveau la dispoziție o altă tactică, mai sigură.

– Omoară-mă, îi şuieră el lui Jaime, şi poți fii sigur că pe

Tyrion îl măcelăreşte Catelyn.

Jaime Lannister împunse pieptul lui Ned cu sabia sa aurită, care se adăpase din sângele regilor Dragoni.

– Chiar aşa? Să omoare nobila Catelyn Tully de Riverrun un ostatic? Cred că... nu. Oftă. Însă nu sunt dispus să risc viaţa fratelui meu bazându-mă pe onoarea unei femei. Jaime îşi puse sabia aurită înapoi în teacă. Aşa că bănuiesc că va trebui să te las să alergi înapoi la Robert şi să-i spui cum am băgat eu groaza în tine. Mă întreb dacă o să-i pese.

Jaime îşi trase pe spate părul ud şi îşi întoarse armăsarul. Când fu destul de departe în spatele cordonului de spadasini, se uită înapoi, spre căpitanul lui.

– Tregar, ai grijă să nu i se întâmple nimic Lordului Stark.

– După cum porunciţi, lordul meu.

– Totuşi, n-am vrea să-l lăsăm să plece *cu totul* nevătămat, aşa că... zâmbetul alb al lui Jaime răzbătu prin noapte. Ucideţi-i pe oamenii lui.

– *Nu!* strigă Ned Stark, apucându-şi sabia. Jaime gonea deja în josul străzii când îl auzi pe Wyl ţipând. Soldaţii se apropiară din ambele părţi. Ned doborî unul, lovind fantomele în mantii roşii, care se trăgeau la o parte dinaintea lui. Jory Cassel dădu pinteni armăsarului său şi şarjă. O potcoavă placată îl lovi drept în faţă pe un soldat din garda lui Lannister cu un pocnet sec. Un al doilea om se retrase în fugă şi, într-o clipă, Jory fu liber. Wyl blestemă când îl traseră de pe calul său în agonie, iar săbiile se izbiră în noapte. Ned galopă spre el, abătându-şi sabia lungă spre coiful lui Tregar. Şocul izbiturii îl făcu să-i clănţăne dinţii. Tregar alunecă în genunchi, coiful său cu leu în creştet era despicat în două, iar pe faţă îi curgeau şiroaie de sânge. Heward reteza mâinile care se întinseseră după căpăstrul calului său, când o suliţă îi străpunse burta. Dintr-odată, Jory năvăli peste ei, iar din sabia sa curgea o ploaie roşie.

– *Nu!* strigă Ned. *Jory, fugi!* Calul lui Ned alunecă sub el şi se prăbuşi în noroi. O clipă, durerea îl orbi, iar în gură simţi gustul sângelui.

Îi văzu cum taie picioarele de sub armăsarul lui Jory şi-l trag la pământ, săbiile ridicându-se şi coborând când îl încercuiră. Când calul lui Ned dădu să se ridice, încercă numai pentru a cădea din nou, înecându-şi strigătul. Putea vedea osul rupt ieşindu-i prin piele. O vreme, nu mai văzu

nimic altceva. Ploaia cădea şi cădea, mereu.

Când deschise din nou ochii, Lordul Eddard Stark era singur cu morții lui. Calul se trase mai aproape de el, adulmecă mirosul sângelui şi o rupse la goană. Ned începu să se ridice din mocirlă, strângând din dinți la durerea agonizantă din picior. I se păru că durase ani de zile. De la ferestrele luminate de lumânări îl priveau tot felul de chipuri, iar oamenii începură să iasă de pe alei şi pe la uşi, însă nimeni nu încercă să-l ajute.

Degețel şi Garda Oraşului îl găsiră zăcând în stradă, ținându-l pe Jory în brațe.

Mantiile aurii găsiseră pe undeva o litieră, însă drumul înapoi până la castel se dovedi o agonie încețoşată, iar Ned îşi pierdu cunoştința de mai multe ori. Îşi aminti că văzuse Fortăreața Roşie înălțându-se în față, în lumina cenuşie a zorilor. Ploaia întunecase piatra de un roz-deschis, transformând-o într-o masă masivă de culoarea sângelui.

Marele Maester Pycelle se apleca deasupra lui, cu o cupă în mână, şoptind:

– Bea asta, lordul meu. Lapte de mac, pentru dureri.

Îşi amintea că înghițise, iar Pycelle spunea cuiva să încălzească vinul până ce dădea în clocot şi să-i aducă mătase curată, iar asta era tot ce-şi mai amintea.

DAENERYS

Poarta Calului de la Vaes Dothrak consta din doi armăsari gigantici din bronz, cabrați, copitele lor întâlnindu-se la treizeci de metri deasupra intrării, pentru a forma un arc ascuțit.

Dany nu ar fi putut spune de ce avea oraşul nevoie de o poartă, din moment ce nu avea ziduri... şi nici vreo *clădire* care să poată fi văzută. Totuşi, era acolo, imensă şi frumoasă, caii uriaşi încadrând muntele purpuriu, îndepărtat, de dincolo de ele. Armăsarii de bronz aruncau umbre lungi peste iarba unduitoare când *Khal* Drogo conduse *khalasar*-ul pe sub copitele lor, pe calea zeilor, avându-i lângă el pe călăreții săi de sânge.

Dany îl urma călare pe Argint, escortată de Ser Jorah Mormont şi de fratele ei, Viserys, din nou pe cal. După ziua din câmp, când îl lăsase să meargă pe jos în urma *khalasar*-ului, Dothrakii îi spuseseră, în batjocură, *Khal Rhae Mhar,* Regele cu Bătături. *Khal* Drogo îi oferise un loc într-o căruță în ziua următoare, iar Viserys acceptase. În ignoranța sa încăpățânată, nu ştia că îşi băteau joc de el; căruțele erau pentru eunuci, ologi, femei care năşteau, cei foarte tineri, ori cei foarte bătrâni. Asta-i mai aduse o poreclă: *Khal Rbaggat,* Regele Căruță. Fratele ei crezuse că termenul *khal* i se atribuise ca o compensație pentru răul făcut de Dany. Ea-l implorase pe Ser Jorah să nu-i spună adevărul, care l-ar fi umplut de ruşine. Cavalerul îi răspunsese că regele putea înghiți puțină ruşine pentru ceea ce făcuse. Totuşi, se conformase. Îi trebuiseră multe rugăminți şi trucurile de alcov pe care i le arătase Doreah înainte de a-l convinge pe Drogo să dea înapoi şi să-i permită lui Viserys să li se alăture în fruntea coloanei.

– Unde-i *oraşul?* întrebă ea pe când trecură pe sub arcul de bronz. Nu se vedeau nici un fel de clădiri, nici oameni, doar iarbă şi un drum străjuit de monumente străvechi, din toate teritoriile asupra cărora năvăliseră Dothrakii de-a lungul veacurilor.

– În față, răspunse Ser Jorah. La poalele muntelui.

Dincolo de poarta cu cai, zei decăzuți şi eroi furați se Înălțau de ambele părți. Zeitățile uitate ale oraşelor moarte îşi înălțau fulgerele lor frânte spre cer, pe când Dany călărea

pe Argintul ei la picioarele lor. Regi de piatră priveau în jos, de pe tronurile lor, iar chipurile le erau ciobite şi pătate, chiar şi numele li se pierduse în negura vremurilor. Tinere fecioare mlădioase dansau pe soclurile de marmură, drapate doar în flori, sau turnau aer din urcioarele sfărâmate. Prin iarbă, lângă drum, zăceau monştri: dragoni din metal negru, cu pietre prețioase în loc de ochi, grifoni urlând, manticori cu cozile țepoase înălțate spre a lovi şi alte fiare ale căror nume nu le cunoştea. Unele dintre statui erau atât de frumoase, încât îi tăiau respirația, altele atât de hidoase şi de înspăimântătoare, încât Dany nici nu se putea uita la ele. Acelea, spusese Ser Jorah, mai mult ca sigur că fuseseră aduse de pe Tărâmurile Umbrelor, de dincolo de Asshai.

– Atât de multe, răspunse ea, pe când Argint păşea încet înainte, şi din atâtea ținuturi!

Viserys era mai puțin impresionat.

– Gunoaiele oraşelor moarte, mârâi el. Avea grijă când vorbea în limba comună, pe care numai câțiva Dothraki o puteau înțelege; cu toate astea, Dany se trezise uitându-se în spate, la oamenii din *khas*-ul ei, pentru a se asigura că nu fusese auzit. El continuă fără griji: Tot ce ştiu să facă sălbaticii ăştia este să fure lucrurile pe care le-au construit alții mai buni decât ei... şi să ucidă. Râse. *Ştiu* cum să ucidă, altfel nici unul nu mi-ar fi de nici un folos.

– Acum sunt poporul meu, zise Dany. N-ar trebui să-i numeşti sălbatici, frate.

– Dragonul vorbeşte după cum îi e voia, răspunse Viserys... În limba comună. Aruncă o privire peste umăr spre Aggo şi Rakharo, care călăreau în urma lor, şi le dărui un zâmbet batjocoritor. Ştii, sălbaticilor le lipseşte înțelepciunea de a pricepe vorbirea oamenilor civilizați.

Un monolit acoperit de muşchi se înălța deasupra drumului, înalt de peste o sută de metri. Viserys îl privi cu ochi plictisiți.

– Cât timp mai trebuie să ne târâm printre ruinele astea înainte ca Drogo să-mi dea armata? Am început să obosesc aşteptând.

– Prințesa trebuie să fie prezentată *dosh khaleen-ulm*...

– Babornițelor, da, interveni el, şi mai este şi un spectacol de pantomimă pentru prevestirea plodului care-i zace în burtă, mi-ai spus. Dar ce-mi pasă mie? M-am săturat să tot

mănânc carne de cal şi mi se întoarce stomacul pe dos de mirosul acestor sălbatici.

Adulmecă în mâneca largă a tunicii sale, unde obişnuia să țină o punguță parfumată. Nu-l putea ajuta prea mult. Tunica era murdară. Toate mătăsurile şi lâna grea pe care Viserys le purtase de la plecarea din Pentos erau murdărite de pe drum şi jilave din cauza transpirației.

Ser Jorah Mormont glăsui:

– Piața Apuseană va avea hrană mai pe gustul dumneavoastră, înălțimea Voastră. Negustorii din Oraşele Libere vin aici şi-şi vând mărfurile. *Khal*-ul îşi va onora promisiunea la timpul hotărât de el.

– Ar fi bine s-o facă, zise Viserys mohorât. Mi s-a promis o coroană şi intenționez s-o obțin. De dragon nu-ți poți bate joc.

Trăgând cu ochii la o femeie dezgolită, cu şase sâni şi cap de nevăstuică, Viserys o luă din loc, să o examineze mai îndeaproape. Dany era uşurată, dar neliniştea nu-i trecuse.

– Mă rog ca soarele şi stelele să nu-l lase să aştepte prea mult, îi spuse ea lui Ser Jorah, când fratele ei se îndepărtase suficient de mult încât să n-o mai audă.

Cavalerul se uită neîncrezător spre Viserys.

– Fratele dumneavoastră ar fi trebuit să aştepte în Pentos. Nu are nici un loc în *khalasar.* Illyrio a încercat să-l avertizeze.

– Va pleca imediat ce are zece mii de oameni. Soțul meu, lordul, i-a promis o coroană de aur.

Ser Jorah mormăi.

– Da, *khaleesi,* dar... Dothrakii privesc aceste lucruri altfel decât noi, în Apus. I-am tot spus asta, şi Illyrio la fel, însă fratele dumneavoastră nu ascultă. Stăpânii cailor nu sunt negustori. Viserys crede că v-a vândut, iar acum aşteaptă plata. Totuşi, *Khal* Drogo va pretinde că v-a primit în dar. Îi va oferi lui Viserys un dar la schimb, da... Însă la vremea potrivită. Unui *khal* nu-i *pretinzi* cadoul. Unui *khal* nu-i ceri nimic.

– Nu-i cinstit să fie lăsat să aştepte. Dany nu ştia de ce-l apăra pe fratele ei, dar o făcea. Viserys spune că ar putea mătura cele Şapte Regate cu zece mii de luptători Dothraki.

Ser Jorah pufni.

– Viserys n-ar putea mătura nici măcar un grajd cu zece

mii de mături.

Dany nu se putea preface surprinsă de disprețul din glasul lui.

– Dar... dar dacă n-ar fi Viserys? întrebă ea. Dacă ar fi altcineva care i-ar conduce? Cineva mai puternic. Ar putea, cu adevărat, Dothrakii să cucerească cele Şapte Regate?

Expresia de pe fața lui Ser Jorah deveni meditativă, pe când caii lor mergeau la trap împreună, pe calea zeilor.

– Când am plecat în exil, m-am uitat la Dothraki şi n-am văzut decât nişte barbari pe jumătate goi, la fel de sălbatici precum caii lor. Dacă m-ați fi întrebat atunci, prințesă, v-aş fi spus că o mie de cavaleri de nădejde nu ar avea probleme să pună pe fugă de o sută de ori mai mulți Dothraki.

– Dar dacă te-aş întreba acum?

– Acum, zise cavalerul, sunt mai puțin sigur. Sunt călăreți mult mai buni decât orice cavaler, sunt neînfricați, iar arcurile lor trag mai departe decât ale noastre. În cele Şapte Regate, majoritatea arcaşilor luptă ca pedestraşi, din spatele unui zid de apărare sau al unei baricade de țepuşe ascuțite. Dothrakii trag de pe cal, atacând sau retrăgându-se, nu contează, şi sunt mortali... şi atât de *mulți,* doamna mea. Numai soțul dumneavoastră, lordul, poate aduna patruzeci de mii de luptători călare din *khalasar*-ul său.

– Este adevărat că sunt aşa de mulți?

– Fratele dumneavoastră, Rhaegar, a venit cu tot atâția oameni la Trident, admise Ser Jorah, însă dintre toți, numai o zecime erau cavaleri. Restul erau arcaşi, călăreți şi pedestraşi, înarmați cu lănci şi sulițe. Când a căzut Rhaegar, mulți dintre ei şi-au aruncat armele şi au fugit de pe câmpul de bătălie. Cât timp vă închipuiți că ar rezista o asemenea pleavă împotriva unei armate de patruzeci de mii de luptători urlând că vor sânge? Cât de bine te pot proteja vestele de piele tare şi cămăşile de zale când săgețile cad ca o ploaie?

– Nu prea mult, zise ea. Nu-i bine. El dădu din cap.

– Vă spun, prințesă, dacă lorzii din cele Şapte Regate au istețimea pe care zeii o dăruiesc unei gâşte, nu se va ajunge niciodată la asta. Călăreții nu au nici un talent pentru asedii. Mă îndoiesc că ar putea cuceri fie şi cel mai nenorocit castel din cele Şapte Regate, dar dacă Robert Baratheon ar fi suficient de prost încât să le ofere o bătălie...

– Dar este? întrebă Dany. Vreau să spun, prost? Ser Jorah

chibzui o clipă.

– Robert ar fi trebuit să se fi născut Dothraki, spuse el în cele din urmă. *Khal*-ul dumneavoastră v-ar putea spune că numai un laş se ascunde în spatele zidurilor de piatră, în loc să se confrunte cu duşmanul cu sabia în mână. Uzurpatorul ar fi de acord cu asta. Este un bărbat puternic, curajos... şi destul de repezit încât să lupte cu o hoardă de Dothraki în câmp deschis. Însă cei din jurul lui, ei bine, cimpoierii lor cântă o altă melodie. Fratele lui, Stannis, Lordul Tywin Lannister, Eddard Stark... Scuipă.

– Îl urăşti pe acest Eddard Stark?

– Mi-a luat tot ce am iubit, numai de dragul braconierilor păduchioşi şi al onoarei sale prețioase, spuse Ser Jorah cu amăreală. Din tonul său, Dany putea vedea că pierderea încă îl mai durea. El schimbă repede subiectul. Uitați, anunță el. Vaes Dothrak. Cetatea stăpânilor de cai.

Khal Drogo şi călăreții săi de sânge deschideau drumul prin marele bazar al Pieței Apusului, pe cărările late de dincolo de el. Dany se ținea aproape pe Argintul ei, uitându-se la ciudățenia din jur. Vaes Dothrak era unul dintre cele mai mari oraşe, dar şi cel mai mic pe care-l văzuse vreodată. Credea că era de zece ori mai mare decât Pentos, o întindere fără ziduri sau limite, străzile sale largi şi bătute de vânt erau acoperite cu iarbă şi noroi, pline de flori sălbatice. În Oraşele Libere ale Apusului erau turle şi palate, colibe şi poduri şi prăvălii înghesuite una în alta, însă Vaes Dothrak se întindea languros, încălzindu-se sub soarele blând, străvechi, arogant şi pustiu.

Chiar şi clădirile i se păreau ciudate. Văzu pavilioane din piatră cioplită, palate din ierburi împletite, la fel de mari precum castelele, turnuri hodorogite din lemn, piramide în trepte, placate cu marmură, săli lungi, deschise către cer. În locul zidurilor, unele palate erau înconjurate de garduri vii, țepoase.

– Nu sunt două la fel, zise ea.

– Fratele dumneavoastră a avut, cumva, dreptate, admise Ser Jorah. Dothrakii nu construiesc. Acum o mie de ani, pentru a face o casă, ei săpau o gaură în pământ şi o acopereau cu o împletitură de ierburi. Clădirile pe care le vedeți au fost construite de sclavii aduşi din ținuturile jefuite, în stilul obişnuit printre ai lor.

Majoritatea clădirilor, chiar şi cele mai vaste, păreau pustii.

– Unde sunt cei care locuiesc aici? întrebă Dany. Bazarul fusese plin de copii care alergau şi de bărbați care strigau, însă prin alte părți nu văzuse decât câțiva eunuci care-şi vedeau de treburile lor.

– Numai bătrânii din *dosh khaleen* locuiesc permanent în oraşul sacru, ei şi sclavii şi servitorii lor, o lămuri Ser Jorah. Totuşi, Vaes Dothrak este destul de mare încât să-i primească pe toți oamenii din fiecare *khalasar,* dacă toți *khalii* se întorc deodată la Mama. Bătrânii au profețit că, într-o zi, asta se va întâmpla, şi de aceea Vaes Dothrak trebuie să fie gata să-şi îmbrățişeze toți copiii.

În cele din urmă, *Khal* Drogo ceru o oprire lângă Piața Răsăritului, unde caravanele din Yi Ti, Asshai şi Tărâmurile Umbrelor veneau să facă negoț, cu Mama Munților înălțându-se deasupra lor. Dany zâmbi când îşi aminti de sclava lui Magister Illyrio şi de poveştile ei despre un palat cu două sute de încăperi şi uşi din aur masiv. „Palatul" era doar o sală cavernoasă, din lemn, pentru ospețe, pereții săi din buşteni negeluiți înălțându-se la doar zece metri, cu un acoperiş de mătase împletită, un vast cort tălăzuit care putea fi ridicat pentru a oferi adăpost împotriva ploilor rare, ori putea fi îndepărtat pentru a se vedea cerul nesfârşit. În jurul sălii erau curți mari, pline de iarbă, pentru cai, împrejmuite de garduri vii, înalte, de vetre şi sute de case rotunde, din pământ, care se ridicau de la sol ca nişte dealuri în miniatură, acoperite cu iarbă.

O mică armată de sclavi le ieşise în întâmpinare pentru a pregăti sosirea lui *Khal* Drogo. Pe când fiecare călăreț cobora din şa, el îşi desfăcu *arakh*-ul şi i-l dădu unui sclav care aştepta, împreună cu celelalte arme pe care le avea. Nici chiar *Khal* Drogo nu era scutit de aşa ceva. Ser Jorah îi explicase că era interzis să intri înarmat în Vaes Dothrak sau să verşi sângele unui om liber. Chiar şi *khalasarele* aflate în război lăsau deoparte orice zâzanie şi împărțeau carnea şi miedul când se aflau sub ochii Mamei Munților. În acest loc, bătrânii din *dosh khaleen* hotărâseră că toți Dothrakii erau de un sânge, un *khalasar, o* singură turmă.

Cohollo se apropie de Dany, iar Irri şi Jhiqui o ajutară să descalece de pe Argint. El era cel mai bătrân dintre călăreții

de sânge ai lui Drogo, un bărbat pleşuv şi vânjos, cu un nas strâmb şi o gură plină de dinți rupți, sfărâmați de o măciucă în urmă cu douăzeci de ani, când îl salvase pe tânărul *khalakka* din mâinile mercenarilor care speraseră să-l vândă duşmanilor tatălui său. Viața lui fusese jurată lui Drogo în ziua când se născuse lordul care-i era acum soț.

Fiecare *khal* avea călăreții lui de sânge. Prima dată, Dany crezuse despre ei că erau un fel de Gardă Regală, aflați sub jurământul de a-şi proteja stăpânul, însă erau mai mult decât atât. Jhiqui îi spusese că un călăreț de sânge era mai mult decât un străjer; ei erau frații *khal*-ului, umbrele sale, cei mai devotați prieteni. „Sânge din sângele meu", le spunea Drogo, şi chiar aşa era; trăiau ca unul singur.

Vechile datini ale stăpânilor de cai cereau ca atunci când un *khal* murea, toți călăreții săi de sânge să moară odată cu el, pentru a-l însoți în călătoria lui prin ținuturile nopții. Dacă un *khal* murea de mâna duşmanilor, îi spusese Jhiqui, călăreții de sânge împărțeau vinul *khal*-ului, cortul, ba chiar şi soțiile lui, dar niciodată caii. Armăsarul unui bărbat era numai al lui.

Daenerys era bucuroasă că Drogo nu se ținea după vechile obiceiuri. Nu i-ar fi plăcut să fie împărțită cu nimeni. În vreme ce bătrânul Cohollo o trata cu destulă blândețe, ceilalți o înspăimântau; Haggo era uriaş şi tăcut, adesea uitându-se urât, de parcă uita cine era ea, iar Qotho avea ochii cruzi şi mâini agile, cărora le plăcea să rănească. Pe pielea albă şi moale a lui Doreah lăsa urme de fiecare dată când o atingea, iar uneori o făcea pe Irri să se smiorcăie în noapte. Chiar şi caii săi păreau că se tem de el.

Totuşi, erau legați pe viață şi pe moarte de Drogo, aşa că Daenerys nu avu de ales decât să-i accepte. Şi uneori se trezea dorindu-şi ca tatăl ei să fi fost apărat de astfel de oameni. În balade, cavalerii albi din Garda Regelui erau cei mai nobili, cei mai viteji şi cei mai cinstiți, dar Regele Aerys fusese ucis de unul dintre ei, băiatul frumos căruia acum i se zicea Regicidul, iar un al doilea, Ser Barristan cel îndrăzneț, se pusese în slujba Uzurpatorului. Se întreba dacă toți bărbații erau la fel de falşi pe cuprinsul celor Şapte Regate. Când fiul ei va şedea pe Tronul de Fier, va avea grijă ca el să aibă propriii săi călăreți de sânge, care să-l protejeze împotriva trădării Gărzii Regelui.

– *Khaleesi,* îi spuse Cohollo în Dothraki, Drogo, care este sânge din sângele meu, mi-a poruncit să vă spun că trebuie să urce pe Mama Munților în această noapte, ca să aducă sacrificii zeilor pentru întoarcerea în siguranță.

Pe Mamă nu li se permitea să pună piciorul decât bărbaților, Dany ştia asta. Călăreții de sânge ai *khal*-ului îl vor însoți şi vor reveni în zori.

– Spune-i soarelui şi stelei mele că-l voi visa şi-i voi aştepta nerăbdătoare întoarcerea, răspunse ea îndatoritoare.

Dany obosea uşor, copilul crescând în ea, iar o noapte de odihnă va fi bine-venită. Sarcina părea însă să fi aprins şi mai tare dorința lui Drogo pentru ea, iar îmbrățişările sale din noapte o zdrobeau.

Doreah o conduse spre colina găunoasă pregătită pentru ea şi pentru *khal. În*năuntru era răcoare şi întuneric, ca într-un cort făcut din pământ.

– Jhiqui, baia, te rog, porunci ea, vrând să-şi spele pielea de praful adunat pe drum şi să-şi ude picioarele obosite. Era plăcut de ştiut că vor mai zăbovi aici o vreme, că nu va fi nevoită să se urce mâine pe spatele Argintului.

Apa era aproape opărită, aşa cum îi plăcea ei.

– Am să-i dau fratelui meu darul în astă noapte, hotărî ea, în timp ce Jhiqui îi spăla părul. Ar trebui să arate ca un rege în oraşul sacru. Doreah, aleargă şi găseşte-l şi invită-l să cineze cu mine.

Viserys se purta mai bine cu fata ei Lyseniană decât cu slujnicele Dothraki, poate pentru ca Magister Illyrio îl lăsase să se culce cu ea în Pentos. Irri, du-te la bazar şi cumpără fructe şi carne. Orice, dar nu carne de cal.

– Carnea de cal e cea mai bună, zise Irri. Calul îl face pe bărbat puternic.

– Viserys urăşte carnea de cal.

– După cum spuneți, *khaleesi.*

Veni înapoi cu o halcă de carne de capră şi un coş cu fructe şi legume. Jhiqui fripse carnea, împreună cu ierburi dulci şi păstăi, ungând-o cu miere în timp ce o gătea, şi mai aduse pepeni şi rodii, prune şi un fruct ciudat de la răsărit, pe care Dany nu îl cunoştea. În vreme ce slujnicele pregăteau mâncarea, Dany aşternu veşmintele pe care le făcuse după măsura fratelui său: o tunică şi pantaloni de pânză de in albă, sandale din piele care se legau cu şnururi

până la genunchi, o centură din medalioane de bronz, o vestă din piele pictată cu dragoni care azvârleau foc pe nări. Dothrakii îl vor respecta mai mult dacă arăta altfel decât un milog, spera ea, şi poate o va ierta pentru că-l făcuse de ruşine în ziua aceea, pe câmp. Pentru ea, era tot regele ei, în definitiv, şi tot fratele ei. Amândoi erau sânge din sânge de dragon,

Tocmai aranja ultimele daruri, o mantie de mătase fină, verde precum iarba, cu o bordură de un cenuşiu-deschis, care i-ar pune în evidență argintul din păr, când sosi Viserys, trăgând-o pe Doreah de mână. Unul dintre ochii ei era înroşit, acolo unde o lovise.

– Cum îndrăzneşti să mi-o trimiți pe târfa asta să-mi dea mie ordine? zise el.

Pe slujnică o îmbrânci brutal, trântind-o pe covor. Furia lui o luă pe Dany prin surprindere.

– Nu voiam decât... Doreah, ce i-ai spus?

– *Khaleesi,* ai milă, iartă-mă. M-am dus la el, aşa cum mi-ați cerut, şi i-am spus că îi poronciți să vi se alăture la cină.

– Nimeni nu porunceşte unui dragon, şuieră Viserys. *Eu sunt regele tău!* Ar fi trebuit să-ți trimit înapoi capul ei.

Fata Lyseniană începu să se smiorcăie, însă Dany o linişti cu o atingere.

– Nu te teme, nu se va atinge de tine. Scumpul meu frate, te rog, iart-o, fata ți-a grăit greşit, i-am spus să te *roage* să cinezi cu mine, dacă înălțimea Ta doreşti asta. Îl luă de braț şi-l conduse în încăpere. Uite! Astea sunt pentru tine.

Viserys se încruntă bănuitor.

– Ce-i cu astea?

– Ținută nouă. Am făcut-o pentru tine. Dany zâmbi cu timiditate.

El îi aruncă o privire şi rânji.

– Zdrențe Dothraki. Acum vrei să mă îmbraci tu?

– Te rog... te vor răcori şi-ți va fi mai bine în ele şi m-am gândit... Poate dacă te îmbraci ca ei, ca Dothrakii... Dany nu ştia cum s-o spună fără să trezească balaurul din el.

– În curând o să vrei să-mi împleteşti părul.

– Niciodată n-aş... De ce era întotdeauna atât de brutal? Nu voia decât să-l ajute. Nu ai dreptul la împletituri, încă nu ai câştigat nici o victorie.

N-ar fi trebuit să spună asta. Furia erupse în ochii săi

liliachii, dar nu îndrăzni s-o lovească, nu cu slujnicele ei de față şi cu războinicii *khas*-ului afară. Viserys ridică mantia şi o mirosi.

– Asta pute a bălegar. Poate că ar trebui s-o folosesc drept pătură pentru cal.

– Am pus-o pe Doreah s-o coasă special pentru tine, îi spuse ea, rănită. Aceste veşminte sunt potrivite şi pentru un *khal.*

– Eu sunt Lordul celor Şapte Regate, nu un sălbatic tăvălit prin iarbă, cu clopoței prin păr, scuipă Viserys. O înşfacă de braț. Uiți cine eşti, curvă! Crezi că burtosul ăla te va proteja dacă trezeşti balaurul?

Degetele sale se înfipseseră dureros în brațul ei şi, pentru o clipă, Dany se simți din nou copilă, smiorcăindu-se înaintea furiei lui. Căută cu cealaltă mână şi apucă primul lucru pe care-l găsi, centura pe care sperase să i-o dăruiască, un lanț greu de medalioane ornate, din bronz. O răsuci cu toată forța ei. Lovitura îl prinse în plină față. Viserys îi dădu drumul. Pe obrajii săi începu să curgă sânge, acolo unde muchia unuia dintre medalioane îi despicase pielea.

– Tu eşti cel care uită cine e, îi spuse Dany. Nu ai învățat *nimic* din ziua aceea pe câmp? Pleacă acum, înainte să-mi chem *khas*-ul să te azvârle afară. Şi roagă-te ca Drogo să nu afle de asta, pentru că-ți va deschide pântecul şi-şi va băga mațele pe gât.

Viserys sări în picioare.

– Când voi avea regatul meu, vei regreta această zi, curvă.

Ieşi ținându-se de fața sfâşiată, lăsând darurile neatinse.

Picături de sânge pătaseră frumoasa mantie de mătase. Dany strânse țesătura moale la obraz şi se aşeză cu picioarele încrucişate, pe una dintre saltelele sale de dormit.

– Cina este gata, *khaleesi,* anunță Jhiqui.

– Nu mi-e foame, spuse Dany întristată. Se simți, dintr-odată, foarte obosită. Împărțiți mâncarea între voi şi trimiteți-i ceva şi lui Ser Jorah, dacă vreți. După o clipă adăugă: Vă rog, aduceți-mi ouăle de dragon.

Irri îi aduse oul cu cochilia de un verde-închis; picături de bronz luciră printre solzii săi când îl întoarse în mâinile ei mici. Dany se ghemui pe saltea, trăgându-şi mantia de mătase fină peste ea şi ținând oul în golul dintre pântecul

umflat şi sânii ei mici şi fragezi. Îi plăcea să țină ouăle. Erau atât de frumoase, iar uneori, fiind atât de aproape de ele, o făceau să se simtă mai puternică, mai curajoasă cumva, de parcă şi-ar fi tras puterea din acei dragoni pietrificați închişi înăuntru.

Stătea acolo, ținând oul, când simți copilul mişcându-se în ea... de parcă s-ar fi întins afară, frate spre frate, sânge către sânge.

– *Tu* eşti dragonul, îi şopti Dany, *adevăratul* dragon. Ştiu asta. O ştiu. Şi zâmbi, adormind şi visându-se acasă.

BRAN

Cădea o ninsoare uşoară. Bran putea simți fulgii pe fața sa, topindu-se când îi atingeau pielea precum cea mai fină ploaie. Se înălță pe spinarea calului său, privind cum grilajul de fier era ridicat. Încerca să rămână calm, deşi inima i se zbătea în piept.

– Eşti gata? îl întrebă Robb.

Bran dădu din cap, încercând să nu-şi arate frica. Nu mai ieşise din Winterfell de când căzuse, însă era hotărât să călărească acum la fel de mândru ca orice cavaler.

– Atunci, să-i dăm drumul. Robb dădu pinteni armăsarului său alb-cenuşiu, iar calul trecu pe sub grilajul de fier.

– Du-te, îi şopti Bran iepei sale.

O atinse uşor pe gât, iar mica mânză castanie o luă înainte. Bran îi dăduse numele Dansatoarea. Avea doi ani şi Joseth spunea că era mai deşteaptă decât orice alt cal. O dresaseră special, să răspundă la frâu, la voce şi atingere. Până acum, Bran nu călărise cu ea decât prin curte. Prima dată, Joseth şi Hodor o conduseseră de dârlogi, în vreme ce Bran stătea pe spinarea ei, în şaua mare, pe care i-o concepuse Pezevenghiul, dar în ultimele două săptămâni o călărise singur, mergând la trap în cerc şi tot în cerc, prinzând curaj cu fiecare tur făcut.

Trecură pe sub postul de gardă de la poartă, dincolo de zidurile exterioare. Vară şi Vântul Cenuşiu veneau sărind pe lângă ei, adulmecând. Foarte aproape călărea Theon Greyjoy, cu arcul său lung şi cu o tolbă de săgeți cu vârful lat; avea de gând să doboare o căprioară, le spusese. Era urmat de patru oameni din gardă, cu cămăşi de zale şi coifuri, şi de Joseth, un grăjdar slab ca un țâr, pe care Robb îl numise îngrijitor peste cai câtă vreme ce Hodor lipsea. Maester Luwin încheia coloana, călărind pe un măgar. Lui Bran i-ar fi plăcut mai mult dacă el şi Robb ar fi plecat singuri, numai ei doi, însă Hal Mollen nici nu voise să audă de aşa ceva, iar Maester Luwin îl susținuse. Dacă Bran cădea de pe cal sau se rănea, maesterul era hotărât să fie pe aproape.

Dincolo de castel se întindea o piață, dar tarabele sale de lemn erau goale acum. Trecură pe străzile mocirloase ale satului, dincolo de şirurile de case mici, din bârne şi piatră

neşlefuită. Mai puțin de una din cinci era locuită, fuioare subțiri de fum se învârtejeau din coşurile lor. Restul caselor se umpleau una câte una, pe măsură ce se făcea mai frig. Când cădea zăpada şi vânturile înghețate se rostogoleau urlând dinspre nord, zicea Bătrâna Nan, țăranii îşi părăseau câmpurile lor înghețate şi avanposturile îndepărtate, îşi încărcau căruțele, şi cătunul de iarnă revenea la viață. Bran nu mai văzuse asta niciodată, însă Maester Luwin spunea că ziua se apropia tot mai mult. Sfârşitul verii îndelungate bătea la uşă. *Venea iarna.*

Câțiva săteni se uitară neliniştiți spre lupii străvechi când trecură călăreții, iar unul dintre bărbați lăsă lemnele pe care le căra şi dispăru în grabă, cu teamă, însă majoritatea oamenilor din cătun se obişnuiseră cu prezența lor. Se lăsară într-un genunchi când dădură cu ochii de băieți, iar Robb îl salută pe fiecare cu o înclinare regească din cap.

Cum picioarele sale nu puteau să se strângă, mişcarea legănată a calului îl făcu pe Bran să stea nesigur în primele momente, însă şaua sa uriaşă, cu capătul gros şi speteaza ridicată, îl ținea confortabil, iar curelele de pe piept şi coapse nu-l lăsau să cadă. După o vreme, ritmul mişcării începu să i se pară aproape natural. Teama i se risipi, iar pe fața sa se deschise un zâmbet neîncrezător.

Două fete care serveau la mese stăteau sub firma Buşteanului Fumegând, berăria locală. Când Theon Greyjoy le strigă, cea mai tânără se înroşi şi-şi acoperi fața. Theon îşi îmboldi calul ca să ajungă lângă Robb.

– Scumpă Kyra, zise el râzând. Se foieşte ca o nevăstuică în pat, dar spune-i un cuvânt pe stradă şi se înroşeşte toată, ca o fată mare. Ți-am povestit vreodată de noaptea în care ea şi Bessa...

– Nu acum, când poate auzi şi fratele meu, Theon, îl preveni Robb, aruncând o privire spre Bran.

Bran se uită în altă parte, prefăcându-se că nu auzise nimic, însă putea simți ochii lui Greyjoy ațintiți asupra sa. Fără îndoială că zâmbea. Zâmbea foarte mult, de parcă lumea ar fi fost o glumă secretă, pe care numai el era destul de isteț ca s-o priceapă. Robb părea să-l admire pe Theon şi-i plăcea compania lui, însă Bran nu fusese niciodată încântat de păzitorul tatălui său. Robb se apropie.

– Te descurci bine, Bran.

– Vreau să merg mai repede, răspunse el. Robb zâmbi.

– După cum ți-e voia.

Îşi imboldi armăsarul la trap. Lupii goniră după el. Bran pocni tare din frâie, iar Dansatoarea mări pasul. Auzi strigătul lui Greyjoy şi tropotul de copite din urma sa. Mantia i se ridică pe lângă el, fluturând în vânt, iar zăpada părea că e azvârlită în față. Robb era la o distanță bună înaintea lui, uitându-se din când în când peste umăr, să fie sigur că Bran şi ceilalți îl urmau. Plesni din nou din frâie. Uşoară ca mătasea, Dansatoarea intră în galop. Distanța se micşoră. Când îl ajunse pe Robb, la marginea pădurii, la trei kilometri depărtare de cătunul de iarnă, îi lăsaseră pe ceilalți mult în urmă.

– Pot să *călăresc!* strigă Bran, râzând. Se simțise aproape la fel de bine ca în zbor.

– M-aş lua la întrecere cu tine, dar mă tem că ai să câştigi.

Tonul lui Robb era destins şi glumeț; totuşi Bran putea spune că era ceva ce-l tulbura pe fratele său, dincolo de zâmbetul lui.

– Nu vreau să mă iau la întrecere. Bran se uită în jurul lui, căutând lupii străvechi. Amândoi dispăruseră în pădure. L-ai auzit pe Vară urlând noaptea trecută?

– Şi Vântul Cenuşiu a fost neliniştit, zise Robb. Părul său roşcat crescuse lățos şi ciufulit, iar o şuviță roşiatică îi atârna până la falcă, făcându-l să arate mai bătrân decât cei cincisprezece ani ai lui. Uneori, cred că ştiu anumite lucruri... simt anumite lucruri... Nici nu ştiu cât pot să-ți spun, Bran. Aş vrea să fii mai mare.

– Am opt ani acum! zise el. Opt nu este cu mult mai puțin decât cincisprezece, şi sunt moştenitor al Winterfellului, după tine.

– Aşa este. Robb părea întristat, ba chiar şi puțin speriat. Bran, trebuie să-ți spun ceva. A venit o pasăre noaptea trecută. De la Debarcaderul Regelui. Maester Luwin m-a trezit.

Bran simți o sfârşeală bruscă. *Aripi negre, cuvinte întunecate,* spunea întotdeauna Bătrâna Nan, iar în ceea ce privea cuvintele, corbii dovediseră adevărul proverbului. După ce Robb îi răspunsese Lordului Comandant al Rondului de Noapte, pasărea venită înapoi adusese vestea că unchiul Benjen tot nu era de găsit. Apoi sosise un mesaj din

Eyrie, de la mama, însă nici acesta nu adusese veşti bune. Nu spunea când avea de gând să revină acasă, ci numai că îl luase prizonier pe Pezevenghi. Lui Bran îi plăcuse puțin de omuleț, totuşi numele *Lannister* îi trimitea fiori reci pe şira spinării. Era ceva cu Lannisterii, ceva ce ar fi trebuit să-şi amintească, însă când încerca să se gândească la asta, îl lua amețeala şi stomacul i se strângea, devenind tare ca piatra. Robb petrecuse mare parte din ziua aceea încuiat în spatele uşilor, împreună cu Maester Luwin, Theon Greyjoy şi Hallis Mollen. După aceea, fuseseră trimişi călăreți, pe armăsari iuți, cu poruncile lui Robb spre nord. Bran auzise vorbindu-se de Şanțul Cailin, vechiul avanpost pe care-l construiseră Primii Oameni, pe vârful Gâtului. Nimeni nu-i spunea ce se întâmplă, dar ştia că nu era bine.

Iar acum, un alt corb, un nou mesaj. Bran se agăță de o speranță.

– Pasărea era de la mama? Vine acasă?

– Mesajul era de la Alyn, de la Debarcaderul Regelui. Jory Cassel e mort. La fel şi Wyl şi Heward. Ucişi de Regicid. Robb îşi ridică fața spre ninsoare, iar fulgii i se topiră pe obraji. Zeii să-i odihnească.

Bran nu ştia ce să spună. Se simțea de parcă ar fi fost lovit. Jory fusese căpitanul gărzii la Winterfell încă dinainte de a se fi născut el.

– L-au ucis pe Jory? îşi amintea momentele când Jory îl fugărise peste tot, pe acoperişuri. Îl putea vedea mergând prin curte în cămaşa de zale şi platoşă, sau stând la locul său obişnuit, pe banca din Sala Mare, glumind în timp ce mânca. De ce ar fi vrut cineva să-l ucidă pe Jory?

Robb clătină din cap, cu durerea clar oglindită în ochi.

– Nu ştiu şi... Bran, ăsta nu-i lucrul cel mai rău. Tata a fost prins sub calul lui căzut în timpul luptei. Alyn spune că piciorul i-a fost zdrobit şi... Maester Pycelle i-a dat lapte de mac, dar nu sunt singuri când... când... Tropotul cailor îl făcu să privească pe drum, spre locul în care goneau Theon şi ceilalți. Ei, îşi va reveni, încheie el. Îşi puse mâna pe mânerul sabiei şi aborda un ton solemn: Bran, îți promit, indiferent ce se va întâmpla, nu voi lăsa fapta asta nepedepsită.

Ceva din tonul său îl făcu pe Bran şi mai temător.

– Ce o să faci? întrebă el, când Theon îşi struni calul lângă

ei.

– Theon crede că ar trebui să ridic flamurile, zise Robb.

– Sânge pentru sânge.

Pentru prima dată, Greyjoy nu mai zâmbea. Fața sa suptă, întunecată, avea o expresie flămândă, iar peste ochi îi căzuse părul negru.

– Numai lorzii pot ridica flamurile, zise Bran, în timp ce ninsoarea cădea peste tot în jur.

– Dacă tatăl tău moare, rosti Theon, Robb va fi Lord de Winterfell.

– Nu *va* muri! strigă Bran. Robb îi luă mâna.

– Nu va muri, spuse el calm. Totuşi... onoarea întregului nord se află în mâinile mele acum. Când tatăl nostru şi-a luat rămas-bun de la noi, mi-a spus să fiu tare, pentru tine şi pentru Rickon. Sunt aproape un bărbat în putere, Bran.

El se înfiora.

– Aş vrea să se fi întors mama, spuse el pe un ton jalnic. Se uită împrejur după Maester Luwin; măgarul lui era vizibil la mare distanță, urcând la trap o creastă. Şi Maester Luwin zice să ridici flamurile?

– Maester este un bătrân sfios, făcu Theon.

– Tata îi asculta întotdeauna sfaturile, îi aminti Bran fratelui său. Şi mama.

– Le ascult şi eu, insistă Robb. Ascult pe toată lumea.

Bucuria pe care o simțise Bran călărind dispăruse, topită precum fulgii de zăpadă pe fața lui. Nu cu mult timp în urmă, gândul că Robb ar putea ridica flamurile şi că s-ar fi putut duce la război l-ar fi umplut de entuziasm, dar acum simțea doar oroare.

– Ne putem întoarce acum? întrebă el. Mi-e frig. Robb aruncă o privire în jur.

– Trebuie să găsim lupii. Mai poți să rabzi puțin?

– Pot să merg la fel de mult ca tine.

Maester Luwin îl avertizase să nu lungească deplasarea, de teama rosăturilor provocate de şa, însă Bran n-ar fi recunoscut o slăbiciune în fața fratelui său. Era deja sătul de modul în care se agitau toți în jurul lui şi-l întrebau mereu cum se simțea.

– Atunci, să-i vânăm pe vânători, zise Robb.

Unul lângă celălalt, îşi îmboldiră caii dincolo de drumul regelui şi se avântară în Pădurea Lupului. Theon li se aşeză

în spate şi-i urmă, vorbind şi glumind cu soldaţii din gardă.

Era bine sub copaci. Bran o strunea pe Dansatoare la mers, ţinându-i frâiele uşor şi privind de jur împrejur pe măsură ce înaintau. Cunoştea pădurea, dar zăcuse atât timp ţintuit la Winterfell, încât i se părea că o vedea pentru prima dată. Nările i se umplură de mirosuri; mireasma tare şi proaspătă a acelor de pin, mirosul reavăn al frunzelor putrede, aromele de mosc sălbatic şi izul focurilor îndepărtate... Surprinse cu privirea o veveriţă neagră, mişcându-se pe crengile acoperite cu zăpadă ale unui stejar, şi se opri să studieze plasa argintie ţesută de o împărătească a păianjenilor.

Theon şi ceilalţi rămaseră tot mai în urmă, până ce Bran nu le mai putu auzi glasurile. Din faţă răzbătea un clipocit vag de apă vijelioasă. Se auzi din ce în ce mai tare, până când ajunseră la pârâu. Ochii începură să-l usture de lacrimi.

– Bran? întrebă Robb. Ce-i cu tine? El scutură din cap.

– Mi-am amintit ceva. Jory ne-a adus o dată aici, să pescuim păstrăvi. Tu, eu şi Jon. Îţi aminteşti?

– Îmi amintesc, zise Robb cu voce slabă, încărcată de tristeţe.

– N-am prins nimic atunci, făcu Bran, dar Jon mi-a dat mie peştii lui, pe drumul înapoi spre Winterfell. O să-l mai vedem vreodată pe Jon?

– L-am văzut pe unchiul Benjen când a venit regele în vizită, îi aminti Robb. Şi Jon ne va vizita, ai să vezi.

Pârâul curgea de la înălţime, cu apele repezi. Robb descăleca şi-şi conduse calul prin vad. În părţile cele mai adânci, apa-i ajungea până la şold. Îşi priponi calul de un copac, pe partea cealaltă, şi se aventură înapoi după Bran şi Dansatoare. Curentul făcea spume în jurul rocilor şi rădăcinilor, iar Bran putea simţi stropii de apă pe faţă în vreme ce Robb îl conducea. Asta-l făcu să zâmbească. Pentru o clipă, se simţi din nou puternic şi întreg. Se uită în sus, spre copaci, şi se visă căţărându-se pe ei, chiar în vârf, cu întreaga pădure întinzându-se sub el.

Înaintaseră mult în partea cealaltă când auziră un urlet, un vaiet prelung şi crescător, care răzbătea printre copaci ca un vânt rece. Bran îşi ridică fruntea să asculte.

– Vară, spuse el.

Nici nu vorbise bine, că un al doilea urlet se alătură primului.

– Au ucis ceva, zise Robb încălecând din nou. Mai bine mă duc şi-i aduc înapoi. Aşteaptă aici, Theon şi ceilalţi trebuie să sosească imediat.

– Vreau să merg cu tine, zise Bran.

– Îi găsesc mai repede dacă merg singur.

Robb dădu pinteni armăsarului său şi dispăru printre copaci. Odată ce plecă, pădurea păru că se strânge în jurul lui Bran. Ninsoarea cădea şi mai tare acum. Acolo unde atingea pământul se topea, însă peste tot în jurul lui, pe pietre şi rădăcini şi crengi, era o pătură subţire de alb. Pe când aştepta, îşi dădu seama cât de incomod stătea. Nu-şi mai putea simţi picioarele, care atârnau inutile în scări, însă cureaua din jurul pieptului era strânsă şi-l rodea, iar ninsoarea topită îi udase mănuşile şi-i îngheţaseră mâinile. Se întrebă ce-i întârzia atât pe Theon şi Maester Luwin, pe Joseth şi pe ceilalţi.

Când auzi foşnetul frunzelor, trase de frâu ca să o facă pe Dansatoare să se întoarcă, aşteptându-se să-şi vadă prietenii, însă bărbaţii care ieşiră pe malul pârâului îi erau necunoscuţi.

– Ziua bună, spuse el speriat. Dintr-o privire, Bran observă că nu erau nici pădurari, nici ţărani. Îşi dădu brusc seama cât de bogat era îmbrăcat. Tunica sa era nouă, din lână de un cenuşiu-închis, cu nasturi argintii, iar un ac masiv, din argint, îi ţinea pe umeri mantia tivită cu blană. Cizmele şi mănuşile erau căptuşite cu blană.

– Eşti singur, da? zise cel mai înalt dintre ei, un bărbat pleşuv, cu o faţă tăbăcită de vânt. Pierdut prin Pădurea Lupului, bietul băiat.

– Nu m-am pierdut. Lui Bran nu-i plăcea felul tn < * re-l priveau străinii aceştia. Numără patru, dar câini ¡11 toarse capul, mai văzu doi în spatele său. Fratele meu .i plecat de lângă mine doar acum o clipă, iar garda mea va fi aici imediat.

– Garda ta, zici? glăsui un al doilea bărbat. O barba rară şi cenuşie îi acoperea faţa suptă. Şi ce păzesc ei, domnişorule? Acul de argint pe care-l văd pe mantia ta?

– Drăguţ, se auzi o voce de femeie.

Abia dacă arăta ca o femeie; înaltă şi subţire, cu acelaşi

chip aspru ca al celorlalți, cu părul ascuns într-un coif deschis, de forma unui castron. Sulița pe care o ducea era din stejar negru, cu un vârf din oțel ruginit.

– Ia hai să ne uităm, zise insul masiv şi chel.

Bran îl privi neliniştit. Hainele bărbatului erau murdare, roase până ce aproape că se rupseseră în bucăți, peticite ici şi colo cu stofă maro şi albastră sau verde-închis, decolorate până la cenuşiu, în afară de mantia care trebuie că fusese, cândva, neagră. Cel cu barba rară şi cenuşie purta şi el zdrențe negre. Dintr-odată, Bran îşi aminti de fugarul pe care-l decapitase tatăl său în ziua în care găsiseră puii de lup; şi bărbatul acela era îmbrăcat tot în negru, iar tatăl său spusese că era un dezertor din Rondul de Noapte. *Nici un bărbat nu este mai periculos,* şi-l aminti pe Lordul Eddard spunând. *Dezertorul ştie că viața sa nu mai valorează nimic dacă este prins, aşa că nu se va da în lături de la nici o crimă, indiferent cât de ticăloasă ori crudă ar fi.*

– Acul, băiete, ceru uriaşul şi întinse mâna.

– Vom lua şi calul, spuse altcineva, o femeie mai scundă decât Robb, cu o față lată şi plată şi părul galben, lins.

Descăleca, şi încă repede. Un cuțit îi alunecă din mânecă direct în mâna ei, iar tăişul era zimțat ca un fierăstrău. ■

– Nu, replică Bran. Nu pot să...

Bărbatul masiv înşfacă frâul înainte ca Bran să se fi putut gândi să o întoarcă pe Dansatoare şi să pornească în galop.

– Ba poți, domnişorule... şi o vei face, dacă ştii ce-i bine pentru tine.

– Stiv, uită-te, e legat de şa. Femeia înaltă arătă cu vârful suliței. Poate că grăieşte adevărat.

– Curele, zici? întrebă Stiv. Trase un pumnal dintr-o teacă de la cingătoare. Există o cale de a rezolva şi cu curelele.

– Eşti olog? întrebă femeia scundă. , '| Bran se aprinse.

– Sunt Brandon Stark de Winterfell şi ar fi mai bine să dai drumul calului, ori o să muriți cu toții.

Bărbatul sfrijit, cu fața năpădită de bărbuța cenuşie, izbucni în râs.

– Băiatul e un Stark, într-adevăr. Numai un Stark este suficient de prost încât să amenințe atunci când cineva mai isteț s-ar milogi.

– Taie-i cocoşelul şi îndeasă-i-l în gură, sugeră scundaca. Asta ar trebui să-l facă să tacă.

– Eşti la fel de proastă pe cât eşti de urâtă, Hali, zise femeia înaltă. Băiatul nu valorează nimic mort, dar viu... Zeii fie blestemați, ia gândiți-vă cât ar da Mance pentru a-l avea prins pe vreunul din sângele lui Benjen Stark!

– Mance fie blestemat, înjură bărbatul uriaş. Vrei să te întorci acolo, Osha? Eşti şi mai proastă. Crezi că arătărilor în alb le-ar păsa dacă ai avea un prizonier? Se întoarse înapoi spre Bran şi-i tăie cureaua din jurul coapselor. Pielea se desprinse cu un oftat.

Lovitura fusese iute şi abilă, tăind adânc. Privind în jos, Bran văzu carnea dezgolită, acolo unde lâna jambierelor fusese tăiată. Începu să-i curgă sânge. Privea cum se lățea pata roşie, începând să se simtă amețit, curios de detaşat, fără nici o durere, nici măcar cea mai mică senzație. Uriaşul mormăi surprins.

– Lasă fierul jos acum, şi-ți promit o moarte rapidă şi fără dureri, strigă Robb.

Bran se uită în sus, animat de o speranță disperată, şi avea toate motivele. Puterea cuvintelor era însă diminuată de felul în care glasul său ceda sub presiune. Era călare, iar hoitul însângerat al unui elan atârna în spatele calului. Ținea sabia în mâna înmănuşată.

– Fratele, spuse bărbatul cu fața cenuşie, țepoasă.

– E unul tare aprig, zise batjocoritoare scundaca. Vrei să lupți cu noi, băiete?

– Nu fii prost, flăcăule. Eşti singur contra şase. Femeia înaltă, Osha, îşi coborî sulița. Coboară de pe cal şi aruncă sabia. Îți vom mulțumi din suflet pentru armăsar şi pentru carne, iar tu şi fratele tău veți putea pleca.

Robb fluieră. Se auzi un zgomot slab, de paşi uşori şi frunze ude. Tufele căzură în lături, crengile joase ale copacilor îşi cedară zăpada acumulată, iar Vântul Cenuşiu şi Vara țâşniră din verdeață. Vara adulmecă în aer şi mârâi.

– Lupi, icni Hali.

– Lupi străvechi, adăugă Bran. Deşi încă nu crescuseră de-a binelea, erau la fel de mari ca oricare alt lup văzut de el până acum, însă diferențele erau uşor de observat, dacă ştiai la ce să te uiți. Maester Luwin şi Farlen, dresorul de câini, îl învățaseră. Un lup străvechi avea capul mai mare şi picioarele mai lungi, proporțional cu trupul, iar nasul şi maxilarul erau mai pronunțate şi mai subțiri. Aveau ceva

sumbru şi înspăimântător, cum stăteau acolo, printre fulgii de zăpadă. Urme de sânge proaspăt pătau botul Vântului Cenuşiu.

– Câini, făcu dispreţuitor uriaşul pleşuv. Totuşi, am auzit că nimic nu-i mai potrivit decât o mantie din blană de lup când e vorba să te încălzeşti noaptea. Făcu un gest scurt. Omorâţi-i!

Robb strigă: *Winterfell!* Şi dădu pinteni calului. Armăsarul se aruncă în jos spre mal, iar zdrenţăroşii îi tăiară calea. Un bărbat cu o secure se repezi înainte, nepăsător» Sabia lui Robb îl izbi în faţă cu un clănţănit oribil şi iscă un jet de sânge de un roşu-deschis. Bărbatul cu faţa suptă şi ţepoasă se întinse spre dârlogi, apucându-i pentru o clipită... dar Vântul Cenuşiu sări pe el, trântindu-l la pământ. Căzu cu spatele în pârâu, cu un pleoscăit şi un urlet, bătând disperat apa cu cuţitul, în timp ce capul i se scufundă. Lupul străvechi sări după el, iar apa albicioasă se coloră în roşu, acolo unde dispăruseră amândoi.

Robb şi Osha schimbau lovituri la mijlocul apei. Suliţa ei lungă era ca un şarpe cu cap de oţel, ţâşnind spre pieptul lui o dată, de două ori, de trei ori, însă Robb para fiecare lovitură cu sabia sa lungă, azvârlind vârful într-o parte. La a patra lovitură sau a cincea, femeia înaltă se întinse prea mult şi-şi pierdu echilibrul, doar pentru o clipă. Robb şarjă, doborând-o.

La câţiva paşi distanţă. Vară ţâşni şi se repezi la Hali. Cuţitul se avântă spre coaste. Vară alunecă, mârâind, şi se lansă din nou. De data asta, fălcile se închiseră în jurul gleznei ei. Ţinând cuţitul cu ambele mâini, femeia pirpirie lovi în jos, însă lupul nu părea să simtă lama. Se desprinse o clipă, cu botul plin de piele, pânză şi carne însângerată. Când Hali se împiedică şi căzu, se repezi din nou la ea, aruncând-o pe spate, iar colţii îi sfâşiară burta.

Cel de-al şaselea om fugi de la locul carnagiului... dar nu ajunse departe. Pe când alerga în sus pe partea îndepărtată a malului, Vântul, Cenuşiu ieşi din pârâu, leoarcă de apă. Se scutură şi se avântă în urma celui care alerga, retezându-i tendoanele dintr-o singură muşcătură, şi aruncându-i-se spre gât, când bărbatul care urla alunecă înapoi, spre apă.

Şi atunci nu mai rămase nimeni, în afară de uriaşul Stiv. Prinse curelele de pe pieptul lui Bran, îl apucă de braţ şi-l

trase. Bran căzu. Se prăbuşi pe pământ, cu picioarele chircite sub el, cu unul în apă. Nu putea simți răceala pârâului, dar simți oțelul când Stiv îi apăsă pumnalul pe gât.

– Înapoi, avertiză bărbatul, sau îi tai băiatului beregata, jur.

Robb îşi struni calul, răsuflând din greu. Furia îi dispăru din ochi, iar brațul cu care ținea sabia căzu moale.

În acel moment, Bran văzu totul. Vară o sfârteca pe Hali, trăgând şerpi lucioşi şi albaştri din burta ei. Ochii ei erau mari şi holbați. Bran nu putea spune dacă mai trăia sau nu. Bărbatul cu barba cenuşie şi cel cu securea zăceau nemişcați, însă Osha era în genunchi, târându-se spre sulița ei căzută. Vântul Cenuşiu lipăi spre ea, cu apa picurând de pe el.

– Cheamă-l, strigă uriaşul. Cheamă-i pe amândoi, ori băiatul olog va muri acum!

– Vânt Cenuşiu, Vară, la mine! zise Robb.

Lupii străvechi se opriră şi îşi întoarseră capetele. Vântul Cenuşiu alergă înapoi spre Robb. Vară rămase pe loc, cu ochii pe Bran şi pe omul de lângă el. Mârâi. Nasul îi era umed şi roşu, iar ochii-i ardeau.

Osha se folosi de capătul suliței pentru a se ridica în picioare. Sângele-i curgea din rana de pe partea de sus a brațului, acolo unde o tăiase Robb. Bran putea vedea transpirația curgând pe fața uriaşului. Îşi dădu seama că Stiv era la fel de speriat ca el.

– Starkii, mormăi bărbatul, ticăloşii de Stark. Apoi ridică glasul. Osha, omoară lupii şi ia sabia.

– Omoară-i singur, răspunse ea. Eu nu mă apropii de monştrii ăştia. ^'

Preț de o clipă, Stiv rămase descumpănit. Mâna-i tremura; Bran simți un fir de sânge acolo unde cuțitul îi apăsa gâtul. Duhoarea bărbatului îi umplea nările; duhnea a frică.

– Tu, i se adresă el lui Robb. Ai vreun nume?

– Sunt Robb Stark, moştenitorul Winterfellului.

– Ăsta-i fratele tău?

– Da.

– Dacă vrei să mai trăiască, să faci ce-ți spun eu. Descălecă.

Robb ezită un moment. Apoi încet, deliberat, descălecă ținând sabia în mână.

– Acum, ucide lupii. Robb nu se clinti.

– Fă-o. Lupii, sau băiatul.

– *Nu!* țipă Bran.

Dacă Robb ar fi făcut ce i se cerea, Stiv i-ar fi ucis, oricum, pe amândoi, odată ce lupii străvechi ar fi fost morți. Bărbatul pleşuv îl apucă de păr cu mâna liberă şi-l răsuci cu cruzime, până ce Bran începu să scâncească de durere.

– Ține-ți gura, ologule, auzi? Îi răsuci părul şi mai tare. *Mă auzi?*

Din pădurea din spatele lor se auzi un sunet surd. Stiv scoase un icnet scurt când un băț de jumătate de cot, cu țepi, îi explodă dintr-odată în piept. Săgeata era de un roşu strălucitor şi fusese vopsită cu sânge.

Pumnalul căzu de lângă gâtul lui Bran. Uriaşul se clătină şi se prăbuşi cu fața în jos, în apele pârâului. Săgeata se frânse sub el. Bran privi cum viața i se scurgea în unde.

Osha se uită în jur când soldații din garda lordului Stark se iviră de sub copaci, cu armele în mâini. Aruncă sulița.

– Milă, stăpâne, se rugă ea de Robb.

Soldații aveau o expresie ciudată pe față, pe când cercetară scena măcelului. Priviră lupii nesiguri, iar când Vară reveni la hoitul lui Hali, să înfulece, Joseth scăpă cuțitul şi alergă în tufişuri, vomitând. Chiar şi Maester Luwin părea şocat când ieşi de după un copac, dar numai pentru o clipă. Apoi scutură din cap şi traversă apele, venind lângă Bran.

– Eşti rănit?

– M-a tăiat la picior, zise el, dar nu am simțit nimic. Când Maester Luwin îngenunche ca să-i examineze rana, Bran întoarse capul. Theon Greyjoy stătea lângă un copac, cu arcul în mână. Zâmbea. Întotdeauna zâmbea. Pe pământul moale de la picioarele sale erau înfipte şase săgeți, dar nu fusese nevoie decât de una.

– Un duşman mort are frumusețea lui, anunță el.

– Jon spunea întotdeauna că eşti un dobitoc, Greyjoy, făcu Robb ridicând glasul. Ar trebui să te leg în fiare, în curte, şi să-l las pe Bran să exerseze pe tine tragerea cu arcul.

– Ar trebui să-mi mulțumeşti pentru că i-am salvat viața fratelui tău.

– Ce-ar fi fost dacă ratai ținta? zise Robb. Ce s-ar fi

întâmplat dacă îl răneai doar? Dacă-i făceai mâna să zvâcnească sau dacă l-ai fi lovit pe Bran? Nu ştiai dacă purta sau nu pieptar, nu i-ai putut vedea decât mantia. Ce s-ar fi întâmplat atunci cu fratele meu? Te-ai gândit vreo clipă la *asta,* Greyjoy?

Zâmbetul lui Theon pieri. Înălță mohorât din umeri şi începu să-şi adune săgețile de jos, una câte una. Robb se uită spre străjerii săi.

– Voi unde ați fost? îi întrebă. Eram sigur că sunteți foarte aproape, în spatele nostru.

Oamenii schimbară priviri nefericite.

– Vă urmam, stăpâne, zise Quent, cel mai tânăr dintre ei, cu o barbă ca un puf moale, castaniu. Dar l-am aşteptat pe Maester Luwin, să vină din urmă pe catârul său, vă cerem iertare, iar apoi, ei bine, după cum s-a nimerit...

Aruncă o ocheadă spre Theon şi apoi se uită în altă parte, tulburat.

– Luasem urma unui curcan, explică Theon, iritat de întrebare. De unde era să ştiu că l-ai lăsat pe băiat singur?

Robb întoarse capul să-l privească încă o dată pe Theon. Bran nu-l mai văzuse niciodată atât de furios; totuşi, nu spuse nimic. În cele din urmă, îngenunche lângă Maester Luwin.

– Cât rănit de fratele meu?

– N-are decât o zgârietură. Doi dintre ei sunt înveşmântați în negru, îi spuse lui Robb în timp ce curăța rana cu o pânză umezită.

Robb privi în locul unde Stiv era lățit în apele pârâului, zdrențele lui negre legănându-se spasmodic, după cum le mişcau apele vijelioase.

– Dezertori din Rondul de Noapte, spuse el mohorât. Trebuie să fi fost nişte smintiți, să vină atât de aproape de Winterfell.

– Sminteala şi disperarea sunt, uneori, greu de deosebit, făcu Maester Luwin.

– Îi îngropăm, stăpâne? întrebă Quent.

– Ei nu ne-ar fi îngropat pe noi, răspunse Robb. Taie-le capetele, le trimitem la Winterfell. Lasă restul pentru corbii hoitari.

– Şi asta? Quent arătă cu degetul spre Osha.

Robb se duse la ea. Femeia era cu un cap mai înaltă decât

el, dar căzu în genunchi la apropierea lui.

– Lăsați-mi viața, lordul meu, şi sunt a dumneavoastră.

– A mea? Ce să fac eu cu o sperjură?

– Nu am încălcat nici un jurământ. Stiv şi Wallen au fugit de pe Zid, nu eu. Corbii negri nu au loc pentru femei.

Theon Greyjoy se apropie agale de ei.

– Las-o lupilor, îl îndemnă el pe Robb. Ochii femeii cătară spre ceea ce mai rămăsese din Hali şi-şi mută repede privirea. Se înfiora. Chiar şi soldații din gardă păreau îngrețoşați.

– E doar o femeie, zise Robb.

– O sălbatică, îi spuse Bran. Zicea că ar trebui să mă țină în viață ca să mă ducă plocon lui Mance Rayder.

– Cum te numeşti? o întrebă Robb.

– Osha, dacă nu vă e cu supărare, stăpâne, murmură ea cu acreală.

Maester Luwin se ridică.

– Am putea s-o interogăm.

Bran putu vedea uşurarea oglindită pe fața fratelui său.

– Că bine spui, Maester. Wayn, leagă-i mâinile. Vine cu noi la Winterfell şi va muri sau va trăi – depinde cât adevăr va grăi.

TYRION

– Vrei să mănânci? întrebă Mord cu o căutătură încruntată. În mâna cu degete scurte şi butucănoase ducea o farfurie cu fasole unsuroasă.

Tyrion Lannister era înfometat, dar se feri să lase bruta să-l vadă hămesit.

– O pulpă de miel ar fi numai bună, zise el de pe maldărul de paie murdare din colțul celulei sale. Poate şi cu o garnitură de mazăre cu ceapă, ceva pâine proaspăt coaptă, unt şi o butelcă de vin fiert, să meargă bine pe gât. Sau bere, dacă e mai mic deranjul. Nu încerc să fac pe năzurosul.

– E fasole, spuse Mord. Uite.

Întinse farfuria. Tyrion oftă. Temnicerul era un monument de prostie, cu dinți maronii, putrezi, şi ochi mici, întunecați. Partea stângă a feței sale era stâlcită de o cicatrice, acolo unde o secure îi tăiase urechea şi o parte din obraz. Pe cât era de urât, pe atât era de previzibil, însă Tyrion era cu adevărat flămând. Se întinse spre farfurie.

Mord o trase înapoi, rânjind.

– E aici, zise, ținând-o departe de atingerea lui Tyrion. Piticul se ridică țeapăn în picioare; îl dureau toate încheieturile.

– Trebuie să jucăm această prostie la fiecare masă? Făcu o nouă încercare de a ajunge la fasole.

Mord sări îndărăt, rânjind cu dinții lui putrezi.

– Aici, piticanie. Întinse farfuria la o lungime de braț, afară, acolo unde se termina celula şi începea văzduhul. Nu vrei să mănânci? Aici. Vino aici.

Mâinile lui Tyrion erau prea scurte ca să ajungă la farfurie şi nu avea de gând să se apropie de margine. N-ar fi trebuit decât ca Mord să-l îmbrâncească uşor cu burdihanul lui alb şi Tyrion ar fi sfârşit ca o împroşcătură roşiatică pe pietrele de la Cer, aşa cum pățiseră şi alți prizonieri la Eyrie de-a lungul secolelor.

– Dacă stau să mă gândesc bine, nu mi-e deloc foame, declară el, retrăgându-se într-un colț al celulei.

Mord mârâi şi-şi desfăcu degetele groase. Vântul înşfacă farfuria întorcând-o pe dos, în cădere. Câteva boabe de fasole fură aruncate înapoi spre ei în timp ce restul dispăru. Temnicerul începu să râdă, burdihanul cutremurându-i-se

ca un castron cu budincă. Tyrion simți un val de furie.

– Fiu de fund plin de vărsat, îl repezi el, sper să crapi de cufureală cu sânge.

Pentru asta, Mord îi dădu un şut zdravăn, înfigându-şi cizma cu vârf oțelit între coastele lui Tyrion.

– Îmi retrag cuvintele! icni el, încovrigându-se peste paie.

– Te omor cu mana mea, jur! Uşa grea, prinsă în benzi de oțel, se trânti închizându-se. Tyrion auzi zdrăngănitul cheilor.

Pentru un om de statura lui, fusese pedepsit cu o gură periculos de afurisită, se gândi el, târându-se înapoi în colțul a ceea ce Arrynii numeau, în bătaie de joc, temnița lor. Se încovrigă sub pătura subțire care constituia singurul lui aşternut, holbându-se la strălucirea cerului albastru, gol, şi la munții îndepărtați care păreau că nu se mai termină, dorindu-şi să aibă cu el mantia din blană pe care o câştigase de la Marillion, la zaruri, după ce menestrelul o furase de pe cadavrul şefului briganzilor. Blana mirosea a sânge şi a mucegai, dar era groasă, călduroasă. Mord i-o luase în clipa în care dăduse cu ochii de ea.

Vântul trăgea de pătura lui în rafale, ca nişte gheare ascuțite. Celula era jalnic de mică, chiar şi pentru un pitic. Nici doi metri lungime, iar acolo unde ar fi trebuit să fie un perete, acolo *unde ar fi fost* un perete într-o temniță adevărată, podeaua se termina brusc şi începea cerul. Avea aer curat şi lumină din belşug, iar noaptea vedea stelele şi luna, însă Tyrion ar fi dat toate astea, într-o clipă, pe cea mai rece şi mai întunecată gaură din măruntaiele fortăreței Casterly Rock.

– Ai să zbori, îi promisese Mord când îl azvârlise în celulă. Douăzeci de zile, poate treizeci. Apoi ai să zbori.

Arrynii aveau singura temniță din regat din care prizonierii puteau scăpa după voia lor. În prima zi, după ce-şi făcuse curaj timp de câteva ore, Tyrion se aşezase pe burtă la marginea celulei, scoțându-şi capul cât putea de mult, şi privise în jos. Cerul era la două sute de metri mai jos, iar intre ei nu exista decât văzduhul. Dacă-şi lungea gâtul, putea vedea celelalte celule la dreapta şi la stânga şi deasupra. Era ca o albină într-un fagure, iar cineva-i smulsese aripile.

În celulă era rece, iar vântul urla zi şi noapte, şi ce era

mai rău, podeaua era *înclinată.* Chiar dacă foarte uşor, era destul. Se temea să închidă ochii, de frică să nu se rostogolească în somn şi să se trezească, în plină teroare, în timp ce aluneca dincolo de margine. Nici nu era de mirare că această celulă îi înnebunea pe oameni.

Să mă salveze zeii, scrisese pe zid unul dintre locatarii dinaintea lui folosind ceea ce suspecta că fusese sânge, *albastrul mă cheamă.* Prima dată,. Tyrion se întrebase cine fusese şi ce se întâmplase cu el; mai târziu, decisese că ar fi mai bine să nici nu ştie.

Dacă şi-ar fi ținut gura...

Mizerabilul acela de băiat începuse totul, privind de sus la el, de pe un tron din lemn sculptat, sub flamurile cu luna şi şoimul Casei Arryn. Tyrion Lannister fusese privit de sus întreaga sa viață, dar foarte rar de un băiat de şase ani cu ochi urduroşi, care avea nevoie de perne mari sub el ca să se ajungă la înălțimea unui bărbat.

– El este omul cel rău? întrebase băiatul strângându-şi păpuşa.

– El este, spusese Lady Lysa de pe tronul mai mic de lângă al lui. Era toată în albastru, pudrată şi parfumată pentru pețitorii care-i umpleau curtea.

– E atât de *mic,* zise Lordul de Eyrie chicotind.

– Acesta-i Tyrion Pezevenghiul, din Casa Lannister, care ți-a ucis tatăl. Îşi ridicase vocea ca să fie auzită pe întreaga lungime a Marii Sălii Eyrie, reverberând în pereții albi ca laptele şi în coloanele zvelte, astfel încât să o audă fiecare om. *El a ucis Mâna Regelui!*

– Oh, tot eu l-am omorât şi pe el? spusese Tyrion, ca un smintit.

Acel moment ar fi fost foarte potrivit ca să-şi țină gura închisă şi capul plecat. Acum îşi dădea seama; pe cele şapte iaduri, ştiuse asta şi atunci. Marea Sală a Arrynilor era lungă şi austeră, cu o răceală respingătoare impregnată în pereții de marmură albă cu vinişoare albastre, însă fețele din jurul lui fuseseră de departe mai reci. Puterea lui Casterly Rock era departe, iar aici, în Valea lui Arryn, Lannisterii nu aveau nici un prieten. Supuşenia şi tăcerea ar fi fost cele mai bune paveze ale sale.

Însă starea lui Tyrion fusese prea jalnică pentru a simți asta. Spre ruşinea sa, se împleticise în ultima parte a

ascensiunii de o zi spre Eyrie, picioarele sale pricăjite fuseseră incapabile să-l ducă mai departe. Bronn îl purtase în spate tot restul drumului, iar umilința turnase gaz peste focul furiei sale.

– Pare-se că am fost un omuleț cam ocupat, spusese el cu un sarcasm amar. Mă întreb când am găsit timp să săvârşesc toate aceste omoruri şi ticăloşii.

Ar fi trebuit să-şi fi amintit cu cine avea de-a face. Lysa Arryn şi fiul ei slăbănog şi aproape prostănac nu erau cunoscuți pentru bunătatea sau înțelepciunea lor.

– Pezevenghiule, spusese Lysa cu răceală, îți vei păzi limba aia afurisită şi-i vei vorbi politicos fiului meu, altfel îți promit că vei avea motive să regreți. Aminteşte-ți unde te afli. Aici este Eyrie, iar cei pe care-i vezi în jurul tău sunt cavalerii din Vale, bărbați adevărați, care l-au iubit pe Jon Arryn. Oricare dintre ei ar muri pentru mine.

– Lady Arryn, dacă mi se întâmplă ceva, fratele meu Jaime, va fi bucuros să-i vadă murind chiar.

Chiar în clipa în care scuipase aceste cuvinte, Tyrion le simțise sminteala.

– Poți zbura, Lord Lannister? întrebase Lady Lysa. Au piticii aripi? Dacă nu, ar fi mai înțelept din partea ta să ții pentru tine următoarele amenințări care-ți vin în minte.

– Nu am rostit nici un fel de amenințări, spusese Tyrion, ci o promisiune.

Micul Lord Robert sărise în picioare^ atât de furios, încât scăpase păpuşa.

– Nu ne poți face nimic, uriaşe el. Nimeni nu ne poate atinge aici. Spune-i, mamă, spune-i că nu ne poate face nimic aici.

Obrazul băiatului începuse să se zbată.

– Eyrie este inexpugnabil, declară calmă Lysa Arryn. Îl trase lângă ea pe fiul său, ținându-l în îmbrățişarea protectoare a brațelor ei albe şi grăsulii. Pezevenghiul încearcă să ne sperie, scumpul meu. Lannisterii sunt toți nişte mincinoşi. Nimeni nu se atinge de dragul meu băiat.

Era cât se poate de adevărat; avea, fără îndoială, dreptate. Când văzuse cât îi trebuise ca să ajungă până aici, Tyrion îşi putuse imagina foarte bine ce-ar fi fost pentru un cavaler să facă drumul până sus, luptând în armură, în vreme ce de deasupra curgeau valuri de săgeți şi bolovani, iar duşmanul i

se împotrivea la fiecare pas. Nici măcar *coşmar* nu era un cuvânt potrivit pentru a descrie asta. Nu era de mirare că Eyrie nu fusese cucerit niciodată.

Cu toate acestea, Tyrion nu izbutise să-ţi ţină gura.

– Nu e inexpugnabil, făcuse el, ci mai degrabă incomod.

Tânărul Robert arătase în jos, cu mâna tremurândă.

– Eşti un mincinos! Mamă, vreau să-l văd zburând. Doi străjeri cu mantii azurii îl apucaseră pe Tyrion de mâini, ridicându-l de la podea. Numai zeii ştiau ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu ar fi fost Catelyn Stark de faţă.

– Soră, strigase ea de unde stătea, la picioarele tronurilor. Te implor să-ţi aminteşti că acest om este prizonierul *meu.* Iar eu nu vreau să i se facă nici un rău.

Lysa Arryn privise o clipă cu răceală spre sora ei, apoi se ridicase şi coborâse spre Tyrion, robele ei lungi unduindu-i-se în urmă. Pentru o clipă, el se temuse că-l va lovi, dar în loc de asta, ea ordonase străjerilor să-i dea drumul. Oamenii ei îl lăsaseră brusc la podea, iar picioarele i se tăiaseră sub el. Căzu.

Fără îndoială că oferise un spectacol de pomină pe când se chinuise să se ridice în genunchi, doar pentru a simţi cum piciorul drept îi era cuprins de spasme, lucru care-l făcuse să cadă din nou. În Sala Mare a Arrynilor bubuiră hohote de râs.

– Micul oaspete al surorii mele este prea obosit ca să stea în picioare, anunţase Lady Lysa. Ser Vardis, duceţi-l jos, în temniţă. O perioadă de odihnă într-una dintre celulele noastre cereşti îi va face foarte bine.

Străjerii îl smuciseră în sus, ridicându-l. Tyrion Lannister se clătinase între ei, păşind nesigur, cu faţa roşie de ruşine.

– Nu voi uita toate astea, le spusese el tuturor pe când îl duceau afară.

Şi nu uitase, nicidecum. La început se consolase cu gândul că prizonieratul său nu putea dura mult. Lysa Arryn voia să-l umilească, asta era tot. Va trimite după el din nou, cât de curând. Dacă nu ea, atunci Catelyn Stark va vrea să-l interogheze. De data asta, avea intenţia de a-şi păzi limba mai cu grijă. Nu ar fi îndrăznit să-l ucidă pe loc; era, totuşi, un Lannister de Casterly Rock, iar dacă-i vărsau sângele, ar fi însemnat război. Sau cel puţin aşa îşi spunea el.

Acum nu mai era chiar sigur. Poate că duşmanii lui voiau

să-l lase să putrezească aici, dar se temea că nu ar fi avut puterea de a putrezi multă vreme. Era tot mai slăbit, cu fiecare zi, şi era doar o chestiune de timp până ce îmbrâncelile şi loviturile lui Mord i-ar fi provocat răni serioase, asta dacă nu cumva temnicerul l-ar fi lăsat să moară de foame mai întâi. Încă vreo câteva nopţi de foame şi frig şi albastrul va începe să-l cheme şi pe el.

Se întrebase ce se întâmpla dincolo de zidurile celulei sale, aşa cum erau ele. Lordul Tywin trimisese, fără îndoială, călăreţi imediat ce vestea ajunsese la el. Jaime s-ar putea să conducă o armată întreagă prin defileele Munţilor Lunii, chiar în clipa asta... dacă nu cumva o luase spre nord, împotriva castelului Winterfell. Dar oare bănuia cineva din afara Văii unde-l dusese Catelyn Stark? Se întreba ce va face Cersei când îi va ajunge vestea la urechi. Regele ar fi putut ordona eliberarea lui, dar asculta Robert de regina lui şi de Mână? Tyrion nu-şi făcea nici un fel de iluzii în privinţa dragostei regelui pentru sora lui.

Dacă Cersei îşi păstrase acelaşi spirit, ar insista ca regele însuşi să-l judece pe Tyrion. Nici chiar Ned Stark nu ar putea obiecta la asta, nu fără a terfeli onoarea unui rege. Iar Tyrion ar fi chiar încântat să-şi încerce norocul la o judecată. Indiferent ce crime i s-ar fi pus în seamă, Casa Stark nu avea nici o dovadă pentru ceva, din câte-şi putuse el da seama. Să-i lase să-şi prezinte plângerile înaintea Tronului de Fier şi a lorzilor domeniului. Va fi sfârşitul lor. Dacă Cersei era destul de isteaţă ca să priceapă asta...

Tyrion Lannister oftă. Surorii sale nu-i lipsea o anume viclenie, însă mândria o orbea. Va vedea insulta în asta, dar nu şi posibilităţile. Iar Jaime era chiar şi mai rău, repezit, încăpăţânat şi iute la mânie. Fratele lui nu desfăcea niciodată un nod când îl putea tăia în două cu sabia.

Se întrebă care dintre ei trimisese unealta ucigaşă să-l amuţească pe veci pe băiatul Stark şi dacă puseseră la cale moartea Lordului Arryn. Dacă bătrâna Mână fusese ucisă, fusese ceva foarte dibaci şi subtil. Bărbaţii de vârsta lui mureau adesea de pe urma vreunei boli năprasnice. Spre deosebire de asta, trimiterea la Brandon Stark a unui prostănac înarmat cu un pumnal furat i se păru de o stângăcie incredibilă. Şi nici nu era *atât* de ciudat, dacă se gândea la asta...

Tyrion se înfiora. Deci plutea o bănuială groaznică asupra sa. Poate că lupul străvechi şi leul nu erau singurele fiare din pădure, iar dacă era adevărat, cineva se folosea de el ca de o simplă unealtă. Tyrion Lanniser detesta să fie folosit.

Trebuia să plece de aici şi încă repede. Şansele sale de a-l doborî pe Mord erau minime, şi nimeni nu-l va scoate din celulă pe o frânghie de şase sute de paşi lungime, aşa că va trebui să-şi negocieze singur eliberarea. Gura sa îl adusese în celulă, aşa că tot ea trebuia să-l scoată de aici.

Tyrion se ridică în picioare, făcând tot ce putea ca să ignore înclinarea podelei, cu mereu subtila sa atracție spre margine. Bătu cu pumnul în uşă.

– Mord! Temnicer! Mord, vino aici! Se văzu nevoit să strige vreme de zece minute până ce auzi paşii grei. Făcu un pas în spate cu o clipă înainte ca uşa să se deschidă cu o bubuitură.

– Faci zgomot, mormăi Mord cu ochii injectați. Atârnată de mâna lui grăsulie, era o curea de piele lată şi groasă, cu un capăt înfăşurat pe pumn.

Nu le arăta niciodată că-ți este teamă, îşi aminti Tyrion.

– Cum ți-ar plăcea să fii bogat? întrebă el. Mord îl lovi. Răsucise cureaua înapoi, molatic, însă pielea îl atinsese pe Tyrion în sus, pe braț. Forța loviturii îl făcu să se clatine, iar de durere scrâşni din dinți.

– Gura, piticule, îl avertiză Mord.

– Aur, zise Tyrion, cu un zâmbet prefăcut. Casterly Rock e plin de aur... *Ahhhh...* De astă dată lovitura fu una directă, iar Mord puse mai multă forță în răsucirea curelei, făcând-o să pocnească şi să zvâcnească. Îl izbi pe Tyrion în coaste, iar el căzu în genunchi, strângând din ochi. Se forță să privească în sus, spre temnicerul său.

– La fel de bogat precum Lannisterii, zise el cu o respirație hârâită. Aşa se spune...

Mord mârâi. Cureaua fluieră prin aer şi-l lovi pe Tyrion direct peste față. Durerea fu atât de atroce, încât nici nu-şi aminti când căzuse, însă când deschise ochii din nou, era pe podeaua celulei. Urechea-i tiuia, iar gura-i era plină de sânge. Se forță să se agate de ceva, pentru a se ridica, iar degetele sale se crispară în aer. Tyrion îşi retrase mâna cât de repede putu, de parcă i-ar fi fost opărită, şi încercă să-şi oprească respirația. Căzuse chiar la marginea celulei, la o

palmă de albastru.

– Mai spui?

Mord ținea cureaua între pumni şi trase brusc de ea. Pocnitura îl făcu pe Tyrion să tresară. Temnicerul râse.

Nu mă va împinge, îşi zise Tyrion cu disperare, pe când se târa de lângă margine. *Catelyn Stark mă vrea viu, nu îndrăzneşte să mă ucidă. Î*şi şterse sângele de pe buze cu dosul palmei, rânji şi spuse:

– Asta a fost una țeapănă de tot, Mord. Temnicerul îi aruncă o privire piezişă, însă, de data asta, Tyrion fu în stare să se ferească. Luă lovitura ştearsă, peste umăr, nimic mai mult.

– Aur, repetă el mergând îndărăt, ca un rac, mai mult aur decât ai putea vedea în toată viața ta. Destul cât să-ți cumperi pământ, femei, cai... Ai putea ajunge şi lord. Lord Mord. Tyrion fu podidit de. un val de sânge şi flegmă, pe care-l scuipă spre cer.

– Nu aur, făcu Mord.

Mă ascultă! se gândi Tyrion.

– M-au uşurat de pungă atunci când m-au prins, dar aurul este tot al meu. Catelyn Stark poate lua pe cineva în captivitate, dar nu se va repezi să-l jefuiască. Asta n-ar fi deloc onorabil. Ajută-mă şi tot aurul va fi al tău.

Cureaua lui Mord plesni, dar fu o lovitură lipsită de vlagă, leşinată, lentă şi disprețuitoare. Tyrion prinse pielea cu mâna şi o ținu aşa.

– Nu există nici un risc pentru tine. Tot ce trebuie să faci este să trimiți un mesaj.

Temnicerul smuci cureaua din strânsoarea lui Tyrion.

– Mesaj, zise el, de parcă nu ar mai fi auzit niciodată acest cuvânt. Încruntarea îi săpa şanțuri pe frunte.

– M-ai auzit, stăpâne. Doar atât, du cuvintele mele la urechea doamnei. Spune-i... *Ce? Ce ar putea-o îmbuna pe Lysa Arryn?* Lui Tyrion îi veni brusc inspirația... Spune-i că vreau să-mi mărturisesc crimele.

Mord ridică brațul şi Tyrion se chirci în aşteptarea unei noi lovituri, însă temnicerul ezită. Suspiciunea şi lăcomia se războiau în ochii lui. Voia aurul, dar se temea de un vicleşug; avea aerul cuiva care fusese înşelat de nenumărate ori.

– E o minciună, mormăi el sumbru. Piticul mă vicleneşte.

– Am să-ți las promisiunea în scris, făgădui el.

Unii dintre analfabeți disprețuiau meşteşugul scrisului; alții păreau să nutrească un respect aproape religios pentru cuvântul scris, de parcă ar fi fost vreun soi de vrajă. Din fericire, Mord făcea parte din ultima categorie. Temnicerul coborî cureaua.

– Să scrii de aur. Mult aur.

– Oh, *mult* aur, îl asigură Tyrion. Punga a fost o nimica toată, prietene. Fratele meu poartă o armură din aur.

De fapt, armura lui Jaime era placată cu oțel, însă acest prostănac nu şi-ar fi putut da seama de diferență. Mord răsucea cureaua pe degete cu un aer gânditor, dar în cele din urmă cedă şi plecă după hârtie şi cerneală. După ce scrisoarea fu aşternută, temnicerul se încruntă bănuitor spre ea.

– Acum trimite mesajul, îl îndemnă Tyrion. Dormea, scuturat de frisoane, când veniră să-l ia,

târziu, în aceeaşi noapte. Mord deschise uşa, dar păstră tăcerea. Ser Vardis Egen îl trezi pe Tyrion cu vârful cizmei.

– Ridică-te, Pezevenghiule. Stăpâna mea vrea să te vadă.

Tyrion se frecă la ochi şi afişă o grimasă pe care n-o simțea.

– Nici nu-i de mirare că vrea, dar ce te face să crezi că şi eu vreau asta?

Ser Vardis se încruntă. Tyrion şi-l amintea foarte bine din anii pe care-i petrecuse la Debarcaderul Regelui, în calitate de comandant al gărzii. O față pătrată, păr argintiu, bine făcut şi fără nici un pic de umor.

– Nu-mi pasă de dorințele tale. Ridică-te, ori pun eu să te ia de jos.

Tyrion se ridică nesigur în picioare.

– E o noapte rece, făcu el într-o doară, iar în înalta Sală este atât de mult curent! N-aş vrea să răcesc. Mord, dacă eşti atât de bun, adu-mi mantia.

Temnicerul se strâmbă la el, cu o expresie bănuitoare.

– Mantia mea, repetă Tyrion. Blana pe care mi-ai luat-o ca s-o pui la păstrare. Îți aminteşti, doar.

– Adu-i blestemata aia de mantie, zise Ser Vardis. Mord nu îndrăznea să vocifereze. Îi aruncă lui Tyrion o privire încărcată de promisiunea unei viitoare răzbunări, dar se duse după mantie. Când i-o aranja la gât, Tyrion zâmbi.

– Mulțumirile mele. Mă voi gândi la tine ori de câte ori o voi purta. Trase pe umărul drept faldurile lungi şi simți căldură pentru prima oară după atâtea zile. Condu-mă, Ser Vardis.

Înalta Sală a Arrynilor era luminată de strălucirea a cincizeci de torțe, arzând în suporturile de pe pereți. Lady Lysa era înveşmântată în mătăsuri negre, cu blazonul lunii şi şoimului țesut pe piept din şiraguri de perle. Din moment ce nu părea gata să se alăture Rondului de Noapte, Tyrion nu-şi putu imagina altceva decât că decisese că hainele de doliu erau cele mai potrivite pentru a asculta o mărturisire. Părul ei lung, roşcat, împletit cu dichis, îi cădea pe umărul stâng. Tronul mai înalt de lângă ea era gol; fără îndoială, micul Lord de Eyrie se culcase, tremurând în somn. Tyrion era bucuros măcar pentru asta.

Făcu o plecăciune adâncă şi-şi îngădui să arunce o privire prin sală. Lady Arryn îşi convocase cavalerii şi suita pentru a-i asculta mărturisirea, exact cum nădăjduise el. Văzu chipul brăzdat al lui Ser Brynden Tully şi cel rotofei al lui Ser Nestor Royce. Lângă Nestor stătea un bărbat mai tânăr, cu favoriți negri, aspri, care nu putea fi altul decât moştenitorul său, Ser Albar. Erau reprezentate majoritatea Caselor importante din Vale. Tyrion îi remarcă şi pe Ser Lyn Corbray, subțire ca o sabie, pe Lord Hunter cu picioarele lui gutoase, pe văduva Waynwood, înconjurată de fiii ei. Alții aveau blazoane pe care nu le cunoştea: lancea frântă, vipera verde, turnul arzând, potirul înaripat.

Printre lorzii din Vale erau şi câțiva dintre însoțitorii săi de drum; Ser Rodrik Cassel, palid şi suferind de pe urma rănilor doar pe jumătate vindecate, stătea alături de Ser Willis Wode. Marillion, menestrelul, îşi găsise o nouă harfă. Tyrion zâmbi; indiferent ce avea să se întâmple în această noapte aici, el nu-şi dorea să se petreacă în secret, şi nimeni nu era mai potrivit ca un menestrel să răspândească povestea.

În spatele sălii, Bronn se sprijinea de o coloană. Ochii negri ai călărețului liber erau fixați asupra lui Tyrion, iar mâna lui se odihnea nepăsătoare pe mânerul sabiei. Tyrion îi adresă o privire lungă şi întrebătoare...

Catelyn Stark vorbi prima.

– Doreşti să-ți mărturiseşti crimele, ni s-a spus.

– Da, doamna mea, răspunse Tyrion. Lysa Arryn îi zâmbi surorii sale.

– Celulele cerului îi înmoaie întotdeauna. Zeii îi pot vedea acolo, şi nu există nici un petic de întuneric unde să se ascundă.

– Mie nu mi se pare deloc înmuiat, răspunse Lady Catelyn.

Lady Lysa nu-i acordă nici o atenție.

– Spune ce ai de spus, îi porunci lui Tyrion. *Rostogoleşte zarurile,* se gândi el, aruncând încă o ocheadă spre Bronn.

– De unde să încep? Sunt un mic ticălos, mărturisesc asta. Crimele şi păcatele mele sunt nenumărate, domnii şi doamnele mele. M-am culcat cu tot felul de târfe, nu o dată, ci de sute de ori. Am dorit moartea tatălui meu, lordul, şi a surorii mele, grațioasa noastră regină deopotrivă. În spatele lui, cineva chicoti. Nu mi-am tratat întotdeauna servitorii cu blândețe. Am jucat. Ba chiar am şi trişat, roşesc mărturisind şi asta. Am spus multe lucruri crude şi rele despre nobilii lorzi şi despre doamnele de la curte. Asta smulse un hohot general. O dată, am...

– *Linişte!* Chipul rotund şi palid al Lysei Arryn se făcuse stacojiu. Ce crezi că faci aici, piticule?

Tyrion îşi lăsă capul pe o parte.

– Cum ce? îmi mărturisesc crimele, doamna mea... Catelyn Stark făcu un pas înainte.

– Eşti acuzat de a fi trimis un ucigaş năimit să-mi omoare fiul, Bran, în patul său, precum şi de plănuirea uciderii Lordului Jon Arryn, Mâna Regelui.

Tyrion ridică neajutorat din umeri.

– Mă tem că nu pot mărturisi crimele *acestea.* Nu ştiu nimic de nici un fel de omoruri.

Lady Lysa se ridică de pe tronul ei din lemn sculptat.

– Nu admit să fiu bătaia de joc a nimănui. Ți-ai făcut micul tău număr, Pezevenghiule. Bănuiesc că te-a încălzit asta. Ser Vardis, du-l înapoi în temniță... Dar de data asta, găseşte-i o celulă mai mică, cu podeaua înclinată mai mult.

– *Aşa* se face dreptate în Vale? tună Tyrion, atât de tare încât şi Ser Vardis îngheță o clipă. Onoarea se opreşte la Poarta însângerată? Mă acuzați de crime, iar eu le neg, aşa că mă azvârliți într-o celulă deschisă, să înghet şi să flămânzesc.

Îşi înălţă capul, oferindu-le tuturor o privelişte măreaţă a urmelor pe care i le lăsase Mord pe faţă.

– Unde-i dreptatea regelui? Sau nu face Eyrie parte din cele Şapte Regate? Sunt acuzat, spuneţi voi. Foarte bine. *Cer un proces!* Lăsaţi-mă să vorbesc şi lăsaţi ca adevărul sau minciunile mele să fie judecate deschis, în faţa zeilor şi a oamenilor.

Un murmur surd umplu înalta Sală. Tyrion ştiu că le venise de hac. Era nobil ereditar, fiul celui mai puternic dintre lorzii de pe domeniu, fratele reginei. Nu i se putea refuza un proces. Străjerii în mantii azurii începuseră să se îndrepte spre Tyrion, însă Ser Vardis îi opri şi privi spre Lady Lysa. Gura ei mică se rotunji într-un zâmbet nerăbdător.

– Dacă te judecăm şi vei fi găsit vinovat pentru crimele de care eşti acuzat, atunci, prin propriile legi ale regelui, va trebui să plăteşti cu sânge. Nu avem nici un călău în Eyrie, lord Lannister. Deschideţi Uşa Lunii.

Şirurile privitorilor se despărţiră. Între două coloane subţiri din marmură se vedea o uşă îngustă din lemn, cu o semilună sculptată în lemnul alb. Cei care se aflau mai aproape se traseră îndărăt când doi dintre străjeri mărşăluiră spre ea. Unul dintre ei ridică zăvoarele grele din bronz; cel de-al doilea deschise uşa spre interior. Mantiile albastre se ridicară fâlfâind pe umerii lor, umflate de o rafală de vânt care pătrunse mugind prin uşa deschisă. Dincolo de ea, se întindea vastitatea cerului nopţii, presărat cu stele reci şi nepăsătoare.

– Iată dreptatea regelui, zise Lysa Arryn. Flăcările torţelor tremurară ca nişte flamuri de-a lungul pereţilor, iar ici şi colo, cele istovite se stinseră.

– Lysa, cred că nu este înţelept, spuse Catelyn Stark când vântul negru vâjâi prin sală.

Sora ei nu o băgă în seamă.

– Vrei un proces, Lord Lannister. Prea bine, vei avea unul. Fiul meu va asculta orice vrei să spui şi-i vei asculta judecata. Apoi, vei putea pleca… pe o uşă sau pe alta.

Arăta atât de încântată de sine, se gândi Tyrion, şi nici nu era de mirare. Cum ar fi putut un proces să-i strice planurile când molâul de fiu-său era judecătorul? Tyrion privi spre Uşa Lunii. *Mamă, vreau să-l văd zburând!* spusese băiatul. Oare pe câţi îi mai trimisese pe uşă, până acum, micul

mucos mizerabil?

– Vă mulțumesc, buna mea doamnă, dar nu văd de ce l-am deranja pe Lordul Robert, spuse Tyrion politicos. Zeii cunosc adevărul nevinovăției mele. Prefer verdictul lor, nu judecata oamenilor. Cer o judecată prin luptă.

– O furtună de hohote de râs erupse în înalta Sală a Arrynilor. Lordul Nestor Royce pufni, Ser Willis chicotea, Ser Lyn Corbray hohotea, iar ceilalți își dădură capul pe spate și râseră până ce lacrimile li se prelinseră pe față. Marillion scoase o notă șuie din harfa de lemn, mângâindu-i corzile cu degetele lui betegite. Chiar și vântul părea că fluieră batjocoritor când se repezi cu un vaiet ascuțit prin Ușa Lunii.

Ochii apoși, albaștri, ai Lysei Arryn îi oglindeau descumpănirea. O luase prin surprindere.

– Ai acest drept, asta-i sigur.

Tânărul cavaler cu vipera verde brodată pe pieptarul tunicii păși înainte și puse un genunchi pe podea.

– Doamna mea, vă implor să mă lăsați să vă reprezint cauza.

– Onoarea ar trebui să fie a mea, zise bătrânul Lord Hunter. Pentru dragostea pe care i-am purtat-o soțului dumneavoastră, lordul, lăsați-mă să-i răzbun moartea.

– Tatăl meu l-a slujit cu credință pe Lordul Jon, în calitate de înalt Administrator al Văii, bubui Ser Albar Royce. Lăsați-mă să-l reprezint acum pe fiul său.

– Zeii sunt de partea celui curat, spuse Ser Lyn Corbray; totuși, adesea soarta este în favoarea celui cu sabia cea mai sigură. Cu toții știm cine este acesta.

Zâmbi cu modestie.

Alți bărbați vorbiră deodată, luptându-se să se facă auziți. Tyrion găsi că era descurajant să vadă câți necunoscuți se înghesuiau să-l omoare. Poate că, la urma urmei, nu fusese deloc un plan prea isteț.

Lady Lysa ridică mâna, cerând liniște.

– Vă mulțumesc, lorzii mei, precum știu că și fiul meu v-ar mulțumi dacă ar fi acum cu noi. Nici un bărbat de pe cuprinsul celor Șapte Regate nu este atât de curajos și de credincios precum cavalerii din Vale. Dacă mi-ar sta în putere, v-aș oferi tuturor această onoare. Cu toate astea, nu pot decât să-l aleg pe unul dintre voi. Făcu un gest. Ser

Vardis Egen, ai fost mâna dreaptă a soțului meu, lordul. Vei fi reprezentantul nostru.

Ser Vardis fusese singurul care tăcuse.

– Doamna mea, zise el grav, lăsându-se într-un genunchi, rogu-vă, dați această sarcină altcuiva, eu nu am nici o aplecare pentru asta. Omul nici măcar nu-i luptător. Uitați-vă la el. Un pitic, pe jumătate cât mine, şi cu picioare de stârpitură. Ar fi o ruşine măcelărirea lui, şi să mai spunem că s-a făcut dreptate.

Oh, *excelent,* se gândi Tyrion.

– Sunt de acord.

Lysa-i aruncă o privire.

– Ai cerut judecată prin luptă.

– Iar acum cer un reprezentant, aşa cum ați ales şi dumneavoastră. Fratele meu, Jaime, va fi bucuros să facă asta, ştiu.

– Scumpul tău de Regicid se află la sute de leghe de aici, i-o tăie Lysa Arryn.

– Trimiteți o pasăre cu un mesaj pentru el. Voi aştepta bucuros sosirea sa.

– Îl vei înfrunta pe Ser Vardis, mâine.

– Menestrelule, zise Tyrion întorcându-se spre Marillion, când vei compune o baladă despre asta, ai grijă să spui şi cum Lady Arryn i-a refuzat piticului dreptul de a fi reprezentat şi cum l-a trimis ca vai de el, rănit şi şchiopătând, să se confrunte cu cel mai bun dintre cavalerii săi.

– Nu-ți refuz *nimic!* zise Lysa Arryn cu o voce iritată şi ascuțită, tremurând de furie. Alege-ți reprezentantul, Pezevenghiule... dacă crezi că vei găsi un om gata să moară pentru tine.

– Dacă vă este indiferent, mai degrabă am să găsesc pe cineva gata să ucidă pentru mine.

Tyrion se uită în lungul sălii. Nu mişcă nimeni. Pentru un moment interminabil se întrebă dacă nu cumva făcuse o greşeală colosală. Apoi, în spatele încăperii se produse o foiala.

– Lupt eu pentru pitic, strigă Bronn.

EDDARD

Visă un vis vechi, cu trei cavaleri în mantii albe, un turn surpat de mult, şi pe Lyanna în patul ei însângerat.

În vis, prietenii lui călăreau alături de el, aşa cum făcuseră şi în viaţă. Mândrul Martyn Cassel, tatăl lui Jory; credinciosul Theo Wulf; Ethan Glover, care fusese scutierul lui Brandon; Ser Mark Ryswell, cu vorba moale şi inima mare; omul lacurilor, Howland Reed; Lordul Dustin, pe măreţul său armăsar roşcat. Ned le ştiuse chipurile, tot aşa cum şi-l ştiuse, cândva, pe al lui, însă anii se adăpau din amintirile omului, chiar şi ale celor pe care jurase că nu-i va uita niciodată. În vis, erau, doar ca nişte umbre, arătări cenuşii, călare pe cai întrupaţi din ceţuri.

Erau şapte contra trei. În vis, precum fusese şi în realitate. Însă cei trei nu erau ca oricine. Aşteptau în faţa turnului rotund, cu munţii Dorne, roşii, în spatele lor, şi mantiile albe fâlfâind în vânt. Iar acum nu mai erau umbre; chipurile lor străluceau clar, chiar şi acum. Ser Arthur Dayne, Sabia Dimineţii, avea un zâmbet pe buze. Mânerul marii săbii a Zorilor se iţea peste umărul lui drept. Ser Oswell Whent era într-un genunchi, ascuţindu-şi sabia pe o tocilă. Pe coiful său alb îşi întinsese aripile liliacul negru al Casei sale. Între ei stătea aprigul şi bătrânul Ser Gerold Hightower, Taurul Alb, Lordul Comandant al Gărzii Regelui.

– V-am căutat pe Trident, le spuse Ned.

– Nu eram acolo, răspunse Ser Gerold.

– Pentru Uzurpator ar fi fost o nenorocire, dacă am fi fost acolo, făcu Ser Oswell.

– Când a căzut Debarcaderul Regelui, Ser Jaime l-a ucis pe regele vostru cu o sabie aurită, iar eu m-am întrebat unde eraţi.

– Departe, spuse Ser Gerold, altfel Aerys ar sta acum pe Tronul de Fier, iar făţarnicul nostru frate ar arde în cele şapte iaduri.

– Am venit la Capătul Furtunii să ridic asediul, le spuse Ned, iar Lorzii Tyrell şi Redwyne şi-au coborât steagurile, şi toţi cavalerii lor au îngenuncheat pentru a ne jura credinţă. Eram sigur că veţi fi printre ei.

– Genunchii noştri nu se îndoaie chiar aşa uşor, zise Ser Arthur Dayne.

– Ser Willem Darry a fugit la Piatra Dragonului, cu regina ta şi cu prinţul Viserys. Credeam că v-aţi îmbarcat cu ei.

– Ser Willem este un om bun şi cinstit, zise Ser Oswell.

– Dar nu-i în Garda Regelui, remarcă Ser Gerold.

Garda Regelui nu o ia la fugă.

– Niciodată, nici acum, făcu Ser Arthur. Îşi puse coiful.

– Vom depune un jurământ, explică bătrânul Ser Gerold.

Duhurile i se alăturară, ţinând în mâini săbiile de umbră. Erau şapte contra trei.

– Şi acum începe, zise Ser Arthur Dayne, Sabia Dimineţii. Scoase sabia Zorilor din teacă şi o ţinu cu ambele mâini. Lama era alburie, ca sticla translucidă, înviorată de lumină.

– Nu, rosti Ned cu tristeţe în glas. Acum se termină. Pe când se ciocniră într-un vălmăşag de oţel şi umbre, o auzi pe Lyanna strigând: *Eddard!* Un iureş de petale de trandafiri se împrăştie pe cerul însângerat, albastru precum ochii morţii.

– Lord Eddard, strigă din nou Lyanna.

– Îţi promit, şopti el, Lya, îţi promit...

– Lord Eddard, repetă un bărbat în întuneric. Gemând, Eddard Stark deschise ochii. Lumina lunii pătrundea prin ferestrele înalte ale Turnului Mâinii.

– Lord Eddard?

La capătul patului şedea o umbră.

– Cât... cât a trecut? Aşternuturile erau răvăşite, picioarele-i erau sfărâmate şi încorsetate în ghips. Un val de durere surdă îl săgeta prin coaste.

– Şase zile şi şapte nopţi. Era glasul lui Vayon Poole. Administratorul lui îi duse la buze o cupă. Beţi, stăpânul meu.

– Ce?...

– E doar apă. Maester Pycelle a spus că veţi fi însetat. Ned bău. Buzele lui erau uscate şi crăpate. Apa era dulce ca mierea.

– Regele a dat porunci, îi spuse Vayon Poole după ce goli cupa. Vrea să vă vorbească, stăpâne.

– Mâine, zise Ned. Când mă mai întremez.

Nu se putea arăta acum înaintea lui Robert. Visul îl lăsase nevolnic ca un pisoi.

– Stăpâne, spuse Poole, ne-a poruncit să vă trimitem la el în clipa în care deschideţi ochii.

Administratorul îşi făcu de lucru încercând să aprindă o

lumânare de lângă pat. Ned înjură în surdină. Robert nu era cunoscut pentru răbdarea sa.

– Spune-i că sunt prea slăbit să vin la el. Dacă doreşte să-mi vorbească, aş fi bucuros să-l primesc aici. Sper să-l trezeşti dintr-un somn zdravăn. Şi adu-l pe... Fusese cât pe ce să spună *Jory,* însă îşi aminti. Adu-l pe comandantul gărzii mele.

Alyn intră în camera de culcare la câteva momente după ce administratorul primise permisiunea să plece.

– Stăpâne?

– Poole mi-a spus că au trecut şase zile, zise Ned. Trebuie să ştiu cum stăm.

– Regicidul a fugit din oraş, îl lămuri Alyn. Umblă vorba că s-a dus înapoi la Casterly Rock, pentru a i se alătura tatălui său. Povestea despre felul în care Lady Catelyn l-a prins pe Pezevenghi este acum pe toate buzele. Am pus străji suplimentare, dacă asta vă linişteşte.

– Mă linişteşte, îl asigură Ned. Fiicele mele?

– Au fost alături de dumneavoastră în fiecare zi, stăpâne. Sansa se roagă în tăcere, însă Arya... Ezită. Nu a mai spus un singur cuvânt de când v-au adus. Este o micuță foarte aprigă, stăpâne. Nu am mai văzut o asemenea furie la vreo fată.

– Indiferent ce se întâmplă, spuse Ned, vreau ca fiicele mele să fie în siguranță. Mă tem că ăsta este numai începutul.

– Nu li se va întâmpla nimic rău, Lord Eddard, zise Alyn. Îmi pun viața chezăşie pentru asta.

– Jory şi ceilalți...

– I-am încredințat surorilor tăcute, să fie trimişi în nord, la Winterfell. Jory ar fi vrut să se odihnească lângă bunicul său.

Numai aşa se putea, pentru că tatăl lui Jory era îngropat departe, în sud. Martyn Cassel pierise împreună cu toți ceilalți. Ned dărâmase turnul după aceea şi folosise pietrele sângerii pentru a ridica opt gorgane pe colină. Se spunea că Rhaegar numise locul „turnul bucuriei”, însă pentru Ned era o amintire amară. Fuseseră şapte contra trei, şi cu toate astea, numai doi trăiseră ca să poată pleca de acolo, Eddard Stark însuşi şi omul lacurilor, Howland Reed. Nu credea că era un semn bun, să viseze asta ani şi ani la rând.

– Te-ai descurcat bine, Alyn, îi spuse Ned când Vayon Poole reveni.

Administratorul făcu o plecăciune adâncă.

– Înălțimea Sa a venit, stăpâne, cu regina alături de el. Ned se ridică mai sus, strâmbându-se când piciorul îi fu străpuns de durere. Nu se aşteptase să vină şi Cersei. Nu era bine că venise.

– Spune-le să intre. Ceea ce avem de vorbit nu trebuie să iasă dintre zidurile astea.

Poole se retrase în grabă.

Robert îşi făcuse timp să se înveşmânteze ales. Purta o tunică din catifea neagră, cu cerbul încoronat al Casei Baratheon lucrat pe piept în fir de aur, şi o mantie aurie, cu carouri negre. În mână ținea o butelcă cu vin, iar fața-i era deja învăpăiată de băutură. Cersei Lanister întră în urma lui, cu o tiară încărcată de pietre prețioase prinsă în păr.

– Maiestatea Voastră, spuse Ned. Iertăciune, nu mă pot ridica.

– Nu contează, spuse regele morocănos. Vrei nişte vin? De la Arnor. Un buchet bun.

– O cupă mică, răspunse Ned. Capul mi-e încă greu de la laptele de mac.

– Un bărbat în situația ta trebuie să se socotească norocos că are capul încă pe umeri, recită regina.

– Tăcere, femeie, i-o tăie Robert. Îi întinse lui Ned o cupă cu vin. Te mai doare piciorul?

– Oarecum, zise Ned.

Îi vâjâia capul, însă nu-şi putea recunoaşte slăbiciunea în fața reginei.

– Pycelle jură că se va vindeca bine. Robert se încruntă. Bănuiesc că ştii ce-a făcut Catelyn?

– Da. Ned luă o înghițitură mică de vin. Doamna mea este fără vină, Maiestatea Voastră. Tot ce a făcut a făcut la porunca mea.

– *Nu* sunt deloc încântat, Ned, mormăi Robert.

– Cu ce drept îndrăzneşti să ridici mâna asupra celor de un sânge cu mine? îl apostrofă regina. Cine crezi că eşti?

– Mâna Regelui, îi spuse Ned cu o politețe înghețată, însărcinat de însuşi soțul dumneavoastră, stăpânul, să veghez asupra liniştii regelui şi asupra dreptății sale.

– Ai *fost* Mâna, începu Cersei, însă acum...

– *Tăcere!* tună regele. L-ai întrebat ceva şi ți-a răspuns. Cersei se supuse, clocotind de furie, iar Robert se întoarse din nou spre Ned. Vegheai asupra liniştii regelui, spui tu. Aşa-mi păzeşti tu liniştea, Ned? Şapte oameni morți...

– Opt, interveni regina. Tregar a murit în dimineața asta, de la rana pe care i-a făcut-o Lord Stark.

– Răpiri pe drumul regelui şi măcel de bețivi pe străzile mele, spuse regele. Nu tolerez asta, Ned.

– Catelyn a avut un motiv întemeiat pentru capturarea Pezevenghiului...

– Am spus că *nu* tolerez asta! La naiba cu motivele ei. Îi vei porunci să-l elibereze imediat pe pitic, iar tu vei cădea la pace cu Jaime.

– Trei dintre oamenii mei au fost hăcuiți pentru că Jaime Lannister a vrut să mă *pedepsească.* Pot să uit, oare, aşa ceva?

– Nu fratele meu a fost pricina încăierării, îi spuse Cersei regelui. Lordul Stark se întorcea beat de la un bordel. Oamenii lui i-au atacat pe Jaime şi pe gărzile lui, tocmai pe când soața lui îl ataca pe Tyrion pe drumul regelui.

– Robert, ştii că nu fac aşa ceva, zise Ned. Întreabă-l pe Lord Baelish, dacă te îndoieşti de mine. A fost şi el acolo.

– Am vorbit cu Degețel, spuse Robert. El susține că a alergat să aducă mantiile aurii înainte să izbucnească lupta şi a recunoscut că te întorceai de la un bordel.

– *Un* bordel? Blestemați să-ți fie ochii, Robert, m-am dus acolo ca să o văd pe fiica ta! Mama ei i-a dat numele Barra. Arată ca prima fată pe care ai zămislit-o când eram flăcăi în Vale.

O privi pe regină în timp ce spunea toate astea; chipul ei era ca o mască, neclintit şi palid, netrădând absolut nimic. Robert se înroşi.

– Barra, mormăi el. Iar asta ar trebui să-mi facă plăcere? Afurisita de fată! Credeam că are mai mult bun-simț.

– Nu poate avea mai mult de cincisprezece ani şi e deja o târfă, iar tu credeai că are şi *bun-simț?* zise Ned nevenindu-i să creadă. Piciorul începea să-l doară tare. Era greu să se înfrâneze. Copila aia nebună este îndrăgostită de tine, Robert.

Regele privi spre Cersei.

– Acesta nu este un subiect potrivit pentru urechile

reginei.

– Maiestății Sale nu-i va plăcea nimic din ce am eu de zis. Mi s-a spus că Regicidul a fugit din oraş. Dă-mi permisiunea să-l aduc în fața justiției.

Regele îşi legăna cupa cu vin, căzut pe gânduri. Luă o înghițitură.

– Nu, zise el. Nu mai vreau să aud de asta. Jaime ți-a hăcuit trei oameni, iar tu cinci dintre ai lui. Povestea se termină aici.

Asta-i noțiunea ta de dreptate? se aprinse Ned. Dacă da, atunci sunt bucuros că nu mai sunt Mâna ta. Regina privi spre soțul ei.

– Dacă vrea un alt bărbat ar fi îndrăznit să vorbească unui Targaryen aşa cum ți-a vorbit el ție...

– Mă iei drept Aerys? o întrerupse Robert.

– Te-am luat drept *rege.* Jaime şi Tyrion sunt propriii tăi frați, prin toate legiuirile căsătoriei şi jurămintelor care ne unesc. Starkii l-au gonit pe unul şi l-au răpit pe celălalt. Omul ăsta te dezonorează cu fiecare respirație, iar tu zaci aici docil, întrebându-l dacă-l doare piciorul şi dacă n-ar vrea puțin vin.

Fața lui Robert se întunecase de furie.

– De câte ori trebuie să-ți spun să-ți ții gura, femeie? Chipul lui Cersei era o întruchipare a disprețului.

– Ce mai haz au făcut zeii pe seama noastră, spuse ea. După toate regulile, tu ar trebui să fii în fuste, iar eu în cămaşă de zale.

Purpuriu la față de furie, regele izbucni, dându-i o lovitură grea, cu lațul palmei, peste tâmplă. Ea se lovi de masă şi căzu cu zgomot; totuşi, Cersei Lannister nu scoase nici măcar un icnet. Degetele ei subțiri atinseră obrazul, în vreme ce pielea-i albă şi moale prinsese deja să se înroşească. Până a doua zi, urma îi va acoperi jumătate din față.

– Voi purta această decorație de onoare, anunță ea.

– Poart-o în tăcere, altfel te onorez din nou, promise Robert.

Strigă după un străjer, Ser Meryn Trant intră în încăpere, înalt şi sumbru în armura sa albă.

– Regina e obosită, spuse regele. Condu-o în iatacul ei. Cavalerul o ajută pe Cersei să se ridice şi o conduse afară fără nici un cuvânt. Robert se întinse după butelcă şi-şi

umplu cupa.

– Vezi ce-mi face, Ned! Regele se aşeză ţinând cupa în palme. Nevasta mea iubitoare. Mama copiilor mei. Furia îi dispăruse, iar în ochii lui se întrezărea o nălucire de tristeţe şi spaimă. N-ar fi trebuit s-o lovesc. Asta nu a fost... nu a fost ceva *regesc.* Privi spre palmele sale, de parcă n-ar fi ştiut ce erau. Am fost întotdeauna puternic... nimeni nu-mi putea sta în cale, nimeni. Cum să lupţi cu cineva, dacă nu poţi să loveşti? Năucit, regele clătină din cap. Rhaegar... Rhaegar *a învins,* blestemat să fie. L-am ucis, Ned, i-am înfipt suliţa prin armura aceea neagră, direct în inima lui întunecată, şi a murit la picioarele mele. S-au compus şi cântece despre asta. Totuşi, într-un fel, el a învins. O are pe Lyanna acum, iar eu o am pe *ea.* Regele îşi goli cupa.

– Maiestatea Voastră, spuse Ned Stark, trebuie să vorbim.

Robert îşi apăsă tâmplele cu degetele.

– Sunt sătul de discuţii despre moarte. Mâine mă duc în pădurea regelui să vânez. Orice ai avea de spus poate aştepta până mă întorc.

– Dacă zeii sunt îngăduitori, nu voi mai fi aici la întoarcerea ta. Mi-ai poruncit să mă întorc la Winterfell, îţi aminteşti?

Robert se ridică, apucându-se de unul dintre stâlpii patului ca să-şi menţină echilibrul.

– Zeii sunt arareori îngăduitori, Ned. Poftim, e a ta. Scoase din căptuşeala mantiei clema grea, de argint, şi o aruncă pe pat. Fie că-ţi place, fie că nu, eşti încă Mâna mea, blestematule. Îţi interzic să pleci.

Ned luă clema de argint. Nu i se dădea de ales, din câte se părea. Piciorul îi pulsa de durere şi se simţea neajutorat ca un copil.

– Fata targaryeană... Regele gemu.

– Pe cele şapte iaduri, nu mai începe din nou cu ea. S-a hotărât deja. Nu mai vreau să aud nimic.

– De ce m-ai dori ca Mână dacă refuzi să-mi asculţi sfaturile?

– De ce? Robert izbucni în râs. De ce nu? Cineva trebuie să conducă acest regat blestemat. Pune-ţi clema, Ned. Ţi se potriveşte. Iar dacă mi-o mai arunci vreodată în faţă, îţi jur că am s-o înfig direct în pieptul lui Jaime Lannister.

CATELYN

Cerul de la răsărit era rozaliu şi auriu când soarele se ridică peste Valea lui Arryn. Catelyn Stark privea cum se răspândea lumina, iar mâinile ei se odihneau pe piatra sculptată meşteşugit a balustradei de la fereastră. Dedesubt, lumea se colora din negru în vineţiu şi verde, pe măsură ce zorii traversau câmpii şi păduri. Ceţuri alburii se ridicau deasupra Lacrimilor Alyssei, acolo unde apele fantomatice cădeau peste umerii munţilor, pentru a-şi începe lunga scurgere spre platoul Lăncii Uriaşului. Catelyn putea simţi pe faţă atingerea fină a stropilor de apei!

Alyssa Arryn îşi văzuse soţul, fraţii şi copiii măcelăriţi; totuşi, cât timp trăise, nu vărsase nici o lacrimă. Aşa că, după moarte, zeii hotărâseră că nu-şi va afla odihna până ce lacrimile sale nu vor uda pământul negru al Văii, acolo unde erau îngropaţi bărbaţii pe care-i iubise. Alyssa era moartă de şase mii de ani, şi totuşi nici o picătură din torentul de apă nu atinsese vreodată valea aflată departe, jos. Catelyn *sk* întreba cât de mare va, fi cascada lacrimilor sale când ea va muri.

– Povesteşte-mi şi restul, zise ea.

– Regicidul adună trupe la Casterly Rock, răspunse Ser Rodrik Cassel din camera din spatele ei. Fratele dumneavoastră scrie că a trimis călăreţi la Rock, cerându-i Lordului Tywin să-şi declare intenţiile, însă nu a primit nici un răspuns. Edmure le-a poruncit Lordului Vance şi Lordului Piper să păzească trecătoarea de sub Dintele de Aur. Vă jură că nu va ceda nici o palmă din pământul Casei Tully fără să-l ude mai întâi cu sângele Lannisterilor.

Catelyn se întoarse cu spatele spre răsăritul de soare. Frumuseţea lui nu reuşea s-o însenineze; părea o cruzime ca o zi să înceapă aşa de frumos şi să se termine atât de rău precum se părea.

– Edmure a trimis călăreţi şi a făcut promisiuni, spuse ea, însă el nu este Lord de Riverrun. Ce-i cu tatăl meu, lordul?

– Mesajul nu pomeneşte nimic despre Lord Hoster, doamna mea. Ser Rodrik se trase de favoriţi. Crescuseră albi ca neaua şi aspri ca o perie în timp ce el se refăcuse de pe urma rănilor; părea din nou el însuşi.

– Tatăl meu nu i-ar încredinţa lui Edmure apărarea

Riverrunului decât dacă ar fi foarte bolnav, spuse ea îngrijorată. Ar fi trebuit să fiu trezită imediat după sosirea păsării.

– Sora dumneavoastră a considerat că e mai bine să fiţi lăsată să dormiţi, mi-a spus Maester Colemon.

– Ar fi trebuit să fiu trezită imediat, insistă ea.

– Maester mi-a spus că sora dumneavoastră intenţiona să vă vorbească după luptă.

– Deci tot vrea să săvârşească farsa aceea? Catelyn făcu o grimasă. Piticul a folosit-o ca pe un set de fluiere, iar ea este prea surdă ca să audă melodia. Indiferent ce se va întâmpla în această dimineaţă, Ser Rodrik, se va întâmpla după ce noi vom fi plecat. Locul meu este la Winterfell, cu fiii mei. Dacă eşti destul de întremat ca să călătoreşti, am să-i cer Lysei o escortă care să ne însoţească până la Gulltown. De acolo putem lua o corabie.

– O altă corabie? Ser Rodrik căpătase o paloare verzuie, dar izbuti să, nu se înfioare. După cum spuneţi, doamna mea.

Bătrânul cavaler aşteptă în faţa uşii ei când Catelyn îşi chemă servitorii oferiţi de Lysa. Dacă ar vorbi cu sora ei înaintea duelului, poate că ar face-o să se răzgândească, chibzui ea pe când o îmbrăcau. Deciziile Lysei se modificau în funcţie de stările ei, iar acestea se schimbau cu fiecare oră. Fata timidă pe care o cunoscuse la Riverrun devenise o femeie care era când trufaşă, când temătoare, când crudă, nepăsătoare, timidă, încăpăţânată, încrezută şi, mai presus de toate, *nestatornică.*

Când temnicerul acela îngrozitor al ei venise târându-se ca să le anunţe că Tyrion Lannister hotărâse să mărturisească tot, Catelyn o îndemnase pe Lysa să-l aducă pe pitic să discute între patru ochi, însă nu, ea trebuise să facă un spectacol, plimbându-l prin faţa tuturor din Vale. Iar acum, asta...

– Lannister este prizonierul *meu,* îi spuse ea lui Ser Rodrik pe când coborau treptele turnului, străbătând sălile reci şi albe de la Eyrie. Catelyn purta o haină de lână gri, cu o centură argintie. Surorii mele trebuie să i se reamintească asta.

La uşile apartamentelor Lysei se loviră de unchiul ei, care tocmai ieşea.

– Mergeți la circul nebunilor? izbucni Ser Brynden. Te-aş sfătui să-i bagi mințile în cap surorii tale, dacă aş crede că ar servi la ceva, dar mă tem că n-ai face decât să-ți zdreleşti mâinile.

– A sosit o pasăre de la Riverrun, începu Catelyn, cu o scrisoare de la Edmure...

– Ştiu, copilă. Peştele negru care i se vedea pe mantie era singura concesie făcută de Brynden ornamentelor. A trebuit să aflu asta de la Maester Colemon. I-am cerut surorii tale permisiunea să iau o mie de oameni şi să plec spre Riverrun cu toată graba. Ştii ce mi-a răspuns? *Valea nu~şi poate permite să se lipsească de o mie de săbii, nici măcar de una singură, unchiule. Eşti Cavalerul Porții. Locul tău este aici.* Ecourile unui râs de copil se strecurară pe uşile din spatele lor, iar unchiul ei privi întunecat peste umăr. Ei, atunci i-am spus că n-are decât să-şi găsească un alt Cavaler al Porții. Peşte negru sau nu, eu sunt tot un Tully. Plec spre Riverrun la lăsarea serii.

Catelyn nu se putu preface surprinsă.

– Singur? Ştii la fel de bine ca mine că nu vei supraviețui pe drumul de munte. Ser Rodrik şi cu mine ne întoarcem la Winterfell. Vino cu noi, unchiule. Îți dau eu o mie de oameni. Riverrun nu va lupta singur.

Brynden chibzui câteva clipe, apoi dădu din cap, încuviințând dintr-o dată.

– Fie cum spui tu. Până acasă e cale lungă, dar aşa am mai multe şanse să ajung acolo. Te aştept jos. Plecă cu pas întins, cu mantia fluturând în urma lui.

Catelyn schimbă o privire cu Ser Rodrik. Trecură de uşi, mergând spre locul de unde se auzea sunetul ascuțit al chicotelilor de copil.

Apartamentul Lysei dădea într-o mică grădină, un cerc de pământ şi iarbă pe care fuseseră plantate flori albastre, străjuit din toate părțile de turnuri înalte şi albe. Constructorii intenționaseră ca asta să fie grădina zeilor, însă Eyrie se ridica pe piatra dură a muntelui, aşa că nu conta cât de mult pământ era adus de jos, din vale, tot nu puteau face să prindă rădăcini aici copacul inimii. Aşa că Lorzii de Eyrie plantaseră iarbă şi risipiseră statui printre arbuştii pitici, înfloriți. Aici era locul unde se vor întâlni cei doi cavaleri pentru a-şi pune viața, şi pe cea a lui Tyrion

Lannister, în mâinile zeilor.

Lysa, proaspăt îmbăiată şi înveşmântată în catifea crem, cu un şirag de safire şi alte pietre preţioase în jurul gâtului ei alb ca laptele, reunise curtea pe terasa care domina terenul de luptă, fiind înconjurată de cavalerii ei, de slujitori şi lorzi mai mari sau mai mici. Majoritatea sperau, încă, să se căsătorească cu ea şi să domnească în Valea lui Arryn. Din câte văzuse Catelyn în decursul şederii ei la Eyrie, era o speranţă deşartă.

Fusese construit şi un podium de lemn, pentru înălţarea scaunului lui Robert; acolo stătea Lordul de Eyrie, chicotind şi bătând din palme, iar un păpuşar cocoşat, îmbrăcat în haine tărcate, făcea doi cavaleri din lemn să se lovească şi să se tot împungă. Vase cu frişca şi coşuri cu mure fuseseră aşezate pe masă, iar oaspeţii sorbeau din cupele de argint gravat un vin dulce, portocaliu, aromat. *Circul nebunilor,* îi spusese Brynden şi nu era de mirare.

Pe partea cealaltă a terasei, Lysa râse înveselită de vreuna dintre glumele Lordului Hunter şi culese o mură de pe vârful pumnalului lui Ser Lyn Corbray. Erau pretendenţi la mâna ei care se aflau destul de mult în graţiile Lysei... cel puţin pe ziua de azi. Catelyn n-ar fi putut spune care dintre ei era mai puţin potrivit. Eon Hunter era chiar mai bătrân decât fusese Jon Arryn, pe jumătate ologit de gută şi năpăstuit cu trei fiii certăreţi, unul mai hrăpăreţ decât celălalt. Ser Lyn era un caraghios de alt fel: subţire şi arătos, moştenitor al unei Case vechi, dar scăpătate, însă încrezut, nepăsător, aprig la fire şi, se mai şoptea, deloc interesat de farmecele intime ale femeilor.

Când Lysa dădu cu ochii de Catelyn, o întâmpină cu o îmbrăţişare de soră şi un sărut umed pe obraz.

– E o dimineaţă minunată, nu-i aşa? Zeii ne zâmbesc, încearcă o cupă cu vin, scumpă surioară. Lordul Hunter a fost destul de amabil să ne trimită licoarea din propriile sale pivniţe.

– Mulţumesc, nu. Lysa, trebuie să vorbim.

– După, îi promise sora ei şi deja se întoarse în altă parte.

– Acum. Catelyn vorbise ceva mai tare decât ar fi dorit. Bărbaţii se răsuciră spre ea, să privească. Lysa, nu poţi continua cu această sminteală. Pezevenghiul are valoare doar în viaţă. Mort nu-i decât hrană pentru ciori. Iar dacă

concurentul lui învinge aici…

– Slabe şanse să se întâmple aşa ceva, doamna mea, o asigură Lordul Hunter, bătând-o pe umăr cu mâna lui năpădită de pete de la ficat. Ser Vardis este un luptător aprig. Îl va termina repede pe lefegiu.

– Chiar aşa, domnul meu? zise Catelyn cu răceală. Mă întreb. Îl mai văzuse pe Bronn luptând pe drumul de munte; nu fusese un accident faptul că supravieţuise călătoriei în timp ce alţi bărbaţi muriseră. Se mişca precum o panteră, iar sabia aceea urâtă a lui părea că este o prelungire a braţului.

Pretendenţii Lysei se înghesuiau în jurul lor precum albinele la o floare.

– Femeile înţeleg foarte puţin din toate astea, zise Ser Morton Waynwood. Ser Vardis este cavaler, scumpă doamnă. Cât despre celălalt, ei bine, cei ca el sunt nişte laşi în adâncul inimii lor. Sunt destul de folositori în bătălii, cu mii de alţii ca ei în jur, dar pune-i să lupte singuri şi întreaga bărbăţie li se scurge în pământ.

– Adevărat grăiţi, spuse Catelyn cu o politeţe care o făcu s-o doară gura. Ce vom câştiga, oare, prin moartea piticului? Doar nu vă închipuiţi că lui Jaime o să-i pese câtuşi de puţin că i-am oferit fratelui său un *proces* înainte de a-l azvârli de pe munte?

– Decapitaţi-l, sugeră Ser Lyn Corbray. Când Regicidul va primi capul piticului, va fi ca un avertisment pentru el.

Lysa scutură nerăbdătoare din părul ei roşcat, lung până la şold.

– Lordul Robert vrea să-l vadă zburând, spuse ea, de parcă asta ar fi rezolvat problemele. Iar Pezevenghiul nu poate da vina pe altcineva. Chiar el a fost cel care a cerut judecata prin luptă.

– Lady Lysa nu a avut o cale onorabilă de a-l refuza, chiar dacă ar fi vrut, spuse Lord Hunter, plicticos ca întotdeauna.

Ignorându-i pe toţi, Catelyn se întoarse cu toată hotărârea spre sora ei.

– Îţi reamintesc că Tyrion Lannister este prizonierul *meu.*

– Iar eu îţi reamintesc *ţie* că piticul mi-a omorât soţul ! Vorbea cu glas ridicat. A otrăvit Mâna Regelui şi l-a lăsat pe scumpul meu copil orfan de tată, iar acum vreau să-l văd plătind.

Răsucindu-se, cu rochia fâlfâind în jurul ei, Lysa străbătu

terasa. Ser Lyn, Ser Morton şi ceilalţi pretendenţi se scuzară dând scurt din cap şi o luară pe urmele ei.

– Credeţi că a făcut toate astea? întrebă Ser Rodrik cu voce scăzută, după ce rămaseră din nou singuri. L-a ucis pe Lordul Jon, după cum se spune? Pezevenghiul neagă asta tot timpul, şi încă foarte aprig.

– Cred că Lannisterii l-au ucis pe Lord Arryn, răspunse Catelyn, dar dacă a fost Tyrion, Ser Jaime sau regina, ori toţi laolaltă, nu aş putea spune.

Lysa o menţionase şi pe Cersei în scrisoarea pe care o trimisese la Winterfell, dar acum părea sigură că Tyrion fusese ucigaşul... poate şi pentru că piticul era aici, în vreme ce regina se afla în siguranţă, în spatele zidurilor Fortăreţei Roşii, la sute de leghe spre sud. Catelyn aproape că ar fi vrut să fi ars scrisoarea surorii sale *înainte* de a o fi citit.

Ser Rodrik se trase de perciuni.

– Otravă, ei bine... asta ar putea fi lucrătura piticului, destul de posibil. Ori a lui Cersei. Se spune că otrava este arma femeii, îmi cer iertare, doamna mea. Regicidul... Acum, nu că aş avea eu prea mare preţuire pentru el, însă nu-i genul. Prea îi place să vadă sânge pe sabia aia a lui aurită. Otravă *a fost,* doamna mea?

Catelyn se încruntă, uşor nesigură.

– Cum altcumva ar fi putut face să pară moarte naturală? în spatele ei, Lordul Robert ţipă de încântare când unul dintre cavalerii de lemn îl tăie în două pe celălalt, risipind pe terasă o avalanşă de rumeguş roşu. Privi spre nepotul ei şi oftă. Băiatul ăsta este total indisciplinat. Nu va fi niciodată suficient de puternic ca să domnească, dacă nu e luat de lângă maică-sa pentru o vreme.

– Tatăl său, lordul, ar fi fost de acord cu tine, se auzi o voce lângă ea. Se întoarse pentru a-l privi pe Maester Colemon, cu o cupă de vin în mână. Avea de gând să-l trimită pe băiat la Piatra Dragonului pentru a fi crescut, ştiţi... Oh, dar vorbesc fără să gândesc. Mărul lui Adam îi juca nervos sub colierul de Maester. Mă tem că am băut prea mult din vinul excelent al Lordului Hunter. Perspectivele unei vărsări de sânge mi-au întins nervii la maximum.

– Greşiţi, Maester, spuse Catelyn. Era vorba de Casterly Rock, nu de Piatra Dragonului, iar aceste aranjamente au fost făcute după moartea Mâinii, fără consimţământul

surorii mele.

Capul lui se scutură atât de viguros la capătul gâtului nefiresc de lung, încât păru că el însuşi este o marionetă.

– Nu, vă cer iertare, doamna mea, însă Lordul Jon a fost cel care...

Un clopot răsună cu zgomot mare sub ei. Înalţii lorzi şi fetele care serveau întrerupseră ceea ce făceau şi se duseră la balustradă. Jos, doi străjeri cu mantii azurii îl conduceau pe Tyrion Lannister. Septonul rotofei din Eyrie îl escortă până la statuia din centrul grădinii – o femeie plângând, sculptată în marmură albă cu vinişoare, care, fără nici o îndoială, trebuia să fie Alyssa.

– Omuleţul rău, făcu Lordul Robert, chicotind. Mamă, pot să-l fac să zboare? Vreau să-l văd cum zboară.

– Mai târziu, scumpul meu copil, îi promise Lysa.

– Întâi judecata, făcu Ser Lyn Corbray, *apoi* execuţia.

O clipă mai târziu, cei doi adversari îşi făcură apariţia din părţi opuse ale grădinii. Cavalerul era asistat de doi tineri scutieri, iar mercenarul de maestrul de arme de la Eyrie.

Ser Vardis Egen era acoperit de oţel din cap până-n picioare, încastrat în armura grea, îmbrăcată peste cămaşa de zale şi o tunică vătuită. Rondele mari, emailate în crem şi albastru, cu blazonul cu luna şi şoimul al Casei Arryn, îi protejau îmbinările vulnerabile de la braţe şi piept. O fustanelă de metal călit îl acoperea de la şold până la jumătatea coapselor, iar o apărătoare solidă îi înconjura gâtul. De pe laturile coifului se întindeau aripi de şoim, iar viziera era ca un cioc ascuţit de metal, cu o deschidere subţire care-i permitea să vadă.

Bronn era atât de puţin protejat de armură, încât părea dezgolit pe lângă cavaler. Purta doar o cămaşă de zale neagră, unsă, aşezată peste pieptarul din piele tare, un coif rotund, deschis, şi o glugă de zale. Cizmele sale de piele, cu apărătoare de oţel pentru fluierul piciorului, ofereau o oarecare protecţie, iar pe degetele mănuşilor erau cusute discuri din fier negru. Totuşi, Catelyn observă că mercenarul era cu jumătate de palmă mai înalt decât adversarul său, având deci o alonjă mai mare... iar Bronn era cu cincisprezece ani mai tânăr decât el, dacă era s-o spună pe a dreaptă.

Îngenunchează în iarbă, lângă femeia care plângea, faţă în

față, având-ul pe Lannister între ei. Septonul scoase o sferă de cristal, fațetată, din sacul de stofă moale, atârnat la şold. O ridică deasupra capului, iar lumina se sparse în țăndări. Pe chipul Pezevenghiului dansau curcubee. Cu o voce înaltă, solemnă, cântată, septonul ceru zeilor să privească în jos şi să fie martori, să afle adevărul din sufletul acestui om, să-i dăruiască viața şi libertatea dacă era nevinovat, sau moartea dacă era vinovat. Vocea lui se reverberă în turnurile din jur.

Când şi ultimul ecou se stinse, septonul coborî globul de cristal şi părăsi în grabă scena. Tyrion se aplecă şi şopti ceva la urechea lui Bronn înainte ca străjerii să-l ducă de acolo. Mercenarul se ridică râzând şi îndepărtă un fir de iarbă de pe genunchiul său.

Robert Arryn, Lord de Eyrie şi Apărător al Văii, se foia nerăbdător în scaunul său înălțat.

– Când au de gând să lupte? întrebă el nemulțumit.

Ser Vardis era ajutat să se ridice în picioare de unul dintre scutierii săi. Celălalt îi aduse un scut triunghiular de aproape patru picioare înălțime, din lemn greu, de stejar, punctat cu ținte de fier. I-l legară de antebrațul stâng. Când maestrul de arme al Lysei îi oferi şi lui Bronn unul asemănător, mercenarul scuipă şi făcu semn că nu avea nevoie. O barbă aspră, de trei zile, îi acoperea falca şi obrajii, iar dacă nu se bărbierise, nu era pentru că ducea lipsa unei lame; tăişul sabiei sale arunca strălucirea periculoasă a oțelului care fusese ascuțit în fiecare zi, ore în şir, până ce devenise prea tăios pentru a putea fi atins.

Ser Vardis întinse o mână înmănuşată, iar scutierul îi puse în pumn o frumoasă sabie cu două tăişuri. Lama era gravată cu motive decorative din argint, delicate, înfățişând un cer de munte; mânerul era un cap de şoim, iar garda era fasonată ca o pereche de aripi.

– Am comandat sabia asta pentru Jon, la Debarcaderul Regelui, le povesti Lysa cu mândrie oaspeților ei, în vreme ce-l priveau pe Ser Vardis încercând o lovitură de antrenament. O purta cu el ori de câte ori şedea pe Tronul de Fier, în locul Regelui Robert. Nu-i un lucru frumos? Mi s-a părut cel mai potrivit ca reprezentantul nostru să-l răzbune pe Jon cu propria sa armă.

Sabia gravată cu argint era, fără nici o îndoială, minunată, dar lui Catelyn i se părea că Ser Vardis s-ar fi

simțit mai bine cu propria sa sabie. Totuşi, nu spuse nimic; era sătulă de certurile inutile cu sora sa.

– Faceți-i să se lupte! țipă Lordul Robert.

Ser Vardis se întoarse spre Lordul de Eyrie şi-şi ridică sabia în semn de salut.

– Pentru Eyrie şi pentru Vale!

Tyrion Lannister fusese aşezat la balconul aflat de partea cealaltă a grădinii, flancat de străjeri. Bronn îi adresă un salut scurt.

– Aşteaptă porunca ta, îi spuse Lady Lysa fiului ei, lordul.

– *Luptați!* strigă băiatul, cu mâinile tremurând în timp ce se prindeau de scaun.

Ser Vardis se răsuci, ridicându-şi scutul greu. Bronn se întoarse ca să-l înfrunte. Săbiile lor zăngăniră în acelaşi timp, o dată, de două ori, încercându-se. Mercenarul se trase un pas înapoi. Cavalerul veni după el, ținându-şi scutul în față. Încercă o lovitură, însă Bronn sări îndărăt, ținându-se în afara razei lui de acțiune, iar sabia de argint nu tăie decât aerul. Bronn îl ocoli dinspre dreapta, iar Ser Vardis se răsuci spre a-l urmări, ținând scutul între ei. Cavalerul înainta, păşind cu prudență pe solul denivelat. Mercenarul cedă, iar un zâmbet uşor i se desenă pe buze. Ser Vardis atacă, lovind, însă Bronn sări, distanțându-se de el, săltându-se uşor peste piatra joasă acoperită cu muşchi. Acum mercenarul făcu un ocol spre stânga, departe de scut, spre partea neprotejată a cavalerului. Ser Vardis încercă să-i lovească picioarele, însă nu ajungea până acolo. Bronn dansă, retrăgându-se şi mai mult spre stânga. Ser Vardis se răsuci pe loc.

– Omul e un las, decretă Lordul Hunter. Stai şi luptă, laşule!

Alte voci i se alăturară, cu aceleaşi îndemnuri. Catelyn privi spre Ser Rodrik. Maestrul ei de arme scutură scurt din cap.

– Vrea să-l facă pe Ser Vardis să-l alerge. Greutatea armurii şi a scutului l-ar obosi chiar şi pe cel mai puternic dintre bărbați.

Ea mai văzuse bărbați antrenându-se în lupta cu sabia, aproape în fiecare zi din viața ei, urmărise cincizeci de turniruri, însă aici se petrecea ceva diferit şi mult mai periculos: un dans în care cel mai mic pas greşit însemna

moartea. Pe când privea, amintirea unui alt duel, din alte vremuri, îi reveni în minte, de parcă s-ar fi întâmplat ieri.

Se întâlniseră în curtea inferioară de la Riverrun. Când Brandon văzu că Petyr purta numai un coif, pieptar şi cămaşă de zale, îşi dădu şi el jos mare parte din armură. Petyr o implorase să-i dea o eşarfă pe care s-o poarte, însă ea îl refuzase. Tatăl său, lordul, o promisese lui Brandon Stark, aşa că i-o dăduse lui, o eşarfă de un albastru-palid, pe care brodase păstrăvul săltăreț de Riverrun. Pe când îi îndesa eşarfa în mână, îl rugase:

– E doar un flăcău smintit, însă l-am iubit ca pe un frate. M-ar mâhni foarte tare să-l văd murind.

Iar logodnicul ei o privise cu ochi cenuşii, reci, de Stark, şi-i promisese că va cruța viața băiatului care o iubea.

Lupta aceea se terminase aproape imediat ce începuse. Brandon era un bărbat în toată firea şi-l mânase pe Degețel prin toată curtea şi în jos, pe treptele dând spre apă, azvârlind asupra lui o ploaie de oțel la fiecare pas, până ce băiatul ajunsese să se clatine şi să sângereze din zeci de răni.

– Abandonează! îi strigase el de mai multe ori, însă Petyr scutura doar din cap şi continua să lupte mohorât.

Când râul le ajunsese la glezne, Brandon pusese capăt luptei, cu o lovitură brutală care trecuse prin cămaşa de zale a lui Petyr şi prin pielea tare, înfigându-se în carnea moale de sub coaste, atât de adânc, încât Catelyn fusese sigură că rana era mortală. O privise pe când îşi dăduse drumul în jos şi murmurase „Cat” în timp ce sângele țâşnise printre degetele lui înzăuate. Crezuse că uitase de toate astea.

Atunci fusese ultima dată când îi văzuse chipul... până în ziua când fusese adusă înaintea lui, la Debarcaderul Regelui.

Trecuseră două săptămâni până când Degețel se întremase suficient ca să poată pleca de la Riverrun, însă tatăl ei, lordul, îi interzisese să-l viziteze în turnul unde bolea în pat. Lysa îl ajutase pe Maesterul lor să-l îngrijească; în zilele acelea, ea era mai blândă şi mai timidă. Edmure îl căutase şi el, însă Petyr îl gonise. Fratele ei fusese scutierul lui Brandon la acel duel, iar Degețel nu putea ierta aşa ceva. Îndată ce se înzdrăvenise cât să poată fi deplasat, Lordul Hoster Tully îl trimisese pe Petyr Baelish departe, într-o litieră închisă, să-şi petreacă convalescența la Degete, pe

vârful ras de vânturi al stâncii pe care se născuse.

Zăngănitul oțelului care lovea oțelul o readuse pe Catelyn din nou în prezent. Ser Vardis se năpustea din greu asupra lui Bronn, împingându-l cu scutul şi sabia. Mercenarul se retrăgea, parând fiecare lovitură, păşind cu dexteritate peste pietre şi rădăcini, fără să-şi ia niciodată ochii de la adversarul său. Era mai rapid, observă Catelyn: sabia argintată a cavalerului nu reuşea să-l atingă, însă sabia lui cenuşie, urâtă, smulse o aşchie din pieptarul lui Ser Vardis.

Scurta furie a încleştării se termină pe cât de repede începuse când Bronn făcu un pas lateral şi se strecură în spatele statuii. Ser Vardis se repezi după el, tăind o bucată de marmură albă din coapsa Alyssei.

– Nu se luptă bine, mamă, se plânse Lordul de Eyrie. Vreau să-i văd cum *luptă,*

– Vor lupta, copile scump, îl linişti mama sa. Mercenarul nu poate fugi toată ziua.

Unii dintre lorzii de pe terasa Lysei schimbară câteva glume batjocoritoare pe când îşi reumplură cupele cu vin, însă pe partea cealaltă a grădinii, Tyrion Lannister, cu ochii lui bicolori, privea dansul celor doi adversari de parcă nu ar mai fi existat nimic altceva pe lume.

Bronn ieşi din spatele statuii aprig şi cu viteză, deplasându-se tot spre stânga şi ațintind o lovitură dată cu ambele mâini spre partea dreaptă a cavalerului, neprotejată. Ser Vardis o bloca, dar neîndemânatic, iar sabia mercenarului fulgeră în sus, spre capul său. Metalul răsună şi aripile de şoim se rupseră cu un pocnet. Ser Vardis făcu o jumătate de pas înapoi, pentru a se pregăti, şi îşi ridică scutul. Aşchii de stejar zburară din scut când sabia lui Bronn tăie din peretele de lemn. Mercenarul sări la stânga din nou, dincolo de scut, şi-l prinse pe Ser Vardis cu o lovitură peste burtă, tăişul ca de brici al sabiei sale lăsând o urmă strălucitoare acolo unde muşcase din platoşa cavalerului.

Ser Vardis împinse înainte piciorul din spate, propria sa sabie argintie pogorându-se într-o lovitură sălbatică. Bronn o pară, deviind-o într-o parte, şi se desprinse din nou. Cavalerul izbi femeia plângând, lovindu-i soclul. Clătinându-se, se retrase, mişcându-şi capul într-o parte şi-n alta, căutându-şi adversarul. Deschizătura îngustă a vizierei sale

îi reducea câmpul vizual.

– În spatele dumneavoastră, ser! strigă Lordul Hunter, însă prea târziu.

Bronn îşi coborî sabia cu întreaga forţă a ambelor mâini, lovindu-l pe Ser Vardis în cotul braţului cu care ţinea arma. Metalul subţire, călit, care-i proteja încheietura plesni. Cavalerul gemu întorcându-se, ridicându-şi arma. De data asta, Bronn rămase pe loc. Săbiile se încrucişară, iar cântecul oţelului umplu grădina şi reverbă în turnurile albe de la Eyrie.

– Ser Vardis e rănit, anunţă Ser Rodrik, cu vocea sa gravă.

Lui Catelyn nu mai trebuia să i se spună asta; avea ochi să vadă şi singură, putea zări firişorul de sânge curgând de-a lungul antebraţului cavalerului, umezeala de la încheietura cotului. Fiecare dintre eschivele lui era mai lentă şi mai joasă decât precedenta. Ser Vardis se răsuci spre adversar, încercând să-şi folosească scutul ca să blocheze loviturile, însă Bronn dănţuia în jurul său, agil ca o pisică. Mercenarul părea să devină tot mai puternic. Loviturile lui lăsau acum urme. Tăieturi adânci şi strălucitoare luceau peste tot pe armura cavalerului, pe partea de sus a coapselor, pe viziera lui ascuţită, traversându-i platoşa de pe piept, una lungă se întindea în laiul apărătorii de gât. Rondela cu luna şi şoimul de pe luatul drept al lui Ser Vardis era tăiată în două, atârnând numai de legătura ei. Îi puteau auzi respiraţia obosită, hârâind printre găurile vizierei.

Orbi în trufia lor, lorzii şi cavalerii din Vale puteau vedea totuşi ce se petrecea jos, sub privirile lor, numai sora ei nu vedea nimic.

– Ajunge, Ser Vardis! strigă Lady Lysa. Termină-l acum, copilul meu începe să se plictisească.

Şi trebuie spus că Ser Vardis Egen ascultă cu adevărat porunca doamnei sale, până la ultima suflare. Într-o clipă se retrase pe jumătate ghemuit sub scutul său hăcuit, iar în clipa următoare şarjă. Atacul năvalnic îl prinse pe Bronn pe picior greşit. Ser Vardis îl lovi peste faţă cu muchia scutului. Bronn aproape, *aproape* că-şi pierdu echilibrul... se împletici îndărăt, se împiedică de un bolovan şi se prinse de femeia care plângea, pentru a rămâne în picioare. Aruncându-şi scutul, Ser Vardis se întinse spre el, ridicându-şi sabia cu ambele mâini. Braţul său drept era plin de sânge de la cot

până la degete, dar lovitura lui disperată l-ar fi spintecat pe Bronn de la gât până la buric... dacă mercenarul ar fi rămas pe loc ca s-o încaseze.

Însă Bronn se smuci înapoi. Frumoasa sabie gravată cu argint a lui Jon Arryn ricoşa din cotul de marmură al femeii plânse şi se frânse la o treime spre vârf. Bronn îşi repezi umărul în spatele statuii. Copia decolorată a Alyssei Arryn se clătină şi căzu cu un zgomot puternic, iar Ser Vardis fu prins sub ea.

Într-o clipă, Bronn se repezi asupra lui, înlăturând ce mai rămăsese din rondela spulberată, expunând punctul slab dintre braţ şi platoşa de la piept. Ser Vardis zăcea într-o parte, prins sub torsul spart al femeii plânse. Catelyn îl auzi pe cavaler gemând când mercenarul îşi ridică sabia cu ambele mâini şi o lăsă în jos cu toată greutatea lui, lovind sub braţ şi prin coaste. Ser Vardis se cutremură şi rămase nemişcat.

Tăcerea se pogorî peste Eyrie. Bronn îşi smulse coiful descoperit şi-l lăsă să cadă în iarbă. Buza-i era spartă şi însângerată, acolo unde-l lovise scutul, iar părul său negru ca tăciunii era năclăit de transpiraţie. Scuipă un dinte spart.

– S-a terminat, mamă? întrebă Lordul de Eyrie. *Nu,* ar fi vrut Catelyn să-i spună, *este doar începutul.*

– Da, făcu Lysa mohorâtă, cu vocea la fel de rece şi de moartă cum era comandantul gărzii sale.

– Pot acum să-l fac să zboare pe omuleţ?

În partea cealaltă a grădinii, Tyrion Lannister se ridică în picioare.

– Nu pe *acest* omuleţ, spuse el. Acest omuleţ coboară acum cu coşul cu napi, mulţumesc foarte mult.

– Crezi că..., începu Lysa.

– Cred că măreaţa Casă Arryn îşi respectă cuvântul dat, spuse Pezevenghiul. *La fel de Preţios precum Onoarea.*

– Mi-ai promis că-l faci să zboare, ţipă Lordul de Kyrie la mama sa, începând să tremure.

Chipul lui Lady Lysa se aprinse de furie.

– Zeii au găsit potrivit să-l proclame nevinovat, copilul meu. Nu avem de ales, trebuie să-l eliberăm. Ridică glasul. Gărzi, luaţi-i din faţa mea pe Lordul Lannister şi pe... creatura lui. Escortaţi-i la Poarta însângerată şi lăsaţi-i liberi. Îngrijiţi-vă să le daţi cai şi provizii suficiente ca să

ajungă la Trident şi asigurați-vă că toate bunurile şi armele le sunt înapoiate. Vor avea nevoie de ele pe drumul de munte.

– Drumul de munte, zise Tyrion Lannister.

Lysa îşi permise un mic zâmbet de satisfacție. Era o altă condamnare la moarte, îşi dădu seama Catelyn. Tyrion Lannister ştia prea bine şi el. Totuşi, piticul făcu spre Lady Lysa o plecăciune batjocoritoare.

– După cum porunciți, doamna mea, spuse el. Cred că ştim drumul.

JON

– Sunteți la fel de nevolnici ca oricare dintre băieții pe care i-am antrenat, anunță Ser Alliser Thorne când se adunară cu toții în curte. Mâinile voastre au fost făcute pentru lopețile de bălegar, nu pentru săbii, iar dacă ar fi fost după mine, toată gaşca voastră ar fi fost trimisă la păscut porcii. Însă noaptea trecută mi s-a spus că Gueren vine pe drumul regelui cu încă cinci băieți noi. Unul sau doi dintre ei s-ar putea să valoreze cam cât udul băşicii. Pentru a le face loc, am decis să trimit opt dintre voi Lordului Comandant, să facă el ce-o şti cu voi. Strigă numele, unul după altul. Broască, Bizon, Cap de Piatră, Buboi, Maimuță, Ser Scrânteală. Ultimul la care se uită fu Jon. Şi Bastardul.

Pyp slobozi un *uuuuf* şi-şi înălță sabia în aer, iar Ser Alliser îl fixă cu privirea sa de reptilă.

– De acum toți vă vor spune „bărbați din Rondul de Noapte”, dar sunteți mai proşti decât Maimuța Păpuşarului dacă puteți să credeți asta. Sunteți încă flăcăi, cu caş la gură şi duhnind a vară, iar când va veni iarna, veți muri ca muştele.

Şi cu asta, Ser Alliser Thorne îi lăsă baltă. Ceilalți băieți se adunară în jurul celor opt care fuseseră stricați, râzând şi înjurând, felicitându-i. Halder îl lovi pe Broască peste dos cu latul sabiei şi strigă:

– Broască, din Rondul de Noapte!

Urlând că un frate în negru avea nevoie de un cal, Pyp sări pe umerii lui Grenn şi căzură amândoi la pământ, rostogolindu-se şi înghiontindu-se şi huiduind. Dareon se repezi în armurărie şi se întoarse cu un burduf cu vin roşu, aspru. Pe când îşi treceau vinul din mână în mână, rânjind ca nişte smintiți, Jon îl observă pe Samwell Tarly stând singur lângă un copac vestejit, într-un colt al curții. Îi oferi şi lui burduful.

– Vrei o înghițitură de vin? Sam scutură din cap.

– Nu mulțumesc, Jon.

– Te simți bine?

– Foarte bine, într-adevăr, minți băiatul cel gras. . Sunt atât de fericit pentru voi toți! Chipul său rotofei tremură într-un zâmbet forțat. Vei fi Prim-Cercetaş într-o bună zi, aşa cum a fost şi unchiul tău.

– Cum *este,* îl corectă Jon.

Nu putea accepta că Benjen Stark era mort. Înainte să poată spune altceva, Halder răcni:

– Ia te uită, plănuiați să beți singuri tot vinul?

Pyp îi smulse burduful din mână şi se îndepărtă dansând şi râzând. Când Grenn îl apucă de braț, Pyp strânse burduful şi un jet de vin îl udă pe Jon pe față. Halder grohăi în semn de protest la vederea risipei de vin ales. Jon se scutură şi se zbătu. Matthar şi Jeren se cățărară pe zid şi începură să arunce în ei cu bulgări de zăpadă.

Când reuşi să se elibereze, cu zăpadă în păr şi Urme de vin pe tunică, Samwell Tarly dispăruse.

În noaptea aceea, Hobb Trei-Degete le găti ceva deosebit pentru a marca evenimentul. Când Jon îşi făcu apariția în sala de mese, Lordul Administrator însuşi îl conduse la banca de lângă foc. Bărbații mai vârstnici îl bătură pe braț în trecere. Cei opt frați în devenire se ospătară cu coaste de miel, coapte într-o crustă de usturoi şi ierburi, garnisite cu firişoare de mentă şi napi galbeni, înotând în unt.

– De la masa Lordului Comandant, le spuse Bowen Marsh.

Mai aveau şi salată de spanac şi boabe de năut şi cartofi noi, iar după aceea, castroane cu mure la gheață şi frişcă.

– Crezi că ne vor ține împreună? se întrebă Pyp, pe când înfulecau fericiți.

Broscoiul se strâmbă.

– Sper că nu. Eu unul, m-am săturat să-ți tot văd urechile.

– Ho, făcu Pyp. Ia ascultați, râde ciob de oală spartă. Tu ai să ajungi sigur cercetaş, Broscoiule. Vor să te țină cât mai departe de castel. Iar dacă atacă Mance Rayder, ridică-ți viziera şi arată-ți fața, că o să fugă mâncând pământul.

Toată lumea râse, cu excepția lui Grenn.

– Eu chiar sper că *sunt* cercetaş.

– Tu şi toți ceilalți, spuse Matthar. Orice bărbat care s-a îmbrăcat în negru a păşit pe Zid, toți cei care s-au împlătoşat l-au apărat, aşa cum era de aşteptat, însă numai cercetaşii au fost luptători adevărați din inima Rondului de Noapte. Ei au fost cei care îndrăzneau să sc avânte dincolo de Zid, să năvălească prin pădurea bântuită şi să urce pe culmile înghețate ale muntelui, la vest de Turnul Umbrei, luptând cu

sălbăticiunile şi uriaşii, cu monstruoşii urşi de zăpadă.

– Nu toți, zise Halder. Pentru mine, constructorii contează. La ce sunt buni cercetaşii dacă Zidul cade?

Breasla constructorilor trimisese zidari şi tâmplari pentru repararea fortărețelor şi turnurilor, mineri să sape tunele şi să sfarme piatră pentru drumuri, tăietori tic lemne să curețe vegetația, ori de câte ori pădurea se apropia prea mult de Zid. Se spunea că, o dată, tăiaseră blocuri imense de gheață din lacurile înghețate, aflate în inima pădurii bântuite, trăgându-le spre sud pe sănii, astfel ca Zidul să fie înălțat şi mai mult. Acele zile fuseseră cu secole în urmă, iar acum, tot ce mai puteau face era să străbată zidul de la Rondul de Est spre Turnul Umbrei, căutând crăpături sau semne de topire şi să facă ce reparații reuşeau.

– Bătrânul Urs nu-i prost, remarcă Dareon. Eşti clar un constructor, iar Jon este cu siguranță un cercetaş. E cel mai bun spadasin dintre noi şi cel mai bun călăreț, iar unchiul său a fost Primul înainte de...

Vocea-i pieri intimidată, când îşi dădu seama că aproape că-l luase gura pe dinainte.

– Benjen Stark este încă Primul Cercetaş, îi spuse Jon Snow, jucându-se cu un castron cu mure.

Ceilalți poate că abandonaseră orice speranță că unchiul său s-ar mai putea întoarce teafăr, însă nu şi el împinse murele la o parte, deşi abia se atinsese de ele, ridicându-se de pe bancă.

– Nu le mai mănânci? întrebă Broscoiul. Sunt ale tale. Jon aproape că nici nu se atinsese de ospățul măreț oferit de Hobb. N-aş mai putea înghiți nici o îmbucătură.

Îşi luă mantia din cârligul de lângă uşă şi-şi căută de drum afară. Pyp îl urmă.

– Jon, ce-i cu tine?

– Sam, replică el. Nu a fost la masă în seara asta.

– Nu-i stă în obicei să rateze o cină, făcu Pyp gânditor. Crezi că boleşte pe undeva?

– E speriat. Îl părăsim. Îşi aminti de ziua când plecase de la Winterfell, despărțirea dulce-amară, Bran zăcând zdrobit, Robb cu zăpadă în păr, Arya potopindu-l cu sărutări, după ce-i dăduse Acul. Odată ce ne-am rostit jurământul, avem datorii de îndeplinit. Dar unii dintre noi ar putea fi trimişi departe, la Rondul de Est sau la Turnul Umbrei. Sam va

rămâne mai departe pentru antrenament, cu Rast şi Cuger şi băieții ăştia noi, care vin pe drumul regelui. Numai zeii ştiu cum va fi pentru ei, dar poți pune rămăşag că Ser Alliser îi va asmuți împotriva lui cu prima ocazie.

Pyp se strâmbă.

– Ai făcut tot ce ai putut.

– Tot ce am putut n-a fost destul, răspunse Jon.

Pe când se întorceau la Turnul lui Hardin, după Nălucă, în el se cuibări o nelinişte profundă. Lupul străvechi mergea lângă el spre grajduri. Unii dintre caii mai nărăvaşi loviră cu copitele şi-şi ciuliră urechile când intrară. Jon puse şaua pe iapa sa, încalecă şi ieşi din Castelul Negru, pornind spre sud, prin noaptea neagră. Nălucă gonea înaintea lui, zburând parcă pe deasupra pământului, şi dispăru într-o clipită. Jon îl lăsă. Un lup mai trebuia să şi vâneze.

Nu se gândise să meargă într-un loc anume. Voia doar să călărească. Pentru o vreme, urmă cursul pârâului, ascultând clipocitul înghețat al apei pe pietre, apoi o tăie peste câmpuri, spre drumul regelui. Se întindea înaintea sa, îngust şi pietros, năpădit de ierburi, un drum care nu promitea nimic deosebit; totuşi, vederea lui îi provocă un dor nespus. Winterfell era în josul acestui drum, iar dincolo de el se aflau Riverrun, Debarcaderul Regelui şi Eyrie, şi multe, multe alte locuri Casterly Rock, Insula Chipurilor, munții roşii din Dorne, sutele de insule din marea Braavos, ruinele fumegânde ale vechii Valyria. Toate acele locuri pe care Jon nu le va vedea niciodată. Lumea era acolo, la capătul acelui drum, iar el... era aici.

Odată ce va fi rostit jurământul, Zidul va fi casa sa până când va ajunge la fel de bătrân ca Maester Aemon.

– Încă nu am jurat, murmură el. Nu era un nelegiuit, forțat să poarte negru sau să plătească astfel pentru vreo crimă. Venise aici de bună voie şi ar fi putut pleca la fel, tot de bună voie... până ce nu va rosti cuvintele. Trebuia doar să continue să călărească şi ar fi putut lăsa totul în urma lui. Când luna ar fi din nou plină, ar ajunge la Winterfell, la frații săi.

La frații tăi *vitregi,* îi reaminti o voce din lăuntrul său. *Şi Lady Stark, care nu te-ar primi cu bucurie.* La Winterfell nu era loc pentru el, dar nici la Debarcaderul Regelui. Nici chiar propria sa mamă nu avea loc pentru el. Gândul la ea îl

întrista. Se întrebă cine fusese, cum arătase, de ce o părăsise tatăl său. *Pentru că a fost o târfă sau o adulteră, prostule. Cineva întunecat şi fără onoare, fiindcă de ce altceva ar fi Lordul Eddard atât de ruşinat încât să nu vorbească despre ea?*

Jon Snow se întoarse pe drumul regelui ca să privească în urmă. Focurile de la Castelul Negru erau ascunse după deal, însă Zidul era acolo, palid sub lumina lunii, imens şi rece, ocupând tot orizontul, i struni calul şi se întoarse spre casă. Nălucă veni lângă el pe când urca o pantă şi văzu sclipirea îndepărtată a lămpii din Turnul Lordului Comandant. Botul lupului străvechi era înroşit de sânge. Pe drumul înapoi, Jon se pomeni gândindu-se, din nou, la Samwell Tarly. Când ajunse la grajduri, ştia ce are de făcut.

Apartamentele lui Maester Aemon erau situate într-o fortăreață de lemn jos, sub nivelul curții. Îmbătrânit şi firav, acesta împărțea încăperile cu doi slujitori mai tineri, care se îngrijeau de nevoile lui şi-l ajutau la treburi. Frații glumeau că i se dăduseră cei mai pociți dintre bărbații din Rondul de Noapte; fiind orb, era scutit de vederea lor. Clydas era scund, pleşuv şi parcă fără bărbie, cu ochii mici şi roz ai unei cârtițe. Chett avea un buboi pe gât, de mărimea unui ou de porumbel, şi o față roşie, plină de coşuri. Probabil că de asta părea mai întotdeauna furios. La bătăile în uşă ale lui Jon răspunse Chett.

– Trebuie să vorbesc cu Maester Aemon, îi spuse Jon.

– Maester este în pat, aşa cum ar trebui să fii şi tu. Vino mâine din nou şi s-ar putea să te primească.

Începuse să închidă uşa. Jon o bloca băgându-şi cizma.

– Trebuie să vorbesc cu el acum. Mâine va fi prea târziu.

Chett îi aruncă o privire furioasă.

– Maester nu este obişnuit să fie trezit noaptea. Nu ştii cât e de bătrân?

– Destul de bătrân încât să-şi trateze oaspeții cu mai multă politețe decât tine, zise Jon. Spune-i că-l rog să mă ierte. Nu i-aş deranja odihna dacă nu ar fi ceva important.

– Şi dacă nu vreau?

Jon îşi pusese cu nădejde cizma în pragul uşii.

– Pot să rămân aici toată noaptea, dacă trebuie. Fratele în negru scoase un sunet dizgrațios şi deschise uşa, făcându-i loc.

– Aşteaptă în bibliotecă. Ai lemne acolo. Fă focul. N-aş vrea ca Maester să răcească din cauza ta.

Când Chett îl conduse înăuntru pe Maester Aemon, lemnele trosneau cu veselie în foc. Bătrânul era înveşmântat în roba roşie, de noapte, însă în jurul gâtului purta salba de medalioane a ordinului său. Un Maester nu-şi dădea jos colanul nici măcar în somn.

– Locul de lângă foc ar fi numai bun, spuse el când simți căldura atingându-i fața. După ce se aşeză confortabil, Chett îi acoperi picioarele cu o blană şi se postă lângă uşă.

– Îmi pare rău că v-am trezit, Maester, spuse Jon Snow.

– Nu m-ai trezit, răspunse Maester Aemon. Pe măsură ce îmbătrânesc, dorm din ce în ce mai puțin, şi am îmbătrânit foarte mult. Adesea, petrec jumătate de noapte vorbind cu nălucile, amintindu-mi de vremurile de acum cincizeci de ani, de parcă ar fi fost ieri. Misterul unui oaspete din miez de noapte este o divagație bine-venită. Deci spune-mi, Jon Snow, de ce ai venit la această oră ciudată?

– Să vă rog ca Samwell Tarly să fie mutat de la antrenamente şi acceptat ca frate în Rondul de Noapte.

– Aceasta nu-l priveşte pe Maester Aemon, protestă Chett.

– Lordul Comandant a cedat antrenarea recruților în mâinile lui Ser Alliser Thorne, spuse Maester cu blândețe. Numai el poate spune când un băiat este gata să-şi asume jurământul, după cum bine ştii. Deci, de ce ai venit la mine?

– Lordul Comandant vă ascultă, îi spuse Jon. Iar răniții şi bolnavii Rondului de Noapte sunt în îngrijirea dumneavoastră.

– Iar prietenul tău, Samwell, e rănit sau bolnav?

– Va fi, prevesti Jon, dacă nu-l ajutați.

Îi spuse totul, chiar şi cum îl asmuțise pe Nălucă să sară la gâtul lui Rast.

Maester Aemon ascultă în tăcere, cu ochii orbi fixați asupra focului, însă fața lui Chett se întuneca la fiecare cuvânt.

– Fără ajutorul nostru, dacă nu-l punem la adăpost, Sam nu va avea nici o şansă, sfârşi Jon. N-are nici o *speranță* în lupta cu sabia. Sora mea, Arya, l-ar putea face bucăți, şi ea nu are decât zece ani. Dacă Ser Alliser îl pune să lupte, e doar o chestiune de timp până ce va fi rănit sau ucis.

Chett nu mai putea suporta.

– L-am văzut pe băiatul ăsta gras în sala de mese, zise el. Chiar *este* un porc şi un laş fără lecuire, dacă spusele tale sunt adevărate.

– Poate că-i aşa, făcu Maester Aemon. Spune-mi, Chett, ce ne-ai sfătui să facem cu băiatul ăsta?

Lăsați-l acolo unde e. Zidul nu este un loc pentru nevolnici. Lăsați-l să se antreneze până ce va fi pregătit, indiferent câți ani vor trece. Ser Alliser va face bărbat din cl sau îl va ucide, după cum e voia zeilor.

– Asta-i o *prostie,* comentă Jon. Inspiră adânc, adunându-şi gândurile. Îmi amintesc că, o dată, l-am întrebat pe Maester Luwin de ce purta colierul în jurul gâtului.

Maester Aemon şi-l atinse uşor pe al său, degetele «ale osoase şi zbârcite mângâind verigile grele de metal.

– Continuă.

– Mi-a spus că un colier de Maester este făcut din lanțuri ca să-i amintească de faptul că a jurat să slujească. L-am întrebat de ce fiecare verigă este dintr-un alt metal. Un lanț de argint ar arăta mai bine pe robele lui cenuşii, i-am spus eu. Maester Luwin a râs. Un Maester işi confecționează lanțul învățând, mi-a spus el. Felurile de metale sunt fiecare câte un alt fel de învățătură, aur pentru studiul banilor şi socotelilor, argint pentru vindecări, fier pentru război. Şi a mai spus că mai sunt şi alic înțelesuri. Se obişnuieşte ca un colan să-i amintească de regatul pe care îl slujeşte, nu-i aşa? Lorzii sunt cu aurul, iar cavalerii cu oțelul, însă două verigi nu pot forma un lanț. Mai ai nevoie şi de argint şi fier şi plumb, zinc şi cupru, bronz şi toate celelalte, iar acestea sunt fermierii, fierarii, negustorii şi toți ceilalți. Un colan are nevoie de tot felul de metale, precum şi pământul are nevoie de tot soiul de oameni.

Maester Aemon zâmbi.

– Si deci?

– Rondul de Noapte are şi el nevoie de feluriți oameni. De ce avem cercetaşi şi slujitori şi constructori?

Lordul Randyll nu l-a putut face pe Sam un războinic, şi nici Ser Alliser nu va reuşi. Nu poți bate zincul cum bați fierul, indiferent cât de tare-l lucrezi, dar asta nu înseamnă că zincul este nefolositor. De ce n-ar fi Sam un slujitor?

Chett ridică o privire furioasă.

– Slujitorul sunt *eu.* Crezi că este o muncă uşoară,

potrivită pentru laşi? Ordinul slujitorilor menține Rondul în viață. Noi suntem cei care vânează şi cultivă pământul, avem grijă de cai, mulgem vacile, adunăm lemne de foc şi gătim. Cine crezi că-ți face ție hainele? Cine aduce proviziile din sud? Slujitorii.

Maester Aemon fu mai blând.

– Prietenul tău e vânător?

– Urăşte vânătoarea, trebui Jon să recunoască.

– Poate ara un ogor? Poate conduce o căruță sau naviga cu o corabie? Ar putea tranşa o vacă?

– Nu.

Chett scoase un hohot perfid.

– Am văzut eu ce se întâmplă cu conaşii molatici când sunt puşi la muncă. Pune-i să frământe untul şi mâinile li se băşică şi sângerează. Dă-le un topor să taie surcele şi-şi vor reteza piciorul.

– Ştiu un lucru pe care Sam l-ar putea face mai bine decât oricine.

– Da? sări Maester Aemon.

Jon privi bănuitor spre Chett, care stătea lângă uşă, cu fața congestionată şi furioasă.

– V-ar putea ajuta aici, spuse el repede. Poate face socoteli, ştie să citească şi să scrie. Chett nu ştie să citească, iar Clydas are ochii slabi. Sam a citit toate cărțile din biblioteca tatălui său. Ar putea fi bun şi la îngrijirea corbilor. Animalelor pare că le place de el. Nălucă s-a ataşat imediat de el. Sunt multe lucruri pe care le-ar putea face, fără să mai fie nevoie să lupte. Rondul de Noapte are nevoie de fiecare om. De ce să omori unul dintre ei, ce rost ar avea? În loc de asta, folosiți-l.

Maester Aemon închise ochii, iar pentru o clipă Jon se temu că îl furase somnul. În cele din urmă spuse:

– Maester Luwin te-a învățat foarte bine, Jon Snow. Mintea ți-e la fel de ascuțită ca spada, din câte se pare.

– Asta înseamnă că...

– Înseamnă că mă voi gândi la ceea ce ai spus, îi răspunse bătrânul cu fermitate. Iar acum cred că mă voi duce la culcare. Chett, condu-l până la uşă pe tânărul nostru frate.

TYRION

Se adăpostiseră în spatele unui pâlc de plopi tremurători, chiar la marginea drumului de munte. Tyrion aduna vreascuri în timp ce caii lor se adăpau de la un izvor. Se opri să culeagă o creangă ruptă şi o examina nemulțumit.

– Astea ajung? Nu sunt obişnuit să fac focul. Morrec se ocupa de asta în locul meu.

– *Foc?* întrebă Bronn scuipând. Eşti nerăbdător să mori, piticule? Ori ți-ai pierdut mințile? Un foc va aduce aici toate clanurile aflate pe o rază de un kilometru. Eu am de gând să supraviețuiesc călătoriei, Lannister.

– Şi cum nădăjduieşti să reuşeşti? întrebă Tyrion. Puse creanga sub braț şi cercetă de jur împrejur vegetația rară şi scundă, în căutarea altora. Îl durea spatele de cât se tot aplecase; călăriseră continuu de când se crăpase de ziuă, când Ser Lyn Corbray, cu o figură împietrită, îi condusese prin Poarta însângerată şi le poruncise să nu mai vină acolo niciodată.

– Nu avem nici o şansă să ne croim drum prin luptă, zise Bronn, însă doi se pot mişca mai bine decât zece şi atrag mai puțină atenție. Cu cât petrecem mai puține zile între munți, cu atât avem şanse mai mari să ajungem la câmpie. Să călărim repede şi mult, aş zice eu. Ne deplasăm noaptea şi ne ascundem ziua, evităm drumul când putem, nu facem gălăgie şi nu aprindem nici un foc.

Tyrion Lannister oftă.

– Un plan minunat, Bronn. Încearcă-l tu, dacă vrei... şi pe mine să mă ierți dacă n-am să mă obosesc «A te îngrop.

– Îți închipui că mi-ai putea supraviețui, piticule? Mercenarul rânji. În zâmbetul său apăruse o negreală,

acolo unde scutul lui Ser Vardis Egen îi spărsese un dinte de la jumătate. Tyrion dădu din umeri.

– Călărind repede şi din greu, noaptea, este o cale sigură să te prăbuşeşti într-o râpă şi să-ți spargi țeasta. Eu prefer să fac călătoria încet şi lejer. Ştiu că-ți place să goneşti cu caii, Bronn, dar dacă bidiviii noştri crapă sub noi, după asta ar trebui să încercăm să punem şaua pe pisicile-umbră... iar dacă e s-o spunem pe a dreaptă, cred că vom fi găsiți de clanuri indiferent ce facem. Au ochi peste tot în jurul nostru.

Ridică o mână înmănuşată spre stâncile înalte, bătute de

vânt, care-i înconjurau. Bronn se strâmbă.

– Atunci suntem morți, Lannister.

– Dacă-i aşa, prefer să mor confortabil, răspunse Tyrion. Avem nevoie de foc. Nopțile sunt reci aici, iar mâncarea caldă ne-ar face bine la stomac şi ne-ar ridica moralul. Crezi că s-ar putea vâna ceva pe aici? în bunătatea ei, Lady Lysa ne-a oferit un adevărat festin de carne .sărată, brânză tare şi pâine veche, iar mie mi-ar displăcea foarte tare să-mi rup vreun dinte la o distanță atât de mare de orice Maester.

– Pot găsi carne. Pe după şuvițele de păr negru, ochii lui Bronn îl priveau bănuitori. Ar trebui să te las aici, cu focul tău de smintit. Dacă ti-as lua calul, as avea de două ori mai multe şanse de a răzbi până la capăt. Ce-ai mai face atunci, piticule?

– Mai mult ca sigur că aş muri. Tyrion se opri să mai culeagă un vreasc.

– Nu crezi că as face-o?

– Ai face-o într-o clipă, dacă prin asta ți-ai salva pielea. Ai fost foarte grăbit în a-l amuți pe prietenul tău, Chiggen, când a primit o săgeată în burtă.

Bronn îi trăsese capul spre spate, apucându-l de păr, şi-i înfipsese vârful pumnalului sub ureche, iar apoi îi spusese lui Catelyn Stark că celălalt mercenar murise din cauza rănilor.

– Era, oricum, ca şi mort, spuse Bronn. Iar gemetele sale îi aduceau peste noi. Chiggen ar fi făcut la fel cu mine... Şi nu-mi era prieten, ci doar unul cu care mă însoțisem. Să nu faci nici o greşeală, piticule. Am luptat pentru tine, dar nu te prețuiesc.

– Am avut nevoie numai de sabia ta, spuse Tyrion, nu de prețuirea ta.

Aruncă la pământ legătura de vreascuri. Bronn rânji.

– Eşti la fel de rău ca orice mercenar, admit asta. De unde ai ştiut că am să-ți iau partea?

– De unde am ştiut? Tyrion se lăsă greoi pe vine, cu picioarele lui strâmbe, pentru a face focul. Am dat cu zarul. Tu şi Chiggen ați dat o mână de ajutor, la han, pentru u a fi luat în captivitate. De ce? Alții au considerat asta drept datoria lor, pentru a apăra onoarea lorzilor pe care-i slujeau, însă nu şi voi doi. Voi nu aveați nici un lord, nici o îndatorire, şi foarte, foarte puțină onoare, aşa că de ce v-ați

obosit implicându-vă? Îşi scoase pumnalul şi tăie câteva fâşii de scoarță de copac din lemnele pe care le adunase, pentru a aprinde focul. Ei bine, de ce faceți voi, mercenarii, ceea ce faceți? Pentru bani. Vă gândeați că Lady Catelyn vă va răsplăti pentru ajutor, poate chiar că vă lua în serviciul ei. Uite, asta ar trebui să meargă, sper. Ai cremene?

Bronn îşi strecură două degete la cingătoare şi-i arunca nişte cremene. Tyrion o prinse din zbor.

– Mulțumirile mele, spuse el. Problema este că voi doi nu-i cunoaşteți pe cei din familia Stark. Lordul Eddard este un bărbat mândru, onorabil şi cinstit, însă nevastă-sa e rea de tot. Oh, n-am nici o îndoială că ar fi găsit ea o para, două pentru voi când totul s-ar fi terminat, şi vi le-ar fi înfundat în palmă cu vreo vorbă aleasă şi o privire dispreţuitoare, dar asta ar fi fost tot ce ați fi putut spera să primiți. Familia Stark caută curajul şi devotamentul şi onoarea la oamenii pe care şi-i aleg să-i servească, iar dacă e s-o spunem pe a dreaptă, tu şi Chiggen nu erați decât două căzături de joasă speță.

Tyrion frecă cremenea de pumnal, încercând să scoată scântei. Nu se întâmplă nimic. Bronn pufni.

– Ai o limbă ascuțită, piticule. Într-o bună zi cineva ți-o va tăia şi te va face s-o mănânci.

– Toată lumea-mi spune la fel. Tyrion se uită în sus spre mercenar. Te-am jignit? Iertare... Însă *eşti* o căzătură, Bronn, nu te amăgi. Datorie, onoare, prietenie, ce înseamnă astea pentru tine? Nu, nu te mai osteni, ştim amândoi răspunsul. Totuşi, nu eşti prost. Odată ce am ajuns în Vale, Lady Stark n-a mai avut nevoie de tine... Însă eu da, iar ceea ce Lannisterilor nu le-a lipsit niciodată este aurul. Când a venit vremea aruncării zarurilor, am contat pe faptul că eşti destul de isteț ca să ştii care-ți sunt interesele. Din fericire pentru mine, ştiai. Lovi din nou piatra de oțel, fără nici un rezultat.

– Lasă, replică Bronn ghemuindu-se, fac eu asta. Luă pumnalul şi cremenea din mâinile lui Tyrion şi scoase scântei din prima încercare. O bucată de scoarță începu să fumege pe dată.

– Bine făcut, zise Tyrion. Cât eşti tu de căzătură, dar, fără nici o discuție, eşti folositor, iar cu sabia în mână eşti aproape la fel de bun ca fratele meu, Jaime. Ce vrei, Bronn? Aur? Pământ? Femei? Ai grijă să rămân în viață şi le vei

avea.

Bronn suflă cu grijă spre foc, iar flăcările se înălțară mai mult.

– Şi dacă mori?

– Păi, atunci o să mă jelească cineva ale cărui păreri de rău vor fi cât se poate de sincere, spuse Tyrion rânjind. Aurul se termină odată cu mine.

Focul ardea vioi. Bronn se ridică, îşi băgă cremenea înapoi la brâu şi-i azvârli lui Tyrion pumnalul.

– Mi se pare destul de cinstit aşa, rosti el. Atunci, sabia mea este a ta... Însă să nu te aştepți să mă las într-un genunchi şi să te *domnesc* de fiecare dată când ți se năzare ție. Eu nu sunt linguşitorul nimănui.

– Dar nici prietenul nimănui, spuse Tyrion. Nu am nici o îndoială că m-ai trăda la fel de repede ca pe Lady Stark, dacă ai obține un câştig din asta. Dacă va veni turn când vei fi tentat să mă vinzi, aminteşte-ți asta, Bronn: pot să fac oricând o contraofertă, indiferent cât de mare. Îmi *place* să trăiesc. Iar acum, crezi că ai putea ceva pentru cină? Ai grijă de cai, făcu Bronn, scoțând din teacă pumnalul lung pe care-l purta la şold.

O luă printre copaci. O oră mai târziu, caii erau triplați şi hrăniți, focul ardea vesel, iar deasupra flăcărilor se perpelea o halcă de carne de căpriță, sfârâind.

– Tot ce ne-ar mai trebui acum ar fi un vin bun, ca ledul ăsta să alunece pe gât, zise Tyrion.

– Asta, o femeie şi încă vreo duzină de săbii, răspunse Bronn. Şedea lângă foc cu picioarele încrucişate, frecând tăişul sabiei sale cu o tocilă unsă. Scrâşnetul de oțel scos la fiecare mişcare avea ciudata calitate de a oferi siguranță. În curând se va face beznă, aminti mercenarul. Eu iau primul schimb de gardă... spre binele nostru. Ar putea fi chiar mai bine dacă i-am lăsa să ne gâtuie în somn.

– Oh, îmi închipui că vor fi aici înainte să ne apuce somnul.

Mirosul cărnii fripte îl făcea să-i lase gura apă. Bronn îl privi peste foc.

– Cred că ai tu un plan, spuse el sec.

– Nădăjduiesc şi eu, făcu Tyrion. Încă o aruncare de zaruri.

– Miza fiind viețile noastre? Tyrion dădu din umeri.

– Ce altă alegere mai avem? Se apleacă spre foc şi tăie o felie de carne de ied. Ahhhh, oftă el încântat, pe când mesteca. Unsoarea i se scurgea pe bărbie. E puțin mai tare decât aş fi vrut, şi-i lipsesc mirodeniile, dar nu mă plâng. Dacă aş fi acum tot la Eyrie, aş dansa la marginea prăpastiei în speranța că aş primi nişte fasole fiartă.

– Şi totuşi, i-ai dat temnicerului o pungă cu aur, comentă Bronn.

– Un Lannister îşi plăteşte întotdeauna datoriile.

Lui Mord abia dacă-i venise să creadă când Tyrion îi aruncase punga de piele. Ochii temnicerului se măriseră devenind ca nişte ouă fierte când trăsese de şnurul care strângea punga şi dăduse cu ochii de strălucirea aurului.

– Am păstrat argintul, îi spusese Tyrion cu un zâmbet parşiv, însă ți-am promis aurul, şi iată-l. Era mai mult decât putea spera unul de teapa lui Mord să agonisească într-o viață întreagă de chinuire a prizonierilor. Şi aminteşte-ți ce am spus, ăsta-i numai începutul. Dacă te plictiseşti vreodată s-o slujeşti pe Lady Arryn, prezintă-te la Casterly Rock şi-ți plătesc şi restul datoriei.

În timp ce dragonii de aur i se risipeau printre degete, Mord căzuse în genunchi şi promisese că va face întocmai.

Bronn îşi trase pumnalul şi scoase carnea din foc. Începu să taie de pe os bucăți mari de carne friptă în timp ce Tyrion scobi doi codri de pâine uscată, pregătindu-i în loc de farfurii.

– Iar dacă ajungem la râu, ce ai să faci apoi? întrebă mercenarul tăind carnea.

– Oh, o târfă, un pat cu saltele de puf şi o butelcă de vin, pentru început. Tyrion ridică pâinea sa, iar Bronn i-o umplu cu carne. Apoi mă duc la Casterly Rock sau la Debarcaderul Regelui şi cred că voi vrea să primesc nişte răspunsuri în legătură cu un anumit pumnal. Mercenarul muscă şi înghiți carnea.

– Deci ce mi-ai spus era adevărat? N-a fost acela pumnalul tău?

Tyrion zâmbi subțire.

– Ți se pare că sunt mincinos?

Cam pe când pântecele li se umpluseră, stelele urcaseră pe cer şi luna se ridicase deasupra munților, Tyrion îşi întinse pe pământ mantia de blană şi se culcă, punându-şi

şaua în loc de pernă.

– Amicii noştri se lasă aşteptaţi.

– Dacă aş fi în locul lor, m-aş teme de o capcană, zise Bronn. De ce ar fi totul aşa de la îndemână, decât ca să-i momească?

Tyrion chicoti.

– Atunci ar trebui să ne punem pe cântat şi vor fugi îngroziţi. Începu să fluiere o melodie.

– Eşti nebun, piticule, spuse Bronn pe când îşi curăţa cu pumnalul murdăria de sub unghii.

– Unde-i pasiunea ta pentru muzică, Bronn?

– Dacă muzică ai vrut, ar fi trebuit să-l pui pe menestrel să lupte pentru tine.

Tyrion rânji.

– Asta ar fi fost amuzant. Parcă-l şi văd parând loviturile lui Ser Vardis cu harfa lui de lemn. Îşi reluă fluieratul. Ştii cântecul ăsta?

– Îl tot auzi ici-colo, prin hanuri şi lupanare.

– Myrish. *Anotimpurile dragostei mele.* Dulce şi întristător, dacă-i pricepi cuvintele. Prima fată cu care m-am culcat obişnuia să-l cânte şi de atunci n-am mai putut să mi-l scot din minte. Tyrion privi în sus, spre cer. Era o noapte rece şi senină, iar stelele luceau deasupra munţilor, strălucitoare şi necruţătoare precum adevărul. Am întâlnit-o într-o noapte ca asta, se pomeni spunând. Jaime şi cu mine călăream înapoi de la Lannisport, când am auzit un strigăt, iar ea a venit în fugă pe drum, cu doi bărbaţi pe urmele ei, strigându-şi ameninţările. Fratele meu şi-a tras sabia din teacă şi s-a dus după ei, în timp ce eu am descălecat pentru a proteja fata. Abia dacă avea un an mai mult decât mine, cur părul negru, subţire, şi un chip care ţi-ar fi frânt inima. Pe a mea mi-a frânt-o cu siguranţă. Din popor, aproape moartă de foame, nespălată... Cu toate astea, încântătoare, îi rupseseră, la spate, gioarsele cu care era îmbrăcată, aşa că am acoperit-o cu mantia mea, în vreme ce Jaime îi fugărea prin pădure pe bărbaţii aceia. Când a revenit, mergând la trap, îi aflasem deja numele şi povestea. Era fiică de arendaş, rămasă orfană când tatăl ei a murit de fierbinţeală, şi se ducea spre... ei bine, spre nicăieri, cu adevărat. Jaime spumega, voia să-i vâneze pe nenorociţii aceia. Nu se întâmpla prea des ca nelegiuiţii să îndrăznească să atace

călătorii atât de aproape de Casterly Rock, iar el considera asta drept o insultă. Fata era prea înspăimântată ca să fie lăsată să-şi vadă de drum singură, aşa că m-am oferit să o conduc la cel mai apropiat han şi să-i dau să mănânce, în timp ce fratele meu s-a întors la Rock pentru a aduce ajutoare. Era mai flămândă decât aş fi crezut. Am terminat doi pui întregi şi ceva dintr-un al treilea, am băut şi o butelcă de vin şi am stat de vorbă. Avea numai treisprezece ani, iar mie mă tem că mi se urcase vinul la cap. Următorul lucru pe care mi-l amintesc a fost că împărţeam acelaşi pat. Dacă ea era timidă, eu eram şi mai rău. N-am putut să-mi dau seama niciodată unde am găsit atât curaj. Când i-am luat fecioria, a plâns, dar mai apoi m-a sărutat şi mi-a cântat cântecelul acela, iar până dimineaţa eram deja îndrăgostit.

– *Tu?* Glasul lui Bronn suna amuzat.

– E;. absurd, nu-i aşa? Tyrion începu să fluiere din nou. M-am căsătorit cu ea, recunoscu el în cele din urmă.

– Un Lannister din Casterly Rock s-a căsătorit cu fiica unui arendaş, făcu Bronn. Cum ai reuşit asta?

– Oh, ai fi uimit să afli ce poate face un băiat cu câteva minciuni, cincizeci de arginţi şi un septon beat. Însă nu am îndrăznit să-mi aduc mireasa acasă, la Casterly Rock, aşa că am instalat-o într-un conac al ei, iar timp de două săptămâni ne-am jucat de-a soţul şi soţia. Iar apoi septonul şi-a revenit din beţie şi a mărturisit totul tatălui meu, lordul. Tyrion fu surprins cât de jalnic se simţea spunând asta, chiar şi după atâţia ani; poate că era doar obosit. Atunci căsătoria mea a luat sfârşit. Se ridică şi-şi pironi privirea în foc, clipind la lumină.

– A trimis-o pe fată de acolo?

– A făcut mai mult de atât, zise Tyrion. Prima dată l a pus pe fratele meu să-mi spună adevărul. Vezi tu, fata era o curviştină. Jaime aranjase întreaga poveste, drumul, nelegiuiţii, totul. Crezuse că sosise vremea să am şi eu o femeie. A plătit dublu pentru o fecioară, ştiind că asta era prima dată pentru mine. După ce Jaime a făcut aceste mărturisiri, Lordul Tywin a cumpărat-o pe soţia mea şi a dat-o gărzilor sale. Au plătit-o destul de bine. Un argint de fiecare om – câte curve preţuiesc atât de mult? M-a pus într-un colţ al cazărmii şi m-a obligat să mă uit, iar la sfârşit fata avea atâtea monede de argint care îi alunecau printre degete,

rostogolindu-se pe jos, încât.... Fumul îi intra în ochi usturându-l. Tyrion îşi drese glasul şi se întoarse de la foc, pentru a privi în beznă. Lordul Tywin m-a trimis şi pe mine la urmă, spuse el cu un glas scăzut. Şi mi-a dat o monedă de aur ca s-o plătesc, pentru că eram un Lannister şi preţuiam mai mult.

După o vreme, auzi din nou zgomotul acela, scrâşnetul oţelului pe piatră, pe când Bronn îşi ascuţea sabia.

– Că ar fi avut treisprezece ani sau treizeci, ori numai trei, eu l-aş fi ucis pe cel care mi-ar fi făcut asta.

Tyrion se întoarse pentru a-l privi în ochi.

– S-ar putea să ai norocul ăsta într-o bună zi. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus. Un Lannister îşi plăteşte întotdeauna datoriile. Căscă. Am impresia că am să încerc să dorm. Trezeşte-mă dacă ne paşte moartea.

Se înveli în mantia de blană şi închise ochii. Pământul era pietros şi rece, dar după un timp, Tyrion Lannister chiar adormi. Visă despre celula de la Cer. De astă dată, el era temnicerul, nu prizonierul, era *uriaş,* cu un bici în mâini, şi-şi lovea tatăl, împingându-l tot mult spre abis...

– *Tyrion!*

Chemarea lui Bronn era şoptită şi grăbită. Tyrion se trezi într-o clipă. Din foc nu mai rămăseseră decât tăciunii, iar de jur împrejurul lor se adunau umbrele, Bronn se ridicase într-un genunchi, cu sabia într-o mână, şi pumnalul în cealaltă. Tyrion ridică un braţ: *rămâi nemişcat,* spunea mesajul său.

– Veniţi la focul nostru, noaptea-i rece, se adresă el umbrelor târâtoare. Mă tem că nu avem vin să vă dăm, dar sunteţi bine-veniţi la nişte carne de capră.

Toate mişcările încetară. Tyrion ghici licărirea luminii lunii pe metal.

– Muntele nostru, răsună un glas dintre copaci, adânc şi neprietenos. Capra noastră.

– Capra-i a voastră, se învoi Tyrion. Cine sunteţi?

– Când vă veţi întâlni cu zeii voştri, răspunse o altă voce, spuneţi-le că Gunthor, fiul lui Gurn al Ciorilor de Piatră, a fost cel care v-a trimis la ei.

O creangă i se rupse sub talpă când păşi la lumină, cu un coif cu coarne, înarmat cu un cuţit lung.

– Şi Shagga, fiul lui Dolf.

Era prima voce, adâncă şi mortală. O stâncă se mişcă în stânga lor, se ridică şi deveni om. Părea masiv fi lent, puternic, îmbrăcat numai în piei, cu o măciucă în mâna dreaptă şi o secure în stânga. Le lovi una de alta pe când se apropia greoi. Alte voci rostiră alte nume, Conn şi Torrek şi Jaggot, o avalanşă de nume pe care Tyrion le uită imediat după ce le auzise; cel puțin zece. Câțiva aveau săbii şi cuțite; alții agitau furci şi sulițe de lemn. Aşteptă până terminară de strigat numele şi le răspunse:

– Eu sunt Tyrion, fiul lui Tywin, din Clanul Lannister, Leii Stâncii. Vă vom plăti bucuroşi capra pe care am mâncat-o.

– Ce ai să ne dai tu, Tyrion, fiul lui Tywin? întrebă cel care îşi spunea Gunthor şi părea să le fie căpetenie.

– Am argint în pungă, le răspunse Tyrion. Cămaşa de zale pe care o port e prea mare pentru mine, dar lui Conn i s-ar potrivi de minune, iar securea mea de lupta ar sta de minune în mâna lui Shagga, mult mai bine de>cât securea pentru lemne pe care o are.

– Jumătatea de om ne va plăti în moneda noastră, spuse Conn.

– Conn grăieşte adevărul, făcu Gunthor. Argintul tău e al nostru. Caii voştri sunt ai noştri. Zalele şi securea ta de luptă şi cuțitul de la cingătoare sunt tot ale noastre. Nu ai nimic să ne dai, în afară de viețile voastre. Cum ți-ar plăcea să mori, Tyrion, fiul lui Tywin?

– În patul meu, cu pântecul plin de vin şi cu buzele unei fecioare pe mădularul meu, la vârsta de optzeci de; ani, răspunse el.

Uriaşul, Shagga, râse primul şi cel mai tare. Ceilalți păreau mai puțin amuzați.

– Conn, ia-le caii, porunci Gunthor. Ucide-l pe celălalt şi pune mâna pe jumătatea de om. Poate să mulgă caprele şi să le facă pe mame să râdă.

Bronn țâşni în picioare.

– Cine vrea să moară primul?

– *Nu!* făcu Tyrion cu asprime. Gunthor, fiul lui Gurn, ascultă-mă. Casa mea e bogată şi puternică. Dacă Ciorile de Piatră ne duc în siguranță printre aceşti munți, tatăl meu vă va acoperi cu aur.

– Aurul unui lord de câmpie este la fel de nefolositor precum promisiunile jumătății de om, spuse Gunthor.

– Poate că sunt jumătate de om, zise Tyrion, dar am curajul de a-mi înfrunta duşmanii. Ce fac Ciorile de; Piatră, în afară de a se piti pe după stânci şi a tremura de frică atunci când vin cavalerii din Vale?

Shagga scoase un muget de furie şi-şi lovi măciuca de secure. Jaggot împinse spre fața lui vârful de metal călit al suliței de lemn. Făcu tot posibilul să nici nu clipească.

– Astea-s cele mai bune arme pe care le-ați putut fura făcu el. Sunt destul de bune pentru omorârea oilor, poate... dar oile nu luptă. Fierarii tatălui meu fac oțel mai bun când se uşurează.

Micule băiat-bărbat, mugi Shagga, o să-ți bați joc de securea mea şi când am să-ți retez bărbăția şi am s-o dau la capre?

Însă Gunthor ridică o mână.

– Nu. Vreau să-i ascult vorbele. Mamele încep să flămânzească, iar oțelul umple mai multe guri decât aurul. Ce ne dai pentru viețile voastre, Tyrion, fiul lui Tywin? Săbii? Sulițe? Zale?

– Toate astea şi încă şi mai multe, Gunthor, fiul lui Gurn, răspunse Tyrion Lannister cu un zâmbet. Am să va dau Valea lui Arryn.

EDDARD

Lumina apusului se împrăştia pe podea pătrunzând prin ferestrele înalte şi înguste ale Fortăreței Roşii, lăsând dungi de un sângeriu întunecat pe pereții de care atârnaseră, cândva, capetele de dragon. Acum, piatra era acoperită cu tapiserii pe teme de vânătoare, în culori! de un verde viu, maro şi albastru, dar lui Ned Stark i se părea că singura culoare din sală era roşul sângelui.

Şedea pe tronul imens şi străvechi al lui Aegon Cuceritorul, o monstruozitate cu vârfuri şi margini zimțate de metal îndoit grotesc. Era, aşa cum îl prevenise Robert, un jilț drăcesc de incomod, iar acum chiar mai mult, când piciorul zdrobit îi era săgetat de dureri ascuțite în fiecare minut. Metalul de sub el i se părea tot mai tare, cu fiecare oră, iar colții de oțel din spatele lui îl împiedicau să se sprijine. *Un rege nu trebuie să şadă comod niciodată,* spusese Aegon Cuceritorul, când le"' poruncise armurierilor săi să-i confecționeze mărețul tron din săbiile lăsate de duşmani. *Blestemat fie Aegon pentru aroganța lui,* se gândi Ned mohorât, *iar Robert şi partida lui de vânătoare, la fel.*

– Sunteți sigur că aceştia au fost mai mult decât nişte briganzi? întrebă Varys moale de la masa consiliului, plasată în fața tronului Marele Maester Pycelle se foi neliniştit lângă el, tu vreme ce Degețel se juca cu un toc. Erau singurii consilieri participanți. În pădurea regelui fusese zărit un cerb alb, iar Lordul Renly şi Ser Barristan i se alăturaseră regelui la vânătoare, împreună cu Prințul Jolfrey, Sandor Clegane, Balon Swann şi jumătate din turte. Aşa că Ned trebuia să şadă pe Tronul de Fier în absența lui.

Cel puțin, el *putea* să şadă. Cu excepția celor din consiliu, ceilalți trebuia să stea respectuoşi în picioare sau să îngenuncheze. Jălbarii se înghesuiau pe lângă uşile înalte, cavalerii şi înalții lorzi şi doamnele pe lângă tapiserii, poporul prin galerii, iar gărzile înzăuate, cu mantiile lor cenuşii sau aurii, stăteau țepene.

Sătenii erau în genunchi: bărbați, femei şi copii, cu toții zdrențăroşi şi însângerați, cu fețele năpădite de teamă. Cei trei cavaleri care îi aduseseră aici pentru a fi martori stăteau în spatele lor.

– *Briganzi,* Lord Varys? Din glasul lui Ser Raymun Darry

picura dispreţul. Oh, au fost briganzi, fără nici o îndoială. Bandiţii lui Lannister.

Ned putea simţi încordarea din sală, pe când înalţii lorzi şi slugile deopotrivă se pregăteau să asculte. Nu se putea preface surprins. Apusul devenise un viespar de când Catelyn îl prinsese pe Tyrion Lannister. Atât Kiverrun, cât şi Casterly Rock îşi chemaseră stegarii, iar oştirile se adunau în trecătoarea de sub Dintele Aurit. Era doar o chestiune de timp până ce sângele va începe să curgă. Singura întrebare care se mai punea era cum să faci mai bine ca să opreşti sângerarea.

Ser Karyl Vance, cu privirile triste, care ar fi fost u bărbat arătos dacă nu ar fi avut pe faţă un semn din naştere care-l pocea, arătă spre sătenii îngenuncheaţi.

– Ei sunt singurii rămaşi în viaţă din avanpostul Sherrer, Lord Eddard. Ceilalţi sunt morţi, la fel şi locuitorii din Oraşul Wendish şi din Vadul Păpuşarului.

– Ridicaţi-vă, le porunci Ned sătenilor. Nu avea niciodată încredere în ce-i spunea un om îngenuncheat. Ridicaţi-vă toţi.

Câte unul sau câte doi, cei din avanpostul Sherrer se străduiră să se ridice în picioare. Un bătrân trebui să fie ajutat, iar o tânără, cu rochia murdară de sânge, rămase în genunchi, uitându-se cu o privire dusă spre Ser Arys Oakheart, care stătea la picioarele tronului în armura-i albă a Gărzii Regelui, gata să-l apere şi să-l protejeze pe rege... sau, presupunea Ned, pe Mâna Regelui.

– Joss, spuse Ser Raymun Darry adresându-se unui bărbat rotofei, cu şorţul berarilor pe el. Spune-i Mâinii ce s-a întâmplat la Sherrer.

Joss dădu din cap.

– Dacă-i face plăcere înălţimii Sale...

– Înălţimea Sa vânează prin Blackwater, spuse Ned, întrebându-se cum putea un bărbat să trăiască întreaga sa viaţă la câteva zile de călărit până la Fortăreaţa Roşie şi să nu aibă habar de cum arăta regele.

Ned era înveşmântat într-o tunică din pânză albă, cu lupul străvechi al Casei Stark pe piept; mantia sa din lână neagră era închisă la gât cu mâna argintie a rangului său. Negru şi alb şi cenuşiu, toate nuanţele adevărului.

– Sunt Lordul Eddard Stark, Mâna Regelui. Spune-mi cine

eşti şi ce ştii despre aceşti năvălitori.

– Țin... *țineam*... țineam o berărie, stăp'ne, în Sherrer. chiar lângă podul de piatră. Cea mai bună bere la sud de Gât, toată lumea spunea asta, vă cer iertare, stăp'ne. Am pierdut acum totul, la fel ca ceilalți, stăp'ne. Au venit şi au băut cât au putut, iar restul l-au risipit pe jos, înainte de a-mi da foc la acoperiş. Şi mi-ar fi risipit şi sângele, dacă m-ar fi prins.

– Ne-au ars tot, spuse un țăran de lângă el. Au venit călare, la lăsarea întunericului, dinspre sud, şi au pus foc lanurilor şi caselor, omorând pe cine a încercat să-i oprească. Nu erau briganzi, stăpâne. Nu aveau de gând să ne fure animalele, mi-au hăcuit vaca de lapte acolo unde stătea şi au lăsat-o pradă muştelor şi ciorilor.

– Mie mi-au doborât calfa, spuse un bărbat îndesat, cu muşchi de fierar şi un bandaj în jurul capului. Îmbrăcase cele mai bune haine ale lui ca să vină la curte, însă pantalonii îi erau peticiți, iar mantia era murdară de pe drum şi prăfuită. L-au hăituit încoace şi-ncolo peste câmpuri, împungându-l cu lăncile de parcă era vânat, iar ei râdeau şi băiatul se împiedica şi urla, până când unul l-a străpuns direct.

Fata în genunchi îşi ridica privirile spre Ned, aflat deasupra ei, pe tron.

– Iar mie mi-au omorât mama, înălțimea Voastră. Si au... au...

Vocea-i pieri, de parcă ar fi uitat ce voia să spună. Începu să plângă.

Ser Raymun Darry continuă el relatarea.

– În Oraşul Wendish, oamenii au căutat să se adăpostească în avanpost, însă fortificațiile erau din buşteni. Năvălitorii au pus paie pe lemn şi i-au ars de vii. Când oamenii din Wendish au deschis porțile, să fugă de foc, i-au doborât cu săgețile, pe măsură ce ieşeau, chiar şi pe femeile cu copii de țâță.

– Oh, înspăimântător, murmură Varys. Cât de cruzi pot fi oamenii?

– Şi nouă ne-ar fi făcut la fel, însă avanpostul de la Sherrer era din piatră, spuse Joss. Unii voiau să ne afume, însă cel mare a spus că fructul pârguit se află sus, pe râu, şi au luat-o spre Vadul Păpuşarului.

Ned simțea oțelul rece atingându-i degetele când se aplecă în față. Între ele se afla câte o lamă, vârfurile răsucite ale săbiilor ițindu-se ca nişte gheare din brațele tronului. Chiar şi după trei secole, unele dintre ele erau încă suficient de ascuțite ca să taie. Tronul de Fier era plin de capcane pentru neştiutori. Cântecele menestrelilor pretindeau că fusese făcut dintr-o mie de săbii, încinse până la alb sub răsuflarea ca de cuptor a lui Balerion, Spaima Neagră. Numai modelarea lor luase cincizeci şi nouă de zile. Finalul întregii tevaturi fusese această monstruozitate neagră, imensă, confecționată din tăişuri de brici şi zimți şi lame de metal ascuțit; un tron care putea ucide un om, şi chiar ucisese, dacă legendele puteau fi crezute.

Ce făcea Eddard Stark aici, şezând pe el, nu ar fi putut pricepe niciodată; totuşi, iată-l aşezat acolo, iar aceşti oameni îl priveau căutându-şi dreptatea.

– Ce dovezi aveți că erau Lannisteri? întrebă el, încercând să-şi stăpânească furia. Purtau mantii stacojii sau flamurile cu leu?

– Nici chiar Lannisterii nu sunt atât de proşti, protesta Ser Marq Piper.

Era un tinerel țanțoş ca un cocoş, prea tânăr şi cu sângele prea năvalnic pentru a fi pe placul lui Ned, deşi era prieten cu fratele lui Catelyn, Edmure Tully.

– Toți oamenii lor erau călare şi în cămăşi de zale, lordul meu, răspunse calm Ser Karyl. Erau înarmați cu lănci cu vârf de oțel şi săbii lungi, aveau securi de luptă pentru măcel. Arătă spre unul dintre supraviețuitorii zdrențăroşi. Tu. Da, tu, nu-ți face nimeni nici un rău. Spune-i Mâinii ce mi-ai povestit şi mie.

Bătrânul scutură din cap. E vorba de cai, începu el, călăreau cai de luptă. Cu mulți ani în urmă, am lucrat la grajdurile bătrânului Ser Willum, aşa că mă pricep. Nici unul dintre armăsarii lor nu a tras la jug, zeii îmi sunt martori că nu mă înşel.

– Nişte bandiți pe cai mari, remarcă Degețel. Poate că au furat caii din ultimul loc pe care l-au jefuit.

– Câți oameni erau în grupul de atac? întrebă Ned.

– Cel puțin o sută, răspunse Joss, în clipa în care lin arul bandajat spusese „cincizeci”, iar bunicuța din spatele lui şuşotise „sute şi sute, stăp'ne, era o oaste întreagă”.

– Ai mai multă dreptate decât crezi tu, bună femeie, îi răspunse Lord Eddard. Spuneți că nu aveau flamuri. Ce fel de armuri purtau? A observat vreunul dintre voi ornamente ori decorațiuni pe scuturi sau coifuri?

Berarul Joss clătină din cap.

– Mă îndurerează, stăpâne, dar nu, armurile lor erau simple, doar că... Acela care-i conducea avea aceeaşi armură ca restul, însă nu te puteai înşela. Statura lui, stăpâne. Cei care spun că toți uriaşii sunt morți de mut nu l-au văzut pe acesta, pot să jur. Era mare ca un taur, iar vocea-i răsuna precum piatra în sfărâmare.

– *Muntele!* spuse Ser Marq tare. Mai putem avea îndoieli? Asta a fost lucrătura lui Gregor Clegane.

Ned auzi murmure de sub ferestre şi în capătul depărtat al sălii. Chiar şi de la galerie se ridicau şuşoteli înspăimântate. Înalții lorzi şi oamenii din popor ştiau prea bine ce însemna asta, dacă se dovedea că Ser Marq avea dreptate. Ser Gregor Clegane era stegarul Lordului Tywin Lannister.

Studie chipurile înspăimântate ale sătenilor. Nu era de mirare că fuseseră atât de îngroziți; crezuseră că fuseseră aduşi aici pentru a-l dovedi pe Lordul Tywin, un măcelar cu mâinile înroşite de sânge, înaintea unui rege care-i era ginere prin căsătorie. Se întrebă dacă în fața cavalerilor avuseseră de ales.

Marele Maester Pycelle se ridică greoi de la masa consiliului, în zăngănitul colanului.

– Ser Marq, cu tot respectul, nu puteți şti dacă acest nelegiuit era chiar Ser Gregor. În acest regat sunt mulți bărbați uriaşi.

– La fel de mari ca Muntele Călare? zise Ser Karyl. Eu nu am întâlnit nici unul până acum.

– Şi nimeni de aici, adăugă stârnit Ser Raymun.; Chiar şi fratele lui pare un cățelandru pe lângă el. Lorzii mei, deschideți ochii. Mai trebuie să-i vedeți pecetea pe hoituri? A fost Gregor.

– De ce s-ar preface brigand Ser Gregor? întrebă Pycelle. Prin grația lordului său suzeran, el stăpâneşte o fortăreață şi are pământul lui. E cavaler jurat.

– Un fals cavaler! făcu Ser Marq. Câinele turbat al Lordului Tywin.

– Lord Mână, zise Pycelle cu o voce înțepată, vă cer să-i reamintiți acestui *brav* cavaler că Lordul Tywin Lannister este tatăl grațioasei noastre regine.

Vă mulțumesc, Mare Maester Pycelle, răspunse Ned. Mă tem că s-ar fi putut să uităm asta, dacă nu ne-ați fi atras atenția.

Din înaltul tronului său putea vedea bărbați strecurându-se pe uşa de la capătul sălii. Iepurii care se piteau în iarbă, presupunea el... ori şobolani care alergau să înşface bucara de brânză a reginei. O văzu, în treacăt, pe Septa Mordane la galerie, împreună cu fiica sa, Sansa, lângă ea. Ned simți un val de furie; acesta nu era un loc pentru o copilă. Însă septa nu avusese de unde şti că înfățişarea de azi avea să fie altceva decât vorbăria plicticoasă a prezentării jalbelor, aplanarea disputelor dintre avanposturile rivale şi hotărârea privind amplasarea pietrelor de hotar.

La masa de consiliu, Petyr Baelish îşi pierdu interesul în mătăsurile sale şi se aplecă înainte.

– Ser Marq, Ser Karyl, Ser Raymun, aş putea să vă pun o întrebare? Aceste avanposturi erau sub protecția dumneavoastră. Unde erați când s-au petrecut aceste măceluri şi pârjoluri?

Ser Karyl Vance răspunse pe dată:

– Îl sprijineam pe tatăl meu, la trecătoarea de sub Dintele Aurit, la fel ca Ser Marq. Când vestea acestor nelegiuiri a ajuns la Ser Edmure Tully, el a trimis vorbă că ar trebui să adunăm un grup mic de luptători şi să-i găsim pe eventualii supraviețuitori, ca să-i aducem în fața regelui.

Ser Raymun Darry luă cuvântul:

– Ser Edmure m-a chemat la Riverrun cu întreaga mea oştire. Eram în bivuac peste râu, în fața zidurilor, aşteptându-i poruncile, atunci când vestea a ajuns la mine. Când am putut să mă reîntorc pe propriile mele pământuri, Clegane şi blestemații lui se aflau deja la Furca Roşie, călărind spre dealurile lui Lannister.

Degețel îşi mângâia gânditor vârful bărbii.

– Şi dacă se reîntorc, ser?

– Dacă se întorc, le vom folosi sângele ca să udăm lanurile pe care le-au pârjolit, spuse Ser Marq Piper stârnit.

– Ser Edmure a trimis oameni în fiecare sat şi avan post aflat la o zi de călărit de la hotar, explică Ser KaryL

Următorul năvălitor nu va mai scăpa aşa de uşor.

Iar asta-i exact ceea ce doreşte şi Lordul Tywin, se gândi Ned pentru el, *sa atragă toată puterea de la Riverrun, să-l facă pe băiat să-şi împrăştie forțele.* Fratele soției sale era tânăr şi mai degrabă galant decât înțelept. Va încerca să apere fiecare palmă din pământul său, să apere fiecare bărbat, femeie sau copil care i-a spus vreodată „lord”, iar Tywin Lannister era destul de viclean să ştie asta.

– Dacă pământurile voastre şi avanposturile sunt destul de sigure, începu Lordul Petyr, atunci ce anume cereți tronului?

– Lorzii de pe Trident apără pacea regelui, răspunse Ser Raymun Darry. Lannisterii au încălcat jurământul. Cerem permisiunea de a pleca pentru a răspunde cum; se cuvine, oțel pentru oțel. Cerem dreptate pentru oamenii de rând de la Sherrer, din Oraşul Wendish şi de la Vadul Păpuşarului.

– Edmure este de acord că trebuie să-i plătim lui Gregor Clegane cu aceeaşi monedă de sânge, declară Ser Marq însă bătrânul lord Hoster ne-a poruncit să venim aici să cerem permisiunea regelui înainte de a lovi.

Atunci mulțumesc zeilor pentru bătrânul Lord Hoster. Tywin Lannister era şi vulpoi şi leu în egală măsură. Dacă îl trimisese, într-adevăr, pe Ser Gregor să pârjolească şi să ucidă, iar Ned nu avea nici o îndoială că o făcuse, avusese grijă să călărească numai la adăpostul nopții, fără flamuri, dându-se drept bandit la drumul mare. Dacă Riverrun va riposta, Cersei şi tatăl ei vor insista că Tully au fost cei care au încălcat pacea regelui, nu Lannisterii. Numai zeii ştiau ce ar fi putut crede Robert.

Marele Maester Pycelle se ridicase din nou în picioare.

– Lord Mână, dacă aceşti oameni de nădejde cred că Ser Gregor şi-a încălcat jurământul cel sfânt pentru a distruge şi viola, lăsați-i să meargă la domeniul său şi să-şi rostească plângerile. Aceste crime nu intră în preocupările tronului. Lăsați-i să afle dreptatea Lordului Tywin.

– Peste tot este numai dreptatea regelui, îi spuse Ned. În nord, sud, est sau vest, tot ceea ce facem facem în numele lui Robert.

– Dreptatea *regelui,* zise Marele Maester Pycelle. Aşa este şi ar trebui să amânăm această chestiune până ce regele...

– Regele este la vânătoare, peste râu, şi s-ar putea să nu

se întoarcă decât peste câteva zile, zise Lordul Eddard. Robert m-a însărcinat pe mine să stau în locul său şi să ascult cu urechile lui şi să vorbesc cu glasul său. Iar eu am de gând să fac exact asta... deşi, sunt de acord, trebuie să fi anunțat. Sub tapiserii zări o figură familiară. Ser Robar!

Ser Robar Royce făcu un pas înainte şi se înclină.

– Lordul meu.

– Tatăl tău vânează împreună cu regele, zise Ned. Le duci vestea despre ce s-a vorbit şi s-a făcut acum, aici?

– Îndată, lordul meu.

– Atunci, avem permisiunea dumneavoastră de a răzbuna pe Ser Gregor? întrebă tronul Marq Piper.

– Răzbunare? spuse Ned. Eu credeam că vorbiți d dreptate. Pârjolirea lanurilor lui Clegane şi măcelărirea oamenilor săi nu vor reinstaura pacea regelui, ci do vor ostoi mândria voastră rănită. Îşi mută privirea în altă parte, înainte ca tânărul cavaler să poată vocifera nervos, şi se adresă sătenilor: Oameni din Sherrer, m vă pot da înapoi casele sau grânele, nici nu-i pot readu la viață pe morții voştri. Dar vă pot oferi o mică dovadă de dreptate, în numele regelui nostru, Robert.

Toți ochii din sală erau fixați asupra sa, în aşteptare, încet, Ned se ridică în picioare, trăgându-se de pe tron. prin puterea brațelor, piciorul zdrobit protestând. Făcu tot posibilul ca să ignore durerea; nu era momentul să-i lase să-i citească slăbiciunea. Primii Oameni credeau că judecătorul care cere condamnarea la moarte trebuie sa ridice săbia, iar nouă, în nord, încă ni se mai spune asta. Nu mi-ar plăcea să trimit pe altcineva să săvârşească uciderile în locul meu... Totuşi, se pare că nu am de ales Arătă spre piciorul zdrobit.

– Lord Eddard!

Strigătul răsunase din partea de vest a sălii, când un tinerel fercheş păşi înainte cu hotărâre. Fără armură, Ser Loras Tyrell părea chiar mai tânăr decât cei şaisprezece ani ai săi. Purta o tunică de mătase de un albastru-deschis, cu o centură de trandafiri din aur, sigiliul Casei sale. Vă rog să-mi lăsați mie onoarea de a acționa în locul dumneavoastră. Dați-mi mie această însărcinare, lordul meu, şi jur că nu am să vă dezamăgesc. Degețel chicoti.

– Ser Loras, dacă vă trimitem singur, Ser Gregor ne expedia înapoi capul dumneavoastră cu o prună îndesată în

gura aia frumoasă. Muntele nu este genul care se apleacă în fața dreptății cuiva.

– Nu mă tem de Gregor Clegane, spuse Ser Loras semeț.

Ned se aşeză încet pe fierul tronului deformat al lui Aegon. Ochii săi cătară spre fețele de lângă perete.

– Lord Beric, spuse el tare. Thoros din Myr, Ser Gladden, Lord Lothar. Bărbații făcură un pas înainte, unul câte unul. Fiecare dintre voi trebuie să adune câte douăzeci de oameni, să duceți cuvântul meu la fortăreața lui Gregor. Douăzeci de oameni din propria mea gardă vă vor însoți. Lord Beric Dondarrion, veți prelua comanda, conform rangului dumneavoastră.

Tânărul lord cu părul roşcat-auriu se înclină.

– Precum porunciți, Lord Eddard.

Ned înălță vocea, în aşa fel încât să ajungă până în capătul celălalt al sălii tronului:

– În numele lui Robert din Casa Baratheon, Primul din Neamul său, Rege al Andalilor şi Rhonyarilor şi al Primilor Oameni, Stăpân al celor Şapte Regate şi Protector al Domeniului, prin cuvântul lui Eddard al Casei Stark, Mâna sa, vă poruncesc să vă duceți cu toată graba spre tărâmul de la Apus, să traversați Furca Roşie de pe Trident, sub flamura regelui, şi să pogorâți dreptatea regelui asupra falsului cavaler Gregor Clegane şi asupra tuturor celor care au participat la crimei lui. Îl dau în vileag, îl condamn şi-l deposedez de toate rangurile şi titlurile sale, de toate pământurile şi câştigurile şi bunurile deținute, şi-l condamn la moarte. Zeii să aibă milă de sufletul său.

Când ecoul cuvintelor sale dispăru, Cavalerul Florilor rămăsese perplex.

– Lord Eddard, dar cum rămâne cu mine?

Ned privi în jos spre el. De la înălțime, Loras Tyrell părea aproape la fel de tânăr ca Robb.

– Nimeni nu se îndoieşte de valoarea dumneavoastră, Ser Loras, însă noi aici vorbim despre dreptate, pe când ceea ce căutați dumneavoastră pare să fie răzbunarea. Se uită din nou spre Lord Beric. Plecați la ivirea zorilor. Este cel mai bine ca toate astea să se facă repede. Ridică mâna. Tronul nu va mai asculta şi alte plângeri astăzi.

Alyn şi Porther urcară treptele abrupte, din fier, pentru a-l ajuta să coboare. Pe când îl duceau jos, putea simți privirea

îmbufnată a lui Loras Tyrell, însă băiatul plecase înainte ca Ned să ajungă pe podeaua sălii tronului.

Varys aduna hârtiile de pe masa consiliului, aflată la picioarele tronului de fier. Degețel și Marele Maester Pycelle plecaseră deja.

– Sunteți un om mai aprig decât mine, lordul meu, spuse eunucul cu glas moale.

– Cum așa, Lord Varys? întrebă Ned repezit. Piciorul îi pulsa de durere și nu avea stare pentru jocuri de cuvinte.

– Dacă aș fi fost eu acolo, sus, l-aș fi trimis pe Ser Loras. *Atât de mult* și-a dorit să meargă... Iar un bărbat care-i are pe Lannisteri ca dușmani ar face bine dacă s-ar împrieteni cu Tyrell.

– Ser Loras e tânăr, zise Ned. Aș îndrăzni să spun că va depăși dezamăgirile.

– Dar Ser Ilyn? Eunucul își mângâia unul dintre obrajii rotunjiți și pudrați. În fond, el *reprezintă* Dreptatea Regelui. Trimiterea altora să-i facă treaba... ar putea fi considerată de unii o ofensă gravă.

– Nu am intenționat să aduc vreo jignire. Într-adevăr, Ned nu se încredea în cavalerul mut. Dar asta poate pentru că nu-i plăceau execuțiile. Îți reamintesc că cei din neamul Payne sunt stegarii Casei Lannister. Am crezut că este cel mai bine să aleg oameni care nu sunt datori cu nimic Lordului Tywin.

Foarte prudent ați procedat, fără nici o îndoială, făcu Varys. Totuși, am avut ocazia să-l văd pe Ser Ilyn, aflat în spatele sălii, holbându-se la noi cu ochii aceia ai lui, spălăciți, și trebuie să spun că nu părea prea încântat, deși e greu de știut ce-i cu cavalerul nostru tăcut. Sper să-și depășească și el dezamăgirile. Î*i place* atât de mult munca sa...

SANSA

– Nu-l va trimite pe Ser Loras, îi spuse Sansa lui Jeyne Poole în noaptea aceea, pe când cinau împreună la lumina lămpii. Cred că din cauza piciorului.

Lordul Eddard luase cina în camera lui de dormi împreună cu Alyn, Harwin şi Vayon Poole, preferând să-şi odihnească piciorul zdrobit, iar Septa Mordane se plânsese că o dureau picioarele, după ce stătuse întreaga zi la galerie. S-ar fi cuvenit ca Arya să li se alăture însă ea venea târziu de la lecțiile ei de dans.

– Piciorul său? făcu Jeyne nesigură. Era o fată drăguță, cu părul negru, de vârsta Sansei. Ser Loras s-a rănit la picior?

– Nu piciorul *lui,* zise Sansa, ciugulind delicat dintr-un copan de pui. Piciorul *tatei,* prostuțo. Îl doare atât de tare, că-l enervează. Altfel, sunt sigură că l-ar fi trimis pe Ser Loras.

Decizia luată de tatăl ei continua s-o uimească. Când Cavalerul Florilor luase cuvântul, ea fusese sigură că era pe cale să vadă cum una dintre poveştile Bătrânei Nan devine realitate. Ser Gregor era balaurul, iar Ser Loras adevăratul erou, care-l va ucide. El chiar *arăta* ca un adevărat erou, atât de zvelt şi de frumos, cu trandafiri de aur în jurul şoldurilor sale subțiri, iar părul castaniu, bogat, îi cădea peste ochi. Apoi, tatăl ei *refuzase!* Asta o amărâse mai tare decât ar fi putut recunoaşte vreodată. Îi spusese destule Septei Mordane pe când coborau scările de la galerie, însă femeia îi replicase că nu se cădea să pună la îndoială deciziile tatălui ei.

Atunci intervenise Lordul Baelish, care spusese:

– Oh, nu ştiu, septă. Unele dintre deciziile tatălui ei, lordul, ar putea fi puse puțin în discuție. Tânăra domnişoară este pe atât de deşteaptă, pe cât este de încântătoare. Apoi îi adresă o plecăciune îndatoritoare, atât de adâncă încât ea nu ştiu cu siguranță dacă îi făcea un compliment sau îşi bătea joc de ea.

Septa Mordane fusese *foarte* nervoasă când îşi dăduse seama că Lordul Baelish le auzise.

– Fata sporovăia şi ea, lordul meu, spusese ea. O smintită. Nu a vrut să spună nimic cu acest comentariu.

Lordul Baelish îşi mângâiase bărbuța ascuțită şi

răspunsese:

– Chiar nimic? Spune-mi, copilă, de ce l-ai fi trimis tu pe Ser Loras?

Sansa nu avusese de ales decât să-i explice cum era cu eroii şi balaurii. Consilierul regelui zâmbise.

– Ei bine, nu astea ar fi fost motivele pentru care eu l-aş fi trimis, însă... Îi atinsese obrazul, degetul său urmărind uşor linia pomeților. Viața nu-i o baladă, dulceațo. S-ar putea ca, spre necazul tău, să fie nevoie să înveți lecția asta într-o bună zi.

Sansa nu se simțea pregătită să-i povestească lui Jeyne toate astea, nu se simțea prea bine nici când se gândea la cele întâmplate.

– Ser Ilyn este Judecătorul Regelui, nu Ser Loras, spusese Jeyne. Lordul Eddard ar fi trebuit să-l trimit pe el.

Sansa se înfiora. De fiecare dată când se uita spre Ser Ilyn Payne se cutremura. O făcea să se simtă ca şi cum ceva mort i-ar fi fost strecurat pe sub piele.

– Ser Ilyn este aproape ca un *al doilea* monstru. Mă bucur că tata nu l-a ales pe el.

– Lordul Beric este tot atât de erou cât Ser Loras. Este curajos şi galant întotdeauna.

– Presupun că da, făcu Sansa cu îndoială. Beric Dondarrion era destul de arătos, însă îngrozitor de *bătrân,* avea aproape douăzeci şi doi de ani; Cavalerul Florilor ar fi fost mult mai potrivit. Desigur, Jeyne sa îndrăgostise de Lordul Beric încă de când dăduse cu ochii de el. Sansa credea că era o prostie, Jeyne nu era decât o fiică de administrator, la urma urmei, şi, indiferent cât de mult îi sclipeau ei ochii după el, Lordul Beric nu se va uita niciodată la cineva situat atât de jos sub rangul său, chiar dacă nu ar fi avut jumătate din anii lui.

Dar ar fi fost o grosolănie să-i spună aşa ceva, aşa că Sansa luă o înghițitură de lapte şi schimbă subiectul.

– Am visat că Joffrey va fi cel care va lua cerbul alb zise ea. De fapt, fusese mai mult o dorință a ei, însă suna mai bine dacă-l numea vis. Toată lumea ştia că visele erau profetice. Cerbii albi erau foarte rari şi avea proprietăți magice, iar în sufletul ei ştia că prințul ei galant era mai prețios decât tatăl lui bețiv.

– Un vis? Adevărat? Prințul Joffrey s-a dus aşa după el şi

l-a luat cu mâinile goale, fără să pățească nimic?

– Nu, răspunse Sansa. L-a doborât cu o săgeată aurită şi mi l-a adus mie.

În toate baladele, cavalerii nu omorau niciodată animalele mitice, doar se duceau la ele, le atingeau şi nu le făceau nici un rău; Sansa ştia că lui Joffrey îi plăcea să vâneze, îi plăcea în special partea în care curma viața vânatului. Totuşi, erau doar nişte animale. Sansa era convinsă că prințul ei nu avea nici un amestec în uciderea lui Jory şi a celorlalți bieți oameni; fusese vina unchiului său cel rău, Regicidul. Ştia că tatăl ei era încă supărat din cauza asta, însă nu era cinstit să fie Joff învinuit. Asta era ca şi cum cineva ar fi dat vina pe ea pentru ceva ce făcuse Arya.

– Am văzut-o pe sora ta în această după-amiază, îi scăpă lui Jeyne, de parcă ar fi citit gândurile Sansei. Mergea în mâini prin grajduri. De ce făcea aşa ceva?

– Sunt sigură că nu aş putea şti de ce face Arya mai toate lucrurile astea. Sansa detesta grajdurile, erau locuri puturoase, pline de bălegar şi muşte. Chiar şi când mergea la călărie, prefera ca băiatul de la grajduri să-i pună şaua pe cal şi să i-l aducă. Vrei să auzi ce s-a petrecut la curte, sau nu?

– Vreau, spuse Jeyne.

– Era unul dintre frații în negru, începu Sansa, care cerşea oameni pentru Zid, dar era cam bătrân şi duhnea.

Asta nu-i plăcuse deloc. Îşi imaginase întotdeauna că Rondul de Noapte era alcătuit din bărbați precum unchiul Benjen. În balade, erau numiți cavalerii negri ai Zidului. Însă bărbatul acela era aplecat de spate şi hidos, şi arăta de parcă ar fi avut păduchi. Dacă aşa arătau cei din Rondul de Noapte, îi părea rău pentru bastardul de frate-său, Jon.

– Tata a întrebat dacă în sală se aflau cavaleri care şi-ar onora casa oferind un frate în negru, însă nici unul nu a făcut vreun pas, aşa că i-a zis acestui Yoren să ia pe cine vrea dintre cei aflați în temnițele regelui şi l-a trimis de acolo. Mai târziu au venit doi frați, călăreți liberi din Mlaştinile Dornish, care si-au oferit săbiile în serviciul regelui. Tata le-a acceptat jurămintele...

Jeyne căscă.

– Nu ai nişte prăjituri cu lămâie? Sansei nu-i plăcea să fie întreruptă, dar trebui să admită că prăjiturile cu lămâie erau

mult mai interesante decât tot ce se petrecuse în sala tronului.

– Să vedem, zise ea.

Bucătăria nu pregătise nici un fel de prăjituri cu lămâie, dar se găsi o jumătate de plăcintă cu căpşuni, rece, şi fu aproape la fel de bună. O mâncară amândouă pe treptele turnului, chicotind şi tăifăsuind şi împărtăşindu-şi tainele, iar Sansa se duse în seara aceea la culcare simțindu-se aproape la fel de răutăcioasă ca Arya.

În dimineața următoare se trezi înainte de prima geană a zorilor şi se strecură adormită încă spre fereastră, pentru a-l privi pe Lordul Beric adunându-şi oamenii. Plecară călare când se crăpase de ziuă, cu trei stegari galopând înaintea lor; cerbul încoronat al regelui flutura pe catargul cel mai înalt, iar lupul străvechi al Casei Stark şi fulgerul întretăiat al Lordului Beric pe cel mai scurte. Totul era atât de impresionant, un cântec care se adeverea; zăngănitul săbiilor, licărirea torțelor, flamurile dansând în bătaia vântului, caii fornăind şi nechezând, strălucirea aurită a răsăritului de soare strecurându-se printre barele grilajului de la poartă, pe când se înălța. Bărbații din Winterfell arătau splendid, cu zalele lor argintate şi mantiile lungi, cenuşii.

Alyn purta flamura Casei Stark. Când îl văzu călărind lângă Lordul Beric pentru a schimba câteva cuvinte, Sansa se simți mai mândră ca niciodată. Alyn era un fercheş, la fel cum fusese şi Jory; iar într-o bună zi va fi cavaler.

Turnul Mâinii părea atât de pustiu după ce plecaseră cu toții, încât Sansa fu aproape bucuroasă să dea cu ochii de Arya, atunci când coborî să mănânce.

– Unde-s ceilalți? vru să ştie sora ei pe când îndepărta coaja unei portocale sângerii. I-a trimis tata să-l vâneze pe Jaime Lannister?

Sansa oftă.

– Au plecat cu Lordul Beric, să-l scurteze de cap pe Ser Gregor Clegane. Se întoarse spre Septa Mordane, care mânca budincă ajutându-se de o lingură de lemn. Septa, îi va aşeza Lordul Beric capul lui Ser Gregor chiar la poarta sa, ori îl va aduce aici, pentru rege?

Ea şi Jeyne Poole se contraziseseră asupra acestui detaliu noaptea trecută. Septa se arătă cutremurată de oroare.

– O lady nu discută despre astfel de lucruri la masă.

Unde-ți sunt manierele alese, Sansa? Pot să jur că în ultima vreme te-ai comportat la fel de rău ca sora ta.

– Dar ce a făcut Gregor? întrebă Arya.

– A pârjolit un avanpost şi a omorât o mulțime de bărbați, femei şi copii deopotrivă.

Fața Aryei se schimonosi într-o strâmbătură.

– Jaime Lannister i-a omorât pe Jory şi Heward şi Wyl, iar Câinele l-a ucis pe Mycah. Cineva ar trebui să-i *descăpățâneze* şi pe ei.

– Nu-i acelaşi lucru, făcu Sansa. Câinele este păzitorul jurat al lui Joffrey. Băiatul măcelarului l-a atacat pe prinț.

– Mincinoaso, spuse Arya. Pumnul ei strânse portocala sângerie atât de tare, încât sucul roşu îi țâşni printre degete.

– Continuă, spune-mi cum vrei tu, replică Sansa nepăsătoare. Nu vei mai îndrăzni însă după ce o să mă căsătoresc cu Joffrey. Va trebui să te pleci înaintea mea şi să-mi spui Maiestatea Voastră.

Țipă când Arya azvârli portocala peste masă. O lovi în mijlocul frunții cu un plesnet umed şi-i căzu în poală.

– Aveți suc pe față, Maiestatea Voastră, zise Arya.

Îi curgea pe nas şi pe ochi, usturând-o. Sansa îl şterse cu un şervet. Când văzu însă ce făcuse în poala ei fructul, cu minunata sa rochie din mătase sidefie, țipă din nou.

– Eşti *oribilă,* strigă la sora ei.

– Pe *tine* ar fi trebuit să te ucidă, Lady!

Septa Mordane se ridică în picioare, împleticindu-se.

– Tatăl vostru, Lordul, va auzi despre toate astea! Plecați imediat în camerele voastre, acum. *Acum!*

– Şi eu? în ochii Sansei se adunară şiroaie de lacrimi. Asta nu-i corect!

– Chestiunea nu se discută. Pleacă!

Sansa se plecă mergând țanțoşă, cu capul sus. Urma să fie regină, iar reginele nu plângeau. Cel puțin, nu în locuri unde puteau fi văzute de cei din jur. Când ajunse în dormitorul ei, zăvorî uşa şi-şi scoase rochia. Portocala sângerie îi lăsase o pată roşiatică pe mătase.

– O *urase!* strigă ea. Făcu rochia ghem şi o aruncă în căminul rece, peste cenuşa focului aprins peste noapte. Când văzu pata care îi însângerase şi lenjeria, începu să plângă fără nici un control. Îşi sfâşie cu sălbăticie restul hainelor, se aruncă pe pat şi plânse până când o apucă

somnul.

Era amiază când Septa Mordane îi bătu la uşă.

– Sansa! Tatăl tău, lordul, vrea să te vadă, acum.

Sansa se ridică.

– Lady, şopti ea. Pentru o clipă, i se păru că lupul străvechi era acolo, în încăpere, privind-o cu ochii lui aurii, trist şi înțelegător. Îşi dădu seama că visase. Lady era cu ea şi alergau împreună şi... şi... Încercând să-şi amintească, era ca şi cum s-ar fi străduit să prindă ploaia cu degetele. Visul pieri, iar Lady muri din nou.

– Sansa! Bătaia în uşă se auzi din nou, mai tare. Mă auzi?

– Da, septă, strigă ea. Ați putea să mă lăsați o clipă să mă îmbrac, vă rog? Avea ochii roşii de atâta plâns, însă se strădui să se aranjeze.

Lordul Eddard era aplecat asupra unei cărți uriaşe, legate în piele, când Septa Mordane o conduse în seră, iar piciorul său învelit în ghips era lungit țeapăn sub masă.

– Vino aici, Sansa, spuse el fără asprime când septa plecă după sora ei. Şezi lângă mine. Închise cartea.

Septa Mordane reveni cu Arya, care i se zbătea în strânsoare. Sansa îmbrăcase o rochie frumoasă, din damasc de un verde-deschis, şi afişase o privire spăşită, însă sora ei purta tot pieile de şobolan şi pânza grosolană cu care venise îmbrăcată de dimineață.

– Uitați-o şi pe cealaltă, anunță septa.

– Mulțumirile mele, Septa Mordane. Aş vrea să vorbesc singur cu fetele mele, dacă nu vă este cu supărare. Septa făcu o reverență şi plecă.

– Arya a început, spuse Sansa repede, nerăbdătoare să ia prima cuvântul. M-a făcut mincinoasă şi a aruncat cu o portocală în mine şi mi-a murdărit rochia, cea din mătase sidefie pe care mi-a dăruit-o Regina Cersei când am fost făgăduită Prințului Joffrey. Îi e ciudă că am să mă mărit cu prințul. Încearcă să strice *totul,* tată, nu suportă nimic din ce-i frumos, drăguț ori minunat.

– *Ajunge,* Sansa!

Glasul Lordului Eddard era aspru din cauza iritării. Arya îşi ridică privirile.

– Îmi pare rău, tată. Am greşit şi-i cer iertare surorii mele.

Sansa era atât de uluită, încât, pentru o clipă, rămase fără grai. În cele din urmă îşi regăsi glasul.

– Iar rochia mea?

– Poate că... aş putea să ți-o spăl, spuse Arya cu îndoială.

– Spălatul nu mai ajută la nimic, zise Sansa. Nici dacă o freci zi şi noapte. Mătasea e distrusă.

– Atunci am să... să-ți fac alta nouă, se oferi Arya. Sansa îşi dădu capul pe spate, în semn de dispreț.

– *Tu?* Tu n-ai putea coase nici măcar o zdreanță pentru curățatul cocinilor.

Tatăl lor scoase un oftat.

– Nu v-am chemat aici ca să vorbiți despre rochii. Vă trimit pe amândouă înapoi la Winterfell.

Pentru a doua oară, Sansa se pomeni prea uluită pentru a putea spune ceva. Simțea cum ochii i se umezeau din nou din cauza lacrimilor.

– *Nu* se poate, făcu Arya.

– Te rog, tată, izbuti Sansa să rostească, în cele din urmă. Te rog, nu!

Eddard Stark îi dărui fiicei sale un zâmbet obosit.

– Cel puțin, am găsit ceva cu care sunteți amândouă de acord.

– Eu n-am făcut nimic rău, se rugă Sansa. Nu vreau să mă întorc acolo.

Îi plăcea la Debarcader; fastul de la curte, înalții lorzi şi doamnele, curtenii îmbrăcați în catifele şi mătăsuri cu pietre prețioase, oraşul măreț, cu oamenii lui. Turnirul fusese momentul cel mai frumos din întreaga ei viață şi mai erau atâtea de văzut, sărbătorile recoltei şi balurile mascate şi spectacolele mimilor. Nu putea suporta gândul că le-ar pierde pe toate.

– Trimite-o pe Arya, ea a început totul, tată, jur! Am să fiu cuminte, ai să vezi, lasă-mă să stau aici şi promit că voi fi blândă şi la fel de nobilă şi manierată ca regina.

Buzele tatălui său se strâmbară ciudat.

– Sansa, nu vă trimit acasă din cauza certei, deşi numai zeii ştiu cât sunt de sătul de ciorovăielile voastre. Vreau să vă întoarceți la Winterfell pentru propria voastră siguranță. Trei dintre oamenii mei au fost măcelăriți ca nişte câini, la mai puțin de o leghe distanță de locul unde stăm acum, iar Robert ce face? Se duce la *vânătoare.*

Arya îşi muşca buzele în felul acela al ei, dezgustător.

– Îl putem lua pe Syrio cu noi?

– Cui îi pasă de prostănacul ăla de *maestru de dans?* izbucni Sansa. Tată, acum îmi amintesc, nu pot să plec, trebuie să mă mărit cu Prinţul Joffrey. Încercă să zâmbească curajoasă. Îl iubesc, tată, îl iubesc cu adevărat, la fel de mult pe cât Regina Naerys îl iubea pe Prinţul Aemon Cavalerul-Dragon, la fel cum Jonquil îl iubea pe Ser Florian. Vreau să-i fiu regină şi să-i fac copii.

– Scumpa mea, spuse tatăl ei cu blândeţe, ascultă-mă. Când ai să fii destul de mare, am să fac în aşa fel încât să te măriţi cu un înalt lord care să fie vrednic de tine, cineva curajos, bun şi puternic. Această stăruinţă cu Joffrey a fost o greşeală îngrozitoare. Băiatul acesta nu-i Prinţul Aemon, trebuie să mă crezi.

– *Este,* insistă Sansa. Nu vreau pe altcineva curajos şi bun, îl vreau pe *el.* Vom fi atât de fericiţi, ca în balade, ai să vezi. Îi voi dărui un fiu cu părul auriu care într-o zi va fi regele acestui tărâm, cel mai mare rege care a existat vreodată, la fel de curajos ca un lup şi mândru ca leul.

Arya se strâmbă.

– Nu şi dacă Joffrey îi va fi tată, spuse ea. Este un mincinos şi un laş şi, oricum, este un mototol, nu un leu.

Sansa îşi simţi ochii scăldaţi în lacrimi.

– *Nu-i* aşa! Nu-i câtuşi de puţin ca boşorogul ăl de rege beţiv, strigă ea spre sora ei, uitându-şi manierele de necaz.

Tatăl ei o privi cu un aer uluit.

– *Zei,* făcu el încet, ce poate ieşi din gura fetelor..., Strigă după Septa Mordane, apoi le spuse fetelor: Caut o galeră comercială rapidă să vă ducă acasă. În aceste zile marea este mai sigură decât drumul regelui. Veţi pleca imediat ce găsesc o navă potrivită, împreună cu Septa Mordane şi un contingent de gardă, şi da, împreună cu Syrio Forel, dacă se învoieşte să intre în serviciul meu. Dar să nu spuneţi nimănui de asta. Este mai bine să nu ştie nimeni de planurile noastre. Vorbim din nou mâine.

Sansa plângea când Septa Mordane le conduse în jos pe scări. Îi luau totul: turnirurile şi curtea, prinţul ei, totul, o vor trimite înapoi între zidurile mohorâte şi cenuşii de la Winterfell şi o vor închide acolo pe vecie. Viaţa ei se sfârşise înainte de a începe.

– Încetează cu plânsul, copilă, spuse Septa Mordane cu asprime. Sunt sigură că tatăl tău ştie ce-i mai bine pentru

tine.

– N-o să fie chiar atât de rău, Sansa, rosti Arya. Vom pleca cu galera. Va fi şi asta o aventură şi ne vom reîntâlni cu Bran şi Robb, cu Bătrâna Nan şi Hodor şi tu toți ceilalți. O prinse de braț.

– *Hodor!* strigă Sansa. Ar trebui să te măriți tu cu Hodor, eşti la fel ca el, proastă, păroasă şi urâtă!

Înlătură mâna surorii sale şi se repezi în camera de dormit, zăvorând uşa după ea.

EDDARD

– Durerea este un dar al zeilor, Lord Eddard, îi spuse Marele Maester Pycelle. Înseamnă că osul se lipeşte, carnea se vindecă. Fiţi recunoscător.

– Voi fi recunoscător când picioarele nu mă vot mai durea.

Pycelle aşeză pe masa de lângă pat o butelcă închisă.

– Lapte de mac, dacă durerea devine de nesuportat.

– Dorm prea mult, deja.

– Somnul este un mare vindecător.

– Eu speram să fiţi dumneavoastră acela.

Pycelle zâmbi nefericit.

– E bine că vă văd glumind aşa, lordul meu. Se aplecă mai aproape de el şi-şi coborî vocea: A sosit un corb în această dimineaţă, cu o scrisoare pentru regină, de la tatăl ei. Am considerat că ar fi cel mai bine să aflaţi de ea.

– Aripi negre, cuvinte întunecate, spuse Ned sumbru Despre ce-i vorba?

– Lordul Tywin este foarte supărat pentru că aţi trimis oameni după Ser Gregor Clegane. Mă temeam că aşa va fi. Vă amintiţi că am şi spus-o în consiliu.

– Să-l lăsăm să se supere, zise Ned. De fiecare dată când îl împungea durerea de la picior, îşi amintea de zâmbetul de pe faţa lui Jaime Lannister şi de Jory, mort în luatele sale. N-are decât să-i scrie reginei câte scrisori doreşte. Lordul Beric luptă sub flamurile regelui. Dacă Lordul Tywin încearcă să împiedice dreptatea regelui, va trebui să-i dea socoteală lui Robert. Singurul lucru care-i place Maiestăţii Sale mai mult decât vânătoarea este să se războiască cu lorzii care-l sfidează.

Pycelle se ridică, iar colierul său de Maester zdrăngăni.

– Cum spuneţi. Am să vă vizitez din nou mâine.

Bătrânul îşi adună grăbit lucrurile şi se retrase. Ned nu se îndoia că se îndrepta direct spre apartamentele regale, să şuşotească la urechile reginei. *Am crezut că ar fi cel mai bine să aflaţi,* într-adevăr... De parcă Cersei nu-l instruise să-i strecoare şi ameninţările tatălui ei. Spera ca răspunsul lui să-l facă să-i clănţăne dinţii aceia impecabili. Ned nu avea nici pe departe atâta încredere în Robert pe cât pretindea, însă nu exista nici un motiv pentru care Cersei să ştie asta.

Când Pycelle plecă, Ned ceru să i se aducă o cupă de vin

îndulcit cu miere. Şi licoarea asta îi încețoşa mintea, dar nu chiar atât de mult. Trebuia să fie capabil să gândească. Pentru a o mia oară se întrebă ce ar fi făcut Jon Arryn, dacă ar fi trăit destul să poată acționa, după ce ar fi aflat de toate acestea. Sau poate că *acționase* şi murise din cauza asta.

Era ciudat, uneori, cum ochii nevinovați ai unui copil puteau vedea lucruri în fața cărora bărbații în putere erau orbi. Într-o bună zi, când Sansa va fi mare, va trebui să-i spună cum reuşise ea să-l facă să vadă totul atât de clar. *Nu-i câtuşi de puțin ca boşorogul ăla de rege bețiv,* glăsuise ea, supărată şi neştiutoare, iar adevărul simplu al acestor spuse se zvârcolise înlăuntrul său, rece precum moartea. *Aceasta a fost sabia care l-a răpui pe Jon Arryn,* se gândise Ned, *şi-l va ucide şi pe Robert, o moarte mai lentă, însă la fel sigură.* Picioarele zdrobite se puteau vindeca cu timpul, însă unele trădări ardeau şi otrăveau spiritul.

Degețel se arătă la o oră după ce plecase Marel Maester, înveşmântat într-o tunică vineție, cu o mierlă țesută pe piept în fir negru şi o mantie în dungi, cu negru şi alb.

– Nu pot zăbovi prea mult, lordul meu, anunță el. Lady Tanda mă aşteaptă la prânz. Fără nici o îndoială că va frige pentru mine un vițel gras. Dacă este la fel d gras precum fiica ei, voi plesni şi voi muri. Cum mai stai cu piciorul?

– Mi-e inflamat şi dureros, îmi provoacă o mâncărime care mă scoate din minți.

Degețel ridică o sprânceană.

– Pe viitor, evită să mai laşi vreun cal să cadă pe el. Te îndemn să te vindeci cât mai repede. Regatul devine tot mai frământat. Varys a auzit tot felul de zvonuri amenințătoare dinspre Apus. Călăreți liberi şi mercenari s-au adunat la Casterly Rock, iar asta nu din plăcerea goală de a face conversație cu Lordul Tywin.

– Sunt veşti de la rege? întrebă Ned. Cât de mult intenționează Robert să mai stea la vânătoare?

– Ținând cont de preferințele sale, cred că va sta în pădure până când tu şi regina o să muriți de bătrânețe răspunse Lordul Petyr cu un zâmbet vag. Dar cum asta nu se poate, bănuiesc că se va întoarce imediat ce omoară şi el ceva. Au găsit cerbul alb, din câte se pare... ori mai degrabă, ceea ce a rămas din el. Lupii l-au găsit primii şi i-au lăsat înălțimii Sale doar ceva mai mult de o copită şi un corn. Robert a fost

furios, dar numai până când a auzit vorbindu-se de un mistreț monstruos aflat inima pădurii. Apoi nu i-a mai trebuit nimic altceva decât să pornească după el. Prințul Joffrey s-a întors în dimineața aceasta, cu frații Royce, Ser Balon Swann şi vreo alți douăzeci din grup. Restul au rămas cu regele.

– Câinele? întrebă Ned, încruntându-se.

Dintre toți cei din anturajul Lannisterilor, Sandor Clegane îl preocupa cel mai mult, acum că Ser Jaime fugise din oraş să i se alăture tatălui său.

– Oh, s-a întors împreună cu Joffrey, ducându-se direct la regină. Degețel zâmbi. Aş fi dat şi o sută de arginți numai să-l văd la față când a aflat că Lordul Beric s-a dus să-l descăpățâneze pe frate-său.

– Chiar şi un orb ar putea vedea că-şi urăşte fratele.

– Ah, însă una e să-l urască el şi alta să fie ucis de tine. Odată ce Dondarrion retează piscul Muntelui nostru, pământurile lui Clegane şi avuția lui vor trece la Sandor, însă nu mi-aş pregăti punga pentru mărunțişul lui, nu de data asta. Iar acum trebuie să mă ierți. Lady Tanda mă aşteaptă cu vițeii ei graşi.

În drum spre uşă, Lordul Petyr trase cu ochiul la tomul masiv al Marelui Maester Malleon, rămas pe masă, şi se opri, într-o doară, să-l deschidă.

– *Genealogiile şi Istoriile Marilor Case ale Celor Şapte Regate, Cu Descrieri ale Măriților Lorzi, ale Nobilelor Doamne şi ale Copiilor Lor,* citi el. Asta-i cea mai plicticoasă lectură peste care am dat vreodată. O adevărată poțiune pentru dormit, nu-i aşa, lordul meu?

Pentru o clipă, Ned se gândi să-i spună totul, da era în împunsăturile Degețelului ceva care-l irita. Bărbatul era prea isteț, întotdeauna cu un zâmbet ironi întipărit pe față.

– Jon Arryn studia acest volum când a căzut pat, spuse Ned pe un ton prudent, vrând să vadă ce îi va răspunde.

Iar Degețel răspunse ca întotdeauna, printr-o vorbă de duh:

– În acest caz, moartea trebuie să fi venit ca o binecuvântată izbăvire.

Lordul Baelish făcu o plecăciune şi plecă. Eddard Stark îşi îngădui o sudalmă. În afară de propriii săi oameni, abia dacă mai era cineva în acest oraş în care să mai aibă încredere.

Degețel o ascunsese pe Catelyn şi-l ajutase pe Ned în cercetările sale, dar graba cu care îşi salvase pielea când Jaime şi mercenarii lui apăruseră din ploaie încă îl mai deranja. Varys era şi mai rău. Cu toate asigurările privind devotamentul său, eunucul ştia prea multe şi făcea prea puține. Marele Maester Pycelle părea, cu fiecare zi care trecea, tot mai mult o creatură din bătătura lui Cersei, iar Ser Barristan era un bătrân rigid îi va spune lui Ned doar să-şi facă datoria.

Avea primejdios de puțin timp la dispoziție. Regele se va întoarce curând de la vânătoare, iar onoarea-i cerea lui Ned să-i spună tot ce aflase. Vayon Poole aranjase ca Sansa şi Arya să se îmbarce la bordul *Vrăjitoarei Vântului,* în Braavos, de acum în trei zile. Se vor întoarce la Winterfell înainte de recoltă. Ned nu mai putea avea scuza preocupării pentru siguranța lor ca să m tragă de timp.

Totuşi, noaptea trecută îi visase pe copiii lui Rhaegar. Lordul Tywin le lăsase trupurile la picioarele Tronului de fier, învelite în mantiile stacojii ale gărzilor Casei. Fusese foarte înțelept din partea sa: sângele nu se vedea atât de tare prin pânza roşie. Micile prințese erau desculțe, încă înveşmântate în hainele de noapte, iar băiatul... băiatul...

Ned nu putea să mai lase să se întâmple aşa ceva. Regatul nu mai putea suporta încă un rege smintit, încă un dans al sângelui şi al răzbunărilor. Trebuia să găsească o cale de a salva copiii.

Robert putea fi şi milos. Ser Barristan nu era singurul pe care-l iertase. Marele Maester Pycelle, Varys Păianjenul, Lordul Balon Greyjoy, fiecare dintre ei fusese, cândva, duşmanul lui Robert, şi toți fuseseră reprimiți în grațiile sale şi li se permisese să-şi păstreze titlurile şi rangurile în schimbul unui jurământ de credința. Atât timp cât un bărbat era curajos şi cinstit, Robert îl trata cu toate onorurile şi respectul cuvenit unui duşman valoros.

Dar asta era altceva: otravă în întuneric, un pumnal înfipt până în suflet. Nu ar fi putut ierta niciodată asta, după cum nu-l iertase nici pe Rhaegar. *Îi va ucide pe toți,* îşi dădu Ned seama. Şi totuşi, ştia că nu ar fi putut să tacă. Avea o datorie față de Robert, față de regat, față de memoria lui Jon Arryn... şi față de Bran care, în mod sigur, aflase parțial adevărul. Pentru ce altceva să fi încercat ei să-l ucidă?

Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, trimise după Tomard, străjerul impunător cu favoriți roşcați, pe care copiii săi îl porecliseră Tom Grasul. Cum Jory era mor şi Alyn plecat, Tom Grasul era la comanda gărzii Case sale. Acest gând îi provoca lui Ned o nelinişte vagă. Tomard era un bărbat solid, afabil, credincios, neobosit, capabil, în anumite limite, însă avea aproape cinci zeci de ani, şi nici măcar în tinerețe nu fusese niciodată foarte energic. Poate că Ned ar fi trebuit să se grăbească să-şi trimită jumătate din gardă şi cei mai buni spadasini odată cu ei.

– Voi avea nevoie de ajutorul tău, spuse Ned când Tomard se înfățişă înaintea lui, cu un aer foarte îndatoritor, ca întotdeauna când era chemat de lordul său, Du-mă în grădina zeilor.

– Este oare înțelept, Lord Eddard? Cu piciorul rănit şi toate cele?

– Poate că nu, dar este necesar.

Tomard îl chemă pe Varly. Cu câte un braț petrecut peste umărul fiecăruia dintre cei doi, Ned izbuti să coboare treptele abrupte ale turnului şi să şontâcăi prin curte.

– Vreau să dublezi gărzile, îi spuse el lui Tom Grasul. Nu intră şi nu iese nimeni din Turnul Mâinii fără încuviințarea mea.

Tom clipi nedumerit.

– Lordul meu, cum Alyn şi ceilalți sunt plecații, suntem deja foarte solicitați.

– Numai pentru puțin timp. Prelungeşte schimburile.

– După cum spuneți, lordul meu, răspunse Tom. Aş putea întreba de ce...

– Mai bine nu, răspunse Ned sec.

Grădina zeilor era pustie, aşa cum era întotdeauna în această citadelă a zeilor sudici. Piciorul lui Ned protestă din greu când îl lăsară în iarbă, lângă copacul inimii.

– Mulțumesc. Scoase o bucată de hârtie din mânecă, pecetluită cu sigiliul Casei sale. Rogu-te, trimite asta îndată.

Tomard se uită la numele pe care Ned îl scrisese pe hârtie şi-şi umezi neliniştit buzele.

– Lordul meu...

– Fă cum ți-am spus, Tom!

Cât de mult zăbovise în liniştea grădinii zeilor, n-ar li putut spune. Era odihnitor aici. Zidurile groase opreau zarva

de la castel şi putea auzi cântecul păsărilor, târâitul greierilor, frunzele foşnind în adierea blândă. Copacul inimii era un stejar, brun şi fără chip, dar, Ned Stark putea simți prezența zeilor săi. Piciorul nu mai părea să-l doară atât de tare.

Veni la el la apusul soarelui, pe când norii se înroşiseră peste ziduri şi turnuri. Veni singură, aşa cum o rugase. De data aceasta se îmbrăcase simplu, în haine verzi, de vânătoare, şi cizme din piele. Când îşi trase gluga mantiei sale maro, văzu urma, acolo unde o lovise regele. Culoarea vineție pălise spre galben, iar umflătura se mai retrăsese, însă nu putea fi nici o îndoială asupra cauzei.

– De ce aici? întrebă Cerşei Lannister oprindu-se înaintea lui.

– Ca să poată vedea şi zeii.

Ea se aşeză lângă el pe iarbă. Fiecare mişcare a ei era plină de grație. Părul blond, buclat, se unduia în vânt, iar ochii ei aveau verdele frunzelor vara. Trecuse multă vreme de când Ned Stark nu mai văzuse atâta frumusețe, însă acum o observă.

– Cunosc adevărul pentru care a murit Jon Arryn, îi spuse.

– Chiar aşa? Regina îi privi chipul, prudentă ca o pisică. De asta m-ai chemat aici, Lord Stark? Să-mi spui cimilituri? Sau ai intenția de a mă captura, cum a făcut soția ta cu fratele meu?

– Dacă ai fi fost convinsă cu adevărat de asta, nu ai mai fi venit. Ned îi atinse timid obrajii. Ți-a mai făcut asta şi înainte?

– O dată sau de două ori. Ea se trase, îndepărtându-se de mâna lui. Însă niciodată în fața cuiva. Jaime l-ar fi omorât pe loc, chiar cu prețul vieții sale. Cersei îl privi sfidătoare. Fratele meu valorează cât o sută dintre prietenii tăi.

– Fratele tău? zise Ned. Sau iubitul tău?

– Amândoi. Nu se depărtase de adevăr. Încă de când eram copii. Şi de ce nu? Targaryenii s-au căsătorit frate cu soră timp de trei sute de ani, pentru a-şi păstra sângele neîntinat. Iar eu şi Jaime suntem mai mult decât frate şi soră. Suntem o singură persoană în două trupuri. Am împărțit acelaşi pântec. El a venit pe lume ținându-mă de picior, zice bătrânul nostru Maester. Când mă pătrunde, mă simt...

întregită. Umbra unui zâmbet îi alunecă pe buze.

– Fiul meu, Bran...

Spre cinstea ei, Cersei nu-i evită privirea.

– Ne-a văzut. Îți iubeşti copiii, nu-i aşa?

Robert îi pusese aceeaşi întrebare, în dimineața ciorovăielii, îi dăduse acelaşi răspuns.

– Din tot sufletul meu.

– Eu nu mai puțin pe ai mei.

Ned se gândi: *Dacă s-a ajuns aici, la viața unui copil pe care nu l-am cunoscut față de cele ale lui Robb şi Sansa şi Arya şi Bran şi Rickon, ce-aş face? Chiar şi aşa, ce-ar face* Catelyn *dacă ar fi în joc viața lui fon față de viața copiilor zămisliți din trupul ei?* Nu ştia. Se rugă să nici nu afle vreodată.

– Toți trei sunt ai lui Jaime, spuse el. Nu era o întrebare.

– Mulțumesc zeilor.

Sământa e puternică, țipase Jon Arryn pe patul de moarte, şi aşa era. Toți acei bastarzi, cu părul la fel de negru precum noaptea... Marele Maester Malleon înregistrase ultima împreunare dintre cerb şi leu, acum nouăzeci de ani, când Tya Lannister se măritase cu Gowen Baratheon, cel de-al treilea fiu al suveranului. Singurul lor urmaş, un băiat fără nume, descris de Malleon în tomul său drept un *băietan mare şi voinic, născut cu păr negru pe cap,* murise în pruncie. Cu treizeci de ani înainte de asta, un bărbat Lannister luase de soață o fată Baratheon. Ea îi dăruise trei fiice şi un fiu, toți cu părul negru. Indiferent cât de mult căutase Ned prin paginile îngălbenite şi sfărâmicioase, întotdeauna scosese aurul înaintea cărbunelui.

– Doisprezece ani, zise Ned. Cum se face că nu ai copii cu regele?

Ea-şi ridică privirile sfidătoare.

– Robert al tău mi-a făcut o dată un copil, spuse ea cu vocea plină de dispreț. Fratele meu a găsit o femeie să mă scape de el. Robert n-a aflat niciodată. Dacă e să spun adevărul, abia suport să mă atingă şi nu l-am mai lăsat de ani de zile să mă pătrundă. Cunosc alte feluri de a-i face plăceri, când îşi lasă târfele mai multă vreme şi se împleticeşte până în camera mea de culcare. Indiferent ce facem, regele este de obicei aşa de beat, încât a doua zi dimineața nu-şi mai aminteşte nimic.

Cum de putuseră fi cu toții atât de orbi? Adevărul zăcuse în tot acest timp sub ochii lor, scris pe fețele copiilor. Ned se simțea vlăguit.

– Mi-l amintesc pe Robert cum era în ziua în care a preluat tronul, un rege în toată ființa lui, spuse el încet. Poate că l-au iubit din tot sufletul o mie de femei. Dar ce ti-a făcut ca să-l urăşti atât de mult?

Ochii ei scăpărau, un foc verde în apus, precum leoaica de pe sigiliul ei.

– În noaptea ospățului de la nunta noastră, prima dată când am împărțit acelaşi pat, m-a chemat pe numele surorii tale. Era deasupra mea, *în* mine, puțind a vin, şi-mi şoptea *Lyanna.*

Ned Stark se gândi la trandafirii de un albastru-palid, iar pentru o clipă îi veni să plângă.

– Nu ştiu de care dintre voi mi-e mai multă milă. Regina păru amuzată.

– Păstrează-ți mila pentru tine, Lord Stark. Nu am nevoie de ea.

– Ştii ce trebuie să fac.

– *Trebuie?* Ea îşi puse mâna pe piciorul lui sănătos, chiar deasupra genunchiului. Un bărbat adevărat face ce vrea, nu ce trebuie. Degetele ei îi mângâiau uşor coapsa, era cea mai discretă dintre promisiuni. Regatul are nevoie de o Mână puternică. Joff nu va fi pregătit decât peste ani de zile. Nimeni nu mai vrea încă un război, eu cu atât mai puțin. Mâna ei îi atinse fața şi părul. Dacă prietenii se transformă în duşmani, duşmanii se pot transforma şi ei în prieteni. Soața ta este la o mie de leghe depărtare de aici, iar fratele meu a fugit. Fii bun cu mine, Ned. Îți jur că nu vei regreta.

– I-ai făcut aceeaşi ofertă şi lui Jon Arryn? îl pălmui.

– Voi purta asta ca pe o medalie de onoare, spuse Ned sec.

– *Onoare,* scuipă ea. Cum îndrăzneşti s-o faci pe nobilul cu mine? Drept cine mă iei? Ai un bastard al tău, l-am văzut. Mă întreb cine a fost mama lui. Vreo țărancă din Dornish, pe care-ai siluit-o în timp ce cătunul ei ardea? Vreo târfă? Ori a fost sora jelitoare, Lady Ashara? Mi s-a povestit că s-a aruncat în mare. De ce? Pentru fratele pe care i l-ai măcelărit, sau pentru copilul pe care i l-ai furat? Spune-mi, *onorabile* Lord Eddard, în ce fel eşti tu altfel decât Robert, decât mine sau decât Jaime?

– Pentru început, zise Ned, eu nu ucid copii. Ai face bine să mă asculți, doamna mea. Am să spun asta o singură dată. Când se întoarce regele de la vânătoare, intenționez să-i dezvălui întregul adevăr. Trebuie să fi deja plecată atunci – tu şi copiii tăi, toți trei, şi nu la Casterly Rock. Dacă aş fi în locul tău, aş lua o corabie spre Oraşele Libere, sau chiar mai departe, spre Insulele Verii, sau Portul Ibben. Cât de departe te duce vântul.

– Exil, făcu ea. O cupă amară din care să beau.

– O cupă mai dulce decât cea pe care le-a dat-o tatăl tău copiilor lui Rhaegar, comentă Ned, şi mult mai buna decât ceea ce meriți. Tatăl şi frații tăi ar face bine să plece împreună cu tine. Aurul Lordului Tywin vă va asigura întregul confort şi toți mercenarii de care aveți nevoie ca să fiți în siguranță. Vei avea nevoie de ei. Îți promit că, indiferent unde fugi, ura lui Robert te va urmări peste tot, chiar şi la capătul lumii, dacă va fi nevoie.

Regina se ridică.

– Şi ce ai de spus despre ura mea, Lord Stark? întrebă ea pe un ton moale. Ochii ei cătară spre fața lui. Ar fi trebuit să iei întregul domeniu pentru tine. Era acolo, numai să fi întins mâna. Jaime mi-a povestit cum l-ai găsit pe Tronul de Fier, în ziua căderii Debarcaderului Regelui, şi cum l-ai făcut să coboare. Acela a fost momentul tău. Tot ce ar fi trebuit să faci ar fi fost să urci treptele alea şi să te aşezi. Ce greşeală întristătoare!

– Am săvârşit mai multe greşeli decât îți poți imagina, zise Ned, însă nu şi pe asta.

– Oh, ba şi pe asta, lordul meu, insistă Cersei. Când intri în jocul tronurilor, ori câştigi, ori mori. Nu există o cale de mijloc.

Îşi ridică gluga, pentru a-şi ascunde fața umflată, şi-l lăsă acolo, în întuneric, la rădăcina stejarului, în mijlocul liniştii din grădina zeilor, sub un cer albastru-vinețiu. Stelele începuseră să apară.

DAENERYS

Inima împrăştia aburi în aerul răcoros al nopţii când *Khal* Drogo o aşeză înaintea ei, crudă şi însângerată. Braţele lui erau roşii până la cot. În spatele lui, călăreţii de sânge îngenuncheaseră în nisip, lângă hoitul armăsarului sălbatic, ţinând în mâini cuţitele de piatră. Sângele armăsarului se arăta negru în lumina portocalie şi pâlpâitoare a torţelor care străjuiau pereţii înalţi, din calcar, ai puţului.

Dany atinse umflătura moale a pântecului ei. Transpiraţia îi picura pe piele şi-i aluneca în jos pe frunte. Le simţea pe bătrâne cum o priveau, babele din Vaes Dothrak, cu ochii lor care licăreau precum cremenea şlefuită, pe feţele zbârcite. Nu trebuia să se tragă înapoi sau să pară înspăimântată. *Am sânge de dragon,* îşi spuse luând inima armăsarului cu ambele mâini şi o ridică la gură, înfigându-şi dinţii în carnea tare şi aţoasă.

Sângele cald îi umplu gura şi i se scurse pe bărbie. Gustul ameninţa să o sufoce, însă se forţă să muşte şi să înghită. Inima armăsarului îi va face fiul puternic, iute , şi aprig, sau aşa credeau Dothrakii, însă numai dacă mama o putea mânca toată. Dacă se îneca cu sânge sau vomita carnea, semnele i-ar fi fost mai puţin favorabile; copilul s-ar fi putut naşte mort sau slab, deformat, ori putea fi fată.

Slujnicele ei o ajutaseră să se pregătească pentru ceremonie, în pofida stomacului sensibil, de mamă, care o afectase în ultimele două luni, Dany avusese la cină boluri de sânge pe jumătate închegat, ca să se obişnuiască cu gustul, iar Irri o făcuse să mănânce fâşii de carne uscată de cal până ce o duruseră fălcile. Pentru ziua asta se înfometase o zi şi o noapte, înainte de ceremonie, sperând că foamea o va face să înghită carnea crudă.

Inima armăsarului nu era decât muşchi, iar Dany trebuise să-şi facă de lucru cu dinţii şi să mestece fiecare îmbucătură timp îndelungat. Nu era permis nici un cuţit în cadrul sacru din Vaes Dothrak, sub umbra Mamei Munţilor; trebuia să sfâşie inima cu dinţii şi unghiile. Stomacul ei se revolta şi-i cădea tot mai greu, însă trebuia să continue, iar faţa-i era mânjită de sânge, care uneori părea că-i ţâşneşte pe buze.

Khal Drogo era aplecat asupra ei, cu un chip la fel de dur ca un scut de bronz. Părul său împletit era lucios din cauza

unsorii. Avea inele de aur prin mustață, clopoței de aur în păr şi o cingătoare din medalii de aur masiv în jurul taliei, însă pieptu-i era dezgolit. Privea spre el ori de câte ori simțea că o lasă puterile; îl privea şi muşca şi mesteca, muşca şi mesteca, muşca şi mesteca. Spre sfârşit, Dany avu impresia că surprinde o licărire de mândrie aspră în ochii lui de forma migdalelor, însă nu era sigură. Chipul *khal-vXvâ* nu-i trăda prea des gândurile.

În cele din urmă termină. Obrajii şi degetele-i erau lipicioase când se forță să înghită şi ultima bucată. Numai atunci îşi întoarse privirile spre bătrâne, cotoroanțele din *dosh khaleen.*

– *Khalakka dothrae mr'anha!* proclamă ea, în cea mai bună Dothraki a ei. *Un prinț călăreşte în mine!* Repetase fraza zile în şir, împreună cu slujnica ei, Jhiqui.

Cea mai bătrână dintre babe, o femeie cocârjată şi scorojită ca un băț, cu un singur ochi negru, îşi ridică mâinile.

– *Khalakka dothrae!* țipă ea. *Prințul călăreşte!*

– *Călăreşte!* răspunseră celelalte femei. *Rakh! Rakh! Rakh haj!* proclamară ele. *Un băiat, un băiat, un băiat puternic.*

Bătură clopotele, o zarvă subită a păsărilor de bronz. Un corn de luptă, cu sunetul adânc, îşi făcu auzit glasul său jos. Bătrânele începură incantațiile. Sub vestele lor pictate, sânii ofiliți se legănau în sus şi-n jos, lucind de unsoare şi transpirație. Eunucii care-i slujeau aruncau mormane de ierburi uscate într-un cuptor mare, din bronz, iar norii de fum aromat se înălțau spre lună şi spre stele. Dothrakii credeau că stelele erau cai de foc, o mare herghelie care galopa peste cerul nopții.

Când fumul începu să se ridice, incantațiile încetară, iar cea mai bătrână dintre cotoroanțe îşi închise singurul ochi, pentru a putea privi mai bine spre viitor. Liniştea care se pogorâse era desăvârşită. Dany putea auzi cântecul îndepărtat al păsărilor nopții, fâsâitul şi trosnetul torțelor, clipocitul blând al apei din lac. Dothrakii se holbau la ea cu ochii întunecați ca noaptea, aşteptând.

Khal Drogo îşi aşeză mâna pe brațul lui Dany. Îi putea simți încordarea în degete. Chiar şi un *khal* atât de mândru precum Drogo putea simți teamă atunci când *dosh khaleen* privea în fum căutând viitorul. În spatele ei, slujnicele se

agitau nervoase.

În cele din urmă, cotoroanța deschise ochiul şi ridică brațele.

– I-am văzut fața şi am auzit tunetul copitelor, proclamă ea cu o voce subțire şi tremurătoare.

– Tunetul copitelor! repetară ceilalți în cor.

– Călăreşte iute ca vântul, iar în urma lui, *khalasar*-ul acoperă pământul, oameni fără număr, cu *arakh-uri* strălucitoare în mâini, precum lamele ierbii tăioase. Necruțător precum furtuna va fi acest prinț. Duşmanii vor tremura înaintea lui, iar nevestele lor vor plânge cu lacrimi de sânge şi-şi vor smulge carnea de durere. Clopoțeii din părul său vor răsuna anunțându-i venirea, iar oamenii de lapte, în corturile lor de piatră, se vor teme de numele lui. Bătrâna începu să tremure şi privi spre Dany de parcă s-ar fi temut de ea. Prințul călăreşte şi va fi armăsarul care va încăleca lumea.

– *Armăsarul care va încăleca lumea!* repetară privitorii ca un ecou, până ce noaptea se umplu de sunetul, vocilor lor.

Cotoroanța cu un singur ochi se holbă la Dany.

– Cum va fi numit armăsarul care va încăleca lumea? Ea se ridică să-i răspundă.

– Îl va chema Rhaego, spuse ea, folosindu-se de cuvintele învățate de la Jhiqui. Mâinile ei atinseră protectoare umflătura de sub sâni când mugetul mulțimii se înălța în aer.

– *Rhaego!* urlau ei. *Rhaego! Rhaego!*

Numele încă îi răsuna în urechi când *Khal* Drago o conduse de la puț. Călăreții săi de sânge se înşirară în urma lor. O întreagă procesiune îi urma pe drumul zeilor, drumeagul lat şi năpădit de iarbă care străbătea Vaes Dothrak, de la poarta cailor până la Mama Munților. Cotoroanțele din *dosh khaleen* veneau apoi, cu eunucii şi sclavii lor. Ele se sprijineau în bastoane înalte şi sculptate, pe când se străduiau să păşească pe picioarele lor bătrâne şi tremurânde, iar ceilalți mergeau mândri precum oricare stăpân de cai. Fiecare dintre bătrâne fusese, cândva, o *khaleesi.* Când soții lor, lorzii, muriseră şi un nou *khal* le luase locul, sub ochii călăreților săi, cu o nouă *khaleesi* călare lângă el, fuseseră trimise aici, să domnească peste măreţul popor Dothraki. Chiar şi cel mai mândru dintre

khali se pleca în fața înțelepciunii şi autorității pe care o avea *dosh khaleen.* Totuşi, pe Dany o treceau fiorii la gândul că, într-o zi, ar putea fi trimisă să li se alăture, fie că voia sau nu.

În urma femeilor înțelepte veneau ceilalți; *Khal* Ogo şi fiul său, *khalakka* Fogo, *Khal* Jommo şi soțiile sale, oamenii de frunte ai *khalasar*-ului lui Drogo, slujnicele lui Dany, servitorii *khal*-ului şi sclavii şi mulți alții. Clopotele băteau, iar tobele răpăiau într-o cadență monotonă pe când mărşăluiau de-a lungul drumului zeilor. Eroii furați şi zeii popoarelor moarte se înălțau în beznă, la marginea drumului. Sclavii alergau sprinteni prin iarbă, pe lângă procesiune, cu torțele în mâini, flăcările tremurătoare făcând ca marile monumente să pară că se treziseră la viață.

– Ce înseamnă numele Rhaego? întrebă *Khal* Drogo în timp ce mergeau, vorbind în Limba Comună a celor Şapte Regate. Când putea, îl mai învăța câteva cuvinte. Drogo prindea repede atunci când îşi punea mintea la asta, deşi accentul său era atât de puternic şi de barbar încât nici Ser Jorah şi nici Viserys nu puteau înțelege prea multe din ce spunea el.

– Fratele meu Rhaegar a fost un războinic aspru, soarele şi stelele mele, îi spuse ea. A murit înainte să mă fi născut eu. Ser Jorah spune că a fost ultimul dintre dragoni.

Khal Drogo privi în jos spre ea. Chipul său era ca o mască de aramă, dar, pe sub mustața lungă şi neagră, pleoştită sub greutatea inelelor de aur, crezu că văzuse umbra unui zâmbet.

– E nume bun, Dan Ares soție, luna vieții mele, zise el.

Se îndreptară spre lacul pe care Dothrakii îl numeau Pântecul Lumii, înconjurat de pâlcuri de trestii, cu apa netulburată şi liniştită. Acum o mie de mii de ani, îi spusese Jhiqui, primul om ieşise din adâncul său, călărind pe spatele primului cal.

Procesiunea aşteptă pe malul ierbos al lacului pe când Dany se dezbrăcă şi-şi lăsă veşmintele năclăite să curgă la pământ. Goală, păşi cu grijă în apă. Irri spunea că lacul nu avea fund, însă Dany simțea nămolul moale alunecându-i printre degete, pe când înainta spre trestiile înalte. Luna plutea pe apa neagră şi calmă, făcându-se țăndări şi reîmplinindu-se în timp ce valurile o ajungeau. Pielea ei albă

i se făcu de găină pe când răceala îi urca pe coapse şi-i sărută pântecul. Sângele armăsarului i se uscase pe mâini şi în jurul gurii. Dany îşi făcu palmele căuş şi ridică apa sacră deasupra capului, curăţindu-se pe sine şi copilul dinlăuntrul ei, în vreme ce *khal*-ul şi ceilalţi o priveau. Auzi femeile bătrâne din *dosh khaleen* şuşotind una către cealaltă pe când o Urmăreau, întrebându-se ce-şi spuneau.

Când ieşi din lac, tremurând şi şiroind de apă, slujnica sa, Doreah, alergă spre ea cu o robă de mătase nisipie, pictată, însă *Khal Drogo* o izgoni. Îi privea aprobator sânii umflaţi şi curbura pântecului, iar Dany putu vedea conturul bărbăţiei sale întărindu-se în pantalonii de călărie, sub cingătoarea grea din medalii din aur. Se duse la el şi-l ajută să şi-o deschidă. Apoi, uriaşul *khal o* apucă de şold şi o ridică, de parcă ar fi fost un copil. Clopoţeii din părul său sunau uşor. Dany îşi încolăci braţele în jurul umerilor lui şi-şi lipi faţa de gâtul lui când el o pătrunse. Din trei opinteli repezi se termină totul.

– *Armăsarul care călăreşte lumea,* şopti Drogo aspru. Mâinile lui încă mai miroseau a sânge de cal. O muşcă de gât, tare, în clipa plăcerii lui, iar apoi o ridică de pe el, iar sămânţa lui o pătrunse şi alunecă între coapsele ei. Numai atunci i se permise lui Doreah să o îmbrace în mătasea parfumată, iar Irri îi puse în picioare papucii moi.

Khal Drogo se încinse şi rosti o poruncă, iar caii fură aduşi pe malul lacului. Cohollo avu cinstea de a o ajuta pe *khaleesi* să urce pe Argintul ei. Drogo îşi îmboldi armăsarul şi galopă pe calea zeilor, sub lumina lunii şi a stelelor. Pe Argint, Dany ţinu cu uşurinţă pasul.

Mătasea care acoperea coridorul de la intrarea în încăperea lui *Khal* Drogo fusese dată la o parte în noaptea asta, iar luna se strecură după ei, înăuntru. Flăcările urcau mult în aer, ţâşnind din trei vetre uriaşe, din piatră. Aerul era plin de mirosul cărnii fripte şi al laptelui de iapă fermentat. Încăperea era aglomerată şi gălăgioasa când intrară, iar pe perne se înghesuiau cei al căror rang ori nume nu fuseseră potrivite pentru a le fi permis să ia parte la ceremonie. Când Dany îşi făcu apariţia la intrarea boltită, străbătând pasajul central, toate privirile se îndreptară asupra ei. Dothrakii îşi strigau comentariile despre pântecul şi sânii ei, salutând viaţa dinlăuntru.

Nu putea înțelege tot ce strigau, dar o frază se făcu auzită limpede:

– *Armăsarul care va încăleca lumea,* rosteau mii d glasuri.

Sunetul tobelor şi al cornurilor se învolbura în tăria nopții. Femei pe jumătate dezbrăcate se răsuceau şi dansau pe mesele joase, printre ciozvârte de carne şi platouri pe care erau mormane înalte de prune, curmale şi rodii. Mulți dintre bărbați erau beți din cauza laptelui de iapă fermentat, însă Dany ştia că în această noapte nu vor m zăngăni nici un fel de *arakh*-uri, nu aici, în oraşul sacru, unde săbiile şi vărsarea de sânge erau interzise.

Khal Drogo descăleca şi îşi ocupă locul pe banca înaltă. Lui *Khal* Jommo şi *Khal* Ogo, care fuseseră în Vaes Dothrak împreună cu *khalasar*-ele lor când sosiseră, li se dădură locurile de înaltă cinste de-a dreapta şi stânga lui Drogo. Călăreții de sânge ai celor trei *khali* se aşezară la picioarele lor, iar ceva mai departe, cele patru soațe ale lui *Khal* Jommo.

Dany coborî de pe Argint şi dădu hățurile unuia dintre sclavii săi. În timp ce Doreah şi Irri îi aranjară pernele, ea-l căută pe fratele ei. Chiar şi în sala aglomerată, Viserys ar fi trebuit să sară în ochi cu pielea lui albă, părul argintiu şi zdrențele de cerşetor, însă nu-l putu vedea nicăieri.

Privirea ei cercetă mesele pline de lângă ziduri, unde bărbații, ale căror cosițe împletite erau mai scurte decât bărbăția lor, şedeau pe rogojini şi perne subțiri, însă toate chipurile pe care le văzu aveau ochii negri şi pielea arămie. Îl urmări pe Ser Jorah Mormont, aflat în centrul sălii, aproape de vatră. Era un loc de mare cinste, chiar de mare onoare; Dothrakii respectau îndemânarea cavalerului în mânuirea sabiei. Dany o trimise pe Jhiqui să-l aducă la masa ei. Mormont veni îndată şi se lăsă într-un genunchi înaintea ei.

– *Khaleesi,* spuse el, sunt la porunca dumneavoastră. Bătu în perna moale, din piele de cal, de lângă ea.

– Şedeți şi să vorbim.

– Mă onorați.

Cavalerul se aşeză pe pernă cu picioarele încrucişate. Un sclav îngenunche înaintea lui, oferindu-i un platou de lemn plin cu smochine coapte. Ser Jorah luă una şi muşcă jumătate.

– Unde-i fratele meu? întrebă Dany. Ar fi trebuit să vină

deja la ospăţ.

– Am văzut-o pe Maiestatea Sa în această dimineaţă, îi spuse el. Mi-a spus că are de gând să meargă la Piaţa Apuseană pentru nişte vin.

– Vin? zise Dany neîncrezătoare. Viserys nu se putuse obişnui cu gustul laptelui de iapă fermentat pe care-l beau Dothrakii, ştia asta, şi colindase bazarurile în ultimele zile, bând cu negustorii care veneau cu marile caravane dinspre răsărit şi apus. Se părea că găsea compania lor mult mai agreabilă decât pe a ei.

– Vin, confirmă Ser Jorah, şi a început să caute oameni pentru armata sa printre mercenarii care păzesc caravanele.

O slujnică îi aşeză înainte o plăcintă de carne, iar el o luă cu ambele mâini.

– Este oare înţelept să facă aşa ceva? întrebă ea. Nu are aur ca să plătească soldaţii. Şi dacă va fi trădat? Păzitorii caravanelor erau arareori tulburaţi de ideea de onoare, iar Uzurpatorul de la Debarcaderul Regelui ar plăti foarte bine pentru capul fratelui ei. Ar fi trebuit să mergeţi cu el pentru a-l proteja. Sunteţi spada sa credincioasă.

– Ne aflăm în Vaes Dothrak, îi reaminti el. Nimeni nu poartă sabie aici şi nici nu se face vărsare de sânge.

– Totuşi, sunt bărbaţi care mor, insistă ea. Mi-a spus Jhogo. Unii dintre negustori au eunuci cu ei, arătări uriaşe, care sugrumă hoţii cu şnururi de mătase. În acest fel nu se varsă sânge, iar zeii nu sunt mâniaţi.

– Atunci să nădăjduim că fratele dumneavoastră va fi destul de înţelept încât să nu încerce să fure ceva. Ser Jorah îşi şterse cu dosul palmei unsoarea de la gură şi se trase mai aproape de masă. Plănuise să vă ia ouăle de dragon, până ce l-am prevenit că-i tai mâna dacă se atinge de ele.

Pentru o clipă, Dany fu atât de uluită, încât rămase fără cuvinte.

– Ouăle mele... Dar sunt ale *mele,* Magister Illyrio mi le-a dat mie ca dar de nuntă, de ce-ar fi vrut Viserys să... Nu sunt decât nişte pietre...

– Acelaşi lucru poate fi spus despre rubine şi diamante şi opalul de foc, prinţesă... iar ouăle de dragon sunt şi mai rare. Acei negustori cu care tot bea el şi-ar vinde şi bărbăţia pentru una dintre acele *pietre,* iar cu toate trei, Viserys şi-ar putea tocmi cât de mulţi mercenari ar avea nevoie.

Lui Dany nici nu-i trecuse prin cap aşa ceva, nu-l bănuise nici o clipă.

– Atunci... ar trebui să le primească. N-are nevoie să le fure. Nu trebuie decât să le ceară. Este fratele meu şi adevăratul meu rege.

– Este fratele vostru, admise Ser Jorah.

– Nu înțelegeți, ser, spuse ea. Mama mea a murit dându-mi mie viață, iar tatăl şi fratele meu, Rhaegar, au răposat cu mult înainte de asta. N-as fi ştiut decât numele lor dacă Viserys n-ar fi fost cu mine, să-mi povestească. El e singurul care mi-a rămas. Singurul. E tot ce mai am.

– A fost cândva, făcu Ser Jorah. Acum nu mai este aşa, *khaleesi.* Acum faceți parte din neamul Dothraki. În pântecul vostru călăreşte armăsarul care va încăleca lumea. ■

Îşi întinse cupa, iar o sclavă i-o umplu cu lapte fermentat, mirosind acru şi îngroşat de cheaguri. Dany o izgoni. Chiar şi numai mirosul laptelui o făcea să-i vină rău şi nu voia să rişte să tulbure inima de cal pe care se forțase s-o mănânce.

– Ce înseamnă asta? întrebă ea. Ce-i cu acest armăsar? Toată lumea urla asta spre mine, dar eu nu înțeleg.

– Armăsarul este *khalul khalilor,* promis în vechile profeții, copilă. El îi va uni pe Dothraki într-un singur *khalasar* şi va galopa până la capătul lumii, sau cel puțin aşa se spune. Toți oamenii din lume vor fi herghelia lui.

– Oh, făcu Dany cu un glas pierit. Mâna ei netezi roba peste umflătura pântecului. I-am dat numele Rhaego.

– Un nume care va îngheța sângele în venele Uzurpatorului.

Doreah o trase brusc de cot.

– Doamna mea, şopti slujnica grăbită, fratele vostru... Dany privi în josul sălii lungi, fără tavan, şi-l văzu îndreptându-se spre ea. Din felul în care se clătina, putea spune că Viserys dăduse peste vin... şi avea în el ceva care ar fi putut fi luat drept curaj.

Purta mătăsurile sale purpurii, murdare şi prăfuite. Mantia şi mănuşile erau din catifea neagră, decolorate de soare. Cizmele erau uscate şi crăpate, iar părul său blond-argintiu era încâlcit şi lipit de cap. O sabie lungă atârna la cingătoare, într-o teacă din piele. Dothrakii priviră sabia la trecerea lui; Dany auzi blesteme şi amenințări şi vociferări furioase ridicându-se în aer peste tot în jurul ei, ca un val.

Muzica pieri cu un răpăit nervos de tobe.

Inima i se strânse de teamă.

– Du-te la el, îi porunci lui Ser Jorah. Opreşte-l. Adu-l aici. Spune-i că poate lua ouăle de dragon, dacă asta vrea.

Cavalerul se ridică repede în picioare.

– Unde-i sora mea? strigă Viserys cu o voce năclăită de vin. Am venit la ospăţul ei. Cum îndrăzniţi să credeţi că puteţi benchetui fără mine? Nimeni nu mănâncă înaintea unui rege. Unde-i? Târfa nu se poate ascunde de un dragon.

Se opri lângă cea mai mare dintre vetre, uitându-se de jur împrejur la chipurile Dothrakilor. În sală se aflau cinci mii de bărbaţi, însă numai câţiva cunoşteau Limba < 'omună. Chiar dacă vorbele sale fuseseră de neînţeles, nu trebuia însă decât o privire pentru a şti că era beat.

Ser Jorah se duse repede la el, îi şopti ceva în ureche, îl luă de braţ, însă Viserys se smulse din strânsoarea sa.

– Ia-ţi mâinile de pe mine! Nimeni nu se atinge de un dragon fără a fi primit permisiunea.

Dany privi neliniştită spre banca de sus. *Khal* Drogo spunea ceva celorlalţi *khali* de lângă el. *Khal* Jommo rânji, iar *Khal* Ogo începu să hohotească tare.

La auzul hohotelor, Viserys îşi ridică privirile.

– *Khal* Drogo, spuse el repede, pe un ton aproape politicos. Am venit la ospăţ. Se îndepărtă de Ser Jorah clătinându-se, făcându-şi drum spre a se alătura celor trei *khali* de pe banca de sus.

Khal Drogo se ridică şi scuipă câteva cuvinte în Dothraki, prea repede pentru ca Dany să înţeleagă, şi gesticula.

– *Khal* Drogo spune că locul tău nu este pe banca de sus, traduse Ser Jorah pentru fratele ei. *Khal* Drogo spune că locul tău este acolo.

Viserys se uită spre locul unde arăta *khal*-ul. La capătul sălii, într-un colţ, lângă perete, aflat în adâncimea umbrelor, pentru ca bărbaţii mai vrednici să nu fie nevoiţi să-i vadă, se aflau cei mai de jos dintre oamenii de jos, băieţii neciopliţi şi netrecuţi prin botezul sângelui, bătrânii cu ochii opacizaţi şi încheieturile înţepenite, nătângii şi schilozii. Departe de bucate şi departe de onoare.

– Acela nu este locul potrivit pentru un rege, declară fratele ei.

– Este locul, răspunse *Khal* Drogo în Limba Comună, pe

care o învățase de la Dany. Este locul pentru Regele Picioare-zdrelite. Bătu din palme. O cotigă! Aduceți o cotigă pentru *Khal Rhaggat!*

Cinci mii de Dothraki începură să râdă şi să strige. Ser Jorah stătea lângă Viserys, țipându-i la ureche, însă mugetul din sală era atât de puternic, încât Dany nu putea auzi ce spunea. Fratele ei se răsti şi el, iar cei doi începură să se înghiontească, până când Mormont îl trimise cu zgomot la pământ.

Fratele ei trase spada. Oțelul dezgolit lucea amenințător în lumina focurilor.

– *Ține-te departe de mine!* şuieră Viserys.

Ser Jorah făcu un pas înapoi, iar fratele ei se ridică nesigur în picioare. Agită sabia deasupra capului, sabia de împrumut pe care i-o dăduse Magister Illyrio, pentru a-i conferi o postură regească. Dothrakii țipau din toate părțile, aruncând blesteme.

Dany scoase un țipăt de groază. Ştia ce însemna aici o sabie scoasă din teacă, chiar dacă fratele ei nu avea habar. Vocea ei îl făcu să-şi întoarcă privirea spre ea şi atunci o văzu pentru prima dată.

– Ia uite-o, făcu el zâmbind. Înainta spre ea, bătând aerul cu mâinile ca şi cum şi-ar fi croit drum printr-un val de duşmani, deşi nimeni nu încerca să-i ațină calea.

– Sabia... Nu trebuie, îl rugă ea. Te rog, Viserys. E interzis. Lasă sabia jos şi vino pe pernele mele. Este de băut, mâncare... Ouăle de dragon le vrei? Sunt ale tale, numai lasă sabia.

– Fă cum îți spune ea, smintitule! îi strigă Ser Jorah, înainte să-i faci să ne ucidă pe toți.

Viserys izbucni în râs.

– Nu ne pot ucide. Nu pot vărsa sânge în acest oraş sacru... Însă *eu* pot. Îndreptă vârful sabiei între sânii lui Daenerys şi-l coborî încet, spre curbura pântecului ei. Vreau să iau lucrul pentru care am venit, spuse el. Vreau coroana pe care mi-a promis-o. Te-a cumpărat, dar n-a plătit încă nimic. Spune-i că vreau să mi se dea ce-am târguit, sau te iau înapoi. Pe tine şi ouăle. Iar el n-are decât să-şi păstreze plodul afurisit. Îl scot pe ticălos afară şi i-l las.

Vârful sabiei împunse mătăsurile şi se opri la piele. Viserys plângea, remarcă ea, plângea şi râdea în acelaşi

timp, iar acest om fusese, cândva, fratele ei.

Depărtat, ca şi cum ar fi fost la mare distanță, auzi smiorcăitul slujnicei Jhiqui, care plângea de frică, spunând că nu îndrăznea să tălmăcească, fiindcă pentru asta *khal*-ul o va lega şi o va târî în urma calului său pe drumul spre Mama Munților.

Dany îşi puse brațul pe umerii fetei.

– Nu te teme, îi zise ea. Eu am să-i spun.

Nu ştia dacă va avea destule cuvinte, însă când termină, *Khal* Drogo rosti câteva fraze răstite în Dothraki şi atunci îşi dădu seama că pricepuse. Soarele vieții ei coborî de pe banca de sus.

– Ce-a spus? întrebă bărbatul care fusese fratele ei, strâmbându-se.

În sală se lăsase o asemenea linişte, încât putea auzi clopoțeii din părul lui *Khal* Drogo răsunând blând, la fiecare pas pe care-l făcea. Călăreții săi de sânge îl urmau, precum trei umbre arămii. Daenerys simțea cum o cuprinsese răceala.

– Spune că vei avea o frumoasă coroană de aur, pe care bărbații se vor teme s-o privească.

Viserys zâmbi şi-şi coborî sabia. Acesta era lucrul cel mai trist, lucrul care o chinui şi după aceea… felul în care zâmbea el.

– Asta-i tot ce-am vrut, zise el. Ce mi-a fost promis.

Când soarele vieții ei ajunse lângă ea, Dany îşi strecură brațul în jurul taliei lui. *Khal*-ul spuse un cuvânt, iar călăreții săi de sânge țâşniră înainte. Qotho îl prinse de brațe pe bărbatul care-i fusese frate. Haggo îi sfărâmă încheieturile cu o singură răsucire năprasnică, scurtă, a mâinilor sale uriaşe. Cohollo îi smulse sabia dintre degetele fără vlagă. Nici chiar acum Viserys nu înțelegea nimic.

– Nu, strigă el, nu mă puteți atinge, sunt dragonul, *dragonul,* şi voi fi *încoronat!*

Khal Drogo îşi scoase centura. Medaliile erau din aur curat, masive şi ornamentate, fiecare la fel de mare ca palma unui bărbat. Strigă o poruncă. Sclavii de la bucătărie traseră un ceaun de fier, pentru tocană, de pe foc, aruncară tocana pe pământ şi aşezară din nou ceaunul pe foc. Drogo azvârli centura înăuntru şi privi, cu fața împietrită, cum medaliile se înroşiră şi începură să-şi piardă forma. Dany vedea

focurile dansând în onixul ochilor lui. Un sclav îi întinse o pereche de mănuşi țesute din păr de cal, iar el şi le puse, fără să se uite nici o clipă la Viserys.

Acesta începu să urle cu voce subțire, urletul fără cuvinte al laşului care se confruntă cu moartea. Lovi şi se zbătu, scheună ca un câine şi plânse ca un copil, însă Dothrakii îl ținură strâns între ei. Ser Jorah îşi făcu loc şi ajunse lângă Dany. Îşi puse o mână pe umărul ei.

– Întoarceți-vă, prințesa mea, vă implor.

– Nu. Îşi împreună brațele, protectoare, pe umflătura pântecului.

În cele din urmă, Viserys privi spre ea.

– Surioară, te rog... Dany, spune-le... fă-i să... Scumpa mea surioară...

Când aurul fu pe jumătate topit şi începu să curgă, Drogo se întinse printre flăcări şi înşfacă ceaunul.

– Coroana! mugi el. Iată. O coroană pentru Regele Cotigă!

Şi vărsă ceaunul peste capul celui care-i fusese frate.

Urletul pe care-l scoase Viserys Targaryen când acel coif hidos de fier îi acoperi fața nu mai avea nimic uman. Picioarele sale loviră bezmetice pământul, îşi încetiniră mişcarea şi se opriră. Cocoloaşe de aur topit îi alunecară pe piept, făcând să fumege mătasea purpurie... Totuşi, nu curse nici o picătură de sânge.

Nu era dragon, se gândi Dany, cu un calm ciudat. *Focul nu poate ucide un dragon.*

EDDARD

Mergea prin criptele de sub Winterfell, aşa cum mai făcuse de mii de ori înainte. Regii Iernii îl priveau cu ochii lor de gheaţă, iar lupii străvechi de la picioarele lor îşi întorceau capetele masive, din piatră, şi mârâiau. În cele din urmă, ajunse la mormântul în care se odihnea tatăl său, cu Brandon şi Lyanna în apropiere. *Promite-mi, Ned,* şopti statuia Lyannei. Purta o ghirlandă de trandafiri de un albastru-deschis, iar din ochi îi curgeau lacrimi de sânge.

Eddard Stark se ridică brusc, cu inima bătându-i tare, din aşternutul mototolit. Încăperea era cufundată într-o beznă adâncă, iar cineva bătea la uşă.

– Lord Eddard, auzi o voce puternică.

– Un moment. Năuc şi dezbrăcat, bâjbâi prin întuneric. Când deschise uşa, se pomeni înaintea lui Tomard, care ridicase din nou pumnul, iar Cayn ţinea o lumânare. Între ei şedea administratorul regelui. Chipul său părea a fi fost cioplit în piatră, atât de puţine se puteau citi pe el.

– Lord Mână, intona el, Maiestatea Sa vă cheamă. Acum.

Aşadar, Robert se întorsese de la vânătoare. Trecuse cam mult timp.

– Voi avea nevoie de o clipă să mă îmbrac.

Ned îl lăsă să aştepte fără nici un alt cuvânt. Cayn îl ajută să se îmbrace; tunică din lână albă şi mantie cenuşie, pantaloni deschişi pe piciorul în ghips, însemnul rangului său, iar ultima, o cingătoare cu verigi grele din argint. Îşi înfipse la brâu pumnalul din oţel Valyrian.

Fortăreaţa Roşie era tăcută şi cufundată în beznă când Cayn şi Tomard îl escortară prin curtea interioară. Luna spânzura deasupra zidurilor, aproape împlinită. Pe metereze, un străjer cu mantia aurie îşi făcea rondul.

Apartamentele regale se aflau în Avanpostul lui Maegor, o fortăreaţă masivă şi pătrată în inima Fortăreţei Roşii, în spatele zidurilor groase de patru metri şi dincolo de un şanţ uscat, plin de ţepuşe ascuţite, un castel în castel. Ser Boros Blount păzea capătul celălalt al podului, iar armura sa din oţel alb licărea fantomatică în lumina lunii. Înăuntru, Ned trecu de alţi doi cavaleri ai gărzii regale: Ser Preston Greenfield stătea la capătul scării, iar Ser Barristan Selmy aştepta la uşa încăperii de dormit a regelui. *Trei bărbaţi cu*

mantii albe, se gândi cl străbătut de un fior ciudat. Chipul lui Ser Barristan era la fel de alb precum armura sa. Ned nu trebui decât să se uite la el ca să ştie că se întâmplase ceva teribil. Administratorul regal deschise uşa.

– Lord Eddard Stark, Mâna Regelui, anunță el.

– Adu-l aici, răsună vocea lui Robert, ciudat de încordată.

În cele două vetre gemene de la capetele încăperii ardea focul, umplând camera cu o strălucire roşiatică, mohorâtă. Căldura din interior era sufocantă. Robert zăcea trântit pe patul cu baldachin. Lângă pat se afla Marele Maester Pycelle, în vreme ce Lordul Renly păşea înainte şi înapoi în fața ferestrelor închise. Servitorii se agitau neîncetat, punând buşteni pe foc şi fierbând vin. Cersei Lannister stătea la marginea patului, lângă soțul ei. Avea părul ciufulit, de parcă tocmai se trezise din somn, însă în ochii ei nu era nici urmă de somnolență, îl urmăreau pe Ned în vreme Tomard şi Cayn îl ajutau să traverseze încăperea. Părea să se mişte foarte încet, de parcă era încă sub imperiul visului.

Regele purta cizme. Ned putea vedea noroiul uscat şi firele de iarbă lipite de piele, acolo unde picioarele regelui ieşeau de sub pătura care-l acoperea. Pe podea zăcea un pieptar verde, deschis şi abandonat, pânza fiind acoperită cu pete roşii-maronii. Încăperea mirosea a fum, a sânge şi moarte.

– Ned, şopti regele când dădu cu ochii de el. Avea fața albă ca laptele. Vino... mai aproape.

Oamenii îl ajutară să se apropie. Ned se sprijini cu mâna de unul dintre stâlpii baldachinului. Nu trebui decât să-l privească o dată pe Robert ca să-şi dea seama cât era de grav.

– Ce s-a... Începu el, iar vorbele-i rămaseră în gâtlej.

– Un mistreț.

Lordul Renly era încă înveşmântat în hainele verzi, de vânătoare, iar mantia lui era pătată cu sânge.

– Un demon, hârâi regele. A fost greşeala mea. Prea mult vin, blestemat să fiu. Am dat greş cu lovitura.

– Iar voi, ceilalți, unde erați? îl întrebă Ned pe Lordul Renly. Unde erau Ser Barristan şi Garda Regelui?

Buzele lui Renly tremurară.

– Fratele meu ne-a poruncit să stăm deoparte şi să-l lăsăm să dovedească singur vierul.

Eddard Stark ridică pătura.

Făcuseră tot ce le stătuse în putere ca să-l încolțească, dar nu izbutiseră mai nimic. Mistrețul trebuie câ fusese o bestie înfiorătoare. Îl spintecase pe rege cu coarnele, de la vintre până la sfârcuri. Bandajele înmuiate în vin pe care Marele Maester Pycelle le aplicase erau deja înnegrite de sânge, iar mirosul ce se ridica din rană era hidos. Stomacul lui Ned se revoltă. Lăsă pătura să cadă.

– Duhneşte, zise Robert. Duhoarea morții, să nu crezi că nu o simt şi eu. Ticălosul m-a nenorocit, nu? însă l-am... l-am răsplătit şi eu, într-un fel, Ned. Zâmbetul regelui era la fel de îngrozitor ca rana lui, cu dinții roşii. I-am împlântat pumnalul în ochi. Întreabă-i dacă n-am făcut asa. Întreabă-i.

– E adevărat, murmură Lordul Renly. Am adus hoitul cu noi, la porunca fratelui meu.

– Pentru ospăț, murmură Robert. Acum lăsați-ne, toți. Trebuie să vorbesc cu Ned.

– Robert, scumpul meu stăpân..., începu Cersei.

– Am spus să *plecați,* insistă Robert cu o umbră din vechea lui asprime. Ce anume nu pricepi, femeie?

Cersei îşi adună fustele şi-şi recapătă demnitatea deschizând calea spre uşă. Lordul Renly şi ceilalți o urmară. Marele Maester Pycelle mai zăbovi, cu mâinile tremurând pe când îi oferi regelui o cupă cu un lichid alb, gros.

– Laptele de mac, Maiestatea Voastră, zise el. Beți. Pentru durere.

Cu un dos de palmă, Robert azvârli cupa cât colo.

– Piei dinaintea mea. Am să dorm destul, smintit bătrân. Ieşi!

Marele Maester Pycelle îi oferi lui Ned o privire îngrozită şi se strecură afară din încăpere.

– Afurisit să fii, Robert, spuse Ned când rămaseră singuri. Piciorul îl durea atât de tare încât era aproape orbit de suferință. Sau poate că era amărăciunea cea care-i încețoşa privirile. Se aplecă spre pat, lângă prietenul său. De ce trebuie să fii întotdeauna atât de încăpățânat?

– Ah, crăpa-ți-ar fierea, Ned, zise regele cu glas hârâit. Am răpus bestia, nu? O şuviță de păr năclăit îi căzu peste ochi. Ar trebui să-ți fac şi ție la fel. Nu poți lăsa omul să vâneze în linişte. Ser Robar m-a găsit. Capul lui Gregor. Urâte gânduri. N-a zis nimic Câinelui. S-o lăsăm pe Cersei să-i facă surpriza. Râsul i se transformă într-un horcăit când îl

străbătu un spasm de durere. Zeii să aibă milă, murmură el, înghițindu-şi suferința. Fata, Daenerys. Doar o copilă, ai avut dreptate... de asta, fata... zeii au trimis vierul.... l-au trimis să mă pedepsească... Regele tuşi, înecându-se cu sânge. Greşit, a fost greşit, eu... Doar o copilă... Varys, Degețel, chiar şi fratele meu... buni de nimic... nimeni nu mi-a spus, doar tu, Ned... numai tu... Îşi înălță mâna, cu un gest chinuit şi nevolnic. Hârtie şi cerneală. Acolo, pe masă. Scrie ce-ți spun eu.

Ned netezi hârtia pe genunchi şi luă tocul.

– La porunca ta, Maiestate.

– Acestea sunt voința şi cuvântul lui Robert din Casa Baratheon, Primul în Numele său, Rege al Andalilor şi restul, scrie tu afurisitele alea de titluri, le stii care sunt. Prin aceasta îi poruncesc lui Eddard din Casa ■

Stark, Lord de Winterfell şi Mână a Regelui, să servească în calitate de Lord Regent şi Protector al Domeniului după... după moartea mea... să domnească în... În locul meu, până ce fiul meu, Joffrey, ajunge la vârsta potrivită...

– Robert...

Joffrey nu este fiul tău, ar fi vrut să spună, însă cuvintele îi rămaseră în gât. Durerea era scrisă prea limpede pe fața lui Robert; nu-l putea răni şi mai mult. Aşa că Ned îşi plecă fruntea şi scrise, dar acolo unde regele spusese „fiul meu Joffrey", el scrijeli „moştenitorul meu", înşelătoria îl făcu să se simt mânjit. *Minciunile pe care le spunem din dragoste,* se gândi el. *Să mă ierte zeii.*

– Ce altceva vrei să scriu?

– Să scrii... orice este nevoie. Protejează şi apără, zeii vechi şi cei noi, găseşti tu cuvintele. Scrie. Am să semnez. Îl dai consiliului după ce mor.

– Robert, spuse Ned cu o voce încărcată de durere, nu trebuie să faci asta. Nu muri acum. Domeniul are nevoie de tine.

Robert îi luă mâna, iar degetele strânseră cu putere.

– Eşti... un mincinos nepriceput, Ned Stark, spuse el înfruntând durerea. Domeniul... domeniul ştie... ce rege mizerabil am fost. La fel de rău ca Aerys, zeilor fie-le milă de mine.

– Nu, îi spuse Ned prietenului său pe moarte, nu atât de rău ca Aerys, Maiestate. Nici măcar, pe aproape de el.

Robert izbuti să schițeze un zâmbet firav şi roşiatic.

– Cel puțin vor spune... că acest ultim lucru... pe Asta l-am făcut bine. N-o să mă dezamăgeşti. Acum o să domneşti tu. N-o să-ți placă, nici cât mi-a plăcut mie... însă ai s-o faci bine. Ai terminat cu scrijelitul?

– Da, Maiestatea Voastră. Ned îi întinse hârtia. Regele îşi puse semnătura fără să se mai uite, lăsând o dâră de sânge pe întinsul foii. Sigiliul ar trebui pus cu martori.

– Să serviți vierul la ospățul meu de înmormântare, hârâi Robert. Cu un măr în bot şi pielea friptă crocantă. Mâncați-l pe ticălos. Nu-mi pasă dacă vă înecați cu el. Promite-mi asta, Ned.

– Promit.

Promite-mi, Ned, repetă vocea Lyannei.

– Fata, spuse regele. Daenerys. Las-o să trăiască. Dacă poți, dacă... nu-i prea târziu... vorbeşte cu ei... Varys, Degețel... nu-i lăsa s-o ucidă. Şi ajută-l pe fiul meu, Ned. Fă-l să fie... mai vrednic ca mine. Tresări. Zeii să aibă milă!

– Vor avea, prietene, spuse Ned. Vor avea. Regele închise ochii şi păru că se destinde.

– Răpus de un porc, murmură el. Ar trebui să râd, dar mă doare prea tare.

Lui Ned nu-i venea să râdă.

– Să-i chem înapoi? Robert dădu încet din cap.

– Cum vrei tu. Zeilor, de ce-i aşa de *frig* aici? Servitorii dădură buzna înăuntru şi se grăbiră să pună lemne pe foc. Regina plecase; cel puțin, era o mică uşurare. Dacă ar avea puțină minte, Cersei şi-ar lua copiii şi ar zbura de aici înainte să se crape de ziuă, se gândi Ned. Zăbovise deja prea mult.

Regele Robert nu părea să-i ducă dorul. Le ceru fratelui său, Renly, şi Marelui Maester Pycelle să rămână ca martori când îşi puse sigiliul pe ceara galbenă şi fierbinte pe care Ned o picurase pe scrisoare.

– Acum dă-mi ceva pentru durere şi lăsați-mă să mor. În mare grabă, Marele Maester Pycelle îi amestecă încă o porție de lapte de mac. De data asta, regele îl bău până la fund. Când puse cupa jos, barba lui neagră era năclăită de picături albe.

– Voi visa? Ned îi răspunse:

– Nu, stăpâne.

– Prea bine, spuse el zâmbind. Îi vor transmite Lyannei dragostea ta, Ned. Ai grijă de copiii mei, pentru mine.

Cuvintele se răsuciră în Ned precum un pumnal. Pentru o clipă, fu descumpănit. Nu putea să mintă. Apoi îşi aminti de bastarzi: mica Barra, la sânul mamei sale, Mya din Vale, Gendry de la fierărie şi toţi ceilalţi.

– Îi voi... veghea pe copiii tăi de parcă ar fi ai mei, rosti el încet.

Robert dădu din cap şi închise ochii. Ned îl privi pe vechiul său prieten cum se lăsă încet pe pernă când laptele de mac îi şterse durerea de pe faţă. Treptat, îl fură somnul. Lanţurile grele zornăiră încet când Marele Maester se apropie de Ned.

– Voi face tot ce-mi stă în putere, lordul meu, însă rana este mortală. Au avut nevoie de două zile ca să-l aducă înapoi. Când l-am văzut, era deja prea târziu. Pot ogoi suferinţele Maiestăţii Sale, dar numai zeii îl pot vindeca.

– Cât mai durează?

– După toate regulile, ar fi trebuit să fie mort deja. Nu am mai văzut niciodată un om care să se agate de viaţă cu atâta îndârjire.

– Fratele meu a fost întotdeauna puternic, interveni Lordul Renly. Poate că nu isteţ, însă puternic.

În dogoarea copleşitoare a camerei de dormit, fruntea îi strălucea de transpiraţie. Ar fi putut fi fantoma lui Robert, cum stătea acolo, tânăr şi întunecat, chipeş.

– A măcelărit vierul. Maţele-i atârnau din burtă, însă tot a reuşit să-l răpună.

– Robert n-a fost niciodată un bărbat care să fugă de pe câmpul de luptă atât timp cât mai avea un vrăjmaş rămas în picioare, îi spuse Ned.

Afară, la uşă, Ser Barristan Selmy continua să păzească treptele din turn.

– Maester Pycelle i-a dat lui Robert lapte de mac, zise Ned. Veghează ca nimeni să nu-i tulbure somnul fără încuviinţarea mea.

– Voi face precum porunciţi, lordul meu. Ser Barristan părea mai bătrân decât anii săi. Am înşelat încrederea sacră ce mi s-a acordat.

– Nici cel mai brav cavaler nu-l poate proteja pe rege de el însuşi, rosti Ned. Lui Robert i-a plăcut să vâneze vieri. L-am

văzut răpunând mii. Rămânea pe loc fără să clipească, cu picioarele încordate, cu sulița în mâini, şi adesea blestema vierul când ataca, aşteptând până în ultima clipă, până ce era aproape deasupra lui, înainte de a-l ucide cu o singură lovitură, o străpungere sălbatică. Nu putea şti nimeni că acesta îi va aduce moartea.

– Sunteți foarte blând că spuneți asta, Lord Eddard.

– Şi regele însuşi spunea la fel. A dat vina pe vin. Cavalerul cu părul alb dădu amărât din cap.

– Maiestatea Sa se clătina în şa când am izgonit vierul din vizuina sa, dar ne-a poruncit să stăm deoparte.

– Mă întreb, Ser Barristan, spuse Varys cât se poate de încet, cine i-o fi dat regelui să bea acest vin.

Ned nu-l auzise pe eunuc când se apropiase, însă când se uită împrejur, îl văzu. Purta o robă din catifea neagră, care mătura podeaua, iar fața îi era proaspăt pudrată.

– Vinul era din burduful regelui, zise Ser Barristan.

– Un singur burduf? Vânătoarea este o activitate care provoacă o sete teribilă.

– Nu am ținut socoteală. Mai mult de unul, asta-i sigur. Scutierul său îi aducea un alt burduf ori de câte ori îi cerea.

– Aşa un băiat îndatoritor, făcu Varys, să fie sigur că Maiestății Sale nu-i lipseau întăritoarele.

Ned avea un gust amar în gură. Îşi aminti de cei doi băieți cu părul bălai pe care Robert îi trimisese să caute un întinzător de platoşe. Regele spusese tuturor povestea în acea noapte, la ospăț, râzând de se cutremura.

– Care scutier?

– Cel mai mare, răspunse Ser Barristan. Lancel.

– Îl cunosc bine pe băiatul ăsta, făcu Varys. Un flăcău solid, fiul lui Ser Kevan Lannister, nepotul Lordului Tywin şi văr al reginei. Sper că dragul băiat nu se învinovățeşte singur. Copiii sunt atât de vulnerabili în inocența vârstei lor, ce bine-mi amintesc asta!

Fără îndoială, Varys fusese şi el tânăr odată, însă Ned se îndoia că fusese şi inocent.

– Că tot vorbeşti de copii. Robert şi-a schimbat intențiile în ceea ce o priveşte pe Daenerys Targaryen. Indiferent ce aranjamente ai făcut, vrea să le anulezi. Imediat.

– Aha, zise Varys. Imediat ar putea fi prea târziu. Mă tem că păsările au zburat deja. Însă am să fac tot ce pot, lordul

meu. Cu îngăduința dumneavoastră.

Făcu o plecăciune şi dispăru în jos pe scări, papucii săi moi foşnind pe piatră în timp ce cobora. Cayn şi Tomard îl ajutară pe Ned să străbată podul când Lordul Renly ieşi din Avanpostul lui Maegor.

– Lord Eddard, strigă el, un moment, dacă sunteți aşa de bun.

Ned se opri.

– După cum ți-e voia. Renly se apropie.

– Trimiteți-vă oamenii de aici.

Se întâlniseră la mijlocul podului, cu şanțul uscat între ei. Lumina lunii argintase vârfurile ascuțite ale țepuşelor aşezate pe fundul şanțului. Ned făcu un gest, iar Tomard şi Cayn se plecară şi se îndepărtară respectuoşi. Lordul Renly se uită îngrijorat spre Ser Borros, aflat la capătul celălalt al punții, şi la Ser Preston, aşezat în pragul uşii, în spatele lui.

– Scrisoarea aceea. Se aplecă aproape de el. A fost regența? V-a numit fratele meu Protector? Nu aşteptă să i se răspundă. Lordul meu, am treizeci de oameni în garda mea personală, iar alți prieteni îmi sunt alături, cavaleri şi lorzi. Lăsați-mi mie onoarea şi aduc sute de săbii în serviciul dumneavoastră.

– Şi ce să fac eu cu sute de săbii, lordul meu?

– Să *loviți!* Acum, cât întregul castel este adormit. Renly aruncă din nou o privire spre Ser Boros şi-şi reduse glasul la o şoaptă repezită. Trebuie să-l facem pe Joffrey să stea departe de mama lui şi să-l ținem în mână. Protector sau nu, cel care-l are pe rege are şi regatul. I-am putea lua pe Myrcella şi pe Tommen. Odată ce-i avem pe copiii ei, Cersei nu va îndrăzni să se ni se opună. Consiliul vă va confirma drept Lord Protector şi-l va face pe Joffrey pupilul dumneavoastră. Ned îl privi cu răceală.

– Robert nu a murit încă. Zeii s-ar putea să-l cruțe. Dacă nu, voi convoca eu consiliul pentru a-i asculta ultimele cuvinte şi a discuta chestiunea succesiunii, dar nu-i voi dezonora ultimele ore de viață vărsând sânge sub acoperişul lui şi trăgând din pat copii înspăimântați.

Lordul Renly făcu un pas înapoi, încordat ca o coardă de arc.

– Fiecare clipă de întârziere îi dă lui Cersei încă un răgaz să se pregătească. Când va muri Robert, s-ar putea să fie

deja prea târziu... pentru amândoi.

– Atunci ar trebui să ne rugăm ca Robert să nu moară.

– Slabe speranțe pentru asta, zise Renly.

– Uneori, zeii sunt îngăduitori.

– Dar nu şi Lannisterii.

Lordul Renly se întoarse şi plecă peste şanț, spre turnul unde fratele său trăgea să moară.

Când Ned ajunse în camerele sale, se simțea obosit şi îndurerat, însă nici nu se punea problema să meargă să se culce. *Când te prinzi în jocul tronurilor, învingi sau mori,* îi spusese Cersei Lannister în grădina zeilor. Se trezi întrebându-se dacă făcuse bine refuzând oferta Lordului Renly. Nu avea nici o tragere pentru astfel de intrigi şi nu exista nici urmă de onoare în a amenința copii, dar... Dacă Cersei alegea să lupte în loc să fugă, s-ar putea să aibă nevoie de suta de săbii a lui Renly, ba chiar de mai multe.

– Adu-l pe Degețel, îi spuse lui Cayn. Dacă nu-i în apartamentele sale, ia cât de mulți oameni ai nevoie şi caută în toate cârciumile şi lupanarele din Debarcaderul Regelui, până ce dai de el. Adu-l aici înainte de a se crăpa de ziuă. Cayn făcu o plecăciune şi plecă, iar Ned se întoarse spre Tomard. *Vrăjitoarea Vântului* pleacă diseară. Ai ales o escortă?

– Zece oameni sub comanda lui Porther.

– Douăzeci şi-i vei comanda tu, zise Ned. Porther era un bărbat curajos, dar încăpățânat.

Voia acolo pe cineva mai puternic, capabil să aibă grijă de fiicele lui.

– După cum vă este voia, lordul meu, făcu Tom. N-aş putea spune că mă întristează să plec de aici. Mi-e dor de soața mea.

– Veți trece pe lângă Piatra Dragonului când o veți lua spre nord. Vreau să predai o scrisoare din partea mea.

Tom părea îngrijorat.

– La Piatra Dragonului, stăpâne?

Insula fortificată a Casei Targaryen avea o reputație sinistră.

– Spune-i căpitanului Qos să arboreze steagul meu îndată ce se apropie de insulă. Cei de acolo s-ar putea să fie bănuitori față de oaspeții neaşteptați. Dacă se codeşte să facă asta, oferă-i tot vrea. Am să-ți dau o scrisoare pe care

trebuie s-o pui în mâna Lordului Stannis Baratheon şi a nimănui altcuiva. Nu a administratorului său, nu a comandantului gărzii sale, nu a soației lui, ci numai a lordului Stannis însuşi.

– După cum porunciți, stăpâne.

Când Tomard îl părăsi, Lordul Eddard Stark rămase cu privirile ațintite asupra flăcării lumânării care ardea lângă el, pe masă. Pentru o clipă, amărăciunea îl copleşi. Nu voia nimic altceva decât să caute grădina zeilor, să îngenuncheze în fața copacului inimii şi să se roage pentru viața lui Robert Baratheon, care îi fusese mai mult decât un frate. Oamenii vor şuşoti, după aceea, că Eddard Stark trădase prietenia arătată de rege şi îi dezmoştenise fiii; putea doar spera ca zeii să ştie mai bine ce să facă şi că Robert va afla adevărul de dincolo de mormânt.

Ned luă ultima scrisoare a regelui. Un sul de pergament alb, sigilat cu ceară galbenă şi o dâră de sânge. Ce diferență mică era între victorie şi înfrângere, între viață şi moarte.

Scoase o nouă foaie de hârtie şi înmuie tocul în călimara cu cerneală.

Înălțimii Sale, Stannis din Casa Baratheon, scrise el. *La vremea când veți primi această scrisoare, fratele vostru, Robert, regele nostru în aceşti ultimi cincisprezece ani, va fi murit. A fost sfârtecat de un mistreț în timp ce vâna în pădurea regelui...*

Literele păreau să se zvârcolească şi să se răsucească până când mâna i se opri pe hârtie. Lordul Tywin şi Ser Jaime nu erau bărbații care să admită vreo dezonoare fără să crâcnească; mai degrabă luptau decât să o ia la goană. Fără nici o îndoială că Lordul Stannis era prevăzător după uciderea lui Jon Arryn, însă era obligatoriu ca el să se îndrepte îndată, pe mare, spre Debarcaderul Regelui cu întreaga sa forță, înainte ca Lannisterii să se pună în mişcare.

Ned alese cu mare grijă fiecare cuvânt. Când termină de scris, semnă *Eddard Stark, Lord de Winterfell, Mâna Regelui, Protector al Domeniului,* uscă cerneala, împături hârtia în două şi topi ceară de sigiliu deasupra flăcării lumânării.

Regența sa va fi una scurtă, se gândi el. Noul rege îşi va alege propria sa Mână. Iar Ned va fi liber să plece acasă. Gândul la Winterfell îi aduse zâmbetul pe buze. Voia să audă

încă o dată râsul lui Bran, să plece la vânătoare cu şoimii, împreună cu Robb, să-l privească pe Rickon jucându-se. Voia să se cufunde într-un somn fără vise în propriul său pat, cu brațele strâns împreunate în jurul soației sale, Catelyn.

Cayn reveni pe când el apăsa sigiliul cu lupul străvechi pe ceara moale şi albă. Desmond venise cu el, iar între ei se afla Degețel. Ned le mulțumi străjerilor şi-i expedie.

Lordul Petyr era înveşmântat într-o tunică de catifea albastră cu mânecile bufante, iar mantia sa argintie era ornată cu mierle țesute.

– Bănuiesc că urmează acum felicitările, zise el aşezându-se.

Ned se încruntă.

– Regele zace rănit, între viață şi moarte.

– Ştiu, zise Degețel. Mai ştiu şi că Robert te-a numit Protector al Domeniului.

Ochii lui Ned se opriră pe scrisoarea regelui, aşezată pe masă lângă el, cu sigiliul nedesfăcut.

– Şi de unde ştii, domnul meu?

– Varys a cam dat asta de înțeles, făcu Degețel, iar tu tocmai ai confirmat.

Gura lui Ned se schimonosi de furie.

– Blestemat fie Varys cu păsărelele lui. Catelyn avea dreptate, omul stăpâneşte magia neagră. N-am încredere în el.

– Excelent, începi să înveți. Degețel se aplecă înainte. Totuşi, nădăjduiesc că nu m-ai adus aici în puterea nopții pentru a discuta despre eunuc.

– Nu, recunoscu Ned. Am aflat secretul pentru care a murit Jon Arryn. Robert nu va lăsa nici un urmaş al lui. Joffrey şi Tommen sunt bastarzii lui Jaime Lannister, născuți din împreunarea incestuoasă cu regina.

Degețel înălță o sprânceană.

– Uluitor, spuse el pe un ton care sugera că nu era deloc uluit. Şi fata la fel? Nu am îndoieli. Aşa că, atunci când regele va muri...

– După toate regulile, tronul îl preia Lordul Stannis, cel mai mare dintre cei doi frați ai lui Robert.

Lordul Petyr îşi mângâie barba ascuțită, gândindu-se la această eventualitate.

– Aşa se pare, doar dacă...

– *Dacă ce,* domnul meu? Aici nu *se pare* absolut nimic. Stannis este moştenitorul. Nimic nu poate schimba asta.

– Stannis nu poate accede la tron fără ajutorul tău. Dacă eşti isteţ, vei face în aşa fel încât Joffrey să reuşească.

Ned îi aruncă o privire împietrită.

– N-ai nici un *dram* de onoare?

– Oh, un *dram,* da, desigur, răspunse Degeţel nepăsător. Ascultă-mă bine. Stannis nu-ţi este prieten, nici mie. Nici măcar fraţii săi nu prea îl au la stomac. Omul e fier dur, nesimţitor. Ne va da o nouă Mână şi un nou consiliu, mai mult ca sigur. Fără îndoială, îţi va mulţumi pentru că i-ai predat coroana, însă nu te va preţui pentru asta. Iar ascensiunea lui va duce la război. Stannis nu poate sta liniştit pe tron decât după ce Cersei şi bastarzii ei vor fi morţi. Crezi că Lordul Tywin va sta cu braţele încrucişate în timp ce se ia măsura ţepei în care va fi înfipt capul fiicei sale? Casterly Rock se va ridica, şi nu numai el. Robert a izbutit să-i ierte pe cei care l-au servit pe Regele Aerys, atâta vreme cât aceştia i-au arătat devotament. Stannis este însă mai puţin iertător. El nu va uita asediul de la Capătul Furtunii şi pe Lorzii Tyrell şi Redwyne. Fiecare om care a luptat sub flamura dragonului sau s-a ridicat alături de Balon ' Greyjoy va avea un motiv serios să înceapă să se teamă. Aşază-l pe Stannis pe Tronul de Fier şi te asigur că domeniul va sângera. Acum uită-te şi la cealaltă faţetă a monedei. Joffrey nu are decât doisprezece ani, iar Robert ţi-a dat *ţie* regenţa, domnul meu. Eşti Mâna Regelui şi Protector al Domeniului. Puterea este a ta, Lord Stark. Tot ce trebuie să faci este să te întinzi şi să o iei. Fă pace cu Lannisterii. Eliberează-l pe Pezevenghi. Căsătoreşte-l pe Joffrey cu Sansa a ta. Mărit-o pe mezină cu Prinţul Tommen, iar pe moştenitorul tău cu Myrcella. Mai sunt patru ani până ce Joffrey va ajunge la vârsta potrivită. Până atunci, te va considera un al doilea tată, iar dacă nu... ei bine, patru ani sunt vreme îndelungată, lordul meu. Suficient încât să poţi scăpa de Lordul Stannis. Apoi, dacă Joffrey se dovedeşte a fi aducător de necazuri, îi putem dezvălui micul lui secret şi să-l punem pe Lordul Renly pe tron.

– *Noi?* repetă Ned.

Degeţel dădu din umeri.

– Vei avea nevoie de cineva cu care să-ți împărți povara. Te asigur că prețul cerut de mine va fi modest.

– Prețul tău. Vocea lui Ned era înghețată. Lord Baelish, ceea ce sugerezi este trădare.

– Numai dacă pierdem.

– Uiți, îi spuse Ned. Uiți de Jon Arryn. Uiți de Jory Cassel. Şi mai uiți de asta. Scoase pumnalul şi-l lăsă pe masă, între ei: os de dragon şi oțel Valyrian, la fel de ascuțit ca deosebirea dintre bine şi rău, adevăr şi minciună, viață şi moarte. Au trimis un om ca să-i *taie gâtul fiului meu,* Lord Baelish.

Degețel oftă.

– Mă tem că am cam uitat, domnul meu. Rogu-te să mă ierți. Pentru o clipă, nu mi-am amintit că vorbeam cu un Stark. Îşi țuguie buzele. Deci alegi Stannis şi războiul?

– Nu fac nici o alegere. Stannis este moştenitorul.

– Departe de mine să-l contrazic pe Lordul Protecior. Atunci, ce ai putea folosi de la mine? Nu înțelepciunea, asta-i sigur.

– Mă voi strădui să-ți uit... Înțelepciunea, spuse Ned iritat. Te-am chemat aici ca să-ți cer ajutorul pe care i l-ai promis lui Catelyn. Pentru noi toți, este o oră foarte periculoasă. Robert m-a numit pe mine Protector, este adevărat, însă în ochii lumii, Joffrey este fiul săli şi moştenitorul. Regina are vreo duzină de cavaleri şi o sută de oameni înarmați până în dinți, care vor face tot ce le porunceşte ea... destul cât să dea peste cap ceea ce mi-a rămas din garda mea. Şi din câte ştiu, fratele ei, Jaime, s-ar putea să se îndrepte spre Debarcaderul Regelui chiar acum, când noi vorbim, cu un steag Lannister în spate.

– Iar tu nu ai armată. Degețel se jucă cu pumnalul pe masă, întorcându-l încet cu degetul. Între Lordul Renly şi Lannisteri nu este cine ştie ce dragoste. Bronze Yohn Royce, Ser Balon Swann, Serr Loras, Lady Tanda, gemenii Redwyne... fiecare dintre ei are o suită de cavaleri şi de oameni jurați aici, la curte.

– Renly are doar treizeci de oameni în garda sa personală, restul chiar mai puțini. Nu este destul, chiar dacă aş fi sigur că toți vor alege să-mi jure mie credință. Trebuie să pun mâna pe mantiile aurii. Garda Oraşului numără două mii de oameni, care au jurat să apere castelul, oraşul şi pacea

regelui.

– Ah, dar când regina va proclama un rege, iar Mâna altul, a cui pace o vor apăra? Lord Petyr dădu un bobârnac pumnalului, făcându-l să se învârtească. Se tot rotea, din ce în mai încet. În cele din urmă se opri, cu vârful spre Degețel. Iată şi răspunsul tău, zise el zâmbind, îl vor urma pe cel care-i plăteşte. Se lăsă pe spătar şi îl privi pe Ned direct în față, ochii săi verzi-cenuşii strălucind de batjocură. Îți porți onoarea ca pe o armură, Stark. Crezi că asta te pune la adăpost, dar tot ceea ce face este doar să te împovăreze şi mai tare şi să te împiedice să te mişti. Uită-te la tine acum. Ştii prea bine de ce m-ai chemat aici. Ştii ce vrei să-mi ceri să fac. Mai ştii că acest lucru trebuie făcut... Însă nu-i ceva *onorabil,* aşa că vorbele ți-au rămas în gât.

Pe Ned îl durea ceafa de încordare. Pentru o clipă, fu atât de furios, încât nici nu îndrăzni să vorbească. Degețel râse.

– Ar trebui să te fac s-o spui, însă asta ar fi o cruzime... aşa că nu-ți fie teamă, bunul meu lord. Pentru dragostea pe care i-o port lui Catelyn, mă voi duce la Janos Slynt chiar acum şi voi aranja ca Garda Oraşului să fie de partea ta. Cu şase mii de galbeni ar trebui să meargă de minune. O treime pentru comandant, o treime pentru ofițeri, o treime pentru oameni. S-ar putea să reuşim să-i cumpărăm pentru jumătate din suma asta, însă prefer nu risc nimic. Zâmbind, apucă pumnalul şi i-l oferi lui Ned, cu mânerul întins spre el.

JON

Jon mânca plăcinte cu mere şi sângerete când Samwell Tarly se trânti pe bancă.

– Am fost chemat la sept, zise Sam, şoptind surescitat. Mă scot de la antrenamente. Voi fi făcut frate împreună cu voi. Îți vine să crezi aşa ceva?

– Chiar e adevărat?

– Adevărat. Îl voi asista pe Maester Aemon la bibliotecă şi cu păsările. Are nevoie de cineva care poate să citească şi să scrie scrisori.

– Te vei descurca foarte bine cu asta, spuse Jon zâmbind.

Sam se uită neliniştit împrejur.

– Nu-i vremea să plec? N-ar trebui să întârzii, s-ar putea să se răzgândească.

Se clătina uşor când traversară curtea năpădită de ierburi. Ziua era caldă şi însorită. Firişoare de apă curgeau pe laturile Zidului, aşa că gheața părea că scânteiază şi străluceşte.

În interiorul septului, cristalul cel mare reflecta lumina dimineții, care se strecura prin fereastra dinspre sud şi o împrăştia pe altar ca pe un curcubeu. Gura lui Pyp se căscă de uimire când dădu cu ochii de Sam, iar Broscoiul îl înghionti pe Grenn în coaste, însă nici unul nu îndrăzni să spună vreun cuvânt. Septonul Celladar legăna o cădelniță, umplând aerul cu miros de tămâie, care-i aminti lui Jon de micul sept al lui Lady Spark, de la Winterfell. De data aceasta, septonul părea să fie treaz.

Ofițerii de rang înalt sosiră împreună: Maester Aemon sprijinindu-se de Clydas, Ser Alliser, mohorât şi cu privirile înghețate, Lordul Comandant, Mormont, strălucitor în pieptarul său de catifea neagră, cu clame clin gheare de urs argintate. În urma lor îşi făcură apariția membrii importanți ai celor trei ordine: Bowen Marsh, cel cu fața roşie, Lordul Administrator, Primul Constructor, Othell Yarwyck, şi Ser Jaremy Rykker, cel care comanda cercetaşii în absența lui Benjen Stark.

Mormont se aşeză în fața altarului, iar curcubeul strălucea pe chelia sa.

– Ați venit la noi ca nişte nelegiuiți, începu el, braconieri, violatori, datornici, ucigaşi şi hoți. Ați venit la noi ca

flăcăiandri. Ați venit la noi singuri, în lanțuri, fără nici un prieten şi fără onoare. Ați venit la noi bogați sau săraci. Unii dintre voi poartă numele unor Case mândre. Alții au nume de bastarzi sau nu au nici un nume. Nu contează. Acum toate acestea sunt trecute în amintire. Pe Zid, facem cu toții parte dintr-o singură casă. La căderea serii, când soarele va apune şi ne vom înfățişa nopții, veți depune jurământul. Din acel moment, veți deveni fiecare Frate Jurat al Rondului de Noapte. Fărădelegile voastre vor fi şterse, datoriile uitate. Dar tot aşa şi voi trebuie să vă uitați fostele loialități, să îndepărtați toate pizmele, să uitați de toate relele şi dăruirile voastre. Aici începeți ca oameni înnoiți. Bărbații din Rondul de Noapte îşi trăiesc viața pentru domeniu. Nu pentru vreun rege sau lord, nici pentru onoarea Casei Sale sau a alteia, nici pentru aur sau glorie ori pentru dragostea vreunei femei, ci pentru *domeniu* şi pentru toți cei care viețuiesc în el. Un bărbat al Rondului de Noapte nu îşi ia soață şi nici nu zămisleşte fii. Soața noastră este datoria. Iubita noastră este onoarea. Iar voi sunteți singurii fii pe care-i veți cunoaşte vreodată. Ați învățat cuvintele jurământului. Gândiți-vă bine înainte de a le rosti, pentru că odată ce v-ați înveşmântat în negru, nu mai există cale de întoarcere. Pedeapsa pentru dezertare este moartea.

Bătrânul Urs se opri pentru o clipă, după care continuă:

– Există printre voi cineva care doreşte să ne părăsească? Dacă da, să plece acum, nimeni nu îl va judeca.

Nu se clinti nimeni.

– Foarte bine, foarte frumos, glăsui Mormont. Puteți depune jurământul aici, la lăsarea serii, înaintea septonului Celladar şi a primului din ordinul vostru. Se închină vreunul dintre voi vechilor zei?

Jon se ridică.

– Eu, lordul meu.

– Mă aştept să-ți rosteşti jurământul înaintea unui copac al inimii, aşa cum a făcut şi unchiul tău, zise Mormont.

– Da, lordul meu, răspunse Jon.

Zeii templului nu aveau nimic de-a face cu el; sângele Primilor Oameni curgea în venele celor din neamul Stark. Îl auzi pe Grenn şuşotind în spatele său.

– Aici nu este nici o pădure a zeilor. Este? Nu am văzut nici una.

– Nu poți vedea o turmă de bizoni decât după ce te-au tăvălit prin zăpadă, șopti Pyp drept răspuns.

– Eu aș vedea, insistă Grenn. Îi văd de departe. Mormont însuși confirmă îndoielile lui Grenn.

– Castelul Negru nu are nici o trebuință de vreo grădină a zeilor. Dincolo de Zid se întinde pădurea bântuită, așa cum era încă din Era Zorilor, cu mult înainte ca Andalii să-i fi adus pe cei Șapte peste marea îngustă. Vei afla o poiană cu copaci de stăvilar la o jumătate de leghe de aici și poate îți vei servi zeii la fel de bine.

– Lordul meu! Glasul îl făcu pe Jon să se uite înapoi, uimit. Samwell Tarly se ridicase în picioare. Băiatul cel gras își ștergea pe tunică palmele transpirate. Aș putea... aș putea să merg și eu? Să-mi rostesc jurământul la un copac al inimii?

– Și Casa Tarly se ține de vechii zei? întrebă Mormont.

– Nu, lordul meu, răspunse Sam cu o voce întretăiată și nervoasă. Ofițerii de rang înalt îl speriau, Jon știa asta, însă Bătrânul Urs mai mult ca toți. Am fost botezat în lumina celor Șapte la septul de la Dealul Cornului, așa cum a fost și tatăl meu și tatăl lui, toți cei din neamul Tarly de-a lungul a o mie de ani.

– De ce ai da uitării zeii tatălui tău și ai Casei tale? întrebă Ser Jaremy Rykker.

– Rondul de Noapte este Casa mea de acum, zise Sam. Cei Șapte n-au răspuns niciodată rugăciunilor mele. Poate că zeii cei vechi vor răspunde.

– Cum dorești, băiete, făcu Mormont. Sam se așeză din nou, la fel și Jon. V-am plasat pe fiecare dintre voi după o anumita rânduială, după cum ne puteți fi de trebuință și după puterile și priceperile voastre.

Bowen Marsh păși înainte și-i întinse o bucată de hârtie. Lordul Comandant o despături și începu să citească.

– Halder, la constructori. Halder înclină scurt din cap, în semn de acceptare. Grenn, la cercetași, Albett, la constructori, Pypar la cercetași. Pyp se întoarse spre Jon și-i frecă urechile. Samwell, la servitori. Sam oftă ușurat, frecându-și fruntea cu o bucată de mătase. Matthar, la cercetași. Dareon, la servitori. Todder, la cercetași, Jon la servitori.

Servitori? Pentru o clipă, lui Jon nu-i veni să creadă ceea

ce tocmai auzise. Mormont greşise la citire. Începu să se ridice ca să vorbească, să le spună că se făcuse o greşeală... iar apoi îl văzu pe Ser Alliser studiindu-l, cu ochii lucitori ca două boabe de obsidian, şi atunci ştiu.

Bătrânul Urs înfăşură hârtia.

– Veți fi instruiți asupra îndatoririlor voastre de către primii din ordinul vostru. Fie ca zeii să vă aibă în paza lor, fraților.

Lordul Comandant le dărui o semiplecăciune şi plecă. Ser Alliser îl însoți, având un zâmbet subțire pe buze. Jon nu-l mai văzuse niciodată pe maestrul de arme atât de fericit.

– Cercetaşii vin cu mine, strigă Ser Jaremy Rykker după ce plecară.

Pyp se uita la Jon când acesta se ridică încet în picioare. Urechile-i erau roşii. Grenn, rânjind larg, nu părea să-şi dea seama ce nu era în regulă. Matt şi Broscoiul apărură lângă ei, fiind urmați de Ser Jaremy, care ieşi din templu.

– Constructorii, anunță Othell Yanvyck, cel cu falca proeminentă.

Halder şi Albett se luară după el.

Jon se uită împrejur cu o neîncredere chinuitoare. Ochii orbi ai lui Maester Aemon erau ridicați spre lumina pe care nu o putea vedea. Septonul aranja cristalele pe altar. Numai Sam şi Dareon rămăseseră în bănci; un băiat gras şi un cântăreț... şi el.

Lordul Administrator Bowen Marsh îşi frecă palmele grăsulii.

– Samwell, tu-l vei ajuta pe Maester Aemon la grădină şi în bibliotecă. Chett se duce la cotețe, să dea o mână de ajutor cu câinii. Vei lua chilia lui, să fii aproape de maester zi şi noapte. Am convingerea că vei avea foarte mare grijă de el. Este foarte bătrân şi foarte important pentru noi. Dareon, mi s-a spus că ai cântat la mesele multor înalți lorzi şi că ai împărțit carnea şi miedul cu ei. Pe tine te trimitem la Rondul de Est. Poate că priceperea ta îl va ajuta pe Cotter Pyke, când vin galerele negustorilor cu marfă. Plătim prea mult pentru carnea sărată şi peştii marinați, iar calitatea uleiului de măsline pe care-l primim este îngrozitoare. Să te prezinți în fața lui Borcas când ajungi, iar el îți va da de lucru între sosirile corăbiilor.

Marsh îşi întoarse zâmbetul spre Jon.

– Lordul Comandant Mormont a cerut ca tu să fii servitorul său personal, Jon. Vei dormi în chilia de sub încăperile sale, în turnul Lordului Comandant.

– Şi care vor fi îndatoririle mele? întrebă Jon cu asprime, îi voi servi masa Lordului Comandant, îl voi ajuta să-şi pună hainele, voi aduce apă fierbinte pentru baie?

– Desigur. Marsh se încruntă la tonul vocii lui Jon. Şi-i vei duce mesajele, vei avea grijă să ardă focul în încăperile sale, îi vei schimba aşternuturile şi păturile în fiecare zi şi vei face tot ceea va trebui pentru Lordul Comandant.

– Mă luați drept servitor?

– Nu, spuse Maester Aemon din spatele septului. Clydas îl ajută să se ridice. Te-am crezut bărbat al Rondului de Noapte... Însă poate că ne-am înşelat.

Tot ce putea Jon să facă era să se abțină să nu plece imediat. Doar nu era să frământe unt şi să coasă pieptare ca o fată, o viață întreagă?

– Pot să plec? întrebă el înțepat.

– După cum doreşti, răspunse Bowen Marsh.

Dareon şi Sam plecară împreună cu el. Coborâră în tăcere spre curte. Afară, Jon se uită spre Zidul care strălucea în soare, gheața topită alunecând în jos pe perete în sute de şiroaie subțiri. Furia lui Jon era atât de mare, încât l-ar fi zdrobit într-o clipă, spre nenorocirea întregii lumi.

– Jon, zise Samwell Tarly agitat. Aşteaptă. Nu-ți dai seama ce-au făcut?

Jon se răsuci furios spre el.

– Nu văd decât mâna afurisită a lui Ser Alliser aici, asta-i tot ce văd. A vrut să mă umilească şi a reuşit.

Dareon se strâmbă.

– Noi doi, Sam, şi alții ca noi, suntem buni să fim servitori, dar nu şi Lord Snow.

– Sunt un spadasin şi un călăreț mai bun decât oricare dintre voi, se burzului Jon. Nu-i *corect!*

– Corect? mârâi Dareon. Fata mă aştepta goală ca în ziua în care a venit pe lume. M-a băgat înăuntru pe fereastră, iar tu vorbeşti de *corectitudine?*

– Nu-i nici o ruşine să fii servitor, spuse Sam.

– Tu crezi că vreau să-mi petrec restul vieții spălând lenjeria bătrânului?

– Bătrânul este Lordul Comandant al Rondului de Noapte,

îi reaminti Sam. Vei fi în preajma lui zi şi noapte. Da, îi vei turna vin şi vei avea grijă să aibă aşternuturi curate, dar îi vei prelua corespondența, îl vei însoți la întruniri, îi vei fi ajutor în lupte. Îi vei fi la fel de apropiat ca o umbră. Vei şti totul, vei participa la tot... iar pe deasupra, Lordul Administrator a spus că Mormont te-a cerut chiar *el!* Când eram mic, tatăl meu obişnuia să insiste să-l asist în sala audiențelor, ori de câte ori îşi aduna curtea. Când se deplasa la Highgarden, pentru a-şi pleca genunchiul în fața Lordului Tyrell, mă obliga să vin cu el. Mai târziu, a început să-l ia pe Dickon şi să mă lase pe mine acasă, nu-i mai păsa dacă eram sau nu în sala de audiențe, atât timp cât Dickon era acolo. Voia ca *moştenitorul* lui să-i fie alături, nu-ți dai seama? Să privească şi să asculte şi să învețe din toate câte le făcea el. Pun rămăşag că de asta te-a cerut Lord Mormont, Jon. Ce altceva ar putea fi? Vrea să te pregătească pentru a prelua *comanda!*

Jon fu luat prin surprindere. Era adevărat, Lordul Eddard îl aducea adesea pe Robb la consiliile sale, în Winterfell. Să aibă Sam dreptate? Chiar şi un bastard putea urca treptele până sus, în Rondul de Noapte, aşa se spunea.

– N-am cerut niciodată asta, spuse el cu încăpățânare.

– Nici unul dintre noi nu este aici pentru că a *cerut,* îi reaminti Sam.

Şi, dintr-odată, Jon Snow se ruşina.

Laş sau nu, Samwell Tarly găsise curajul de a-şi accepta soarta, ca un bărbat. *Pe Zid, un bărbat află doar ceea ce merită,* spusese Benjen Stark, în ultima noapte când Jon îl văzuse în viață; pe Zid, ori te maturizai, ori mureai.

Jon slobozi un oftat prelung.

– Ai dreptate, m-am comportat ca un țânc.

– Atunci rămâi să rosteşti cuvintele împreună cu mine?

– Vechii zei ne aşteaptă. Se forță să zâmbească.

Plecară târziu, la amiază. Zidul nu avea porți, nici Castelul Negru nu avea, niciunde pe întreaga lungime a celor cinci sute de kilometri ai săi. Îşi îmboldiră caii printr-un tunel îngust, tăiat în gheață; pereții reci şi întunecați se aplecau spre ei la curburile tunelului. De trei ori drumul le fu împiedicat de gratii de fier şi trebuiră să se oprească în timp ce Bowen Marsh îşi scosese cheile ca să desfacă lanțurile masive care zăvorau grilajele. Jon putea simți

greutatea imensă apăsând asupra sa, pe când aştepta în spatele Lordului Administrator. Aerul era mai rece decât într-un mormânt şi mult mai stătut. Simți o uşurare stranie când reieşi în lumina amiezii, pe partea de nord a Zidului.

Sam clipi sub strălucirea bruscă şi aruncă neliniştit o privire în jur.

– Barbarii... n-ar... n-ar îndrăzni niciodată să se apropie atât de mult de Zid, nu-i aşa?

– N-au îndrăznit niciodată.

Jon urcă în şa. Când Bowen Marsh şi escorta de cercetaşi încălecară, Jon îşi băgă două degete în gură şi fluieră. Nălucă ieşi în fugă din tunel. Calul de povară al Lordului Administrator fornăi şi se dădu înapoi de lângă lupul străvechi.

– Ai intenția să iei fiara asta cu tine?

– Da, lordul meu, răspunse Jon.

Nălucă îşi înălță capul. Părea să guste aerul. Într-o clipă, lupul o zbughi, gonind de-a lungul câmpiei largi, năpădite de iarbă, dispărând între copaci.

Odată ce pătrunseră în pădure, se treziră într-o altă lume. Jon vânase adesea împreună cu tatăl său, cu Jory şi cu fratele său, Robb. Ştia pădurea lupului de lângă Winterfell la fel de bine ca oricare alt bărbat. Pădurea bântuită era la fel, şi totuşi o simțea mult diferită.

Poate că totul era din cauza a ceea ce ştiau deja. Călăriseră dincolo de capătul lumii; cumva, asta schimbase totul. Fiecare umbră părea mai întunecoasă, orice zgomot mult mai evident. Copacii erau deşi, reuşind să acopere lumina soarelui care apunea. Un strat subțire de zăpadă trosnea sub copitele cailor, cu un sunet ca de oase frânte. Când vântul făcu frunzele să foşnească, era ca şi cum un deget de gheață trăgea o dâră pe spinarea lui Jon. Lăsaseră Zidul în spate şi numai zeii ştiau ce-i aştepta înainte.

Soarele cobora în spatele copacilor când ajunseră la destinație, o poieniță ascunsă în adâncimea pădurii, unde noua copaci ai inimii creşteau intr-un cerc strâns. Jon îşi ținu răsuflarea şi-l văzu pe Sam Tarly cum se holba. Nici chiar în pădurea lupului nu aflai niciodată mai mult de doi sau trei astfel de arbori albi crescând în acelaşi loc, iar o poiană cu nouă era ceva nemaivăzut. Pământul pădurii era acoperit cu frunzele căzute, de un roşu-sângeriu, negre de

putreziciune pe dedesubt. Trunchiurile mari şi netede erau albe ca nişte oase, iar nouă chipuri priveau spre interior. Scoarța uscată care acoperea ochii era roşie şi dură ca rubinele. Bowen Marsh le porunci să-şi lase caii în afara cercului.

– Acesta-i un loc sfânt, nu-l vom pângări.

Când intrară în poiană, Samwell Tarly se întoarse încet, uitându-se la fiecare chip în parte. Nici unul nu semăna cu celălalt.

– Ne privesc, şopti el. Vechii zei.

– Da.

Jon îngenunche, iar Sam făcu la fel.

Spuseră cuvintele împreună, pe când ultima geană de lumină se stinse spre apus, iar ziua cenuşie deveni o noapte neagră.

– Ascultați-mi cuvintele, fiți martor la jurământul meu, recitară ei, iar glasurile umplură poiana sub asfințit. Aducători ai nopții, acum începe rondul meu. Nu-l voi sfârşi până la moarte. Nu-mi voi lua soață, nu voi zămisli copii. Nu voi purta coroană şi nu voi dobândi gloria. Voi trăi şi voi muri la postul meu. Eu sunt spada din beznă. Sunt păzitor pe ziduri. Sunt focul care arde şi alungă frigul, lumina care aduce zorii, trâmbița care-i trezeşte pe cei adormiți, scutul care apără tărâmul oamenilor, îmi închin viața şi onoarea Rondului de Noapte, pentru această noapte şi pentru toate cele care vor veni.

Liniştea se pogorî asupra pădurii.

– Ați îngenuncheat ca băieți, intona Bowen Marsh solemn. Acum ridicați-vă ca bărbați ai Rondului de Noapte.

Jon întinse o mână pentru a-l ridica pe Sam. Cercetaşii se adunară în jurul lor zâmbindu-le şi felicitându-i, toți în afară de bătrânul pădurar cocârjat, Dywen.

– Mai bine să ne întoarcem, lordul meu, îi spuse el lui Bowen Marsh. Se lasă întunericul, iar în aerul nopții stăruie ceva ce nu-mi place.

Nălucă îşi făcu apariția brusc, păşind uşor între doi copaci. *Blana albă şi ochi roşii,* îşi dădu Jon seama, neliniştindu-se. *Precum copacii...*

Lupul ținea ceva între fălci. Ceva negru.

– Ce are acolo? întrebă Bowen Marsh încruntându-se.

– Nălucă, la mine. Jon îngenunche. Adu-l aici.

Lupul străvechi alerga spre el. Jon auzi icnetul scurt al lui Samwell Tarly.

– Zeii să aibă milă, murmură Dywen. Asta-i o mână.

EDDARD

Lumina cenuşie a zorilor se strecura prin fereastră când zgomotul de copite îl trezi pe Eddard din somnul lui scurt şi neodihnitor. Îşi înălţă capul de pe masă pentru a privi în jos, în curte. Dedesubt, bărbaţi în cămăşi de zale şi pieptare de piele, cu mantii purpurii, făceau să vibreze aerul dimineţii cu zgomotul săbiilor şi doborau paiaţele umplute cu paie. Ned îl privi pe Sandor Clegane galopând peste terenul cu pământ tare pentru a-şi înfige lancea cu vârf de fier în capul uneia dintre momâi. Pânza se rupse şi paiele se împrăştiară, în timp ce oamenii din garda lui Lannister glumeau şi înjurau.

Să fie acest spectacol măreţ pentru ochii mei? se întrebă el. Dacă era aşa, Cersei era o smintită chiar mai mare decât îşi închipuise el. *Blestemată să fie, de ce n-a fugit femeia asta? I-am dat nenumărate şanse...*

Dimineaţa era înnourată şi mohorâtă. Ned dejuna împreună cu fiicele sale şi cu Septa Mordane. Sansa, încă neconsolată, îşi proţăpise privirile în farfurie şi refuza să mănânce, însă Arya înfulecă tot ce i se puse în faţă.

– Syrio spune că avem timp pentru o ultimă lecţie înainte să luăm corabia, seara, spuse ea. Pot, tată? Mi-am împachetat toate lucrurile.

– O lecţie scurtă, şi asigură-te că ai suficient timp să te îmbăiezi şi să te schimbi. Vreau să fiţi gata de plecare pe la amiază, aţi priceput?

– Pe la amiază, zise Arya.

Sansa îşi ridică privirile din farfurie.

– Dacă ea poate să mai ia o lecţie de dans, de ce nu mă laşi şi pe mine să-mi iau rămas-bun de la Prinţul Joffrey?

– Aş însoţi-o cu bucurie, Lord Eddard, se oferi Septa Mordane. Nici nu s-ar pune problema să întârzie la corabie.

– Nu ar fi prea înţelept să te duci acum la Joffrey, Sansa, îmi pare rău.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Dar *de ce?*

– Sansa, tatăl tău, Lordul, ştie mai bine, spuse Septa Mordane. Nu poţi să-i pui hotărârile la îndoială.

– Nu-i *corect!*

Sansa se ridică de la masă, îşi azvârli scaunul şi alergă plângând afară din seră. Septa Mordane se ridică, însă Ned îi

făcu semn să se aşeze.

– Lăsați-o să plece. Voi încerca s-o fac să înțeleagă după ce vom fi cu toții în siguranță la Winterfell.

Septa îşi plecă fruntea şi se reaşeză ca să-şi termine dejunul.

O oră mai târziu, Marele Maester Pycelle veni în seră la Eddard Stark. Avea umerii căzuți, de parcă greutatea colanului ar fi devenit prea mare.

– Lordul meu, spuse el. Regele Robert nu mai este. Zeii să-l odihnească.

– Nu, răspunse Ned. Robert ura odihna. Zeii să-i dea dragoste şi fericire, bucuria bătăliei juste.

Era ciudat cât de secătuit se simțea. Se aşteptase la vizită, dar odată cu aceste cuvinte, ceva murise înlăuntrul său. Şi-ar fi dat toate titlurile pentru libertatea de a jeli... Însă era Mâna lui Robert, iar clipa necazului venise.

– Fiți bun să-i convocați aici, în seră, pe membrii consiliului, îi spuse el lui Pycelle.

Turnul Mâinii era atât de sigur cât izbutiseră el şi Tomard să-l facă; dar n-ar fi putut spune acelaşi lucru şi despre membrii consiliului.

– Lordul meu? clipi Pycelle. Sunt sigur că problemele regatului pot să aştepte până mâine, când durerea noastră se va fi domolit.

Ned vorbi încet, dar ferm.

– Mă tem că trebuie să ne reunim îndată. Pycelle se înclină.

– După cum porunceşte Mâna.

Îşi chemă servitorii şi-i trimise la treburile lor, apoi acceptă încântat scaunul oferit de Ned şi o cupă cu bere dulce.

Ser Barristan Selmy fu primul care răspunse chemării, înveşmântat într-o, mantie albă, imaculată, şi zale smălțuite.
''

– Domnii mei, spuse el, locul meu este acum lângă tânărul rege. Vă rog să-mi permiteți să plec să mă alătur lui.

– Locul tău este aici, Ser Barristan, replică Ned. Următorul venit fu Degețel, îmbrăcat tot în catifelele albastre şi capa cu mierla argintie pe care le purtase cu o noapte înainte, cu cizmele pline de praf de la călărit.

– Lorzii mei, zise el, zâmbind fără a privi pe cineva anume,

până ce se întoarse spre Ned. Trebuşoara aceea pe care m-ați rugat s-o fac s-a rezolvat, Lord Eddard.

Varys îşi făcu apariția într-un nor parfumat de lavandă, roz de la îmbăiat, cu fața rotofeie proaspăt spălată şi pudrată; papucii săi nu făceau nici un zgomot.

– Păsărelele mele ciripesc un cântec trist astăzi, făcu el şi luă loc. Regatul jeleşte. Începem?

– Când soseşte Lordul Renly, spuse Ned.

Varys îi adresă o privire mâhnită.

– Mă tem că Lordul Renly a părăsit oraşul.

– A plecat din oraş?

Ned contase pe sprijinul lui Renly.

– A ieşit printr-o poartă dosnică, cu o oră înaintea zorilor, însoțit de Ser Loras Tyrell şi de o suită de vreo cincizeci de oameni, îi informă Varys. Când au fost văzuți ultima oară, galopau spre sud cu mare grabă, fără îndoială că se îndreptau spre Capătul Furtunii, ori spre Highgarden.

Mare pagubă cu Renly şi suta lui de săbii! Lui Ned nu-i plăcea cum mirosea asta, dar nu era nimic de făcut. Scoase ultima scrisoare a lui Robert.

– Regele m-a chemat la patul său, noaptea trecută, şi mi-a poruncit să pun pe hârtie ultimele sale cuvinte. Lordul Renly şi Marele Maester Pycelle au fost martori când Robert a sigilat scrisoarea, care urma a fi deschisă de consiliu, după moartea sa. Ser Barristan, fii bun.

Lordul Comandant al Gărzii Regelui examina hârtia.

– Sigiliul regelui Robert este neatins. Deschise scrisoarea şi citi: „Lordul Eddard Stark este numit prin aceasta Protector al Domeniului, şi va conduce în calitate de regent până ce moştenitorul va ajunge la vârsta potrivită.”

Şi se întâmplă ca el să aibă vârsta potrivită, cugetă Ned, dar nu-şi rosti gândul. Nu avea încredere nici în Pycelle, nici în Varys, iar Ser Barristan era legat prin jurământ de onoare să protejeze şi să apere băiatul pe care-l considera noul rege. Bătrânul cavaler nu-l va abandona pe Joffrey cu uşurință. Nevoia înşelăciunii îi lăsase un gust amar în gură, însă Ned ştia că trebuia să se mişte uşurel aici, să controleze consiliul şi să joace aşa cum era nevoie până în momentul când îşi va fi consolidat regența. Apoi va fi destul timp pentru problema succesiunii când Arya şi Sansa vor fi în siguranță, înapoi la Winterfell, iar Lordul Stannis se va întoarce la Debarcaderul

Regelui cu întreaga sa forță.

– Aş ruga consiliul să mă confirme ca Lord Protector, aşa cum a cerut Robert, zise Ned privindu-le chipurile, întrebându-se ce gânduri se ascundeau în spatele ochilor întredeschişi ai lui Pycelle, dincolo de zâmbetul leneş, abia schițat, al lui Degețel şi sub frământarea nervoasă a degetelor lui Varys.

Uşa se deschise şi Tom Grasul păşi în seră.

– Iertare, lorzii mei, administratorul regelui insistă... Administratorul regal intră şi făcu o plecăciune.

– Neprețuiți lorzi, regele cere prezența imediată a consiliului mic, în sala tronului.

Ned se aşteptase ca Cersei să lovească repede, însă convocarea fu o surpriză.

– Regele e mort, spuse el, însă vom face asta, fără nici o îndoială. Tom, adună o escortă, dacă nu te superi.

Degețel îi oferi lui Ned brațul ca să-l ajute să coboare pe trepte. Varys, Pycelle şi Ser Barristan îi urmau îndeaproape. O dublă coloană de soldați înarmați până în dinți, cu cămăşi de zale şi coifuri de oțel, aştepta lângă turn, opt la număr. Mantiile cenuşii fluturară în vânt când străjerii se puseră în mişcare, traversând curtea. Nu se vedea purpuriul Casei Lannister, iar Ned era liniştit de numărul de mantii aurii care se zăreau pe metereze şi la porți.

Janos Slynt îi aştepta la uşa către sala tronului, cu o platoşă negru cu auriu, cu coiful înalt ținut sub braț. Comandantul se plecă țeapăn. Oamenii săi deschiseră marea uşă din lemn de stejar, înaltă de şapte metri şi placată cu bronz. Administratorul regal îi conduse înăuntru.

– Să-l salutăm cu toții pe Maiestatea Sa, Joffrey din Casa Baratheon şi Lannister, Primul pe Numele său, Rege al Andalilor şi al Rhoynar şi al Primilor Oameni, Lord al Celor Şapte Regate şi Protector al Domeniului, intona el.

Până la capătul celălalt al sălii era cale lungă, iar acolo Joffrey aştepta urcat pe Tronul de Fier. Sprijinit de Degețel, Ned Stark şchiopată spre băiatul care-şi zicea rege. Ceilalți îl urmară. Prima oară când străbătuse această cale era călare, cu sabia în mână, iar de pe pereți priveau dragonii Targaryeni, atunci când îl obligase pe Jaime Lannister să coboare de pe tron. Se întreba dacă Joffrey se va da jos la fel de uşor.

Cinci cavaleri ai Gărzii Regelui – toţi, în afară de Ser Jaime şi Ser Barristan – erau grupaţi în semicerc la baza tronului. Erau în armură, în oţel emailat de la tălpi până în creştet, cu mantii lungi şi albe atârnând de umăr, cu scuturi strălucitor de albe prinse de braţul stâng. Cersei Lannister şi cei doi copii mai mici ai ei stăteau în spatele lui Ser Boros şi Ser Meryn. Regina purta o robă de mătase verde ca marea, tivită cu dantelă din Myrish, vaporoasă ca spuma. Pe degetul ei era un inel de aur cu un smarald mare cât un ou de porumbel, iar pe cap avea o coroană asemănătoare.

Deasupra tuturor, Prinţul Joffrey stătea printre ţepi şi colţi, înveşmântat cu un pieptar ţesut cu fir de aur şi o capă de satin roşu. Sandor Clegane era aşezat la capătul scării înguste şi abrupte de la picioarele tronului. Era în cămaşă de zale şi purta o platoşă cenuşie şi coiful cu câinele.

În spatele tronului aşteptau douăzeci de străjeri din garda Lannister, cu săbii lungi atârnând la cingătoare. Umerii le erau drapaţi în mantii purpurii, iar pe coifurile lor se aflau leii de oţel. Însă Degeţel îşi ţinuse promisiunea; peste tot, lângă ziduri, în faţa tapiseriilor lui Robert, cu scenele de vânătoare şi luptă, erau şiruri de mantii aurii ale Gărzii Oraşului; soldaţii stăteau încremeniţi în poziţie de drepţi, iar pumnul fiecăruia era strâns pe o suliţă lungă de trei metri, cu vârf din fier negru. Erau cinci la unul faţă de Lannisteri.

Piciorul lui Ned era o vâlvătaie dureroasă când se opri. Îşi ţinea mâna pe umărul lui Degeţel pentru a-şi susţine propria greutate.

Joffrey se ridică. Capa sa roşie era ţesută cu fir de aur; cincizeci de lei ameninţători pe o parte, cincizeci de cerbi în goană pe cealaltă.

– Poruncesc consiliului să facă toate aranjamentele necesare pentru încoronarea mea, proclamă băiatul. Doresc să fiu încoronat în decurs de două săptămâni. Astăzi voi accepta jurămintele de credinţă ale consilierilor mei loiali.

Ned scoase scrisoarea lui Robert.

– Lord Varys, fii atât de bun şi arată-i asta doamnei de Lannister.

Eunucul îi duse scrisoarea lui Cersei. Regina aruncă o privire spre înscrisuri.

– Protector al Domeniului, citi ea. Asta vrea să fie pavăza dumitale, lordul meu? O bucată de hârtie? Rupse scrisoarea

în două, apoi din nou în jumătăți şi încă o dată, lăsând bucățile să cadă la podea.

– Acestea erau cuvintele regelui, spuse Ser Barristan tulburat.

– Acum avem un nou rege, răspunse Cersei Lannister. Lord Eddard, când am vorbit ultima dată, mi-ai dat unele sfaturi. Permite-mi să-ți întorc bunăvoința. Lasă-te în genunchi, lordul meu. Pleacă-te şi jură credință fiului meu, iar eu îți voi permite să demisionezi din rangul de Mână şi să-ți trăieşti restul zilelor în pustietatea cenuşie pe care tu o numeşti casă.

– Aş face asta dacă aş putea, rosti Ned întunecat. Dacă era atât de hotărâtă să forțeze lucrurile aici, acum, nu-i mai lăsa nici o altă posibilitate. Fiul tău nu are nici un drept asupra tronului pe care şade. Lordul Stannis este adevăratul succesor al lui Robert.

– *Mincinosule!* strigă Joffrey, cu fața roşie.

– Mamă, ce înseamnă asta? întrebă Prințesa Myrcella pe un ton plângăreț. Nu-i Jeoff regele acum?

– Te condamni singur, cu propria ta gură, Lord Stark, zise Cersei Lannister. Ser Barristan, arestați-l pe acest trădător.

Lordul Comandant al Gărzii Regelui ezită. Într-o clipă, fu înconjurat de soldații lui Stark, cu armele în mâinile protejate de zale.

– Iar acum trădarea trece de la cuvinte la fapte, spuse Cersei. Crezi că Ser Barristan este singur, domnul meu?

Cu un scrâşnet de metal frecându-se pe metal, Câinele îşi trase sabia lui lungă. Cavalerii Gărzii Regelui şi douăzeci dintre soldații din garda Lannister, în mantii purpurii, se puseră în mişcare pentru a-i veni în ajutor.

– *Ucideți-l!* țipă băiatul-rege de pe tronul de fier. *Ucideți-i pe toți, vă poruncesc!*

– Nu-mi dai de ales, îi spuse Ned lui Cersei Lannister. Îl chemă pe Janos Slynt. Comandant, i-o pe regină şi pe copiii săi în custodia dumitale. Să nu fie vătămați, dar escortează-i înapoi în apartamentele regale şi ține-i acolo, sub pază.

– Soldați ai Gărzii! strigă Janos Slynt, punându-şi coiful.

O sută de soldați în mantii aurii îşi coborâră sulițele şi se apropiară.

– Nu vreau vărsare de sânge, rosti Ned către regină.

Spune-le oamenilor tăi să-şi lase jos săbiile, nimeni nu are

nevoie...

Cu o singură lovitură scurtă, cel mai apropiat soldat din gardă îşi înfipse sulița în spatele lui Tomard. Sabia lui Tom Grasul căzu dintre degetele lipsite de vlagă, pe când un vârf însângerat îi apăru dintre coaste, străpungându-i pieptarul din piele şi cămaşa de zale. Era mort înainte ca sabia să cadă la podea.

Strigătul lui Ned venise mult prea târziu. Janos Slynt însuşi îi tăie beregata lui Varly. Cayn se răsuci, oțelul sclipi şi se pogorî asupra celui mai apropiat sulițaş cu o ploaie de lovituri; pentru o clipă, se păru că va reuşi să-şi croiască drum din încercuire. Dar Câinele se năpusti asupra lui. Prima lovitură a lui Sandor Clegane tăie de la încheietură mâna în care Cayn ținea sabia: a doua îl aruncă în genunchi şi-l despică de la umăr până la coşul pieptului.

Pe când oamenii mureau în jurul său, Degețel trase pumnalul lui Ned din teacă şi i-l puse sub bărbie. Avea un zâmbet plin de umilință.

– Te-am avertizat să nu ai încredere în mine, ştii asta.

ARYA

– Sus, strigă Syrio Forel, îndreptând lovitura spre capul ei. Săbiile de lemn pocniră când Arya pară.

– Stânga, atenționa el, iar sabia sa lovi şuierând. A ei zvâcni pentru a o bloca. Ciocnirea-l făcu să-i clănțăne dinții. Dreapta, spuse el şi „jos", apoi „stânga" şi din nou „stânga", din ce în ce mai repede, deplasându-se înainte. Arya se retrase din fața lui, parând fiecare lovitură.

– Fandare, avertiză el, iar când împunse cu vârful sabiei, ea sări în lături, îi dădu sabia la o parte şi lovi spre umăr.

Aproape că-l atinsese, *aproape,* lipsise atât de puțin încât îl făcu să rânjească. O şuviță de păr îi dansa prin fața ochilor, întărită de transpirație. Ea o înlătură cu dosul palmei.

– Stânga, repetă Syrio. Jos. Sabia sa era ca o nălucire, iar Sala Mică răsuna de pocnituri. Stânga. Stânga. Sus, Stânga. Dreapta. Stânga. Jos. *Stânga!*

Sabia de lemn o lovi în plin, în sân, o împunsătură cu atât mai dureroasă, cu cât venise pe neaşteptate.

– *Au!* țipă ea. Până ce se va duce la culcare, când va !i deja undeva pe mare, va avea în locul acela o vânătaie proaspătă. O *vânătaie este o lecție,* îşi spuse ea, *iar fiecare lecție ne face mai puternici.*

Syrio făcu un pas înapoi.

– Acum ai fi moartă. Arya se strâmbă.

– Ați trişat, spuse ea aprinzându-se. Ați spus stânga şi ați lovit din dreapta.

– Chiar aşa. Iar acum eşti o fată moartă.

– Dar ați *mințit!*

– Cuvintele mele au mințit. Ochii mei şi brațul au strigat adevărul, însă tu nu vedeai.

– Ba da, spuse Arya. V-am privit clipă de clipă.

– Privitul nu-i totuna cu văzutul, fată moartă. Dansatorul pe apă vede. Vino, lasă sabia jos, e vremea să mai şi asculți.

Îl urmă la perete, unde se aşezară pe o bancă.

– Syrio Forel a fost primul spadasin al Lordului Mării din Braavos, dar ştii cum s-a întâmplat asta?

– Erați cel mai bun spadasin din oraş.

– Chiar aşa, dar cum? Alții erau mai puternici, mai iuți, mai tineri, dar cum era Syrio Forel cel mai bun dintre ei? Am

să-ți spun acum. Îşi ridică vârful degetului mic, atingându-şi uşor pleoapa. Vederea, vederea adevărată, asta-i cheia tuturor lucrurilor. Ascultă-mă. Corăbiile din Braavos se duc pe cât de departe le împinge vântul, spre tărâmuri neobişnuite şi minunate, iar când se întorc, căpitanii lor aduc animale curioase pentru menajeria Lordului Mării. Astfel de animale tu n-ai mai văzut, cai dungați, creaturi tărcate, uriaşe, cu gâturi lungi precum cataligele, porci păroşi, mari cât vacile, manticori împungători, tigri care-şi cară puii în buzunare pe burtă, şopârle umblătoare, îngrozitoare, cu seceri în loc de gheare. Syrio Forel a văzut toate astea. În ziua despre care vreau să-ți povestesc, primul spadasin era aproape mort, iar Lordul Mării a trimis după mine. Mulți lefegii veniseră la el şi mulți au fost trimişi îndărăt, nimeni nu ar fi putut spune de ce. Când am venit în apropierea sa, era aşezat, iar în poală avea o pisică galbenă, dolofană. Mi-a spus că unul dintre căpitanii săi îi adusese animalul de pe o insulă de dincolo de răsărit. „Ai mai văzut una ca asta?” m-a întrebat el. Iar eu am glăsuit către dânsul: în fiece noapte pe aleile din Braavos văd mii ca acesta, iar Lordul Mării a râs şi din acea zi am fost numit prim-spadasin. Arya se scarpină pe față.

– Nu pricep.

Syrio scrâşni din dinți,

– Pisica era una obişnuită, nimic mai mult. Ceilalți se aşteptaseră la vreun animal fabulos şi chiar asta văzuseră. Se tot minunau cât era de mare. Nu era însă mai mare decât oricare altă pisică, ci doar mai grasă din cauza obrăzniciei, pentru că Lordul Mării o hrănea de la masa lui. Ce urechi mici şi ciudate, spuneau ceilalți. Urechile-i fuseseră zdrențuite în bătăile cu alți motani. Era în mod sigur un motan, însă Lordul Mării îi tot spunea „ea”, şi asta au văzut şi ceilalți. Mă asculți?

Arya se gândea.

– Ați văzut doar ce era, de fapt.

– Chiar aşa. Să deschizi ochii este tot ce-ți trebuie. Inima minte, iar mintea ne joacă feste, însă ochii văd adevărul. Priveşte cu ochii. Ascultă cu urechile. Gustă cu gura. Miroase cu nasul. Simte cu pielea. Şi abia *după aceea* să începi să te gândeşti, după aceea, şi în acest fel vei afla adevărul.

– Chiar aşa, zise Arya.

Syrio Forel îşi îngădui un zâmbet.

– Mă gândesc că, atunci când vom ajunge la Winterfellul acela al tău, va fi vremea să-ți punem acul în mână.

– Da! spuse Arya nerăbdătoare. Aşteptați până ce-i arăt lui Jon...

Uriaşa uşă de lemn a Sălii Mici se deschise în spatele ei, trântindu-se cu un pocnet răsunător. Arya se răsuci pe călcâie.

Un cavaler al Gărzii Regelui stătea sub arcada boltită împreună cu cinci soldați din gărzile Lannister, aliniați în spatele său. Cavalerul era în armură completă, însă viziera era ridicată. Arya îşi aminti ochii aceia mohorâți şi favoriții ruginii de la vizita lui la Winterfell împreună cu regele: Ser Meryn Trant. Soldații cu mantiile purpurii purtau cămăşi de zale peste platoşele din piele tare şi coifuri de oțel cu leul în creştet.

– Arya Stark, zise cavalerul, vino cu noi, copilă.

Arya îşi muşcă buza, bănuitoare.

– Ce vreți?

– Tatăl tău vrea să te vadă.

Arya făcu un pas înainte, însă Syrio Forel o ținu de braț.

– Cum se face că Lordul Eddard trimite oamenii lui Lannister în locul alor săi? Asta mă întreb.

– Vezi-ți de treaba ta, maestre de dans, spuse Ser Meryn. Nu te priveşte pe tine.

– Tatăl meu nu v-ar trimite pe *voi,* spuse Arya apucând sabia de lemn. Lannisterii pufniră în râs.

– Pune bățul jos, fetițo, îi spuse Ser Meryn. Sunt Frate Credincios al Gărzii Regelui, Săbiile Albe.

– La fel ca Regicidul, când l-a omorât pe bătrânul rege, zise Arya. Nu trebuie să merg cu tine, dacă nu vreau.

Răbdarea lui Ser Meryn Trant se sfârşi,

– Luați-o, le spuse el oamenilor săi. Îşi coborî viziera.

Trei dintre soldați păşiră înainte, iar cămăşile de zale zornăiră încet, cu fiecare pas. Lui Arya i se făcu dintr-odată teamă. *Teama taie mai adânc decât săbiile,* îşi spuse, ca să-şi încetinească zbuciumul inimii. Syrio Forel se interpuse între ei, ciocănind uşor în cizmă cu vârful sabiei de lemn.

– Opriți-vă acolo. Sunteți bărbați sau câini, de amenințați aşa un copil?

– Dă-te la o parte, moşule, spuse una dintre mantiile purpurii.

Bățul lui Syrio zvâcni în sus, şuierând, şi-l lovi în coif.

– Eu sunt Syrio Forel şi de acum vei vorbi cu mine cu mai mult respect.

– Ticălos pleşuv! Bărbatul îşi trase sabia. Bățul se puse din nou în mişcare, fulgerător. Arya auzi o pocnitură puternică şi sabia căzu zdrăngănind pe podeaua de piatră.

– *Mâna mea!* urlă străjerul, ținându-şi degetele rupte.

– Eşti iute pentru un maestru de dans, observă Ser Meryn.

– Eşti lent pentru un cavaler, răspunse Syrio.

– Ucideți-l pe Braavos şi aduceți-mi fata, porunci cavalerul în armură albă.

Patru dintre străjerii Lannister îşi traseră săbiile. Cel de-al cincilea, cu degetele rupte, scuipă şi scoase cu stânga un pumnal.

Syrio Forel pocni din dinți, intrând în poziția de dansator pe apă, arătându-se duşmanului numai dintr-o parte.

– Arya, copilă, strigă el fără să-şi abată privirea, fără să-şi ia ochii de pe Lannisteri, am terminat cu dansul pe ziua de azi. Cel mai bine ar fi să pleci acum. Fugi la tatăl tău.

Arya nu voia să-l părăsească, însă o învățase să facă exact ceea ce-i spunea.

– *Iute ca o căprioară,* şopti ea.

– Chiar aşa, zise Syrio Forel pe când Lannisterii se apropiau.

Arya se retrase, ținând strâns în mâini sabia de lemn. Privindu-l acum, îşi dădu seama că Syrio doar se jucase cu ea când se duelaseră. Mantiile purpurii veneau spre el din trei părți, cu săbiile în mâini. Aveau zale pe piept şi brațe, iar bărbăția le era protejată de o acoperitoare de oțel cusută în pantaloni, însă la picioare aveau doar piele tare. Mâinile le erau dezgolite, iar coifurile pe care le purtau aveau gardă de protecție pentru nas, dar nu şi viziere.

Syrio nu aşteptă să vină ei după el, ci se răsuci spre stânga. Arya nu mai văzuse pe nimeni să se mişte atât de repede. Stârni cu bățul pe unul dintre străjeri şi, într-o clipă, se răsuci cu iuțeală. Dezechilibrat, cel de-al doilea soldat se lovi de primul. Syrio îi puse o cizmă în spate şi cele două mantii purpurii căzură împreună. Cel de-al treilea străjer se

repezi cu un salt spre ei, lovind spre capul dansatorului pe apă. Syrio se feri de sabie şi izbi în sus. Străjerul căzu urlând de durere, iar sângele îi gâlgâi din gaura umedă şi roşiatică unde-i fusese ochiul stâng.

Bărbații căzuți se ridicau însă. Syrio îl lovi pe unul în față şi-i smulse coiful de oțel de pe cap. Cel cu pumnalul lovi. Syrio pară atacul cu coiful şi-i zdrobi rotula cu bățul. Ultimul străjer strigă un blestem şi se repezi înainte, lovind cu sabia cu ambele mâini. Syrio se rostogoli spre dreapta; izbitura îl prinse pe cel fără coif între gât şi umăr, pe când se chinuia să se ridice în picioare. Sabia străpunse zalele şi pielea şi carnea. Bărbatul căzut în genunchi urlă. Înainte ca ucigaşul său să-şi poată trage sabia din el, Syrio îl lovi în gât. Străjerul scoase un strigăt înăbuşit şi se dădu înapoi, clătinându-se, ținându-se de gât, cu fața înnegrindu-i-se.

Cinci erau deja la pământ, morți sau pe moarte, când Arya ajunse la uşa din spate, care dădea în bucătărie, îl auzi pe Ser Meryn Trant blestemând.

– Nătărăi afurisiți, înjură el, trăgând din teacă sabia lungă.

Syrio Forel îşi reluă postura şi pocni din dinți.

– Arya, copilă, strigă el, pleacă acum.

Priveşte cu ochii, spusese el. Şi văzu: cavalerul în armura sa alburie, înzăuat din cap până-n picioare, cu gâtul şi mâinile protejate de metal, cu ochii ascunşi de coiful alb şi ridicat, cu sabia de oțel în mâna. Împotriva lui: Syrio, în vestă de piele, cu o sabie de lemn în mână.

– Syrio, *fugi!* țipă ea.

– Primul spadasin din Braavos nu fuge, replică el pe când Ser Meryn încercă să-l lovească. Syrio se feri dansând, iar bățul i se rotea nedesluşit. Într-o clipă, abătuse lovituri asupra tâmplei, cotului şi gâtului cavalerului, lemnul răsunând la contactul cu metalul coifului, al mănuşii şi al apărătorii pentru gât. Arya rămăsese încremenită. Ser Meryn înainta; Syrio se retrase. Pară următoarea lovitură şi se răsuci o clipă, deviind-o pe cea de-a treia. A patra tăie bățul în două, spulberând lemnul şi forfecând miezul de plumb.

Scâncind, Arya se răsuci şi o luă la fugă. Străbătu bucătăriile şi cămara, orbită de panică, împleticindu-se printre bucătari şi ucenici. Un ajutor de brutar îi sări în față, ținând o tavă de lemn. Arya o dădu peste cap, împrăştiind pe

podea franzele înmiresmate şi pâine proaspăt coaptă. Auzi strigăte în urma ei pe când se strecură pe lângă un măcelar corpolent, care stătea amenințător cu un satâr în mâini. Avea brațele roşii până la coate.

Tot ce o învățase Syrio Forel îi gonea prin minte. *Iute ca o căprioara. Tăcută ca umbra. Frica taie mai adânc decât săbiile. Vicleană ca şarpele. Calmă ca apa liniştită. Frica taie mai adânc decât săbiile. Puternică precum ursul. Feroce ca o lupoaică. Frica taie mai adânc decât săbiile. Omul care se teme să piardă a şi pierdut deja. Frica taie mai adânc decât săbiile. Frica taie mai adânc decât săbiile. Frica taie mai adânc decât săbiile. Frica taie mai adânc decât săbiile.* Mânerul sabiei sale de lemn era lipicios din cauza transpirației, iar Arya gâfâia când ajunse la treptele din turn. Pentru o clipă, îngheță. Sus sau jos? Dacă o lua în sus, ar fi ajuns pe podul acoperit care se întindea pe deasupra curții spre Turnul Mâinii, însă pe acest drum s-ar aştepta ei să o ia, mai mult ca sigur. *Să nu faci vreodată ceea ce se aşteaptă alții,* îi spusese Syrio o dată. Arya o luă în jos, sărind peste treptele înguste din piatră, câte două sau trei deodată. Ieşi într-o pivniță cavernoasă, boltită, plină de butoaie de bere puse unul peste altul pe o înălțime de trei metri. Singura lumină venea prin ferestruicile înguste aflate sus, pe ziduri.

Pivnița era o fundătură. Nu mai era nici o cale de ieşire, în afară de cea pe care venise. Nu mai îndrăznea să se întoarcă din nou pe trepte, dar nici nu putea rămâne aici. Trebuia să-şi găsească tatăl şi să-i spună ce se întâmplase. Tatăl ei o va proteja.

Arya îşi înfipse sabia de lemn la cingătoare şi începu să se cațere, sărind din butoi în butoi până ce putu ajunge la fereastră. Apucându-se de piatră cu ambele mâini, se trase în sus. Zidul avea o grosime de un metru, iar fereastra era un tunel oblic, orientat în sus. Arya se târî spre lumina zilei. Când ajunse la nivelul solului, se uită prin curte, spre Turnul Mâinii.

Poarta solidă de lemn era sfărâmată, de parcă ar fi fost lovită cu securile. Un bărbat zăcea mort, întins cu fața în jos pe trepte, cu mantia prinsă sub el, iar spatele cămăşii sale de zale era plin de sânge. Văzu, cuprinsă dintr-odată de groază, că mantia cadavrului era din lână cenuşie, tivită cu mătase albă. Nu putea spune cine era bărbatul.

– *Nu,* şopti ea.

Ce se întâmpla? Unde era tatăl ei? De ce veniseră după ea mantiile roşii? Îşi aminti ce spusese bărbatul cu barba galbenă, în ziua în care descoperise monştrii: *Dacă o Mână poate muri, de ce nu şi o alta?* Arya simţi lacrimile adunându-i-se în ochi. Îşi ţinu respiraţia ca să poată asculta. Auzea zarva unei lupte, urlete, strigăte, zăngănitul oţelului pe oţel răsunând pe ferestrele Turnului Mâinii. Nu se putea duce înapoi. Tatăl ei...

Arya închise ochii. Pentru o clipă fu prea înspăimântată ca să se poată mişca. Îi uciseseră pe Jory şi Wyl şi Heward şi pe străjerul de pe trepte, indiferent cine fusese acesta. Îl puteau ucide şi pe tatăl ei, dar şi pe ea, dacă ar fi prins-o.

– *Frica taie mai adânc decât săbiile,* zise ea cu voce tare, însă nu putea să se prefacă a fi dansator pe apă; Syrio fusese dansator pe apă, iar cavalerul alb îi ucisese, probabil, iar ea nu era decât o fetiţă cu o sabie de lemn, singură şi înspăimântată.

Se târî până în curte, uitându-se cu teamă în jurul ei în timp ce se ridică în picioare. Castelul părea pustiu. Fortăreaţa Roşie nu era *niciodată* pustie. Toţi oamenii trebuie că se ascundeau în casele lor, cu uşile zăvorâte. Arya privi în sus, tânjind după camera ei de dormit, apoi se îndepărtă de Turnul Mâinii, ţinându-se aproape de zid pe când aluneca dintr-o umbră într-alta. Îşi spuse că se furişa după pisici... cu deosebirea că acum pisica era chiar ea, iar dacă o prindeau, ar fi ucis-o.

Strecurându-se printre clădiri şi sărind peste ziduri, ţinându-şi mereu spatele spre pereţi oricând era posibil, pentru a nu fi luată prin surprindere, Arya ajunse la grajduri aproape fără nici un incident. Zeci de mantii aurii, în cămăşi de zale, alergau pe lângă ea pe când traversă curtea interioară, dar cum nu ştia de care parte erau, se ţinu în umbră şi le lăsă să treacă.

Hullen, care fusese grăjdar-şef la Winterfell de când îşi amintea ea, zăcea prăbuşit la pământ, lângă porţile grajdului. Fusese înjunghiat de atâtea ori, încât părea că tunica lui fusese ţesută cu flori stacojii. Arya era sigură că era mort, însă când se apropie, ochii lui se deschiseră.

– Arya, du-te, şopti el. Trebuie... să-l previi... pe... tatăl tău...

Din gură îi ieşi o spuzeală de spumă sângerie. Grăjdarul închise din nou ochii şi nu mai spuse nimic.

Înăuntru erau mai multe cadavre: un îngrijitor de cai cu care se jucase şi trei dintre străjerii tatălui ei. O căruță, încărcată cu cutii şi cufere, zăcea abandonată lângă poarta grajdului. Bărbații ucişi o încărcau pentru călătoria spre docuri când fuseseră atacați. Arya se strecură mai aproape. Unul dintre cadavre era al lui Desmond, care-i arătase sabia sa lungă şi-i promisese că-l va proteja pe tatăl ei. Zăcea pe spate, holbându-se în gol, spre tavan, în timp ce muştele îi umpleau ochii. Aproape de el se afla un alt cadavru, al unui bărbat cu mantia purpurie şi coiful cu leu în creştet al Casei Lannister. Numai unul, însă. *Chiar şi unul din nord face cât zece dintre aceşti lefegii din sud,* îi spusese Desmond.

– *Mincinosule!* spuse ea lovindu-i cadavrul, cuprinsă de o furie subită.

Animalele erau neliniştite în nişele lor, nechezând şi fornăind la mirosul sângelui. Singurul plan al Aryei era să înşeueze un cal şi să fugă departe de castel şi de oraş. Tot ce trebuia să facă era să se țină pe drumul regelui şi va ajunge la Winterfell. Luă un căpăstru şi un harnaşament de pe perete.

Pe când trecu prin spatele căruței, un cufăr căzut îi atrase atenția. Probabil fusese doborât în timpul luptei, sau scăpat pe când era încărcat. Lemnul se crăpase, capacul se deschisese, lăsând conținutul să se risipească pe pământ. Arya recunoscu mătăsuri şi satinuri şi catifele pe care nu le purtase niciodată. I-ar trebui haine călduroase pe drumul regelui, deşi...

Îngenunche în noroi, printre hainele risipite. Găsi o mantie grea de lână, o fustă de catifea şi o tunică de mătase, o rochie pe care mama ei o brodase pentru ea, o brățară de argint pe care ar putea-o vinde. Dând capacul spart la o parte, se apucă să scotocească prin cufăr după Ac. Îl ascunsese aproape de fund, sub toată încărcătura, însă lucrurile ei se amestecaseră când cufărul fusese aruncat. Pentru o clipă, Arya se temu că altcineva găsise sabia şi o furase. Apoi, degetele ei dădură de duritatea metalului sub o rochie de satin.

– Ia *uite-o,* şuieră o voce în apropierea ei.

Surprinsă, Arya se răsuci brusc. Unul dintre băieții de

grajd stătea în spatele ei, cu un zâmbet afectat pe față; bluza albă, murdară, îi ieşea pe sub jacheta jegoasă. Cizmele sale erau pline de bălegar, iar într-o mână ținea o furcă.

– Cine eşti tu? întrebă ea.

– Nu mă cunoaşte, zise el, însă eu o cunosc, oh, şi încă cum. Fata-lup.

– Ajută-mă să înşeuez un cal, se rugă Arya, căutând din nou în cufăr, scotocind după Ac. Tatăl meu este Mâna Regelui, te va răsplăti.

– Tatăl tău este *mort,* zise băiatul. Îşi târşâi picioarele spre ea. Regina va fi cea care mă va răsplăti. Vino aici, fetițo.

– *Ține-te departe!* Degetele ei se strânseră pe mânerul Acului.

– Iar eu spun, *vino!*

O apucă de braț, strâns. Tot ce o învățase Syrio Forel dispăru într-o clipă. Într-un moment de spaimă bruscă, singura lecție pe care şi-o putu aminti era cea pe care i-o dăduse Jon Snow, prima.

Îl lovi cu vârful ascuțit, împingând lama în sus cu o forță sălbatică, dată de frică. Acul pătrunse prin vesta de piele şi prin carnea albă a pântecului şi ieşi între omoplați. Băiatul scăpă furca şi scoase un sunet moale, ceva între un icnet şi un oftat. Mâinile sale se strânseră pe lamă.

– Oh, zeilor, gemu el, pe când bluza de dedesubt începu să se înroşească. Scoate-o.

Când o trase afară din el, băiatul muri.

Caii nechezau puternic. Arya se ridică de lângă cadavru, rămânând nemişcată şi înfricoşată înaintea morții. Sângele țâşnise din gura băiatului când se prăbuşise, iar acum mai mult curgea din tăietura din burtă, băltind sub cadavru. Palmele erau tăiate acolo unde strânsese sabia. Ea se dădu încet înapoi, cu Acul înroşit în mâini. Trebuia să scape de aici, să fugă undeva departe, undeva unde să fie dincolo de ochii acuzatori ai băiatului de grajd.

Înşfacă din nou căpăstrul şi hamurile şi alergă la iapa ei, însă pe când ridica şaua pe spatele calului, îşi dădu seama, cu o spaimă rece, că porțile castelului vor fi închise. Chiar şi uşile din spate erau, în mod sigur, păzite. Poate că străjerii nu o vor recunoaşte. Dacă-şi vor închipui că este băiat, poate că o vor lăsa... Nu, în mod sigur aveau ordine să nu lase pe *nimeni* afară, nu ar mai fi contat dacă o cunoşteau

sau nu.

Însă mai era o cale de ieşire din castel...

Şaua alunecă din mâinile Aryei şi căzu cu o bufnitură înfundată şi un norişor de praf. Ar mai putea găsi, oare, încăperea cu monştri? Nu era sigură, însă ştia că trebuia să încerce.

Luă veşmintele pe care le adunase şi-şi puse o mantie, ascunzând Acul între faldurile ei. Făcu sul şi legă restul hainelor. Cu bocceaua sub braț, se strecură spre capătul celălalt al grajdului. Descuind uşa din spate, privi neliniştită afară. Putea auzi la distanță zarva luptelor cu sabia şi vaietul înfiorător al unui bărbat răsunând în toată curtea. Trebuia acum să coboare treptele în serpentină, dincolo de bucătăria mică şi de țarcul cu porci, aşa cum făcuse ultima dată, când gonise după motanul acela... numai că asta o obliga să treacă pe lângă cazarma mantiilor aurii. Nu putea merge pe acolo. Arya încercă să se gândească la o altă cale. Dacă traversa spre partea cealaltă a castelului, s-ar putea strecura de-a lungul zidului dinspre râu şi prin mica grădină a zeilor... Însă în primul rând va trebui să traverseze curtea, sub ochii gărzilor de pe metereze.

Nu mai văzuse niciodată atât de mulți străjeri pe ziduri. Majoritatea erau mantii aurii, înarmați cu sulițe. Unii dintre ei o cunoşteau din vedere. Oare ce ar face dacă ar vedea-o alergând prin curte? Ar părea atât de mică de acolo de sus, ar putea ei să-şi dea seama cine era? Le-ar păsa oare?

Trebuia să plece *acum,* dar când sosi clipa, fu prea speriata ca sa se pună în mişcare.

Calmă ca apa liniştită, îi şopti un glas la ureche. Arya era atât de uluită, încât aproape că scăpă bocceaua.

Privi în jur, însă în grajd nu mai era nimeni în afară de ea, de cai şi de bărbații morți.

Tăcută ca umbra, auzi din nou. Era vocea ei sau a lui Syrio? N-ar fi putut spune, dar vocea îi linişti temerile.

Ieşi din grajd. Era lucrul cel mai înspăimântător pe care-l făcuse vreodată. Ar fi vrut să fugă şi să se ascundă, dar se forță să *meargă* de-a lungul curții, încet, punând un picior înaintea celuilalt de parcă ar fi avut tot timpul de pe lume şi nici un motiv să se teamă de cineva. Credea că le putea simți privirile asupra ei, ca nişte gângănii târându-se pe sub pielea ei, sub veşminte. Nu privi nici o clipă în sus. Dacă i-ar fi

văzut uitându-se la ea, tot curajul ar fi părăsit-o, ştia asta, şi atunci ar scăpa bocceaua cu haine şi ar alerga plângând, ca un copil, iar ei i-ar veni de hac. Aşa că-şi menţinu privirea în jos. Când ajunse în umbra septului regal, în partea cealaltă a curţii, era îngheţată din cauza transpiraţiei reci, însă nimeni nu dăduse alarma.

Septul era deschis şi pustiu. Înăuntru, vreo cincizeci de lumânări pentru rugăciuni ardeau într-o tăcere înmiresmată. Arya îşi zise că zeilor nu le va păsa dacă-şi însuşea două. Le ascunse în mâneci şi ieşi pe o fereastră din spate. Să se furişeze înapoi pe aleea unde îl prinsese la înghesuială pe motanul cu o singură ureche fu uşor, dar după asta se rătăci. Sări din fereastră în fereastră, încalecă ziduri şi simţi drumul spre pivniţele întunecate, tăcută ca o umbră. La un moment dat auzi o femeie plângând. Îi trebui mai mult de o oră ca să găsească fereastra lungă şi îngustă care se deschidea spre pivniţa în care aşteptau monştrii.

Îşi aruncă bocceaua prin geam şi se aplecă să-şi aprindă lumânarea. Asta era ceva riscant; focul pe care şi-l amintea ea arsese până la ultimul tăciune şi, în vreme ce sufla în jar pentru a-i reaprinde, auzi voci. Făcându-şi palmele căuş în jurul lumânării, ieşi pe fereastră când vocile se apropiară de uşă, fără să poată măcar să vadă cine era.

De data asta, monştrii nu o înspăimântau. I se păreau aproape ca nişte prieteni vechi. Îşi ridică lumânarea deasupra capului. Cu fiecare pas pe care-l făcea, umbrele se mişcau pe pereţi, de parcă s-ar fi întors ca sa-i privească trecerea.

– *Balauri,* şopti ea.

Trase Acul de sub mantie. Sabia subţire părea foarte mică, iar dragonii foarte mari; totuşi, cumva, Arya se simţea mai bine cu arma în mână.

Sala lungă şi lipsită de ferestre de dincolo de uşă era la fel de întunecată precum şi-o amintea ea. Ţinea Acul în mâna stângă, mâna în care purta de obicei sabia, iar în dreapta, lumânarea. Ceara fierbinte i se prelingea peste încheieturile degetelor. Intrarea în puţ şi-o amintea la stânga, aşa că Arya o luă la dreapta. O parte din ea ar fi vrut s-o ia la goană, însă îi era teamă să nu-şi stingă lumânarea. Auzi chiţcăitul îndepărtat al şobolanilor şi văzu o pereche de ochi minusculi licărind la marginea cercului de lumină, însă şobolanii nu o

speriau; altele, da. I-ar fi fost atât de uşor să se ascundă aici, aşa cum se ascunsese de vrăjitor şi de bărbatul cu barba bifurcată. Aproape că-l văzu pe băiatul de grajd sprijinit de perete, cu mâinile strânse ca nişte gheare, cu sângele încă scurgându-i-se din tăieturile adânci de la palme, acolo unde-l tăiase Acul. S-ar fi putut s-o aştepte şi s-o înhaţe în momentul când va trece prin dreptul său. I-ar fi putut vedea lumânarea încă de departe. Poate că s-ar descurca mai bine fără lumină...

Frica taie mai adânc decât săbiile, zise vocea tăcută din mintea ei. Dintr-odată, Arya îşi aminti de criptele de la Winterfell. Erau mult mai înspăimântătoare decât acest loc, îşi spuse ea. Fusese doar o fetiţă atunci când le văzuse pentru prima dată. Fratele ei, Robb, îi dusese acolo, pe ea şi pe Sansa şi bebeluşul Bran, care nu era mai mare decât era acum Rickon. Aveau doar o singură lumânare între ei, iar ochii lui Bran deveniseră mari cât nişte farfurii când se holba la chipurile împietrite ale Regilor din Winter, cu lupii la picioare şi săbiile de fier în poală.

Robb îi condusese până la capăt, trecând dincolo de Bunicul şi de Brandon şi de Lyanna, pentru a le arăta propriile lor morminte. Sansa se tot uita la lumânarea mică şi groasă, neliniştită că s-ar putea stinge. Bătrâna Nan îi spusese că acolo, jos, erau păianjeni şi şobolani mari cât nişte câini. Robb zâmbise când ea îi povestise asta.

– Există lucruri mult mai rele decât păianjenii sau şobolanii, şoptise el. Pe aici merg morţii.

Spusese asta tocmai când auziseră un zgomot, jos şi adânc, înfiorător. Copilaşul Bran strânsese mâna Aryei.

Când spiritul ieşise din mormântul deschis, alb şi urlând după sânge, Sansa alergase ţipând pe scări, iar Bran se lipise de piciorul lui Robb, scâncind. Arya îşi păstrase cumpătul şi-i dădu spiritului un pumn. Era doar Jon, acoperit cu făină.

– *Prostule,* îi spusese ea, ai speriat copilul, însă Jon şi Robb se puseseră pe râs, iar nu peste mult timp Bran şi Arya li se alăturaseră.

Amintirea o făcu să zâmbească, iar după aceea, bezna nu mai ascundea nici un fel de spaime pentru ea. Băiatul de grajd era mort, îl omorâse ea, iar dacă avea de gând să-i sară în cale, îl va omorî din nou. Pleca acasă. Totul va fi mai bine

odată ce va fi din nou acasă, în siguranță în spatele marilor ziduri cenuşii din granit de la Winterfell.

Paşii ei se reverberau în ecouri stinse, grăbindu-se înaintea ei, pe măsură ce Arya se afundă tot mai mult în beznă.

SANSA

Veniră după Sansa în a treia zi.

Ea alese o rochie simplă, din lână de un cenuşiu-închis, croită simplu, dar cu broderii bogate în jurul gulerului şi al mânecilor. Îşi simțea degetele îngroşate şi neîndemânatice pe când se chinuia cu clemele de argint, fără ajutorul servitorilor. Jeyne Poole fusese închisă împreună cu ea, însă îi era nefolositoare. Fața ei era umflată de atâta plâns şi se părea că nu se mai putea opri să bocească după tatăl ei.

– Sunt sigură că tatăl tău este bine, îi spuse Sansa după ce reuşise, în cele din urmă, să-şi închidă corect rochia. Am să-i cer reginei să te lase să-l vezi.

Se gândise că blândețea ar putea să-i ridice lui Jeyne moralul, însă cealaltă fată privi doar spre ea cu ochii roşii şi umflați, începând să plângă şi mai tare. Era aşa o *copilă!*

Şi Sansa plânsese, în prima zi. Chiar în interiorul zidurilor solide ale Avanpostului lui Maegor, cu uşa închisă şi zăvorâtă, era greu să nu fii înspăimântat când începuse masacrul. Crescuse în zăngănitul armelor din curte şi abia dacă existase o zi din viața ei în care nu se auziseră săbiile lovindu-se una de alta, dar, ştiind că acum lupta era adevărată, lucrurile erau complet diferite. Auzise totul, aşa cum nu mai auzise niciodată înainte, şi mai răsunaseră şi alte zgomote, gemete de durere, sudălmi furioase, strigăte de ajutor şi gemetele răniților şi ale celor care mureau. În cântece, cavalerii nu strigau niciodată şi nici nu cerşeau îndurare.

Aşa că plânsese, rugându-se de ei prin uşa încuiată să-i spună ce se întâmpla, strigând după tatăl ei, după Septa Mordane, după rege, după prințul ei galant. Dacă străjerii care o păzeau îi auziseră rugămințile, nu ştia, pentru că nu-i răspunseseră niciodată. Singura dată când se deschisese uşa fusese târziu, noaptea trecută, când i-o aduseseră pe Jeyne Poole, lovită şi tremurând.

– Î*i omoară pe toți,* țipase la ea fiica administratorului. Şi începuse să povestească. Câinele dărâmase uşa cu un ciocan de luptă. Erau cadavre pe scara Turnului Mâinii, iar treptele erau năclăite de sânge. Sansa îşi ştersese propriile ei lacrimi şi se chinuise să-şi consoleze prietena. Se duseseră la culcare în acelaşi pat, îmbrățişate ca două surori.

A doua zi fusese chiar mai îngrozitoare. Camera în care fuseseră încuiate era în vârful celui mai înalt turn al Avanpostului lui Maegor. De la fereastră putuse vedea că grilajul greu de fier din turnul de pază de la poartă era lăsat jos, iar podul mobil fusese coborât peste şanţul adânc, secat, care separa fortăreţele concentrice de castelul principal. Străjerii Lannister cutreierau meterezele cu suliţe şi arbalete în mâini. Luptele se terminaseră, iar o linişte de mormânt se pogorâse asupra Fortăreţei Roşii. Singurele zgomote erau cele produse de gemetele şi smiorcăielile nesfârşite ale lui Jeyne.

Li se aducea hrană, brânză tare, pâine proaspăt coaptă şi lapte la dejun, pui fript cu legume la prânz şi o cină târzie cu vită şi fiertură de ovăz, însă servitorii care veneau cu mâncarea nu răspundeau la întrebările Sansei.

Seara, nişte femei îi aduseseră haine din Turnul Mâinii şi unele lucruri pentru Jeyne, însă ele păreau aproape la fel de îngrozite ca Jeyne, iar când încercase să le vorbească, fugiseră de lângă ea, de parcă ar fi avut ciumă.

Străjerii de la uşă refuzau în continuare să le lase să părăsească încăperea.

– Vă rog, trebuie să vorbesc din nou cu regina, le spunea Sansa, aşa cum le spusese tuturor celor pe care-i văzuse în ziua aceea. Va dori să vorbească cu mine, ştiu că da. Spuneţi-i că vreau s-o văd, vă rog. Dacă nu regina, atunci Prinţul Joffrey, dacă sunteţi drăguţi. Ne vom căsători când vom fi mari.

La lăsarea serii, în cea de-a doua zi, începu să bată un clopot mare. Glasul său era adânc şi sonor, iar dangătul lui o umplu pe Sansa de un simţământ de sfârşeală. Dangătul nu mai contenea, iar după o vreme, auziră alte clopote răspunzând dinspre Marele Templu al lui Baelor, pe Dealul lui Visenya. Sunetul se rostogolea prin oraş ca un tunet, avertizând asupra furtunii care stătea să vină.

– Ce-i asta? întrebă Jeyne, acoperindu-şi urechile. De ce bat clopotele?

– Regele e mort. Sansa n-ar fi putut spune cum ştia asta, dar ştia. Dangătul lent, nesfârşit, umplea încăperea lor ca un bocet funebru. Năvăliseră duşmanii în castel şi îl uciseseră pe regele Robert? Ce înţeles aveau luptele pe care le auziseră?

Se duse la culcare plină de îndoieli, neliniştită şi temătoare. Era frumosul ei Joffrey rege acum? Sau îl omorâseră şi pe el? îi era teamă pentru el, şi pentru tatăl ei. Dacă i-ar spune cineva ce se întâmpla...

În noaptea aceea, Sansa îl visă pe Joffrey pe tron, iar pe ea aşezată lângă el, într-o robă țesută cu aur. Avea o coroană pe cap, iar toți cei pe care-i cunoscuse vreodată se înfățişau înaintea ei, pentru a se aşeza într-un genunchi, prezentându-şi urările.

În dimineața următoare, dimineața celei de-a treia zi, Ser Boros Blount, din Garda Regelui, veni s-o conducă la regină. Ser Boros era un bărbat urât, cu pieptul lat şi picioarele scurte şi strâmbe. Avea un nas plat, era fălcos şi cu obrajii pungiți, cu păr cărunt şi țepos. Astăzi purta catifea albă, iar mantia sa ca neaua era prinsă cu o broşa în forma unui leu. Bestia avea strălucirea moale a aurului, iar ochii-i erau nişte rubine mici.

– Arătați foarte elegant şi frumos în dimineața asta, Ser Boros, îi spuse Sansa.

O adevărată lady nu uita niciodată bunele maniere şi era hotărâtă să se poarte ca o doamnă, indiferent de condiții.

– Şi tu, domnița mea, zise Ser Boros cu o voce neutră. Maiestatea Sa aşteaptă. Vino cu mine.

La uşa ei erau străjeri, soldați înarmați până în dinți ai Casei Lannister, cu mantii purpurii şi coifuri cu lei în creştet. Sansa izbuti să le zâmbească amabilă şi să le ureze bună dimineața pe când trecea de ei. Era pentru prima dată când i se permitea să plece din camera ei, de când Ser Arys Oakheart o condusese acolo, cu două dimineți înainte.

– Ca să fii în siguranță, draga mea, îi spusese regina Cersei. Joffrey nu m-ar ierta niciodată dacă dragei lui i s-ar întâmpla ceva.

Sansa se aşteptase ca Ser Boros să o conducă la apartamentele regale, dar în loc de asta o însoți afară din Avanpostul lui Maegor. Podul fusese coborât din nou. Câțiva lucrători lăsau un bărbat prins în ştreang în adâncul uscat al şanțului. Când Sansa se uită în jos, văzu un cadavru înfipt în țepii uriaşi, de fier, de dedesubt. Îşi feri îndată privirea, temându-se să întrebe, temându-se să privească prea multă vreme, temându-se că s-ar fi putut să fie cineva cunoscut ei.

O găsiră pe regina Cersei în încăperile consiliului, aşezată în capătul unei mese lungi, acoperite de hârtii, lumânări şi boțuri de ceară pentru sigilii. Încăperea era mai frumoasă decât toate cele pe care le văzuse Sansa până atunci. Se uită uimită la paravanul din lemn sculptat şi la cei doi sfincşi identici de lângă uşă.

– Maiestatea Voastră, spuse Ser Boros când fură conduşi înăuntru de un alt cavaler al Gărzii Regelui, Ser Mandon, omul cu un chip ciudat, lipsit de viață. Am adus fata.

Sansa sperase ca Joffrey să fie cu ea. Prințul ei nu era acolo, însă trei dintre consilierii regelui erau. Lordul Petyr Baelish stătea la stânga reginei, Marele Maester Pycelle la capătul celălalt al mesei, în vreme ce Lordul Varys plutea parcă peste masă, răspândind un miros de flori. Cu toții erau îmbrăcați în negru, îşi dădu ea seama, cu o strângere de inimă. Haine cernite, pentru jelanie...

Regina purta o robă cu guler înalt, cu sute de rubine întunecate, cusute în corsaj, acoperind-o de la gât până la piept. Erau tăiate în formă de lacrimă, de parcă regina ar fi plâns cu sânge. Cersei zâmbi la vederea ei, iar Sansa se gândi că era cel mai dulce şi mai trist zâmbet pe care-l văzuse vreodată.

– Sansa, draga mea copilă, zise ea. Ştiu că ai tot cerut să mă vezi. Îmi pare rău că nu am putut să trimit mai repede după tine. Lucrurile au fost foarte tulburi aici şi nu am avut nici o clipă liberă. Sper că oamenii mei au avut grijă de tine, nu?

– Toată lumea s-a purtat atât de blând şi de frumos, Maiestatea Voastră, vă mulțumesc mult că m-ați întrebat, spuse Sansa din politețe. Atât doar că nimeni nu a vrut să vorbească cu noi, să ne spună ce s-a întâmplat...

– Să *vă* spună? Cersei părea mirată.

– Am închis-o împreună cu fata administratorului, zise Ser Boros. Nu ştiam ce altceva să facem cu ea.

Regina se încruntă.

– Data viitoare mă vei întreba, rosti ea cu voce tăioasă. Numai zeii ştiu ce poveşti i-a putut turna fetişcana aceea de atunci.

– Jeyne este înspăimântată, zise Sansa. Nu se mai opreşte din plâns. I-am promis că vă voi întreba dacă nu şi-ar putea vedea tatăl.

Bătrânul Mare Maester Pycelle îşi plecă ochii.

– Tatăl ei e bine, nu? întrebă Sansa neliniştită. Ştia că se dăduseră lupte, dar în mod sigur nimeni nu ar putea răni un administrator, Vayon Poole nici măcar nu avea sabie.

Regina Cersei privi la fiecare dintre consilieri.

– Nu am s-o las pe Sansa să se frământe inutil. Ce facem cu mica sa prietenă, domnii mei?

Lordul Petyr se aplecă înainte.

– Am să-i găsesc eu un loc.

– Nu în oraş, zise regina.

– Mă credeți prost? Regina se făcu că nu auzi.

– Ser Boros, însoțiți-o pe fată în apartamentele Lordului Petyr şi instruiți oamenii să o țină acolo până ce va veni el după ea. Spuneți-le că Degețel o va duce să-l vadă pe tatăl ei, asta ar trebui s-o liniştească. O vreau dusă de acolo înainte ca Sansa să revină în camera ei.

– După cum porunciți, Maiestatea Voastră, făcu Ser Boros. Se plecă adânc, apoi se răsuci pe călcâie şi plecă, mantia sa lungă şi albă stârnind un curent de aer în urma sa.

Sansa era nedumerită.

– Nu înțeleg, zise ea. Unde-i tatăl lui Jeyne? De ce nu o poate duce Ser Boros direct la el, în loc să se ocupe Lord Petyr de asta? îşi făgăduise că va fi o lady, blândă ca regina şi puternică precum mama ei, Lady Catelyn, însă dintr-odată fu din nou înspăimântată. Pentru o clipă, crezu că va izbucni în lacrimi. Unde o trimiteți? Nu a făcut nici un rău, e o fată bună.

– Te-a supărat, spuse regina cu blândețe. Nu putem permite asta. Să nu aud nici o vorbă acum. Lord Baelish va avea grijă ca Jeyne să fie bine îngrijită, îți promit. Bătu cu palma pe scaunul de lângă ea. Aşază-te aici, Sansa. Vreau să vorbesc cu tine.

Sansa luă loc lângă regină. Cersei zâmbi din nou, dar asta n-o făcu să se simtă mai bine şi nici nu-i alungă neliniştea. Varys îşi împreună palmele sale moi, Marele Maester Pycelle îşi menținu ochii adormiți pe hârtiile din fața lui, dar îl putea simți pe Degețel scrutând-o. Ceva în felul în care o privea o făcea să se simtă de parcă nici n-ar fi avut haine pe ea. I se făcu pielea de găină.

– Scumpă Sansa, începu regina Cersei, punându-şi mâna

moale pe încheietura ei. Aşa o copilă frumoasă! Sper că ştii cât de mult te iubim, Joffrey şi cu mine.

– Şi *dumneavoastră?* zise Sansa cu respirația tăiată.

Degețel fu uitat pe dată. Prințul ei o iubea. Nimic altceva nu mai conta. Regina zâmbi.

– Mă gândesc la tine aproape ca la propria mea fiică. Şi ştiu de dragostea pe care i-o porți lui Joffrey. Clătină din cap obosită. Mă tem că avem veşti rele despre tatăl tău, lordul. Trebuie să fii tare, copilă.

Cuvintele ei liniştite o înghețară.

– Ce s-a întâmplat?

– Tatăl tău este un trădător, draga mea, zise Lordul Varys.

Marele Maester Pycelle îşi ridică fruntea sa bătrână.

– L-am auzit cu propriile mele urechi pe Lord Eddard jurându-i dragului nostru rege Robert că-i va proteja pe tinerii prinți ca pe propriii săi fii. Şi totuşi, în chiar clipa morții regelui, a convocat micul consiliu pentru a fura dreptul la tron al Prințului Joffrey.

– Nu, se răsti Sansa. N-ar face asta. N-ar *face-o.*

Regina ridică o scrisoare. Hârtia era ruptă şi năclăită cu sânge închegat, însă sigiliul rupt era al tatălui ei, lupul străvechi, imprimat pe ceara albă.

– Am găsit asta asupra comandantului gărzii Casei voastre, Sansa. Este o scrisoare către fratele soțului meu decedat, Stannis, prin care este invitat să preia coroana.

– Vă rog, Maiestatea Voastră, este o greşeală. Panica îi provocă dintr-odată o amețeală ca o sfârşeală. Vă rog, chemați-l pe tata, vă va spune el, n-ar scrie în ruptul capului o asemenea scrisoare, regele îi era prieten.

– Aşa credea şi Robert, făcu regina. Această trădare i-ar fi sfâşiat inima. Zeii au fost însă blânzi, că n-a apucat să vadă asta. Oftă. Sansa, dulcea mea, trebuie să înțelegi în ce situație îngrozitoare ne-a pus. Tu nu te faci vinovată de nici un rău, ştim cu toții asta, şi totuşi eşti fiica unui trădător. Cum ți-aş mai putea eu permite să te măriți cu fiul meu?

– Dar îl *iubesc,* izbucni Sansa, năucită şi înspăimântată.

Ce voiau să-i facă? Ce făcuseră cu tatăl ei? Nu trebuia să se întâmple aşa ceva. Ea ar fi trebuit să se căsătorească cu Joffrey, erau logodiți, îi era făgăduit, iar ea visase numai la asta. Nu era cinstit să-i fie luat din cauza a ceea ce se presupunea că făcuse tatăl ei.

– Cât de bine ştiu asta, copilă, zise Cersei cu glasul blând şi dulce. De ce altceva să fi venit tu la mine să-mi spui că tatăl tău intenţiona să te trimită departe de noi, dacă nu din dragoste?

– A *fost* dragoste, se repezi Sansa. Tata nu mi-ar fi dat voie nici măcar să-mi iau rămas-bun.

Era o fată bună şi supusă, dar se simţise la fel de neascultătoare ca Arya în dimineaţa aceea, când se furişase de sub supravegherea Septei Mordane, nesocotindu-l pe tatăl său, lordul. Nu mai făcuse niciodată ceva atât de necuviincios.

– Avea de gând să mă trimită înapoi la Winterfell şi să mă mărite cu vreun cavaler, deşi eu pe Joff îl doream. I-am spus, însă nu m-a ascultat.

Regele fusese ultima ei speranţă. Regele ar fi putut să-i *poruncească* tatălui său s-o lase să stea la Debarcaderul Regelui şi să se mărite cu Prinţul Joffrey, Sansa ştia că ar fi putut, însă regele o înspăimântase dintotdeauna. Era gălăgios şi cu vocea aspră, mai mult beat, şi probabil că ar fi trimis-o înapoi la Lordul Eddard, dacă ar fi lăsat-o vreodată să-l vadă. Aşa că se dusese la regină şi-şi vărsase năduful, iar Cersei o ascultase şi-i mulţumise cu dulceaţă... După aceea, Ser Arys o escortase în încăperea de sus din Avanpostul lui Maegor, şi pusese străjeri, iar câteva ore mai târziu începuseră luptele.

– Vă rog, încheie ea, *trebuie* să mă lăsaţi să mă mărit cu Joffrey, voi fi o soaţă bună pentru el, o să vedeţi. Voi fi regină, ca şi dumneavoastră, vă promit.

Regina Cersei privi spre ceilalţi.

– Lorzii mei din consiliu, ce credeţi despre rugăminţile ei?

– Biata copilă, murmură Varys. O dragoste atât de sinceră şi nevinovată, Maiestatea Voastră, ar fi crud să i-o refuzaţi... Şi totuşi, ce putem face? Tatăl ei este condamnat. Mâinile lui moi se frecară una de alta într-un gest de neajutorare amară.

– O copilă zămislită din sămânţa unui trădător va găsi că trădarea este ceva cât se poate de natural, zise Marele Maester Pycelle. Acum este o dulceaţă, dar peste zece ani cine ştie ce trădare ar putea pune la cale?

– *Nu,* spuse Sansa înspăimântată. Eu nu, niciodată... Nu l-aş trăda pe Joffrey, îl iubesc, jur că da.

– Oh, câtă sinceritate, făcu Varys. Dar este adevărat ce se spune, că sângele este mai puternic decât orice promisiune.

– Ea-mi aminteşte de mama, nu de tatăl ei, zise încet Lordul Petyr Baelish. Priviţi-o. Părul, ochii. Este imaginea lui Cat, la aceeaşi vârstă.

Regina se uită spre ea, preocupată, dar Sansa încă putea vedea bunătatea oglindindu-se în ochii ei verzi.

– Copilă, rosti ea, dacă aş crede cu adevărat că nu esti ca tatăl tău, nimic nu m-ar bucura mai mult decât să te văd căsătorită cu Joffrey al meu. Ştiu că te iubeşte din tot sufletul. Oftă. Şi totuşi, mă tem că Lordul Varys şi Marele Maester au întru totul dreptate. Sângele vorbeşte. Nu trebuie decât să-mi amintesc cum a asmuţit sora ta lupul împotriva fiului meu.

– Eu nu sunt ca Arya, ripostă Sansa. Ea are sânge de trădător, nu eu. Eu sunt *bună,* întrebaţi-o pe Septa Mordane, vă va spune, nu vreau decât să fiu soaţă credincioasă şi iubitoare pentru Joffrey.

Simţi greutatea privirilor lui Cersei în timp ce regina îi studia chipul.

– Cred că spui adevărul, copilă. Se întoarse spre ceilalţi. Lorzii mei, îmi pare că, dacă şi ceilalţi dintre ai ei ne-ar fi loiali în aceste clipe grele, temerile noastre ar fi potolite.

Marele Maester Pycelle îşi mângâie barba uriaşă şi moale, iar fruntea sa lată era încruntată de atâtea gânduri.

– Lordul Eddard are trei fii.

– Nişte băieţandri, zise Lordul Petyr ridicând din umeri. Eu aş fi mai preocupat de Lady Catelyn şi de Tully.

Regina luă mâna Sansei între palmele ei.

– Copilă, te descurci cu literele?

Sansa dădu din cap agitată. Putea să scrie şi să citească mai bine decât fraţii săi, deşi era neajutorată la socoteli.

– Îmi pare bine să aflu asta. Poate că totuşi mai există speranţe pentru tine şi Joffrey...

– Ce doriţi să fac?

– Trebuie să-i scrii mamei tale şi fratelui mai mare... Cum îl cheamă?

– Robb, spuse Sansa.

– Fără nici o îndoială, vestea despre trădarea tatălui tău va ajunge la ei curând. Ar fi mai bine să afle de la tine. Trebuie să le spui că Lordul Eddard şi-a trădat regele.

Sansa îl voia pe Joffrey cu disperare, însă nu credea că are curajul să scrie ce-i spusese regina.

– Dar el niciodată... eu nu... Maiestatea Voastră, nu ştiu ce să zic...

Regina o mângâie pe palmă.

– Îți vom spune noi ce să scrii, copilă. Lucrul cel mai important este să îi îndemni pe Lady Catelyn şi pe fratele tău să păzească pacea regelui.

– Va fi rău de ei dacă nu fac asta, zise Marele Maester Pycelle. Din dragostea ce le-o porți trebuie să-i îndemni să aleagă calea înțelepciunii.

– Fără îndoială, mama ta se va îngrijora teribil pentru tine, făcu regina. Trebuie să-i spui că eşti bine şi în grija noastră, că eşti tratată cu blândețe şi că avem grijă să nu-ți lipsească nimic. Convinge-i să vină la Debarcaderul Regelui şi să-i jure credință lui Joffrey, când se va urca pe tron. Dacă vor face asta... de ce nu, atunci vom şti că sângele tău este neprihănit, şi când vei ajunge în floarea vârstei tale de femeie, te vei mărita cu regele în Marele Templu al lui Baelor, sub ochii zeilor şi ai oamenilor.

– *...te vei mărita cu regele...* Cuvintele o făcură să respire mai repede, dar Sansa ezită. Poate că... dacă l-aş vedea pe tata, să vorbesc cu el despre...

– Trădare? sugeră Lordul Varys.

– Mă dezamăgeşti, Sansa, zise regina, cu priviri dure ca piatra. Ți-am povestit despre crimele tatălui tău. Dacă eşti pe atât de credincioasă precum spui, de ce să vrei să-l mai vezi?

– Eu... am vrut doar... Sansa îşi simți ochii umezindu-i-se. El nu-i... vă rog, nu a fost... rănit sau... sau?...

– Lordul Eddard nu a fost vătămat, spuse regina.

– Dar... ce se va întâmpla cu el?

– Asta-i o chestiune care rămâne la latitudinea regelui, anunță Marele Maester Pycelle gânditor.

Regele! Sasa îşi alungă lacrimile. Joffrey era acum regele, se gândi ea. Galantul ei prinț nu l-ar vătăma nicicând pe tatăl ei, indiferent ce ar fi făcut acesta. Dacă s-ar duce la el să se roage pentru milostenia lui, era sigură că ar asculta-o. *Trebuia* s-o asculte, doar o iubea, chiar şi regina spusese asta. Joff va fi nevoit să-l pedepsească pe tatăl ei, lorzii aşteptau asta, dar poate că-l va trimitedoar înapoi la Winterfell, sau îl va exila într-unui dintre Oraşele Libere de

dincolo de marea îngustă. Nu va dura decât câțiva ani. Până atunci, ea şi Joffrey se vor fi căsătorit. Odată ce ajungea regină, l-ar fi putut convinge pe Joff să-l aducă înapoi pe tatăl ei şi să-i acorde iertarea.

Numai că... Dacă mama sau Robb ar fi comis ceva nelegiuit, ar chema steagurile sau ar refuza să jure credință, sau *orice* altceva, totul s-ar putea sfârşi prost. Joffrey al ei era bun şi blând, ştia asta în sufletul ei, însă un rege trebuia să fie aspru cu răzvrătiții. Trebuia să-i facă să înțeleagă, *trebuia!*

– Am... am să scriu scrisorile, le spuse Sansa.

Cu un zâmbet la fel de cald ca răsăritul soarelui, Cersei Lanniser se aplecă spre ea şi o sărută moale pe obraz.

– Ştiam eu. Joffrey va fi mândru când am să-i spun ce curaj şi bun-simț ne-ai dovedit astăzi, aici.

În cele din urmă, scrise patru scrisori. Mamei sale, Lady Catelyn Stark, fraților săi de la Winterfell şi mătuşii şi bunicului ei, Lady Lysa Arryn din Errie şi Lordului Hoster Tully de Riverrun. Când termină cu ele, degetele îi erau dureroase şi rigide, pătate cu cerneală. Varys avea sigiliul tatălui ei. Sansa încălzi ceara albă deasupra unei lumânări şi o turnă cu grijă, privind cum eunucul aplică sigiliul cu lupul străvechi al Casei Stark pe fiecare dintre scrisori.

Toate lucrurile lui Jeyne Poole fuseseră luate când Ser Mandon Moore o aduse pe Sansa în turnul înalt din Avanpostul lui Maegor. Se terminase cu bocitul, se gândi ea recunoscătoare. Totuşi, cumva, i se părea totul mai înfrigurat acum, că Jeyne plecase, chiar dacă se aprinsese focul. Trase un scaun mai aproape de vatră, luă una dintre cărțile ei preferate şi se pierdu în poveştile despre Florian şi Jonquil, Lady Shella şi Cavalerul Curcubeu, bravul Prinț Aemon şi dragostea sa nefericită pentru regina fratelui său.

Abia noaptea târziu o fură somnul, iar Sansa îşi dădu seama că uitase să întrebe de sora ei.

JON

– Othor, anunță Ser Jaremy Rykker, nu mai e nici o îndoială. Iar ăsta a fost Jafer Flowers. Întoarse cadavrul cu vârful cizmei, iar fața albă a mortului privi cerul cu ochi albaştri. Au fost oamenii lui Ben Stark, amândoi.

Oamenii unchiului meu, se gândi Jon năucit, îşi aminti cum se rugase să meargă cu ei. *Zei, eram un băiat aşa de necopt. Dacă m-ar fi luat, aş fi putut zace acolo...*

Încheietura dreaptă a lui Jafer se sfârşea într-un ciot de carne sfâşiată şi os rupt între fălcile Nălucii. Mâna sa dreaptă plutea într-un borcan cu oțet, în turnul Maesterului Aemon. Mâna sa stângă, încă întreagă, era la fel de neagră precum mantia.

– Zeii să aibă milă, murmură Bătrânul Urs.

Se săltă de pe bidiviul său, întinzându-i lui Jon hățurile. Dimineața era neobişnuit de caldă; broboane de transpirație şiroiau pe fruntea lată a Lordului Comandant, precum roua pe un pepene. Calul său era nervos, rostogolindu-şi ochii, trăgându-se înapoi de lângă morți, cât de departe îl lăsau frâiele. Jon conduse iapa câțiva paşi mai încolo, luptându-se s-o împiedice s-o rupă la fugă. Cailor nu le plăcea atmosfera din acest loc. De fapt, nici lui Jon.

Câinilor le plăcea cel mai puțin. Nălucă îi condusese pe toți aici; haita de câini se dovedise a fi nefolositoare. Când Bass, dresorul de câini, încercase să-i facă să adulmece urma, după mâna tăiată, parcă înnebuniseră, urlând şi lătrând, luptându-se să fugă. Chiar şi acum mârâiau şi scânceau rând pe rând, trăgând de lese, în vreme ce Chett îi înjura pentru laşitatea lor.

E doar o pădure, îşi spuse Jon, *iar ei sunt doar nişte morți.* Mai văzuse morți şi înainte...

Noaptea trecută visase iarăşi despre Winterfell. Rătăcea prin castelul pustiu, căutându-şi tatăl, coborând în cripte. Numai că, de data asta, visul mersese mai departe ca înainte. Auzea în întuneric scrâşnetul pietrei frecate de piatră. Când se întorsese, văzuse că sarcofagele se deschideau, unul după altul. Pe când regii morți ieşeau clătinându-se din mormintele lor negre şi reci, Jon se trezise în bătăile puternice ale inimii. Chiar şi Nălucă sărise în pat pentru a-l adulmeca pe față, iar Jon nu-şi putuse îndepărta

sentimentul profund de spaimă. Nu mai îndrăznise să se culce. În loc de asta, urcase pe Zid şi se plimbase, neliniştit, până când văzuse prima geană de lumină a zorilor. *N-a fost decât un vis. Sunt frate în Rondul de Noapte acum, nu vreun băietan speriat.*

Samwell Tarly se pitise la rădăcina copacilor, pe jumătate ascuns de cai. Fața lui rotundă avea culoarea laptelui prins. Până acum nu se împleticise încă prin pădure să vomite, dar nici nu privise prea mult la cei morți.

– Nu mă pot uita, şopti el nefericit.

– Trebuie să te uiți, îi spuse Jon, ținându-şi glasul coborât, să nu audă şi ceilalți. Maester Aemon te-a trimis aici să fii ochii lui, nu? La ce bun sunt ochii dacă îi ții închişi?

– Da, însă... sunt aşa un laş, Jon.

Jon îşi puse o mână pe umărul lui Sam.

– Avem doisprezece cercetaşi cu noi, câinii şi pe Nălucă. Nu-ți va face nimeni nici un rău, Sam. Du-te şi uită-te. Prima dată este cel mai greu.

Sam dădu din cap, adunându-şi curajul cu un efort vizibil. Încet, îşi răsuci capul. Ochii i se holbară, însă Jon îl ținu cu mâna, ca să nu se poată întoarce.

– Ser Jaremy, făcu Bătrânul Urs aspru, Ben Stark avea cu el şase oameni când a plecat de la Zid. Unde sunt ceilalți?

Ser Jaremy clătină din cap.

– As da orice să ştiu.

În mod vizibil, pe Mormont nu-l mulțumi răspunsul.

– Doi dintre frații noştri au fost hăcuiți la o aruncătură de băț de Zid, dar cercetaşii tăi nu au auzit nimic. Aşa de rău a ajuns Rondul de Noapte? încă mai căutăm prin pădurile astea?

– Da, lordul meu, însă...

– Mai avem schimburi de gardă?

– Da, avem, dar...

– Acest om are un corn de vânătoare. Mormont arătă spre Othor. Trebuie să cred că a murit fără să sune în el? Sau au surzit şi orbit toți cercetaşii tăi?

Ser Jaremy se zbârli, cu fața întunecată de furie.

– Nu a răsunat nici un corn, lordul meu, pentru că cercetaşii mei l-ar fi auzit. Nu am suficienți oameni să organizez atâtea patrule pe cât aş vrea... iar din clipa în care

Benjen a dispărut, am rămas mai aproape de Zid decât înainte, la ordinele dumneavoastră. Bătrânul Urs mârâi.

– Da. Bine. Fie şi aşa. Făcu un gest nerăbdător. Spune-mi cum au murit.

Ghemuindu-se lângă bărbatul mort pe care-l recunoscuse ca fiind Jafer Flowers, Ser Jaremy îi trase capul, apucându-l de păr. Şuvițele se sfărâmară între degetele lui, uscate ca paiele. Cavalerul înjură şi-i ridică fața cu latul palmei. Pe o parte a gâtului cadavrului se căsca o gaură mare, ca o gură, acoperită de sânge uscat. Numai câteva tendoane albicioase mai țineau capul de gât.

– Asta a fost o secure.

– Da, murmură Dywen, bătrânul pădurar. Poate chiar securea pe care o avea Othor, lordul meu.

Jon îşi simți bucatele de la dejun răscolindu-i-se în stomac, însă strânse din buze şi se forță să privească spre cel de-al doilea hoit. Othor fusese un bărbat uriaş şi urât, iar acum era un cadavru hidos. Nu se vedea nici o secure. Jon şi-l amintea pe Othor; fusese unul dintre iubitorii de cântece deocheate pe când cercetaşii plecau la drum. Zilele lui de triluri se sfârşiseră. Carnea era albicioasă ca laptele peste tot, în afară de mâini. Mâinile-i erau la fel de negre ca ale lui Jafer. Înflorituri de sânge întărit şi crăpat ornau rănile mortale care-l acopereau ca o eczemă, pe piept, vintre şi gâtlej. Totuşi, ochii-i erau încă deschişi. Se holbau la cer, albaştri ca safirele.

Ser Jaremy se ridică.

– Şi barbarii au securi.

Mormont îl încolți.

– Deci continui să crezi că e lucrătura lui Mance Rayder? Aşa de aproape de Zid?

– Cine altcineva, lordul meu?

Jon i-ar fi putut spune. Ştia, ştiau cu toții, însă nici unul dintre ei nu ar fi rostit cuvintele. *Ceilalți sunt nu-mai născociri, o poveste care-i face pe copii să tremure. Dacă ar fi existat vreodată, acum sunt duşi de opt mii de ani.* Numai gândindu-se la asta şi se simți ca un nătărău; era acum un bărbat în toată firea, un frate în negru al Rondului de Noapte, nu băiatul care stătuse cândva la picioarele Bătrânei Nan împreună cu Bran, Robb şi Arya.

Totuşi, Lordul Comandant Mormont pufni.

– Dacă Ben Stark ar fi fost atacat de barbari la o jumătate de zi călare de Castelul Negru, s-ar fi întors după ajutoare, i-ar fi urmărit pe ucigaşi şi prin cele şapte iaduri şi s-ar fi întors la mine cu capetele lor.

– Numai dacă nu cumva a fost şi el măcelărit, insistă Ser Jaremy.

Cuvintele dureau, chiar şi acum. Trecuse atât de mult timp, părea o nebunie să se agate de speranța că Ben Stark mai trăia, însă Jon Snow era încăpățânat.

– A trecut aproape jumătate de an de când Benjen ne-a părăsit, lordul meu, continuă Ser Jaremy. Pădurea-i mare. Barbarii l-ar fi putut ataca oriunde. Aş pune rămăşag că aceştia doi au fost ultimii supraviețuitori din grupul lui, aflați în drum spre noi... Însă duşmanul i-a ajuns înainte să se fi putut pune la adăpostul Zidului. Hoiturile sunt încă proaspete, aceşti oameni nu sunt morți de mai mult de o zi...

– *Nu,* chițcăi Samwell Tarly,

Jon era uluit. Vocea nervoasă şi pițigăiată a lui Sam era ultimul lucru din lume pe care s-ar fi aşteptat să-l audă. Băiatul gras era înspăimântat de ofițeri, iar Ser Jaremy nu era cunoscut pentru răbdarea sa.

– Nu ți-am cerut părerile, băiete, făcu Rykker cu răceală.

– Lasă-l să vorbească, izbucni Jon.

Ochii lui Mormont se plimbau de la Sam la Jon şi invers.

– Dacă flăcăul are ceva spus, am să-l ascult. Vino mai aproape, băiete. Nu te putem vedea din spatele cailor.

Sam trecu de Jon şi de bidivii, transpirând din greu.

– Lordul meu... n-ar putea fi vorba de o zi... Priviți... sângele.

– Da? Mormont se încruntă nerăbdător. Sângele, ce-i cu el?

– Îşi udă scutecele la vederea lui, strigă Chett, iar cercetaşii hohotiră.

Sam îşi şterse transpirația de pe frunte.

– Puteți... puteți vedea acolo unde Nălucă... lupul străvechi al lui Jon... puteți vedea cum i-a smuls brațul, şi totuşi ciotul nu a sângerat, uitați... Dădu din mână. Tatăl meu... L... Lordul Randyll, m-a obligat să mă uit cum jupuia animale câteodată, când... după... Sam scutură din cap dintr-o parte în alta, iar obrajii îi tremurau. Acum, că se uitase la hoituri, nu mai părea să-şi ferească privirea. Dacă

ar fi fost omorâți nu de mult… sângele ar curge încă, domnii mei. Mai târziu… mai târziu s-ar închega, precum o… o piftie, gros şi… şi… Arăta de parcă i-ar fi venit să vomite. Acest om… uitați-vă la încheietură, este complet…. *sfărâmicioasă…* uscată… ca…

Jon îşi dădu imediat ce voia Sam să spună. Putea vedea venele sfâşiate de la încheietura mortului, ca nişte viermi de fier în carnea albă. Sângele-i era ca un praf negru. Totuşi, Jaremy Rykker era de neînduplecat.

– Dacă ar fi morți de mai mult de o zi, ar fi umflați de acum, băiete. Nici măcar nu put.

Dywen, bătrânul pădurar noduros, care se lăuda că putea mirosi când se apropiau zăpezile, se strecură mai aproape de cadavre şi adulmecă.

– Ei bine, nu-s ca nişte panseluțe, însă… Lordul meu, are dreptate aici. Nu se simte putoare de hoit.

– Nu… nu putrezesc, remarcă Sam, iar degetul său grăsuliu tremură numai puțin. Uitați-vă acolo… nu-s larve… ori… ori… viermi sau altceva… au zăcut aici, în pădure, însă nu… nu au fost sfâşiați sau mâncați de animale… numai Nălucă… altfel ar fi…. ei sunt…

– Neatinşi, zise Jon încet. Iar Nălucă este altfel. Câinii şi caii nu se apropie de ei.

Cercetaşii schimbară priviri între ei; puteau vedea că aşa era, fiecare dintre ei. Mormont se încruntă, privind de la hoituri la câini.

– Chett, adu dulăii mai aproape.

Chett se strădui cât putea, înjurând, smucind de lese, dând fiecărui animal câte un sărut cu vârful cizmei. Majoritatea câinilor scheunară şi se aşezară. Încercă să tragă de unul. Cățeaua rezistă, hămăind şi zbătându-se de parcă ar fi încercat să scape de zgardă. În cele din urmă se repezi la el. Chett scăpă lesa şi se dădu îndărăt. Câinele sări peste el şi dispăru între copaci.

– Nu… nu-i deloc bine, spuse Sam Tarly cu sinceritate. Sângele… sunt urme de sânge pe haine, iar… iar carnea lor, uscată şi tare, însă… nici o bucată pe pământ ori… În altă parte. Cu aceste… aceste…. Sam se forță să înghită, apoi inspiră adânc. Cu aceste *răni…* răni îngrozitoare… ar trebui să fie sânge peste tot. Nu-i aşa? Dywen îşi supse dinții.

– Poate că nici nu au murit aici. Poate că cineva i-a adus

aici şi i-a lăsat ca să-i găsim noi. Ca un soi de avertisment. Bătrânul pădurar se uită suspicios în jos. Şi poate că sunt eu un smintit, dar nu ştiu ca Othor să fi avut vreodată ochii albaştri.

Ser Jaremy părea uimit.

– Nici Flowers, se răsti el, întorcându-se să se uite la mort.

Peste pădure se lăsă liniştea. Pentru o clipă, tot ce se mai auzea era doar respirația întretăiată a lui Sam şi sunetele umede scoase de Dywen, care-şi sugea dinții. Jon se ghemui lângă Nălucă.

– *Ardeți-i,* şopti cineva, unul dintre cercetaşi – Jon n-ar fi putut spune cine.

– Da, să-i ardem, îndemnă o a doua voce.

Bătrânul Urs scutură din cap cu încăpățânare.

– Nu încă. Vreau ca Maester Aemon să-i examineze, îi ducem înapoi la Zid.

Unele ordine erau mai uşor de dat decât de îndeplinit, înveliră morții în mantiile lor, dar când Hake şi Dywen încercară să urce unul pe cal, animalul se agită, nechezând şi cabrându-se, lovind cu copitele, ba chiar îl muşcă pe Ketter când acesta alergă să dea o mână de ajutor. Cercetaşii nu avură mai mult noroc cu ceilalți bidivii; nici chiar cel mai liniştit dintre ei nu voia să care o astfel de povară. În cele din urmă, fură nevoiți să taie crengi şi să confecționeze tărgi rudimentare pentru a târî cadavrele înapoi, pe jos. Era deja trecut de amiază când o luară spre casă.

– Să scotociți pădurile astea, îi porunci Mormont lui Ser Jaremy când se puseră în mişcare. Fiecare copac, bolovan, toate tufele şi fiecare bucată de pământ pe o rază de zece leghe de aici. Folosiți toți oamenii pe care îi aveți, iar dacă nu aveți destui, luați vânători şi pădurari de la administratori. Dacă Ben şi ceilalți mai sunt pe aici, morți sau vii, vreau să fie găsiți. Iar dacă mai este şi altcineva prin păduri, vreau să ştiu şi asta. Trebuie să-i urmăreşti şi să pui mâna pe ei, vii, dacă este posibil. S-a înțeles?

– Da, lordul meu, zise Ser Jaremy. Se va face.

După asta, Mormont călări în tăcere. Jon venea în apropierea lui; ca servitor al Lordului Comandant, acolo îi era locul. Ziua era cenuşie şi umedă, înnorată, acel fel de zi care te făcea să-ți doreşti să înceapă să plouă. Nici o adiere de vânt nu tulbura pădurea; aerul apăsa umed şi greu, iar

hainele lui Jon i se lipiseră de piele. Era cald. Mult prea cald. Zidul lăcrima din greu, cum făcuse zile în şir, iar uneori Jon îşi închipuia că se micşora.

Bătrânii numeau vremea asta *duhul verii* şi ziceau că însemna că anotimpul îşi lăsa, în cele din urmă, nălucile. După asta, putea veni frigul, avertizau ei, iar o vară îndelungată însemna întotdeauna o iarnă lungă. Vara aceasta dura de zece ani; Jon era un bebeluş la sânul mamei lui când începuse.

Nălucă goni împreună cu ei o vreme, iar apoi se făcu nevăzut printre copaci. Fără lupul străvechi, Jon se simţea aproape dezgolit. Se pomeni privind îngrijorat la fiecare umbră. Fără veste, se gândi din nou la poveştile pe care obişnuia să le depene Bătrâna Nan când era băiat, la Winterfell. Aproape că putea auzi iarăşi vocea ei, la fel şi zăngănitul acelor ei. *În bezna aceea. Ceilalţi veniră călare,* obişnuia să spună ea, coborându-şi glasul din ce în ce mai mult. *Erau reci şi morţi şi urau fierul şi focul şi atingerea soarelui şi fiecare vieţuitoare cu sânge cald în vene. Avanposturile şi oraşele şi regatele oamenilor căzură toate înaintea lor, pe când goneau spre sud pe caii lor morţi şi albi, conducând măcelul. Îşi hrăneau servitorii morţi cu carnea puilor de om...*

Când avu o primă privelişte a Zidului înălţându-se peste crengile unui stejar bătrân şi gârbovit, Jon se simţi uşurat. Mormont îşi struni brusc calul şi se ridică în şa.

– Tarly, latră el, vino aici.

Jon văzu un început de spaimă oglindindu-se pe faţa lui Sam pe când se moşmondea pe iapa lui; fără nici o îndoială, se gândea că dăduse de necaz.

– Eşti gras, dar nu eşti prost, băiete, îi spuse Bătrânul Urs aspru. Te-ai descurcat bine acolo. Şi tu, Snow.

Sam se împurpura la faţă, o nuanţă vie, şi i se împletici limba în gură când încercă să răspundă cu politeţe. Jon trebui să zâmbească.

Când ieşiră dintre copaci, Mormont îşi struni micul său bidiviu încăpăţânat, aducându-l la trap. Nălucă îşi făcu apariţia ieşind din pădure, lingându-şi ghearele şi botul înroşite de sângele prăzii. Departe, sus, oamenii de pe Zid văzură coloana apropiindu-se. Jon auzi chemarea profundă, guturală, a cornului mare al comandantului de schimb,

răsunând de la distanță; o singură notă prelungă, care străbătu copacii şi se reverberă în gheață.

UUUUUUUoooooooooooooooooooooo.

Sunetul se pierdu încet, în tăcere. Un singur semnal anunța întoarcerea cercetaşilor, iar Jon se gândi: *în cele din urmă, tot am fost cercetaş pentru o zi. Orice s-ar întâmpla, asta nu mi-o pot lua.*

Bowen Marsh aştepta la prima poartă când îşi conduceau bidiviii prin tunelul înghețat. Lordul Administrator era roşu la față şi agitat.

– Lordul meu, se repezi el la Mormont, deschizând zăvoarele de fier, a venit o pasăre, trebuie să mă urmați imediat.

– Ce-i, omule? făcu Mormont indispus.

În mod bizar, Marsh privi spre Jon înainte de a-i răspunde.

– Maesterul Aemon are scrisoarea. Vă aşteaptă în sera dumneavoastră.

– Foarte bine. Jon, ai grijă de calul meu şi spune-i lui Ser Jaremy să pună morții într-o magazie, până ce Maester va avea timp să se ocupe de ei.

Pe când îşi duceau caii înapoi la grajd, Jon începu să aibă senzația neplăcută că oamenii îl priveau. Ser Alliser Thorne îi antrena pe băieții săi în curte, dar se opri să se holbeze la el cu un zâmbet întipărit pe buze. Donai Noye, cel cu un singur braț, stătea în pragul uşii armureriei.

– Zeii fie cu tine, Snow, strigă el.

Ceva nu-i bine, se gândi Jon. *Ceva nu este deloc bine.*

Morții fură duşi într-una dintre magaziile de la baza zidului, o cămară întunecoasă şi rece, săpată în gheață, şi folosită pentru păstrarea cărnii şi a grânelor şi, uneori, chiar şi a berii. Jon se îngriji ca bidiviul lui Mormont să fie hrănit şi adăpat şi țesălat înainte de a se ocupa de al său. După aceea îşi căută prietenii. Grenn şi Broscoiul erau de gardă, însă îl găsi pe Pyp în sala de mese.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Pyp îşi coborî vocea.

– Regele a murit.

Jon era uluit. Robert Baratheon i se păruse bătrân şi gras când vizitase Winterfell, dar arăta destul de sănătos şi nici nu se vorbise despre vreo boală a lui.

– De unde stii?

– Unul dintre străjeri l-a auzit pe Clydas citindu-i scrisoarea Maesterului Aemon. Pyp se aplecă spre el. Jon, îmi pare rău. Era prietenul tatălui tău, nu?

– Erau ca frații, cândva.

Jon se întrebă dacă Joffrey îl va păstra pe tatăl său ca Mână a Regelui. Dar nu părea probabil. Asta însemna că Lordul Eddard se va reîntoarce la Winterfell, la fel ca surorile sale. S-ar putea chiar să i se dea voie să-i viziteze, cu permisiunea Lordului Mormont. Va fi bine să vadă din nou rânjetul Aryei şi să vorbească cu tatăl său. *Îl voi întreba de mama mea,* se hotărî el. *Acum sunt bărbat, a venit vremea să-mi spună. Chiar dacă a fost o târfă, nu-mi pasă, vreau să ştiu.*

– Am auzit că Hake spune că morții erau oamenii unchiului tău, zise Pyp.

– Da, răspunse Jon. Doi din cei şase pe care i-a luat cu el. Sunt morți de multă vreme numai că... hoiturile sunt ciudate.

– Ciudate? Pyp era mort de curiozitate. Cât de ciudate?

– O să-ți povestească Sam. Jon nu voia să vorbească despre asta. Ar trebui să văd dacă nu cumva Bătrânul Urs are nevoie de mine.

Plecă singur spre Turnul Lordului Comandant, apăsat de un simțământ ciudat de nelinişte. Frații de gardă îl priviră solemn când se apropie.

– Bătrânul Urs este în seră, îl anunță unul dintre ei. Te căuta.

Jon dădu din cap. Ar fi trebuit să se ducă la el direct de la grajd. Urcă grăbit treptele. *Vrea vin sau foc în vatra, asta-i tot,* îşi spuse el.

Când intră în seră, corbul lui Mormont țipă. *Porumb!* croncăni pasărea. *Porumb! Porumb! Porumb!*

– Să nu-l crezi, tocmai i-am dat de mâncare, mormăi Bătrânul Urs. Era aşezat lângă fereastră, citind o scrisoare. Adu-mi o cupă cu vin şi toarnă-ți şi tu una.

– Pentru mine, lordul meu?

Mormont îşi ridică ochii din scrisoare pentru a se holba la Jon. În privirea lui se vedea mila; o putea simți, chiar.

– M-ai auzit doar.

Jon turnă cu o grijă exagerată, aproape fără să-şi dea seama ce făcea. Când cupele vor fi umplute, nu va mai avea

altă posibilitate decât să se confrunte cu mesajul din scrisoare. Şi, foarte repede, fură umplute.

– Şezi, băiete, îi porunci Mormont. Bea. Jon rămase în picioare.

– E vorba de tata, nu?

Bătrânul Urs bătu cu un deget în scrisoare.

– Tatăl tău şi regele, hârâi Mormont. N-am să te mint, sunt veşti triste. N-am crezut niciodată că voi mai apuca încă un rege, nu la vârsta mea, cu Robert la jumătatea anilor mei, puternic ca un taur. Luă o înghițitură de vin. Se spunea că regelui îi plăcea să vâneze. Lucrurile care ne plac ne vatămă de fiecare dată, băiete. Să-ți aminteşti asta. Fiului meu îi plăcea de tânăra sa soție. O femeie uşuratică. Dacă n-ar fi fost ea, nu s-ar fi gândit niciodată să-i vândă pe braconierii aceia. Jon abia dacă putea urmări ce spunea.

– Lordul meu, nu înțeleg. Ce s-a întâmplat cu tatăl meu?

– Ți-am spus să şezi, mormăi Mormont. *Şezi,* țipă şi corbul. Şi bea, afurisitule. Este un ordin, Snow.

Jon se aşeză şi sorbi din vin.

– Lordul Eddard a fost aruncat în închisoare. Este acuzat de trădare. Se spune că a complotat împreună cu frații lui Robert ca să-l împiedice pe Prințul Joffrey să urce pe tron.

– Nu, spuse Jon imediat. Nu poate fi aşa. Tatăl meu nu l-ar fi trădat niciodată pe rege!

– Poate că aşa este, zise Mormont, nu am căderea să judec asta. Nici tu.

– Dar este o *minciună,* insistă Jon.

Cum se puteau gândi că tatăl lui era un trădător, înnebuniseră oare cu toții? Lordul Eddard Stark nu s-ar fi dezonorat niciodată... nu-i aşa?

A zămislit un bastard, şopti un glăscior înlăuntrul lui. *Unde-i onoarea aici? Iar mama ta, ce-i cu ea? Nici măcar nu-i pronunță numele.*

– Lordul meu, ce se va întâmpla cu el? îl vor omorî?

– Despre asta n-aş putea spune nimic, băiete. Vreau să trimit o scrisoare. Îi ştiam pe unii dintre consilierii regelui. Bătrânul Pycelle, Lordul Stannis, Ser Barristan... Indiferent ce a făcut tatăl tău, sau ce n-a făcut, rămâne un mare lord. Ar trebui să i se permită să se îmbrace în negru şi să ni se alăture. Numai zeii ştiu, avem nevoie de oameni cu priceperea Lordului Eddard.

Jon ştia că altor oameni acuzaţi de trădare li se dăduse voie să-şi răscumpere onoarea pe Zid, în zilele de demult. De ce nu şi Lordului Eddard? Tatăl său, *aici.* Era un gând straniu, ciudat de neliniştitor. Ar fi fost o nedreptate uriaşă să fie lăsat fără titlul de lord de Winterfell şi forţat să se îmbrace în negru, dar asta însemna că rămânea în viată...

Ar permite Joffrey asta? Şi-l aminti pe prinţ la Winterfell, de felul în care-şi bătuse joc de Rob şi de Ser Rodrik, în curte. Jon nici nu fusese băgat în seamă; bastarzii nu erau demni nici măcar de dispreţul său.

– Lordul meu, oare nu v-ar asculta regele?

Bătrânul Urs dădu din umeri.

– Un rege-copil... Îmi închipui că ascultă, mai degrabă, de maică-sa. Ce păcat că piticul nu-i cu ei. Este unchiul băietanului şi a văzut ce nevoi avem, când ne-a vizitat. N-a fost bine că mama ta l-a luat în captivitate...

– Lady Stark nu este mama mea, îi reaminti Jon tăios. Tyrion Lannister îi fusese prieten. Dacă Lordul Lddard era ucis, ea ar fi fost la fel de vinovată ca regina. Lordul meu, dar ce-i cu surorile mele? Arya şi Sansa erau cu tata, ştiţi...

– Pycelle nu pomeneşte nici un cuvânt de ele, dar, fără nici o îndoială, sunt tratate cu blândeţe. Am să-l întreb despre ele când îi voi scrie. Nici nu s-ar fi putut întâmpla într-un moment mai rău ca ăsta. Regatul n-a avut niciodată atâta nevoie de un rege puternic... Ne aşteaptă zile întunecate şi nopţi reci, simt asta în oase... Îi adresă o privire speculativă. Sper că nu te gândeşti să faci vreo prostie, băiete?

E tatăl meu, ar fi vrut Jon să spună, dar ştia că Mormont nu voia să audă aşa ceva. I se uscase gâtul. Se forţă să mai ia o înghiţitură de vin.

– Datoria ta este aici, acum, îi reaminti Lordul Comandant. Viaţa ta anterioară s-a sfârşit când te-ai îmbrăcat în negru. Corbul repetă cu un glas cavernos: *Negru.* Mormont nici nu-l băgă în seamă. Indiferent ce fac acolo, la Debarcaderul Regelui, nu-i treaba noastră. Cum Jon nu răspunse, bătrânul îşi termină vinul şi zise: Poţi să pleci acum. Nu mai am şi alte nevoi pentru astăzi. Mâine m-ai putea ajuta să scriu scrisoarea aceea.

Jon nu-şi amintea când se ridicase şi plecase din seră. Următorul lucru de care fu conştient era că tocmai cobora

treptele din turn, gândindu-se: *Este vorba despre tatăl meu, surorile mele, cum să nu mă privească şi pe mine?*

Afară, unul dintre străjeri se uită la el şi-i spuse:

– Fii tare, băiete. Zeii sunt cruzi. *Ei ştiu,* îşi dădu Jon seama.

– Tatăl meu nu este trădător, răspunse el scorțos.

Chiar şi cuvintele i se opriseră în gât, de parcă ar fi vrut să-l sufoce. Vântul se întețea şi în curte părea că se făcuse mai frig decât atunci când venise. Spiritul verii se retrăgea către culcuş.

Restul după-amiezii trecu precum un vis. Jon nu ar fi putut spune unde se dusese, ce făcuse sau cu cine vorbise. Nălucă era cu el, asta ştia. Prezența tăcută a lupului străvechi îl liniştea. *Fetele n-au nici măcar asta,* se gândi el. *Lupii lor le-ar fi putut ajuta să fie în siguranță, însă Lady e moarta, iar Nymeria dispărută şi ele sunt singure.*

Când soarele apuse, dinspre nord începu să bată vântul. Jon îi putea auzi vuietul lovind Zidul şi meterezele înghețate, când se duse în sala de mese pentru cină. Hobb gătise o tocană de căprioară, cu orz, ceapă şi morcovi. Când turnă o porție în plus în farfuria lui John şi-i dădu un colț crocant de pâine, îşi dădu seama ce însemna asta. *Ştie.* Privi în sală şi văzu capete întorcându-se în grabă, priviri plecate din politețe. *Ştiu cu toții.*

Prietenii i se alăturară.

– I-am cerut septonului să aprindă o lumânare pentru tatăl tău, îi povesti Matthar. E o minciună, ştim cu toții că este o minciună.

– Chiar şi *Grenn* ştie că este o minciună, se băgă Pyp. Grenn dădu din cap, iar Sam îl prinse de braț.

– Eşti fratele meu acum, iar el este şi tatăl meu atunci, zise băiatul cel gras. Dacă vrei să mergi la copacul inimii şi să te rogi vechilor zei, vin cu tine.

Copacii inimii erau dincolo de Zid, dar ştia ce voia Sam să spună. *Sunt frații mei,* se gândi. *La fel de mult ca Robb şi Bran şi Rickon...*

Iar apoi se auzi un hohot de râs, ascuțit şi crud ca un bici, şi vocea lui Ser Alliser Thorne:

– Nu numai bastard, dar bastardul unui *trădător,* le spunea el celor din jurul său.

Într-o clipă, Jon sări peste masă cu un pumnal în mână.

Pyp încercă să-l prindă, dar el îşi trase piciorul şi goni pe masă, lovind castronul din mâinile lui Ser Alliser.

Tocana se împrăştie peste tot, pătându-i pe fraţi. Thorne se dădu înapoi. Oamenii strigau, însă Jon Snow nu-i mai auzea. Se repezi cu pumnalul la faţa lui Ser Alliser, pentru a lovi ochii aceia reci, de onix, însă Sam se aruncă între ei, iar înainte ca Jon să apuce să se mişte, Pyp îi sări în spate, agăţându-se ca o maimuţă, Grenn îl apucă de braţe, în vreme ce Broscoiul îi smulse pumnalul dintre degete.

Târziu de tot, după ce-l duseseră în chilia sa, Mormont veni să-l vadă, cu corbul pe umăr.

– Ţi-am spus să nu faci nici o prostie, băiete, zise Bătrânul Urs. *Băiete,* imită pasărea. Mormont dădu din cap, dezgustat. Şi când te gândeşti că-mi pusesem mari speranţe în tine.

Îi luară pumnalul şi sabia şi-i spuseră să nu-şi părăsească chilia până ce nu decideau ofiţerii de rang înalt ce era de făcut cu el. Apoi puseră o strajă la uşa lui, să fie siguri că aşa va face. Prietenilor săi nu li se dădu voie să-l viziteze, însă Bătrânul Urs se înduioşa şi-i permise să-l ţină pe Nălucă la el, aşa că nu era singur cuc.

– Tatăl meu nu este trădător, îi spuse el lupului străvechi după ce plecară ceilalţi. Nălucă îl privi în tăcere. Jon se aşeză cu spatele sprijinit de perete, cu mâinile în jurul genunchilor, şi se uită la lumânarea de lângă patul său îngust. Flacăra tremură şi pâlpâi, iar umbrele crescură în jurul său. Încăperea părea că devine tot mai întunecată şi mai rece. *Nu voi dormi în noaptea asta,* se gândi Jon.

Totuşi, trebuie că aţipise. Când se trezi, avea picioarele amorţite şi strânse, iar lumânarea arsese demult.

– Nălucă, ce-i? întrebă el şoptit. Lupul străvechi îşi răsuci capul şi privi în jos, spre el, dezvelindu-şi colţii cu un mârâit mut. *Oare nu cumva înnebunise?* se întrebă Jon. Sunt eu, Nălucă, murmură el, încercând să pară că nu-i era teamă. Totuşi, tremura violent. De când se făcuse aşa de frig?

Nălucă plecă de lângă uşă. Acolo unde scrijelise lemnul erau urme adânci. Jon îl privi cu o îngrijorare crescândă.

– E cineva acolo, nu-i aşa? şopti el.

Ghemuindu-se, lupul străvechi se târî îndărăt, blana albă ridicându-i-se pe spate. *Străjerul,* se gândi el, *au lăsat un om să păzească la uşă, iar Nălucă îl adulmecă prin lemn, asta-i*

tot, încet, se ridică în picioare. Tremura incontrolabil, dorindu-şi să fi avut încă sabia. Din trei paşi repezi ajunse la uşă. Puse mâna pe clanță şi trase spre interior. Scârțâitul balamalelor aproape că-l făcu să sară.

Paznicul era căzut lat, parcă fără nici un os întreg, pe treptele înguste, uitându-se spre el. Uitându-se *în sus* spre el, deşi zăcea pe burtă. Capul îi fusese răsucit complet.

Nu se poate, îşi zise Jon. *Acesta-i Turnul Lordului Comandant, este păzit zi şi noapte, aşa ceva nu se poate întâmpla, visez, am un coşmar.*

Nălucă se strecură dincolo de el, ieşind pe uşă. Lupul începu să urce pe trepte, se opri, apoi privi spre Jon. Atunci auzi sunetul; scrâşnetul stins al unei cizme pe piatră, zgomotul unui zăvor tras. Sunetele veneau de deasupra. Dinspre camerele Lordului Comandant.

Poate că era un coşmar, însă nu visa.

Sabia străjerului era încă în teacă. Jon îngenunche şi o trase afară. Duritatea oțelului îi dădu putere. Urcă pe trepte. Nălucă păşea fără zgomot înaintea lui. La fiecare cotitură a scării se mişcau umbrele. Jon se furişă îngrijorat, încercând fiecare umbră suspectă cu vârful sabiei.

Dintr-odată izbucni țipătul corbului lui Mormont. *Porumb,* țipa pasărea. *Porumb, porumb, porumb, porumb, porumb.* Nălucă țâşni, iar Jon se luă în goană după el. Uşa de la sera lui Mormont era dată într-o parte. Lupul străvechi se aruncă înainte. Jon se opri în prag, cu sabia în mână, oferindu-şi răgaz pentru acomodarea ochilor. Draperiile grele fuseseră trase la fereastră, iar bezna era neagră precum cerneala.

– *Cine-i acolo?* strigă el.

Atunci văzu o umbră între umbre, alunecând spre uşa interioară care dădea în chilia de dormit a lui Mormont, un contur uman, complet negru, înfăşurat în mantie şi cu gluga trasă... Însă sub glugă, ochii-i luceau cu o strălucire albastră, înghețată...

Nălucă sări. Om şi lup se rostogoliră pe podea împreună, fără ca vreunul să strige sau să mârâie, rostogolindu-se, lovindu-se de un scaun, răsturnând o masă încărcată cu hârtii. Corbul lui Mormont dădea din aripi deasupra. *Porumb, porumb, porumb, porumb...* Jon se simți la fel de orb ca Maester Aemon. Rămânând cu spatele la perete, se furişă spre fereastră şi trase jos draperia. Lumina lunii inundă

sera. Văzu mâini negre îngropate în blana albă, degete negre, umflate, strângându-se în jurul gâtului lupului străvechi. Nălucă se zbătea şi se smucea, bătând aerul cu picioarele, însă nu se putea elibera.

Jon nu mai avea timp să se teamă. Se aruncă înainte, strigând, lovind cu sabia cu toată puterea sa. Oțelul trecu prin mânecă şi piele şi os, însă sunetul produs era cumva *altfel.* Mirosul care-l năpădi era atât de neobişnuit şi de rece, încât aproape că se sufocă. Văzu brațul şi mâna la podea, degetele negre fremătând într-o baltă de lumină lunară. Nălucă se eliberă de cealaltă mână şi se retrase, cu limba roşie atârnându-i din bot.

Bărbatul cu glugă îşi ridică fața albă ca luna, iar Jon lovi fără nici o ezitare. Sabia îl spintecă pe intrus până la os, tăindu-i jumătate din nas şi deschizându-i o gaură dintr-un obraz în altul, sub ochii aceia, ochii, ochii precum stelele albastre care ardeau.

Jon recunoscu acel chip. *Otbor,* se gândi el, trăgându-se înapoi. *Zei, dar e mort, e mort, l-am văzut mort.*

Simți ceva râşcâindu-i glezna. Degetele negre îi zgâriau călcâiul. Brațul i se cățăra pe picior, rupând lâna şi carnea. Urlând de scârbă, Jon smulse degetele de pe picior cu vârful sabiei şi azvârli mâna cât colo. Rămase tremurând, iar degetele se deschideau şi se închideau.

Cadavrul se târa înainte. Nu cursese deloc sânge. Cu un singur braț şi cu fața aproape tăiată în două, părea să nu fie afectat de nimic. Jon îşi împinse înainte sabia lungă.

– Du-te! porunci el, cu vocea devenită un scrâşnet.

Porumb, țipă corbul, *porumb, porumb.* Brațul tăiat se răsuci în mâneca sfâşiată, un şarpe alb cu cinci capete, ca degete. Nălucă se năpusti şi o strânse între colți. Oasele pocniră. Jon reteză gâtul cadavrului, simți oțelul lovind adânc şi năprasnic. Othor cel mort se lovi de el, doborându-l la pământ.

Lui Jon i se tăie respirația când masa răsturnată îl lovi între omoplați. Sabia, unde era sabia? îşi pierduse afurisita de *sabie!* Când deschise gura să strige, arătarea îi înfipse degetele negre în gură. Sufocându-se, încercă să le scoată, însă omul mort era prea greu. Mâna se îndesă şi mai adânc pe gâtul său, rece ce gheața, sufocându-l. Fața hoitului se lipi de a sa, acoperindu-i întregul câmp vizual. Ochii-i erau

acoperiți de promoroacă, ' scânteind albaştri. Jon zgârie carnea rece cu unghiile şi lovi picioarele arătării. Încercă să muşte, încercă să lovească, încercă să respire...

Şi, dintr-odată, apăsarea cadavrului dispăru, iar degetele-i fură smulse de pe gât. Jon se rostogoli, fornăind şi tremurând. Nălucă se năpustise din nou. Privi cum lupul străvechi îşi îngroapă colții în pântecul arătării şi cum începe să sfâşie şi să rupă. Privi, numai pe jumătate conştient, zăbovind multă vreme până ce-şi aminti să-şi caute sabia...

...şi-l văzu pe Lordul Mormont, gol şi buimăcit de somn, stând în pragul uşii, ținând în mână o feştilă cu ulei. Sfâşiat şi fără degete, brațul se târa pe podea răsucindu-se spre el.

Jon încercă să strige, însă vocea-i pierise. Clătinându-se pe picioare, lovi brațul azvârlindu-l cât colo şi înşfacă lampa dintre degetele Bătrânului Urs. Flacăra tremură şi aproape că se stinse. *Arzi!* croncăni corbul. *Arzi, arzi, arzi!*

Răsucindu-se, Jon văzu draperiile pe care le smulsese de la fereastră. Azvârli lampa cu toată forța în mijlocul pânzei mototolite. Metalul scrâşni, geamul se sparse, uleiul se împrăştie, iar draperia izbucni în flăcări cu *ummmffff!* puternic. Căldura care-i lovi fața i se păru mai dulce decât orice sărut pe care-l primise vreodată. – Nălucă! țipă el.

Lupul străvechi se smulse şi veni la el, pe când arătarea se chinuia să se ridice, şerpi întunecați risipindu-i-se din burta sfâşiată. Jon înfipse mâna în flăcări, apucă draperia arzândă şi biciui omul mort cu ea. *Să ardă,* se rugă el, pe când țesătura năpădi cadavrul. *Zei, vă rog, vă rog, lăsați-l să ardă.*

BRAN

Karstarkşii sosiră într-o dimineaţă rece şi cu vânt, aducând de la castelul lor, de la Karhold, trei sute de călăreţi şi aproape două mii de pedestraşi. Vârfurile de oţel ascuţit ale suliţelor licăreau în lumina palidă a soarelui pe când coloana se apropia. Un bărbat păşea înaintea lor, bătând un ritm de marş lent, grav, la o tobă mai mare decât el, *bum, bum, bum.*

Bran îi privi cum veneau, aşezat într-un turn de pază de deasupra zidului exterior, uitându-se printr-unul dintre ochii de bronz ai lui Maester Luwin, căţărat pe umerii lui Hodor. Lordul Rickard însuşi îi conducea, cu fiii săi, Harrion, Eddard şi Torrhen, călărind lângă el sub flamurile negre ca noaptea, cu blazonul de raze albe al Casei lor. Bătrâna Nan spunea că aveau sânge de Stark în vene, de sute de ani, însă lui Bran nu i se părea că arătau ca şi cei din familia Stark. Erau bărbaţi masivi şi aprigi, cu feţele acoperite de bărbi dese, părul purtat în plete care le ajungeau până pe umeri. Mantiile lor erau făcute din piele şi blănuri de urs şi focă sau lup.

Ştia că erau ultimii. Ceilalţi lorzi erau deja aici, cu armatele lor. Bran tânjea să călărească printre ei, să vadă casele de iarnă pline până la refuz, mulţimile fremătătoare în piaţă, în fiecare dimineaţă, străzile brăzdate şi frământate de roţi şi de copite. Însă Robb îi interzisese să părăsească castelul.

– Nu avem oameni în plus care să te păzească, îi explicase fratele său.

– Am să-l iau pe Vară, se împotrivise Bran.

– Nu te juca cu mine, Bran, zisese Robb. Ştii foarte bine asta. Acum două zile unul dintre oamenii Lordului Bolton l-a înjunghiat pe unul de-al Lordului Cerwyn, la Buşteanul Fumegând. Mama m-ar jupui de viu dacă aş permite să fii pus în primejdie.

Folosise glasul lui Robb Lordul când îi spusese asta; Bran ştia că asta însemna că nu mai încăpeau nici un fel de discuţii. Era din cauza a ceea ce se petrecuse în pădurea lupilor. Amintirea încă îi mai stârnea vise oribile. Fusese la fel de neajutorat ca un bebeluş, neputându-se apăra mai bine ca Rickon. Ba nici cât el... Rickon, cel puţin, i-ar fi lovit.

Asta îl ruşina. Era cu numai câțiva ani mai mic decât Robb; dacă fratele său era aproape bărbat, tot aşa era şi el. Ar fi trebuit să fie capabil să se protejeze.

Acum un an *înainte,* ar fi vizitat oraşul chiar dacă asta ar fi însemnat să se cațere pe ziduri. În acele zile ar fi putut alerga pe scări, să încalece şi să descalece singur de pe poneiul său, să-şi mânuiască sabia de lemn suficient de bine încât să-l trântească în mocirlă pe Prințul Tommen. Acum nu putea decât să privească, uitându-se prin tubul cu lentile al lui Maester Luwin. Maester îl învățase semnificația tuturor flamurilor: pumnul înzăuat al Gloverilor, argintiu pe stacojiu; ursul negru al lui Lady Mormont; bărbatul jupuit care-l reprezenta pe Roose Bolton de la Dreadfort; un elan pentru Hornwood; o secure de luptă pentru Cerwyni; trei molizi pentru Tallhart; şi blazonul de temut al Casei Umber, un uriaş urlând în lanțurile spulberate.

Foarte curând se obişnui şi cu chipurile, când lorzii şi fiii lor şi cavalerii vasali sosiră la Winterfell pentru ospăț. Nici chiar Marea Sală nu era destul de mare pentru a-i aşeza pe toți o dată, aşa că Robb îi primi pe fiecare dintre stegarii lui principali, unul câte unul. Lui Bran i se dădea întotdeauna locul de onoare, de-a dreapta fratelui său. Unii dintre lorzii-stegari îi aruncau priviri ciudate pe când şedea acolo, de parcă s-ar fi întrebat cu ce drept un băiețandru era aşezat deasupra lor, şi mai era şi olog.

– Câți sunt acum? îl întrebă Bran pe Maester Luwin, pe când Lordul Karstark şi fiii săi trecură printre porțile de la zidul exterior. <

– Douăsprezece mii de oameni sau pe aproape, nu mai contează.

– Câți cavaleri?

– Destul de puțini, zise Maester cu un aer nerăbdător. Ca să ajungi cavaler, trebuie să stai de veghe în sept şi să fii uns cu cele şapte uleiuri pentru a-ți sfinți jurămintele, în nord, numai câteva din marile Case păstrează cultul celor Şapte. Restul îi venerează pe vechii zei şi nu numesc cavaleri... Însă aceşti lorzi şi fiii lor şi oamenii lor nu sunt mai puțin impunători sau mai puțin loiali şi onorabili. Valoarea unui bărbat nu este indicată de particula *ser* pusă înaintea numelui său. Aşa cum ți-am spus de sute de ori înainte.

– Totuşi, zise Bran, câți cavaleri sunt?

Maester Luwin oftă.

– Trei sute, poate patru... Între cei trei mii de lăncieri care nu sunt cavaleri.

– Lordul Karstark este ultimul, făcu Bran gânditor. Robb îl va ospăta la noapte.

– Fără îndoială că da.

– Şi cât mai este până... până când pleacă?

– Trebuie să pornească foarte curând, ori deloc, zise Maester Luwin. Oraşul de iarnă este plin până la refuz, iar această armată va mătura întregul domeniu dacă mai stă mult aici. Alții aşteaptă să li se alăture pe drumul regelui, cavaleri de stepă şi de pe lângă lacuri şi Lorzii Manderly şi Flint. Luptele au început deja pe domeniile de lângă râuri, iar fratele tău are multe leghe de străbătut.

– Ştiu. Bran se simțea la fel de mizerabil pe cât îi sunase vocea. Îi înapoie tubul de bronz şi observă cât de mult se rărise pe creştet părul lui Luwin. Putea vedea pielea rozalie ițindu-se printre fire. I se părea ciudat să se uite în jos la el, în acest fel, când îşi petrecuse întreaga viață privindu-l de jos în sus, însă când şedeai pe spatele lui Hodor, puteai privi de sus pe toată lumea.

– Nu mai vreau să mă uit. Hodor, du-mă înapoi la fortăreață.

– Hodor, zise Hodor.

Maester Luwin strecură tubul în mâneca sa.

– Bran, fratele tău, lordul, nu va mai avea timp să te vadă acum. Trebuie să-i întâmpine pe Lordul Karstark şi pe fiii lui.

– N-am să-l deranjez pe Robb. Vreau să merg în grădina zeilor. Îşi puse mâna pe umărul lui Hodor.

– Hodor.

Un şir de suporturi dăltuite în granit formau o scară pe zidul interior al turnului. Hodor fredona ceva fără nici o noimă coborând lent, în timp ce Bran se clătina pe spatele lui, în hamul împletit pe care i-l făcuse Maester Luwin. Acesta se inspirase din coşurile pe care le foloseau femeile ca să ducă lemne de foc în spate; după aceea fusese cât se poate de simplu să decupeze găuri pentru picioare şi să ataşeze câteva curele pentru a distribui mai echilibrat greutatea lui Bran. Nu era aşa de bine ca atunci când era în şa pe Dansatoare, însă erau locuri unde calul nu putea

ajunge, iar el nu se simțea atât de ruşinat pe cât era când Hodor îl căra în brațe, ca pe un copil. Şi lui Hodor părea să-i placă, deşi cu el era greu să-ți dai seama. Singurul lucru neplăcut erau uşile. Uneori, Hodor *uita* că-l avea pe Bran în spate şi putea fi dureros când trecea de uşi.

Timp de aproape două săptămâni, fură atât de multe sosiri şi plecări, încât Robb porunci ca ambele grilaje de la porți să fie ținute ridicate, iar între ele, podul coborât chiar şi în miez de noapte. Când Bran ieşi din turn, coloana lungă de lăncieri în armuri trecea şanțul de apărare dintre ziduri – oamenii lui Karstark, urmându-şi lorzii în castel. Purtau armuri negre şi coifuri semideschise şi mantii din lână neagră, țesute cu razele albe. Hodor mărşălui pe lângă ei, zâmbindu-şi sieşi, iar cizmele-i tropăiau pe lemnul podului. Călăreții le aruncară priviri nedumerite, iar Bran auzi chiar şi un hohot. Refuză însă să se lase copleşit.

– Oamenii se vor uita după tine, îl avertizase Maester Luwin prima dată când legaseră coşul împletit pe spatele lui Hodor. Te vor privi şi vor vorbi, iar unii vor râde de tine. *Să-i las să rada,* se gândea Bran. Nimeni nu râdea de el în camera de dormit, însă nu putea să-şi ducă viața în pat.

Pe când treceau pe sub grilajul porții, Bran îşi puse două degete în gură şi fluieră. Vară veni gonind din curte. Deodată, lăncierii lui Karstark se luptau să-şi strunească bidiviii, caii îşi dădeau ochii peste cap şi nechezau înspăimântați. Un armăsar dădu înapoi, iar călărețul blestemă şi se agăță de hamuri cu disperare.

Mirosul lupilor străvechi înspăimânta caii, dacă aceştia nu erau obişnuiți cu el, dar se potoleau îndată ce Vară pleca.

– Grădina zeilor, îi aminti Bran lui Hodor.

Chiar şi Winterfell era ticsit. Curtea răsuna de zăngănitul săbiilor şi securilor, de huruitul căruțelor şi de lătrăturile câinilor. Uşile armureriei erau deschise, iar Bran îl zări pe Mikken la forja sa, lovind cu ciocanul în timp ce transpirația îi curgea pe pieptul dezgolit. Bran nu mai văzuse niciodată atât de mulți necunoscuți, nici măcar când Regele Robert venise să-l viziteze pe tatăl său.

Încercă să nu se crispeze când Hodor se strecură pe sub canatul uşii joase. Străbătură un hol lung şi întunecos, cu Vară strecurându-se cu uşurință pe lângă ei. Lupul se uita în sus din când în când, cu ochii arzând precum aurul

lichid. Lui Bran i-ar fi plăcut să-l atingă, însă era prea sus ca să poată ajunge cu mâna.

Grădina zeilor era o insulă de pace în haosul care devenise Winterfell. Hodor îşi făcu drum printre pâlcurile dese de stejari şi molizi, până lângă iazul netulburat de lângă copacul inimii. Se opri sub crengile noduroase ale acestuia, fredonând. Bran ridică braţele şi se săltă din scaun, trăgându-şi greutatea picioarelor moarte prin găurile coşului împletit. Rămase atârnat o clipă, legănându-se, iar frunzele de un roşu-închis i se frecară de faţă, până când Hodor îl apucă şi-l puse pe o piatră netedă, aşezată lângă apă.

– Vreau să rămân singur pentru câtva timp, zise. Du-te şi înoată. Mergi la iazuri.

– Hodor.

Hodor ţopăi printre copaci şi dispăru. Dincolo de grădina zeilor, sub ferestrele Casei de Oaspeţi, un pârâu subteran, fierbinte, alimenta trei iazuri mici. Din apă se înălţau aburi, zi şi noapte, iar zidul care se ridica pe lângă ele era acoperit de muşchi. Hodor ura apa rece şi se zbătea ca o pisică sălbatică atunci când era ameninţat cu săpunul, dar se cufunda cu bucurie în cel mai fierbinte dintre iazuri şi putea sta acolo cu orele, scoţând un bolborosit sonor, imitând pârâul, ori de câte ori ieşea din adâncimea verzuie şi tulbure pentru a lua o gură de aer.

Vară bău şi se aşeză lângă Bran. El mângâie botul lupului şi, pentru o clipă, băiatul şi animalul se simţiră împăcaţi. Lui Bran îi plăcuse dintotdeauna grădina zeilor, chiar şi *înainte,* însă în ultima vreme se simţea din ce în ce mai atras de ea. Nici chiar copacul inimii nu-l mai speria ca înainte. Ochii adânci, roşii, sculptaţi în trunchiul alb, continuau să-l privească, dar acum îl linişteau. Zeii priveau spre el, îşi spuse; vechii zei, zeii familiei Stark şi ai Primilor Oameni şi ai copiilor pădurii, zeii *tatălui* său. Se simţea în siguranţă în văzul lor şi tăcerea adâncă a copacilor îl ajuta să gândească, Bran se gândise mult de la cădere; gândise şi visase şi vorbise cu zeii.

– Vă rog, faceţi în aşa fel încât Robb să nu plece, se rugă el încet. Îşi plimbă palma prin apa rece, trimiţând undele în tot iazul. Faceţi-l să rămână. Sau, dacă trebuie să plece, aduceţi-l acasă în siguranţă, cu mama şi tata şi fetele. Şi

faceți… faceți ca Rickon să înțeleagă.

Frățiorul său se agita ca o furtună de zăpadă de când aflase că Robb se ducea la război, când înlăcrimat, când furios. Refuzase să mai mănânce, plângând şi urlând mai toată noaptea, ba chiar o lovise pe Bătrâna Nan când ea încercase să-i cânte ceva pentru a-l face să doarmă, iar a doua zi dispăruse. Robb pusese jumătate din oamenii de la castel să-l caute, iar când în cele din urmă îl găsiseră în cripte, Rickon încercase să-i taie cu o sabie de fier, ruginită, luată din mâna unuia dintre regii morți, iar Câinele Lățos țâşnise din beznă ca un demon cu ochii verzi. Lupul devenise aproape la fel de sălbatic ca Rickon; îl muşcase pe Gage de braț şi sfâşiase o bucată din coapsa lui Mikken. Trebuise ca însuşi Robb şi Vântul Cenuşiu să vină şi să-l potolească, Farlen pusese ca lupul negru să fie înlănțuit în cuşcă, iar Rickon plânsese şi mai mult pentru că rămăsese fără el.

Maester Luwin îl sfătuise pe Robb să rămână la Winterfell, iar Bran se rugase de el, pentru propria sa siguranță, la fel ca pentru a lui Rickon, însă fratele său clătinase doar din cap şi repetase cu încăpățânare:

– Nu vreau să plec. *Trebuie* să plec.

Erau doar pe jumătate o minciună. Cineva trebuia să se ducă, să mențină poziția la Gât şi să-i ajute pe Tully împotriva Lannisterilor, Bran putea înțelege asta, însă nu *trebuia* să fie chiar Robb. Fratele său i-ar fi putut ceda comanda lui Hal Mollen, lui Theon Greyjoy sau unuia dintre lorzii-stegari. Maester Luwin îl îndemnase să facă asta, însă Robb nici nu voise să audă.

– Tatăl meu, lordul, nu ar trimite niciodată oameni să moară în vreme ce el ar rămâne ca un laş în spatele zidurilor.

Acum, lui Bran, Robb i se părea aproape un străin, un adevărat lord, deşi nu trecuse încă de cea de-a şaisprezecea zi de nume. Chiar şi stegarii tatălui lor păreau să fi simțit asta. Mulți voiseră să-l pună la încercare, fiecare în felul său. Roose Bolton şi Robett Glover ceruseră amândoi să li se încredințeze onoarea de a conduce lupta, primul imperios, iar cel de-al doilea cu un zâmbet şi o glumă. Solida şi cărunta Maege Mormont, îmbrăcată în zale, ca un bărbat, îi spusese direct lui Robb că era destul de tânăr încât să-i fie nepot şi că nu era treaba lui să-i dea ei porunci… Însă se

întâmpla că ea avea o nepoată pe care i-ar fi dat-o cu dragă inimă de soție. Lordul Cerwyn, cel cu vorba moale, chiar îşi adusese fiica cu el, o fată rotofeie şi aşezată, de treizeci de ani, care stătea la stânga tatălui ei şi nu-şi ridica niciodată ochii din farfurie. Jovialul Lord Hornwood nu avea fiice, însă adusese daruri, un cal într-o zi, o halcă de carne de căprioară în alta, un corn placat cu argint în cealaltă zi, şi nu ceruse nimic în schimb... nimic în afară de un anumit avanpost luat de la bunicul său, drepturi de vânătoare la nord, o anumită colină şi să fie lăsat să facă o îndiguire la Cuțitul Alb, dacă nu-i era cu supărare lordului.

Robb îi răspunsese fiecăruia cu o politețe rece, aşa cum ar fi făcut şi tatăl său, iar cumva îi supuse voinței sale.

Iar când Lordul Umber, căruia oamenii săi îi spuneau Marele Jjon, înalt cât Hodor şi de două ori mai masiv, amenințase să-şi retragă trupele dacă era plasat în urma oamenilor lui Hornwood şi Cerwyn în ordinea de marş, Robb îi spusese că n-avea decât.

– Iar când terminăm cu Lannisterii, promisese el, scărpinându-l pe Vântul Cenuşiu în dosul urechii, ne vom întoarce spre nord, te vom scoate din fortăreața ta şi te vom spânzura ca pe un sperjur. Înjurând, Marele Jon azvârlise în foc un burduf cu bere şi jurase că Robb era atât de „verde" încât urina iarbă.

Când Hallis Mollen se dusese să-l astâmpere, îl trântise la pământ, lovise o masă şi trăsese cea mai înspăimântătoare sabie pe care o văzuse Bran vreodată. Pe bănci, fiii şi frații săi şi vasalii săriră în picioare, cu săbiile în mâini.

Cu toate astea, Robb spusese doar un cuvânt şi, cu un mârâit şi într-o clipă, Lordul Umber ajunsese pe spate, în timp ce sabia i se rostogolea pe jos, la trei paşi distanță, iar mâna îi şiroia de sânge, acolo unde Vântul Cenuşiu îi muşcase două degete.

– Tatăl meu, lordul, m-a învățat că a ridica sabia împotriva lordului tău înseamnă moarte, zisese Robb, dar, fără îndoială, nu ai vrut decât să-mi tai friptura.

Lui Bran i se strânsese stomacul când Marele Jon se chinuise să se ridice, sugându-şi cioturile însângerate ale degetelor... Însă dintr-odată, spre uluirea sa, uriaşul izbucnise în *râs*.

– Friptura, urlă el, e a naibii de *tare* asta.

Şi aşa se făcu, apoi, că Marele Jon devenise mâna dreaptă a lui Robb, cel mai aprig dintre cavaleri, spunând în gura mare că tânărul lord era chiar un Stark şi că toți ar face bine să se aşeze în genunchi înaintea lui, dacă nu voiau să si-i vadă sfâşiați.

Totuşi, chiar în aceeaşi noapte, fratele său veni în dormitorul lui Bran, palid şi zguduit, după ce focurile aproape că pieriseră în Marea Sală.

– Credeam că o să mă omoare, îi mărturisi Robb. Ai văzut cum l-a doborât pe Hal, de parcă n-ar fi fost mai răsărit decât Rickon? Zei, am fost speriat de moarte. Iar Marele Jon nu-i chiar cel mai rău dintre ei, ci doar cel mai zgomotos. Lordul Roose nu spune niciodată nimic, se uită doar la mine, şi nu mă pot gândi decât la încăperea aceea pe care o au în Dreadfort, acolo unde Boltonii atârnă pieile duşmanilor lor.

– Asta-i doar una dintre poveştile Bătrânei Nan, zise Bran, însă o undă de îndoială se strecură în vocea sa. Nu-i aşa?

– Nu ştiu. Clătină obosit din cap. Lordul Cerwyn vrea să-şi aducă fiica în sud, cu noi. Ca să-i gătească, zice el. Theon este sigur că am să găsesc fata în patul meu, într-o noapte. Aş vrea... aş vrea ca tata să fie aici...

Acesta era un lucru cu care erau de acord, Bran şi Rickon şi Lordul Robb; cu toții voiau ca tatăl lor să fi fost aici. Însă Lordul Eddard se afla la o mie de leghe depărtare, captiv în vreo tainiță, un fugar vânat de toți, gonind să-şi scape viața, sau poate chiar mort. Nimeni nu părea să ştie ceva sigur; fiecare drumeț venea cu o altă poveste, mai înspăimântătoare decât cea dinainte. Capetele oamenilor din garda tatălui lor putrezeau pe meterezele de la Fortăreața Roşie, înfipte în sulițe. Regele Robert era mort, de mâna tatălui lor. Baratheonii porniseră să asedieze Debarcaderul Regelui. Lordul Eddard fugise în sud, împreună cu Renly, fratele netrebnic al regelui. Arya şi Sansa fuseseră ucise de Câine. Mama lor îl ucisese pe Tyrion, Pezevenghiul, şi-i atârnase hoitul pe zidurile de la Riverrun. Lordul Tywin Lannister mărşăluia spre Eyrie, pârjolind şi ucigând tot ce găsea în drumul său. Un drumeț îmbibat de vin pretindea chiar că Rhaegar Targaryen se sculase din morți şi că pornise spre Piatra Dragonului cu o vastă oştire de eroi străvechi pentru a cere tronul tatălui său.

Când veni corbul, purtând o scrisoare cu sigiliul tatălui

lor şi scrisă de mâna Sansei, adevărul crud nu părea mai puţin incredibil. Bran nu va uita niciodată expresia de pe faţa lui Robb când citise cuvintele surorii sale:

– Spune că tata a uneltit pentru a comite trădarea împreună cu fraţii regelui. Regele Robert este mort, iar mama şi eu suntem chemaţi la Fortăreaţa Roşie pentru a-i jura credinţă lui Joffrey. Spune că trebuie să-i fim loiali şi, când se va mărita cu Joffrey, îl va ruga să cruţe viaţa tatălui nostru, lordul. Degetele sale se strânseră pumn, strivind scrisoarea Sansei. Şi nu spune nimic de Arya, *nimic,* nici măcar un cuvânt. Blestemata! Ce-i cu fata asta?

Bran se simţea îngheţat pe dinăuntru.

– Şi-a pierdut lupul, spuse el moale, amintindu-şi ziua când patru dintre străjerii din garda tatălui se întorseseră din sud cu oasele lui Lady.

Vară şi Vântul Cenuşiu şi Câinele lăţos începuseră să urle înainte ca ei să traverseze podul mobil, jalnic şi dezolant. Sub umbra Primei Fortăreţe se întindea un cimitir vechi cu pietre de mormânt acoperite de licheni deschişi la culoare, locul unde vechii Regi din Winter îi lăsaseră să-şi afle odihna pe servitorii lor credincioşi. Acolo au îngropat-o pe Lady, în vreme ce fraţii ei se vânzoleau printre morminte ca nişte umbre neliniştite. Plecase spre sud şi se întorseseră de acolo numai oasele ei.

Bunicul lor, bătrânul Lord Rickard, se dusese şi el, împreună cu fiul Său, Brandon, care fusese fratele tatălui său, împreună cu două sute din cei mai buni oameni. Nu se mai întorsese nici unul. Iar tatăl lor plecase şi el în sud, cu Arya şi Sansa, Jory şi Hullen, Tom Grasul şi ceilalţi, iar mai târziu mama şi Ser Rodrik plecaseră la rândul lor şi nu se mai întorseseră nici *ei.* Iar acum voia să plece şi Robb. Nu la Debarcaderul Regelui şi nu ca să depună jurământ de credinţă, ci la Riverrun, cu o sabie în mâini. Iar dacă tatăl lor, lordul, era cu adevărat întemniţat, asta nu putea însemna decât moartea lui sigură. Pe Bran asta îl înspăimânta mai mult decât ar fi putut spune.

– Dacă Robb trebuie să plece, vegheaţi asupra lui, îi imploră Bran pe vechii zei, pe când aceştia îl priveau cu ochii roşii ai copacului inimii, şi vegheaţi şi asupra oamenilor săi, Hal şi Quent şi restul, Lordul Umber şi Lady Mormont şi asupra celorlalţi lorzi. Şi asupra lui Theon, cred. Vegheaţi

asupra lor, să fie în siguranță, dacă binevoiți, zeilor. Ajutați-i să-i înfrângă pe Lannisteri şi să-l salveze pe tata şi să ajungă cu bine acasă.

O adiere uşoară străbătu grădina zeilor, iar frunzele roşii tresăriră şi şuşotiră. Vară îşi dezveli dinții.

– Îi auzi, băiete? întrebă o voce.

Bran îşi ridică privirile. Osha stătea de partea cealaltă a iazului, sub un stejar bătrân, iar chipul ei era umbrit de frunze. Chiar şi în fiare, venetica se mişca tăcută ca o pisică. Vară dădu ocol iazului şi o adulmecă. Femeia înaltă se trase înapoi.

– Vară, la mine, strigă Bran. Lupul străvechi mai adulmecă o dată şi se răsuci, gonind înapoi. Bran îl îmbrățişa. Ce faci aici? N-o mai văzuse pe Osha din ziua în care o luaseră în captivitate, în pădurea lupilor, deşi ştia că fusese trimisă să lucreze la bucătărie.

– Ei sunt şi zeii mei, zise Osha. Dincolo de Zid, sunt singurii zei. Părul îi crescuse, castaniu şi despletit. O făcea să arate mai a femeie, ca şi rochia simplă de pânză maro, grosolană, pe care i-o dăduseră când îi luaseră cămaşa de zale şi platoşa din piele.

– Gage mă lasă să-mi spun rugăciunile din când în când, când simt nevoia, şi eu îl las să facă ce pofteşte pe sub hainele mele, când are trebuință. Pentru mine nu înseamnă nimic. Îmi place mirosul de făină de pe mâinile lui, iar el e mai blând decât Stiv. Îi oferi o plecăciune stângace. Te părăsesc acum. Mă aşteaptă oale de curățat.

– Nu, rămâi, îi porunci Bran. Spune-mi, ce înseamnă să-i auzi pe zei?

Osha îl studie.

– Îi întrebi, iar ei îți răspund. Deschide-ți urechile, ascultă, vei auzi.

Bran ascultă.

– E doar vântul, spuse el după un moment de îndoială. Foşnesc frunzele.

– Cine crezi că trimite vântul, dacă nu zeii? Ea se aşeză pe malul celălalt al iazului, în fața lui, scoțând un zornăit uşor la fiecare mişcare. Mikken îi prinsese de încheieturi cătuşe din fier, legate de un lanț greu; putea umbla, dar numai atât timp cât nu făcea paşi mari, însă nu avea cum să fugă sau să se cațăre, ori să încalece un cal. Te văd, băiete. Te aud.

Acel foşnet sunt ei, vorbind.

– Despre ce vorbesc?

– Sunt trişti. Fratele tău, lordul, nu va primi ajutorul lor, nu acolo unde se duce el. Vechii zei nu au nici o putere în sud. Pădurile de acolo au fost tăiate toate, cu mii de ani în urmă. Cum ar putea să aibă grijă de fratele tău, când nu au ochi?

Bran nu se gândise la asta. Îl înspăimânta. Dacă nici zeii nu-l puteau ajuta pe fratele său, ce speranțe mai putea avea? Poate că Osha nu-i auzea bine. Îşi înălță capul şi încercă să asculte din nou. Credea că poate auzi tristețea acum, însă nimic mai mult decât atât.

Foşnetul se înteți. Bran auzi paşi înăbuşiți şi un mormăit greoi, iar Hodor țâşni dintre copaci, gol şi zâmbitor.

– Hodor!

– Cred că ne-a auzit vocile, zise Bran. Hodor, ți-ai uitat hainele.

– Hodor, se învoi Hodor. Şiroia de apă, din creştet până-n tălpi, risipind aburi în aerul rece. Trupul său era acoperit cu păr castaniu, des ca o blană. Bărbăția îi atârna între picioare, lungă şi grea.

Osha îl măsură cu un zâmbet acru.

– Ia uite ce mai namilă, spuse ea. Dacă ăsta n-are sânge de uriaş în el, eu sunt regina.

– Maester Luwin spune că nu mai există uriaşi. El zice că sunt morți cu toții, ca şi copiii pădurii. Tot ce a mai rămas din ei sunt nişte oase vechi, îngropate în pământ, pe care țăranii le mai scot din când în când la suprafață cu plugurile.

– Lasă-l pe Maester Luwin să călărească dincolo de Zid, făcu Osha. Va găsi el uriaşi, ori s-ar putea să-l găsească ei pe el. Fratele meu a ucis o femeie de-a lor. Avea trei metri înălțime şi putea fi luată drept pricăjită. Se ştie că pot să crească până la patru metri. Sunt nişte arătări înspăimântătoare, numai păr şi dinți, iar femeile au bărbi la fel ca bărbații, aşa că nu poți să le deosebeşti de ei. Femeile lor se împreunează cu bărbații noştri şi de aici vin corciturile. Pentru femeile noastre pe care le prind e mult mai rău. Bărbații uriaşi sunt atât de mari acolo, că sparg o fecioară înainte să apuce să o pătrundă şi să-i facă un copil. Rânji spre el. Dar nu ştii ce vreau să spun cu asta, nu,

băiete?

– Ba ştiu, replică Bran. Înțelegea destule despre împreunări, văzuse câinii prin curte şi privise cum făcea un armăsar cu o iapă, însă discuțiile despre asta îl stânjeneau. Se uită spre Hodor. Du-te înapoi şi ia-ți hainele, Hodor. Du-te şi te îmbracă.

– Hodor.

Plecă de unde venise, aplecându-se sub crengile gârbovite ale copacului.

Era *teribil* de mare, se gândi Bran, privindu-l plecând.

– Chiar sunt uriaşi adevărați dincolo de Zid? o întrebă pe Osha, nesigur.

– Uriaşi şi lucruri mult mai rele decât ei, domnisorule. Asta am tot încercat să-i spun fratelui tău când m-a întrebat, şi lui Maester şi băiatului acela zâmbitor, Greyjoy. S-a stârnit vântul rece, iar bărbații pleacă de lângă focurile lor şi nu se mai întorc niciodată... ori dacă se întorc, nu mai sunt *bărbați,* ci nişte spurcăciuni cu ochi albaştri şi mâini reci şi negre. De ce crezi că fugeam spre sud, împreună cu Stiv şi Hali şi ceilalți nebuni? Mance crede că va putea lupta, curajosul şi încăpățânatul, de parcă arătările albe n-ar fi altceva decât cercetaşi, dar ce ştie el? Poate să-şi spună Regele-de-dincolo-de-Zid cât o pofti, dar nu-i decât o cioară bătrână care si-a luat zborul din Turnul Umbrei. N-a gustat niciodată iarna. M-am *născut* acolo, copile, la fel ca mama şi ca mama *ei* înainte şi ca mama acesteia, născute din Oamenii Liberi. Ne amintim. Osha se ridică, iar lanțurile zdrăngăniră. Am încercat să-i spun domnişorului de frate-tău, dar abia ieri l-am văzut prin curte. „Lordul meu, Stark”, i-am zis cu tot respectul, dar s-a uitat parcă prin mine, iar prostănacul ăla transpirat de Umber Marele Jon m-a azvârlit din calea lui. Atunci aşa să fie, am să-mi port fiarele şi-mi voi ține gura. Un bărbat care nu ascultă nu poate auzi.

– Spune-mi *mie.* Robb mă va asculta, ştiu că da.

– Da? Vom vedea. Să-i spui asta, don'şorule. Spune-i că pleacă în marş într-o direcție greşită. Spre nord ar trebui să-şi conducă oamenii. *Nord,* nu sud. Mă auzi?

Bran dădu din cap.

– Am să-i spun.

Însă în noaptea aceea, când cinară în Marea Sală, Robb nu li se alătură. Mancă în seră, împreună cu Lordul Rickard

şi Marele Jon şi ceilalţi lorzi-stegari, pentru a pune la punct ultimele pregătiri pentru marşul cel lung care-i aştepta. Îi rămăsese lui Bran sarcina de a ocupa locul în capul mesei şi să îi ospăteze pe fiii Lordului Karstark şi pe ceilalţi prieteni de vază. Deja se aşezaseră când Hodor îl aduse pe Bran în sală, cărându-l în spate, şi îngenunche lângă scaunul înalt. Doi dintre servitori îl ajutară să-l scoată din coş. Bran putea simţi asupra lui ochii tuturor străinilor din sală. Se lăsase tăcerea.

– Lorzii mei, anunţă Hallis Mollen, iată-l pe Brandon Stark de Winterfell.

– Vă spun bun-venit la focul nostru, zise Bran ţeapăn, vă ofer carne şi mied, în onoarea prieteniei noastre.

Harrion Karstark, cel mai mare dintre fiii Lordului Rickard, se plecă, iar fraţii săi îl urmară; totuşi, pe când se reaşezau la locurile lor, îi auzi pe cei doi tineri şuşotind între ei, peste zăngănitul cupelor cu vin:

– ... mai bine aş muri decât să trăiesc aşa, murmură unul, Eddard, tizul tatălui său, iar fratele său, Torrhen, spuse că era mai mult ca sigur că băiatul era fărâmat şi pe dinăuntru, la fel ca pe dinafară, fiind prea laş ca să-şi ia singur viaţa.

Fărâmat, se gândi Bran cu amărăciune, pe când strângea cuţitul. Asta era el acum? Bran cel Fărâmat?

– Nu vreau să fiu fărâmat, îi şopti el îndârjit lui Maester Luwin, care fusese aşezat de-a dreapta sa. Vreau să fiu cavaler.

– Sunt unii care spun că ordinul meu este cel al cavalerilor minţii, răspunse Luwin. Eşti un băiat surprinzător de isteţ, când îţi munceşti mintea, Bran. Te-ai gândit vreodată că ai putea purta colierul de Maester? N u există nici o limită în ceea ce ai putea învăţa.

– Vreau să învăţ *vrăji,* îi spuse Bran. Cioara mi-a promis că voi zbura.

Maester Luwin oftă.

– Te pot învăţa istorie, tămăduiri, despre ierburi. Pot să te învăţ graiul corbilor şi cum să construieşti un castel, să ştii cum marinarii îşi conduc corăbiile luându-se după stele. Pot să te mai învăţ măsurarea zilelor şi marcarea anotimpurilor, iar la Citadela din Oraşul Vechi ei te pot învăţa alte o mie de lucruri. Dar, Bran, nimeni nu te poate învăţa vrăjitorii.

– Copiii ar putea, făcu Bran. Copiii pădurii. Asta-i aminti

de promisiunea pe care i-o făcuse Oshei, în grădina zeilor, aşa că-i povesti lui Luwin ce-i spusese ea. Maester ascultă politicos.

– Cred că femeia venetică ar putea să-i dea Bătrânei Nan lecții de scornit poveşti, zise el după ce Bran termină. Am să discut şi eu cu ea, dacă vrei, dar ar fi cel mai bine dacă nu l-ai tulbura pe fratele tău cu această sminteală. Are şi aşa destule pe cap, fără să se mai preocupe şi de uriaşi şi oameni morți prin păduri. Lannisterii îl țin prizonier pe tatăl tău, Bran, nu copiii pădurii, îşi puse mâna cu blândețe pe brațul lui. Gândeşte-te la ce am spus, copile.

Două zile mai târziu, pe când zorii roşii se întindeau pe cerul măturat de vânt, Bran se afla în curtea din spatele postului de pază de la poartă, legat pe spatele Dansatoarei, luându-şi rămas-bun de la fratele său.

– Acum eşti stăpânul Winterfellului, îi spuse Robb.

Încălecase un armăsar cenuşiu, lățos, cu scutul agățat de crupa calului; lemn întărit cu fier, alb cu cenuşiu, cu botul rânjit al unui lup străvechi. Purta o cămaşă de zale cenuşii peste platoşa din piele tare, sabie şi pumnal la cingătoare, iar pe umăr îi atârna o mantie tivită cu blană. Trebuie să iei locul meu, aşa cum eu l-am luat pe al tatălui nostru până când ne întoarcem acasă.

– Ştiu, răspunse Bran cu inima strânsă. Nu se mai simțise niciodată atât de singur sau de speriat. Nu ştia cum să se poarte ca un stăpân.

– Ascultă de sfaturile lui Maester Luwin şi ai grijă de Rickon. Spune-i că am să mă întorc imediat ce luptele se vor fi terminat.

Rickon refuzase să coboare în curte. Era sus, în camera lui, cu ochii roşii, sfidător.

– *Nu!* strigase când Bran îl întrebase dacă nu voia să-şi ia rămas-bun de la Robb. *NU rămas-bun !*

– I-am spus. Zice că nimeni nu va mai veni vreodată înapoi.

– Nu poate rămâne un copilandru pentru totdeauna. Este un Stark. Are aproape patru ani. Robb oftă. Ei bine, mama va veni curând înapoi, iar eu am să-l aduc pe tata, promit.

Îşi întoarse armăsarul şi plecă. Vântul Cenuşiu îl urmă, sărind pe lângă calul de luptă, suplu şi iute. Hallis Mollen ieşi înaintea lor pe poartă, purtând flamura albă, fâlfâitoare,

a Casei Stark, în vârful unei prăjini lungi din frasin alb. Theon Greyjoy şi Marele Jon îl flancau pe Robb, iar cavalerii lor se înşirau în spate, într-o coloană dublă, şi vârfurile de oțel ale lăncilor sclipeau în soare.

Îşi aminti, fără nici o plăcere, cuvintele Oshei. *Pleacă în marş într-o direcție greşită.* Pentru o clipă, vru să galopeze după el şi să-i strige avertismentul, însă Robb dispăru dincolo de grilaj, iar clipa se spulberă.

Dincolo de zidurile castelului, se auzea zarvă mare. Pedestraşii şi orăşenii îl ovaționau pe Robb când trecea mai departe, îşi dădu Bran seama; îl ovaționau pe Lordul Stark, pe Lordul de Winterfell, călare pe mărețul său armăsar, cu mantia fâlfâind şi Vântul Cenuşiu gonind pe lângă el. Pe el nu-l vor ovaționa niciodată în acest fel, îşi dădu el seama cu un simțământ amar. N-avea decât să fie şi Lord de Winterfell, cât timp tatăl şi fratele lui erau plecați, dar era tot Bran cel Fărâmat. Nici măcar nu se putea da jos de pe propriul său cal, decât căzând.

Când ovațiile depărtate se stinseră şi, în cele din urmă, curtea se goli, Winterfell părea părăsit şi mort. Bran se uită în jurul său, la chipurile celor care rămăseseră, femei şi copii şi bătrâni... Hodor. Uriaşul băiat de grajd avea o expresie pierdută şi înspăimântată.

– Hodor? zise el cu tristețe.

– Hodor, fu Bran de acord, întrebându-se ce însemna de data asta.

DAENERYS

După ce-şi făcuse plăcerea, *Khal* Drago se ridică de pe saltelele de dormit pentru a o privi de sus. Pielea sa lucea întunecată precum bronzul în lumina rumenă a vetrei, vechile urme ale cicatricilor fiind vizibile pe pieptul lui lat. Părul negru ca pana corbului, despletit şi lăsat liber, curgea în cascadă pe umerii săi şi pe spate, mult dincolo de şold. Bărbăția sa avea o lucire umedă. Gura *khal*-ului se țuguie într-o strâmbătură, pe sub umbra mustății lungi.

– Armăsarul care va călări lumea nu are nevoie de scaune de fier.

Dany se propti într-un cot pentru a privi în sus spre el, atât de înalt şi de maiestuos. Îi plăcea în special părul lui. Nu fusese tăiat niciodată, aşa cum el nu cunoscuse niciodată înfrângerea.

– S-a prevestit că armăsarul va călări până la capătul lumii, spuse ea.

– Lumea se termină la marea cea neagră şi sărată, răspunse Drogo. Înmuie o cârpă în vasul cu apă caldă pentru a-şi şterge transpirația şi unsoarea de pe piele. Nici un cal nu poate trece de apa otrăvită.

– În Oraşele Libere sunt mii de corăbii, îi spuse Dany, aşa cum îi mai spusese şi înainte. Cai de lemn, cu sute de picioare, care zboară pe deasupra mării cu aripile umplute de vânt.

Khal Drogo nici nu voia să audă de asta.

– Nu vom mai vorbi de cai de lemn şi scaune de fier. Azvârli cârpa şi începu să se îmbrace. În această zi mă voi duce pe câmp şi voi vâna, femeie-soață, anunță el în timp ce îmbrăcă o vestă vopsită şi se încinse cu o centură lată, cu salbe grele de argint, aur şi bronz.

– Da, soarele şi stelele mele, făcu Dany.

Drogo îşi va lua călăreții de sânge şi va pleca în căutarea *hrakkar*-ului, marele leu alb al câmpiilor. Dacă se întorceau victorioşi, bucuria lordului soț va fi năprasnică şi s-ar putea să fie dispus s-o asculte atunci.

El nu se temea de sălbăticiuni şi de nici un bărbat care respirase vreodată pe pământ, însă marea era o altă chestiune. Pentru Dothraki, apa pe care un cal nu o putea bea era ceva smintit; câmpiile de un verde-cenuşiu al

oceanelor îi umpleau de o scârbă superstiţioasă. Drogo era un bărbat mai dur decât ceilalţi războinici, într-o sută de feluri diferite, aflase ea, însă nu şi în asta. Dacă l-ar putea face să urce pe o corabie...

După ce *khal*-ul şi călăreţii săi de sânge plecară cu arcurile lor, Dany îşi chemă slujnicele. Îşi simţea trupul gras şi dizgraţios şi se bucura de ajutorul braţelor lor puternice şi al mâinilor iscusite, deşi înainte nu se simţise prea în largul ei din cauza felului în care se agitau şi se vânzoleau în jurul ei. O frecară şi o spălară, îmbrăcând-o apoi în mătăsuri vaporoase şi comode. Când Doreah se apucă să-i pieptene părul, o trimise pe Jhiqui să-l găsească pe Ser Jorah Mormont.

Cavalerul se arătă îndată. Purta jambiere din păr de cal şi vestă vopsită, ca un călăreţ. Pieptul şi braţele musculoase îi erau acoperite de păr negru şi aspru.

– Prinţesa mea, cum vă pot servi?

– Trebuie să vorbiţi cu soţul meu, lordul, zise Dany. Drogo spune că armăsarul care încalecă lumea va avea toate tărâmurile de pe pământ sub sceptrul său şi nu trebuie să treacă de apa otrăvită. Spune că-şi va duce *khalasar*-ul spre est, după ce se va naşte Rhaego, ca să pună mâna şi pe pământurile din jurul Mării de Jad.

Cavalerul privi gânditor.

– *Khal*-ul nu a văzut niciodată cele Şapte Regate, spuse el. Pentru el, nu înseamnă nimic. Dacă se gândeşte vreodată la ele, fără îndoială că are în minte insulele, câteva oraşe mici, risipite pe stânci în stilul Lorath sau Lys, înconjurate de mări furtunoase. Bogăţiile Estului i se par însă mult mai tentante.

– Dar trebuie să se îndrepte spre *Vest,* zise Dany cu disperare. Vă rog, ajutaţi-mă să-l fac să înţeleagă. Nici ea nu văzuse vreodată cele Şapte Regate, nu mai mult decât Drogo, dar cu toate astea se simţea de parcă le-ar fi cunoscut din poveştile pe care i le spusese fratele său. Viserys îi promisese de o mie de ori că o va duce înapoi într-o bună zi, însă acum era mort, iar promisiunile sale se duseseră odată cu el.

– Dothrakii fac ceea ce trebuie în momentul care li se pare lor potrivit, din motivele lor, răspunse cavalerul. Aveţi răbdare, prinţesă. Să nu săvârşiţi greşeala fratelui dumneavoastră. Ne vom întoarce acasă, vă promit asta.

Acasă? Cuvântul o umplea de tristețe. Ser Jorah avea insula Ursului, dar care era casa pentru ea? Câteva legende, nume recitate la fel de solemn ca o rugăciune, amintirea tot mai ştearsă a unei porți roşii... Va fi Vaes Dothrak casa ei pe veci? Când le privise pe babele din *dosh khaleen,* nu-şi văzuse oare viitorul?

Ser Joras trebuie că observase tristețea oglindită pe chipul ei.

– În timpul nopții a sosit o mare caravană, *kbaleesi.* Patru sute de cai de la Pentos, prin Norvos şi Qohor, sub comanda Căpitanului Negutător Byan Votyris. S-ar putea ca Illyrio să fi trimis vreo scrisoare. Ați vrea să vizitați Piața Apusului?

Dany tresări.

– Da, spuse ea, mi-ar plăcea asta. Piețele prindeau viață când venea o caravană. N-ai fi putut şti niciodată ce comori puteau aduce de data asta negustorii şi, în plus, îi făcea bine să audă oameni vorbind în Valyriană, aşa cum se făcea în Oraşele Libere. Irri, ai grijă să fie pregătită litiera.

– Am să-i spun *kbas*-ului dumneavoastră, zise Ser Jorah, retrăgându-se.

Dacă *Khal* Drogo ar fi venit cu ea, Dany ar fi călărit pe Argintul ei. Printre Dothraki, femeile călăreau până aproape de momentul naşterii, şi nu ar fi vrut să treacă drept slabă în ochii soțului ei. Dar cum *khal*-ul era la vânătoare, era o plăcere să poată sta pe pernele moi şi să fie cărată prin Vaes Dothrak, cu draperiile de mătase roşie trase, pentru a o feri de soare. Ser Jorah încalecă şi merse alături de ea, împreună cu patru tineri din *khas*-ul ei şi cu slujnicele.

Ziua era caldă şi fără nici un nor, cerul de un albastru-adânc. Când bătea vântul, putea simți bogăția miresmelor ierbii şi pământului. Pe când litiera trecea pe lângă monumentele furate, ajunse de la soare la umbră şi invers. Dany se legăna în mers, cercetând chipurile eroilor morți şi regilor uitați. Se întreba dacă zeii oraşelor pârjolite mai puteau încă să răspundă rugăciunilor.

Dacă n-aş fi sânge din sânge de dragon, se gândi ea melancolică, *asta ar putea fi casa mea.* Acum era o *khaleesi,* avea un bărbat puternic şi un cal iute, slujnice care s-o servească, războinici care s-o păzească, un loc de cinste în *dosh khaleen* o aştepta la bătrânețe... iar în pântecul ei creştea un fiu care va conduce, într-o bună zi, lumea. Asta

trebuia să fie suficient pentru orice femeie... Însă nu şi pentru dragoni. Cum Viserys nu mai era, Daenerys era ultimul vlăstar, cel din urmă. Era sămânța regilor şi cuceritorilor, iar acum a pruncului dinlăuntrul ei. Nu avea voie să uite asta.

Piața Apusului era o suprafață mare de pământ bătătorit, înconjurată de garduri din cărămizi de lut ars, țarcuri pentru animale, taverne cu pereții spoiți în alb. Din pământ se ridicau movile, precum spinările unor viețuitoare subterane, uriaşe, care ieşeau la suprafață, căscându-şi gurile negre care duceau spre cămările răcoroase şi cavernoase de dedesubt. Interiorul pieței era un labirint de dughene şi alei întortocheate, umbrite de nişe din iarbă împletită.

Sute de negustori şi tarabagii tocmai îşi descărcau mărfurile şi le aşezau pe tarabe când sosiră ei, dar chiar şi aşa, marea piață părea tăcută şi pustie în comparație cu bazarurile fremătătoare pe care Dany şi le amintea din Pentos şi din celelalte Oraşe Libere. Caravanele soseau în Vaes Dothrak venind dinspre est şi ajungeau neatinse de nimeni, atâta vreme cât respectau pacea oraşului sacru, nu profanau Mama Munților sau Pântecul Lumii şi le respectau pe bătrânele din *dosh kbaleen,* oferindu-le tradiționalele daruri de sare, argint şi semințe. Dothrakii nu înțelegeau însă, cu adevărat, natura acestei îndeletniciri a cumpărării şi vânzării mărfurilor.

Lui Dany îi plăcea şi ciudățenia Pieței Răsăritului, cu priveliştile ei neobişnuite, cu gălăgia şi mirosurile ei. Îşi petrecea adesea diminețile acolo, gustând muguri de copac, plăcintă de carob şi tăiței verzi, ascultând glasurile subțiri ale descântătoarelor, căscând ochii la manticorele din cuştile argintii, la imenşii elefanți cenuşii şi la caii în dungi albe şi negre din Jogos Nhai. Îi plăcea să-i privească şi pe toți oamenii aceia: Asshai'i întunecați şi solemni şi Qartheeni palizi, bărbații cu ochii strălucitori din Yi Ti, cu pălării din cozi de maimuță, fecioare războinice din Bayasabhad, Shamyriana şi Kayakayanaya, cu inele de fier trecute prin sfârcuri şi rubine în obraji, ba chiar şi neînduplecații şi înspăimântătorii Oameni-Umbră, care aveau brațele, picioarele şi pieptul acoperite de tatuaje, iar chipurile şi le ascundeau în spatele măştilor. Piața Răsăritului era un loc de minunății şi magie pentru Dany.

Însă Piața Apusului amintea mai mult de acasă.

Când Irri şi Jhiqui o ajutară să coboare din litieră, ea adulmecă, recunoscând miresmele tari de usturoi şi piper, care-i aminteau de zile de demult, pe aleile din Tyrosh şi Myr, aducându-i pe chip un zâmbet duios.

Dincolo de astea, simți parfumurile dulci şi amețitoare din Lys. Văzu sclavi cărând baloturi de dantele complicate din Myr şi lâneturi fine, într-o bogăție de culori. Paznicii caravanei se plimbau prin spațiile goale purtând coifuri de cupru şi tunici lungi până la genunchi, țesute din bumbac galben, cu tecile săbiilor goale, legănându-se la centurile lor împletite. În spatele unei tarabe, un armurier oferea platoşe lucrate din aur şi argint în motive dichisite, şi coifuri turnate în forma unor animale ciudate. Alături de el era o tânără femeie drăguță, care vindea bijuterii din aur din Lannisport, inele şi broşe, coliere şi medalioane elegant confecționate, potrivite pentru centuri. Un eunuc uriaş îi păzea taraba, mut şi spân, înveşmântat în catifele pătate de transpirație, încruntându-se la oricine se apropia. Pe partea cealaltă a intervalului, un negustor de stofe gras din Yi Ti se tocmea cu un Pentoshi asupra prețului unor vopsele verzi, iar coada de maimuță de la pălăria sa se legăna înainte şi-napoi, după cum îşi scutura capul.

– Când eram fetiță, îmi plăcea să mă joc în bazar, îi spuse Dany lui Ser Jorah pe când se plimbau de-a lungul intervalului umbrit, printre dughene. Era atât de plin de *viața* acolo, toți oamenii aceia care strigau şi râdeau... atât de multe lucruri minunate la care să te tot uiți... deşi rareori aveam bani ca să-mi cumpăr ceva... ei bine, cu excepția unui cârnat, din când în când, sau batoane cu miere... Au batoane cu miere în cele Şapte Regate, de felul celor din Tyrosh?

– Sunt prăjituri, cumva? N-aş putea spune, prințesă. Cavalerul se înclină. Dacă mă iertați o clipă, am să-l caut pe căpitan, să văd dacă nu cumva are o scrisoare pentru noi.

– Foarte bine, am să te ajut să-l găseşti.

– Nu este nevoie să vă deranjați pentru asta. Ser Jorah se uită nerăbdător într-o parte. Bucurați-vă de piață, am să mă întorc când voi fi terminat ce am de făcut.

Ce ciudat, se gândi Dany pe când îl privi făcându-şi loc prin mulțime. Nu înțelegea de ce nu voise să meargă

împreună. Poate că Ser Jorah se dusese să găsească o femeie, după ce-l va fi întâlnit pe căpitanul negustor. Târfele călătoreau adesea cu caravanele, ştia asta, iar unii bărbaţi erau foarte secretoşi cu legăturile lor amoroase. Dădu din umeri.

– Veniţi, le spune ea celorlalţi.

Slujnicele o urmară, iar Dany îşi reluă plimbarea prin piaţă.

– Oh, ia uită-te, exclamă ea spre Doreah, despre carnaţii ăştia vorbeam. Arătă spre o tarabă unde o femeie ofilită şi măruntă prăjea carne şi cepe pe o plită încinsă, din piatră. Îi fac cu mult usturoi şi piper iute.

Încântată de descoperirea sa, Dany insistă ca şi ceilalţi să i se alăture la mâncatul cârnaţilor. Slujnicele îşi înfulecară porţiile chicotind şi rânjind, deşi bărbaţii *khas*-ului ei adulmecară bănuitori carnea friptă.

– Au un alt gust decât îmi amintesc eu, zise Dany după câteva înghiţituri,

– La Pentos îi fac cu carne de porc, comentă femeia, însă toţi porcii mei au murit pe marea Dothraki. Aceştia sunt pregătiţi din carne de cal, *khaleesi,* însă îi condimentez la fel.

– Oh! Dany fu dezamăgită, însă lui Quaro îi plăcea cârnatul atât de mult, încât se hotărî să mai ia unul, iar Rakharo se simţi obligat să-l întreacă şi mai mancă şi el trei, râgâind zgomotos. Dany chicoti.

– Nu aţi mai râs de când fratele dumneavoastră, *Khal Rbaggat,* a fost încoronat de Drogo, făcu Irri. E bine să vă văd aşa, *khaleesi.*

Dany zâmbi timidă. Era atât de *bine* să râzi. Se simţea, din nou, aproape ca o fată.

Se plimbară prin piaţă întreaga dimineaţă. Văzu o mantie minunată, din pene, de pe Insulele Verii, şi o acceptă drept cadou. În schimb, ea îi dădu negustorului un medalion de argint de la centura ei. Aşa se cădea să faci între Dothraki. Un vânzător de păsări învăţa un papagal verde cu roşu să-i spună numele, iar Dany râse din nou, dar refuză să-l accepte. Ce ar fi făcut cu un papagal verde cu roşu în *khalasar?* Luă câteva zeci de sticluţe cu uleiuri aromate, parfumurile copilăriei sale; trebuia doar să închidă ochii şi să le miroasă şi putea vedea din nou casa mare, cu poartă roşie. Când Doreah privi cu jind spre o poţiune pentru

fertilitate, în ghereta unui magician, Dany o luă şi i-o dădu slujnicei sale, gândindu-se că ar putea găsi ceva şi pentru Irri şi Jhiqui.

Trecând de un colț, dădură de uri negustor de vinuri, care oferea trecătorilor cupe de mărimea unui degetar.

– Vinuri roşii, dulci, striga el într-o Dothraki fluentă. Am vinuri roşii, dulci, din Lys şi Volantis şi Arbor. Albe din Lys, Tyroshi, rachiu de pere, vin tare, vin iute, nectaruri verzi din Myr. Vin de mure şi vin acru din Lys.

Era un om scund, zvelt şi frumos, cu părul buclat şi parfumat după moda din Lys. Când Dany se opri în fața dughenei lui, el făcu o plecăciune adâncă.

– O înghițitură pentru *kbaleesi?* Am un vin dulce, roşu, din Dorne, doamna mea, cântă prunele şi murele în el, are un iz bogat de stejar negru. O butelcă, o cupă, o înghițitură? De gust doar, şi vă veți boteza copilul după mine.

Dany zâmbi.

– Fiul meu are deja un nume, dar am să încerc vinul de vară, spuse ea în Valyriană, în Valyriana vorbită în Oraşele Libere. Cuvintele se rostogoleau ciudat pe limba ei, după atât timp. Doar o înghițitură, dacă sunteți bun.

Negustorul trebuie că o luase drept o Dothraki, după hainele ei şi părul uns şi pielea bronzată. Dar după ce vorbi, căscă gura, uimit.

– Doamna mea, sunteți o... Tyroshi? Aşa să fie?

– Poate vorbesc ca o Tyroshi, iar veşmintele-s Dothraki, dar sunt din Westeros, din Regatele Apusului, îi spuse Dany.

Doreah apăru lângă ea.

– Ai onoarea de a i te adresa lui Daenerys din Casa Targaryen, Daenerys Stormborn, *kbaleesi* a călăreților şi prințesă a celor Şapte Regate.

Negustorul de vinuri se lăsă într-un genunchi.

– Prințesă, făcu el plecându-şi capul.

– Ridică-te, porunci Dany. Aş vrea să gust vinul de vară de care vorbeai.

Bărbatul se ridică în picioare.

– Acesta? Lături din Dornish. Nu este potrivit pentru o prințesă. Am un roşu sec din Arbor, vioi şi delicios. Vă rog, lăsați-mă să vă ofer o butelcă.

Vizitele lui *Khal* Drogo prin Oraşele Libere îi deschiseseră gustul pentru vinuri bune, iar Dany ştia că un buchet atât

de nobil i-ar face plăcere.

– Mă onorați, ser, rosti ea cu dulceață.

– Dumneavoastră mă onorați. Negustorul scotoci prin spatele dughenei şi veni cu un butoiaş de stejar. Pe lemn fusese ars un sigiliu de forma unui ciorchine. Sigiliul Redwyne, zise el arătându-l, pentru Arbor. Nu există o altă licoare mai bună.

– *Khal* Drogo şi cu mine îl vom gusta împreună. Aggo, du-l la litiera mea, dacă eşti bun. Negustorul de vinuri radia când Dothraki săltă butoiaşul.

Dany nu observase că Ser Jorah se întorsese decât când cavalerul spuse:

– *Nu.* Glasul său răsună ciudat, repezit. Aggo, pune butoiaşul jos.

Aggo privi spre Dany. Ea îi făcu un semn ezitant cu capul.

– Ser Jorah, s-a întâmplat ceva?

– Mi-e sete. Deschide-l, negustorule. Negustorul se încruntă.

– Vinul este pentru *khaleesi,* nu pentru cei ca tine, ser. Ser Jorah se apropie mai mult de dugheană.

– Dacă nu-l deschizi, îl sparg eu cu propriul tău cap.

Nu avea arme, aici, în oraşul sacru, dar avea mâinile, iar mâinile îi erau îndeajuns, mari, aspre, primejdioase, cu încheieturile degetelor acoperite cu fire de păr întunecat. Negustorul de vinuri rămase o clipă în cumpănă, apoi luă ciocanul şi scoase dopul butoiaşului.

– Toarnă, porunci Ser Jorah. Cei patru tineri războinici din *khas*-ul lui Dany se înşirară în spatele lui, Încruntându-se şi privind cu ochii lor întunecați, ca nişte migdale.

– Ar fi o crimă să beți acest vin bogat fără să-l lăsați să respire. Negustorul de vinuri nu-şi lăsase ciocanul jos.

Jhogo duse mâna la biciul de la centura sa, însă Dany îl opri cu o atingere uşoară pe mână.

– Fă cum spune Ser Jorah, rosti ea.

Oamenii se opreau să privească. Bărbatul îi aruncă o căutătură scurtă şi întunecată.

– După cum este voia prințesei. Puse ciocanul deoparte, pentru a ridica butoiaşul. Umplu două cupe de mărimea unui degetar, turnând cu atâta iscusință încât nu risipi nici măcar o picătură.

Ser Jorah luă cupa şi adulmecă vinul, încruntându-se.

– E dulce, nu? spuse negustorul de vinuri cu un zâmbet. Puteți mirosi fructele, ser? Parfumul din Arbor. Gustați-l, lordul meu, şi spuneți-mi dacă nu este cel mai fin şi mai bogat vin care v-a atins vreodată limba.

Ser Jorah îi întinse cupa.

– Gustă-l tu primul.

– Eu? Bărbatul se puse pe râs. Nu mă ridic la înălțimea acestui soi de vin, lordul meu. Iar bietul negustor de vin nu-şi bea propria sa marfă. Avea un zâmbet amabil, şi totuşi Dany putu vedea broboanele de sudoare pe fruntea lui.

– O să *bei,* zise ea cu o răceală de gheață. Goleşte cupa, altfel am să le spun să te țină în timp ce ser Jorah îți toarnă pe gât întregul butoi.

Negustorul de vinuri dădu din umeri şi se întinse spre cupă, însă înşfacă butoiul, aruncându-l spre ea cu ambele mâini. Ser Jorah o îmbrânci, azvârlind-o din cale. Butoiul îl lovi în umăr şi se sparse pe pământ. Dany se împletici şi căzu.

– *Nu!* strigă ea, întinzând mâinile pentru a amortiza căderea... iar Doreah o prinse de braț şi o trase înapoi, aşa că se prăvăli pe picioare, nu pe burtă.

Negustorul sări peste tarabă, țâşnind printre Aggo şi Rakharo. Quaro se întinse după *arakh*-ul care nu era însă acolo, pe când bărbatul blond îl împinse într-o parte. O luă apoi la goană pe interval. Dany auzi plesnetul biciului lui Jhogo, văzu coarda de piele țâşnind şi răsucindu-se în jurul picioarelor negustorului de vinuri. Bărbatul căzu cu fața în noroi.

O duzină de gărzi din caravană veneau în fugă. Împreună cu ele se arătă însuşi comandantul caravanei, Căpitanul Negustor Byan Votyris, un Norvorshi mărunt, cu pielea precum pergamentul vechi şi cu o mustață albăstruie, zbârlită, care i se întindea până la urechi. Părea să ştie ce se întâmplase fără să i se fi spus nimic.

– Luați-l pe ăsta şi puneți-l deoparte, pentru plăcerea *kbal*-ului, porunci el, arătând spre bărbatul căzut la pământ. Doi dintre paznici îl ridicară pe negustorul de vinuri. Va dăruiesc toate bunurile lui, prințesă, continuă căpitanul negustor. Mă încearcă părerea de rău că unul dintr-ai mei a făcut aşa ceva.

Doreah şi Jhiqui o ajutară pe Dany să se ridice. Vinul

otrăvit gâlgâia din butoiul spart, curgând pe pământ.

– De unde ați ştiut? îl întrebă ea pe Ser Jorah, tremurând. *Cum?*

– N-am ştiut, *khaleesi,* nu până ce bărbatul a refuzat să bea, dar am citit şi scrisoarea lui Magister Illyrio. Ochii săi întunecați cercetară chipurile străinilor din piață. Veniți. E mai bine să nu discutăm aici.

Lui Dany aproape că-i venea să plângă pe când o duceau înapoi. Gustul din gură era unul pe care-l mai simțise şi altă dată: frică. Timp de ani de zile trăise cu spaima de Viserys, temându-se să nu stârnească dragonul. Acum fusese mult mai rău. Se temea nu numai pentru ea, ci şi pentru copilul ei. Trebuie că-i simțise spaima, pentru că se mişca neliniştit în pântecul ei. Dany mângâie umflătura pântecului, dorindu-şi să-l fi putut atinge, să-l liniştească.

– Eşti sânge din sânge de dragon, micuțule, şopti ea în legănatul litierei, în dosul draperiilor trase. Eşti sânge din sânge de dragon, iar dragonii nu au teamă.

Ajunsă sub ridicătura de pământ care-i servea drept casă în Vaes Dothrak, Dany ceru să fie lăsată singură, doar cu Ser Jorah.

– Acum povesteşte-mi, porunci ea şi se lăsă între pernele ei. A fost Uzurpatorul?

– Da. Cavalerul scoase un pergament făcut sul. O scrisoare pentru Viserys, de la Magister Illyrio. Robert Baratheon oferă pământuri şi titluri pentru uciderea dumneavoastră sau a fratelui dumneavoastră.

– A fratelui meu? Scâncetul ei era aproape un hohot de râs. Nu ştie, deci, nu? Uzurpatorul îi datorează lui Drogo un titlu. De data asta, râsul ei era aproape un plânset. Îşi îndoi brațele protectoare. Şi a mea, ați spus? Numai a mea?

– A dumneavoastră şi a copilului, spuse Ser Jorah întunecat.

– Nu. Nu-mi poate atinge copilul.

Nu va izbucni în lacrimi, se hotărî ea. Nu va tremura de frică. *Uzurpatorul a trezit acum dragonul,* îşi spuse… iar ochii ei se opriră asupra ouălor de dragon, aşezate în cuibul lor de catifea neagră. Lumina tremurătoare a lămpii colora solzii lor pietrificați, iar broboane verzui, purpurii şi aurii pluteau parcă în aer în jurul lor, precum curtenii în jurul unui rege.

Să fie nebunia care o cuprinsese zămislită din frică? Ori

era o înțelepciune stranie, îngropată în chiar sângele ei? Dany nu ar fi putut spune. Îşi auzi propriul glas rostind:

– Ser Jorah, aprindeți focul.

– *Khaleesi?* Cavalerul îi aruncă o privire ciudată. Este atât de cald! Sunteți sigură?

Nu mai fusese niciodată atât de sigură ca acum.

– Da. Mi-e… mi-e frig. Aprinde focul. El făcu o plecăciune.

– După cum porunciți.

După ce cărbunii se încinseră, Dany îl trimise de la ea pe Ser Jorah. Trebuia să fie singură pentru a face ce avea de făcut. *Asta-i sminteala,* îşi spuse ridicând dintre catifele oul negru-purpuriu. *Va crăpa şi va arde, şi e atât de frumos, ser Jorah mă va socoti nebună dacă-l stric,* dar…

Legănând oul în ambele mâini, îl duse la foc şi-l împinse între cărbunii aprinşi. Solzii negri păreau că strălucesc pe când se adăpau din foc. Flăcările linseră piatra cu limbile lor mici şi roşii. Dany puse şi celelalte ouă pe foc, lângă cel negru. Când se dădu înapoi de lângă vatră, respirația i se zbătu în gât. Privi până ce cărbunii se transformară în cenuşă. Scântei repezi țâşneau în sus şi în afara coşului de fum. Căldura se răspândea în valuri în jurul ouălor de dragon. Şi cu asta se termină totul.

Fratele tău, Rhaegar, a fost ultimul dintre dragoni, spusese Ser Jorah. Dany îşi privi ouăle cu tristețe. La ce se aşteptase? Dragonii viețuiseră acum o mie de mii de ani, iar ouăle de aici erau doar nişte pietre frumoase. Nu mai puteau zămisli vreun dragon. Un dragon era aer şi foc. Carne cu viață în ea, nu pietre moarte.

Vatra era din nou rece când se întoarse *Khal* Drogo. Cohollo trăgea după el un cal de povară, cu hoitul unui leu mare şi alb atârnat de spatele lui. Sus, stelele se ițeau pe cer. *Khal*-ul râse când sări de pe armăsarul său şi-i arătă zgârieturile de pe picioare, acolo unde *hrakkar*-ul răzbise cu ghearele prin jambiere.

– Am să-ți fac o mantie din blana lui, lună a vieții mele, promise el.

Când Dany îi povesti ce se petrecuse în piață, râsetele se curmară, iar *Khal* Drogo rămase tăcut.

– Otrăvitorul nu este decât primul, îl avertiză Ser Jorah, dar vor urma şi alții. Bărbații vor îndrăzni multe pentru un titlu de lord.

Drogo rămase tăcut multă vreme. În cele din urmă spuse:

– Acest vânzător de otrăvuri a alergat spre luna vieții mele. Ar fi fost mai bine să alerge după ea. Aşa va face. Jhogo, Jorah Andalule, vă spun la fiecare dintre voi, alegeți orice cal veți voi din herghelia mea şi va fi al vostru. Oricare armăsar, în afară de roşcatul meu şi Argintul, care a fost darul de nuntă pentru mireasa mea. Vă fac acest dar pentru ceea ce ați făcut voi. Iar lui Rhaego, fiul lui Drogo, armăsarul care va încăleca lumea, şi lui îi ofer un dar. Lui îi voi da acest scaun de fier pe care a şezut tatăl mamei lui. Îi voi da cele Şapte Regate. Eu, Drogo, *khal*-ul, voi face acest lucru. Glasul său se ridică, iar el îşi înălță pumnul spre cer. Îmi voi duce *khalasar*-ul spre Apus, acolo unde se termină lumea, şi voi călări pe caii de lemn, peste marea neagră şi sărată, aşa cum nici un alt *khal* n-a mai făcut înainte. Voi ucide toți bărbații în veşminte de fier şi le voi surpa casele de piatră. Le voi silui femeile, le voi lua copiii sclavi şi-i voi aduce pe zeii lor sfărâmați la Vaes Dothrak, ca să se plece la poalele Mamei Munților. Asta vă jur eu, Drogo, fiul lui Bharbo. Jur înaintea Mamei Munților, aşa cum stelele îmi sunt martori.

Khalasar-ul său părăsi Vaes Dothrak două zile mai târziu, luând-o spre sud şi apus, peste câmpii. *Khal* Drogo îi conducea călare pe marele său armăsar roşcat, cu Daenerys alături, pe Argintul ei. Negustorul de vinuri alerga în urma lor gol, cu picioarele goale, înlănțuit de gât şi de mâini. Lanțurile erau legate de căpăstrul Argintului lui Dany. Ea călărea, iar el alerga în urma ei, desculț şi împleticit. Nu i se putea întâmpla nimic... atâta, vreme cât continua să alerge.

CATELYN

Erau mult prea departe pentru a distinge flamurile clar, dar chiar şi prin ceaţa învolburată putea vedea că erau albe, cu o pată întunecată în centrul lor, care putea fi numai lupul străvechi al Casei Stark, cenuşiu pe fondul câmpiei îngheţate. Când îl văzu cu propriii săi ochi, Catelyn îşi struni calul şi-şi plecă fruntea în semn de mulţumire. Zeii erau buni. Nu întârziase prea mult.

– Aşteaptă să venim, doamna mea, spuse Ser Wylis Manderly, aşa cum a jurat tatăl meu, lordul, că vor face.

– Să nu-i mai lăsăm să aştepte prea mult.

Ser Brynden Tully dădu pinteni calului său şi se avântă repede spre flamuri. Catelyn gonea lângă el. Ser Wylis şi fratele lui, Ser Wendel, îi urmau, conducându-şi forţele, aproape o mie cinci sute de oameni: unii, cavaleri de numai douăzeci de ani, la fel ca mulţi dintre scutieri, două sute de lăncieri călare, spadasini şi călăreţi liberi, iar restul pedestraşi înarmaţi cu suliţe, ţepuşe şi furci. Lordul Wyman rămăsese în urmă să se îngrijească de apărarea de la Portul Alb. La aproape şaizeci de ani, se îngrăşase mult prea mult ca să mai poată sta în şa.

– Dacă aş fi crezut că o să mai apuc un război în viaţa mea, aş fi înfulecat mai puţini ţipari, îi spusese lui Catelyn când se întâlniseră pe corabia ei, lovindu-se cu ambele mâini peste pântecul masiv. Degetele sale erau groase precum carnaţii. Băietanii mei vor avea grijă de Hui dumneavoastră, asa că nu vă fie teamă.

„Băietanii" lui erau amândoi mai bătrâni decât Catelyn, iar ea şi-ar fi dorit să nu calce pe urmele tatălui lor atât de repede. Ser Wylis era la numai câţiva ţipari distanţă de starea în care nu ar mai fi putut să-şi încalece calul; îi era milă de bietul animal. Ser Wendel, cel mai tânăr, ar fi fost cel mai gras bărbat pe îl văzuse ea vreodată, dacă nu ar fi rămas în urma tatălui şi a fratelui său. Wylis era tăcut şi formal, Wendel gălăgios şi gregar; amândoi aveau mustăţi ca de focă şi capete la fel de pleşuve precum fundul unui nou-născut; nici unul dintre ei nu părea să aibă vreo haină care să nu fie pătată cu urme de mâncare. Totuşi, îi plăceau destul de mult; o aduseseră la Robb, aşa cum promisese tatăl lor, iar acum nu mai conta nimic altceva.

Era bucuroasă că fiul ei trimisese iscoade înainte, chiar şi aici, la răsărit. Lannisterii ar putea veni dinspre sud, când vor veni, dar era bine că Robb acţiona cu prudenţă. *Fiul meu conduce oştirea la război,* se gândi ea, nevenindu-i să creadă. Îi era o teamă cumplită pentru el şi pentru Winterfell, dar nu putea nega că simţea şi o anume mândrie. Cu un an înainte, fusese doar un băiat. Ce era acum? se întrebă ea.

Cercetaşii călare aşteptau flamurile Manderly, un bărbat-sirenă, alb, cu un trident în mână, ridicându-se dintr-o mare verde-albastră, şi le salutară cu bucurie. Fură conduşi într-un loc ridicat şi destul de uscat pentru un bivuac. Ser Wylis ordonă oprirea acolo, rămânând în spate cu oamenii săi, pentru a vedea focurile aprinse şi caii ţesălaţi, în vreme ce fratele său, Wendel, plecă împreuna cu Catelyn şi unchiul ei pentru a prezenta omagiile tatălui lor în faţa lordului.

Pământul de sub copitele cailor era moale şi umed. Se risipea încet în urma lor, pe când călăreau pe lângă focurile din turbă puturoasă, alături de şirurile de cai şi căruţe încărcate până la refuz cu pâine tare şi carne sărată de vită. Pe un tăpşan pietros, mai ridicat decât câmpul din jur, trecură de pavilionul lordului, cu împrejmuiri din pânză tare de in. Catelyn recunoscu flamura, elanul Casei Hornwood, maro pe un fond portocaliu-închis.

Dincolo, printre ceţuri, văzu zidurile şi turnurile de la Moat Cailin... sau mai degrabă ce rămăsese din ele. Blocuri imense din bazalt negru, fiecare la fel de mare cât un conac, zăceau împrăştiate şi răsturnate, ca un joc de cuburi, pe jumătate afundate în pământul mlăştinos. Nimic altceva nu mai rămăsese din zidurile de apărare ale cetăţii care se înălţase odată la fel de mândră ca Winterfell.

Fortăreaţa de lemn dispăruse în întregime, putrezită de o mie de ani, de nu se mai vedea nici urmă de lemnul din care fusese construită. Tot ceea ce mai rămăsese din măreaţa fortăreaţă a Primilor Oameni erau cele trei turnuri... din cele douăzeci, câte fuseseră – dacă povestitorii puteau fi crezuţi.

Turnul Porţii părea destul de solid, ba chiar mai erau şi câteva rămăşiţe din ziduri, pe fiecare parte. Turnul Beţivanului, departe în mlaştină, acolo unde se întâlneau zidurile din sud şi vest, era aplecat ca un bărbat gata să-şi golească în mocirlă vinul din pântec. Iar Turnul Copiilor, înalt şi zvelt, despre care legendele spuneau că fusese locul

unde copiii pădurii strigaseră, cândva, spre zeii lor fără nume ca să trimită puhoaiele apelor, îşi pierduse jumătate din creneluri. Arăta de parcă o lighioană uriaşă ar fi muşcat din vârful turnului, scuipând resturile pe cuprinsul mlaştinii. Toate cele trei turnuri erau verzi din cauza muşchiului. Un copac creştea între pietrele din partea de nord a Turnului Porții, crengile sale noduroase fiind acoperite cu piei albe şi puturoase.

– Zeii să aibă milă, exclamă Ser Brynden când dădu cu ochii de priveliştea din fața lor. *Ăsta-i* Moat Cailin? Dar nu-i altceva decât...

– ...o capcană mortală, termină Catelyn în locul lui. Ştiu cum arată, unchiule. Am gândit la fel când l-am văzut prima oară, însă Ned m-a asigurat că aceste *ruine* sunt mai grozave decât par. Cele trei turnuri rămase controlează toate căile de acces, iar un duşman trebuie să treacă printre ele. Mlaştinile sunt impenetrabile, pline de nisipuri mişcătoare şi gropi adânci şi freamătă de atâția şerpi. Pentru a lua cu asalt oricare dintre turnuri, o oaste ar trebui să-şi facă drum prin smârcurile până la şold, să traverseze şanțul de apărare plin cu şopârle-leu şi să se cațere pe ziduri alunecoase din cauza muşchiului, toate astea în timp ce ar fi expusă la tirul arcaşilor din celelalte turnuri. Îi oferi unchiului ei un zâmbet mohorât. Iar la lăsarea nopții se zice că apar nălucile, spiritele reci şi răzbunătoare ale nordului, însetate de sângele celor din sud.

Ser Brynden chicoti.

– Să-mi aminteşti să nu zăbovesc pe aici. Ultima dată când m-am căutat, eram şi eu tot din sud.

Pe toate cele trei turnuri fuseseră ridicate portdrapele. Razele de soare ale Casei Karstark fâlfâiau pe Turnul Bețivanului, sub lupul străvechi; pe Turnul Copiilor era gigantul cu lanțurile sfărâmate al lui Marele Jon. Însă pe Turnul Porții, flamura Casei Stark flutura singură. Acolo îşi stabilise Robb comanda. Catelyn se îndreptă într-acolo, iar Ser Brynden şi Ser Wendel o urmară, caii lor păşind încet pe drumul din scânduri care fusese amenajat peste câmpurile negre-verzi din mocirlă.

Îşi găsi fiul înconjurat de lorzii-stegari ai tatălui său, într-o sală friguroasă, cu un foc de turbă arzând în vatra neagră. Era aşezat la o masă masivă, din piatră, iar înaintea lui erau

teancuri de hârtii şi hărţi; vorbea aprins cu Roose Bolton şi Marele Jon. La început nici nu o băgă în seamă... Însă lupul său da. Fiara cenuşie, imensă, zăcea lângă foc, însă când Catelyn intră, îşi înălţă capul, iar ochii săi aurii se fixară asupra ochilor ei. Lorzii tăcură unul după altul, iar Robb ridică privirile, intrigat de liniştea bruscă, şi o văzu.

– *Mamă?* spuse el cu un glas încărcat de emoţie.

Catelyn ar fi vrut să alerge la el, să-i sărute fruntea frumoasă, să-l copleşească cu îmbrăţişări şi să-l strângă atât de tare în braţe încât să nu-l mai lase niciodată să fie primejduit... Însă acolo, cu toţi lorzii de faţă, nu îndrăzni. Aşa ca rămase la capătul celălalt al lespezii de bazalt pe care o foloseau drept masă. Lupul străvechi se ridică în picioare şi traversă încăperea, venind la ea. Părea mai mare decât un lup.

– Ţi-ai lăsat barbă, îi spuse lui Robb, în timp ce Vântul Cenuşiu îi amuşina mâna.

El îşi mângâie smocul de barbă, intimidat brusc.

– Da.

Părul de pe obraji era mai roşu decât cel de pe cap.

– Îmi place. Catelyn mângâie cu blândeţe capul lupului. Te face să semeni cu fratele meu, Edmure.

Vântul Cenuşiu o apucă cu dinţii de degete, în joacă, după care se duse înapoi la locul său, lângă foc. Ser Helman Tallhart fu primul care imită lupul străvechi, străbătând încăperea pentru a o omagia, îngenunchind în faţa ei şi plecându-şi fruntea pe mâna ei.

– Lady Catelyn, spuse el, sunteţi frumoasă ca întotdeauna, o privelişte bine-venită în aceste vremuri tulburi.

Urmară Gloverii, Galbart, Robett, Marele Jon Umber şi restul, unul câte unul. Theon Greyjoy fu ultimul.

– Nu m-am gândit că vă voi vedea aici, doamna mea, spuse el lăsându-se în genunchi.

– Nici eu n-am gândit că mă voi afla aici, zise Catelyn, până ce n-am ajuns la ţărm, la Portul Alb, iar Lordul Wyman mi-a spus că Robb adună steagurile. Îl ştiţi pe fiul lui, Ser Wendel. Wendel Manderly păşi înainte şi se plecă pe cât de jos îi permitea apărătoarea de la gât. Iar el este unchiul meu, Ser Brynden Tully, care a părăsit serviciul surorii mele, pentru mine.

– Peştele Negru, făcu Robb. Îți mulțumesc că ni te-ai alăturat, ser. Avem nevoie de oameni curajoşi. Şi dumneata, Ser Wendel, mă bucur că te avem aici, cu noi. A venit şi Ser Rodrik cu tine, mamă? Mi-a fost dor de el.

– Ser Rodrik este pe drum, la nord de Portul Alb. L-am numit castelan şi i-am poruncit să aibă grijă de Winterfell până la întoarcerea noastră. Maester Luwin este un sfătuitor înțelept, însă nepriceput în artele războiului.

– Să nu vă fie teamă pentru alegerea făcută, Lady Stark, îi spuse Marele Jon, cu vocea sa baritonală. Winterfell este în siguranță. Ne vom răsuci destul de curând spadele în fundul lui Tyrion Lannister, să-mi fie cu iertăciune, iar apoi mergem la Fortăreața Roşie, să-l eliberăm pe Ned.

– Doamna mea, o întrebare, dacă nu vă este cu supărare. Roose Bolton, Lord de Dreadfort, avea o voce subțire, însă când vorbea, bărbați mai puternici decât el se opreau să-l asculte. Ochii săi erau ciudat de spălăciți, aproape decolorați, iar privirea sa era tulburătoare. Se spune că-l țineți ostatic pe piticul de fiu al Lordului Tywin. Ni l-ați adus? Ştiu, ar trebui să ne folosim foarte bine de acest ostatic.

– L-am avut pe Tyrion Lannister, dar nu-l mai am, fu nevoită Catelyn să admită. Vestea fu salutată cu un cor de lamentări. Nu am fost mai puțin încântată decât dumneavoastră, lorzii mei. Zeii au găsit de cuviință să-l elibereze, cu ajutorul nebunei de soră-mea.

N-ar trebui să fie atât de deschisă în a-şi arăta dispreţul, ştia asta, însă plecarea ei de la Eyrie nu fusese prea plăcută. Se oferise să-l ia pe Lordul Robert cu ea, să-l crească la Winterfell pentru câțiva ani. Tovărăşia celorlalți băieți i-ar fi prins bine, îndrăznise ea să sugereze. Furia Lysei fusese ceva înspăimântător de privit.

– Soră sau nu, răspunsese ea, dacă încerci să-mi furi copilul, vei pleca pe Poarta Lunii. După asta nu mai rămăsese nimic de spus.

Lorzii erau nerăbdători să-i pună şi alte întrebări, însă Catelyn ridică o mână.

– Fără nici o îndoială, vom avea timp pentru ele mai târziu, însă călătoria m-a obosit. Vreau să rămân singură cu fiul meu. Ştiu că mă veți ierta, domnii mei. Nu le dăduse o alternativă; conduşi de mereu îndatoritorul Lord Hornwood,

stegarii se înclinară şi plecară. Şi tu, Theon, adăugă ea când văzu ca Greyjoy încă mai zăbovea. El zâmbi şi părăsi încăperea.

Pe masă erau bere şi brânză. Catelyn umplu un corn, se aşeză şi sorbi, apoi îşi cercetă fiul cu privirea. Părea mai înalt decât îl lăsase, iar țepii bărbii îl făceau să arate mai bătrân,

– Edmure avea şaisprezece ani când şi-a lăsat prima dată perciuni.

– Şi eu voi avea în curând şaisprezece ani, zise Robb.

– Iar acum ai numai cincisprezece. Cincisprezece şi conduci ostile la război. Poți să înțelegi de ce mi-e teamă, Robb?

Expresia lui deveni mai încăpățânată.

– Nu exista nimeni altcineva care s-o facă.

– Nimeni? Rogu-te, cine erau bărbații care au fost aici până acum o clipă? Roose Bolton, Rickard Karstark, Galbart şi Robett Glover, Marele Jon, Helman Tallhart... Ai fi putut lăsa comanda oricăruia dintre ei. Zeii să fie îngăduitori, dar l-ai fi putut trimite chiar şi pe Theon, deşi eu nu pe el l-aş alege.

– Ei nu sunt Stark, făcu el.

– Ei sunt *bărbați,* Robb, căliți în lupte. Tu te jucai cu sabia de lemn până mai acum un an.

Văzu furia în ochii săi, la auzul acestor cuvinte, însă dispăru la fel de repede precum venise şi, din nou, redeveni băiatul de altădată.

– Ştiu, zise el tulburat. Mă trimiți... Înapoi la Winterfell?

Catelyn oftă.

– Asa ar trebui. Dar nu îndrăznesc asta acum. Ai mers prea departe. Într-o bună zi, toți aceşti lorzi te vor privi ca pe seniorul lor. Dacă te trimit acum înapoi, ca un copil trimis la culcare fără cină, îşi vor aminti şi vor râde în pocalele lor. Va veni ziua când vei avea nevoie de respectul lor, ba chiar şi de teama lor. Râsul ucide frica. Nu am să-ți fac asta acum, deşi aş vrea să te ştiu în siguranță.

– Ai mulțumirile mele, mamă, spuse el, cu o uşurare evidentă în spatele tonului formal.

Ea se întinse peste masă şi-i mângâie părul.

– Eşti primul meu născut, Robb. Trebuie doar să mă uit la tine ca să-mi amintesc ziua în care ai venit pe lume, cu fața

roşie şi scâncind.

El se ridică, vizibil deranjat de atingerea ei, şi se duse spre vatră. Vântul Cenuşiu începu să-şi frece capul de piciorul lui.

– Ştii de... tata?

– Da. Relatările despre moartea bruscă a lui Robert şi căderea lui Ned o înspăimântaseră mai mult decât ar fi putut spune, dar nu trebuia să-l lase pe fiul ei să-i simtă teama. Lordul Manderly mi-a spus, când am debarcat la Portul Alb. Ai vreo veste despre surorile tale?

– Am primit o scrisoare, zise Robb, scărpinându-şi lupul străvechi sub bot. Şi una pentru tine, dar a sosit la Winterfell împreună cu a mea. Se duse la masă şi răscoli printre câteva hărţi şi hârtii, întorcându-se cu un pergament mototolit. Pe asta mi-a scris-o mie, nu m-am gândit să o aduc şi pe a ta.

Ceva din glasul lui o puse pe gânduri. Netezi hârtia şi citi. Îngrijorarea făcu loc neîncrederii, apoi furiei şi, în cele din urmă, fricii.

– Asta-i scrisoarea lui Cersei, nu a surorii tale, spuse ea când termină de citit. Adevăratul mesaj se află în ceea ce Sansa nu mai spune. Nu spune decât cu câtă amabilitate şi gentileţe o tratează Lannisterii... Recunosc o ameninţare chiar şi când e şoptită. O au pe Sansa ca ostatică şi au intenţia de a o ţine acolo.

– Nu spune nimic de Arya, sublinie Robb, cu un aer jalnic.

– Nu. Catelyn nici nu voia să se gândească la ce putea însemna asta, nu acum, nu aici.

– Sperasem... dacă-l mai ai tu pe Pezevenghi, un schimb de prizonieri... Luă scrisoarea Sansei şi o strivi în pumn, şi ea putu să-şi dea seama din felul în care o făcuse că nu era pentru prima oară. Ce veşti sunt de la Eyrie? I-am scris mătuşii Lysa, ca să-i cer ajutor. A chemat steagurile Lordului Arryn, ştii? Ni se vor alătura cavalerii din Vale?

– Doar unul, spuse ea, cel mai bun dintre ei, unchiul meu... Însă Brynden Peşte Negru este mai întâi un Tully. Sora mea nu are de gând să treacă de Poarta însângerată.

Robb fu lovit în plin.

– Mamă, ce-o să facem? Am adunat această armată, optsprezece mii de oameni, dar nu... nu sunt sigur.... Privi spre ea cu ochi strălucitori. Tânărul şi mândrul lord dispăru

într-o clipă, devenind la fel de repede copilul dinainte, un băiat de cincisprezece ani, aşteptând răspunsuri de la mama sa.

– De ce te temi, Robb? întrebă ea cu blândeţe.

– Eu... Întoarse capul în altă parte, pentru a-şi ascunde prima lacrimă. Dacă plecăm... chiar dacă învingem.... Lannisterii îi au pe Sansa şi pe tata. Îi vor ucide, nu-i asa?

– Vor să ne facă să credem asta.

– Vrei să spui că mint?

– Nu stiu, Robb. Ce stiu este că nu ai de ales. Dacă te duci la Debarcaderul Regelui şi juri credinţă, nu ţi se va mai permite să pleci de acolo. Dacă te dai bătut acum şi te întorci la Winterfell, lorzii tăi îşi vor pierde orice respect pentru tine. Unii s-ar putea chiar să plece să se alăture Lannisterilor. Apoi regina, care are mult mai puţine motive să se teamă, poate face ce vrea cu prizonierii ei. Cea mai mare speranţă a noastră este ca tu să înfrângi duşmanul pe câmpul de luptă. Dacă ai reuşi să-l iei pe Lordul Tywin sau pe Regicid în captivitate, atunci un târg s-ar putea încheia, dar asta nu e totul. Atâta vreme cât eşti destul de puternic, trebuie să se teamă; Ned şi surorile tale ar fi în siguranţă. Cersei este destul de deşteaptă ca să ştie că are nevoie de ei ca să poată face pace, dacă războiul se întoarce împotriva sa.

– Şi dacă lupta *nu se întoarce* împotriva sa? întrebă Robb. Dacă sorţii se întorc împotriva noastră?

Catelyn îl luă de mână.

– Robb, nu am să ferchezuiesc adevărul pentru tine. Dacă pierzi, nu mai există nici o speranţă, pentru nici unul dintre noi. Se spune că în inima cetăţii Casterly Rock nu-i decât piatră. Aminteşte-ţi de soarta copiilor lui Rhaegar.

În clipa aceea văzu frica oglindindu-se în ochii săi tineri, însă acolo era şi puterea.

– Atunci, n-am să pierd, promise el.

– Spune-mi ce ştii despre luptele din ţinuturile riverane, zise ea.

Trebuia să afle dacă era cu adevărat pregătit,

– Cu mai puţin de două săptămâni în urmă, au dat o bătălie pe dealurile de sub Dintele de Aur, făcu Robb. Unchiul Edmure i-a trimis pe Lordul Vance şi Lordul Piper să ţină trecătoarea, însă Regicidul s-a aruncat asupra lor şi i-a pus pe fugă. Lordul Vance a fost omorât. Ultimele veşti

spuneau că Lordul Piper se retrăgea, ca să se alăture fratelui tău şi celorlalţi stegari la Riverrun, cu Jaime Lannister pe urmele sale. Dar asta nici nu-i chiar atât de rău. În timpul cât s-au luptat în trecătoare, Lordul Tywin venea cu o a doua armată a Lannisterilor dinspre sud. Se spune că este chiar mai mare decât oastea lui Jaime.

– Tatăl tău trebuie că ştia astea, pentru că a trimis nişte oameni care să li se opună, sub flamurile regelui. A trimis porunci unui lord din sud, un anume Lord Erik sau Derik, sau aşa ceva, însă Ser Raymun Darry îl însoţise, iar scrisoarea mai spune că erau şi alţi cavaleri, plus garda tatălui tău. Numai că a fost o capcană. Lordul Derik nici n-a apucat să treacă de Fortăreaţa Roşie, că Lannisterii au căzut asupra lui, fie blestemată flamura regelui, iar Gregor Clegane i-a atacat pe la spate când încercau să se retragă pe la Vadul Păpuşarului. Acest Lord Derik şi vreo alţi câţiva s-ar putea să fi scăpat, nimeni nu-i sigur, însă Ser Raymun a fost ucis, la fel şi majoritatea oamenilor noştri de la Winterfell. Se spune că Lordul Tywin a închis drumul regelui, iar acum se îndreaptă spre nord, spre Harrenhal, pârjolind totul în calea sa.

Din ce în ce mai sinistru, se gândi Catelyn. Era mai rău decât îşi imaginase.

– Vrei să-i ieşi în cale aici? întrebă ea.

– Dacă vine până aici, însă nimeni nu crede că o va face, explică Robb. I-am trimis vorbă lui Howland Teed, vechiul prieten al tatii, de la Rondul Greywater. Dacă Lannisterii vin până în sud la Gât, oamenii lacurilor îi vor face să verse sânge pentru fiecare pas de pe drum, însă Galbart Glover spune că Lordul Tywin este prea deştept ca să facă asta, iar Roose Bolton zice la fel. Va rămâne aproape de Trident, cred ei, cucerind rând pe rând castelele lorzilor de lângă râu, până ce Riverrun va rămâne singur. Trebuie să o luăm spre sud ca să-i ieşim în cale.

La ideea asta, Catelyn simţi fiori până în oase. Ce şanse ar avea un băiat de cincisprezece ani împotriva unor comandanţi căliţi în bătălii, precum Jaime şi Tywin Lannister?

– Dar oare este înţelept? Aici eşti bine apărat. Se spune că vechii regi din nord puteau rezista la Moat Cailin, respingând armate de zeci de ori mai mari decât ale lor.

~ Da, însă rezervele noastre de hrană sunt tot mai puține, iar aici nu este un tărâm pe care să putem rezista cu uşurință. Îl aşteptam pe Lordul Manderly, dar acum că fiii săi ni s-au alăturat, trebuie să plecăm.

Îi auzea pe lorzii-stegari vorbind prin glasul fiului ei, îşi dădu ea seama. În decursul anilor îi primise pe mulți dintre ei la Winterfell şi-i omenise împreună cu Ned la vetrele şi mesele lor. Ştia ce fel de oameni erau, fiecare dintre ei. Se întreba dacă Robb stia.

Dar era un adevăr în ceea ce spuneau. Oastea pe care o strânsese fiul ei nu era o armată omogenă, aşa cum obişnuiau să aibă Oraşele Libere, şi nici o forță de elită, plătită. Majoritatea erau oameni simpli: meşteşugari, agricultori, pescari, ciobani, fii de hangii şi negustori sau pielari, amestecați cu un grup mic de mercenari şi călăreți liberi, ahtiați după pradă. Când i-au chemat lorzii lor, au venit... Însă nu vor rămâne pentru totdeauna.

– Plecarea în marş e bună, îi spuse ea fiului ei, însă *unde,* cu ce scop? Ce vrei să faci?

Robb ezită.

– Marele Jon crede că ar trebui să-l atacăm noi pe Lordul Tywin şi să-l luăm prin surprindere, zise el, însă Gloverii şi Karstark cred că ar fi mai înțelept dacă am da ocol armatei lui ca să ne alăturăm unchiului Ser Edmure împotriva Regicidului. Îşi trecu degetele prin coama nepieptănată de păr roşcat, afişând o expresie nefericită. Deşi, când vom ajunge noi la Riverrun... Nu sunt sigur...

– *Fii* sigur, îi spuse Catelyn, sau atunci du-te acasă şi ia din nou sabia de lemn. Nu-ți poți permite să pari indecis în fața unor oameni ca Roose Bolton şi Rickard Karstark. Să nu faci nici o greşeală, Robb, ei sunt stegarii tăi, nu prieteni. Te-ai numit singur comandant de bătălie. Atunci, *comandă.*

Fiul ei se uită la ea uluit, de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce auzise.

– Cum spui tu, mamă.

– Am să te întreb din nou. Ce *vrei* să faci?

Robb întinse o hartă peste masă, o bucată din piele veche, zdrențuită, acoperită cu dâre de vopsea decolorată. Unul dintre capetele ei se răsuci în sus; îl fixă cu pumnalul.

– Ambele planuri au virtuțile lor, însă... priveşte, dacă încercăm să ocolim armata Lordului Tywin, riscăm să fim

prinşi între el şi Regicid, iar dacă îl atacăm.... După toate informațiile, are mai mulți oameni decât mine şi mai multă cavalerie. Marele Jon spune că asta nu ar mai conta dacă l-am prinde cu pantalonii în vine, însă mi se pare că un bărbat care a luptat în tot atâtea bătălii ca şi Tywin Lannister nu va fi chiar aşa de uşor de surprins.

– Bine, spuse ea. Încă mai putea auzi ecourile vocii lui Ned în glasul lui pe când stătea acolo, cercetând nedumerit harta. Spune-mi mai mult.

– As lăsa o mică armată aici, să tină Moat Cailin, mai mult arcaşi, iar cu restul aş pleca pe drum, spuse el, însă odată ce am ajunge sub Gât, aş împărți armata în două. Pedestraşii pot continua să mărşăluiască pe drumul regelui, în vreme ce călăreții traversează Furca Verde la Gemeni. Arătă. Când Lordul Tywin va auzi că am venit în sud, o va lua spre nord ca să atace principala noastră armată, lăsând astfel călăreții să gonească în jos pe malul râului, spre Riverrun. Robb se lăsă pe spate, neîndrăznind, totuşi, să zâmbească, dar încântat de el însuşi şi doritor să-i audă laudele.

Catelyn se încruntă peste hartă.

– Pui un râu între cele două părți ale armatei tale?

– *Şi* între Jaime şi Lordul Tywin, spuse el. Zâmbetul îi înflori după aceea. Nu există treceri pe Furca Verde mai sus de vadul rubiniu, unde şi-a câştigat Robert coroana. Numai la Gemeni, până aici, iar Lordul Frey controlează podul de acolo. Este stegarul tatălui tău, nu-i aşa?

Bătrânul Lord Frey, se gândi Catelyn.

– Este, admise ea, însă tatăl meu nu s-a încrezut niciodată în el. Nici tu nu ar trebui s-o faci.

– N-am să mă încred, promise Robb. Ce zici?

În pofida strângerii sale de inimă, era impresionată. *Arată ca un Tully,* se gândi ea, *dar este fiul tatălui său, iar Ned l-a instruit bine.*

– Ce armată iei sub comanda ta?

– Cavaleria, răspunse el imediat. Din nou, la fel ca tatăl său; întotdeauna Ned lua cea mai grea parte asupra lui.

– Iar ceilalți?

– Marele Jon spune mereu că ar trebui să-l lovim pe Lordul Tywin. M-am gândit să-i ofer lui această onoare.

Era primul său pas greşit, dar cum să-l facă să vadă asta

fără să nu-i zdruncine încrederea de novice?

– Tatăl tău mi-a spus odată că Marele Jon este la fel de neînfricat ca oricare alt bărbat pe care l-a cunoscut vreodată.

Robb rânji.

– Vântul Cenuşiu i-a mâncat două degete, iar el a *râs* de asta. Acum eşti de acord?

– Tatăl tău nu este neînfricat, sublinie Catelyn. Este curajos, dar asta este altceva.

Fiul ei se gândi o clipă la ce spusese ea.

– Armata din est va dispune de toate pozițiile între Lordul Tywin şi Winterfell, adăugă el gânditor. Plus mâna de arcaşi pe care îi las aici, la Moat. Aşa că nu vreau pe cineva neînfricat, nu?

– Nu. Vrei şiretenie calculată, la asta m-aş gândi eu, nu la curaj.

– Roose Bolton, spuse Robb imediat. Acest om mă sperie.

– Să sperăm că-l va speria şi pe Tywin Lannister. Robb dădu din cap şi înfăşură harta.

– Am să dau poruncile şi am să adun o escortă care să te ducă acasă, la Winterfell.

Catelyn se luptase să se țină tare, de dragul lui Ned şi pentru acest curaj încăpățânat al fiului lor. Îşi lăsase frica şi disperarea deoparte, de parcă erau veşminte pe care nu mai voia să le poarte... Însă acum văzu că tot le îmbrăcase.

– Nu mă duc la Winterfell, se auzi spunând, surprinsă de puhoiul de lacrimi care-i împăienjeni vederea. Tatăl meu poate că este pe moarte, în dosul zidurilor de la Riverrun. Fratele meu este înconjurat de duşmani. Trebuie să merg la ei.

TYRION

Chella, fiica lui Cheyk Urechi Negre, o luase înainte ca cercetaş şi ea aduse înapoi vestea despre oastea de la răspântie.

– După focurile lor, aş zice că sunt vreo douăzeci de mii, spuse ea. Au flamuri roşii, cu un leu aurit.

– Tatăl tău? întrebă Bronn.

– Sau fratele meu, Jaime, spuse Tyrion. Vom afla cât de curând. Îşi cercetă grupul de briganzi zdrenţăroşi: aproape trei sute de Ciori de Piatră, Fraţi ai Lunii, Urechi Neere şi Bărbaţi Arsi, iar aceştia formau doar nucleul armatei pe care spera să o adune. Gunthor, fiul lui Gurn, ridica alte clanuri chiar acum. Se întrebă ce ar fi făcut cu ei fratele său lordul, cu pieile lor şi bucăţile de otel de furat. Adevărul era că nici el nu ştia ce să facă cu ei. Le era comandant sau captiv? Majoritatea timpului se părea că era câte ceva din amândouă.

– Ar fi mai bine daca aş pleca singur pe drum, sugeră Tyrion.

– Cel mai bine pentru Tyrion, fiul lui Tywin, zise Ulf, care vorbea în numele Fraţilor Lunii.

Shagga se încruntă – o privelişte înspăimântătoare.

– Lui Shagga, fiul lui Dolf, nu-i place asta. Shagga va pleca cu bărbatul-copil, iar dacă bărbatul-copil minte, Shagga îi va reteza bărbăţia...

– ...şi o va da la capre, da, spuse Tyrion obosit. Shagga, îţi dau cuvântul meu de Lannister. Am să mă întorc.

– De ce am avea noi încredere în cuvântul tău? Chella era o femeie mică şi aprigă, fără nici o rotunjime, ca un băiat, şi deloc proastă. Lorzii de câmpie au mai minţit clanurile şi înainte.

– Mă răneşti, Chella, zise Tyrion. Am crezut că suntem deja prieteni buni. Dar fie cum vrei tu. Vei veni cu mine, Shagga şi Conn vor veni pentru Ciorile de Piatră, Ulf pentru Fraţii Lunii, iar Timett, fiul lui Timett, pentru Bărbaţii Arşi. Oamenii clanurilor schimbară priviri precaute când îi numi pe toţi. Restul vor aştepta aici, până când trimit după ei. *Încercaţi* să nu vă omorâţi sau să vă ologiţi unii pe alţii cât timp sunt plecat.

Dădu pinteni calului şi o luă din loc, nelăsându-le de ales

decât să-l urmeze sau să rămână pe loc. Îi convenea oricare dintre variante, atât timp cât nu zăboveau să *vorbească* pentru o zi şi o noapte. Acesta era necazul cu clanurile; aveau ideea absurdă că glasul fiecărui bărbat ar trebui ascultat în consiliu, aşa că se certau despre *totul,* la nesfârşit. Chiar şi femeilor li se permitea să vorbească. Nici nu era de mirare că de sute de ani nu mai reuşeau să amenințe domeniul Vale cu nimic altceva decât cu raiduri ocazionale. Tyrion avea de gând să schimbe asta.

Bronn călărea lângă de el. În urma lor, după o scurtă mormăială, oamenii clanurilor li se alăturară călare pe bidiviii lor mărunți, viețuitoare sfrijite, care arătau ca poneii şi urcau pe stânci precum caprele.

Ciorile de Piatră călăreau împreună, Chella şi Ulf se țineau şi ei pe aproape, iar Frații Lunii şi Urechile Negre aveau legături puternice între ei. Timett, fiul lui Timett, călărea singur. Toate clanurile din Munții Lunii se temeau de Bărbații Arşi, care-şi căleau carnea cu foc, pentru a-şi dovedi curajul şi – spuneau alții – frigeau copii la ospețele lor. Chiar şi alți Bărbați Arşi se temeau de Timett, care-şi scosese singur ochiul stâng cu un pumnal înroşit la foc, atunci când ajunsese la vârsta bărbăției. Tyrion aflase că se obişnuia mai degrabă ca un băiat să-şi ardă un sfârc, un deget, sau (dacă era curajos, ori cu adevărat smintit) o ureche. Ceilalți Bărbați Arşi ai lui Timett fuseseră atât de uluiți de alegerea sa, încât îl numiseră imediat mână roşie, ceea ce părea să fie un fel de căpetenie de război.

– Mă întreb ce o fi ars regele lor, îi spusese Tyrion lui Bronn, când auzise povestea.

Rânjind, mercenarul îşi atinsese noada... Însă chiar şi Bronn îşi ținea gura în preajma lui Timett. Dacă cineva era destul de nebun să-şi scoată un ochi, era puțin probabil să fie blând cu duşmanii.

Observatori aflați în depărtare scrutau drumul de pe turnurile din piatră, pe când grupul cobora pe coama dealurilor, iar o dată Tyrion văzu un corb luându-şi zborul. Acolo unde şerpuia drumul printre două stânci înalte, ieşiră la primul punct întărit. Un zid din pământ, înalt de aproape doi metri, închidea drumul, iar pe metereze se aflau zeci de arcaşi. Tyrion îşi opri companionii dincolo de raza de acțiune a arcurilor şi se apropie singur de zid.

– Cine comandă aici? strigă el.

Căpitanul apăru foarte repede, şi chiar mai repede le oferi o escortă când îl recunoscu pe fiul lordului său. Trecură pe lângă lanuri înnegrite şi avanposturi pârjolite, pe toată întinderea domeniilor de la marginea râurilor, de la Furca Verde până la Trident. Tyrion nu văzu nici un cadavru, însă văzduhul era plin de corbi şi ciori hoitare; aici avuseseră loc lupte, şi încă destul de recent.

La jumătate de leghe de răscruce fusese ridicată o baricadă de pari ascuțiți, iar la posturi erau sulițaşi şi arcaşi, în spatele liniei, tabăra se întindea în depărtare. Fuioare subțiri de fum se ridicau din sute de focuri ale bucătăriilor, bărbați în cămăşi de zale stăteau pe sub copaci şi-şi ascuțeau săbiile, iar pe prăjinile înfipte în pământul mocirlos fluturau flamuri familiare.

Un grup de călăreți gonea spre ei pentru a-i întâmpina, pe când se apropiau de pari. Cavalerul care-i comanda purta o armură de argint ornată cu ametiste şi o mantie în dungi purpurii şi argintii. Scutul său purta un blazon cu unicorn şi un corn spiralat, lung de jumătate de metru, țâşnea de pe apărătoarea de frunte a calului său. Tyrion îşi struni calul pentru a-l saluta.

– Ser Flement.

Ser Flement Brax îşi ridică viziera.

– Tyrion, făcu el uluit. Lordul meu, ne-am temut cu toții că ați murit, sau... Se uită nesigur spre oamenii clanurilor. Aceşti... Însoțitori ai dumneavoastră...

– Prieteni de suflet şi servitori credincioşi, zise Tyrion. Unde-l găsesc pe tatăl meu, lordul?

– A ocupat un han de la răscruce, pentru comandamentul lui.

Tyrion izbucni în râs. Hanul de la răscruce! Poate că zeii erau drepți, în cele din urmă.

– Vreau să-l văd imediat.

– După cum spuneți, lordul meu.

Ser Flement îşi răsuci calul şi dădu porunci. Trei rânduri de țepuşe fură smulse din pământ pentru a face un culoar în linie. Tyrion îşi conduse grupul pe acolo.

Tabăra Lordului Tywin se întindea pe o suprafață de câteva leghe. Estimările Cheliei, de circa douăzeci de mii de oameni, nu erau departe de adevăr. Oamenii de rând

campaseră afară, dar cavalerii îşi ridicaseră corturi, iar unii dintre înalţii lorzi îşi construiseră pavilioane, mari cât nişte case. Tyrion trase cu ochiul la boul roşu al Casei Prester, la vierul bălţat al Lordului Crakehall, la copacul arzând al lui Marbrand, la viezurele lui Lydden. Cavalerii îl salutară pe când trecea, iar soldaţii înarmaţi până-n dinţi rămaseră cu gura căscată de uimire la vederea oamenilor clanurilor.

Shagga se holba şi el; era dincolo de orice îndoială că nu mai văzuse niciodată atâţia oameni, cai şi arme, de când trăia. Ceilalţi oameni ai munţilor reuşiră ceva mai bine să-şi controleze expresiile, însă Tyrion nu avea nici un dubiu că erau la fel de uimiţi. Din ce în ce mai bine. Cu cât erau mai impresionaţi de puterea Lannisterilor, cu atât erau mai uşor de controlat.

Hanul şi grajdurile sale erau aşa cum şi le amintea el, deşi se vedeau ceva mai multe pietre împrăştiate şi fundaţii înnegrite pe locul unde se aflase restul satului. În curte fusese ridicată o spânzurătoare, iar hoitul care atârna de ea era năpădit de corbi. Când Tyrion se apropie, păsările îşi luară zborul, croncănind şi bătând din aripile lor negre. Descăleca şi se uită în sus, spre ceea ce mai rămăsese din cadavru. Păsările ciuguliseră buzele şi ochii şi mare parte din obrajii femeii, dezgolindu-i dinţii înroşiţi într-un rânjet hidos.

– O odaie, o masă, un burduf cu vin, asta a fost tot ce am cerut, îi aminti el cu o undă de reproş.

Băieţii ieşiră ezitând din grajduri, pentru a se ocupa de cai. Shagga nu voia să-l lase din mână pe al lui.

– Băiatul nu are de gând să-ţi fure iapa, îl asigură Tyrion. Vrea doar să-i dea ceva ovăz, apă şi s-o ţesale. Şi blana lui Shagga ar fi avut nevoie de un ţesălat zdravăn, dar nu era înţelept să pomenească despre aşa ceva. Îţi dau cuvântul meu, calul nu va păţi nimic.

Mohorât, Shagga dădu drumul frâielor din mână.

– Acesta-i calul lui Shagga, fiul lui Dolf, tună el către băiatul de grajd.

– Dacă nu ţi-l dă înapoi, am să-i retez bărbăţia şi î-o dau la capre, promise Tyrion. Dacă se găsesc pe aici.

Doi soldaţi din garda Lannister, în mantiile lor purpurii şi purtând coifuri cu lei, stăteau de pază sub firma hanului, de o parte şi de alta a uşii. Tyrion îl recunoscu pe căpitanul lor.

– Tatăl meu?

– E în sala de mese, lordul meu.

– Oamenii mei au nevoie de carne şi mied, îi spuse Tyrion. Îngrijeşte-te să le primească.

Intră în han şi-l văzu pe tatăl tău.

Tywin Lannister, Lord de Casterly Rock şi Păzitor al Apusului, era trecut de cincizeci de ani, dar la fel de în formă ca unul de douăzeci. Era înalt chiar şi aşezat, cu picioare lungi, umeri largi, fără burtă. Pe brațele subțiri zvâcneau muşchii. Când părul său auriu, cândva foarte des, începuse să se rărească, îi poruncise bărbierului să-l radă în cap; Lordul Tywin nu credea în jumătăți de măsură. Îşi răsese mustața şi barba, însă îşi păstrase favoriții, două fâşii late de păr auriu şi țepos, care-i acopereau mare parte a obrajilor, de la urechi până la falcă. Avea ochii de un verde-deschis, cu puncte aurii. Un nebun mai nebun decât mulți alții glumise o dată că până şi rahatul Lordului Tywin era pătat cu auriu. Unii spuneau că smintitul încă mai trăia, undeva în adâncimea măruntaielor de piatră ale fortăreței Casterly Rock.

Ser Kevan Lannister, singurul frate al tatălui său care supraviețuise, împărțea un burduf de bere cu Lordul Tywin când Tyrion îşi făcu apariția în sala de mese. Unchiul său era un bărbat impunător, pe cale să chelească, cu o barbă bălaie, tăiată scurt, care urma linia fălcii sale masive. Ser Kevan îl văzu primul.

– Tyrion, spuse el surprins.

– Unchiule, răspunse Tyrion cu o plecăciune. Şi tatăl meu lordul, ce plăcere-mi face să vă găsesc aici.

Lordul Tywin nici nu se clinti în jilțul său, însă îi aruncă piticului o privire lungă şi cercetătoare.

– Observ că zvonurile despre moartea ta au fost neadevărate.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, tată, zise Tyrion. Nu-i nevoie să sari în sus şi să mă îmbrățişezi, n-as vrea să te oboseşti prea tare.

Traversă încăperea spre masa lor, perfect conştient de modul în care picioarele lui răsucite îl făceau să se împleticească la fiecare pas. Ori de câte ori tatăl său îl privea, devenea neplăcut de conştient de toate diformitățile sale şi de alte beteşuguri.

– Frumos din partea voastră să începeți un război pentru mine, spuse el cățărându-se pe un scaun şi turnându-şi o cupă din berea tatălui său.

– Din câte ştiu eu, tu eşti cel care a pornit toate astea, răspunse Lordul Tywin. Fratele tău, Jaime, nu s-ar fi lăsat niciodată capturat de o femeie.

– Prin asta ne deosebim Jaime şi cu mine. E şi mai înalt decât mine, dacă ai observat cumva.

Tatăl său ignoră muşcătura.

– Era în joc onoarea Casei noastre. Nu am avut de ales decât să plec la luptă. Nimeni nu varsă sânge de Lannister fără a fi pedepsit.

– *Ascultați-Mi Răgetul,* zise Tyrion rânjind. Erau cuvintele de pe blazonul Lannister.

– Adevărul este că nu mi s-a vărsat sângele, deşi a fost cât pe-aci, o dată sau de două ori. Morrec şi Jyck au fost ucişi.

– Bănuiesc că vrei ceva oameni noi.

– Nu te mai deranja, tată, am făcut rost de câțiva, încercă să înghită berea. Era brună şi cu drojdie, aşa de groasă că aproape că putea fi mestecată. De fapt, foarte bună. Ce păcat că tatăl său o spânzurase pe hangiță! Cum merge cu războiul?

Îi răspunse unchiul său:

– Deocamdată, destul de bine. Ser Edmund a trimis mici formațiuni din trupele sale de-a lungul frontierelor, pentru a opri raidurile noastre, iar tatăl tău, lordul, şi cu mine am putut să nimicim mare parte din ele, înainte să apuce să se regrupeze.

– Fratele tău s-a acoperit de glorie, spuse tatăl său. I-a zdrobit pe Lorzii Vance şi Piper la Dintele Aurit şi s-a întâlnit cu forțele masate de Tully sub zidurile de la Riverrun. Lorzii din Trident au fost puşi pe fugă. Ser Edmure Tully a fost luat în captivitate, cu mulți dintre cavalerii şi stegarii săi. Lordul Blackwood a reuşit să scape cu câțiva supraviețuitori la Riverrun, unde Jaime s-a pus pe un asediu. Ceilalți au fugit la propriile lor fortărețe.

– Tatăl tău şi cu mine am năvălit asupra lor, pe rând, zise Ser Kevan. Cum Lordul Blackwood nu mai era, Raventree a căzut imediat, iar Lady Whent a predat Harrenhal fiindcă nu mai avea oameni care să-l apere. Ser Gregor i-a pârjolit pe Piperi şi Brackeni...

– Lăsându-te fără nici o opoziție? întrebă Tyrion.

– Nu chiar. Mallisterii încă mențin Seagard şi Walder Frey îşi trimite oştirile spre Gemeni.

– Nu mai contează, spuse Lordul Tywin. Frey iese la luptă numai când simte în aer mirosul victoriei, iar acum tot ce-i miroase e doar înfrângerea. Iar lui Jason Mallister îi lipseşte forța de a lupta singur. Odată ce Jaime ia Riverrun, se vor grăbi amândoi să cadă în genunchi. Dacă nu cumva Stark şi Arryn reuşesc să înainteze şi să ni se opună, acest război este ca şi câştigat.

– Dacă aş fi în locul tău, nu prea mi-aş bate capul cu Arrynii, spuse Tyrion. Stark este o altă poveste. Lordul Eddard...

– Este ostaticul nostru, zise tatăl său. El nu va conduce nici un fel de armată în timp ce putrezeşte în temnița de sub Fortăreața Roşie.

– Nu, se învoi Ser Kevan, însă fiul său a adunat steagurile şi stă la Moat Cailin cu o armată puternică în jurul său.

– Nici o sabie nu-i destul de bună decât după ce a fost călită, declară Lordul Tywin. Băiatul Stark este un copil. Fără îndoială, îi plac cântecul de război şi priveliştea flamurilor fâlfâind în vânt, dar totul se va termina cu un măcel. Mă îndoiesc că are stomacul destul de tare pentru asta.

Lucrurile *deveniseră* interesante cât lipsise el, se gândi Tyrion.

– Şi ce face monarhul nostru neînfricat cât timp acest măcel se săvârşeşte? întrebă el. Cum de l-a convins scumpa mea soră pe Robert să fie de acord cu întemnițarea dragului său prieten, Ned?

– Robert Baratheon este mort, îi spuse tatăl său. Nepotul tău domneşte acum la Debarcaderul Regelui.

Asta îl *luă* pe Tyrion prin surprindere.

– Sora mea, vrei să spui. Luă încă o înghițitură de bere. Domeniul va deveni un loc cu totul altfel dacă Cersei va domni în locul soțului ei.

– Dacă ai minte să te faci de folos, îți încredințez nişte trupe, zise tatăl său. Marq Piper şi Karyl Vance bântuie în urma noastră, atacând teritoriile noastre de-a lungul Furcii Roşii.

Tyrion țâțâi.

– Ce neobrăzare pe ei, să riposteze! în mod normal, aş fi încântat să pedepsesc o asemenea mitocănie, tată, dar adevărul este că am treabă în altă parte,

– Da? Lordul Tywin nu părea deloc surprins. Mai avem şi două dintre loazele lui Ned Stark, care-mi hărțuiesc trupele. Beric Dondarrion, unul dintre tinerii lorzi, care îşi face iluzii privind valoarea sa. Îl are cu el pe caraghiosul ăla de preot grăsan, cel căruia îi place să dea foc sabiei. Crezi că ai putea să te ocupi de ei în drum spre treburile tale? Fără să dai greş prea tare?

Tyrion se şterse la gură cu mâneca şi zâmbi.

– Tată, mă încălzeşte la inimă să mă gândesc că mi-ai putea încredința... să zicem... vreo douăzeci de oameni? Cincizeci? Eşti sigur că te poți dispensa de atâția? Ei, nu contează. Dacă mă întâlnesc cu Thoros şi Lordul Beric, ar trebui să le trag o bătută la amândoi. Coborî de pe scaun şi şchiopată spre locul în care zăcea o roată de caşcaval alb, cu vinişoare, înconjurată de fructe. În primul şi-n primul rând, am câteva promisiuni de îndeplinit, spuse pe când îşi tăia o felie. Mi-ar trebui trei mii de coifuri, cam tot pe atâtea cămăşi de zale, plus săbii, sulițe, lănci cu vârful de oțel, ghioage, securi de luptă, apărătoare pentru mâini, pentru gât, pentru picioare, platoşe, căruțe care să transporte toate astea...

Uşa din spatele lor se izbi de perete, atât de tare încât Tyrion aproape că scăpă caşcavalul. Ser Kevan sări în picioare înjurând când comandantul gărzii zbură prin încăpere şi se lovi de vatră. Pe când acesta se prăvălea în cenuşa rece, iar coiful cu leul îi cădea, Shagga îi frânse în două spada, pe un genunchi gros cât un trunchi de copac, azvârli bucățile şi năvăli în sala de mese. Era precedat de duhoarea lui, mai teribilă decât a brânzei şi copleşitoare în acel spațiu închis.

– Pelerină roşie, mârâi el, data viitoare când tragi sabia în fața lui Shagga, fiul lui Dolf, îți retez bărbăția şi o prăjesc la foc.

– De ce, nu mai sunt capre? făcu Tyrion muşcând din caşcaval.

Ceilalți oameni ai clanurilor intrară după Shagga în sala de mese, Bronn urmându-i. Mercenarul înălță mohorât din umăr, uitându-se la Tyrion.

– Iar tu cine eşti? întrebă Lordul Tywin cu o răceală de gheaţă.

– M-au însoţit spre casă, tată, explică Tyrion. Pot să-i ţin cu mine? Nu mănâncă mult.

Nu zâmbi nimeni.

– Cu ce drept năvăliţi voi, barbarilor, în consiliul nostru? făcu Ser Kevan.

– Barbari, pleavă? Conn ar fi putut fi chiar arătos, dacă s-ar fi spălat. Suntem oameni liberi, iar prin lege, oamenii liberi pot sta la orice consiliu de război.

– Care dintre voi este lordul leu? întrebă Chella.

– Amândoi sunt bătrâni, anunţă Timett, fiul lui Timett, care nu împlinise încă douăzeci de ani.

Mâna lui Ser Kevan coborî pe mânerul sabiei, însă fratele său îi prinse încheietura cu două degete şi-l ţinu strâns. Lordul Tywin părea netulburat.

– Tyrion, ai uitat de buna-creştere? Fii bun şi fă-ne cunoştinţă cu... onoraţii noştri oaspeţi.

Tyrion îşi linse degetele.

– Cu plăcere, spuse el. Fecioara bălaie este Chella, fiica lui Cheyk al Urechilor Negre.

– Nu sunt fecioară, protestă Chella. Fiii mei au deja câte cincizeci de urechi pe răboj.

– Să mai ia încă o dată pe atât. Tyrion se trase de lângă ea, clătinându-se. Iar acesta este Conn, fiul lui Coratt. Shagga, fiul lui Dolf, este cel care arată ca un Casterly Rock păros. Ei sunt Ciori de Piatră. Iată-l şi pe Ulf, fiul lui Umar, dintre Fraţii Lunii, iar dincolo este Timett, fiul lui Timett, o mână roşie dintre Bărbaţii Arşi. Iar acesta este Bronn, mercenar, fără nici o apartenenţă precisă. A schimbat deja taberele de două ori, în timpul foarte scurt de când ne cunoaştem; voi doi ar trebui să ajungeţi faimoşi, tată. Întorcându-se spre Bronn şi oamenii clanurilor, adăugă: îmi daţi voie să vi-l prezint pe tatăl meu, Lordul Tywin, fiul lui Tytos din Casa Lannister, Lord de Casterly Rock, Păzitor al Apusului, Scut al Lannisport şi în viitor Mână a Regelui. Lordul Tywin se ridică în picioare, demn şi corect.

– Chiar şi în Apus, cunoaştem vitejia clanurilor războinice din Munţii Lunii. Ce vă aduce aici, în avanpostul meu, domnii mei?

– Caii, spuse Shagga.

– Promisiuni pentru mătăsuri şi oțel, zise Timett, fiul lui Timett.

Tyrion tocmai voia să-i spună tatălui său, lordul, cum propunea el să fie redusă Valea lui Arryn la un peisaj fumegând, însă nu mai avu şansa să o facă. Uşa se trânti din nou. Mesagerul aruncă o uitătură rapidă, surprinsă, spre oamenii aduşi de Tyrion, şi se lăsă într-un genunchi înaintea Lordului Tywin.

– Lordul meu, începu el. Ser Addam mi-a cerut să vă spun că oastea lui Stark s-a pus în mişcare pe drum.

Tywin Lannister nu zâmbi. Lordul Tywin nu zâmbea niciodată, însă Tyrion învățase să descifreze bucuria tatălui său chiar şi când nu era oglindită pe față.

– Aşadar, lupul îşi părăseşte vizuina ca să se joace în groapa cu lei, spuse el cu o voce plină de o satisfacție ascunsă. Minunat. Reîntoarce-te la Ser Addam şi spune-i să se retragă. Nu trebuie să se angajeze în lupte cu cei din nord până când nu sosim noi, dar vreau să le hărțuiască flancurile şi să-i atragă şi mai mult spre sud.

– Va fi precum porunciți. Călărețul plecă.

– Ne aflăm aici, arătă Ser Kevan. Aproape de vad şi înconjurați de gropi şi țepuşe. Dacă se îndreaptă spre sud, aş spune să-i lăsăm să vină şi să se zdrobească de noi.

– Băiatul s-ar putea să se retragă sau să-şi piardă curajul când va vedea câți suntem, răspunse Lordul Tywin. Cu cât mai curând vor fi zdrobiți cei din neamul Stark, cu atât mai repede voi fi liber să mă ocup şi de Stannis Baratheon. Spune toboşarilor să anunțe adunarea şi trimite-i vorbă lui Jaime că mă îndrept spre Robb Stark.

– După cum spuneți, răspunse Ser Kevan. Tyrion privea cu o fascinație mohorâtă cum tatăl său se întoarse spre oamenii clanurilor.

– Se spune că bărbații din clanurile munților sunt războinici neînfricați.

– Este adevărat ce se spune, răspunse Conn, de la Ciorile de Piatră.

– Şi femeile, adăugă Chella.

– Alăturați-vă mie, împotriva duşmanilor mei, şi veți primi tot ceea ce v-a promis fiul meu, ba chiar şi mai mult, le spuse Lordul Tywin.

– Ne vei plăti în moneda noastră? întrebă Ulf, fiul lui

Umar. De ce ne-ar trebui promisiunile tatălui, când le avem pe cele ale fiului?

– Nu am spus că v-ar trebui, răspunse Lordul Tywin. Vorbele mele au fost doar amabilitate, nimic mai mult. Nu trebuie să vă alăturați nouă. Oamenii din teritoriile iernii sunt făcuți din fier şi gheață, chiar şi cei mai aprigi dintre cavalerii mei se tem să-i înfrunte.

Oh, cât de abil a făcut-o, se gândi Tyrion, zâmbind şmechereşte.

– Bărbații Arşi nu se tem de nimic. Timett, fiul lui Timett, va călări cu leii.

– Orişiunde merg Bărbații Arşi, Ciorile de Piatră au şi fost acolo, declară Conn aprinzându-se. Şi noi venim.

– Shagga, fiul lui Dolf, le va reteza bărbăția şi le-o va da la ciori.

– Vom veni cu tine, lordule leu, se învoi şi Chella, fiica lui Cheyk, dar numai dacă fiul tău, jumătate de om, vine cu noi. Şi-a răscumpărat viața cu promisiuni. Până când nu ținem în mână oțelul pe care ni l-a făgăduit, viața lui ne aparține.

Lordul Tywin îşi întoarse ochii punctați cu aur spre fiul său,

– Bucuros, zise Tyrion cu un zâmbet resemnat.

SANSA

Pereții sălii tronului fuseseră dezgoliți, tapiseriile cu scene de vânătoare care-i plăceau atât de mult Regelui Robert fuseseră date jos şi aruncate într-un colț, într-o grămadă informă.

Ser Mandon Moore se duse să-şi ocupe locul la picioarele tronului, lângă cei doi tovarăşi ai săi din Garda Regelui. Sansa stătea lângă uşă, fără escortă de astă dată. Regina îi dăduse libertatea de a se plimba prin castel, ca o răsplată pentru că fusese atât de bună, însă chiar şi aşa, era însoțită peste tot unde se ducea.

– Garda de onoare pentru viitoarea mea noră, îi numise regina pe însoțitorii ei, însă nu o făceau defel pe Sansa să se simtă onorată.

„Liberă în castel” însemna că putea merge oriunde voia, în interiorul Fortăreței Roşii, atâta vreme cât se ținea de promisiunea de a nu trece dincolo de ziduri, o promisiune pe care Sansa fusese mai mult decât bucuroasă să o facă. Oricum, n-ar fi putut să treacă dincolo de ziduri. Porțile erau păzite zi şi noapte de mantiile aurii ale lui Janos Slynt, iar gărzile Casei Lannister erau întotdeauna prin preajmă. În afară de asta, chiar dacă ar fi putut părăsi castelul, unde să se fi dus? Era destul că putea să se plimbe prin curte, să culeagă flori din grădina Myrcellei şi să viziteze septul ca să se roage pentru tatăl ei. Uneori se ruga şi în grădina zeilor, din moment ce familia Stark ținea la vechii zei.

Aceasta era prima adunare a curții din domnia lui Joffrey, aşa că Sansa o aştepta încordată. Un şir de străjeri din garda Lannister stătea sub ferestrele dinspre apus, un şir de mantii aurii din Garda Oraşului se postase sub ferestrele de la răsărit. Nu văzu nici urmă de oamenii de rând şi de orăşeni, însă sub galerie era un pâlc de lorzi, mari sau mici, care şuşoteau fără încetare. Nu erau mai mulți de douăzeci, când, de obicei, se adunau câte o sută în aşteptarea Regelui Robert.

Sansa se strecură printre ei, murmurând saluturi pe când îşi croia drum mai în față. Îi recunoscu pe negriciosul Jalabhar Xho, pe mohorâtul Ser Aron Santagar, pe gemenii Redwyne, Oroare şi Bălosul... atât doar că nimeni nu părea s-o recunoască pe *ea.* Sau dacă o recunoşteau, se fereau de

ea, ca şi cum ar fi avut ciumă verde. Bolnăviciosul Lord Gyles îşi acoperi fața la apropierea ei şi se prefăcu lovit de un acces de tuse, iar când bețivul caraghios Ser Dontos se pregătea să o salute, Ser Balon Swann îi şopti ceva la ureche şi acesta îi întoarse spatele.

Iar mulți alții lipseau. Unde dispăruseră cu toții? se întrebă Sansa. Căută în van chipuri prietenoase. Nimeni nu voia să-i întâlnească privirile. Era ca şi cum devenise o fantomă, moartă înainte de vreme.

Marele Maester Pycelle era aşezat singur la masa de consiliu, părând adormit, cu mâinile împreunate la capătul bărbii. Îl văzu pe Lordul Varys grăbindu-se în sală, fără nici un sunet. O clipă mai târziu, Lordul Baelish îşi făcu apariția intrând pe uşile înalte din spatele sălii, zâmbind. Flecărea amabil cu Ser Balon şi Ser Dontos pe când îşi croia drum în față.

Stomacul Sansei se strânse de nervi. *N-ar trebui să-mi fie teamă,* îşi spuse ea. *Nu am nici un motiv să mă tem, totul va fi bine, Joff mă iubeşte şi regina la fel, aşa a spus.*

Vocea unui crainic se înălță în aer:

– Cu toții să îl salutăm pe Maiestatea Sa, Joffrey, din Casa Baratheon şi Lannister, Primul după Numele Său, Rege al Andalilor, al Rhoynar şi al Primilor Oameni, Lord al celor Şapte Regate. Să o salutăm cu toții pe mama sa, Cersei din Casa Lannister, Regină şi Regent, Lumină a Apusului şi Protectoare a Domeniului.

Ser Barristan Selmy, strălucitor în armura sa albă, le deschidea drumul. Ser Arys Oakheart o escorta pe regină, în vreme ce Ser Boros Blount păşea în apropierea lui Joffrey, aşa că şase cavaleri din Garda Regelui erau acum în sală, toți Săbii Albe, cu excepția lui Jaime Lannister. Prințul ei – ba nu, *regele* ei acum – urcă treptele spre Tronul de Fier, câte două deodată, în vreme ce mama sa luă loc la masa consiliului. Joffrey era înveşmântat în catifele negre cu dungi purpurii, o mantie strălucitoare, aurie, avea un guler înalt, iar pe creştetul său era aşezată coroana de aur incrustată cu rubine şi diamante negre.

Când Joffrey se întoarse spre sală, privirile sale se încrucişară cu cele ale Sansei. Zâmbi, se aşeză şi spuse:

– Este de datoria unui rege să-i pedepsească pe trădători şi să-i răsplătească pe cei loiali. Mare Maester Pycelle, îți

poruncesc să dai citire decretelor mele.

Pycelle se ridică în picioare. Era înveşmântat într-o robă magnifică, din catifea roşie, groasă, cu un guler do hermină şi catarame strălucitoare, din aur. Dintr-o mânecă largă, îngreunată de ornamente țesute, scoase un pergament, îl desfăşură şi începu să citească o listă lungă de nume, poruncind fiecăruia dintre cei menționați, în numele regelui şi al consiliului, să se prezinte şi să-i jure credință lui Joffrey. Dacă nu, vor fi considerați trădători, iar pământurile lor şi titlurile vor fi confiscate.

Numele pe care le citi o făcură pe Sansa să-şi țină respirația. Lordul Stannis Baratheon, soția sa, fiica sa. Lordul Renly Baratheon. Amândoi Lorzii Royce şi fiii lor. Ser Loras Tyrell. Lordul Mace Tyrell, frații săi, unchii şi fiii. Preotul roşu, Thoros din Myr. Lordul Beric Dondarrion. Lady Lysa Arryn şi fiul ei, micul Lord Robert. Lordul Hoster Tully, fratele său Ser Brynden, fiul său Ser Edmure. Lordul Jason Mallister. Lordul Bryce Caron din Mlaştini. Lordul Tytos Blackwood. Lordul Walder Frey şi moştenitorul său, Ser Stevron. Lordul Karyl Vanee. Lordul Jonos Bracken. Lady Shella Whent. Doran Martell, Prinț de Dorne, şi toți fiii săi. *Atât de mulți,* se gândi ea, pe când Pycelle continua să citească. *Vor trebui trimise stoluri întregi de corbi pentru a duce aceste porunci.*

Iar la sfârşit, aproape de capăt, veniră numele pentru care se temea Sansa. Lady Catelyn Stark. Robb Stark. Brandon Stark, Rickon Stark, Arya Stark. Sansa îşi înfrâna un icnet. *Arya.* Voiau ca Arya să se prezinte şi ea şi să depună jurământul... Asta trebuia să însemne că sora ei fugise cu vreo galeră şi poate că era în siguranță la Winterfell acum.

Mareje Maester Pycelle răsuci sulul şi îl strecură în mâneca stângă, apoi scoase un alt pergament din cea dreaptă. Îşi drese vocea şi continuă:

– Iar în locul trădătorului Eddard Stark, este dorința Maiestății Sale ca Tywin Lannister, Lord de Casterly Rock şi Păzitor al Apusului, să primească rangul de Mână a Regelui, să glăsuiască cu vocea lui, să-i conducă armatele împotriva duşmanilor şi să-i îndeplinească voia regească. Aşa a decretat regele. Consiliul mic consimte, în locul trădătorului Stannis Baratheon, este dorința Maiestății Sale ca mama sa, Regina Regentă Cersei Lannister, care i-a fost cel mai

puternic sprijin, să se afle la conducerea consiliului mic, să-l ajute astfel să guverneze cu înțelepciune şi dreptate. Aşa a decretat regele. Consiliul mic consimte.

Sansa auzi un murmur uşor dinspre lorzii din jurul ei, dar acesta fu înăbuşit repede. Pycelle continuă:

– Este de asemenea dorința Maiestății Sale ca slujitorul său credincios, Janos Slynt, Comandant al Gărzii Oraşului, să fie ridicat la rangul de lord şi să i se ofere vechea cetate Harrenhal, cu toate domeniile şi bunurile sale, iar fiii şi nepoții săi să dețină aceste onoruri până la sfârşitul vremurilor. Este, de asemenea, porunca sa ca *Lordul* Slynt să şadă imediat la masa consiliului mic, să ajute la guvernarea domeniului. Aşa a decretat regele. Micul consiliu consimte.

Sansa sesiză o mişcare cu colțul ochilor, iar Janos Slynt îşi făcu apariția. De data asta murmurele erau mai puternice şi mai furioase. Mândrii lorzi, ale căror familii aveau o vechime de mii de ani, îi făcură loc de nevoie bărbatului de rând, chel şi cu o față ca de broască. Solzi de aur fuseseră cusuți pe catifeaua neagră a tunicii sale şi zornăiau uşor la fiecare pas pe care-l făcea. Mantia sa era din satin cadrilat, cu negru şi auriu. Doi băieți urâți, care erau probabil fiii săi, păşeau înaintea lui, luptându-se cu greutatea unui scut de metal la fel de mare ca ei. Ca blazon, alesese o suliță însângerată, aurie pe un fond negru ca noaptea. Vederea lui îi făcu Sansei pielea de găină pe brațe.

Când Lordul Slynt îşi ocupă locul, Marele Maester Pycelle continuă:

– Si în sfârşit, în aceste vremuri de trădări şi tulburări, cu iubitul nostru Rege Robert plecat dintre noi atât de devreme, consiliul consideră că viața şi siguranța Regelui Joffrey sunt de cea mai mare importanță...

Privi spre regină. Cersei se ridică în picioare.

– Ser Barristan Selmy, păşeşte înainte.

Ser Barristan stătuse la picioarele Tronului de Fier, nemişcat precum o statuie, dar acum se lăsă într-un genunchi şi-şi plecă capul.

– Maiestatea Voastră, porunciți.

– Ridică-te, Ser Barristan, zise Cersei Lannister. Îți poți scoate coiful.

– Doamna mea? În picioare, bătrânul cavaler îşi scoase coiful, deşi nu înțelegea de ce i se ceruse asta.

– Ai servit acest domeniu timp îndelungat cu credință, ser, iar fiecare bărbat şi fiecare femeie din cele Şapte Regate îți datorează recunoştință. Dar mă tem că serviciul tău s-a apropiat de sfârşit. Este dorința regelui să laşi jos povara asta grea.

– Povara... mea? Mă tem că... eu... eu nu... Proaspăt înnobilatul lord Janos Slynt luă cuvântul cu o voce grea şi arțăgoasă:

– Maiestatea Sa încearcă să-ți spună că eşti eliberat din funcția de Lord Comandant al Gărzii Regelui.

Cavalerul înalt, în armura lui albă, păru că se micşorează stând acolo, aproape fără să mai respire.

– Maiestatea Voastră, spuse el în cele din urmă. Garda Regelui este o Frăție Jurată. Jurământul depus de noi este pe viață. Numai moartea îl poate scuti pe Lordul Comandant de datoria sa sacră.

– A cui moarte, Ser Barristan? Glasul reginei era moale precum mătasea, însă cuvintele ei ajunseră în fiecare colț al sălii. A dumitale sau a regelui?

– L-ai lăsat pe tata să moară, spuse Joffrey acuzator, de pe Tronul de Fier. Eşti prea bătrân ca să mai poți apăra pe cineva.

Sansa privi cum cavalerul se uită în sus, spre noul rege. Nu-l mai văzuse niciodată arătându-şi anii, dar acum o făcea.

– Maiestatea Voastră, spuse el, am fost ales să fac parte dintre Săbiile Albe când aveam douăzeci şi trei de ani. A fost tot ceea ce visasem, din momentul în care am luat în mâini prima mea spadă. Am renunțat la moştenirea cetății mele ancestrale. Fata cu care trebuia să mă căsătoresc s-a măritat cu vărul meu, nu mi-a mai trebuit pământ sau feciori, mi-am trăit viața pentru regat. Ser Gerold Hightower însuşi mi-a ascultat jurământul... să-l păzesc pe rege cu toate puterile mele... să-mi dau sângele pentru el... Am luptat lângă Taurul Alb şi Prințul Lewyn de Dorne... lângă Ser Arthur Dayne, Sabia Dimineții. Înainte de a-l servi pe tatăl vostru, am ajutat la paza Regelui Aerys, a tatălui acestuia, Jaehaerys, înaintea lui... trei regi...

– Sunt morți cu toții, sublinie Degețel.

– Vremea ta a trecut, anunță Cersei Lannister. Lui Joffrey îi trebuie bărbați în jur, tineri şi puternici. Consiliul a decis

ca Ser Jaime Lannister să-ți ia locul în calitate de Lord Comandant al Fraților Jurați ai Săbiilor Albe.

– Ucigătorul de regi, zise Ser Barristan cu glas încărcat de dispreț. Falsul cavaler, care şi-a profanat sabia cu sângele regelui pe care jurase că-l va apăra.

– Ai grijă ce spui, ser, îl avertiză regina. Vorbeşti de scumpul nostru frate, sânge din sângele propriului tău rege.

Luă cuvântul şi Lordul Varys, cu mai mare blândețe decât ceilalți:

– Nu suntem nerecunoscători față de serviciile aduse, bunule ser. Lordul Tywin Lannister a fost de acord, cu generozitate, să-ți ofere o bucată bună de pământ la nord de Lannisport, pe malul mării, cu aur şi suficienți oameni ca să-ți construiască o cetate puternică şi cu servitori care să se îngrijească de toate nevoile pe care le-ai avea.

Ser Barristan se uită în sus cu asprime.

– O încăpere în care să mor şi oameni care să mă îngroape. Vă mulțumesc, lorzii mei... dar mi-e silă de mila voastră. Întinse mâna şi-şi deschise clemele care-i țineau mantia, iar stofa albă, grea, desprinsă de pe umerii săi, căzu grămadă pe podea. Coiful fu azvârlit cu un *cling* metalic. Sunt cavaler, le spuse el tuturor. Îşi desfăcu toate cataramele de argint ale platoşei care-i acoperea pieptul şi o lăsă să cadă. Voi muri ca un cavaler.

– Un cavaler gol, din câte se pare, chicoti Degețel.

Toată lumea izbucni în râs, Joffrey pe tronul lui, lorzii de la curte, Janos Slynt şi Regina Cersei, Sandor Clegane şi chiar ceilalți bărbați din Garda Regelui, cei cinci care-i fuseseră frați cu câteva clipe mai înainte. *În mod sigur, asta a durut cel mai tare,* se gândi Sansa. Inima sa era alături de bătrânul care stătea acum batjocorit şi roşu la față, prea nervos ca să mai poată vorbi, în cele din urmă, îşi trase spada.

Sansa auzi icnetul cuiva. Ser Boros şi Ser Meryn înaintată spre el, însă Ser Barristan îi țintui locului cu o privire mustind de dispreț.

– Nu vă fie teamă, domnilor, regele vostru este în siguranță... Însă nu mulțumită vouă. Chiar şi acum, aş putea trece de voi cinci ca prin brânză. Dacă veți sluji sub Regicid, nici unul dintre voi nu merită să poarte albul. Îşi aruncă sabia la picioarele Tronului de Fier. Ia-o, băiete.

Topeşte-o şi adaug-o la celelalte, dacă vrei. Va face mult mai mult bine decât săbiile din mâna acestor cinci. Poate că Lordul Stannis va avea şansa de a sta pe ea, când îți va lua tronul.

Plecă pe drumul mai lung, paşii săi răsunând pe podea şi reverberându-se între pereții de piatră goală. Lorzii şi doamnele îi făcură loc să treacă. Numai după ce pajii închiseră în urma lui uşile grele de stejar şi bronz, Sansa auzi din nou gălăgie: voci şoptite, foieli stânjenite, foşnetul hârtiilor de pe masa consiliului.

– Mi-a spus *băiete,* zise Joffrey cu iritare, părând mai tânăr decât era. A vorbit şi de unchiul meu, Stannis.

– Vorbe de clacă, făcu Varys, eunucul Nu a vrut...

– Ar putea să pună la cale un complot, cu ajutorul unchilor mei. Vreau să fie arestat şi interogat. Nu mişcă nimeni. Joffrey îşi ridică vocea: Am spus că *vreau să fie arestat!*

Janos Slynt se ridică de la masa consiliului.

– Soldații mei vor avea grijă de asta, Maiestatea Voastră.

– Bine, zise Regele Joffrey. Lordul Janos ieşi din sală, cu fiii săi făcând de două ori pe atâția paşi ca să se țină după el, cărând scutul mare din metal, cu blazonul Casei Slynt.

– Maiestatea Voastră, îi reaminti Degețel, cei şapte au rămas acum şase. Avem nevoie de încă o sabie pentru Garda Regelui.

Joffrey zâmbi.

– Spune-le, mamă.

– Regele şi consiliul au hotărât că nici un alt bărbat din cele Şapte Regate nu este mai demn să o păzească şi să o vegheze pe Maiestatea Sa decât apărătorul său credincios, Sandor Clegane.

– Cum ți-ar plăcea asta, Câine? întrebă Regele Joffrey.

Chipul crestat al Câinelui era greu de descifrat. Îşi oferi un moment de gândire.

– De ce nu? Nu am pământuri, nici femeie de care să mă îngrijesc, cui i-ar păsa dacă aş intra în Gardă? Partea arsă a gurii sale se strâmbă. Însă vă avertizez, nu voi depune nici un jurământ de cavaler.

– Frații Jurați ai Gărzii Regelui au fost întotdeauna cavaleri, zise Ser Boros apăsat.

– Până acum, răspunse Câinele cu un hârâit adânc, iar

Ser Boros rămase tăcut.

Când crainicul regelui o luă înainte, Sansa îşi dădu seama că momentul era aproape, îşi netezi rochia cu un gest nervos. Era îmbrăcată în doliu, în semn de respect pentru regele mort, dar avusese o grijă deosebită să se facă frumoasă. Rochia ei era cea din mătase sidefie, pe care i-o dăruise regina, cea pe care o murdărise Arya, însă pusese să-i fie vopsită în negru şi nu mai puteai vedea petele. Pierduse câteva ore încercând să se hotărască asupra bijuteriilor şi se decisese, în cele din urmă, pentru eleganța simplă a unui colier din argint. Vocea crainicului bubui în sală:

– Dacă oricine altcineva din această sală mai are şi alte probleme pe care să i le prezinte Maiestății Sale, să vorbească acum sau să rămână pe loc şi să păstreze tăcerea.

Sansa se făcu mică. *Acum,* îşi spuse ea, *trebuie s-o fac acum, zeii să-mi dea curaj.* Făcu un pas, apoi încă unul. Lorzii şi cavalerii se dădură la o parte pentru a o lăsa să treacă, iar ea simți asupra sa greutatea privirilor. *Trebuie să fiu la fel de puternică precum mama.*

– Maiestatea Voastră, rosti ea cu o voce moale şi tremurândă.

Înălțimea Tronului de Fier îi oferea lui Joffrey o privelişte mai bună decât putea avea oricine altcineva din sală. El fu primul care o văzu.

– Înaintează, doamnă, spuse el zâmbind.

Zâmbetul lui o încuraja, o făcu să se simtă frumoasă şi puternică. *Mă iubeşte, da, mă iubeşte.* Sansa îşi ridică privirile şi porni spre el, nu foarte încet, dar nici prea repede. Nu trebuia să-i lase să vadă cât era de agitată.

– Lady Sansa, din Casa Stark, strigă crainicul.

Se opri la picioarele tronului, pe locul în care mantia albă a lui Ser Barristan era adunată pe podea, lângă coiful şi platoşa sa.

– Ai ceva probleme pe care să le asculte regele sau consiliul, Sansa? întrebă regina de la masa consiliului.

– Da, am. Îngenunche pe mantie, de parcă nu ar fi vrut să-şi murdărească rochia, şi privi în sus la prințul ei, aşezat pe înspăimântătorul său tron negru. Dacă nu-i este cu supărare Maiestății Voastre, cer îndurare pentru tatăl meu, Lordul Eddard Stark, care a fost Mâna Regelui.

Repetase cuvintele de sute de ori. Regina oftă.

– Sansa, mă dezamăgeşti. Ce ți-am spus eu despre sângele trădătorului?

– Tatăl tău a comis crime grave şi îngrozitoare, doamna mea, intona Marele Maester Pycelle.

– Ah, biata ființă, oftă Varys. Nu-i decât o fetişcană, lorzii mei, nu ştie ce cere.

Sansa nu avea ochi decât pentru Joffrey. *Trebuie să mă asculte, trebuie,* se gândi ea. Regele se foi pe tron.

– Lăsați-o să vorbească, porunci el. Vreau să aud ce are de spus.

– Mulțumesc, Maiestatea Voastră, replică Sansa, oferind un zâmbet timid, secret, numai pentru el. O asculta. Ştiuse că o va asculta.

– Trădarea este o iarbă otrăvitoare, declară solemn Pycelle. Trebuie smulsă, rădăcinile, tulpina şi semințele, să fie cât mai puține vlăstare de trădători la marginea drumului.

– Negi crima tatălui tău? întrebă Lordul Baelish.

– Nu, lorzii mei. Sansa era foarte atentă. Ştiu că trebuie pedepsit. Tot ceea ce cer este milă. Ştiu că tatăl meu, lordul, regretă acum ceea ce a făcut. Era prietenul Regelui Robert şi l-a iubit, ştiți cu toții că l-a iubit. Nici nu a vrut să fie Mână decât după ce regele i-a cerut asta. Probabil că a fost mințit. Lordul Renly sau Lordul Stannis sau.... sau *altcineva* probabil că l-a mințit, altfel...

Regele Joffrey se aplecă înainte, cu mâinile strânse pe brațele tronului. Printre degetele sale se ițeau vârfurile săbiilor rupte.

– A spus că nu eu sunt regele. De ce a spus aşa ceva?

– Avea piciorul rupt, răspunse Sansa nerăbdătoare, îl durea foarte tare, iar Maester Pycelle îi dădea lapte de mac, şi se spune că laptele de mac îți umple capul cu nori. Altfel nu ar fi spus niciodată asta.

– Convingerea unui copil, zise Varys. Ce dulce inocență... Şi totuşi, se spune că înțelepciunea vine din gura copiilor.

– Trădarea este trădare, răspunse imediat Pycelle.

Joffrey se foi nerăbdător pe tron.

– Mamă?

Cersei Lannister se uită gânditoare spre Sansa.

– Dacă Lordul Eddard îşi va mărturisi crimele, spuse ea în cele din urmă, vom şti că îşi regretă sminteala.

Joffrey se ridică în picioare. *Te rog,* se gândi Sansa, *te rog, te rog, fii regele pe care-l ştiu, bun şi simţitor şi nobil, te rog!*

– Mai ai şi altceva de spus? o întrebă el.

– Doar... dacă mă iubeşti, fă această milostenie, prinţul meu, spuse Sansa.

Regele Joffrey se uită la ea de sus.

– Cuvintele tale dulci m-au mişcat, zise el galant, dând din cap de parcă i-ar fi spus că totul va fi bine. Voi face precum ceri tu... dar mai întâi trebuie ca tatăl său să mărturisească. Trebuie să mărturisească şi să spună că eu sunt regele, sau nu va exista nici o milă pentru el.

– Va mărturisi, spuse Sansa cu inima zbătându-i-se în piept. Oh, ştiu că va mărturisi.

EDDARD

Paiele de pe podea puțeau a urină. Nu exista nici fereastră, nici pat, nici măcar o găleată în care să-şi facă nevoile. Îşi amintea zidurile de cărămidă de un roşu-deschis, mărginite de bucăți de silitră, de o uşă cenuşie din lemn crăpat, groasă de patru degete, întărită cu fier. Le văzuse scurt, o ocheadă rapidă înainte de a fi azvârlit aici. Odată ce uşa se trântise în urma lui, nu mai văzuse nimic. Întunericul era total. Ar fi putut foarte bine să fie orb.

Sau mort. Îngropat împreună cu regele său.

– Ah, Robert, murmură el, în timp ce mâna lui cercetătoare atinse un perete de piatră rece, iar piciorul îi pulsa de durere la fiecare mişcare, îşi aminti de gluma pe care o făcuse regele în criptele de la Winterfell, pe când Regii Iernii priveau cu ochii lor reci, de piatră. *Regele mănâncă,* spusese Robert, *iar Mâna ia rahatul* Cât mai râsese. Dar, cu toate astea, greşise. *Regele moare,* se gândi Ned Stark, *iar Mâna este îngropată.*

Temnița era chiar sub Fortăreața Roşie, la mai mare adâncime decât îndrăznea să-şi închipuie. Îşi amintea de vechile poveşti despre Maegor cel Crud, care îi ucisese pe toți zidarii care lucraseră la castelul său, pentru a nu-i putea divulga secretele.

Îi blestemase pe toți: Degețel, Janos Slynt şi mantiile lui aurii, pe regină, pe Regicid, pe Pycelle şi Varys, pe Ser Barristan, ba chiar şi pe Lordul Renly, sânge din sângele lui Robert, care fugise tocmai când avusese mai mare nevoie de el. Totuşi, în cele din urmă, acceptase că vina cea mai mare era a lui.

– Smintitule, se văicări el în beznă, nebun orb de trei ori blestemat.

Chipul lui Cersei Lannister părea că pluteşte înaintea lui prin întuneric. Părul ei era plin de lumina soarelui, însă în zâmbet îi sălăşluia batjocura. „Când te joci de-a urzeala tronurilor, câştigi sau mori”, şopti ea. Ned jucase şi pierduse, iar oamenii săi plătiseră prețul nebuniei sale cu propriul lor sânge.

Când se gândea la fiicele sale, voia să plângă, însă lacrimile nu veneau. Chiar şi acum, era un Stark din Casa Winterfell, iar tristețea şi furia împietriseră înlăuntrul său.

Când rămânea neclintit, piciorul nu-l mai durea atât de tare, aşa că făcea tot ce putea să stea întins şi nemişcat. De cât timp zăcea aşa, n-ar fi putut spune. Nu existau aici nici soarele, nici luna. Nu putea vedea semnele de pe perete. Închise ochii şi-i deschise din nou; nu exista nici o diferență. Dormea şi se trezea, apoi iar dormea. Nu mai ştia ce era mai dureros, trezirea sau somnul. Când dormea, avea vise întunecate şi tulburătoare, despre sânge şi făgăduieli încălcate. Când se trezea, nu avea altceva de făcut decât să se gândească, iar gândurile erau mai rele decât coşmarurile. Amintirea lui Cat era la fel de dureroasă ca un pat cu țepi. Se întreba unde era ea, ce făcea. Se mai întreba şi dacă o va mai vedea vreodată.

Orele se transformaseră în zile, sau cel puțin aşa i se părea. Simțea o durere surdă în piciorul sfărâmat, o împunsătură sub ghips. Când îşi atingea coapsa, îşi simțea carnea fierbinte între degete. Singurul zgomot care se auzea era propria sa respirație. După o vreme, începu să vorbească cu voce tare, doar ca să audă un glas. Făcuse planuri cum să se mențină întreg la minte, construia castele de speranță în întuneric. Frații lui Robert erau liberi în lume, adunând armate la Piatra Dragonului şi la Capătul Furtunii. Alyn şi Harwin se vor reîntoarce la Debarcaderul Regelui cu restul gărzii sale personale, odată ce vor fi sfârşit cu ser Gregor. Catelyn putea asmuți nordul, odată ce vestea ar fi ajuns la urechile ei, iar lorzii de la râu, de la munte şi din Vale i se vor alătura.

Se pomenea gândindu-se tot mai mult la Robert. Îl vedea pe rege aşa cum fusese în floarea tinereții, înalt şi arătos, cu coiful său cu mărețele coarne de cerb pe cap, cu ciocanul de luptă în mână, aşezat pe tron, ca un zeu încornorat. Îl auzea râzând în întuneric, îi vedea ochii, albaştri şi limpezi precum lacurile de munte.

– Uită-te la noi, Ned, spunea Robert. Numai zeii ştiu cum am ajuns la asta. Tu aici, iar eu omorât de un porc. Am câştigat tronul împreună...

Te-am dezamăgit, Robert, se gândi Ned. Nu ar fi putut rosti cuvintele. *Te-am mințit, am ascuns adevărul. I-am lăsat să te ucidă.* Regele îl auzi.

– Smintit caraghios, mormăi el, prea mândru ca să asculți. Poti să-ți înfuleci mândria, Stark? Crezi că onoarea-ți

va apăra copiii? Pe chipul său apărură fisuri, crăpături deschise în carne, iar el se întinse şi sfâşie masca, izgonind-o. Şi nu mai era Robert; era Degețel, rânjind şi bătându-şi joc de el. Când deschise gura să-i vorbească, minciunile sale se transformară în molii de un verde fantomatic şi prinseră aripi.

Ned era pe jumătate adormit când se auzi zgomot de paşi pe hol. Prima dată, se gândi că visase: trecuse atât de mult timp de când nu mai auzise decât sunetul propriului său glas. Ned era cuprins de febră, cu piciorul învăluit într-o durere surdă, cu buzele uscate şi crăpate. Când uşa grea de lemn se deschise, lumina năvăli brusc şi îi săgeta ochii cu o altă durere.

Temnicerul împinse spre el un urcior. Lutul era rece şi acoperit de umezeală. Ned îl apucă cu ambele mâini şi înghiți cu lăcomie. Apa curse din gura lui şi se prelinse jos, prin barbă. Bău până când se gândi că o să i se aplece.

– Cât a trecut?... Întrebă lipsit de vlagă, după ce nu mai putu să bea.

Temnicerul era un bărbat ca o sperietoare, cu o față ca de şobolan şi o barbă încâlcită, cu o cămaşă de zale şi o mantie din piele.

– Nu vorbi, zise el, smulgând urciorul din mâinile lui Ned.

– Te rog, fiicele mele...

Uşa se închise din nou. Clipi odată ce lumina dispăru, îşi plecă fruntea spre piept şi se ghemui pe paie. Nu mai miroseau a urină sau a rahat. Nu mai miroseau a nimic.

Nu mai putea simți diferența dintre starea de veghe şi somn. Amintirile veniră târându-se spre el prin beznă, la fel de vii ca visele. Era un an de primăvară falsă, iar el avea din nou optsprezece ani, coborâse din Eyrie la turnirul din Harrenhal. Putea vedea verdele-închis al ierbii şi simțea mirosul de polen adus de vânt. Zilele călduțe şi nopțile reci şi gustul dulce al vinului. Îşi aminti de Jaime Lannister, tânărul strălucitor, îmbrăcat în armura albă, îngenunchind în iarbă, în fața pavilionului regelui, şi depunând jurământ că-l va proteja şi apăra pe Regele Aerys. După aceea, Ser Oswell Whent se duse să-l ajute pe Jaime să se ridice, iar Taurul Alb însuşi, Lordul Comandant, Ser Gerold Hightower, îi puse pe umeri mantia albă ca neaua a Gărzii Regelui. Toate cele şase Spade Albe erau acolo ca să-l primească pe

noul lor frate.

Totuşi, când începură competiţiile, ziua îi aparţinu lui Rhaegar Targaryen. Prinţul moştenitor purta armura în care avea să şi moară: o platoşă neagră, lucioasă, cu dragonul cu trei capete al Casei sale pe piept. Un panaş de mătase stacojie flutura în urma lui pe când călărea şi se părea că nici o lance nu-l putea atinge. Brandon căzu înaintea lui, la fel şi Bronzul Yohn Royce, ba chiar şi arătosul Ser Arthur Dayne, Sabia Dimineţii.

Robert glumise cu Jon şi cu bătrânul Lord Hunter pe când prinţul dădea ocol arenei, după ce-l aruncase de pe cal pe Ser Barristan, în înfruntarea finală pentru coroana de învingător. Ned îşi amintea momentul când toate zâmbetele pieriseră, când Prinţul Rhaegar Targaryen îşi îmboldise calul trecând prin faţa soţiei sale, prinţesa din Dorne, Elia Martell, pentru a depune laurii de regină a frumuseţii în poala Lyannei. Încă mai putea vedea scena: o coroniţă de trandafiri de iarnă, albaştri ca gheaţa. Ned Stark întinse mâna pentru a strânge coroana de flori, dar sub petalele de un alb astru-deschis erau ascunşi ţepii. Îi simţi zgâriindu-i pielea, ascuţiţi şi necruţători, văzu sângele curgând încet, pe degete, şi se trezi tremurând, în întuneric.

– *Promite-mi,* Ned, şoptise sora sa, de pe patul ei de sânge.

Ei îi plăcuse parfumul trandafirilor de iarnă.

– Zeii să mă izbăvească, plânse Ned. Înnebunesc! Zeii nu se osteniră să-i răspundă.

De fiecare dată când temnicerul îi aducea apă, îşi spunea că mai trecuse încă o zi. La început, se milogea de el pentru vreo veste despre fiicele lui şi despre lumea de afară. Mârâieli şi lovituri erau singurele răspunsuri. Mai târziu, când începu să-l doară stomacul, cerşi mâncare. Dar nu conta, nu era hrănit. Poate că Lannisterii îl hărăziseră să moară de foame. „Nu”, îşi spuse. Dacă Cersei l-ar fi vrut mort, ar fi fost doborât în sala tronului, laolaltă cu oamenii săi. Îl voiau în viaţă. Slăbit, disperat, dar viu. Catelyn îl avea pe fratele ei, iar Cersei nu îndrăznea să-l omoare pentru că nici viaţa Pezevenghiului n-ar mai fi valorat nimic.

Din afara celulei se auzi zdrăngănitul lanţurilor de fier. Când uşa se deschise, Ned îşi puse o mână pe zidul jilav şi se trase spre lumină. Strălucirea torţei îl făcu să se strâmbe.

– Mâncare, hârâi el.

– Vin, îi răspunse o voce. Nu era bărbatul cu faţă roşie, ca de şobolan; acest temnicer era mai solid şi mai scund, deşi purta aceeaşi mantie scurtă, din piele, şi coiful ascuţit, de oţel.

– Beţi, Lord Eddard.

Împinse în mâinile lui Ned un burduf cu vin. Vocea i se părea ciudat de familiară, dar lui Ned Stark îi trebui un moment până s-o recunoască.

– *Varys?* spuse el năucit, când îşi dădu seama. Atinse faţa bărbatului. Nu… nu visez asta. Eşti aici. Obrajii rotofei ai eunucului erau acoperiţi de perii întunecaţi ai unei bărbi, Ned simţi între degete firele aspre. Varys se transformase într-un temnicer cărunt, duhnind a sudoare şi a vin prost. Cum ai făcut… ce fel de vrăjitor eşti?

– Unul însetat, răspunse Varys. Beţi, lordul meu. Mâinile lui Ned bâjbâiră pe burduf.

– Este aceeaşi otravă pe care i-au dat-o şi lui Robert?

– Drept cine mă luaţi? spuse Varys întristat. E adevărat, nimeni nu-i iubeşte pe eunuci. Daţi-mi burduful. Bău, iar un firişor de vin roşu se prelinse dintr-un colţ al gurii lui cărnoase. Nu egalează buchetul vinului pe care mi l-aţi oferit în noaptea turnirului, dar nu-i nici mai otrăvitor ca altele, constată el, ştergându-şi buzele. Iată.

Ned încercă să înghită.

– Drojdie.

– Toţi bărbaţii trebuie sa guste vinul acru şi pe cel dulce, înalţii lorzi, la fel şi eunucii. V-a sosit ora, lordul meu.

– Fiicele mele…

– Fata cea mică i-a scăpat lui Ser Meryn şi a fugit, îi spuse Varys. Nu am fost în stare s-o găsesc. Dar nici Lannisterii. Un lucru bun, totuşi. Noului nostru rege nu-i prea place de ea. Fata mai mare este încă logodită cu Joffrey. Cersei o ţine pe aproape. A venit la curte, cu câteva zile în urmă, implorând ca viaţa voastră să fie cruţată. Ce păcat că nu aţi putut fi acolo, aţi fi fost foarte mişcat. Se aplecă mult înainte. Bănuiesc că vă daţi seama că sunteţi un om mort, Lord Eddard?

– Regina nu mă va ucide, făcu Ned. Ameţise; vinul era tare, iar el nu mai mâncase de multă vreme. Cat… Cat îl are pe fratele ei…

– Nu pe *cel* care trebuie, oftă Varys. Şi oricum, l-a şi

pierdut. L-a lăsat pe Pezevenghi să-i scape printre degete. Cred că acum zace mort în zăpadă, pe undeva prin Munții Lunii.

– Dacă-i aşa, taie-mi gâtul şi să terminăm.

Era amețit de vin, obosit şi plin de dor.

– Sângele vostru este ultimul lucru pe care mi-l doresc.

Ned se încruntă.

– Când mi-au măcelărit oamenii, ai stat lângă regină şi ai privit, fără să spui un cuvânt.

– Şi as face la fel oricând. Eram neînarmat şi fără armură, înconjurat de oamenii lui Lannister. Eunucul îl privi curios, clătinând din cap. Când eram un băietan, înainte de a fi scopit, am călătorit cu o trupă de mimi prin Oraşele Libere. Ei m-au învățat că fiecare om are un rol de jucat în viață, la fel ca în mimă. Tot aşa este şi la curte. Dreptatea Regelui trebuie să fie de temut, meşterul de monede trebuie să fie iscusit, Lordul Comandant al Gărzii Regelui trebuie să fie viteaz... iar maestrul şoptitorilor trebuie să fie viclean, slugarnic şi lipsit de scrupule. Un informator curajos ar fi nefolositor, la fel ca un cavaler laş. Luă burduful cu vin şi bău.

Ned cercetă chipul eunucului, încercând să descopere adevărul sub barba falsă. Mai gustă din vin. De data asta se scurse mai uşor pe gâtlej.

– Poți să mă scoți din temnița asta?

– Aş putea.... dar *aş vrea?* Nu. S-ar pune întrebări, iar răspunsurile ar duce la mine.

Ned nici nu se aşteptase la altceva.

– Eşti direct.

– Un eunuc nu are onoare, iar păianjenul nu se bucură de luxul de a avea scrupule, lordul meu.

– Ai fi cel puțin de acord să duci un mesaj pentru mine?

– Ar depinde de mesaj. V-aş da bucuros hârtie şi cerneală, dacă vreți. Iar după ce veți fi scris ce doriți, voi lua scrisoarea şi o voi citi, predând-o sau nu, depinde de cât de bine mi-ar servi interesele.

– Interesele tale. Care sunt acelea, Lord Varys?

– Pace, răspunse Varys fără nici o ezitare. Dacă a fost cineva la Debarcaderul Regelui care a vrut cu adevărat şi cu disperare să-l țină pe Robert Baratheon în viață, acela am fost eu. Suspină. Timp de cincisprezece ani l-am protejat de

duşmanii săi, dar nu l-am putut apăra de prieteni. Ce răbufnire ciudată de nebunie v-a făcut să-i spuneţi reginei că aţi aflat adevărul despre naşterea lui Joffrey?

– Nebunia milosteniei, admise Ned.

– Ah, spuse Varys. Cu siguranţă. Sunteţi un bărbat cinstit şi onorabil, Lord Eddard. De multe ori uit asta. Am întâlnit atât de puţini oameni de felul acesta în viaţa mea! Aruncă o privire prin celulă. Când văd ce v-au adus cinstea şi onoarea, înţeleg de ce.

Ned Stark îşi lăsă capul pe spate, sprijinit de zidul din piatră jilavă, şi închise ochii. Piciorul îi pulsa de durere.

– Vinul regelui.... l-aţi cercetat pe Lancel?

– Oh, desigur. Cersei i-a dat burdufurile cu vin, spunându-i că este soiul preferat de Robert. Eunucul dădu din umeri. Un vânător duce o viaţă foarte periculoasă. Dacă vierul nu l-ar fi răpus, atunci Robert ar fi căzut de pe cal sau ar fi fost muşcat de vreo viperă de pădure, ar fi fost lovit de o săgeată rătăcită... Pădurea este un abator al zeilor. Nu vinul a fost cel care l-a ucis pe rege. A fost *milostenia* voastră.

Ned se temuse tocmai de asta.

– Zeii să mă ierte.

– Dacă există zei, făcu Varys, sper să vă ierte. Regina nu ar mai fi aşteptat prea mult, în nici un caz. Robert devenise incontrolabil, iar ea trebuia să scape de el, să aibă mâna liberă pentru a se ocupa de fraţii lui. Ce mai pereche, Stannis şi Renly. Mănuşa de fier şi mănuşa de mătase. Îşi şterse gura cu dosul palmei. Aţi fost smintit, lordul meu. Ar fi trebuit să-l ascultaţi pe Degeţel când v-a cerut să susţineţi succesiunea lui Joffrey.

– Cum... cum ştii de asta? Varys zâmbi.

– Ştiu, asta-i tot ce trebuie să vă intereseze. De asemenea, mai ştiu că mâine regina vă va face o vizită.

Ned deschise ochii cu încetineală.

– De ce?

– Cersei se teme de dumneavoastră, lordul meu... Însă are alţi duşmani de care se teme şi mai mult. Dragul ei de Jaime se luptă chiar acum cu lorzii riverani. Lysa Arryn şade la Eyrie, înconjurată de piatră şi oţel, iar între ea şi regină nu-i nici urmă de dragoste. În Dorne, Martellii încă urzesc să le omoare pe Prinţesa Elia şi pe fetele ei. Iar acum fiul vostru a plecat în marş în jos, spre Gât, cu o armată din nord în

spatele lui.

– Robb este doar un copil, spuse Ned uluit.

– Un copil cu o armată, răspunse Varys. Totuşi, doar un copil, aşa cum spuneți. Frații regelui sunt cei care-i fac lui Cersei nopți de nesomn... În special Lordul Stannis. Cererea lui este una adevărată, iar el este cunoscut pentru vitejia sa, dar e complet lipsit de milă. Nu există nici o altă creatură pe pământ mai înspăimântătoare decât un bărbat cu adevărat cinstit. Nimeni nu ştie ce a făcut Stannis la Piatra Dragonului, dar aş pune rămăşag cu dumneavoastră că a adunat mai mulți soldați decât firele de nisip. Aşa că acesta este coşmarul lui Cersei: în vreme ce tatăl ei şi fratele îşi risipesc forțele luptând cu alde Stark şi Tully, Lordul Stannis va ajunge aici şi se va autoproclama rege, scurtându-l de cap pe fiul ei... ba şi pe ea, deşi cred că-i pasă cu adevărat mai mult de băiat.

– Stannis Baratbeon este succesorul adevărat al lui Robert, zise Ned. Tronul este al lui, după toate rânduielile. Aş fi salutat urcarea lui pe tron.

Varys țâțâi.

– Cersei nu va voi să audă asta, vă promit. Stannis s-ar putea să câştige tronul, dar nu-i va rămâne decât să admire capul vostru putrezit, dacă nu vă păziți limba. Sansa s-a rugat atât de frumos, ar fi păcat dacă ați da cu piciorul la tot. Vi se oferă din nou viața, dacă o vreți. Cersei nu-i o smintită. Ştie foarte bine că un lup îmblânzit este mult mai de folos decât unul mort.

– Vrei s-o *slujesc* pe femeia care mi-a ucis regele, mi-a măcelărit oamenii şi mi-a ologit fiul?

Vocea lui Ned era plină de uimire.

– Vreau să slujiți regatul, spuse Varys. Spuneți reginei că veți mărturisi trădarea voastră netrebnică, îi veți porunci fiului vostru să lase sabia jos şi-l veți proclama pe Joffrey drept adevăratul rege. Oferiți-vă să-i denunțați pe Stannis şi Renly ca uzurpatori nemernici. Leoaica noastră cu ochii verzi ştie că sunteți un bărbat de onoare. Dacă-i veți oferi liniştea de care are nevoie, răgazul de a se ocupa de Stannis şi promisiunea că veți duce secretul în mormânt, cred că vă va permite să vă înveşmântați în negru şi să vă duceți restul zilelor pe Zid, împreună cu fratele şi fiul vostru născut din flori.

Gândul la Jon îl umplu pe Ned de un simțământ de ruşine şi tristețe, mult prea adânc ca să poată fi mărturisit. Dacă l-ar mai vedea vreodată pe băiat, să stea cu el şi să discute... Durerea îi săgeta din nou piciorul zdrobit, pe sub ghipsul murdar. Tresări, iar degetele i se strânseră şi se deschiseră, neajutorate.

– Ăsta-i planul tău, şopti el spre Varys, ori eşti în cârdăşie cu Degețel?

Asta păru să-l amuze pe eunuc.

– Mai degrabă m-aş însura cu Capra Neagră din Qohor. Degețel este al doilea la prefăcătorii din cele Şapte Regate. Oh, îi mai strecor şoapte pe alese, suficient cât să *creadă* că-s de-al lui... cam cât îi permit lui Cersei să creadă că sunt al ei.

– Şi cam tot cât m-ai lăsat pe mine să cred că erai al meu. Spune-mi, Lord Varys, pe cine slujeşti tu cu adevărat?

Varys zâmbi subțire.

– Păi, regatul, bunul meu lord, dar cum v-ați putut îndoi de aşa ceva? Jur pe bărbăția mea pierdută. Slujesc regatul, iar regatul are nevoie de pace. Termină ultima gură de vin şi azvârli burduful deoparte. Aşadar, acesta-i răspunsul vostru, Lord Eddard? Dați-vă cuvântul că-i veți spune reginei ce vrea ea să audă, când va veni aici.

– Dacă aş face-o, cuvântul meu ar fi la fel de gol ca o armură nefolosită. Viața mea nu mi se pare atât de prețioasă încât să fac asta.

– Păcat. Eunucul se ridică. Iar viața fiicei voastre, lordul meu? Cât vă este de prețioasă?

Pe Ned îl străpunseră fiorii.

– Fiica mea...

– Desigur că nu v-ați gândit cumva că am uitat de dulcea nevinovată, lordul meu? Regina nu a uitat, în mod sigur.

– *Nu*t se rugă Ned, cu glasul stins. Varys, zeii să aibă milă, fă ce vrei cu mine, dar lasă-mi fiica în afara uneltirilor tale. Sansa nu-i decât o copilă.

– Rhaenys era tot o copilă. Fiica Prințului Rhaegar. O mică ființă neprețuită, mai tânără decât fiicele voastre. Avea un pisoiaş negru, căruia îi zicea Balerion, ştiați asta? M-am tot întrebat ce s-a întâmplat cu el. Lui Rhaenys îi plăcea să creadă că era adevăratul Balerion, Spaima Neagră din vechime, dar îmi imaginez că Lannisterii au învățat-o destul

de repede care era diferența dintre un pisoi şi un dragon, chiar în ziua în care au năvălit pe uşa ei. Varys scoase un oftat lung şi obosit, oftatul unui om care purta întreaga tristețe a lumii într-un sac aşezat pe umărul său. Marele Septon mi-a spus, odată, că de vreme ce păcătuim, suferim. Dacă-i adevărat, Lord Eddard, spuneți-mi... de ce întotdeauna nevinovații suferă cel mai mult, atunci când voi, înalții lorzi, vă jucați de-a tronurile? Gândiți-vă, dacă puteți, în vreme ce o aşteptați pe regină. Şi mai gândiți-vă şi la asta: următorul vostru vizitator v-ar putea aduce pâine, brânză şi lapte de mac pentru dureri... sau v-ar putea aduce capul Sansei. Alegerea, scumpul meu lord, este în *întregime* a voastră.

CATELYN

Pe măsură ce armata se scurgea pe drumul dintre mlaştinile întunecate de la Gât şi se desfăşura pe domeniile de lângă râu, neliniştea lui Catelyn creştea, îşi ascundea temerile în spatele unei expresii calme şi neutre, dar erau tot acolo, crescând cu fiecare leghe străbătută. Zilele ei erau neliniştite, nopțile tulburate, iar fiecare corb care zbura pe deasupra o făcea să-şi încleşteze dinții.

Se temea pentru tatăl ei lordul, mirându-se de tăcerea lui. Se mai temea şi pentru fratele ei Edmure, şi se ruga ca zeii să vegheze asupra lui dacă trebuia să-l înfrunte pe Regicid în bătălie. Se temea pentru Ned şi pentru fete, şi pentru dragii ei fii, lăsați în urmă la Winterfell. Şi totuşi, nu putea face nimic pentru nici unul dintre ei, aşa că se forța să-şi lase deoparte toate gândurile către ei. *Trebuie să-ți păstrezi energia pentru Robb,* îşi spunea. *El este singurul pe care-l poți ajuta. Trebuie să fii la fel de aprigă şi neclintită ca Nordul, Catelyn Tully, Trebuie să fii o adevărată Stark acum, la fel ca fiul tău.*

Robb călărea în fruntea coloanei, sub flamura albă a Casei de Winterfell. În fiecare zi invita câte unul dintre lorzi să i se alăture, să se poată sfătui în timpul marşului; îi onora astfel pe toți, fără să arate favoritisme, ascultând, aşa cum ar fi făcut şi tatăl său, cântărind cuvintele spuse de fiecare. *A învățat atât de multe de la Ned,* se gândi ea, privindu-l, *dar oare a învățat destul?*

Peştele Negru venise cu o sută de oameni aleşi şi o sută de cai iuți şi gonea înaintea lor pentru a le masca deplasările şi a cerceta drumul. Veştile pe care călăreții lui Ser Brynden le aduseseră înapoi nu o linişteau. Armata Lordului Tywin era încă la multe zile depărtare, în sud... Însă Walder Frey, Lord de Crossing, adunase o oaste de aproape patru mii de oameni în castelele lui de la Furca Verde.

– Din nou în întârziere, murmurase Catelyn când aflase.

Era din nou Tridentul, blestemat să fie. Fratele ei Edmure chemase steagurile; după toate rânduielile, Lordul Frey ar fi trebuit să se alăture armatei lui Tully, la Riverrun, dar stătea aici.

– Patru mii de oameni, repetă Robb, mai mult uluit decât nervos. Lordul Frey nu poate spera să se lupte singur cu

Lannisterii. Mai mult ca sigur că urmează să ni se alăture cu armata sa.

– Chiar aşa? întrebă Catelyn. Se avântase înainte pentru a fi împreună cu Robb şi Robett Glover, companionul său în ziua aceea. Avangarda se desfăşurase în urma lor, o pădure de lănci, flamuri şi sulițe în mişcare lentă. Să nu vă aşteptați la nimic de la Walder Frey, şi atunci nu veți fi surprinşi.

– Este stegarul tatălui tău.

– Unii oameni iau jurămintele mult mai în serios decât alții, Robb. Iar Lordul Walder a fost întotdeauna mai prietenos față de Casterly Rock decât ar fi vrut tatăl meu. Unul dintre fiii săi este căsătorit cu sora lui Tywin Lannister. Asta însăşi spune destule, cu siguranță. Lordul Walder a zămislit mulți copii de-a lungul anilor, iar aceştia trebuie să se căsătorească cu cineva. Totuşi...

– Credeți că are de gând să ne trădeze Lannisterilor, doamna mea? întrebă Robett Glover cu gravitate.

Catelyn suspină.

– Ca s-o spunem pe-a dreaptă, mă îndoiesc chiar că Lordul Frey ştie ce are el însuşi de gând. Are prudența unui bătrân şi ambițiile unui tânăr, nelipsindu-i niciodată viclenia.

– Trebuie să punem mâna pe Gemeni, mamă, spuse Robb aprins. Nu avem pe unde să trecem râul prin altă parte. Ştii asta.

– Da, dar la fel ştie şi Walder Frey, poți fi sigur.

În noaptea aceea îşi ridicară tabăra la marginea dinspre sud a mlaştinilor, la jumătatea drumului dintre drumul regelui şi râu. Acolo le aduse Theon Greyjoy mai multe veşti despre unchiul lor.

– Ser Brynden spune să vă anunț că a încrucişat spada cu Lannisterii. Sunt vreo câteva zeci de iscoade care nu se vor mai întoarce prea curând să-i raporteze Lordului Tywin. De fapt, niciodată. Rânji. Ser Addam Marbrand se află la comanda avangardei lor şi acum se retrage spre sud, pârjolind totul în cale. Ştie unde suntem, mai mult sau mai puțin exact, însă Peştele Negru jură că nu va afla unde ne despărțim.

– Asta numai dacă nu-i spune Lordul Frey, răspunse Catelyn cu asprime. Theon, când te întorci la unchiul meu, spune-i să-şi amplaseze cei mai buni dintre arcaşi în jurul

Gemenilor, zi şi noapte, cu ordinul de a doborî orice corb pe care-l văd că părăseşte poziţiile de luptă. Nu vreau ca vreo pasăre să ducă veşti Lordului Tywin despre deplasările fiului meu.

– Ser Brynden s-a ocupat de asta, doamna mea, răspunse Theon cu un zâmbet încrezător. Încă vreo câteva păsări negre şi am avea destule ca să coacem o plăcintă. Am să pun deoparte penele, ca să aveţi de-o pălărie.

Ar fi trebuit să ştie că Brynden Peşte Negru se gândise la asta înaintea ei.

– Ce făceau oamenii lui Frey când Lannisterii le pârjoleau ogoarele şi le dărâmau avanposturile?

– Au fost câteva ciocniri între oamenii lui Ser Addam şi cei ai Lordului Walder, răspunse Theon. La nici o zi de călărit de aici, am găsit doi dintre cercetaşii Lannisterilor hrănind ciorile acolo unde i-au hăcuit oamenii lui Frey. Cea mai mare parte a forţei Lordului Walder rămâne masată la Gemeni.

Asta purta, fără nici o îndoială, pecetea lui Walder Frey, se gândi Catelyn cu amărăciune; rămânerea pe loc, aşteptarea, privitul, neasumarea nici unui risc, decât dacă era absolut necesar.

– Dacă s-a luptat cu Lannisterii, poate că-şi menţine jurământul, zise Robb.

Catelyn era mai puţin încurajată să creadă asta.

– Când îşi apără pământul este un lucru, dar lupta deschisă împotriva Lordului Tywin este altceva.

Robb se întoarse spre Theon Greyjoy.

– N-a găsit Peşte Negru nici o altă trecere peste Furca Verde?

Theon clătină din cap.

– Râul este umflat şi repede. Ser Brynden spune că nu poate fi trecut, nu atât de departe în nord.

– *Trebuie* să am vadul ăla! declară Robb înfuriindu-se. Oh, caii noştri s-ar putea să înoate în râu, însă nu cu călăreţi înzăuaţi în spate. Va trebui să construim plute ca să ne transportăm fierul pe partea cealaltă, coifurile, zalele şi lăncile, dar nu avem destui copaci pentru asta. *Sau* destul timp. Lordul Tywin se îndreaptă spre nord....

– Lordul Frey ar fi un smintit să încerce să ne oprească trecerea, spuse Theon Greyjoy cu obişnuita lui certitudine uşuratică. Avem de cinci ori mai mulţi oameni decât el. Poţi

lua Gemenii, dacă vrei, Robb.

– Nu cu uşurinţă, îi avertiză Catelyn, şi nu la timp. În vreme ce aţi institui asediul, Tywin Lannister şi-ar aduce forţele şi v-ar ataca din spate.

Robb privi de la ea spre Greyjoy, căutând un răspuns, dar fără să-l afle. Pentru o clipă, păru chiar mai tânăr de cincisprezece ani, în pofida zalelor sale şi a pufului de pe obraji.

– Ce ar face acum tatăl meu, lordul? o întrebă.

– Ar găsi o cale de trecere, îi răspunse ea. Cu orice preţ.

În dimineaţa următoare, Ser Brynden Tully însuşi călări până la ei. Renunţase la platoşa grea şi la coiful de Cavaler al Porţii, în favoarea unei combinaţii de piele şi zale, însă peştele de obsidian încă-i mai ţinea mantia. Chipul unchiului ei era sumbru când descăleca.

– S-a dat o bătălie sub zidurile de la Riverrun, le spuse el mohorât. Ştim asta de la iscoada lui Lannister, pe care am prins-o. Regicidul a distrus armata lui Edmure şi i-a pus pe fugă pe lorzii de la Trident.

Inima lui Catelyn fu strânsă ca de o mână de gheaţă.

– Iar fratele meu?

– Rănit şi luat în captivitate, spuse Ser Brynden. Lordul Blackwood şi ceilalţi supravieţuitori sunt asediaţi la Riverrun, înconjuraţi de armata lui Jaime.

Robb păru iritat.

– Trebuie să trecem acest râu blestemat dacă vrem să avem vreo speranţă că-i despresurăm la timp.

– Nu va fi uşor de făcut asta, avertiză unchiul ei. Lordul Frey şi-a retras întreaga oaste în castele şi porţile sunt închise şi zăbrelite.

– Blestematul, înjură Robb. Dacă nebunul ăla bătrân nu se dă pe brazdă şi nu mă lasă să trec, n-am altă cale decât să trec peste el. Am să dărâm Gemenii în jurul lui, dacă va trebui, să vedem cât de mult o să-i placă asta.

– Acum eşti ca un copil bosumflat, Robb, spuse Catelyn cu asprime. Când vede un obstacol, primul gând al unui copil este să-i dea ocol sau să-l doboare. Un lord trebuie să înveţe că, uneori, cuvintele pot obţine ceea ce spada nu reuşeşte.

Robb se înroşi la auzul reproşului.

– Spune-mi ce vrei să zici cu asta, mamă, făcu el umil.

– Freyii stăpânesc trecătoarea asta de şase sute de ani, şi timp de şase sute de ani nu au pierdut niciodată taxa care li se cuvine.

– Ce taxă? Ce *vor?*

Ea zâmbi.

– Tocmai asta trebuie să aflăm.

– Şi ce s-ar întâmpla dacă aş decide sa nu plătesc taxa?

– Atunci ar fi mai bine să te retragi înapoi la Moat Cailin, să te confrunți cu Lordul Tywin în luptă... sau să aştepți să-ți crească aripi. Nu văd o altă posibilitate.

Catelyn dădu pinteni calului şi plecă, lăsându-şi fiul să chibzuiască asupra vorbelor ei. Nu trebuia să-l facă să se simtă de parcă ea i-ar uzurpa locul. *L-ar învățat şi înțelepciunea, în afara de vitejie, Ned?* se întrebă ea. *L-ai învățat cum să îngenuncheze?* Cimitirele din cele Şapte Regate erau pline de viteji care nu învățaseră această lecție.

Era aproape amiază când Gemenii ajunseră în raza de observație a avangardei, acolo unde Lorzii de Crossing aveau cetatea de scaun.

Furca Verde era iute şi adâncă acolo, însă Freyii lățiseră râul în decursul secolelor şi se îmbogățiseră din banii plătiți pentru traversarea lui. Podul era ca un arc masiv de piatră cenuşie, suficient de lat pentru a permite trecerea a două căruțe una lângă alta; Turnul de Apă se înălța din centrul deschiderii, controlând atât drumul, cât şi râul cu ambrazurile sale pentru arcaşi, găurile pentru tragere şi grilajele lui. Freyii avuseseră nevoie de câteva generații ca să termine podul; după ce-l sfârşiseră, construiseră fortificații solide din bârne pe ambele maluri, aşa că nimeni nu putea traversa fără permisiunea lor.

Buştenii fuseseră de mult înlocuiți cu piatră. Gemenii, două castele îndesate şi urâte, formidabile, identice până la ultimul amănunt, cu podul arcuindu-se între ele, apăraseră trecătoarea timp de secole. Ziduri înalte, şanțuri adânci şi porți masive din stejar şi fier protejau calea de acces, picioarele podului se înălțau din fortărețe interioare, puternice, pe ambele maluri erau turnuri de pază cu grilaje mobile, iar Turnul de Apă păzea deschiderea podului.

O singură privire era suficientă pentru a-i spune lui Catelyn că un asemenea castel nu putea fi cucerit printr-un asalt. Meterezele gemeau de sulițe şi săbii şi luptători, iar la

fiecare crenel era postat câte un arcaş, podul mobil era sus, grilajele coborâte, porţile închise şi zăbrelite.

Marele Jon începu să blesteme şi să suduie imediat ce dădu cu ochii de ceea ce-i aştepta. Lordul Rickard Karstark fierbea în tăcere.

– Aceste fortificaţii nu pot fi luate cu asalt, lorzii mei, anunţă Roose Bolton.

– Nu le putem cuceri nici prin asediu, fără o armată pe malul celălalt, ca să atacăm şi celălalt castel, zise sumbru Helman Tallhart. Dincolo de apele verzi şi adânci, geamănul de la apus se înălţa ca o imagine în oglindă a fratelui de la răsărit. Chiar dacă am avea timp. Ceea ce, desigur, nu avem.

Pe când lorzii din nord studiau castelul, se deschise o poartă de acces, un pod de lemn coborî peste şanţul de apărare şi câteva zeci de cavaleri se avântară înainte pentru a se confrunta cu ei, conduşi de patru dintre numeroşii fii ai Lordului Walder. Flamurile lor purtau imaginea celor două turnuri gemene, de un albastru-închis pe fond argintiu-cenuşiu. Ser Stevron Frey, moştenitorul Lordului Walder, vorbea în numele lor. Freyii arătau toţi ca nişte nevăstuici; Ser Stevron, trecut de şaizeci de ani, cu nepoţi deja, arăta ca o nevăstuică bătrână şi obosită; totuşi vorbi destul de politicos.

– Tatăl meu, lordul, m-a trimis să vă salut şi să vă întreb cine conduce această oaste mândră.

– Eu. Robb îşi imboldi calul înainte. Era în armură, cu scutul cu blazonul lupului străvechi al Casei Winterfell prins de şa, iar Vântul Cenuşiu gonea alături de el.

Bătrânul cavaler privi spre fiul ei cu o sclipire de amuzament în ochii apoşi, deşi armăsarul său necheză speriat şi se trase la o parte din calea lupului.

– Tatăl meu, lordul, ar fi mai mult decât onorat dacă aţi accepta să împărţiţi carnea şi miedul cu el, în castel, şi să-i explicaţi scopul venirii aici.

Cuvintele lui căzură printre lorzii-stegari precum pietroaiele azvârlite dintr-o catapultă. Nimeni nu le aprobă. Blestemară şi începură să strige.

– Să nu faceţi una ca asta, lordul meu, îl rugă Galbart Glover pe Robb. Nu se poate avea încredere în Lordul Walder.

Roose Bolton dădu din cap.

– Mergeți acolo singur şi al lui sunteți. Vă poate vinde Lannisterilor, vă poate arunca în temniță sau vă poate tăia beregata, după cum i-o plăcea.

– Dacă vrea să discute cu noi, să ne deschidă porțile şi vom împărți cu el *toată* carnea şi *tot* miedul, declară ser Wendel Manderly.

– Sau lăsați-l să iasă din castel şi să trateze cu Robb aici, în văzul oamenilor săi şi ai noştri, sugeră fratele lui, Ser Wylis.

Catelyn Stark le împărtăşea îndoielile, însă trebui doar să privească o dată spre Ser Stevron pentru a vedea că nu era deloc încântat de ceea ce auzea. Încă vreo câteva vorbe şi ar fi pierdut orice şansă. Trebuia să acționeze, şi încă repede.

– Mă voi duce eu, spuse ea tare.

– Dumneavoastră, doamna mea? Marele Jon îşi încreți fruntea.

– Mamă, eşti sigură?

În mod evident, Robb nu era.

– Şi încă cum, minți Catelyn la repezeală. Lordul Walder este stegarul tatălui meu. Îl cunosc de când eram o fetişcană. Nu-mi va face nici un rău. *Doar dacă vede vreun avantaj în asta,* adăugă ea pentru sine, fiindcă unele adevăruri nu puteau fi rostite cu voce tare, iar unele minciuni erau necesare.

– Sunt sigur că tatăl meu va fi încântat să vorbească cu Lady Catelyn, spuse Ser Stevron. Drept chezăşie pentru bunele noastre intenții, fratele meu, Ser Perwyn, va rămâne aici până la întoarcerea dumneavoastră în siguranță.

– Va fi oaspetele nostru respectat, zise Robb. Ser Perwyn, cel mai tânăr dintre cei patru Frey din grup, descăleca şi dădu frâiele unuia dintre frații săi.

– Vreau ca mama mea să fie înapoi până la căderea serii, Ser Stevron, continuă Robb. Nu intenționez să zăbovesc pe aici prea mult.

Ser Stevron dădu politicos din cap.

– După cum spuneți, lordul meu.

Catelyn îşi îmboldi calul şi nu se mai uită în urmă. Fiii Lordului Walder şi escorta lor se adunară în jurul ei.

Tatăl său spusese odată despre Walder Frey că era singurul lord din cele Şapte Regate care putea scoate o întreagă armată din nădragi. Abia când Lordul de Crossing o

primi pe Catelyn în marea sală a castelului, înconjurat de douăzeci dintre fiii săi (minus Ser Perwyn, care ar fi fost al douăzeci şi unulea, de treizeci şi şase de nepoţi, nouăsprezece strănepoţi şi numeroase fiice, nepoate şi bastarzi, înţelese ce voise el să spună.

Lordul Walder avea nouăzeci de ani, era o nevăstuică rozalie, ofilită, cu o scăfârlie cheală şi pătată, prea bolnav de gută ca să stea în picioare nesprijinit. Actuala sa soţie, o fată palidă şi bălaie de şaisprezece ani, mergea lângă litiera lui când îl aduseseră înăuntru. Era cea de-a opta Lady Frey.

– Este o mare plăcere să vă văd din nou, după atâţia ani, lordul meu, spuse Catelyn.

Bătrânul îi aruncă o ocheadă bănuitoare.

– Chiar aşa? Mă îndoiesc. Scuteşte-mă de vorbele tale dulci, Lady Catelyn, sunt prea bătrân. De ce eşti aici? Băiatul tău este prea mândru ca să se înfăţişeze chiar el? Ce să fac cu *tine?*

Catelyn era doar o fetişcană când vizitase ultima dată Gemenii, dar şi atunci Lordul Walder fusese tot irascibil, cu limba şfichiuitoare şi cu purtări grosolane. Se părea că vârsta îl făcuse chiar mai rău. Va trebui să-şi aleagă cuvintele cu grijă şi să facă tot ce putea să nu se lase jignită.

– Tată, spuse Ser Stevron cu reproş, ai uitat? Lady Stark este aici la invitaţia ta.

– Te-am întrebat ceva pe *tine?* Nu vei fi Lord Frey decât după moartea mea. Ţi se pare că arăt mort? Nu primesc dădăceli din partea ta.

– Nu aşa se vorbeşte în faţa unui oaspete nobil, tată, zise unul dintre fiii mai mici.

– Acum şi bastarzii mei cred că mă pot învăţa bunele maniere, protestă Lordul Walder. Vorbesc cum îmi place mie, blestematule. La viaţa mea am avut ca oaspeţi trei regi şi trei regine, crezi că-mi trebuie mie lecţii de la cei ca tine, Ryger? Mama ta mulgea caprele prima dată când i-am dat sămânţa mea. Îl alungă cu o fluturare din degete pe tânărul cu faţa roşie şi gesticula spre alţi doi dintre fiii săi. Danwell, Whalen, duceţi-mă la scaunul meu.

Îl luară pe Lordul Walder din litieră şi-l duseră spre tronul Casei Frey, un scaun înalt, din stejar negru, a cărui spetează era sculptată în forma a două turnuri legate între ele printr-un pod. Tânăra sa soţie se strecură timidă lângă el şi-i

acoperi picioarele cu o pătură. După ce fu aşezat, bătrânul îi făcu semn lui Catelyn să avanseze şi-i plasă pe mână un sărut uscat.

– Iată, anunță el. Acum că am respectat şi politețurile de la curte, doamna mea, poate că fiii mei îmi vor face onoarea de a-şi ține gura. De ce ai venit aici?

– Ca să vă rog să vă deschideți porțile, lordul meu, răspunse Catelyn politicoasă. Fiul meu şi lorzii săi stegari sunt nerăbdători să treacă râul şi să-şi vadă de drum.

– Spre Riverrun? chicoti el. Oh, nu trebuie să-mi spui, nu trebuie. Încă n-am orbit. Ăl bătrân încă mai poate descifra o hartă.

– Spre Riverrun, confirmă Catelyn. Nu avea nici un motiv să nege asta. Acolo unde mă aşteptam să vă găsesc, lordul meu. Încă mai sunteți stegarul tatălui meu, nu-i aşa?

– *Eh,* făcu Lordul Walder, un sunet între un hohot de râs şi un mormăit. Mi-am adunat trupele, da, am făcut-o, iată-le, ai văzut oamenii pe metereze. Intenția mea a fost să plec în marş imediat ce întreaga mea oaste s-ar fi adunat. Ei, să-mi trimit fiii. Eu nu mai pot să-mi permit să mărşăluiesc, Lady Catelyn. Privi în jur pentru o confirmare şi arătă spre un bărbat înalt şi gârbovit, de cincizeci de ani. Spune-i, Jared. Spune-i care era intenția mea.

– Aşa a fost, doamna mea, zise Ser Jared Frey, unul dintre fiii săi din cea de-a doua căsătorie. Pe onoarea mea.

– Este greşeala mea că prostănacul de frate-tău a pierdut bătălia înainte să ne punem noi în mişcare? Se lăsă pe perne privind-o încruntat, de parcă ar fi provocat-o să-i conteste versiunea asupra celor petrecute. Mi s-a spus că Regicidul a trecut prin el ca un cuțit prin brânză. De ce s-ar mai grăbi fiii mei să moară? Toți cei care au plecat spre sud fug acum din nou spre nord.

Catelyn l-ar fi scuipat bucuroasă pe bătrânul cârcotaş şi l-ar fi prăjit la foc mic, însă nu avea răgaz decât până la căderea serii ca să deschidă drumul pe pod. Spuse calmă:

– Cu atât mai multe motive avem să ajungem la Riverrun, şi încă repede. Unde am putea merge să discutăm, lordul meu?

– Discutăm chiar acum, replică Lordul Frey. Scăfârlia rozalie, pătată, se roti. La ce vă holbați atât? se rățoi el la ai lui. Ieşiți de aici! Lady Stark vrea să-mi vorbească între patru

ochi. Poate că vrea să-mi pună fidelitatea la încercare, *heh.* Ieşiţi toţi, găsiţi ceva folositor de făcut. Da, şi tu, femeie. Afară, afară, *afara!*

Pe când fiii şi nepoţii, fiicele şi bastarzii şi nepoatele şi strănepoţii lui se scurgeau din sală, se aplecă mai aproape de Catelyn şi-i mărturisi:

– Nu fac altceva toţi decât să aştepte să mor. Stevron aşteaptă asta de patruzeci de ani, dar continui să-l dezamăgesc. *Heh!* De ce aş muri acum, doar ca să ajungă el lord, te întreb? N-am s-o fac.

– Nădăjduiesc că veţi ajunge până la o sută de ani.

– *Asta* i-ar scoate din sărite, mai mult ca sigur. Oh, mai mult ca sigur. Iar acum, ce doreşti să-mi spui?

– Vrem să trecem, zise Catelyn.

– Oh, chiar aşa? Ia te uită! De ce v-as lăsa?

Pentru o clipă, o cuprinse furia.

– Dacă aţi fi destul de zdravăn ca să urcaţi pe metereze, Lord Frey, aţi vedea că fiul meu are douăzeci de mii de oameni sub zidurile voastre.

– Vor fi douăzeci de mii de cadavre când Lordul Tywin va ajunge aici, replică bătrânul. Nu încerca să mă înspăimânţi, doamna mea. Soţul tău zace în vreo celulă pentru trădători, sub Fortăreaţa Roşie, tatăl tău e bolnav, poate pe moarte, iar Jaime Lannister l-a pus în fiare pe fratele tău. Ce altceva mai ai, de care ar trebui să mă tem? De fiul acela al tău? Sacrific un fiu pentru fiul tău şi tot îmi mai rămân optsprezece după ce ai tăi vor fi morţi.

– Aţi depus un jurământ faţă de tatăl meu, îi reaminti Catelyn.

El clătină capul într-o parte şi-n alta, zâmbind.

– Oh, da, am spus nişte vorbe, dar am jurat şi înaintea coroanei, mi se pare. Acum Joffrey este regele, iar asta vă face pe tine şi pe băiatul tău şi pe toţi prostănacii aia de afară cu nimic mai mult decât nişte răzvrătiţi. Dacă aş simţi că zeii mi-au dat o pleaşcă, i-aş ajuta pe Lannisteri să vă frigă pe toţi.

– Şi de n-o faceţi? îl provocă ea.

Lordul Walder pufni nemulţumit.

– Lordul Tywin, mândrul şi minunatul Păzitor al Apusului, Mână a Regelui, oh, ce om măreţ este *ăsta,* el şi aurul lui, el şi aurul acela şi leii de aici şi de acolo. Pun rămăşag cu tine

că mănâncă prea multă fasole, trage vânturi exact ca mine, dar n-ai să-l auzi *vreodată* recunoscând asta, oh, nu! Şi, oricum, ce are *el* de-i atât de mândru? Numai doi fii, iar unul dintre ei este schimonosit ca un monstru. Mă măsor cu el, fiu contra fiu, şi tot îmi mai rămân nouăsprezece şi *jumătate* când toți ai lui vor fi morți! Dacă Lordul Tywin vrea ajutorul meu, n-are decât să mă *roage.*

Asta era tot ce avea Catelyn nevoie să audă.

– Vă rog eu să ne acordați nouă ajutor, lordul meu, zise ea cu umilință. Şi tatăl meu şi fratele şi soțul meu şi fiii mei vă roagă prin mine.

Lordul Walder îi băgă în față unul dintre degetele lui osoase.

– Păstrează-ți vorbele dulci, doamna mea. Vorbe dulci îmi spune şi soața mea. Ai văzut-o? Are şaisprezece ani, o floricică, iar mierea ei este numai pentru mine. Pun rămăşag că-mi va dărui un fiu cam pe vremea asta anul viitor. Poate că am să-l fac pe *el* moştenitorul meu, nu i-ar pune asta pe jar pe ceilalți?

– Sunt sigură că vă va dărui mulți fii.

Capul lui se clătina în sus şi-n jos.

– Tatăl tău, lordul,.n-a venit la nuntă. Eu consider asta o insultă. Chiar dacă era pe moarte. Nu a venit nici la nunta dinainte. Îmi zice Decedatul Lord Frey, ştii. Crede că am murit? Nu sunt mort, şi-ți promit că îl voi îngropa, aşa cum l-am îngropat şi pe taică-său. Familia ta m-a disprețuit întotdeauna, nu nega asta, nu minți, stii că este adevărat. Cu ani în urmă, m-am dus la tatăl tău şi i-am propus o cununie între fiul lui şi fiica mea. De ce nu? Mă gândeam la una din fetele mele, o dulceață de fată, cu numai câțiva ani mai mare decât Edmure, dar dacă fratele tău nu s-ar fi aprins după ea, mai aveam şi altele după care s-ar fi putut aprinde, tinere, bătrâne, fecioare, văduve, orice ar fi vrut. Nu, Lordul Hoster nici n-a vrut să audă. Mi-a oferit vorbe dulci, scuze, dar ceea ce *voiam* eu era să scap de o fiică. Iar sora ta, asta-i şi mai rea. S-a întâmplat, oh, acum un an, nu mai mult, Jon Arryn era încă Mâna Regelui, iar eu m-am dus în oraş să-mi văd fiii luptând în turnir. Stevron şi Jared sunt prea bătrâni pentru asta de acum, însă Danwell şi Hosteen au intrat, la fel şi Perwyn şi vreo doi dintre bastarzii mei. Dacă aş fi ştiut că mă vor face de ruşine, nu m-aş fi deranjat

niciodată să plec la drum. De ce a trebuit să călăresc atâta amar de drum ca să-l văd pe Hosteen azvârlit de pe cal de răzgâiatul ăla de Tyrell? Te întreb. Băiatul ăla are jumătate din anii lui, Ser Floricică i se spune, sau cam aşa ceva. Iar Danwell a fost zburat de pe cal de un cavaler rătăcitor! Uneori mă întreb dacă ăştia doi sunt ai mei cu adevărat. Cea de-a treia nevastă era o Crakehall, iar toate femeile Crakehall sunt nişte târfe. Oricum, asta nu contează, a murit înainte să te fi născut tu, cui îi mai pasă de ea? Apoi am discutat cu sora ta. I-am propus ca Lordul şi Lady Arryn să crească doi dintre nepoții mei la curte şi m-am oferit să-i iau fiul să veghez asupra lui aici, la Gemeni. Sunt, oare, nepoții mei nevrednici de a fi văzuți la curtea regelui? Sunt nişte băieți buni, liniştiți şi manierați. Walder este fiul lui Merrett, botezat după mine, iar celălalt... *heh,* nu-mi mai amintesc... s-ar putea să fie şi el tot Walder, le dau întotdeauna numele Walder, ca să le fac favoruri, însă tatăl său... care o fi tatăl său? Fața i se încreți. Ei, oricine-o fi, Lordul Arryn nu l-a vrut, şi nici pe celălalt, iar eu o socot vinovată pe soră-ta pentru asta. A devenit de gheață când i-am sugerat să-şi vândă fiul la un circ sau să facă eunuc din el, iar când Lordul Arryn a zis că băiatul pleacă la Piatra Dragonului să crească alături de Stannis Baratheon, a tulit-o fără nici un cuvânt de părere de rău, iar tot ce a mai putut Mâna să-mi ofere au fost scuzele. La ce-s bune scuzele, te întreb?

Catelyn se încruntă, tulburată.

– Eu înțelesesem că băiatul Lysei urma să fie crescut la Casterly Rock, de Lordul Tywin.

– Nu, era vorba de Lordul Stannis, zise Walder Frey iritat. Crezi că nu stiu care-i Lordul Stannis şi care-i Lordul Tywin? Amândoi sunt nişte înfumurați care cred că sunt prea nobili ca să se uşureze, dar să lăsăm asta, ştiu să-i deosebesc. Sau crezi că sunt prea bătrân ca să-mi mai amintesc? Am nouăzeci de ani şi-mi amintesc foarte bine. Îmi amintesc şi ce să fac cu o femeie. Soața asta a mea îmi va dărui un fiu ceva mai înainte de vremea asta anul viitor, pun rămăşag. Ori o fiică, aici n-ai ce face. Băiat sau fată, va fi roşu, zbârcit şi certăreț şi mai mult ca sigur că-i va spune Walder sau Walda.

Catelyn nu era preocupată de numele pe care-l va da Lady Frey copilului ei.

– Jon Arryn urma să-şi crească fiul la curtea Lordului Stannis, sunteți sigur de asta?

– Da, da, da, făcu bătrânul. Numai că a murit, ce mai contează acum? Spui că vreți să treceți râul?

– Da.

– Ei bine, nu puteți, o anunță Lordul Walder scorțos. Numai dacă permit eu asta, şi de ce aş face-o? Tully şi Stark nu mi-au fost niciodată prieteni.

Se întinse în scaun şi-şi încrucişa brațele zâmbind afectat, aşteptând răspunsul ei. Ceea ce urmă fu o tocmeală.

Un soare roşu şi umflat atârna deasupra dealurilor dinspre apus când se deschiseră porțile castelului. Podul mobil coborî pocnind, grilajele se ridicară, iar Lady Catelyn călări pentru a se întoarce la fiul ei şi la lorzii-stegari. În urma ei veneau Ser Jared Frey, ser Hosteen Frey, ser Danwell Frey şi fiul bastard al Lordului Walder, Ronel Rivers, în fruntea unei coloane lungi de sulițaşi, rând după rând de bărbați cu cămăşi de zale albastre şi mantii cenuşii-argintii.

Robb galopă înainte ca să-i iasă în întâmpinare, cu Vântul Cenuşiu gonind lângă armăsarul său.

– S-a rezolvat, îi spuse ea. Lordul Walder îți va permite traversarea. De asemenea, oamenii lui sunt toți ai tăi, mai puțin cei patru sute pe care-i ține aici ca să păzească Gemenii. Îți sugerez să laşi şi tu patru sute dintre ai tăi, arcaşi şi spadasini. Nu poate obiecta în fața unei oferte de mărire a garnizoanei... Însă asigură-te că încredințezi comanda lor unui om pe care să te poți baza. S-ar putea ca Lordul Walder să aibă nevoie de ajutor în a-ți păstra încrederea.

– Cum spui tu, mamă, răspunse Robb, privind şirurile de sulițaşi. Poate că... Ser Helman Tallhart, ce crezi?

– O alegere bună.

– Ce... ce a vrut de la noi?

– Dacă poți să te lipseşti de câțiva dintre oamenii tăi, aş avea nevoie de o escortă pentru doi dintre nepoții Lordului Frey care pleacă în nord, la Winterfell, îi spuse ea. Am căzut de acord să-i luăm ca pupili. Sunt copii de şapte şi opt ani. Se pare că pe amândoi îi cheamă Walder. Fratele tău, Bran, se va bucura de tovărăşia unor băieți de vârste apropiate, cred.

– Asta-i tot? Două adopții? Este un preț destul de mic

pentru...

– Fiul Lordului Frey, Olyvar, va veni cu noi, continuă ea. El va fi scutierul tău personal. Tatăl lui ar vrea să-l vadă cavaler, la vremea potrivită.

– Un scutier. Dădu din umeri. Bine, e bine şi aşa, dacă-i...

– De asemenea, dacă sora ta, Arya, se va întoarce la noi în siguranță, am convenit ca ea să se mărite cu cel mai mic dintre fiii Lordului Walder, Elmar, când amândoi vor ajunge la vârsta potrivită.

Robb părea surprins.

– Aryei n-o să-i placă asta deloc.

– Iar tu te vei căsători cu una dintre fiicele lui, imediat ce se vor sfârşi luptele, încheie ea. Înălțimea sa a consimțit cu grație să-ți permită s-o alegi pe cea pe care o preferi. Are câteva despre care crede că ar fi potrivite pentru tine.

Spre meritul lui, Robb nu se strâmbă.

– Înțeleg.

– Eşti de acord?

– Pot să refuz?

– Nu, dacă vrei să traversezi.

– Consimt, zise Robb solemn.

Nu i se păruse niciodată atât de bărbat ca în acest moment. Poate că băieții se jucau cu săbiile, dar numai un lord putea face un pact de căsătorie, ştiind ce însemna asta.

Traversară la căderea serii, pe când cornul lunii se oglindea în apa râului. Dubla coloană de oşteni trecu de poarta geamănului dinspre răsărit ca un şarpe uriaş de oțel, pătrunzând în curte, în fortăreață, pentru a continua în cel de-al doilea castel, de pe malul dinspre apus.

Catelyn călărea înaintea şarpelui, împreună cu fiul şi unchiul său, Ser Brynden, şi cu Ser Stevron Frey. În urma lor se aflau nouă zecimi din cai – cavaleri, lăncieri, călăreți liberi şi arcaşi călare. Le trebuiră câteva ore ca să facă traversarea.

Mai târziu, Catelyn îşi va aminti bocănitul nenumăratelor potcoave pe podul de lemn, imaginea Lordului Walder în litiera sa privindu-i cum trec, licărirea ochilor care îi urmăreau din lăcaşele de tragere de pe ziduri, pe când străbăteau Turnul de Apă.

Cea mai mare parte a armatei din nord, sulițaşii, arcaşii şi masele de pedestraşi înarmați până în dinți, îşi continuă

marşul spre sud, pentru a înfrunta armata lui Lannister, care venea spre nord sub comanda Lordului Tywin.

La bine sau la rău, fiul său aruncase zarurile.

JON

– Te simți bine, Snow? întrebă Lordul Mormont, încruntându-se.

– *Bine,* croncăni corbul său, *bine.*

– Da, lordul meu, minți Jon… de parcă ar fi fost adevărat. Şi dumneavoastră?

Mormont se încruntă.

– Un mort a încercat să mă ucidă. Cât de bine ar trebui să mă simt? Se scărpina sub bărbie. Barba sa colilie, dezordonată, i se pârlise la foc şi o dăduse jos. Perii deschişi ai noilor săi favoriți îl făceau să pară mai bătrân, bănuitor şi morocănos. Tu nu arăți prea bine. Ce-ți face mâna?

– Se vindecă. Jon îşi flexă degetele bandajate, ca să-i arate. Se arsese mai rău decât crezuse aruncând draperiile în flăcări, iar mâna sa dreaptă era învelită în mătase până la cot. În momentul acela nu simțise nimic, însă durerile veniseră după aceea. Pielea îngălbenită şi crăpată supura, iar între degete îi apăruseră băşici îngrozitoare, mari cât nişte gândaci.

– Maester spune că-mi vor rămâne cicatrici, dar altfel, mâna va fi la fel ca înainte.

– O mână cu cicatrici nu înseamnă nimic. Pe Zid vei purta mănuşi destul de des.

– Cum spuneți, lordul meu.

Pe Jon nu gândul la cicatrici îl neliniştea. Maester Aemon îi dăduse lapte de mac, dar durerea fusese teribilă. Prima dată se simțise de parcă mâna i-ar fi fost tot în flăcări, arzând şi ziua şi noaptea. Numai prin cufundarea ei în vase cu zăpadă şi gheață mai găsise o alinare. Jon mulțumea zeilor că nimeni, în afară de Nălucă, nu-l văzuse cum se încovriga în pat, scâncind de durere. Iar când, în cele din urmă, reuşise să adoarmă, visase, iar asta fusese chiar mai rău. În vis, cadavrul cu care lupta avea ochii albaştri, mâinile negre şi chipul tatălui său, dar nu îndrăznise să-i spună *asta* lui Mormont.

– Dywen şi Hake s-au întors noaptea trecută, zise Bătrânul Urs. Nu au găsit nici o urmă de-a unchiului tău, nu mai mult decât alții.

– Ştiu.

Jon se târâse spre sala de mese să cineze cu prietenii săi,

iar eşecul cercetaşilor era singurul lucru de care vorbeau toți.

– Ştii, mormăi Mormont. Cum se face că toată lumea ştie totul aici? Nu părea să aştepte un răspuns. Se pare că nu erau decât două dintre.... acele *creaturi,* sau ce-or fi fost ele, nu le voi spune oameni. Şi mulțumesc zeilor pentru asta. Încă una şi... ei bine, nu suport să mă gândesc la aşa ceva. Deşi vor mai fi. O simt în aceste oase bătrâne ale mele, iar Maester Aemon este de acord. Se porneşte vântul rece. Vara este pe sfârşite, iar iarna ce vine este una cum lumea asta n-a mai văzut niciodată.

Vine iarna. Cuvintele Casei Stark nu răsunaseră niciodată atât de lugubru sau amenințător pentru Jon, aşa cum se întâmpla acum.

– Lordul meu, făcu el ezitând, se mai spune că a sosit o pasăre noaptea trecută.

– A sosit. Ce-i cu asta?

– Sperasem să fie o veste despre tatăl meu.

– *Tatăl,* îl batjocori bătrânul corb, dând din cap pe când se mişca pe umărul lui Mormont. *Tatăl.*

Lordul Comandant se întinse să-i închidă clonțul, însă corbul se săltă pe capul său, fluturând din aripi, şi zbură pentru a se aşeza deasupra unei ferestre.

– Necazuri şi gălăgie, mormăi Mormont. Numai pentru asta sunt buni corbii ăştia. De ce oi fi acceptat pasărea asta pestilențială... Dacă ar fi fost veşti despre Lordul Eddard, crezi că n-aş fi trimis după tine? Bastard sau nu, eşti sânge din sângele lui. Mesajul era despre Ser Barristan Selmy. Se pare că a fost înlocuit la comanda Gărzii Regelui. Locul lui i l-au dat acelui câine negru, Clegane, iar acum Selmy este căutat pentru trădare. Smintiții au trimis străjeri să-l prindă, însă el a doborât doi dintre ei şi a scăpat. Mormont pufni, nelăsând nici un dubiu despre părerea lui cu privire la cei care trimiseseră mantiile aurii împotriva unui cavaler atât de renumit precum Barristan cel Aprig. Prin păduri avem umbre albe, morți neliniştiți bântuie prin încăperile noastre, iar un băiat şade pe Tronul de Fier, zise el dezgustat.

Corbul hohoti strident. *Băiat, băiat, băiat.*

Ser Barristan fusese una dintre marile speranțe ale Bătrânului Urs, îşi aminti Jon; iar dacă şi asta se dusese, ce şanse mai existau ca scrisoarea lui Mormont să ajungă unde

trebuia? îşi strânse palma pumn. Durerea îi străbătu degetele arse.

– Iar cu surorile mele ce-i?

– Mesajul nu spune nimic despre Lordul Eddard sau despre fete. Dădu iritat din umeri. Poate că nici nu au primit scrisoarea mea. Aemon a trimis două copii, cu cele mai bune dintre păsările sale, dar cine ar putea şti? Mai mult ca sigur, Pycelle nu s-a coborât până acolo încât să răspundă. N-ar fi pentru prima oară, nici pentru ultima. Mă tem că trebuie să nu contăm pe Debarcaderul Regelui. Ei ne spun doar ce vor ei să ştim, iar asta este destul de puţin.

Iar tu-mi spui doar ce vrei tu să ştiu, iar asta-i şi mai puţin, se gândi Jon nemulţumit. Fratele său, Robb, chemase steagurile şi plecase spre sud la război; totuşi, nici o vorbă despre asta nu ajunsese până la el... Noroc cu Samwell Tarly, care citise scrisoarea lui Aemon şi-i dezvăluise conţinutul şi lui Jon în noaptea aceea, în cel mai mare secret, spunând tot timpul că n-ar trebui să vorbească despre asta. Fără nici o îndoială că îşi închipuiau că războiul fratelui său nu-l privea. Asta îl deranja mai mult decât ar fi putut spune. Robb se afla în marş, iar el nu. Indiferent cât de des îşi spunea că locul său era aici, cu fraţii săi de pe Zid, încă se simţea ca un laş.

– *Porumb,* ţipă corbul. *Porumb, porumb.*

– Oh, lasă gălăgia, îi spuse Bătrânul Urs. Snow, cât de repede spune Maester Aemon că ţi-ai putea folosi din nou mâna?

– Curând, răspunse Jon.

– Bine. Lordul Mormont puse pe masa dintre ei o sabie mare, cu o teacă din metal negru, cu benzi de argint. Poftim. Atunci, să fii pregătit pentru asta.

Corbul bătu din aripi şi ateriza pe masă, ţopăind spre sabie cu capul întins, curios. Jon ezită. Nu avea idee ce însemna asta.

– Lordul meu?

– Focul a topit argintul de pe măciulie şi a ars garda şi mânerul. Ei bine, pielea e uscată şi lemnul vechi, la ce să te fi aşteptat? Acum lama... ar trebui un foc de câteva sute de ori mai puternic ca să topeşti lama. Mormont azvârli teaca pe scândurile de stejar. Restul l-am făcut ca nou. Ia-o.

– *Ia-o,* repetă corbul, curăţându-şi penele. *Ia-o, ia-o.*

Stânjenit, Jon luă sabia în mâna. În mâna *stângă;* dreapta, bandajată, era încă prea rănită şi nesigură. Cu grijă, o scoase din teacă şi o ridică la nivelul ochilor.

Măciulia mânerului era din piatră deschisă la culoare, îngreunată cu plumb, ca să echilibreze lama lungă. Fusese sculptată în forma unui cap de lup cu colţii rânjiţi, cu pietre de granat în loc de ochi. Mânerul era acoperit cu piele netăbăcită, moale şi neagră, dar nepătată încă de transpiraţie sau sânge. Lama însăşi era cu jumătate de cot mai lungă decât cele cu care era el obişnuit, ascuţită în aşa fel încât să străpungă la fel de bine pe cât să taie, cu trei şanţuri adânc săpate în metal. Dacă Gheaţă era cu adevărat o sabie pentru ambele mâini, aceasta era pentru o mână şi jumătate, numită uneori „sabie bastardă". Totuşi, sabia cu cap de lup părea de fapt mai uşoară decât cele pe care le mânuise până acum. Când o întoarse într-o parte, putu vedea unduirile în oţelul negru, acolo unde metalul fusese pliat de repetate ori.

– Acesta-i oţel Valyrian, lordul meu, spuse el minunându-se.

Tatăl său îl lăsase de multe ori să mânuiască Gheaţa; ştia cum trebuia să arate şi să se simtă.

– Aşa este, îi răspunse Bătrânul Urs. A fost sabia tatălui meu şi, mai înainte, a tatălui său. Mormonţii au purtat-o timp de cinci veacuri. Am folosit-o şi eu la timpul meu şi i-am dat-o fiului meu, când m-am îmbrăcat în negru.

Î*mi oferă sabia fiului său!* Lui Jon nu-i venea să creadă. Sabia era excelent echilibrată. Tăişurile luceau uşor, de parcă ar fi sărutat lumina.

– Fiul dumneavoastră...

– Fiul meu a adus dezonoare Casei Mormont, dar cel puţin a avut bunul-simţ să lase sabia în urmă, când a fugit. Sora mea mi-a dat-o spre păstrare, însă vederea ei îmi aminteşte de ruşinea făcută de Jorah, aşa că am pus-o deoparte şi nu m-am mai gândit la ea decât atunci când am găsit-o în cenuşa camerei mele de dormit. Măciulia originală era un cap de urs din argint, tocită. Pentru tine, m-am gândit că un lup alb ar fi mai potrivit. Unul dintre constructorii noştri este un cioplitor în piatră destul de bun.

Când Jon fusese de vârsta lui Bran, visase să facă fapte mari, aşa cum visau întotdeauna băieţii. Detaliile faptelor

sale vitejeşti se schimbau cu fiecare vis, dar adesea îşi imagina cum salva el viaţa tatălui său. După aceea, Lordul Eddard declara că Jon se dovedise a fi un adevărat Stark şi îi punea Gheaţa în mână. Chiar şi atunci ştia că nu era decât o fantezie copilărească, nici un bastard nu ar fi putut aspira să mânuiască sabia tatălui său. Acum chiar şi numai amintirea îl umplea de jenă. Ce fel de om ar fura dreptul prin naştere al propriului său frate? *Nu am nici un drept la asta,* se gândea, *şi nici la Gheaţă. Î*şi strânse degetele arse, simţind durerea pulsând adânc sub piele.

– Lordul meu, mă onoraţi, însă...

– Scuteşte-mă de *însă* ăsta al tău, băiete, îl întrerupse Lordul Mormont. Nu aş fi acum aici dacă nu ai fi intervenit tu şi fiara aia a ta. Te-ai luptat cu vitejie... şi, mai mult decât atât, ai gândit repede. *Foc!* Da, blestemat să fie. Ar fi trebuit să ştim. Ar fi trebuit să ne fi *amintit.* Noaptea cea Lungă a venit şi mai înainte. Oh, opt mii de ani e ceva vreme, e clar... Totuşi, dacă Rondul de Noapte nu-şi aminteşte, atunci cine s-o facă?

– *Cine s-o facă?* intona vorbăreţul corb. *Cine s-o facă?*

Se adeverise, zeii ascultaseră rugăciunile lui Jon în noaptea aceea; focul aprinsese hainele mortului şi-l consumase de parcă însăşi carnea lui era din ceară, iar oasele din lemn bătrân şi uscat. Jon nu trebuia decât să închidă ochii ca să vadă creatura clătinându-se prin seră, izbindu-se de mobilier şi căzând pradă flăcărilor, însă faţa îl obseda cel mai tare: înconjurată de un nimb de foc, cu părul arzând ca paiele, carnea moartă se topea, curgând de pe craniu pentru a dezvălui lucirea osului de dedesubt.

Indiferent ce forţă demonică îl animase pe Othor, ea fusese pusă pe fugă de flăcări; arătarea chircită găsită prin cenuşă nu mai era decât carne arsă şi oase carbonizate. Totuşi, în coşmarul său o înfrunta din nou... dar de data asta hoitul în flăcări avea trăsăturile Lordului Eddard. Era pielea tatălui său cea care crăpa şi se înnegrea, iar din ochii lui curgea un lichid precum lacrimile gelatinoase. Jon nu înţelegea de ce se întâmpla asta sau ce însemna, dar îl înspăimânta mai mult decât ar fi putut spune.

– O sabie este o răsplată mică pentru o viaţă salvată, încheie Mormont. Ia-o, nu mai vreau să aud de ea, s-a înţeles?

– Da, lordul meu.

Pielea moale se curba sub degetele lui Jon, de parcă sabia se modela deja pentru mâinile lui. Ştia că ar fi trebuit să se simtă onorat, şi era, dar…

El nu-i tatăl meu. Gândul țâşni nestăvilit în mintea lui Jon. *Lordul Eddard Stark este tatăl meu. Nu am să-l uit niciodată, indiferent câte săbii îmi vor dărui.* Totuşi, nu putea să-i spună Lordului Mormont că visa la sabia altui bărbat.

– Şi nu vreau nici un fel de accese de recunoştință, zise Mormont, aşa că mulțumeşte-mi fără să-mi mulțumeşti. Cinsteşte oțelul prin faptele tale, nu prin cuvinte.

Jon dădu din cap.

– Are un nume, lordul meu?

– A avut cândva. I se spunea Gheară Lungă.

– Gheară, croncăni corbul. *Gheară.*

– Gheară Lungă este un nume potrivit. Jon încercă o lovitură. Era însă neîndemânatic şi nesigur cu mâna stângă, dar chiar şi aşa, oțelul părea că zboară prin aer, de parcă ar fi avut o voință proprie. Lupii au şi ei gheare, la fel ca ursii.

Bătrânului Urs păru să-i placă asta.

– Presupun că au. Cred că ai vrea să porți sabia asta peste umăr, după cum îmi închipui. E prea lungă pentru şold, cel puțin până când mai creşti puțin. Şi va trebui să exersezi loviturile cu două mâini. Ser Endrew îți poate arăta unele mişcări, după ce ți se vindecă arsurile.

– Ser Endrew? Jon nu cunoştea numele.

– Ser Endrew Tarth, un om de treabă. Vine de la Turnul Umbrei să-şi preia îndatoririle de instructor. Ser Alliser Thorne a plecat ieri-dimineață pentru Rondul de Est la Mare.

Jon coborî sabia.

– De ce? întrebă el prosteşte.

Mormont pufni.

– Pentru că *eu* l-am trimis acolo, ce credeai? Duce mâna pe care Nălucă al tău a smuls-o de la încheietura lui Jafer Flowers. I-am poruncit să ia o corabie spre Debarcaderul Regelui şi să o lase în fața băiatului-rege. *Asta* ar trebui să-i atragă atenția tânărului Joffrey, cred eu… Iar Ser Alliser este cavaler, nobil, uns, are prieteni vechi la curte, e mult mai greu de ignorat decât o cioară.

– Cioară.

Lui Jon i se păru că, de data asta, corbul fusese uşor

indignat.

– De asemenea, urmă Lordul Comandant ignorând protestele păsării, asta aşază o mie de leghe între el şi tine, fără să pară o pedeapsă. Îşi îndreptă un deget spre faţa lui Jon. Şi nu cumva să te gândeşti că sunt de acord cu prostiile alea din sala de mese. Vitejia e în mare parte nebunească, dar tu nu mai eşti un copilandru, indiferent câţi ani ai avea. Ceea ce ai aici este o sabie pentru un bărbat şi numai un bărbat o va putea mânui. Mă aştept să te porţi adecvat, de acum înainte.

– Da, lordul meu. Jon băgă sabia înapoi în teacă. Chiar dacă nu era sabia pe care şi-ar fi dorit-o, rămânea un dar de preţ, iar faptul că fusese scutit de prezenţa rea a lui Alliser Thorne era chiar mai de apreciat.

Bătrânul Urs se scarpină în bărbie.

– Uitasem cât de mult te roade o barbă nouă, spuse el. Ei bine, aici n-ai cum să mă ajuţi. Mâna ta s-a vindecat suficient încât să-ţi reiei îndatoririle?

– Da, lordul meu.

– Bine. Noaptea va fi rece, iar eu vreau vin fiert şi condimentat. Găseşte-mi o carafă de vin roşu, nu prea aspru, şi vezi să nu te zgârceşti cu mirodeniile. Mai spune-i lui Hobb că, dacă-mi trimite iarăşi carne fiartă de oaie, am să-l fieb eu pe *ei* Ultima halcă era cenuşie. Nici măcar pasărea n-a vrut să se atingă de ea. Mângâie cu degetul capul corbului, iar acesta scoase un cârâit mulţumit. Acum ieşi. Am de lucru.

Străjerii îi zâmbiră din nişele lor când o luă în jos pe treptele în spirală, ducând sabia cu mâna validă.

– Frumos oţel, spuse unul dintre ei.

– Îl meriţi, Snow, adăugă celălalt.

Jon se strădui să le zâmbească şi el, însă nu puse nici un dram de simţire. Ştia că ar trebui să fie mulţumit, dar nu se simţea aşa. Îl durea mâna, iar gustul mâniei îi stăruia în gură, deşi n-ar fi putut spune pe cine sau pe ce era mânios.

O jumătate de duzină dintre prietenii săi îl pândeau afară când ieşi din Turnul Regelui, unde îşi stabilise acum reşedinţa Lordul Comandant Mormont. Agăţaseră o ţintă pe una din uşile grânarului, ca să-şi verifice îndemânarea ca arcaşi, dar el ştia că-l pândeau pe el. Nici nu ieşise bine, că Pyp îl strigă.

– Ei, vino aici, să ne uităm şi noi!

– La ce? zise Jon.

Broscoiul se strecură mai aproape.

– La obrajii tăi rozalii, la ce altceva?

– La sabie, declară Grenn. Vrem să vedem sabia. Jon îi pironi cu o privire acuzatoare.

– Deci ştiaţi. Pyp rânji.

– Nu suntem toţi aşa de proşti ca Grenn.

– Chiar aşa, insistă Grenn. Sunteţi şi mai proşti. Halder înălţă încurcat din umăr.

– L-am ajutat pe Pate să cioplească piatra pentru măciulie, zise constructorul, iar prietenul tău, Sam, a adus granatele din Oraşul Cârtiţei.

– Am ştiut chiar înainte de asta, zise Grenn. Rudge îl ajuta pe Donai Noye la forjă. Era acolo când Bătrânul Urs i-a adus fierul pălit de foc.

– *Sabia,* insistă Matt. Ceilalţi începură să intoneze:

– *Sabia, sabia.*

Jon trase Gheara Lungă din teacă şi le-o arătă, întorcând-o pe toate părţile ca s-o poată admira. Lama lucea în lumina palidă a soarelui, întunecată şi mortală.

– Oţel Valyrian, declară el solemn, încercând să pară pe cât de bucuros şi de mândru s-ar fi cuvenit să se simtă.

– Am auzit de un om care avea un brici făcut din oţel Valyrian, spuse Broscoiul. Şi-a tăiat capul încercând să se radă.

Pyp rânji.

– Rondul de Noapte are o mie de ani, spuse el, dar pun prinsoare că Lordul Snow este primul frate care a fost onorat pentru că a dat foc Turnului Lordului Comandant.

Ceilalţi izbucniră în râs, ba chiar şi Jon reuşi să zâmbească. Focul pe care-l pornise nu arsese formidabilul turn de piatră, însă pârjolise complet interiorul ultimelor două etaje, acolo unde fuseseră încăperile Bătrânului Urs. Nimănui nu părea să-i pese de asta prea mult, din moment ce mistuise şi hoitul ucigaş al lui Othor.

Şi cealaltă arătare fără o mână, care fusese cândva cercetaşul Jafer Flowers, fusese distrusă, tăiată în bucăţi de zeci de săbii... dar nu înainte de a-i fi hăcuit pe Ser Jaremy Rykker şi pe alţi patru oameni. Ser Jaremy terminase treaba retezându-i capul, însă murise şi el când hoitul

descăpăţânat îi smulsese pumnalul din teacă şi i4 împlântase în vintre. Puterea şi curajul nu contau prea mult împotriva unor duşmani care nu cădeau, pentru că erau deja morţi; chiar şi armele şi armurile ofereau o slabă protecţie.

Gândul întunecat îi tulbură lui Jon moralul fragil.

– Trebuie să dau de Hobb pentru cina Bătrânului Urs, anunţă el brusc, băgând Gheara Lungă înapoi în teaca ei.

Prietenii îi voiau binele, însă ei nu înţelegeau. Într-adevăr, nu era vina lor; ei nu-l înfruntaseră pe Othor, nu văzuseră lucirea palidă a ochilor acelora morţi, nu simţiseră răceala acelor degete negre, moarte. Nici nu ştiau de luptele din teritoriile de lângă râu. Cum ar fi putut spera să priceapă? Se desprinse de ei brusc şi plecă, mohorât. Pyp îl strigă, însă Jon nu-i mai dădu atenţie.

Îl mutaseră în vechea lui chilie din părăginitul Turn al lui Hardin după incendiu, şi acolo se întoarse. Nălucă era încovrigat, adormit lângă uşă, dar îşi înălţă capul la auzul cizmelor lui Jon. Ochii roşii ai lupului străvechi erau mai întunecaţi decât granatele şi mai înţelepţi decât ai oamenilor. Jon îngenunche, îl scarpină între urechi şi-i arătă măciulia sabiei.

– Uite, eşti tu.

Nălucă îşi amuşină reproducerea din piatră şi încercă s-o lingă.

– Tu eşti cel care merită onorurile, îi spuse el lupului...

Şi, dintr-odată, îşi aminti cum îl găsise în zăpada aceea târzie, de vară. Călăriseră cu ceilalţi pui, însă Jon auzise un zgomot şi se întorsese şi-l văzuse acolo, cu blana albă, aproape invizibil, printre troiene. *Era singur, singurel,* se gândi el, *despărţit de ceilalţi. Era altfel decât ei şi l-au gonit.*

– Jon?

Privi în sus. Samwell Tarly stătea bâţâindu-se nervos pe picioare. Avea obrajii roşii şi era înfofolit în mantia grea, de blană, care-l făcea să pară gata pentru intrarea în hibernare.

– Sam. Jon se ridică. Ce-i? Vrei să vezi sabia?

Dacă ceilalţi aflaseră, fără nici o îndoială că aflase şi Sam. Băiatul gras clătină din cap.

– Am fost cândva moştenitorul sabiei tatălui meu, spuse el cu tristeţe. Inimă Frântă. Lordul Randyll m-a lăsat s-o ţin de câteva ori, însă m-a speriat întotdeauna. Era din oţel Valyrian, frumoasă, dar atât de ascuţită încât mi-era teamă

că aş fi putut răni pe vreuna dintre surorile mele. Acum o va avea Dickon. Îşi şterse pe mantie mâinile transpirate. Eu... ăăă... Maester Aemon vrea să te vadă.

Nu mai avea timp să-şi schimbe bandajele. Se încruntă bănuitor.

– De ce? întrebă el. Sam îl privi jalnic. Şi ăsta era un răspuns. I-ai spus, nu-i aşa? replică Jon înfuriat. I-ai spus că mi-ai spus.

– Eu... el... Jon, nu am vrut... m-a întrebat... vreau să spun, cred că *ştia,* vede lucruri pe care nimeni altcineva nu le vede...

– Este *orb,* îi reaminti Jon tăios, dezgustat. Nimeresc drumul şi sigur.

Îl lăsă pe Sam acolo, cu gura căscată şi zgribulit. Îl găsi pe Maester Aemon în grădină, hrănind corbii. Clydas era cu el, cărând o găleată cu carne mărunțită, pe când treceau de la o colivie la alta.

– Sam mi-a spus că m-ați căutat. Maester dădu din cap.

– Într-adevăr. Clydas, dă-i lui Jon găleata. Poate că va fi atât de bun încât să mă ajute. Fratele gheboşat, cu ochi roz, îi întinse lui Jon găleata şi se grăbi să coboare scara. Azvârle carnea în cuşti, îl instrui Aemon. Păsările vor face restul.

Jon trecu găleata în mâna dreaptă şi aruncă cu stânga bucățile însângerate. Corbii începură să croncăne zgomotos şi să zboare spre gratii, lovind metalul cu aripile lor negre ca noaptea. Carnea fusese tăiată în bucăți nu mai mari decât încheietura unui deget. Îşi umplu pumnul şi aruncă în cuşcă bucățile de carne crudă, iar croncănitul şi foiala crescură în intensitate. Începură să zboare pene când două dintre păsările mai mari se încăierară pentru aceeaşi bucată de carne. Repede, Jon înşfacă încă un pumn de carne şi-l aruncă după primul.

– Corbului Lordului Mormont îi plac fructele şi porumbul.

– Este o pasăre deosebită, zise Maester. Majoritatea corbilor mănâncă grăunțe, însă ei preferă carnea. Îi face puternici şi mă tem că rămân ahtiați după gustul sângelui. Prin asta, sunt la fel ca oamenii... Şi la fel ca oamenii, nici corbii nu sunt toți la fel.

Jon nu avea nimic de spus despre asta. Azvârli carnea, întrebându-se de ce fusese chemat. Fără îndoială, bătrânul îi va spune la momentul potrivit. Maester Aemon nu era un om

pe care îl puteai zori.

– Porumbeii pot fi şi ei antrenați să ducă mesaje, continuă Maester, deşi corbul este un zburător mai puternic, mult mai deştept, mai capabil să se apere de şoimi... Totuşi, corbii sunt negri, se înfruptă din morți, aşa că unii dintre oamenii mai cucernici îi evită. Baelor şi Binecuvântatul au încercat să înlocuiască corbii cu porumbei, ştiai? Maester îşi întoarse ochii săi albi spre Jon, zâmbind. Rondul de Noapte preferă corbii.

Degetele lui Jon erau afundate în găleată, iar sângele îi ajunsese până la încheietura mâinii.

– Dywen zice că barbarii ne spun ciori, comentă el nesigur.

– Cioara este verişoara săracă a corbului. Amândoi sunt cerşetori în negru, detestați şi neînțeleşi.

Jon ar fi vrut să înțeleagă despre ce vorbeau acum, şi de ce. Ce-i păsa lui de corbi şi de ciori? Dacă bătrânul avea ceva să-i spună, de ce n-o făcea?

– Jon, te-ai întrebat vreodată *de ce* bărbații din Rondul de Noapte nu-şi iau soții şi nu zămislesc copii? întrebă Maester Aemon.

El dădu din umeri.

– Nu.

Împrăştie mai multă carne. Degetele mâinii sale stângi erau lipicioase de sânge, iar dreapta îl durea din cauza greutății găleții.

– Ca să nu iubească, răspunse bătrânul, pentru că dragostea este pieirea onoarei, moartea datoriei.

Asta nu i se părea a fi ceva corect, dar nu spuse nimic. Maester avea o sută de ani şi era înalt ofițer al Rondului de Noapte; nu se cuvenea să-l contrazică. Bătrânul păru să-i simtă îndoielile.

– Spune-mi, Jon, dacă va veni ziua când tatăl tău, lordul, va trebui să aleagă între onoare pe de o parte, şi cei pe care-i iubeşte, pe de alta, ce ar face?

Jon ezită. Ar fi vrut să spună că Lordul Eddard nu se va dezonora niciodată, nici chiar pentru dragoste; totuşi, o voce subțire şi vicleană dinlăuntrul său şopti: *A zămislit un bastard, unde este onoarea în asta? Iar în ceea ce o priveşte pe mama ta, nici măcar nu-i pomeneşte numele.*

– Ar face ceea ce-i corect, spuse el apăsat, ca să-şi

mascheze ezitarea. Indiferent de consecințe.

– Atunci înseamnă că Lordul Eddard este un bărbat deosebit. Cei mai mulți dintre noi nu suntem atât de puternici. Ce înseamnă onoarea în comparație cu dragostea unei femei? Ce înseamnă datoria în comparație cu simțământul pe care ți-l dă fiul nou-născut din brațele tale... ori amintirea zâmbetului fratelui tău? Vorbe-n vânt. Vorbe-n vânt. Suntem doar oameni, zeii ne-au conceput pentru dragoste. Aici rezidă marea noastră glorie şi marea noastră tragedie. Bărbații care au înființat Rondul de Noapte ştiau că numai curajul lor apăra regatul de bezna dinspre nord. Ştiau că nu trebuia să-şi fărâmițeze loialitățile ca să nu-şi slăbească hotărârea. Aşa că au jurat că nu vor avea soție sau copii. Însă frați aveau, şi surori. Mame care-i născuseră, tați care le dăduseră nume. Proveneau din sute de regate aflate în conflict şi ştiau că vremurile se schimbau, dar nu şi bărbații. Aşa că au jurat că Rondul de Noapte nu va lua parte la nici o bătălie dintre regatele pe care le apăra. Şi-au ținut cuvântul dat. Când Aegon l-a ucis pe Harren cel Negru şi i-a luat regatul, fratele lui Harren era Lordul Comandant pe Zid, cu zece mii de oameni la îndemână. Dar nu a plecat la luptă. În zilele când cele Şapte Regate *erau* şapte regate, nu a trecut nici o generație fără ca trei sau patru dintre ele să nu se lupte. Rondul nu a luat parte. Când Andalii au traversat marea îngustă şi au năvălit peste regatele Primilor Oameni, fiii regilor căzuți şi-au respectat jurământul şi au rămas la posturi. Aşa a fost dintotdeauna, ani fără număr. Acesta-i prețul onoarei. Un laş poate fi la fel de curajos ca oricare alt bărbat, atunci când nu are de ce se teme. Iar noi ne vom face cu toții datoria, cât timp nu ne costă nimic. Ce uşor pare astfel să păşeşti pe cărarea onoarei. Totuşi, mai devreme sau mai târziu, în viața fiecărui bărbat vine o zi când *nu* mai este uşor, o zi când trebuie să aleagă.

O parte dintre corbi încă mai mâncau, bucăți lungi de carne ațoasă atârnând din ciocurile lor. Restul păreau că-l priveau. Jon putea simți greutatea privirilor tuturor acelor ochi mici şi negri.

– Iar acum a venit ziua pentru mine... Asta vreți să spuneți?

Maester Aemon întoarse capul şi *privi* spre el cu ochii aceia morți, albi. Era ca şi cum vedea direct în inima lui. Jon

se simțea dezgolit şi fără apărare. Luă găleata cu ambele mâini şi azvârli restul de mâncare printre zăbrele. Fâşii de carne şi sânge zburară peste tot. Corbii îşi luară zborul croncănind cu sălbăticie. Păsările mai agere înhățară bucățile din aer şi le înfulecară cu lăcomie. Jon lăsă găleata goală să cadă, zdrăngănind. Bătrânul îi puse pe umăr mâna sa ofilită şi pătată.

– Doare, băiete, zise el moale. Oh, da. Alegerea... a durut întotdeauna. Şi va durea mereu. Ştiu.

– *Nu* ştiți, făcu Jon cu amărăciune. Nimeni nu ştie. Chiar dacă sunt bastard, el este tot *tatăl* meu...

Maester Aemon oftă.

– N-ai auzit nimic din ce ți-am spus, Jon? Crezi că tu eşti primul? îşi clătină capul bătrân, un gest de o oboseală dincolo de cuvinte. De trei ori zeii au găsit de cuviință să-mi pună jurămintele la încercare. O dată când eram băiat, o dată când mă aflam în floarea vârstei şi o dată după ce am devenit bătrân. Puterea mă părăsise deja, vederea-mi slăbise, dar acea alegere a fost la fel de cumplită ca şi prima. Corbii îmi aduceau veşti din sud, cuvinte mai întunecate decât aripile lor, despre prăbuşirea Casei mele, moartea celor apropiați, dezonoare şi disperare. Ce aş mai fi putut face, bătrân, orb şi slăbit? Eram la fel de neajutorat ca un copil de țâță, dar mă îndurera să rămân neştiut pe când îi măcelăreau pe bietul nepot al fratelui meu şi pe fiul *lui,* ba chiar şi pe copiii lui mici...

Jon era zguduit la vederea lacrimilor în ochii bătrânului.

– Cine sunteți? întrebă el şoptit, aproape cu spaimă. Un zâmbet ştirb se cuibări pe buzele bătrâne.

– Doar un Maester al Citadelei, aflat în serviciul Castelului Negru şi al Rondului de Noapte. Noi, cei din ordinul meu, uităm numele Caselor noastre atunci când depunem jurămintele şi ne luăm colanul. Bătrânul atinse colierul de Maester care atârna neglijent la gâtul său subțire şi descărnat. Tatăl meu a fost Maekar, Primul după Numele său, iar fratele meu, Aegon, a domnit după el în locul meu. Bunicul meu mi-a pus numele după cel al Prințului Aegon, Cavalerul-Dragon, care i-a fost unchi sau tată, depinde în care poveste te încrezi. Aemon, mi-a spus el...

– Aemon... *Targaryen?* Lui Jon nu-i venea să creadă.

– Cândva, zise bătrânul. Odată. Aşa că vezi tu, Jon, eu

ştiu... Şi ştiind, nu-ți voi spune să *stai* ori *să pleci.* Alegerea asta trebuie s-o faci singur şi să trăieşti cu ea tot restul zilelor tale. Aşa ca mine. Vocea-i scăzuse la o şoaptă. Aşa ca mine...

DAENERYS

Când bătălia se sfârşi, Dany călări pe Argintul ei pe câmpiile morții. Slujnicele şi bărbații din *khas*-ul ei o urmau, zâmbind şi glumind între ei.

Potcoavele Dothraki frământaseră pământul şi culcaseră secara şi lintea, în vreme ce *arakhs*-urile şi săgețile semănaseră o nouă recoltă înspăimântătoare şi o udaseră cu sânge. Cai în agonie îşi ridicau capul şi nechezau spre ea când gonea pe lângă ei. Răniții gemeau şi se rugau. *Jaqqa rhan* treceau printre ei, bărbații ultimei milostenii cu securile lor grele, culegând recolta de capete de la morți şi răniți deopotrivă. După ei se grăbea un grup de fete mici, trăgând săgețile din cadavre pentru a-şi umple coşurile. Ultimii erau câinii care adulmecau, slabi şi flămânzi, o haită sălbatică, niciodată prea departe în urma *khalasar*-ului.

Oile erau moarte de multă vreme. Păreau să fie mii, negre din cauza roiurilor de muşte, cu săgeți înfipte în ele. Călăreții *Khal*-ului Ogo făcuseră asta, Dany ştia; nici unul dintre bărbații din *kbalasar*-ul lui Drogo nu ar fi fost atât de smintit încât să risipească săgețile pe oi, când mai erau păstori de ucis.

Oraşul era în flăcări, nori de fum negru se rostogoleau şi se risipeau în urcare pe cerul albastru. Călăreții galopau încoace şi-ncolo pe lângă zidurile din chirpici prăbuşite, răsucindu-şi biciurile lungi când mânau supraviețuitorii culeşi de prin ruinele fumegânde. Femeile şi copiii din *khalasar*-ul lui Ogo păşeau cu o mândrie aspră, deşi în înfrângere şi robie; acum erau sclavi, dar păreau să nu aibă teamă. Era altceva cu orăşenii. Lui Dany îi era milă de ei; îşi amintea de gustul groazei. Mamele se împleticeau pe drum, cu chipurile goale şi moarte, trăgând de mână copii care scânceau. Nu erau decât câțiva bărbați printre supraviețuitori, ologii, laşii şi bunicii.

Ser Jorah zicea că oamenii de pe tărâmul acesta îşi spuneau Lhazareeni, însă Dothraki le spuneau *haesh rakhi,* Oamenii Miei. Cândva, Dany i-ar fi putut lua drept Dothraki, pentru că aveau aceeaşi piele arămie şi ochii de forma migdalelor. Acum i se păreau străini, cu chipuri pătrate şi plate, cu părul negru, tăiat nefiresc de scurt. Erau păstorii oilor şi mâncători de legume, iar *Khal* Drogo spunea că

țineau de partea de sud, unde cotea râul. Iarba mării Dothraki nu era făcută pentru oi.

Dany văzu un băiat țâșnind și fugind spre râu. Un călăreț îl prinse și-l întoarse, iar ceilalți îl ciomăgiră, pocnindu-și bicele pe fața lui, împingându-l în toate părțile. Unul îl luă la goană biciuindu-i fesele până ce coapsele i se înroșiră de sânge. Un altul îi prinse încheietura cu o lovitură de bici și-l doborî la pământ. În cele din urmă, când băiatul nu mai putea decât să se târască, sătui de distracție, îi trimiseră o săgeată în spate.

Ser Jorah o întâmpină în fața porții sfărâmate. Peste zale purta o tunică de un verde-închis. Apărătorile sale de gât și de picioare și coiful mare erau din oțel cenușiu. Dothrakii îl luaseră în râs pentru că-l socoteau laș atunci când își pusese armura, însă cavalerul le scuipase insultele înapoi printre dinți, iar sângele se înfierbântase, sabia lungă se lovise de *arakh,* iar călărețul ale cărui batjocoreli fuseseră cele mai zgomotoase fusese lăsat în urmă, să sângereze până la moarte.

Ser Jorah își ridică viziera coifului său plat, călărind spre ea.

– Soțul dumneavoastră vă așteaptă în oraș.

– Drogo a fost rănit?

– Câteva tăieturi, răspunse Ser Jorah, nimic grav. A hăcuit doi *khali* astăzi. *Khal* Ogo a fost primul, apoi fiul, Fogo, care a devenit *khal* când a căzut Ogo. Călăreții lui de sânge și-au tăiat clopoțeii din păr, iar acum fiecare pas pe care-l face *Khal* Drogo răsună mai tare ca înainte.

Ogo și fiul său ocupaseră banca de sus, împreună cu soțul ei, la ospățul la care Viserys fusese încoronat, dar asta fusese în Vaes Dothrak, la poalele Mamei Munților, unde fiecare călăreț era un frate, iar toate certurile erau lăsate deoparte. Acum, pe câmp, era altceva. *Khalasar*-ul lui Ogo ataca orașul când îl surprinsese *Khal* Drogo.

Se întrebă ce crezuseră Oamenii Miei prima dată când văzuseră praful ridicat de caii lor de pe zidurile acelea de pământ crăpat. Poate că vreo câțiva, mai tineri și mai smintiți, care încă mai credeau că zeii le ascultaseră rugile de oameni disperați, luaseră asta drept răspuns.

Peste drum, o fată nu mai mare decât Dany plângea cu o voce ascuțită și stridentă, când unul dintre călăreți o azvârli

cu fața în jos pe un morman de cadavre şi o pătrunse acolo. Alți călăreți descălecară să-şi ia şi ei partea. Acesta era soiul de răspuns pe care Dothrakii îl aduseseră Oamenilor Miei.

Sunt sânge din sânge de dragon, îşi aminti Daenerys Targaryen, întorcându-şi privirile. Strânse şi mai tare din buze şi-şi împietri inima, călărind spre poartă.

– Mare parte din călăreții lui Ogo au fugit, spunea Ser Jorah. Dar s-ar putea să fie aproape zece mii căzuți în captivitate.

Sclavi, se gândi Dany. *Khal* Drogo îi va duce în jos, pe râu, într-unui dintre oraşele de la Golful Negustorilor de Sclavi. Ar fi vrut să plângă, însă îşi spuse că trebuie să se țină tare. *Acesta-i un război, e prețul Tronului de Fier.*

– I-am spus *khal-ului* că ar trebui să o luăm spre Meereen, zise Ser Jorah. Acolo se plăteşte un preț mai bun decât oferă caravanele negustorilor de sclavi. Illyrio scrie că anul trecut au avut o molimă, aşa că bordelurile plătesc dublu pentru femeile tinere şi sănătoase şi triplu pentru băieții sub zece ani. Dacă supraviețuiesc destui copii, aurul va fi destul pentru corăbiile de care avem nevoie şi pentru tocmirea oamenilor care să le conducă.

În spatele lor, fata siluită scotea un sunet sfâşietor, un vaiet prelung care nu se mai sfârşea. Mâna lui Dany se strânse pe frâie şi întoarse capul Argintului.

– Fă-i să înceteze, îi porunci ea lui Ser Jorah.

– *Khaleesi?*

Cavalerul părea uluit.

– Ai auzit ce-am spus, zise ea. Opriți-i. Vorbise *khas*-ului ei cu accentul aspru al limbii Dothraki. Jhogo, Quaro, îl veți ajuta pe Ser Jorah. Nu vreau siluiri.

Războinicii schimbară priviri nedumerite. Jorah Mormont îşi îmboldi calul mai aproape.

– Prințesă, glăsui el, aveți o inimă bună, dar nu înțelegeți. Aşa s-a întâmplat dintotdeauna. Acei bărbați şi-au vărsat sângele pentru *khal.* Acum îşi cer răsplata.

Peste drum, fata plângea încă, glasul ei ascuțit răsuna straniu în urechile lui Dany. Primul bărbat terminase cu ea, iar al doilea îi luase locul.

– E o fată miel, zise Quaro în Dothraki. Nu înseamnă nimic, *khaleesi.* Călăreții o cinstesc. Bărbații Miei stau cu oile, asta se ştie.

– Se ştie, repetă şi slujnica sa, Irri.

– Se ştie, căzu de acord şi Jhogo, călare pe armăsarul cenuşiu şi înalt pe care i-l dăduse Drogo. Dacă vaietele vă supără urechile, *khaleesi,* Jhogo vă va aduce limba ei. Îşi trase *arakh*-ul.

– Nu vreau să fie vătămată, zise Dany. O cer eu. Fă cum ți-am poruncit, ori *Khal* Drogo va şti ce are de făcut.

– *Ai, khaleesi,* răspunse Jhogo şi dădu pinteni calului. Quaro şi ceilalți îl urmară în sunetele clopoțeilor din plete.

– Du-te cu ei, îi porunci lui Ser Jorah.

– Cum vă este voia. Cavalerul o iscodi cu o privire curioasă. Sunteți, într-adevăr, sora fratelui dumneavoastră.

– Viserys?

Nu înțelegea.

– Nu, răspunse el. Rhaegar.

Apoi se lansă în galop. Dany îl auzi pe Jhogo strigând. Violatorii râseră de el. Unul dintre bărbați strigă şi el. *Arakh*-ul lui Jhogo scapără, iar capul bărbatului zbură rostogolindu-i-se de pe umăr. Râsul se transformă în blesteme când călăreții se repeziră la arme, însă Quaro, Aggo şi Rakharo erau deja acolo. Îl văzu pe Aggo arătând peste drum, spre locul unde stătea ea cu Argintul. Călăreții o priviră cu ochii lor reci şi întunecați. Unul dintre ei scuipă. Ceilalți se urcară pe cai, mormăind.

În tot acest timp, bărbatul prăvălit peste fata miel continua să o pătrundă, simțind o plăcere atât de intensă încât nu părea conştient de ce se petrecea în jurul său. Ser Jorah descăleca şi-l smulse de pe ea cu o mână înzăuată. Dothraki se rostogoli în mocirlă, sări în picioare cu un cuțit în mâini, însă muri cu săgeata lui Arro înfiptă în gât. Mormont o trase pe fată de pe mormanul de cadavre şi o înveli în mantia sa pătată de sânge. O conduse peste drum, la Dany.

– Ce vreți să facem cu ea?

Fata tremura, cu ochii mari şi rătăciți. Părul îi era năclăit de sânge.

– Doreah, vezi de rănile ei. Cum nu arăți ca un călăreț, poate că nu se va teme de tine.

Îşi îmboldi Argintul printre resturile sfărâmate ale porții de lemn.

În oraş era mai rău. Multe case erau în flăcări, iar *jaqqa*

rhan îşi văzuseră de treaba lor murdară. Trupuri descăpăţânate umpleau cărările înguste şi întortocheate. Trecură de femei care erau siluite. De fiecare dată, Dany îşi strunea calul şi-şi trimitea *khas*-ul să pună capăt grozăviei, cerând victima ca sclavă. Una dintre ele, o femeie cu trupul îndesat şi nasul borcănat, de patruzeci de ani, o binecuvânta pe Dany într-o Limbă Comună stricată, însă de la celelalte nu primi decât priviri goale şi întunecate. Erau bănuitoare faţă de ea, îşi dădu seama cu tristeţe, temându-se că le salvase pentru o soartă mult mai rea.

– Nu le poţi cere pe toate, copilă, zise Ser Jorah, când se opriră pentru a patra oară, în vreme ce războinicii din *khas*-ul ei mânau în urmă noile sclave.

– Eu sunt *khaleesi,* moştenitoare a celor Şapte Regate, sânge din sânge de dragon, îi reaminti Dany. Nu-ţi este ţie îngăduit să-mi spui ce pot şi ce nu. Undeva în oraş, o clădire se surpă într-o pălălaie imensă de foc şi fum, şi se auziră din depărtare ţipetele şi vaietele copiilor speriaţi.

Îl găsiră pe *Khal* Drogo aşezat înaintea unui templu pătrat, fără ferestre, cu ziduri groase de lut şi o cupolă în formă de bulb, ca o ceapă imensă şi maro. Alături era un morman de capete, mai înalt decât el. Una dintre săgeţile scurte ale Bărbaţilor Miei se iţea din carnea braţului său, iar sângele-i acoperea partea dreaptă a pieptului dezgolit, ca o pată de vopsea. Cei trei călăreţi de sânge erau cu el.

Jhiqui o ajută pe Dany să descalece: ea devenise neîndemânatică din cauza pântecului care creştea tot mai mare şi atârna tot mai greu. Îngenunche înaintea *khal*-ului.

– Soarele şi stelele mele, eşti rănit. Tăietura de *arakh* era mare, dar nu şi adâncă, dar sfârcul său stâng se dusese, iar fâşia de carne însângerată şi pielea îi atârnau pe piept ca o cârpă udă.

– Este doar o zgârietură, lună a vieţii mele, de la *arakb*-ul unui călăreţ de sânge al lui *Kbal* Ogo, zise Drogo în Limba Comună. Îl ucid pentru asta, la fel şi pe Ogo. Îşi întoarse capul, iar clopoţeii din plete zăngăniră încet. E Ogo cel pe care îl auzi, şi pe Fogo, al său *khalakka,* care era *khal* când l-am tăiat.

– Nici un bărbat nu poate sta înaintea soarelui vieţii mele, zise Dany, tatăl armăsarului care încalecă lumea.

Un războinic călare apăru gonind şi sări din şa. Vorbi cu

Haggo, scoțând un şuvoi de cuvinte furioase în Dothraki, prea repede ca Dany să poată înțelege. Uriaşul călăreț de sânge îi aruncă o privire grea înainte de a se întoarce spre *khal*-ul său.

– Acesta-i Mago, care călăreşte în *khas*-ul. lui Ko Jhaqo. Spune despre *khaleesi* că i-a luat prada, o fiică a mieilor, care era pentru împreunarea lui.

Chipul lui *Khal* Drogo era neclintit şi dur, însă ochii săi negri erau curioşi când se opriră asupra lui Dany.

– Spune-mi ce adevăr este în asta, lună a vieții mele, porunci el în Dothraki.

Dany îi povesti ce făcuse, în limba lui, ca el s-o înțeleagă mai bine, iar cuvintele erau simple şi directe. Când termină, Drogo se încruntase.

– Acesta-i obiceiul războiului. Aceste femei sunt sclavele noastre acum, să facem ce ne place nouă cu ele.

– Mie-mi place să le pun la adăpost, zise Dany, întrebându-se dacă nu cumva îndrăznise prea mult. Dacă războinicii tăi vor să se împreuneze cu aceste femei, să le ia cu blândețe şi să le țină ca soațe. Dă-le locuri în *khalasar* şi lasă-le să-ți aducă fii.

Qotho era cel mai crud dintre călăreții de sânge. El fu acela care râse.

– Zămislesc caii din oi?

Ceva din tonul lui îi amintea de Viserys. Dany se întoarse furioasă spre el.

– Dragonul se hrăneşte cu cai şi oi, laolaltă. *Khal* Drogo zâmbi.

– Vedeți cât de aprigă se face? spuse el. Este fiul dinlăuntrul ei, armăsarul care călăreşte lumea, umplând-o cu foc. Călăreşte uşor, Qotho... Dacă mama nu te pârjoleşte acolo unde şezi, fiul te va tăvăli prin noroi. Iar tu, Mago, ține-ți gura şi caută-ți un alt miel să te împreunezi. Aceştia aparțin lui *khaleesi* a mea. Începu să se întindă după mâna lui Daenerys, dar când ridică brațul, Drogo se strâmbă cuprins de o durere bruscă şi întoarse capul.

Dany aproape că îi simți suferința. Rănile erau mai grave decât o lăsase să creadă Ser Jorah.

– Unde sunt vindecătorii? întrebă ea. *Khalasar*-ul avea două feluri de vindecători: femeile sterpe şi sclavii eunuci. Femeile cu ierburi lucrau cu poțiuni şi farmece, în timp ce

eunucii cu cuțitul, acul şi focul. De ce n-au grijă de *khal?*

– *Khal*-ul i-a gonit pe bărbații spâni, *khaleesi,* o asigură bătrânul Cohollo.

Dany observă că şi călărețul de sânge era rănit, având o tăietură adâncă în umărul stâng.

– Mulți dintre călăreți sunt răniți, zise *Khal* Drogo cu încăpățânare. Să fie ei vindecați primii. Această săgeată nu-i mai mult ca o pişcătură de țânțar, această tăietură e doar o mică zgârietură, cu care să mă laud în fata fiului meu.

Dany putea vedea muşchii pieptului, acolo unde pielea fusese sfâşiată. Un firişor de sânge curgea de la săgeata care-i străpunsese brațul.

– *Khal* Drogo nu trebuie să aştepte, proclamă ea. Jhogo, caută-i pe eunucii aceia şi adu-i imediat aici.

– Doamnă de Argint, se auzi o voce de femeie în spatele ei. Eu îl pot ajuta pe Marele Călăreț cu rănile lui.

Dany întoarse capul. Cea care vorbise era una dintre sclavele pe care le ceruse ea, femeia îndesată cu nasul borcănat, care o binecuvântase.

– *Khal*-ul nu are nevoie de nici un ajutor de la femeile care stau cu oile, latră Qotho. Aggo, taie-i limba.

Aggo o apucă de păr şi-i puse cuțitul la gât. Dany ridică o mână.

– Nu. Este a mea. Las-o să vorbească.

Aggo privi de la ea la Qotho. Îşi coborî cuțitul.

– Nu fac nici un rău, viteji călăreți. Femeia vorbea bine în Dothraki. Robele pe care le purta fuseseră cândva din lâna cea mai uşoară şi mai fină, bogate în broderii, dar acum erau năclăite de mocirlă, însângerate şi sfâşiate. Îşi trase peste sânii grei resturile rupte ale corsajului. Am unele îndemânări în arta vindecării.

– Cine eşti tu? o întrebă Dany.

– Mi se spune Mirri Maz Duur. Eu sunt preoteasa acestui templu.

– *Maegi,* mormăi Haggo, plimbându-şi degetele peste *arakh.*

Avea o privire întunecată. Dany îşi aminti cuvântul dintr-o poveste înspăimântătoare pe care Jhiqui i-o spusese într-o noapte, lângă focul vetrei. O *maegi* era o femeie care se împreuna cu demonii şi practica cele mai Întunecate forme ale vrăjitoriei, o creatură josnică, rea, fără suflet, care

mergea la bărbați în întunericul nopții şi le sugea viața şi puterea din trup.

– Sunt vindecătoare, spuse Mirri Maz Duur.

– O vindecătoare de oi, rânji Qotho. Pe tot neamul meu, zic să o ucidem pe această *maegi* şi să-i aşteptăm pe bărbații spâni.

Dany ignoră izbucnirea călărețului de sânge. Această femeie în vârstă, urâtă, cu trupul îndesat, nu i se părea o *maegi*.

– Unde ai învățat să vindeci, Mirri Maz. Duur?

– Mama mea a fost preoteasă înaintea mea şi m-a învățat toate cântecele şi descântecele cele mai plăcute Marelui Păstor, dar şi cum să fac fumuri sacre şi uleiuri din frunză, rădăcină şi boabe. Când eram mai tânără şi mai frumoasă, m-am dus cu o caravană la Asshai, lângă Umbră, să învăț de la magii lor. Corăbii de pe multe tărâmuri veneau la Asshai, aşa că am zăbovit acolo destul ca să învăț metodele de vindecare ale oamenilor de departe. Un cântăreț al lunii din Jogos Nhai mi-a dăruit cântecele lui de naştere, o femeie dintre neamurile voastre de călăreți m-a învățat magia ierburilor, a grânelor şi a cailor, iar un Maester de pe Tărâmurile de la Apus a deschis un trup pentru mine şi mi-a arătat toate secretele care zac sub piele.

Ser Jorah Mormont interveni.

– Un Maester?

– Îşi zicea Marwyn, răspunse femeia în Limba Comună. Venea de la mare, de dincolo de mare. Cele Şapte Tărâmuri, spunea. Tărâmurile Apusului. Unde bărbații sunt din fier şi domnesc dragonii. El m-a învățat să vorbesc aşa.

– Un Maester din Assai, făcu Ser Jorah gânditor. Spune-mi, preoteasă, ce purta acest Marwyn la gât?

– Un colan, atât de strâns că părea să-l sufoce, Stăpâne de Fier, cu multe verigi din multe metale.

Cavalerul privi spre Dany.

– Numai un bărbat învățat la Citadela din Oraşul Vechi poartă astfel de lanțuri, spuse el, iar aceştia ştiu multe despre vindecări.

– Şi de ce ai dori tu să-l vindeci pe *khal*-ul meu?

– Toți bărbații sunt din aceeaşi turmă, aşa am fost învățați, răspunse Mirri Maz Duur. Marele Păstor m-a trimis pe pământ să-i vindec mieii, oriunde i-aş afla.

Qotho îi dădu o lovitură năprasnică.

– Noi nu sutem oi, *maegi.*

– Opreşte-te, zise Dany furioasă. Este a mea. Nu va fi vătămată.

Khal Drogo mormăi.

– Săgeata trebuie scoasă, Qotho.

– Da, Mărite Călăreț, răspunse Mirri Maz Duur, atingându-i fața rănită. Iar pieptul trebuie spălat şi cusut, altfel rana coace.

– Atunci, fă-o, porunci *Khal* Drogo.

– Mărite Călăreț, spuse femeia, uneltele mele şi poțiunile sunt în casa zeului, acolo unde puterile de vindecare sunt cele mai puternice.

– Eu te voi duce acolo, sânge din sângele meu, se oferi Haggo.

Khal Drogo îl izgoni cu un semn.

– Nu am nevoie de ajutorul nici unui bărbat, zise el cu o voce aspră şi mândră.

Se ridică singur, dominându-i pe toți. Un val proaspăt de sânge i se prelinse pe piept, acolo unde-i tăiase sfârcul *arakh*-ul lui Ogo. Dany se duse repede lângă el.

– Eu nu sunt bărbat, murmură ea, aşa că te poți sprijini de mine.

Drogo îşi puse o mână uriaşă pe umărul ei. Îi prelua o parte din greutate şi se îndreptară spre templul de lut. Cei trei călăreți de sânge îi urmau. Dany îi porunci lui Ser Jorah şi războinicilor din *khas*-ul ei să păzească intrarea şi se asigură că nimeni nu putea da foc clădirii cât timp ei erau înăuntru.

Trecură prin câteva săli şi ajunseră în încăperea centrală, sub ceapă. O lumină firavă cădea dinspre ferestrele de sus. Câteva torțe ardeau fumegând în nişele din pereți. Piei de oaie erau răspândite pe podeaua din pământ.

– Acolo, zise Mirri Maz Duur, arătând spre altar, o piatră masivă, cu vinişoare albăstrii, în care erau cioplite imagini ale unor păstori cu turmele lor. *Khal* Drogo se aşeză pe ea. Femeia bătrână aruncă o mână de frunze urcate într-o vatră, iar încăperea se umplu de fum aromat.

– Ar fi cel mai bine dacă ați aştepta afară, le spuse celorlalți.

– Suntem sânge din sângele lui, zise Cohollb. Aşteptăm

aici.

Qotho se apropie de Mirri Maz Duur.

– Să ştii asta, soaţă de Zeu Miel: de-l vatămi pe *khal,* vei suferi la fel. Îşi scoase cuţitul strălucitor şi-i arătă lama.

– Nu va face nici un rău. Dany simţea că se putea încrede în această femeie bătrână, cu fata lată şi nasul borcanat; la urma urmei, o salvase din mâinile violatorilor.

– Dacă trebuie să rămâneţi, atunci ajutaţi, le zise Mirri călăreţilor de sânge. Măreţul Călăreţ este prea puternic pentru mine. Ţineţi-l în timp ce eu scot săgeata din carnea lui. Lăsă să-i cadă pe şold zdrenţele robelor şi deschise un scrin sculptat, de unde luă sticle şi cutii, cuţite şi ace. Când fu gata, rupse vârful zimţat şi trase săgeata, intonând în limba Lhazareeană, cântată. Încălzi pe vatră, până la fierbere, un ulcior cu vin şi-l turnă pe răni. *Khal* Drogo o sudui, dar nu se clinti. Închise rana de săgeată cu un amestec din frunze ude şi turnă pe tăietura de pe piept, ungând-o apoi cu o pastă de un verde-deschis, aşezând fâşia de piele la locul ei. *Khal*-ul strânse dinţii şi-şi înghiţi un urlet. Preoteasa luă un ac de argint şi un mosor de mătase şi începu să coasă carnea. Când termină, unse pielea cu o alifie roşie, o acoperi cu şi mai multe frunze şi înfăşură pieptul cu o bucată zdrenţuită de piele de miel.

– Trebuie să spuneţi rugăciunile pe care vi le dau eu şi să ţineţi pielea de miel pe loc timp de zece zile şi zece nopţi, rosti ea. Vor apărea fierbinţeală şi mâncărime şi o cicatrice mare, când vindecarea se va încheia.

Khal Drogo făcu clopoţeii să răsune.

– Le cânt rănilor mele, femeie oaie. Îşi flexă braţul şi se strâmbă.

– Să nu beţi nici vin şi nici lapte de mac, îl preveni ea. Veţi avea dureri, dar trebuie să vă păstraţi trupul puternic pentru a lupta cu duhurile otrăvurilor.

– Sunt un *khal,* zise Drogo. Scuip pe durere şi beau ce vreau eu. Cohollo, adu-mi vesta.

Bărbatul mai vârstnic se grăbi să iasă.

– Înainte, îi vorbi Dany femeii Lhazareene, te-am auzit vorbind de cântecele de născare...

– Ştiu toate secretele patului însângerat, Doamnă de Argint, n-am pierdut niciodată un copil, răspunse Mirri Maz Duur.

– Mi se apropie sorocul, făcu Dany. Aş dori să-mi fii prin preajmă când vine clipa, dacă vrei.

Khal Drogo râse.

– Lună a vieții mele, nu trebuie să te rogi de o sclavă, îi spui doar. Va face precum porunceşti. Săriți jos de pe altar. Veniți, sângele meu. Armăsarii ne cheamă, acest loc este cenuşă. E vremea să călărim.

Haggo îşi urmă *khal*-ul afară din templu, însă Qotho mai zăbovi suficient de mult încât să o blagoslovească pe Mirri Maz Duur cu o privire lungă.

– Să-ți aminteşti, *maegi,* cum îi merge *khal*-ului, tot aşa îți va merge şi ție.

– Aşa cum spui, călărețule, răspunse femeia, adunându-şi borcanele şi sticlele. Marele Păstor păzeşte turma.

TYRION

Pe dealul care domina drumul regelui fusese aşezată o masă lungă din scânduri de pin, tăiate grosolan, pusă sub un ulm şi acoperită cu o pânză aurie. Acolo, lângă pavilionul său, Lordul Tywin lua masa de seară, împreună cu principalii săi cavaleri şi cu lorzii-stegari, iar flamura sa imensă, stacojie cu auriu, flutura pe deasupra, agățată de un catarg înalt.

Într-un târziu se arătă şi Tyrion, băşicat de la şa şi mohorât, mult prea conştient de cât de caraghios trebuie să fi arătat în timp ce urca panta spre tatăl său, clătinându-se. Marşul din ziua aceea fusese lung şi obositor. Se gândea că s-ar putea îmbăta în noaptea asta. Era pe la amurg, iar văzduhul fremăta de licurici.

Bucătarii gătiseră, desigur, carne: cinci purcei de lapte cu pielea rumenă şi crocantă, fiecare cu câte un alt fruct în gură. Mirosul îl făcu să-i lase gura apă.

– Scuzele mele, începu el şi luă loc pe bancă, lângă unchiul său.

– Poate că cel mai bine ar fi să te pun să ne îngropi morții, Tyrion, spuse Lordul Tywin. Dacă întârzii la fel de mult şi în bătălie precum faci la masă, lupta se va termina cam pe la venirea ta.

– Oh, desigur că mai laşi şi pentru mine vreun țăran, doi, tată, răspunse Tyrion. Nu prea mulți, n-aş vrea să par lacom.

Îşi umplu cupa cu vin şi-l privi pe servitor cum taie din carnea de porc. Crusta crocantă pocni sub cuțit, iar zeama fierbinte se scurse din carne. Era cea mai încântătoare privelişte pe care o văzuse Tyrion de multă vreme.

– Cercetaşii lui Ser Addam spun că armata lui Stark s-a mişcat spre sud, de la Gemeni, relată tatăl său, pe când talgerul de lemn care-i servea de farfurie fu umplut cu felii de carne. Trupele Lordului Frey i s-au alăturat. Nu se află la mai mult de o zi de marş, la nord de noi.

– Te rog, tată, făcu Tyrion. Vreau să mănânc.

– Gândul că te vei confrunta cu Stark te moleşeşte. Tyrion? Fratele tău, Jaime, ar fi nerăbdător să se înfrunte cu el.

– Mai degrabă m-aş înfrunta cu porcul ăsta. Robb Stark

nu este nici pe jumătate atât de fraged şi nici n-a mirosit vreodată atât de bine.

Lordul Lefford, ca o pasăre mohorâtă, cel care se ocupa de aprovizionarea lor, se aplecă în faţă.

– Nădăjduiesc că sălbaticii tăi nu-ţi împărtăşesc nepăsarea, altfel înseamnă că am prăpădit bunătate de arme pe ei.

– Sălbaticii mei vor folosi excelent armele dumneavoastră, lordul meu, răspunse Tyrion.

Când îi spusese lui Lefford că avea nevoie de arme şi armuri să-i echipeze pe cei trei sute de oameni pe care-i adusese Ulf, s-ar fi putut crede că-i ceruse să-şi dea fetele, fecioare încă, pentru propria lui plăcere. Lordul Lefford se încruntă.

– L-am văzut pe părosul ăla mare astăzi, cel care insista că-i trebuie *două* securi de război, pe cele grele, din oţel negru, cu lamele în semilună.

– Lui Shagga îi place să ucidă indiferent cu care mână, zise Tyrion pe când i se punea în faţă un talger de lemn cu carne de porc aburindă.

– Dar tot mai avea securea aceea cu mâner de lemn prinsă la spate.

– Shagga este de părere că trei securi sunt mai bune decât două.

Tyrion îşi afundă în solniţă degetul mare şi arătătorul şi presără pe carne o cantitate sănătoasă de sare. Ser Kevan se aplecă.

– Am avut un gând de a te plasa pe tine şi pe sălbaticii tăi în avangardă, când s-o da bătălia.

Ser Kevan avea rareori „un gând” pe care Lordul Tywin să nu-l fi avut înaintea lui. Tyrion înfipsese o bucată de carne în vârful cuţitului şi o dusese la gură, pentru a o lăsa acum jos.

– În avangardă? repetă el suspicios. Ori tatăl său dobândise un respect nou pentru abilităţile sale, ori decisese să scape astfel, pentru totdeauna, de apariţiile lui stânjenitoare. Tyrion avea sentimentul apăsător că ştia, deja, care era adevărul.

– Par să fie destul de feroce, zise Ser Kevan.

– Feroce? Tyrion îşi dădu seama că repeta tot ce spunea unchiul său, ca o pasăre bine dresată. Tatăl său privea,

judecându-l şi cântărind fiecare cuvânt. Dă-mi voie să-ți spun eu cât sunt de feroce. Noaptea trecută, un Frate al Lunii a înjunghiat o Cioară de Piatră din cauza unui cârnat. Aşa că astăzi, când ne-am aşezat tabăra, trei dintre Ciorile de Piatră l-au înhățat şi i-au tăiat beregata. Poate că sperau să recupereze cârnatul, n-aş putea spune. Bronn a reuşit să-l facă pe Shagga să nu reteze mădularul mortului, ceea ce a fost un mare noroc, dar, chiar şi aşa, Ulf cere acum recompensa pentru sângele vărsat, iar Conn şi Shagga refuză să plătească.

– Când soldaților le lipseşte disciplina, greşeala aparține lordului comandant, spuse tatăl său.

Fratele său, Jaime, fusese întotdeauna capabil să-şi facă oamenii să-l urmeze cu entuziasm şi să moară pentru el, dacă asta trebuia. Lui Tyrion îi lipsea acest dar. El cumpăra devotamentul cu aur şi obținea supunerea cu numele său.

– Un bărbat mai *vânjos* ar putea băga frica în ei, asta spuneați, lordul meu?

Lordul Tywin Lannister se întoarse spre fratele său.

– Dacă oamenii fiului meu nu se supun poruncilor sale, poate că avangarda nu este locul potrivit pentru el. Fără îndoială, se va simți mult mai bine în ariergardă, păzind convoiul nostru de bagaje.

– Fă-mi o plăcere, tată, spuse el nervos. Dacă nu ai altă comandă să-mi oferi, conduc avangarda.

Lordul Tywin îşi privi cercetător fiul pitic.

– N-am spus nimic de comandă. Vei lupta sub ordinele lui Ser Gregor.

Tyrion înfulecă o bucată de carne, o mestecă o clipă, apoi o scuipă furios.

– Am descoperit că nu sunt deloc flămând, spuse el coborând şovăielnic de pe bancă. Rogu-vă să mă iertați, lorzii mei.

Lordul Tywin înclină capul, permițându-i să plece. Tyrion se răsuci pe călcâie şi se duse. Era conştient că-l priveau pe când şontâcăia în jos pe deal. Un hohot puternic de râs izbucni în urma lui, dar nu se mai uită înapoi. Spera să se înece toți cu îmbucăturile de carne suculentă.

Amurgul se lăsase, colorând toate steagurile în negru. Tabăra Lannisterilor se întindea pe kilometri întregi între râu şi drumul regelui. Între atâția oameni, cai şi copaci, era lesne

să te rătăceşti, iar Tyrion chiar reuşi. Trecu de câteva zeci de pavilioane mărețe şi sute de focuri de tabără. Licuricii roiau printre corturi ca nişte stele călătoare. Adulmecă mirosul cârnaților cu usturoi, condimentați şi picanți, atât de tentant încât stomacul său gol chiorăi. Departe, în față, auzi glasuri înălțându-se într-un cântec deocheat. O femeie chicoti şi alergă pe lângă el, goală sub o mantie întunecată, iar urmăritorul ei beat se împiedică de rădăcinile unui copac. Şi mai departe, doi sulițaşi erau față în față de o parte şi de alta a unui izvor, exersând mişcări de atac şi apărare în lumina tot mai palidă, cu piepturile goale şi năclăite de transpirație.

Nimeni nu-l învrednici cu vreo privire. Nu-i vorbi nimeni. Nimeni nu-i dădu nici cea mai mică atenție. Era înconjurat de oameni loiali Casei Lannister, o mare armată de douăzeci de mii de oameni şi, cu toate astea, era singur.

Când auzi bubuitul adânc al râsului lui Shagga răsunând în beznă, se luă după el mergând spre Ciorile de Piatră, în micul lor colț de noapte. Conn, fiul lui Coratt, agită o cană cu bere.

– Tyrion Jumate-Om! Vino şi şezi la focul nostru, împarte carnea cu Ciorile de Piatră. Avem un bou.

– Văd asta, Conn, fiul lui Coratt. Halca de carne uriaşă şi roşie era suspendată deasupra focului, perpelindu-se într-o frigare de lemn de mărimea unui copac mic. Sângele şi grăsimea se scurgeau peste flăcări în vreme ce două Ciori din Piatră răsuceau frigarea.

– Mulțumesc. Chemați-mă când boul e gata.

După cum părea, asta s-ar fi putut să fie chiar înainte de luptă. O luă din loc.

Fiecare clan avea propriul său foc pentru gătit; Urechile Negre nu mâncau împreună cu Ciorile de Piatră, Ciorile de Piatră nu mâncau cu Frații Lunii şi nimeni nu mânca împreună cu Bărbații Arşi. Cortul modest pe care-l procurase din rezervele Lordului Lefford fusese ridicat la mijlocul celor patru focuri de tabără. Tyrion îl găsi pe Bronn împărțind un burduf cu vin cu noii servitori. Lordul Tywin îi trimisese un îngrijitor de cai şi un servitor care să se ocupe de trebuințele lui, ba chiar insistase să accepte şi un scutier. Erau aşezați în jurul tăciunilor unei vetre mici. Era şi o fată cu ei; subțire, cu părul negru, iar după cum arăta, nu avea mai mult de optsprezece ani. Tyrion îi studie o clipă figura,

înainte de a zări oasele de peşte răspândite prin cenuşă.

– Ce ați mâncat?

– Păstrăvi, lordul meu, zise îngrijitorul de cai. Bronn i-a prins.

Păstrăvi, se gândi el. *Purcel de lapte. La naiba cu tata!* Privi pofticios spre oase, iar pântecul său bodogăni,

Scutierul său, un băiat cu nefericitul nume de Podrick Payne, înghiți ceea ce voise să spună. Flăcăul era un văr îndepărtat al lui Ser Ilyn Payne, călăul regelui... şi aproape la fel de tăcut, deşi nu din lipsă de limbă. Tyrion îl silise o dată să i-o arate, doar ca să fie sigur.

– E clar că ai limbă, comentase el. Într-o bună zi va trebui să înveți s-o foloseşti.

În clipa aceea, nu avea răbdarea de a încerca să scoată vreo vorbă de la flăcăul despre care bănuia că îi fusese vârât pe gât ca o glumă sinistră. Tyrion îşi întoarse din nou atenția spre fată.

– Ea este? îl întrebă pe Bronn.

Fata se ridică cu mişcări grațioase şi privi în jos spre el, de la înălțimea celor aproape doi metri ai săi.

– Ea este, lordul meu, şi poate vorbi pentru ea, dacă vă face plăcere.

Îşi întoarse capul într-o parte.

– Eu sunt Tyrion, din Casa Lannister. Mi se spune Pezevenghiul.

– Mie mama mi-a spus Shae. Bărbații îmi spun... adesea.

Bronn izbucni în râs, iar Tyrion nu avu de ales şi trebui să zâmbească.

– Intră în cort, Shae, dacă eşti atât de drăguță.

Ridică acoperitoarea de la intrare şi o ținu pentru ea. Înăuntru îngenunche şi aprinse o lumânare.

Viața unui soldat nu era lipsită de anumite compensații. Oriunde îți aşezai tabăra, erai sigur că aveai şi companie în urmă. La sfârşitul zilei de marş, Tyrion îl trimisese pe Bronn în spate, să-i găsească o târfă pe potrivă.

– Aş prefera una rezonabil de tânără, cu un chip pe cât de drăguț poți găsi, îi spusese. Dacă s-a şi spălat în anul ăsta, aş fi şi mai încântat. Dacă nu, îmbăiaz-o. Să-i spui cine sunt şi previn-o *cum* sunt. Jyck nu se obosise întotdeauna să facă asta, astfel că în privirile fetelor se strecurase adesea o anumită expresie când dăduseră cu ochii de nobilul pentru

care fuseseră aduse... o expresie pe care Tyrion Lannister nu mai voia să o vadă niciodată.

Ridică lumânarea şi o privi. Rronn se descurcase destul de bine; avea ochii întunecați şi nevinovați, era subțire, avea sâni mici şi tari şi un zâmbet care era când timid, când insolent sau viclean. Îi plăcea asta.

– Să-mi dau jos veşmintele, lordul meu? întrebă ea.

– La momentul potrivit. Eşti fecioară, Shae?

– Dacă vă face plăcere, lordul meu, spuse ea sfioasă.

– Ceea ce mi-ar plăcea mie ar fi adevărul, fetițo.

– Da, dar asta vă va costa dublu. Tyrion decise că se vor înțelege de minune.

– Eu sunt un Lannister. Am aur din belşug şi vei vedea că sunt generos... Însă vreau mai mult de la tine decât ce ai între picioare, deşi vreau şi aia, bineînțeles. Vei sta în cortul meu, îmi vei turna vin, vei râde la glumele mele, îmi vei alunga durerile de picioare după fiecare zi de marş... Şi indiferent dacă te țin aici pentru o zi sau pentru un an, atât timp cât stăm împreună, nu vei lăsa alți bărbați în patul tău.

– Mi se pare destul de corect. Se aplecă spre poalele robei sale din pânză aspră şi şi-o trase peste cap dintr-o singură mişcare lină, aruncând veşmântul. Dedesubt nu avea nimic altceva, era doar Shae. Dacă nu pune imediat lumânarea jos, lordul meu se va arde la degete.

Tyrion puse lumânarea jos, îi luă mâna într-a lui şi <> trase cu blândețe spre el. Ea se aplecă să-l sărute. Gura ei avea gustul mierii şi al cuişoarelor, iar degetele ei erau iscusite şi exersate, pe când desfăcea şireturile hainelor lui.

Când o pătrunse, ea-l primi cu gângureli şoptite şi mici icnete de plăcere. Tyrion bănuia că extazul ei era prefăcut, dar o făcea atât de bine, încât nu mai conta. Nu tânjea după chiar atât de mult adevăr.

Avusese mare nevoie de ea, îşi dădu el seama după aceea, pe când ea şedea tăcută în brațele lui. De ea sau de cineva ca ea. Trecuse mai bine de un an de când nu mai avusese nici o femeie, de când plecase la Winterfell, în compania fratelui său şi a regelui Robert. Ar fi putut fi mort mâine, sau în ziua următoare, iar dacă i se întâmpla asta, mai degrabă şi-ar fi dorit să coboare în mormânt gândindu-se la Shae decât la tatăl său, lordul, la Lysa Arryn sau la Lady Catelyn Stark.

Îi simțea pe braț moliciunea sânilor, pe când ea stătea lângă el. Era ceva plăcut. Mintea-i fu acaparată de un cântec. Încet, abia auzit, începu să fluiere.

– Ce-i asta, lordul meu? murmură ea înghesuindu-se în el.

– Nimic, îi spuse el. Un cântec pe care l-am învățat când eram copil, asta-i tot. Culcă-te, dulcea mea.

Când ochii ei se închiseră şi respirația-i deveni adâncă şi calmă, Tyrion se strecură de lângă ea, cu grijă să nu-i tulbure somnul. Se târî dezbrăcat afară, trecu peste scutierul său şi ocoli cortul, pentru a merge să urineze.

Bronn era aşezat cu picioarele încrucişate sub un castan, acolo unde-şi legaseră caii. Îşi ascuțea tăişul sabiei, perfect treaz; mercenarul nu părea să doarmă la fel ca ceilalți oameni.

– Unde ai găsit-o? îl întrebă Tyrion în timp ce se uşura.

– Am luat-o de la un cavaler. Omul nu prea voia s-o dea, însă numele tău l-a făcut să se răzgândească, plus pumnalul meu la gâtul lui.

– Minunat, făcu Tyrion sec, scuturându-şi ultimii stropi. Eu îmi amintesc că ți-am spus *găseşte-mi o târfă,* nu *pricopseşte-mă cu un duşman.*

– Toate alea drăguțe erau deja luate, zise Bronn. Aş fi încântat s-o iau înapoi, dacă preferi o uscătură ştirbă.

Tyrion se apropie de el.

– Tatăl meu, lordul, ar spune că asta-i insolență şi te-ar trimite la ocnă pentru impertinență.

– Ce bine de mine că nu eşti tatăl tău, răspunse Bronn. Am dat de una cu coşuri pe nas. Ți-ar plăcea aşa ceva?

– Şi să-ți frâng inima? răspunse Tyrion. Am s-o păstrez pe Shae. Nu cumva, din întâmplare, ai reținut *numele* cavalerului de la care ai luat-o? N-aş vrea să-l am prin preajmă în timpul bătăliei.

Bronn se ridică cu agilitatea unei pisici, răsucindu-şi sabia în mână.

– O să-ți fiu alături în luptă, piticule.

Tyrion dădu din cap. Căldura aerului nopții îi atingea pielea.

– Ca să supraviețuiesc bătăliei şi să poți să-ți ceri recompensa.

Bronn trecu sabia din mâna dreaptă în stânga şi încercă o

lovitură.

– Cine să vrea să-l răpună pe unul ca tine?

– Tatăl meu, lordul, de exemplu. El m-a trimis în avangardă.

– Si eu as face la fel. Un omuleț cu un scut mare. Ce mai țintă le-ai oferi arcaşilor!

– Îmi pari ciudat de încurajator, zise Tyrion. Probabil că m-am smintit.

Bronn îşi băgă sabia în teacă.

– Fără nici o îndoială.

Când Tyrion se întoarse la cortul său, Shae se răsuci pe o parte şi murmură adormită:

– M-am trezit, iar lordul meu nu mai era aici.

– Lordul tău s-a întors acum.

Se culcă lângă ea. Mâna ei i se strecură între picioarele strâmbe şi-l găsi întărit.

– Da, s-a întors, şopti ea, mângâindu-l.

O întrebă de cel de la care o luase Bronn, iar ea-i spuse numele unui cavaler mărunt, dintr-o familie nesemnificativă.

– Nu trebuie să vă temeți de el, lordul meu, adăugă fata, degetele ei ocupându-se de mădularul lui. E un bărbat pricăjit.

– Iar eu ce sunt, rogu-te? o întrebă Tyrion. Vreun uriaş?

– Oh, da, se pisici ea, uriaşul meu Lannister.

Se urcă pe el şi, pentru câtva timp, aproape că-l făcu să creadă asta. Tyrion adormi cu zâmbetul pe buze... şi se trezi în beznă, în hărmălaia trompetelor. Shae îl trăgea de umăr.

– Lordul meu, şopti ea. Treziți-vă, lordul meu. Mi-e frică.

Năuc, se ridică şi azvârli pătura. Cornurile răsunau în noapte, furioase şi bezmetice, un țipăt care însemna *grăbiți-vă, grăbiți-vă, grăbiți-vă.* Auzi strigăte şi zăngănitul sulițelor, nechezatul cailor, deşi nimic nu-i spunea că ar avea loc o luptă.

– Trompeții tatălui meu, rosti el. Adunarea de luptă. Credeam că Stark se află la o zi de marş de noi.

Ea scutură din cap, pierdută. Ochii îi erau măriți şi albi. Gemând, Tyrion se ridică şi-şi făcu drum afară, strigând după scutierul său. Fuioare de ceață albicioasă alunecau prin noapte, degete lungi şi albe pe lângă râu. Oameni şi cai se învălmăşeau în răcoarea dinaintea zorilor; se puneau şeile, căruțele erau încărcate, focurile stinse. Trompetele

răsunară din nou: *grăbiți-vă, grăbiți-vă, grăbiți-vă.* Cavalerii săriră pe bidiviii care fornăiau, în vreme ce soldații greu înarmați își încingeau centurile cu săbiile. Când îl găsi pe Pod, băiatul sforăia încetișor. Tyrion îl lovi în coaste cu piciorul.

– Armura mea, zise, și grăbește-te.

Bronn veni în goană dintre cețuri, având deja armura pe el și fiind călare, purtând coiful îndoit.

– Ai idee de ce se întâmplă? îl întrebă Tyrion.

– Băiatul Stark ne-a luat-o înainte. S-a strecurat pe drumul regelui și acum armata lui se află la mai puțin de un kilometru la nord de aici, așezându-se în formațiune de luptă.

Grăbiți-vă, îndemnau trompetele, *grăbiți-vă, grăbiți-vă, grăbiți-vă.*

– Vezi să fie gata de luptă și oamenii clanurilor. Tyrion se strecură înapoi în cort. Unde-mi sunt hainele? lătră el la Shae. Acolo! Nu, cele din piele, fir-ar să fie! Da, adu-mi cizmele.

Când reuși să se îmbrace, scutierul său îi aduse armura, așa cum era. Tyrion avea un costum cu platoșă grea, meșteșugit făcută să se potrivească pe trupul său strâmb. Din păcate, era pusă bine la Casterly Rock, iar ci era aici. Trebuia să se descurce cu resturile recuperate de prin căruțele Lordului Lefford: cămașă de zale și coif, apărătoarea de gât a unui cavaler mort, platoșe pentru picioare și mâini și cizme ascuțite, din oțel. Unele dintre acestea erau ornamentate, altele simple; nici o piesă nu se potrivea cu cealaltă și nici pe corpul iui, așa cum ar fi trebuit. Pieptarul era făcut pentru un bărbat mai înalt decât el; pentru capul lui supradimensionat găsiseră un coif mare, de forma unei găleți, cu un vârf triunghiular lung de un cot. Shae îl ajută pe Pod cu curelele și clemele de prindere.

– Dacă mor, să mă jelești, îi spuse Tyrion târfei.

– De unde o să știi că te jelesc? O să fii mort!

– Am să știu.

– Cred că da.

Shae îi coborî pe cap coiful mare și Pod îi prinse apărătoarea pentru gât. Tyrion își strânse centura, îngreunată de o sabie scurtă și un pumnal. Băiatul său de grajd îi aduse bidiviul, un trăpaș minunat, la fel de încărcat

de armuri ca el; se simțea de parcă ar fi cântărit o mie de ocale. Pod îi întinse scutul, o bucată masivă de lemn întărit cu oțel. Ultimul lucru pe care i-l dădură fu securea de luptă. Shae se trase înapoi şi-l examina din priviri.

– Lordul meu arată foarte fioros.

– Lordul arată ca un pitic într-o armură nepotrivită, răspunse Tyrion mohorât, dar îți mulțumesc pentru bunăvoință. Podrik, dacă lupta se întoarce împotriva noastră, ai grijă ca doamna asta să ajungă teafără acasă.

O salută ridicând securea şi-şi întoarse calul, luând-o la galop. Îşi simțea stomacul strâns ca un ghem tare, atât de strâns încât îl durea. În urma lui, servitorii începură în graba mare să strângă cortul. Degete de un stacojiu-deschis se întindeau spre răsărit, pe când primele raze ale soarelui se iviră la orizont. Cerul dinspre apus era de un purpuriu-închis, presărat cu stele. Tyrion se întrebă dacă acesta era ultimul răsărit pe care-l mai vedea vreodată... şi dacă nu cumva temerile sale erau un semn al laşității. Oare fratele său, Jaime, se gândea la moarte înainte de bătălie?

Un corn de luptă răsună la distanță, într-o notă profundă şi jeluitoare, care-i îngheță sufletul. Oamenii din clanuri încălecară pe caii lor sfrijiți, de munte, aruncând blesteme şi glume grosolane. Mai mulți dintre ei păreau să fie beți. Soarele care se înălța risipi fuioarele de ceață rătăcitoare pe când Tyrion îi conducea spre luptă. Iarba nepăscută de cai era încărcată de rouă, de parcă vreun zeu aflat în trecere presărase peste pământ o baniță cu diamante. Oamenii de la munte se aliniară în spatele lui, fiecare clan înşiruit în urma propriului său conducător, în lumina zorilor, oastea Lordului Tywin Lannister se desfăşura ca un trandafir de oțel, cu ghimpii strălucitori.

Unchiul său conducea centrul armatei. Ser Kevan îşi înălțase flamurile pe drumul regelui. Tolbele cu săgeți atârnau de curelele lor, arcaşii pedeştri se aliniaseră pe trei şiruri lungi, spre estul şi vestul drumului, şi acum stăteau liniştiți, pregătindu-şi arcurile. Între ei, sulițaşii formaseră careuri; în spatele lor se întindeau şiruri peste şiruri de soldați înarmați până-n dinți cu sulițe, săbii şi topoare. Trei sute de cavalerişti grei îl înconjurau pe Ser Kevan şi lorzii stegari Lefford, Lydden şi Serrett, împreună cu toți spadasinii lor.

Flancul drept era format numai din cavalerie, aproape patru mii de oameni, îngreunați de armură. Mai mult de trei sferturi dintre cavaleri erau acolo, masați, ca un mare pumn de oțel. Ser Addam Marbrand avea comanda. Tyrion văzu flamura lui desfăşurându-se; un copac în flăcări, portocaliu şi fumuriu. În urma lui fâlfâiau flamura cu inorogul purpuriu a lui Ser Flement, cea cu vierul tărcat al Casei Crakehall, cea cu cocoşul Casei Swyft şi alte şi altele.

Tatăl său, lordul, îşi ocupase locul pe deal, acolo unde dormise. În jurul lui se adunau rezervele; o forță uriaşă, jumătate călare, jumătate pedestră, numărând cinci mii de oameni. Lordul Tywin alegea aproape întotdeauna să comande rezervele; el va controla înălțimile de pe teren şi va privi bătălia desfăşurându-se mai jos, trimițându-şi forțele când şi unde era cea mai mare nevoie de ele.

Chiar şi de la distanță, tatăl său impunea respect. Armura de luptă a lui Tywin Lannister o făcea de ruşine pe cea ornamentată a fiului său Jaime. Mantia sa era țesută din nenumărate straturi de fir de aur şi era atât de grea, încât aproape că nu se clintea, nici chiar când se lansa în atac, atât de mare încât acoperea mare parte a crupei armăsarului. Nici o clamă obişnuită nu putea susține o asemenea greutate, aşa că uriaşa mantie era fixată de o pereche de leoaice miniaturale, aşezate pe umerii săi de parcă s-ar fi pregătit să țâşnească. Companionul lor, un mascul cu o coamă splendidă, era aşezat comod pe vârful coifului mare al Lordului Tywin, cu o labă în aer, ca şi cum răgea. Cei trei lei erau turnați în aur, cu ochii de rubin. Armura sa era o platoşă grea din oțel, emailată în stacojiu-închis, apărătorile fiind gravate dichisit cu aur. Rondelele erau ca nişte sori din aur, toate cataramele erau aurite, iar otelul roşcat era atât de lustruit, încât strălucea ca un foc în lumina soarelui.

Tyrion putea auzi duduitul tobelor duşmanului. Şi-l aminti pe Robb Stark, aşa cum îl văzuse ultima dată, aşezat în jilțul înalt al tatălui său, în Marea Sală de la Winterfell, cu sabia scoasă din teacă strălucind în mâinile sale. Îşi aminti cum veniseră la el lupii străvechi şi, dintr-odată, îi revăzu mârâind şi clămpănind din fălci, cu dinții rânjiți, în fața lui. Oare îşi adusese băiatul şi lupii cu el la război? Gândul îl nelinişti.

Cei din nord erau epuizați după marşul lor îndelungat, fără odihnă. Tyrion se întrebă ce gândea Robb. Spera să-i fi luat prin surprindere, în somn? Slabe şanse pentru aşa ceva; indiferent ce se spunea despre el, Tywin Lannister nu era un prost.

Avangarda se organiza la stânga. Întâi văzu flamura, trei câini negri pe un fond galben. Ser Gregor stătea sub ea, călare pe cel mai mare cal pe care-l văzuse vreodată Tyrion. Bronn îi aruncă o privire şi rânji.

– Întotdeauna să te ții după câte unul uriaş în bătălie.

Tyrion îi aruncă o privire grea.

– Cum aşa?

– Constituie ținte mărețe. Atrag privirea fiecărui arcaş de pe câmpul de luptă.

Râzând, Tyrion îl vedea acum pe Munte într-o altă lumină.

– Mărturisesc că nu m-am gândit la asta.

Clegane nu oferea deloc o imagine magnifică; armura sa era o platoşă de oțel de un cenuşiu mat, zgâriată de atâta folosință, fără blazon sau ornamente. Îşi trimitea oamenii pe poziții arătând cu sabia – una mare, pentru ambele mâini, pe care Ser Gregor o agita cu o singură mână, aşa cum ar fi făcut un altul cu un pumnal.

– Pe cel care o ia la fugă îl tai cu mâna mea, răgea el, dând cu ochii de Tyrion. Pezevenghiule! Ia flancul stâng. Ține râul. Dacă poți.

La stânga stângii. Ca să izbească flancurile lor, Stark avea nevoie de cai care să poată galopa pe apă. Tyrion îşi conduse oamenii spre malul râului.

– Uitați, strigă el, arătând cu securea. Râul. O pătură de ceață albicioasă mai stăruia încă pe suprafața apei, în vreme ce undele verzui şi întunecoase se scurgeau mai jos de ei. Vadurile erau nămoloase şi sufocate de ierburi. Râul este al nostru; indiferent ce se întâmplă, țineți-vă aproape de apă. Să nu o pierdeți niciodată din vedere. Să nu lăsați nici un duşman să intre între noi şi râul nostru. Dacă ne murdăresc apele, tăiați-le mădularele şi dați-le la peşti.

Shagga avea câte o secure în fiecare mână. Le lovi una de alta, făcându-le să răsune.

Jumate Oom! țipă el.

Celelalte Ciori de Piatră preluară chemarea, la fel şi Urechile Negre şi Frații Lunii. Bărbații Arşi nu strigară, însă

îşi zăngăniră săbiile şi suliţele. *Jumate Om! Jumate Om! Jumate Om!*

Tyrion îşi întoarse trăpaşul în cerc pentru a privi peste câmpul de luptă. Terenul era denivelat şi alunecos aici, moale şi noroios în apropierea râului, ridicându-se într-o pantă moale spre drumul regelui, pietros şi accidentat dincolo de el. Câţiva copaci se înălţau în coasta dealurilor, dar mare parte din teren fusese defrişat şi cultivat. Inima-i bătea în piept în ritmul tobelor, iar sub straturile de piele şi oţel, fruntea-i era năclăită de o transpiraţie rece. Privi cum Ser Gregor Muntele călărea în sus şi-n jos pe linia de luptă, urlând şi gesticulând. Şi flancul acesta era format numai din cavalerişti, însă la dreapta era un pumn înzăuat de cavaleri şi lăncieri greu înarmaţi, iar avangarda era alcătuită din trupele mobile dinspre vest: arcaşi călare, o masă fremătătoare de călăreţi liberi nedisciplinaţi, mercenari şi agricultori, călare pe caii folosiţi la plug, înarmaţi cu seceri şi cu săbiile ruginite ale taţilor lor, băieţi numai pe jumătate instruiţi, luaţi de lângă oalele lor din Lannisport... şi Tyrion, cu oamenii lui din clanuri.

– Hrană pentru ciori, murmură Bronn lângă el, dând glas la ceea ce Tyrion lăsase nerostit. Nu putu decât să dea din cap. Oare-şi pierduse tatăl său, lordul, minţile? Nici un suliţaş, prea puţini arcaşi, o mână de cavaleri prost înarmaţi şi fără armuri, comandaţi de o brută necugetătoare, mânată doar de furie... Cum se aştepta tatăl său ca această adunătură de circ să-i ţină flancul stâng?

Nu avea timp să se mai gândească şi la asta. Tobele răsunau atât de aproape, încât bătaia lor îi pătrundea sub piele şi-i făcea mâinile să tresară. Bronn îşi trase sabia şi, dintr-odată, duşmanul se arătă acolo, în faţa lor, năvălind peste vârful dealurilor, avansând cu pas măsurat, în spatele unui zid de scuturi şi suliţe.

Zeii fie blestemaţi, uită-te la ei, se gândi Tyrion, deşi ştia că tatăl său avea mult mai mulţi oameni pe câmpul de luptă. Comandanţii îi conduceau călare pe caii lor de luptă, stegarii călărind alături, cu flamurile lor. Zări elanul Casei Hornwood, razele de soare ale Casei Karstark, securea de război a Lordului Cerwyn, pumnul înzăuat al Gloverilor... *şi* turnurile gemene ale Casei Frey, albastre pe cenuşiu. Gata deci cu convingerea tatălui său că Lordul Walder nu se va

osteni prea tare. Albul Casei Stark era peste tot, lupii cenuşii, străvechi, păreau că aleargă şi sar în vreme ce flamurile fluturau. *Unde-i băiatul?* se întrebă Tyrion.

Răsună un corn de luptă. *Haooooooooooooooo,* țipă cornul cu un vaiet prelung, jos şi înfrigurat, precum vântul rece dinspre nord. Trompetele Lannisterilor răspunseră: *da-DA da-DA da-DAAAAAAA,* insolente şi sfidătoare; totuşi, lui Tyrion i se părea că răsunau mai nevolnice şi mai speriate. Putea simți cum îi fremătau mațele, o senzație lichidă; spera să nu moară bolnav.

Când cornurile tăcură, văzduhul se umplu de un şuierat; o ploaie de săgeți se înălță dinspre dreapta lui, acolo unde se găseau arcaşii care flancau drumul. Cei din nord porniră în goană, urlând în timpul navalei, însă săgețile Lannisterilor căzură asupra lor ca grindina, sute de săgeți, mii, iar strigătele se transformară în vaiete şi oamenii se împleticiră şi căzură la pământ. Cam pe atunci, al doilea roi de săgeți îşi luă zborul, iar arcaşii potriviră a treia săgeată în arcurile lor.

Tromptele izbucniră din nou, *da-DAAA da-DAAA da-DAAA da-DA da-DA da-DAAAAAAA.* Ser Gregor îşi răsuci sabia uriaşă şi urlă un ordin, iar mii de alte voci îi răspunseră într-un strigăt. Tyrion dădu pinteni calului şi adăugă încă un glas la cacofonia generală, iat avangarda se avântă înainte.

– Râul! strigă către muntenii săi, pe când goneau. Țineți minte, nu părăsiți râul.

Era încă în fruntea lor când o luară la galop, până când Chella scoase un răcnet înfiorător şi îl depăşi în goană, iar Shagga urlă şi o urmă. Oamenii clanurilor se avântară după ei, lăsându-l pe Tyrion în praful stârnit de cai.

O formațiune de sulițaşi duşmani se aranjase în semilună în fața lor, un şir dublu din oțel strălucitor, ca un arici, aşteptând în spatele scuturilor înalte, din stejar, cu razele de soare ale Casei Karstark. Gregor Clegane fu primul care ajunse la ei, conducând o trupă de veterani înzăuați. Jumătate dintre cai se feriră în ultima clipă, oprindu-şi atacul înaintea şirului de sulițe. Ceilalți muriră, vârfuri ascuțite de oțel străpungându-le piepturile. Tyrion văzu zeci de oameni căzuți. Armăsarul Muntelui se cabra, zvâcnind cu potcoavele lui de oțel când o suliță cu vârful zimțat îi pătrunse în gât. Înnebunit, animalul se aruncă peste rânduri. Sulițele se înfipseră în el din toate părțile, însă zidul

de scuturi se sparse sub greutatea lui. Cei din nord se traseră înapoi de lângă zvâcnirile animalului în agonie, împleticindu-se. Pe când calul său se prăbuşi la pământ, fornăind cu sânge şi muşcând cu ultimele sale puteri, Muntele se ridică nevătămat, cu sabia sa pentru două mâini.

Shagga se avântă prin spărtură înainte ca scuturile să o acopere din nou, iar alte Ciori de Piatră se înghesuiră în urma lui. Tyrion strigă:

– Bărbaţi Arşi! Fraţii Lunii! După mine!

Însă majoritatea lor erau *înaintea* lui. Îl zări pe Timett, fiul lui Timett, ţâşnind la luptă când armăsarul său muri sub el în plin galop, văzu un Frate al Lunii străpuns de o suliţă Karstark, văzu calul lui Conn spulberând coastele unui om cu o lovitură de copită. Un nor de săgeţi se pogorî asupra lor; de unde veniseră, n-ar fi putut spune, însă căzură peste oamenii lui Stark şi Lannister deopotrivă, ricoşând din armuri şi muşcând carnea. Tyrion îşi înălţă scutul şi se ascunse în spatele lui.

Ariciul se surpa, oamenii din nord bătând în retragere sub loviturile cavaleriei. Tyrion îl văzu pe Shagga izbindu-l în piept pe unul dintre suliţaşi, când smintitul i se aruncă în faţă în goană, văzu cum securea lui străpunge zalele şi pielea, muşchii şi plămânii. Omul muri în picioare, iar vârful securii i se oprise în piept; totuşi, Shagga continua să gonească, spărgând un scut în două cu securea din mâna dreaptă, în vreme ce cadavrul sălta şi se zguduia, cu oasele frânte, în dreapta sa. În cele din urmă, mortul se desprinse. Shagga lovi cele două securi una de alta şi scoase un răget.

Duşmanii se aruncaseră deja asupra lui, iar bătălia se apropie la câţiva paşi de Tyrion şi de calul său. Un înzăuat îi ţinti pieptul, iar securea lui ţâşni, azvârlind suliţa într-o parte. Omul se dădu înapoi, pregătindu-se pentru o nouă încercare, însă Tyrion îşi îmboldi calul şi trecu de-a dreptul peste el. Bronn era înconjurat de trei duşmani, însă îl descăpăţână pe primul care se avântase spre el şi trecu lama sabiei peste faţa celui de-al doilea, cu o lovitură năprasnică.

O suliţă azvârlită de cineva veni spre Tyrion dinspre stânga şi se înfipse în scutul său cu un sunet sec. Se răsuci şi goni după atacator, însă omul îşi ridică deasupra capului propriul său scut. Tyrion îi dădu ocol, încolţindu-l cu o ploaie de lovituri de secure. Schije de lemn de stejar se

desprindeau zburând în toate părțile, până când omul din nord se împiedică şi căzu pe spate, cu scutul pe el. Era dincolo de raza de acțiune a securii lui Tyrion şi era prea mare daraua ca să merite să descalece, aşa că-l lăsă acolo şi se avântă spre un alt duşman, atacându-l din spate cu o lovitură de sus în jos, care-i făcu brațul să se cutremure. Asta-i oferi o clipă de răgaz. Strunindu-şi armăsarul, privi spre râu. Acolo era, la dreapta. Cumva, reuşise să se întoarcă în cerc.

Un Bărbat Ars trecu pe lângă el, prăbuşit pe cal. O suliță îi intrase în pântec şi-i ieşise prin spate. Nu mai putea fi ajutat în nici un fel, dar când Tyrion îl văzu pe unul dintre oamenii din nord gonind şi apucând dârlogii calului, atacă.

Duşmanul îl înfruntă cu sabia în mână. Era înalt şi zvelt, purtând o cămaşă lungă de zale şi apărători din oțel, însă-şi pierduse coiful şi sângele i se prelingea în ochi de la o tăietură din mijlocul frunții. Tyrion încercă o lovitură drept în față, însă bărbatul înalt o pară.

– Piticule, strigă el. Mori!

Fugi în cerc, pe când Tyrion călărea în jurul lui, țintindu-i capul şi umerii. Oțelul se izbi de oțel, iar Tyrion îşi dădu repede seama că bărbatul înalt era mai iute şi mai puternic decât el. Pe cele şapte iaduri, unde era Bronn?

– *Mori,* mârâi bărbatul, lovindu-l năprasnic.

Tyrion abia dacă reuşi să-şi ridice scutul la timp, iar lemnul păru că-i explodează în față, sub forța loviturii. Bucățile sfărâmate căzură de pe brațul lui.

– *Mori!* mugi spadasinul, venind mai aproape şi izbindu-l peste tâmplă atât de tare, încât capul îi răsună ca un clopot.

Sabia scoase un scrâşnet hidos când o retrase pe suprafața oțelului. Bărbatul înalt rânji... până când trăpaşul lui Tyrion îl muşcă, iute ca un şarpe, sfâşiindu-i obrazul până la os. Atunci urlă. Tyrion îi împlântă securea în cap.

– *Tu* să mori, îi spuse, şi asta se şi întâmplă.

Când smulse lama, auzi un strigăt:

– *Eddard!* răsună o voce. *Pentru Eddard şi Winterfell!*

Cavalerul se năpusti spre el în goană, răsucind buzduganul ca un astru în jurul capului. Caii lor se ciocniră înainte ca Tyrion să fi putut măcar deschide gura să strige după Bronn. În cotul drept îi explodă un val de durere când ghinturile buzduganului străpunseră metalul subțire de la

încheietură. Îşi pierdu securea într-o clipă. Se întinse după sabie, însă luceafărul ţepos se roti din nou, coborând spre faţa sa. Un *zang* dureros şi căzu. Nu-şi aminti când atinse pământul, însă când privi în sus, deasupra era numai cerul. Cavalerul care-l doborâse se năpusti asupra lui.

– Tyrion Pezevenghiul, bubui el. Eşti al meu. Te predai, Lannister?

Da, se gândi el, însă cuvântul i se opri în gât. Scoase un sunet ca un horcăit şi se luptă să se ridice în genunchi, căutând disperat o armă. Sabia, pumnalul, orice...

– Te predai?

Cavalerul se înălţa asupra sa, pe calul înzăuat. Omul şi calul i se păreau imenşi. Mingea ţepoasă se roti cu lentoare, descriind un cerc. Mâinile lui Tyrion erau amorţite, iar vederea înceţoşată şi teaca goală.

– Predă-te sau mori, declară cavalerul, iar buzduganul se roti din ce în ce mai repede.

Tyrion ţâşni în picioare, înfigându-şi capul în pântecul animalului. Calul slobozi un nechezat răsunător şi se cabra. Un val de sânge şi maţe căzu peste faţa lui Tyrion, iar calul se prăvăli ca o avalanşă. Următorul lucru de care fu conştient era că viziera sa era plină de noroi şi că ceva îi strivea piciorul. Se eliberă, cu gâtlejul atât de strâns, încât abia mai putea vorbi.

– ...predai... izbuti el să hârâie stins.

– Da, gemu un glas întretăiat de durere.

Tyrion înlătură noroiul de pe coif ca să poată vedea din nou. Calul căzuse departe de el, peste călăreţul lui. Piciorul cavalerului era prins sub cal, iar braţul folosit pentru a-şi atenua căderea era răsucit într-un unghi grotesc.

– Mă predau, repetă el. Căutând la centură cu mâna sănătoasă, trase o sabie şi o azvârli la picioarele lui Tyrion. Mă predau, lordul meu.

Ameţit, piticul îngenunche şi ridică sabia. Când îşi mişcă braţul, durerea îi săgeta cotul. Lupta părea că se mutase dincolo de el. Nu mai rămăsese nimeni în această parte a câmpului de bătălie, cu excepţia unui mare număr de cadavre. Corbii dădeau deja ocol şi se lăsau jos pentru a se hrăni. Văzu că Ser Kevan îşi adusese forţele din centru pentru a sprijini avangarda; masa enormă de suliţaşi îi împinsese pe cei din nord pe dealuri. Se luptau pe pantă,

sulițele înfigându-se într-un nou zid de scuturi, acele bucăți ovale şi întărite, cu țepi de fier. Privind, văzduhul se umplu din nou de săgeți, iar bărbații din spatele zidului de stejar căzură sub ploaia ucigătoare.

– Mă tem că pierdeți, ser, îi spuse el cavalerului prins sub cal.

Bărbatul nu răspunse.

Zgomotul copitelor venind din spatele său îl făcu să se întoarcă, deşi abia dacă putea ridica sabia pe care o ținea, din cauza durerii sfâşietoare din cot. Bronn se opri lângă el şi-l privi, de sus.

– S-a întâmplat că nu prea mi-ai fost de ajutor, îi spuse Tyrion.

– Se pare că te-ai descurcat destul de bine şi singur, răspunse Bronn. Dar ai rămas fără vârful de pe coif.

Tyrion pipăi creştetul coifului. Vârful se rupsese de tot.

– Nu l-am pierdut. Ştiu unde este. Mi-ai văzut, cumva, calul?

La vremea când îl găsiră, trompetele glăsuiră din nou, iar rezerva Lordului Tywin veni gonind de-a lungul râului. Tyrion îşi privi tatăl galopând pe lângă el, flamura purpuriu-aurie a Casei Lannister fluturându-i deasupra capului pe când se năpusti peste câmp. Era înconjurat de cinci sute de cavaleri, iar lumina soarelui se izbea de vârful lăncilor. Rămăşițele liniilor de luptă ale Casei Stark se spulberară precum sticla sub o lovitură de ciocan.

Cu cotul umflat, pulsând de durere sub armură, Tyrion nu făcu nici cea mai mică încercare de a se alătura carnagiului. El şi Bronn porniseră în căutarea oamenilor lor. Pe mulți îi găsiră printre morți. Ulf, fiul lui Umar, zăcea într-o baltă de sânge închegat, cu brațele retezate de la cot, iar zeci dintre Frații Lunii erau prăvăliți lângă el. Shagga era prăbuşit lângă un copac, străpuns de săgeți, cu capul lui Conn în poală. Tyrion crezu că erau morți amândoi, dar când descăleca, Shagga deschise ochii şi rosti:

– L-au ucis pe Conn, fiul lui Coratt.

Arătosul Conn nu avea altă rană decât o dâră roşie peste piept, acolo unde i se împlântase săgeata care-l doborâse. Când Bronn îl ridică pe Shagga în picioare, uriaşul păru să observe abia atunci săgețile. Le smulse una câte una, suduind din cauza găurilor făcute în cămaşa sa de zale şi în

piele, miorlăindu-se ca o fată când se ocupă de cele câteva înfipte în carne. Chella veni călare spre ei pe când smulgeau săgeţile din Shagga şi le arătă cele patru urechi pe care le capturase. Pe Timett îl găsiră jefuind cadavrele, împreună cu Bărbaţii Arşi. Din cei trei sute de oameni din clanuri care intraseră în luptă în urma lui Tyrion Lannister, supravieţuiseră, probabil, jumătate.

Îi lăsă pe cei rămaşi în viaţă să se ocupe de morţi, îl trimise pe Bronn să se îngrijească de cavalerul luat în captivitate şi se duse în căutarea tatălui său. Lordul Tywin era aşezat lângă râu, sorbind vin dintr-o cupă cu pietre preţioase, iar scutierul său îi desfăcea legăturile platoşei.

– O victorie frumoasă, zise Ser Kevan când dădu cu ochii de Tyrion. Sălbaticii tăi au luptat bine.

Privirile tatălui său se pironiră asupra sa, ochii de un verde-deschis, punctaţi cu aur, fiind atât de reci încât pe Tyrion îl trecură fiorii.

– Te surprinde asta, tată? întrebă el. Ţi-am încurcat planurile? Se presupunea că vom fi măcelăriţi, nu?

Lordul Tywin îşi goli cupa, fără nici o expresie pe faţă.

– Da, i-am plasat la stânga pe cei mai indisciplinaţi. Mă aşteptam să cedeze. Robb Stark e un băiat cu caş la gură, mai degrabă curajos decât deştept. Am sperat că, dacă vede că flancul nostru stâng cedează, s-ar putea lansa în spărtură, nerăbdător să năvălească. Odată ce ar fi fost atras acolo, suliţaşii lui Ser Kevan s-ar fi pus în mişcare atacându-l din flanc, aruncându-l în râu, în vreme ce eu mi-aş fi adus rezervele.

– Şi ai crezut că ar fi cel mai bine să mă pui în mijlocul acestui carnagiu, ascunzându-mi planurile tale.

– O dezordine prefăcută este mai puţin convingătoare şi nu sunt dispus să-mi dezvălui planurile cuiva care se însoţeşte cu mercenari şi sălbatici.

– Ce păcat că sălbaticii mei ţi-au tulburat dansul! Tyrion îşi trase mănuşa de oţel şi o lăsă să cadă la pământ, strâmbându-se din cauza durerii care-i săgeta braţul.

– Băiatul acela, Stark, s-a dovedit a fi mai precaut decât m-am aşteptat să fie la vârsta lui, admise Lordul Tywin, însă o victorie este o victorie. Mi se pare că te-ai rănit.

Braţul drept al lui Tyrion era năclăit de sânge.

– Mă bucur că ai observat asta, tată, spuse el printre

dinții încleștați. Te-aș putea deranja, cumva, trimițând după Maester? Doar dacă nu cumva te încântă ideea de a avea un pitic *ciung* drept fiu...

Un strigăt de „Lord Tywin!” repezit îl făcu pe tatăl său să întoarcă privirea înainte să fi apucat să răspundă. Tywin Lannister se ridică în picioare în vreme ce Ser Addam Marbrand sărea de pe trăpașul său. Calul avea spumă la bot și sângera. Ser Addam se lăsă într-un genunchi; era un bărbat vânjos, cu păr întunecat, arămiu, care-i ajungea până la umăr, într-o armură lustruită, din oțel suflat cu bronz, cu mândrul copac al Casei sale gravat pe platoșa de pe piept.

– Lordul meu, i-am capturat pe câțiva dintre comandanții lor. Lordul Cerwyn, Ser Wylis Manderly, Harrion Karstask, patru dintre Frey. Lordul Hornwood este mort și mă tem că Roose Bolton ne-a scăpat.

– Iar băiatul? întrebă Lordul Tywin.

Ser Addam ezită.

– Băiatul Stark nu era printre ei, lordul meu. Se spune că a trecut pe la Gemeni cu cea mai mare parte a cavaleriei sale, călărind în graba mare spre Riverrun.

Un băiat cu caș la gură, își aminti Tyrion, *mai degrabă curajos decât înțelept.* Dacă nu l-ar fi durut atât de tare, ar fi izbucnit în râs.

CATELYN

Pădurea era plină de şoapte. Lumina lunii licărea în apa pârâului de dedesubt, care-şi urma cursul printre stânci spre platoul văii. Sub copaci, caii de luptă nechezau încet şi răscoleau cu copitele pământul umed şi moale, în timp ce oamenii schimbau glume nervoase, vorbind cu glas scăzut. Din când în când, auzea pocnetul sulițelor, scrâşnetul subțire al zalelor, dar chiar şi aceste sunete erau înăbuşite.

– Nu ar trebui să mai dureze mult, doamna mea, spuse Hallis Mollen.

El ceruse să i se acorde onoarea de a o proteja în timpul bătăliei care avea să vină; era dreptul său, în calitate de comandant al gărzii de la Winterfell, iar Robb nu-l refuzase. Avea treizeci de oameni în jurul ei, care se îngrijeau să nu fie vătămată şi să o însoțească în siguranță spre Winterfell dacă sorții bătăliei se întorceau împotriva lor. Robb ar fi vrut cincizeci, însă Catelyn insistase că şi zece îi erau îndeajuns, că el va avea nevoie de fiecare om în luptă. Se învoiseră la treizeci, fără să fie nici unul prea încântat de asta.

– Când va fi, va fi, îi spusese Catelyn. Iar când va fi, ştia că asta însemna moartea. Poate moartea lui Hal... sau poate chiar a ei, sau a lui Robb. Nimeni nu era în siguranță. Nici o viață nu era garantată. Catelyn se mulțumea să aştepte, să asculte şoaptele din pădure şi muzica stinsă a pârâului, să simtă vântul cald prin părul ei.

De fapt, aşteptarea nu-i era complet străină. Bărbații din viața ei o făcuseră întotdeauna să aştepte. „Uită-te după mine, pisicuțo”, îi spunea întotdeauna tatăl ei când pleca la curte, la vreun târg sau la luptă. Iar ea aştepta, stând răbdătoare pe meterezele de la Riverrun, când apele Furcii Roşii şi Pietrei Răsturna te curgeau prin apropiere. Nu venea întotdeauna când promisese că va veni, şi adesea treceau zile întregi care o prindeau pe Catelyn la pândă, uitându-se printre creneluri sau pe lăcaşurile de tragere pentru arcaşi, până ce-l zărea la depărtare pe Lordul Hoster, călare pe bătrânul său armăsar maroniu, galopând pe malul râului, spre debarcader.

– M-ai aşteptat? o întreba când se apleca să o îmbrățişeze. Da, pisicuțo?

Şi Brandon Stark o făcuse să aştepte.

– Nu voi zăbovi mult, doamna mea, promisese el. Ne vom căsători când mă voi întoarce. Totuşi, când ziua aceea sosise, în templu, alături de ea, era fratele lui, Eddard.

Ned abia dacă rămăsese două săptămâni împreună cu noua lui soață înainte de a pleca la luptă, cu alte promisiuni pe buze. Cel puțin, el plecase lăsând în urmă mai mult decât cuvinte, îi dăruise un fiu. Trecuseră nouă luni, iar Robb se născuse la Riverrun în vreme ce tatăl său încă se mai războia prin sud. Îl adusese pe lume în sânge şi durere, fără să ştie dacă Ned îl va putea vedea vreodată sau nu. Fiul ei. Fusese atât de mic...

Iar acum era Robb cel pe care-l aştepta... Robb, şi pe Jamie Lannister, cavalerul aurit despre care se spunea că nu învățase niciodată să aştepte.

– Regicidul este neliniştit şi se înfierbântă repede, îi spusese lui Robb unchiul ei, Brynden.

Îşi puseseră viața la bătaie şi cele mai mari speranțe în victorie doar pe baza spuselor sale.

Dacă Robb era înspăimântat, nu lăsa să se vadă nimic. Catelyn îşi privi fiul mergând printre oamenii săi, atingându-l pe câte unul pe umăr, schimbând o glumă cu altul, ajutându-l pe un al treilea să liniştească un cal speriat. Armura lui suna uşor la fiecare mişcare. Numai capul îi era descoperit. Catelyn privi cum vântul uşor îi mişca părul roşcat, la fel ca al ei, şi se întrebă când crescuse fiul ei atât de mare. Avea cincisprezece ani şi era aproape la fel de înalt ca ea.

Lăsați-l să crească mai înalt, îi rugase ea pe zei. *Lăsați-l să ajungă la şaisprezece ani, la douăzeci, la cincizeci. Lăsați-l să crească la fel de înalt ca tatăl său şi să-şi țină în brațe propriul fiu, vă rog, vă rog, vă rog.* Privindu-l pe acest tânăr înalt, cu o barbă proaspăt mijită şi cu un lup străvechi, îndrăzneț, la picioarele sale, tot ceea ce putu vedea era bebeluşul pe care i-l puseseră la sân, la Riverrun, cu atât de mult timp în urmă.

Noaptea era caldă, însă gândul la Riverrun era suficient să o facă să se înfioare. *Unde sunt ei?* se întrebă. Să fi greşit unchiul ei? Atât de multe depindeau de adevărul spuselor lui. Robb îi dăduse Peştelui Negru trei sute de oameni aleşi pe sprânceană şi-i trimisese înainte ca să-i mascheze înaintarea.

– Jaime nu ştie, spusese Ser Brynden după ce se întorseseră, îmi pun viața la bătaie că-i aşa. Nici o pasăre nu a ajuns până la el, au avut grijă de asta arcaşii mei. Am văzut câteva dintre iscoadele lui, însă cei care au dat ochii cu noi nu au mai apucat să spună cuiva. Ar fi trebuit să trimită mai multe. Nu ştie.

– Cât de mare este armata lui? întrebase fiul ei.

– Doisprezece mii de pedestraşi răspândiți în împrejurimile castelului, în trei tabere, cu râuri între ele, spusese unchiul ei, cu zâmbetul poznaş pe care şi-l amintea atât de bine. Nu mai există o altă cale de a lansa un asediu asupra Riverrunului. Două, trei mii de cavalerişti.

– Regicidul are trei pentru fiecare om de-al nostru, observase Galbart Glover.

– Foarte adevărat, spusese Ser Brynden, dar există un lucru care-i lipseşte lui Ser Jaime.

– Care?

– Răbdarea.

Armata lor era mai mare decât fusese când plecaseră de la Gemeni. Lordul Jason Mallister îşi adusese oastea cu el, din Seagard, pentru a li se alătura, în vreme ce se răspândeau pe lângă apele vijelioase ala Furcii Albastre, galopând spre sud, iar ceilalți se strecuraseră înainte, cavaleri şi lorzi mărunți şi oameni de arme rămaşi fără stăpâni, care fugiseră spre nord când armata fratelui său, Edmure, fusese zdrobită sub zidurile de la Riverrun. Îşi munciseră caii cât îndrăzniseră pentru a ajunge în acest loc înainte ca Jaime Lannister să afle de venirea lor, iar acum sosise ora.

Catelyn îşi privi fiul încălecând. Olyvar Frey ținea calul pentru el – fiul Lordului Walder, cu doi ani mai mare decât Robb, deşi parcă era cu zece ani mai tânăr şi mult mai neliniştit. Prinse scutul lui Robb la locul său şi-i întinse coiful. Când el şi-l coborî pe chipul atât de drag ei, un tânăr cavaler înalt stătea călare pe un armăsar cenuşiu, chiar pe locul în care fusese fiul ei. Printre copaci era întuneric, acolo unde lumina lunii nu ajungea. Când Robb întoarse capul s-o privească, dincolo de vizieră nu văzu decât o negreală.

– Trebuie să plec spre linia de luptă, mamă, îi spuse el. Tata zice că trebuie să-i laşi pe oamenii tăi să te vadă înainte de luptă.

– Atunci, du-te, îi răspunse ea. Lasă-i să te vadă.

– Am să le dau curaj.

Şi cine-mi va da mie curaj? se întrebă ea, însă nu spuse nimic şi se strădui să-i zâmbească. Robb îşi întoarse marele său armăsar cenuşiu şi-l făcu să plece uşor de lângă ea, cu Vântul Cenuşiu pe urmele lui. În spatele său se formă garda de luptă. Când o obligase să accepte protectorii, ea insistase ca şi el să fie la fel de bine păzit, iar lorzii-stegari fuseseră de acord. Mulți dintre fiii acestora ceruseră onoarea de a călări alături de Lupul Tânăr, cum se obişnuiseră să-i spună. Torrhen Karstark şi fratele său, Eddard, se numărau printre cei treizeci, plus Patrek Mallister, Micul Jon Umber, Daryn Hornwood, Theon Greyjoy, nu mai puțin de cinci dintre progeniturile lui Walder Frey, împreună cu bărbați mai vârstnici precum Ser Wendel Manderly şi Robin Flint. Printre ei se afla chiar şi o femeie: Dacey Mormont, fiica mai mare a lui Lady Maege şi moştenitoare a Insulei Ursului, o lungană căreia i se dăduse un buzdugan la vârsta la care majoritatea fetelor primeau păpuşi. Unii dintre ceilalți lorzi bombăniseră, însă Catelyn nu le luase plângerile în seamă.

– Aici nu-i vorba de onoarea Caselor voastre, le spusese. Trebuie să-mi țin fiul în viață.

Iar daca se ajunge aici, se întrebase, *treizeci de oameni vor fi suficienții Şase mii vor fi destul?*

O pasăre țipă în depărtare, un fluierat ascuțit şi înalt, pe care Catelyn îl simți pe gât ca pe o mână înghețată. O altă pasăre îi răspunse, apoi o a treia şi a patra. Cunoştea destul de bine ce însemnau chemările lor, după anii petrecuți la Winterfell. Sfrâncioci-de-zăpadă. Uneori le vedeai în miezul iernii, când grădina zeilor era albă şi încremenită. Erau păsări din nord.

Vin, se gândi Catelyn.

– Vin, doamna mea, şopti Hal Mollen. El era întotdeauna cel care spunea lucruri evidente. Zeii să fie cu noi.

Dădu din cap, iar pădurea se întindea neclintită în jurul lor. În tăcere, îi putea auzi, încă departe, dar apropiindu-se tot mai mult; tropotul multor cai şi zăngănitul săbiilor, sulițelor şi armurilor, murmurul glasurilor omeneşti, din care se desprindea câte un hohot sau câte un blestem.

Veşniciile păreau să vină şi să treacă. Zgomotul se auzea tot mai tare. Hohote de râs, o comandă răstită, plescăitul apei pe când traversau pârâul. Un cal fornăi. Un om înjură.

Şi, în cele din urmă, îl văzu... numai pentru o clipă, în spaţiul dintre crengile copacilor, pe când privea spre platoul văii, dar ştiu că era el. Chiar şi de la depărtare, Ser Jaime Lannister era de neconfundat. Lumina lunii îi argintase armura şi aurul părului şi-i făcuse neagră mantia sa stacojie. Nu purta coif.

Apărea şi dispărea, armura îi era ascunsă din nou de copaci. În urma lui veneau alţii, coloane lungi, cavaleri şi soldaţi care juraseră credinţă şi călăreţi liberi, trei sferturi din cavaleria Lannisterilor.

– Nu-i el omul care să aştepte în cort în timp ce oamenii lui construiesc turnuri de asediu, prevăzuse Ser Brynden. A ieşit la luptă împreună cu cavalerii săi, de trei ori deja, să-i vâneze pe cercetaşi sau să ia cu asalt vreun avanpost care rezistă.

Dând din cap, Robb studiase harta pe care i-o desenase unchiul său. Ned îl învăţase să citească hărţile.

– Să-l atacăm *aici,* zise el, arătând cu degetul. Cu câteva sute de oameni, nu mai mult. Steagurile lui Tully. Când se repede după tine, noi vom aştepta... Degetul său se mişcă cu câţiva centimetri spre stânga... Aici.

Aici erau tăcerea nopţii, lumina lunii şi umbre, un covor gros de frunze moarte, coline împădurite coborând lin spre albia pârâului, arbuştii şi tufele rărindu-se pe măsură ce terenul cobora.

Aici era fiul său, călare pe armăsar, uitându-se în urmă, spre ea, pentru ultima oară, cu sabia ridicată în semn de salut.

Aici era cântecul cornului de luptă al lui Maege Mormont, un şuier jos şi prelung, care se rostogolea spre vale dinspre răsărit, anunţându-i că ultimii călăreţi ai lui Jaime intraseră în capcană.

Iar Vântul Cenuşiu îşi dădu capul pe spate şi urlă.

Sunetul păru să treacă direct prin Catelyn Stark, iar ea se trezi zgribulindu-se. Era un sunet îngrozitor, înspăimântător, dar avea muzicalitate. Preţ de o clipă simţi ceva aproape de milă pentru Lannisterii de jos. *Aşa răsună moartea,* se gândi ea.

HAArooooooooooooooooooooooooooo veni răspunsul de pe colina îndepărtată, pe când Marele Jon suflă din cornul său. La răsărit şi la apus, trompeţii Mallister şi Frey îşi strigară

setea de răzbunare. La nord, acolo unde valea şe îngusta şi se curba precum un cot răsucit, cornurile de luptă ale Lordului Karstark îşi alăturară glasurile adânci şi tânguitoare corului sumbru. Oamenii strigau, iar caii se cabrau în pârâul de jos.

Pădurea plină de şoapte răsuflă dintr-odată, pe când arcaşii lui Robb, ascunşi în crengile copacilor, îşi trimiseră săgețile, iar în noapte izbucniră urletele oamenilor şi ale cailor. Peste tot în jurul ei, călăreții îşi ridicară lăncile, iar noroiul şi frunzele care ascunseseră vârfurile strălucitoare se risipiră pentru a dezvălui licărul oțelului ascuțit.

– *Winterfell!* îl auzi ea pe Robb strigând, pe când săgețile şuierară din nou. Se dusese de lângă ea, la trap, conducându-şi oamenii pe deal în jos.

Catelyn rămase în şa neclintită, cu Hal Mollen şi garda în jurul ei, şi aşteptă, cum mai aşteptase şi înainte, pentru Brandon, pentru Ned şi pentru tatăl ei. Era în vârful colinei, iar copacii ascundeau mare parte din ceea ce se petrecea jos. După o clipă, două, trei, fu ca şi cum ea şi protectorii ei rămăseseră singuri în pădure. Ceilalți se amestecaseră în verdele peisajului.

Totuşi, când privi peste vale, spre colina îndepărtată, îi văzu pe călăreții Marelui Jon ieşind din beznă. Formaseră un şir lung, un şir nesfârşit şi, pe când țâşneau din pădure, pentru o clipă cât cea mai scurtă bătaie de inimă, tot ceea ce văzu Catelyn fu lumina lunii aprinzându-se pe vârfurile lăncilor, de parcă o mie de nuiele de salcie se prăvăleau pe colină, aprinse într-o flacără argintie. Apoi clipi şi văzu că erau doar oameni, gonind să ucidă sau să moară.

După aceea, n-ar fi putut să spună că văzuse bătălia. Dar o auzise, iar valea răsuna de ecouri. Pocnetul unei lănci rupte, zăngănitul săbiilor care se ciocneau, strigătele de „Lannister” şi „Winterfell”, „Tully” şi „Riverrun” şi din nou „Tully”. Când îşi dădu seama că nu mai era nimic de văzut, închise ochii şi ascultă. Bătălia era în plină desfăşurare în jurul ei. Auzea tropotele potcoavelor, cizmele plescăind în apa puțin adâncă, sunetul sec al săbiilor care izbeau scuturile din lemn de stejar şi scrâşnetul oțelului pe oțel, şuieratul săgeților, tunetul tobelor, urletele a mii de cai. Bărbații strigau blesteme şi cerşeau milă, o primeau (sau nu) şi trăiau (sau mureau). Colinele păreau să măsluiască

sunetele. O dată auzi glasul lui Robb, la fel de clar de parcă ar fi stat alături de ea, strigând, „La mine! La mine!” Şi îl mai auzi pe lupul său străvechi mârâind şi urlând, auzi clănţănitul colţilor lungi, carnea sfâşiată, urletele de frică şi durere ale omului şi calului deopotrivă. Era numai un singur lup? Greu de ştiut cu siguranţă.

Încet, încet, gălăgia se reduse şi dispăru, până ce rămase un singur lup. Pe când zorii sângerii apăreau la răsărit, Vântul Cenuşiu începu să urle din nou.

Robb se întoarse la ea călare pe un alt cal, un armăsar roib în locul celui cenuşiu pe care-l luase în jos, spre vale. Capul de lup de pe scutul său era sfărâmat în două, lemnul crud arătând locul unde fusese lovit, însă Robb părea nevătămat. Totuşi, când se apropie, Catelyn văzu că mănuşa de zale şi mâneca tunicii sale erau înnegrite de sânge.

– Eşti rănit, spuse ea.

Robb îşi ridică mâna, îşi deschise şi-şi închise pumnul.

– Nu, răspunse el. Ăsta-i... sângele lui Torrhen poate, sau... Scutură din cap. Nu ştiu.

O mulţime de bărbaţi îl urmau în sus pe deal, murdari şi zdreliţi şi rânjind, cu Theon şi Marele Jon în frunte. Între ei, îl trăgeau pe Ser Jaime Lannister. Îl azvârliră la picioarele calului ei.

– Regicidul, anunţă Hal, fără să mai fie nevoie. Lannister îşi ridică fruntea.

– Lady Stark, făcu el în genunchi. Sângele i se scurgea pe gât de la o tăietură de pe cap, însă lumina palidă a zorilor îi adusese înapoi în păr licărul aurului. V-aş oferi sabia mea, dar se pare că am rătăcit-o.

– Nu sabia dumitale o vreau, ser, îi răspunse ea. Daţi-mi-l înapoi pe tatăl meu şi pe fratele meu, Edmure. Le vreau şi pe fetele mele. Daţi-mi înapoi soţul.

– Mă tem că i-am pierdut şi pe ei.

– Ce păcat, zise Catelyn rece.

– Ucide-l, Robb, îl îndemnă Theon Greyjoy. Ia-i capul.

– Nu, răspunse fiul ei, dându-şi jos mănuşa însângerată. Ne este mult mai de folos viu decât mort. Iar tatăl meu, lordul, nu a agreat niciodată uciderea prizonierilor luaţi în luptă.

– Un om înţelept, zise Jaime Lannister, şi onorabil.

– Luaţi-l şi puneţi-l în fiare, spuse Catelyn.

– Faceți aşa cum spune doamna, porunci Robb, şi asigurați-vă că este păzit de o gardă puternică. Lord Karstark îi va vrea capul în vârf de lance.

– Asta va şi primi, căzu de acord Marele Jon, gesticulând.

Lannister fu dus de acolo spre a fi bandajat şi înlănțuit.

– De ce l-ar vrea mort Lordul Karstark? întrebă Catelyn.

Robb se uită într-o parte, înspre pădure, cu aceeaşi expresie preocupată adoptată adesea şi de Ned.

– I-a... El i-a ucis...

– Pe fiii Lordului Karstark, explică Galbart Glover.

– Pe amândoi, zise Robb. Torrhen şi Eddard. Şi pe Daryn Hornwood.

– Nimeni nu-l poate învinovăți pe Lanniser pentru curajul său, făcu Glover. Când a băgat de seamă că e pierdut, şi-a adunat cavalerii şi a luptat făcându-şi drum până în vale, sperând să ajungă la Lordul Robb şi să-l doboare. Şi aproape că a reuşit.

– Şi-a *rătăcit* sabia în gâtul lui Eddard Karstark, după ce i-a retezat mâna lui Torrhen şi i-a crăpat capul lui Daryn Hornwood, zise Robb. Tot timpul striga după mine. Dacă n-ar fi încercat să-l oprească...

– Atunci eu aş fi jelit acum în locul Lordului Karstark, rosti Catelyn. Oamenii tăi au făcut ceea ce juraseră să facă, Robb. Au murit protejându-şi lordul. Jeleşte-i. Cinsteşte-i pentru valoarea lor. Dar nu acum. Nu ai timp pentru suferință. S-ar putea să fi retezat capul şarpelui, dar trei sferturi din trupul lui este încă încolăcit pe castelul tatălui tău. Am câştigat o bătălie, însă nu şi războiul.

– Dar *ce mai* bătălie! exclamă Theon Greyjoy însuflețit. Doamna mea, regatul nu a mai văzut o asemenea victorie de la Câmpia de Foc. Jur, Lannisterii au pierdut zece oameni pentru fiecare dintre ai noştri. Am luat în captivitate aproape o sută de cavaleri şi zeci de stegari. Lordul Westerling, Lordul Banefort, Ser Garth Greenfield, Lordul Estren, Ser Tytos Brax, Mallor Dornishman... şi încă trei Lannisteri în afară de Jaime, nepoți ai Lordului Tywin, doi dintre fiii surorii sale şi unul al fratelui său mort...

– Iar Lordul Tywin? îl întrerupse Catelyn. Nu cumva l-ai capturat şi pe Lordul Tywin, Theon?

– Nu, răspunse Greyjoy, cu elanul retezat.

– Până când nu reuşeşti asta, războiul este departe de a

se fi sfârşit.

Robb îşi ridică fruntea şi-şi îndepărtă părul de pe ochi.

– Mama mea are dreptate. Mai avem încă Riverrun.

DAENERYS

Muştele-i dădeau încet ocol lui *Khal* Drogo, aripile bâzâind cu un zumzet jos, la pragul audibilului, care o îngrețoşa pe Dany.

Soarele era sus pe cer, necruțător. Căldura răbufnea în valuri de pe coastele pietroase ale dealurilor. Un firişor subțire de transpirație se scurgea încet între sânii ei umflați. Singurele zgomote care se auzeau erau tropăitul regulat al copitelor cailor, zăngănitul ritmic al clopoțeilor din părul lui Drogo şi vocile îndepărtate din urma lor.

Dany privea muştele. Erau mari cât nişte albine, grase, purpurii şi lucitoare. Dothrakii le spuneau *muşte de sânge.* Viețuiau prin mlaştini şi bălțile stătute, sugeau sângele de la om şi de la cal, lăsându-şi ouăle în cei morți sau în agonie. Drogo le ura. Ori de câte ori se apropia vreuna de el, palma lui țâşnea iute, ca un şarpe la atac, şi se închidea peste ea. Apoi, degetele sale se strângeau, iar când îşi deschidea din nou palma, musca era doar o pată roşie pe piele.

Acum, una se aşeză pe dosul armăsarului său, iar calul dădu nervos din coadă, pentru a o alunga. Celelalte zburau în jurul lui Drogo, tot mai aproape. *Khal*-ul nu reacționa. Ochii lui erau ațintiți asupra dealurilor maronii din depărtare, iar frâul atârna moale în mâinile sale. Sub vesta pictată, un pansament din frunze de smochin şi lut albastru, ars, acoperea rana de la piept. Femeia cu ierburile îl pregătise pentru el. Prişnița lui Mirri Maz Duur îl duruse si-l arsese şi o smulsese de acolo cu şase zile în urmă, blestemând-o pentru că era o *maegi.* Pansamentul din lut era mai alinător acum, iar femeia îi preparase vin de mac; băuse mult în zilele din urmă, vin de mac, lapte de iapă fermentat sau bere din piper.

Totuşi, abia dacă se atingea de mâncare şi se zbătea şi gemea noaptea. Dany putea vedea cât era de tras la față. Rhaego era neliniştit în pântecul său, lovind-o cu picioarele ca un armăsar, dar asta nu mai stârnea interesul lui Drogo cum se întâmplase până acum. În fiecare dimineață dădea cu ochii de cute noi de durere săpate pe fața lui, când se trezea din somnul agitat. Iar acum venise această linişte. Îi provoca teamă. De când încălecaseră, în zorii zilei, el nu rostise nici un cuvânt. Iar când vorbise ea, nu primise nici

un răspuns, ci doar un mormăit, şi la miezul zilei nu mai primea nici măcar atât.

Una dintre muştele de sânge ateriza pe pielea descoperită de pe umărul *khal*-ului. O alta îi dădu ocol, i se aşeză pe gât şi-i urcă spre gură. *Khal* Drogo se foi în şa, iar clopoţeii răsunară, pe când armăsarul continuă să meargă în acelaşi ritm.

Dany îşi înfipse călcâiele în burta Argintului său şi se avântă mai aproape de el.

– Lordul meu, spuse ea moale. Drogo. Soarele meu şi stelele mele.

El nu păru că o auzise. Musca de sânge se târî până pe sub mustaţa lui şi se cuibări pe obraz, în cuta de lângă nas. Dany icni.

– *Drogo!* Se întinse neîndemânatică spre el şi-i atinse braţul.

Khal Drogo se foi în şa, se înclină încet şi căzu greoi de pe cal. Muştele se împrăştiară o clipă, apoi îl înconjurară din nou, pentru a se aşeza pe el.

– Nu, spuse Dany, strunindu-şi calul. Pentru prima dată nu-i mai păsă de pântecul ei, sări de pe Argint şi alergă la el.

Iarbă de sub el era maronie şi uscată. Drogo strigă de durere când Dany îngenunche lângă el. Avea respiraţia întretăiată şi hârâită, o privi fără s-o recunoască.

– Calul meu, gemu el. Dany goni muştele de pe pieptul lui, zdrobind una, aşa cum ar fi făcut şi el. Pielea lui ardea.

Călăreţii de sânge ai *khal*-ului îl urmaseră îndeaproape, îl auzi pe Haggo strigând când porniră cu toţii la galop. Cohollo sări de pe cal.

– Sânge din sângele meu, zise el căzând în genunchi.

Ceilalţi doi rămaseră călare.

– Nu, gemu *Khal* Drogo, zbătându-se în braţele lui Dany. Trebuie să călăresc. Călăresc. Nu!

– A căzut de pe cal, zise Haggo, uitându-se în jos. Faţa lui lată avea o expresie impasibilă, însă vocea-i era grea.

– Nu trebuie să spui aşa ceva, îl admonesta Dany. Am călărit destul de mult astăzi. Ne vom aşeza tabăra aici.

– Aici? Haggo privi de jur împrejur. Câmpia era maronie şi uscată, inospitalieră. Asta nu-i un loc unde să ne aşezăm.

– O femeie nu ne poate opri, făcu Qotho, nici chiar o *khaleesi.*

– Ne aşezăm aici, repetă Dany. Haggo, spune-le că Drogo a poruncit să se oprească, Dacă întreabă cineva de ce, spune-le că mi se apropie sorocul şi că nu mai pot continua. Cohollo, adu sclavii, trebuie să ridice imediat cortul *khal*-ului. Qotho...

– Mie nu-mi poți porunci, *khaleesi,* zise Qotho.

– Găsiți-o pe Mirri Maz Duur, le spuse ea. Preoteasa trebuia să se afle printre ceilalți Oameni Miei, în lunga coloană de sclavi. Aduceți-mi-o aici, cu scrinul ei cu tot.

Qotho privi în jos spre ea, cu ochi duri precum cremenea.

– *Maegi,* scuipă el. N-am să fac asta.

– Ba da, îi răspunse Dany, ori atunci când se va trezi Drogo, va afla că m-ai sfidat.

Furios, Qotho îşi răsuci armăsarul şi o luă iritat la galop... Însă Dany ştia că se va întoarce cu Mirri Maz Duur, indiferent cât de puțin îi plăcea de ea. Sclavii ridicaseră cortul lui *Khal* Drogo sub ieşindul de rocă neagră, a cărui umbră oferea o alinare în fața soarelui de la amiază. Dar chiar şi aşa, era înăbuşitor sub pânza cortului, când Irri şi Doreah o ajutară pe Dany să-l ducă pe Drogo înăuntru. Jos, pe pământ, fuseseră aşternute covoare groase, iar pe la colțuri împrăştiaseră perne. Eroeh, fata timidă pe care o salvase Dany lângă zidurile de lut ale Oamenilor Miei, făcu o vatră. Îl întinseră pe Drogo pe o saltea țesută.

– Nu, mormăi el în Limba Comună. Nu, nu.

Asta era tot ce spunea, tot ce putea să spună. Doreah Îi desfăcu centura şi-i scoase vesta şi jambierele, în vreme ce Jhiqui îngenunche la picioarele lui pentru a-i desface şireturile sandalelor de călărie. Irri voia să lase deschise acoperitorile cortului, pentru a permite aerului să intre, însă Dany îi interzise. Nu voia să lase pe nimeni să-l vadă pe Drogo în starea în care era, delirant şi slăbit. Când *khas*-ul ei îi ajunse din urmă, puse pază la intrarea în cort.

– Nu lăsați pe nimeni, decât cu permisiunea mea, îi spuse lui Jhogo. Pe nimeni.

Eroeh privi cu teamă spre Drogo, aşa cum zăcea acolo.

– E pe moarte, şopti ea. Dany o pălmui.

– *Khal*-ul nu poate muri. El este tatăl armăsarului care călăreşte lumea. Părul său nu a fost tăiat niciodată, încă mai poartă clopoțeii pe care i-a dăruit tatăl său.

– *Kbaleesiy* spuse Jhiqui, a căzut de pe cal.

Tremurând, cu ochii umpluți brusc de lacrimi, Dany plecă de lângă ele. *A căzut de pe cal!* Aşa fusese, văzuse asta, iar călăreții de sânge şi, fără îndoială, slujnicele şi bărbații din *khas*-ul ei la fel. Şi câți alții? Nu puteau fi reduşi la tăcere, iar Dany ştia ce însemna asta. Un *khal* care nu putea călări nu putea nici domni, iar Drogo căzuse de pe cal.

– Trebuie să-l îmbăiem, spuse ea cu încăpățânare. Nu-şi putea permite să fie disperată. Irri, pune să se aducă imediat cada. Doreah, Eroeh, găsiți apă, apă rece, este atât de înfierbântat!

Era ca un foc sub piele de om.

Sclavii instalară cada grea, din cupru, într-un colț al cortului. Când Doreah aduse prima butelcă de apă, Dany udă o bucată de mătase pe care o aşeză pe fruntea lui Drogo, peste pielea încinsă. Ochii lui se uitară spre ea, fără însă s-o vadă. Când i se deschiseră buzele, nu ieşi nici un cuvânt, doar un geamăt.

– Unde-i Mirri Maz Duur? întrebă ea, cu răbdarea spulberată de frică.

– Qotho o va găsi, spuse Irri.

Slujnicele ei umplură cada cu apă călduță, care mirosea a sulf, îndoind duhoarea cu uleiuri amărui şi frunze de mentă strivite. În timp ce se pregătea cada, Dany îngenunche stângace lângă soțul ei, stăpânul, îngreunată de pântecul mare, purtând copilul. Îi despleti coada pipăind-o cu degete neliniştite, aşa cum făcuse prima dată, sub stele. Puse cu grijă, alături, clopoțeii lui, unul câte unul. Îi va cere când totul va fi bine, îşi spuse ea.

O adiere de vânt pătrunse în cort când Aggo îşi băgă capul în deschizătura de la intrare.

– *Khaleesi,* spuse el, vine Andalul şi se milogeşte să i se dea voie să intre.

„Andalul”, aşa-i spuneau Dothrakii lui Ser Jorah.

– Da, răspunse ea, ridicându-se neîndemânatică, lăsați-l să intre.

Avea încredere în cavaler. Dintre toți, era singurul care ar fi putut şti ce era de făcut.

Ser Jorah Mormont se aplecă pentru a putea trece prin deschizătura de la intrare şi aşteptă o clipă, să-şi obişnuiască ochii cu semiîntunericul din interior. În căldura cumplită a sudului, el purta pantaloni largi, din mătase

pestriță, şi sandale de călărie, cu degetele descoperite, legate cu şireturi până sub genunchi. Teaca sabiei sale atârna de o centură răsucită, din păr de cal.

Îmbrăcase o vestă albă direct pe pieptul gol, iar pielea-i era înroşită din cauza soarelui.

– Prin tot *khalasar*-ul umblă vorbele din om în om, spuse el. Se zice că Drogo a căzut de pe calul său.

– Ajută-l, îl imploră Dany. Pentru dragostea pe care spui că mi-o porți, ajută-l acum.

Cavalerul îngenunche lângă ea. Se uită îndelung şi intens spre Drogo, apoi spre Dany.

– Spune slujnicelor tale să plece.

Fără un cuvânt, sugrumată de frică, Dany făcu un gest. Irri le scoase din cort pe celelalte fete. Când rămaseră singuri, Ser Jorah îşi scoase pumnalul. Iscusit, cu o finețe surprinzătoare la un bărbat atât de masiv, începu să înlăture frunzele negre şi noroiul uscat de pe pieptul lui Drogo. Amestecul se întărise la fel ca zidurile Oamenilor Miei şi, la fel ca ele, crăpă cu uşurință. Ser Jorah sparse noroiul uscat cu cuțitul, îndepărtă bucățile de pe piele, curăță frunzele, una câte una. Un miros greu, dulceag, se ridică din rana lui Drogo, atât de intens, încât aproape că-i tăie respirația. Frunzele erau întărite de sânge şi puroi, iar pieptul lui Drogo era înnegrit şi lucios din cauza infecției.

– Nu, şopti Dany, cu lacrimi curgându-i pe obraji. Nu, vă rog, zei, ascultați-mă, *nu!*

Khal Drogo se zbătu, luptându-se cu un duşman nevăzut. Din rana deschisă se scurgea sânge negru.

– *Khal*-ul tău e ca şi mort, prințesă.

– Nu, nu poate muri, *nu trebuie,* a fost doar o tăietură. Dany îi luă palma bătătorită în mâinile sale mici mici, ținând-o strâns între ele. Nu-l voi lăsa să moară...

Ser Jorah scoase un hohot amar.

– *Khaleesi,* această intenție este dincolo de puterea ta. Opreşte-ți lacrimile, copilă. Plângi pentru el mâine, sau peste un an. Nu avem timp pentru jelit. Trebuie să plecăm şi încă repede, înainte să moară.

Dany se simți pierdută.

– Să plecăm? Unde să plecăm?

– La Assai, aş spune eu. Este departe în sud, la capătul lumii ştiute, dar se spune că este un port măreț. Vom găsi o

corabie să ne ducă înapoi la Pentos. Va fi o călătorie grea, să nu-ți închipui altceva. Ai încredere în *khas*-ul tău? Crezi că vor veni cu noi?

– *Khal* Drogo le-a poruncit să mă păzească, îi răspunse Dany nesigură, dar dacă moare... Îşi mângâie curbura pântecului. Nu înțeleg. De ce să fugim? Sunt *khaleesi. Îl* port în pântec pe moştenitorul lui Drogo. El va fi *khal* după ce Drogo...

Ser Jorah se încruntă.

– Prințesă, ascultă-mă. Dothrakii nu se vor supune unui copil de țâță. Se închinau înaintea puterii lui Drogo şi numai ei. Când el va muri, Jhago şi Pono şi ceilalți *kos* se vor lupta pentru locul său, iar acest *khalasar* se va devora singur. Învingătorul nu va mai dori şi alți rivali. Băiatul îți va fi luat de la sân în momentul naşterii. Îl vor arunca la câini.

Dany se zgribuli.

– Dar *de ce?* plânse ea. De ce să ucidă un copilaş?

– Este fiul lui Drogo, iar babele au spus că va fi armăsarul care va călări lumea. Aşa a fost profețit. Va fi mai bine să-l ucidă decât să-i înfrunte furia când va ajunge bărbat. Copilul o lovi cu picioarele, de parcă ar fi auzit. Dany îşi aminti de povestea pe care i-o spusese Viserys, ce făcuseră câinii Uzurpatorului cu copiii lui Rhaegar. Fiul lui fusese tot copil de țâță, dar îl smulseseră de la pieptul mamei sale şi-l dăduseră cu capul de un perete. Aşa procedau bărbații.

– Nu trebuie să se atingă de fiul meu! strigă ea. Voi porunci *khas*-ului meu să-l păzească, iar călăreții de sânge ai lui Drogo vor...

Ser Jorah o luă de umeri.

– Un călăreț de sânge moare împreună cu *khal*-ul său. Ştii asta, copilă. Te vor lua la Vaes Dothrak, la babe, asta este ultima lor îndatorire fată de el... Când totul se va termina, i se vor alătura lui Drogo pe tărâmurile nopții.

Dany nu voia să se mai întoarcă la Vaes Dothrak şi să-şi trăiască restul vieții printre bătrânele acelea îngrozitoare, dar ştia că Ser Jorah spusese adevărul. Drogo fusese mai mult decât soarele şi stelele pentru ea; fusese scutul care o ținuse la adăpost.

– Nu-l voi părăsi, zise ea cu o încăpățânare jalnică, îi luă din nou palma. Nu pot.

Un tremur al pânzei cortului o făcu să-şi întoarcă privirea.

Mirri Maz Duur îşi făcu apariţia, plecându-se îndelung. Zilele de marş şi mersul în spatele *khalasar*-ului o făcuseră să şchiopăteze şi să arate rău, cu picioare băşicate şi însângerate şi cu pungi sub ochi. În urma ei veniră Qotho şi Haggo, cărând între ei scrinul preotesei. Când călăreţii de sânge dădură cu ochii de rana lui Drogo, scrinul alunecă dintre degetele lui Haggo şi se sparse de pământul de sub cort, iar Qotho scuipă o înjurătură atât de murdară, încât pârjoli aerul.

Mirri Maz Duur îl cercetă pe Drogo cu faţa neclinită, ca o mască mortuară.

– Rana a copt.

– Asta-i lucrătura ta, *maegi,* zise Qotho. Haggo îşi slobozi pumnul peste obrazul lui Mirri, lovind-o cu o bufnitură grea, care o trimise la pământ. Apoi o izbi din nou, acolo unde căzuse.

– *Opreşte-te !* ţipă Dany.

Qotho îl trase pe Haggo deoparte, spunându-i:

– Loviturile sunt prea blânde pentru o *maegi.* Ia-o afară. O vom priponi la pământ, să fie pătrunsă de toţi bărbaţii care trec pe acolo. Iar când vor termina cu ea, o vor folosi şi câinii. Nevăstuicile îi vor smulge maţele, iar ciorile hoitare îi vor ciuguli ochii. Muştele de pe râu îşi vor lăsa ouăle în pântecul ei şi vor bea puroi din resturile sânilor ei...

Îşi înfipse degetele ca de oţel în carnea moale, tremurândă, de sub braţul preotesei şi o ridică în picioare.

– Nu, spuse Dany. Nu vreau să i se facă nici un rău. Buzele lui Qotho se traseră de pe dinţii lui maronii,

strâmbi, într-un rânjet batjocoritor.

– Nu? îmi spui mie *nu?* Mai bine roagă-te să nu te ' priponim şi pe tine lângă *maegi.* E lucrarea ta, la fel ca a ei.

Ser Jorah se interpuse între ei, trăgându-şi sabia lungă din teacă.

– Struneşte-ţi limba, călăreţule. Prinţesa este o *khaleesi!*

– Numai atât timp cât sânge din sângele meu trăieşte încă, îi spuse Qotho cavalerului. Când moare el, ea nu mai e nimic.

Dany simţi cum se strânge ceva în ea.

– Înainte să fi fost o *khaleesi,* am fost sânge din sânge de dragon. Ser Jorah, cheamă-mi *khas*-ul.

– Nu, spuse Qotho. Plecăm noi, deocamdată... *kbaleesi.*

Haggo îl urmă afară din cort, bombănind.

– Acesta nu-ți dorește deloc binele, prințesă, zise Mormont. Dothrakii spun că un bărbat și călăreții lui de sânge împart aceeași viață, iar Qotho o vede pe a sa sfârșindu-se. Un om mort este departe de orice teamă.

– Nu a murit nimeni, făcu Dany. Ser Jorah, s-ar putea să am nevoie de spada ta. Ar fi mai bine să-ți pui armura.

Era mai înspăimântată decât ar fi fost dispusă să recunoască, chiar și față de ea însăși. Cavalerul făcu o plecăciune.

– După cum spuneți.

Ieși din cort.

Dany se întoarse spre Mirri Maz Duur. Ochii femeii erau încărcați de îngrijorare.

– M-ați salvat încă o dată.

– Iar tu trebuie să-l salvezi pe el, spuse Dany. Te rog...

– Nu rugați niciodată un sclav, răspunse Mirri cu asprime, îi porunciți. Se duse la Drogo, care părea că arde pe salteaua sa, și privi îndelung la rană. Indiferent dacă rugați sau porunciți, nu mai contează. Acum este dincolo de meșteșugul vindecătorului. Ochii *khal*-ului erau închiși. Deschise o pleoapă cu degetele sale. A înșelat durerea cu laptele de mac.

– Da, recunoscu Dany.

– Eu i-am făcut o prișniță din boabe de foc și nu-mă-nțepa, învelite în piele de miel.

– Spunea că-l arde. A smuls-o. Femeile cu ierburile i-au făcut alta, umedă și alinătoare.

– Ardea, da. În foc stă o mare putere de tămăduire, chiar și bărbații voștri pleșuvi știu asta.

– Fă-i o altă prișniță, se rugă Dany. De data asta am să mă asigur că o poartă.

– Vremea pentru asta a trecut, doamna mea, spuse Mirri. Tot ce pot să fac acum este să-i ușurez drumul întunecat, ca să poată călări fără dureri spre tărâmurile nopții. Va pleca până dimineață.

Vorbele ei trecură ca un cuțit prin pieptul lui Dany. Oare ce făcuse de erau zeii atât de cruzi cu ea? Găsise, în sfârșit, un loc sigur, dăduse de gustul dragostei și al speranței. În sfârșit, se îndrepta spre casă. Iar acum pierdea totul...

– Nu, se rugă ea. Salvează-l și am să te eliberez, jur. Tu

trebuie să ştii o cale... ceva vrăji, ceva...

Mirri Maz Duur rămase neclintită şi o cercetă pe Daenerys cu ochi negri precum noaptea.

– Există un farmec. Glasul îi era scăzut, abia mai mult decât o şoaptă. Dar este greu, doamna mea, şi e dinspre partea întunecată. Unii ar putea spune că moartea e mai curată. Am învățat asta în Asshai şi am plătit scump pentru această lecție. Învățătorul meu era un mag al sângelui, din Tărâmurile Umbrei.

Pe Dany o trecură fiorii.

– Atunci eşti cu adevărat o *maegi...*

– Chiar sunt? Mirri Maz Duur zâmbi. Numai o *maegi* îți mai poate salva acum călărețul, Doamnă de Argint.

– Nu mai există o altă cale?

– Nu mai este alta.

Kbal Drogo icni şi se cutremură.

– Fa-o, se răsti Dany. Nu trebuia să-i fie teamă; era sânge din sângele dragonilor. Salvează-l.

– Pentru asta există un preț, o avertiză preoteasa.

– Vei primi aur, cai, orice-ți doreşti.

– Nu este vorba aici de aur şi cai. Este vorba de farmece de sânge, doamnă. Numai cu moartea se poate plăti pentru viață.

– Moartea? Dany îşi încrucişa protectoare brațele, balansându-se pe loc, înainte şi înapoi. Moartea mea? îşi spusese că va muri pentru el, dacă asta trebuia. Era sânge din sânge de dragon, nu se temea. Fratele ei, Rhaegar, murise pentru femeia pe care o iubise.

– Nu, promise Mirri Maz Duur. Nu moartea dumneavoastră, *khaleesi.*

Dany tremura de nerăbdare.

– Fă-o.

Maegi se înclină solemnă.

– După cum vă este voia, aşa se va face. Chemați-vă slujitorii.

Khal Drogo se zbătu fără vlagă când Rakharo şi Quaro îl coborâră în cadă.

– Nu, murmură el, nu. Trebuie să călăresc.

Odată ajuns în apă, toată vlaga păru că-l părăseşte.

– Aduceți-i calul, porunci Mirri Maz Duur, şi chiar aşa se făcu. Jhogo aduse în cort marele armăsar roşcat. Când

animalul adulmecă mirosul morții, necheză şi se cabra, rostogolindu-şi ochii. Trebuiră să se opintească trei oameni ca să-l strunească.

– Ce vrei să faci? o întrebă Dany.

– Avem nevoie de sânge, răspunse Mirri. Asta este calea.

Jhogo se trase înapoi, cu mâna coborâtă pe *arakh.* Era un tânăr de şaisprezece ani, subțire ca paiul, fără teamă, mereu pus pe râs, cu umbra vagă a primei mus tați pe buza superioară. Căzu în genunchi înaintea ei.

– *Kbaleesi,* imploră el, nu trebuie să faceți asta. Lăsați-mă s-o ucid pe *maegi.*

– Ucide-o, şi-ți ucizi propriul *khal,* îi răspunse Dany.

– Astea-s vrăjitorii de sânge, spuse el. Sunt interzise.

– Eu sunt *khaleesi* şi spun că nu sunt interzise. În Vaes Dothrak, *Khal* Drogo a sacrificat un armăsar, iar eu i-am mâncat inima, să-i dau fiului nostru putere şi curaj. Asta-i la fel. La fel.

Armăsarul lovi cu copitele şi se cabra când Rakharo, Quaro şi Aggo îl traseră aproape de cada în care şedea *kbal*-ul, ca unul deja mort, cu puroi ieşind din rană ca să murdărească apa. Mirri Maz Duur îngână cuvinte într-o limbă pe care Dany nu o cunoştea, iar în mâna ei apăru un cuțit. Dany nu reuşise să vadă de unde-l scosese. Părea vechi; din bronz roşu, în forma unei frunze, cu o lamă acoperită de semne străvechi. *Maegi* îl plimbă peste gâtul armăsarului, sub capul nobil, iar calul necheză şi se cutremură când sângele țâşni din el într-un şuvoi roşu. S-ar fi prăbuşit, însă bărbații din *khas*-ul ei îl țineau..

– Putere a armăsarului, du-te în călăreț, intona Mirri pe când sângele calului cădea în şuvoaie în apa din cada lui Drogo. Putere de animal, du-te în om.

Jhogo privea înspăimântat pe când se lupta cu greutatea armăsarului, temându-se să atingă carnea moartă sau să-i dea drumul.

E doar un cal, se gândi Dany. Dacă putea cumpăra viața lui Drogo prin moartea unui cal, era gata să plătească de mii de ori pe atât.

Când lăsară armăsarul să cadă, apa se colorase într-un roşu-închis, iar din Drogo nu se mai vedea nimic altceva decât fața. Mirri Maz Duur nu avea ce să facă cu hoitul calului.

– Ardeți-l, le spuse Dany.

Asta vor face, ştia. Când un bărbat murea, armăsarul său era ucis şi pus sub el pe rugul funerar, să-l ducă până pe tărâmurile nopții. Bărbații din *khas*-ul ei traseră din cort cadavrul calului. Locul se umpluse de sânge. Chiar şi pereții din mătase erau roşii, iar rogojinile de jos erau negre şi ude.

Fură aprinse mai multe vetre. Mirri Maz Duur presără o pulbere roşie peste cărbuni. Fumul dobândi un miros aromat, destul de plăcut, dar Eroeh plecă din cort plângând, iar pe Dany o apucă frica. Însă ajunsese mult prea departe acum ca să se mai poată întoarce din drum. Îşi trimise slujnicele afară.

– Du-te cu ele, Doamnă de Argint, îi spuse Mirri Maz Duur.

– Voi rămâne, spuse Dany. Acest bărbat m-a dus sub stele şi a dăruit viață pentru copilul care este în mine. Nu-l voi părăsi.

– Trebuie. Odată ce încep să cânt, nimeni nu mai are voie să intre în cort. Cântecul meu va trezi puteri vechi şi întunecate. Morții vor dansa aici, în noaptea asta. Nici un om în viață nu trebuie să-i vadă.

Dany îşi plecă fruntea, neajutorată.

– Nu va intra nimeni. Se aplecă peste cadă, peste Drogo în baia lui de sânge şi-l sărută uşor pe frunte. *Să mi-l aduci înapoi,* îi şopti lui Mirri Maz Duur înainte de a fugi din cort.

Afară, soarele coborâse spre linia orizontului, iar cerul era roşu-vinețiu. *Kbalasar*-ul aşezase tabăra. Corturi şi saltele de dormit erau răspândite peste tot, cât putea cuprinde cu privirea. Bătea un vânt fierbinte. Jhogo şi Aggo săpau o groapă pentru a arde armăsarul mort. În jurul lui Dany se adunase o mulțime care o privea cu ochi negri, cu chipurile precum măştile de aramă. Îl văzu pe Ser Jorah Mormont, purtând acum cămaşa de zale, cu transpirația curgând în broboane pe fruntea lui înaltă, cu un început de chelie. Îşi făcu drum printre Dothraki, ajungând lângă Dany. Când văzu urmele roşii de paşi lăsate pe pământ, culoarea păru că-i piere de pe față.

– Ce ai făcut, proastă mică? o întrebă cu asprime.

– A trebuit să-l salvez.

– Am fi putut fugi de aici, îi spuse el. Te-aş fi dus la Asshai, în siguranță, Prințesă. Nu ar fi fost nevoie...

– Chiar sunt prințesă pentru tine? îl întrebă ea.

– Ştii prea bine că eşti, zeii să ne aibă în paza lor.

– Atunci, ajută-mă acum.

Ser Jorah se strâmbă.

– Măcar dacă aş şti cum.

Vocea lui Mirri Maz Duur se înălță cu putere, ca un bocet care-i trimise lui Dany fiori pe şira spinării. Unii dintre Dothraki începură să murmure şi se retraseră. Cortul era iluminat de vetrele care ardeau în interior. Prin pânza pătată de sânge, Dany întrevăzu umbre mişcându-se. Mirri Maz Duur dansa şi nu era singură.

Dany văzu pe fețele Dothrakilor cuibărindu-se frica cea mai desăvârşită.

– *Asta nu trebuie sa se întâmple,* tună Qotho.

Nu văzuse când se întorsese călărețul de sânge. Haggo şi Cohollo erau cu el. Aduseseră cu ei bărbații pleşuvi, eunucii care vindecau cu cuțitul, acul şi focul.

– *Asta* se va întâmpla, răspunse Dany.

– *Maegi,* mormăi Haggo. Iar bătrânul Cohollo, cel care-şi legase viața de a lui Drogo pe când acesta era pe cale să se nască, acelaşi Cohollo care fusese întotdeauna bun cu ea, Cohollo o scuipă în față.

– Vei muri, *maegi,* promise Qotho, însă înainte de asta trebuie să moară alții. Îşi trase *arakh*-ul şi o luă spre cort.

– Nu, strigă ea, nu trebuie să faci asta. Îl apucă de umăr, însă Qotho o îmbrânci la o parte. Dany căzu în genunchi, încrucişându-şi brațele pe pântec, pentru a-şi proteja copilul. Opriți-l, porunci ea *khas*-ului ei, ucideți-l!

Rakharo şi Quaro stăteau lângă intrarea în cort. Quaro făcu un pas înainte, cu mâna pe mânerul biciului său, însă Qotho făcu o piruetă grațioasă, ca un dansator, iar tăişul curbat al *arakh*-ului se ridică. Îl lovi pe Quaro jos, sub braț, oțelul ascuțit şi strălucitor trecând prin veşminte şi piele, prin muşchi şi oasele coastelor. Sângele țâşni, iar tânărul călăreț se dădu înapoi, icnind. Qotho trase lama afară.

– *Stăpân de cai,* strigă Ser Jorah Mormont, încearcă-mă şi pe mine. Sabia sa lungă alunecă din teacă.

Qotho se răsuci, suduind. *Arakb*-ul se puse repede în mişcare, răsucindu-se în jurul capului său într-o învolburare strălucitoare, scăpărând ca un fulger, pe când cavalerul avansa în goană. Ser Jorah pară cât putu el de bine, însă

loviturile cădeau foarte repede, atât de repede încât lui Dany i se părea că Qotho avea patru *arakh-uri* în tot atâtea mâini. Auzi izbitura sabiei pe zale, văzu scânteile zburând când lama lungă şi curbată ricoşa dintr-o apărătoare. Deodată, Mormont se dădu îndărăt clătinându-se, iar Qotho sări din nou la atac. Partea stângă a feței cavalerului era roşie de sânge, iar pe coapsă i se deschidea o tăietură care trecea prin zale si-l făcea să şchiopăteze. Qotho îi arunca vorbe de ocară, făcându-l laş şi mulgător de vaci, eunuc în veşminte de fier.

– Acum mori! îi promise el, iar *arakh*-ul dansă în lumina roşiatică a apusului. Înlăuntrul pântecului lui Dany, fiul ei o lovea cu sălbăticie. Tăişul curbat trecu de cel drept şi muşcă adânc din coapsa cavalerului, acolo unde zalele se deschideau.

Mormont gemu şi se clătină. Dany simți o durere ascuțită în pântec, iar pe coapse, umezeală. Qotho scoase un urlet de triumf, însă *arakh*-ul său dăduse peste un os şi, preț de o clipă, rămase înțepenit. Era destul. Ser Jorah îşi coborî sabia cu toată forța care-i mai rămăsese, trecând cu ea prin carne şi muşchi şi oase, iar antebrațul lui Qotho se desprinse de trup, agățat doar de o fâşie subțire de piele. Următoarea lovitură a cavalerului ținti urechea duşmanului, atât de aprigă, încât fața lui Qotho păru aproape că se spulberă.

Dothrakii țipau, Mirri Maz Duur se jeluia înlăuntrul cortului cu o voce care nu mai avea nimic omenesc, iar Quaro ceru apă şi muri. Dany țipă după ajutor, însă nu o auzi nimeni. Rakharo se lupta cu Haggo, *arakh*-ul dansând cu alt *arakh,* până ce biciul lui Jhogo pocni, tare ca un tunet, încolăcindu-se în jurul gâtului lui Haggo. O smucitură şi călărețul de sânge căzu pe spate, pierzându-şi echilibrul şi sabia. Rakharo țâşni înainte urlând, răsucindu-şi *arakh*-ul în jos cu ambele mâini, spre capul lui Haggo. Vârful îl lovi chiar între ochi, roşu şi tremurător. Cineva azvârli o piatră, iar când Dany privi, umărul ei era zdrelit şi însângerat.

– Nu, izbucni ea în plâns, nu, vă rog, opriți-vă, prețul este prea mare, e prea mare. Mai multe pietre trecură iu zbor. Încercă să se târască spre cort, însă Cohollo o prinse. Cu degetele în părul ei, îi trase capul pe spate şi ea simți pe gât atingerea rece a unui cuțit.

– Copilul meu, plânse ea, şi poate că zeii o auziseră pentru

că pe Cohollo îl lovi o moarte năprasnică. Săgeata lui Aggo îl izbise sub braţ, străpungându-i plămânii şi inima.

Când, în cele din urmă, Daenerys găsi suficientă forţă ca să-şi ridice capul, văzu mulţimea dispersându-se, Dothrakii retrăgându-se în tăcere spre corturile şi saltelele lor de dormit. Unii înşeuau caii şi plecau în galop. Soarele apusese. Focurile ardeau peste tot prin *khalasar,* mari pălălăi portocalii care pocneau furioase şi azvârleau scântei prin văzduh. Încercă să se ridice, însă o cuprinse o sfârşeală dureroasă, strângând-o ca pumnul unui uriaş. I se tăiase respiraţia; tot ce mai putea să facă era să gâfâie. Sunetul vocii lui Mirri Maz Duur era ca un bocet funebru. Înăuntrul cortului dansau umbrele.

Un braţ o apucă de şold şi Ser Jorah o ridică în picioare. Faţa lui era plină de sânge lipicios, iar Dany observă că-şi pierduse jumătate dintr-o ureche. O apucară convulsiile în braţele lui, pe când durerea o copleşi din nou, şi-l auzi pe cavaler strigând după slujnicele sale, să-l ajute. *Oare de te sunt toţi atât de temători?* Ştia însă răspunsul. O săgeta un alt val de durere, dar reuşi să-şi înăbuşe un ţipăt. Se simţea de parcă fiul ei ar fi avut câte un cuţit în fiecare mână, de parcă şi-ar li tăiat drum prin ea, să iasă afară.

– Doreah, blestemată să fii tu, mugi Ser Jorah. Vino aici. Adu moaşele.

– Nu vor să vină. Spun că e blestemată.

– Ori vin, ori le iau capetele.

Doreah începu să plângă.

– Au fugit, lordul meu.

– *Maegi,* spuse cineva; să fi fost Aggo? Duceţi-o la *maegi.*

Nu, ar fi vrut să spună Dany, *nu, nu asta, nu aveţi voie asta,* însă când deschise gura îi scăpă un lung vaiet de durere, iar pielea i se acoperi de transpiraţie. Ce era cu ei, nu puteau vedea? în interiorul cortului dansau tot felul de forme, dând ocol vetrei şi căzii însângerate, beznă pe mătasea cortului, iar unele nici nu păreau a fi omeneşti. Zări umbra unui lup imens şi o alta ca de bărbat cuprins de flăcări.

– Femeia Miel cunoaşte secretele patului de naştere, spuse Irri. Aşa spunea, am auzit-o eu.

– Da, căzu Doreah de acord. Şi eu am auzit-o.

Nu, strigă ea, sau poate că numai i se păruse, pentru că

nici măcar o şoaptă nu i se desprinse de pe buze. Era cărată de cineva. Ochii i se deschiseră privind spre cerul mort, negru şi sumbru, lipsit de stele. *Vă rog, nu.* Glasul lui Mirri Maz Duur se auzea tot mai tare, până ce umplu întreaga lume. *Formele!* țipă ea. *Dansatorii!*

Ser Jorah o duse în cort.

ARYA

Aroma pâinii calde împrăştiindu-se din brutăriile de pe strada Fainei era mai dulce decât orice parfum pe care-l mirosise vreodată Arya. Inspiră adânc şi se trase mai aproape de porumbel. Era unul grăsuliu, împestrițat cu maro, ocupat cu ciugulitul cojii de pâine căzute între două pietre de pavaj, însă când umbra Aryei îl atinse, îşi luă zborul.

Sabia ei de lemn țâşni şi-l lovi în aer, la doi paşi de pământ, şi pasărea căzu într-o învolburare de pene maro. Ajunse la el într-o clipă, apucând o aripă, pe când porumbelul se zbătea. O pişcă de mână. Îl apucă de gât şi-l răsuci până ce simți cum pocneşte osul. În comparație cu pisicile, prinderea porumbeilor era *o nimica toata.*

Un septon în trecere îi aruncă o privire piezişă.

Ăsta-i locul cel mai bun unde poți găsi porumbei, îi explică Arya netezindu-şi hainele şi recuperându-şi sabia de lemn de pe jos. Vin pentru firimituri.

Septonul se grăbi să plece. Prinse porumbelul la centură şi o luă în sus, pe stradă. Un bărbat împingea o cotigă cu două roți încărcată cu tarte: mirosul lor amintea de mure, lămâi şi caise. Stomacul ei slobozi un chiorăit zgomotos, a gol.

– Aş putea lua şi eu una? se pomeni spunând. De lămâie sau... de orice fel.

Bărbatul o măsură cu privirea. În mod clar nu-i plăcea ceea ce-i vedeau ochii.

– Trei parale.

Arya se bătu cu sabia de lemn pe cizmă.

– Îți dau în schimb un porumbel gras, zise ea.

– Să-ți ia Ceilalți porumbelul, zise bărbatul.

Tartele erau calde încă, scoase din cuptor. Mirosul lor îi lăsa gura apă, dar nu avea trei parale... nici măcar una. Îi aruncă bărbatului o privire, amintindu-şi ce spunea Syrio despre *privit.* Era scund, cu o burtă mică şi rotundă, iar când se deplasa, părea că-şi menajează puțin piciorul stâng. Tocmai se gândea că, dacă ar înşfăca o tartă şi ar fugi, el nu ar fi în stare s-o prindă, când omul spuse:

– Să-ți ții acasă mâinile jegoase. Mantiile aurii ştiu cum să trateze micii şobolani hoți şi murdari, la asta se pricep.

Arya se uită neliniştită în spate. Doi dintre străjerii din Garda Oraşului stăteau la intrarea unei alei. Mantiile lor atârnau până aproape de pământ, lâna grea era vopsită din belşug cu auriu; zalele lor şi cizmele şi mănuşile erau negre. Unul dintre ei avea o sabie lungă la şold, iar celălalt un ciomag din fier. Cu ultima privire pofticioasă aruncată tartelor, Arya se trase de lângă cotigă şi se grăbi să plece.

Mantiile aurii nu-i dăduseră nici o atenție, însă numai la vederea lor i se strângea stomacul. Arya se ținuse cât de departe putea de castel, dar chiar de la depărtare putea vedea capetele putrezind pe vârful zidurilor roşii. Stoluri de ciori se ciorovăiau zgomotoase pentru fiecare dintre țestele acoperite de muşte. Prin Fundătura Puricilor se vorbea că mantiile aurii se dăduseră de partea Lannisterilor, iar comandantul lor fusese înălțat la rangul de lord, cu pământuri la Trident şi un loc în consiliul regelui.

Mai auzise şi alte lucruri, lucruri îngrozitoare, care pentru ea nu aveau nici un înțeles. Unii spuneau că tatăl ei îl omorâse pe Regele Robert şi că, la rândul lui, fusese doborât de Lordul Renly. Alții insistau că *Renly* îl ucisese pe rege, în urma unei certe de bețivani între frați. De ce altceva fugise el în puterea nopții, ca un hoț de rând? Una dintre poveşti susținea că regele fusese răpus de un vier în timpul vânătorii şi că murise *mâncând* vierul, îmbuibându-se atât de tare încât crăpase la masă. Nu, regele murise la masă, pretindeau alții, dar numai pentru că Varys Păianjenul îl otrăvise. Ba, de fapt, fusese chiar *regina* cea care-l otrăvise. Nu, murise de vărsat. Nici vorbă, se înecase cu un os de peşte.

Toate aceste poveşti aveau un singur lucru în comun: Regele Robert era mort. Clopotele din cele şapte turnuri ale Marelui Sept lui Baelor bătuseră timp de o zi şi o noapte, rostogolindu-şi peste oraş tunetul jelaniei cu un glas de bronz. Băteau clopotele numai pentru moartea unui rege, îi spusese Aryei o calfă de tăbăcar.

Tot ce voia ea era să se ducă acasă, însă plecarea din Debarcaderul Regelui nu era atât de simplă pe cât sperase. Istorisirile despre război erau pe buzele tuturor, iar mantiile aurii erau atât de dese pe meterezele oraşului precum puricii pe... ei bine, pe ea. Dormise în Fundătura Puricilor, pe acoperişuri şi în grajduri, acolo găsise un loc unde să se întindă, şi nu-i trebuise mult timp să afle că numele

cartierului era meritat.

În fiecare zi de la evadarea ei din Fortăreața Roşie, trecuse pe rând pe la fiecare din cele şapte porți ale oraşului. Poarta Dragonului, Poarta Leului, Vechea Poartă erau toate închise şi zăbrelite. Poarta Noroiului şi Poarta Zeilor erau deschise, însă numai pentru cei care voiau să intre în oraş, gărzile nelăsând pe nimeni să iasă. Celor cărora li se îngăduia să plece o făceau prin Poarta Regelui sau Poarta de Fier, însă posturile de gardă de acolo erau ocupate de soldații înarmați până-n dinți ai Lannisterilor, cu mantiile lor purpurii şi coifurile cu cap de leu. Spionându-i de pe acoperişul unui han de lângă Poarta Regelui, Arya îi văzuse scotocind prin căruțe şi căleşti, obligându-i pe călăreți să-şi deschidă coburii de la şa, interogându-i pe toți cei care încercau să treacă pe jos.

Uneori, se gândea să treacă râul înot, însă vijelioasa Apă Neagră era lată şi adâncă şi toți erau de acord că existau curenți înşelători şi periculoşi. Nu avea nici o para ca să-l poată plăti pe barcagiu sau să facă traversarea cu vreo ambarcațiune.

Tatăl său, lordul, o învățase să nu fure niciodată, însă era din ce în ce mai greu să-şi amintească asta. Dacă nu pleca de aici cât de curând, va trebui să-şi încerce norocul cu mantiile aurii. Nu mai flămânzise din ziua în care învățase cum să doboare păsări cu sabia ei de lemn, însă se temea că prea multă carne de porumbel o va îmbolnăvi. Vreo doi îi mâncase cruzi, până dăduse de Fundătura Puricilor.

În Fundătură erau bodegi pe toată lungimea aleilor, unde ceaune uriaşe cu tocană clocoteau de ani de zile şi puteai să schimbi o jumătate de pasăre pentru un colț de pâine uscată sau un castron cu „fiertură”. Ba mai mult, îți mai înfigeau cealaltă jumătate într-o frigare şi o puneau la foc, prăjind-o pentru tine, atât timp cât o jumuleai singur de pene. Aiya ar fi dat orice pentru o cană cu lapte şi o plăcintă cu lămâie, însă nici fiertura nu era chiar atât de rea. De obicei, avea orz şi bucăți de morcov şi ceapă sau gulie, şi uneori chiar măr, cu un strat subțire de grăsime plutind la suprafață. În general, încerca să nu se gândească la carne. O dată, primise o bucată de peşte.

Singura problemă era că bodegile nu erau niciodată pustii şi chiar când îşi termina iute mâncarea, Arya îi putea simți

pe ceilalți cum o priveau. Unii dintre ei se uitau la cizmele ei, alții la mantie şi ea ştia la ce se gândeau. Altora le putea simți privirile strecurându-i-se pe sub haine; *nu ştia* la ce se gândeau, şi asta o speria mai mult. De două ori, a fost chiar urmărită pe alei şi fugărită, dar până acum nimeni nu fusese încă în stare s-o prindă.

Brățara de argint pe care sperase să o vândă îi fusese furată în prima noapte petrecută în afara castelului, împreună cu bocceaua cu haine bune, în timp ce dormea într-o casă arsă, lângă Aleea Porcului. Tot ce-i rămăsese erau mantia în care fuseseră adunate lucrurile, haina din spate, sabia de lemn şi... Acul. Dormise pe Ac, altfel şi el i-ar fi fost luat; valora mai mult decât toate celelalte lucruri la un loc. De atunci, Arya se obişnuise să meargă cu mantia înfăşurată pe brațul drept, pentru a scunde sabia de la şold. Bățul de lemn pe care-l căra în mâna stângă, să-l vadă toți, era pentru alungat jefuitorii, însă prin bodegi erau destui care nu s-ar fi speriat nici dacă ar fi avut o secure de luptă. Asta era suficient ca să-i piară pofta de porumbel şi pâine veche. Destul de des se ducea la culcare flămândă, în loc să suporte privirile tuturor.

Odată ajunsă în afara oraşului, ar găsi zmeură bună de cules sau livezi pe care le-ar putea vizita pentru mere sau cireşe. Arya îşi amintea că văzuse câteva de pe drumul regelui, în timpul călătoriei spre sud. Şi mai putea săpa după rădăcini prin păduri, ba chiar să şi prindă câțiva iepuri. În oraş, singurele viețăți pe care le putea prinde erau şobolanii, pisicile şi câinii costelivi. Ea auzise că bodegile îți dădeau un pumn de parale pentru câțiva căței, însă nu-i plăcea să se gândească la asta.

Mai jos de strada Fainei era un labirint de alei întortocheate şi răscruci. Arya se avântă în mulțime, încercând să pună o distanță cât mai mare între ea şi mantiile aurii. Învățase să se țină pe mijlocul străzii. Uneori trebuia să se ferească de căruțe şi cai, însă îi putea vedea venind. Dacă mergeai prin apropierea caselor, oamenii te puteau înhăța. Pe unele străzi nu puteai face altceva decât să te lipeşti de ziduri; casele erau atât de apropiate unele de altele, încât aproape că se îmbrățişau.

O ceată gălăgioasă de copii trecu de ea în fugă, alergând după un cerc. Arya se uită după ei cu mâhnire, amintindu-şi

de vremurile când şi ea se juca cu cercul împreună cu Bran şi Jon, cu fratele lor mai mic, Rickon. Se întrebă cât de mare se făcuse acum Rickon şi dacă Bran era trist. Ar fi dat orice ca Jon să fie aici şi să-i spună „surioară” şi să-i ciufulească părul. Nu că ar fi trebuit ciufulit. Îşi văzuse imaginea oglindită în ochiurile de apă şi nu credea că părul ei ar putea fi mai ciufulit de atât.

Încercase să vorbească cu copiii de pe străzi, în speranța că şi-ar fi putut face vreun prieten care să-i ofere un loc de dormit, însă probabil că spusese ce nu trebuia. Cei mici îi aruncau ocheade neliniştite şi fugeau dacă se apropia de ei. Cei mai mari începeau să-i pună întrebări la care Arya nu putea răspunde, o făceau în toate felurile şi încercau să fure de le ea. Ieri, o fată sfrijită şi desculță, având de două ori vârsta ei, o trântise la pământ şi se apucase să-i tragă cizmele din picioare, însă Arya o pocnise peste ureche cu sabia ei de lemn şi o făcuse să plece văicărindu-se şi sângerând.

Un pescăruş se roti pe deasupra când îşi făcea drum pe deal în jos, spre Fundătura Puricilor. Arya îl privi gânditoare, însă era mult dincolo de raza de acțiune a bățului ei. O făcu să se gândească la mare. Poate că *aceasta* era calea de scăpare. Bătrâna Nan obişnuia să-i spună poveşti despre băieți care se strecuraseră nevăzuți pe galerele de negoț şi plecaseră pe mare spre tot felul de aventuri. Poate că şi ea ar fi putut face la fel. Se hotărî să facă o vizită pe malul râului. Era, oricum, în drum spre Poarta Noroiului şi pe asta nu o verificase astăzi.

Cheiurile erau neobişnuit de liniştite când Arya ajunse acolo. Cercetă cu privirea alte două mantii aurii care mergeau una lângă alta prin piața de peşte, însă nu o învredniciră nici măcar cu o ocheadă. Jumătate dintre tarabe erau goale şi i se păru că erau mai puține corăbii la docuri decât îşi amintea ea. Pe Apa Neagră, trei galere de război ale regelui navigau în formație, chilele vopsite cu auriu despărțind apa când vâslele lor se ridicau şi coborau. Arya le privi o vreme, apoi îşi văzu de drum de-a lungul râului.

Când văzu străjerii, pe cel de-al treilea chei, cu mantiile cenuşii tivite cu satin alb, inima aproape că i se opri în piept. Culorile Casei Winterfell îi aduseră lacrimi în ochi. În spatele

lor, o galeră zveltă, cu trei punți, se legăna la ancoră. Arya nu putea descifra numele de pe copastie; cuvintele erau ciudate, în Myrishiană, Braavosi, poate chiar Valyriană Literară. Îl trase de mâncecă pe un hamal care tocmai trecea.

– Vă rog, spuse ea, ce corabie este asta?

– Este *Vrăjitoarea Vântului,* plecată din Myr, răspunse bărbatul.

– E *încă aici!* izbucni ea.

Hamalul îi aruncă o privire nedumerită, dădu din umeri şi-şi văzu de drum. Arya o luă la fugă spre chei. *Vrăjitoarea Vântului* era corabia pe care tatăl ei o tocmise ca s-o ducă acasă... şi aştepta încă! îşi închipuise că plecase pe mare cu secole în urmă.

Doi dintre străjeri jucau zaruri, în vreme ce un al treilea îşi făcea rondul, cu mâna pe măciulia sabiei. Jenată să-i lase s-o vadă plângând ca un bebeluş, se opri să-şi şteargă ochii. Ochii ei, ochii ei, ochii ei, de ce...

Priveşte cu ochii tăi, îl auzi pe Syrio şoptind. Şi Arya privi. Îi cunoştea pe toți oamenii tatălui ei. Cei trei în mantii cenuşii erau necunoscuți.

Tu, strigă cel care-şi făcea rondul. Ce cauți aici, băiete?

Ceilalți doi îşi ridicară privirile de la zarurile lor. Îi veni s-o ia imediat la goană, însă ştia că dacă ar fi făcut-o, oamenii i-ar fi sărit în spate imediat. Se forță să se apropie. Căutau o fată, însă străjerul credea că-i băiat. Atunci, *va fi* băiat.

– Nu vreți să cumpărați un porumbel? Le arătă pasărea moartă.

– Pleacă de aici, zise străjerul.

Arya făcu ce i se spusese. Nu trebuia să se prefacă speriată, în spatele ei, bărbații îşi reluaseră jocul de zaruri.

N-ar fi putut spune cum se întorsese înapoi în Fundătura Puricilor, însă gâfâia din greu când ajunse pe străzile dintre dealuri, înguste şi întortocheate, nepavate. Fundătura avea propria ei duhoare, un miros de lături şi grajduri şi tăbăcării, amestecat cu mirosul acru al cârciumilor şi al lupanarelor de doi bani. Arya îşi continuă drumul prin labirintul mohorât. Abia când simți o boare de fiertură ieşind pe uşa unei bodegi îşi dădu seama că nu mai avea porumbelul. Probabil îi alunecase de la cingătoare când o luase la fugă, sau poate că i-l furase cineva pe nesimțite. Pentru o clipă, îi veni din nou

să plângă. Ar fi trebuit să se întoarcă din drum, înapoi spre strada Fainei, ca să găsească unul la fel de rotofei.

Departe, peste oraş, începură să bată clopotele. Arya privi în sus, ascultând, întrebându-se ce însemna.

– Asta ce mai e? întrebă un bărbat gras din uşa bodegii.

– Iarăşi clopotele, zeii s-aibă milă, se vaită o bătrână.

O târfă cu părul roşcat, legat cu o eşarfă din mătase pictată, deschise o fereastră de la etajul al doilea.

– A murit acum şi băiețandrul-rege? strigă ea în jos, aplecându-se pe fereastră. Ah, ce mai băiat, ăştia nu rezistă prea mult. În timp ce râdea, un bărbat gol o cuprinse cu brațele din spate, muşcând-o de gât şi mângâindu-i sânii grei şi albi care alunecaseră la vedere din cămaşa largă.

– Târfă proastă, îi strigă bărbatul gras. Regele n-a murit, sunt clopotele de adunare. Dintr-un singur turn. Când moare regele, bat toate clopotele din oraş.

– Ia te uită, mai termină cu muşcatul, altfel am *si-ți* trag eu clopotele, zise femeia de la fereastră bărbatului din spatele ei, împingându-l cu cotul. Atunci cine a murit, dacă nu regele?

– Este o adunare, repetă grasul.

Doi băieți apropiați de vârsta Aryei trecură de ea în goana mare, împrăştiind apa din băltoacă. Bătrâna îi ocărî, însă ei continuară să alerge. Şi alți oameni porniră pe deal în sus, să vadă ce era cu gălăgia. Arya alergă după băiatul mai lent.

– Unde mergeți? strigă când ajunse în spatele lui. Ce se întâmplă?

El se uită în urmă, fără să încetinească.

– Mantiile aurii îl duc la sept.

– Pe cine? strigă ea din nou, alergând din greu.

– *Mâna!* Au să-i ia capul, zice Buu.

O căruță în trecere lăsase un şanț adânc pe stradă. Băiatul sări peste el, însă Arya nu-l văzuse. Alunecă şi căzu cu fața înainte, zdrelindu-şi genunchiul de o piatră şi lovindu-şi degetele când palma ei lovi pământul bătătorit. Acul i se aşeză între picioare. Începu să se smiorcăie când se chinui să se ridice în genunchi. Degetul mare al mâinii stângi era plin de sânge. Când se apucă să-l sugă, văzu că jumătate de unghie se rupsese, smulsă în cădere. Mâinile o dureau, iar genunchiul era şi el însângerat.

– *Faceți loc!* strigă cineva pe stradă. *Faceți loc pentru lorzii*

de Redwyne !

Arya se grăbi să iasă de pe drum înainte să fie călcată de copitele cailor – patru soldați din gardă, pe cai uriaşi, gonind în galop. Purtau mantii cadrilate, albastru cu rubiniu. În urma lor, doi nobili tineri călăreau unul lângă altul o pereche de iepe castanii, asemănătoare ca două picături de apă. Arya îi văzuse în curte de sute de ori: gemenii Redwyne. Ser Horas şi Ser Hobber, potrivit de tineri, cu părul roşcat şi fețele pătrate, pistruiate. Sansa şi Jeyne Poole obişnuiau să le spună Ser Horror şi Ser Slobber, şi să chicotească de fiecare dată când dădeau cu ochii de ei. Acum nu arătau deloc drăguț.

Toată lumea se deplasa în aceeaşi direcție, în grabă, să vadă de ce băteau clopotele. Acum dangătul era mai tare, clămpănind, chemând. Arya se alătură valului de oameni. Degetul mare o durea atât de tare acolo unde-şi rupsese unghia, încât se străduia să nu înceapă să plângă. Îşi muşcă buza şi şchiopată cu ceilalți, ascultând glasurile agitate din jur.

– ...Mâna Regelui, Lordul Stark. Îl duc la Septul lui Baelor.

– Am auzit că-i mort.

– Cât de curând, cât de curând. Uite, pun rămăşag pe un cerb de argint că-l vor descăpățâna.

– A trăit deja prea mult, trădătorul.

Bărbatul scuipă. Arya se strădui să-şi regăsească glasul.

– El *niciodată...,* începu ea, însă era doar un copil, nici n-o luară în seamă.

– *Smintitule!* Nu au de gând să-l descăpățâneze. De când se execută trădătorii pe treptele Marelui Sept?

– Păi, doar nu au de gând să-l ungă cavaler. Eu am auzit că Stark l-a ucis pe bătrânul Rege Robert. Cică i-a tăiat beregata în pădure, iar când l-au găsit, stătea acolo lângă el, calm, şi zicea că un vier i-a făcut-o Maiestății Sale.

– Ah, dar asta nu-i adevărat, a fost propriul său frate cel care i-a făcut-o, Renly acela cu coarnele lui de aur.

– Mai tacă-ți gura mincinoasă, femeie. Nici nu ştii ce spui, înălțimea Sa este un om foarte bun.

Când ajunseră pe strada Surorilor, stăteau deja ca sardelele. Arya lăsă curentul uman s-o poarte până pe Dealul lui Visenya. Piața pavată cu marmură albă era ocupată de o masă compactă de oameni, cu toții țipând

surescitați unul la celălalt şi încercând să se apropie cât mai mult de Marele Sept al lui Baelor. Clopotele se auzeau tare acolo.

Arya îşi croi drum prin mulțime, strecurându-se printre picioarele cailor şi strângând tare în mână sabia de lemn. Din mijlocul mulțimii, tot ceea ce putea vedea erau brațe, picioare şi burți, precum şi cele şapte turnuri zvelte ale septului, ridicându-se deasupra capului. Zări o căruță de lemn şi se gândi să se cațere pe ea, ca să vadă mai bine, dar se părea că şi alții avuseseră aceeaşi idee. Căruțaşul îi goni cu o plesnitură de bici.

Arya deveni tot mai disperată. Făcându-şi drum spre rândurile din față, fu împinsă în piatra unui soclu. Se uită în sus, la Baelor cel Binecuvântat, regele-preot. Fixându-şi sabia la cingătoare, începu să se cațere:

Unghia sa ruptă lăsa dâre de sânge pe marmură, însă în cele din urmă izbuti şi se aşeză la picioarele regelui.

Atunci îl văzu pe tatăl ei. Lordul Eddard stătea la amvonul Marelui Septon, în afara uşilor de la intrarea în templu, sprijinit de două dintre mantiile aurii. Era înveşmântat într-o tunică elegantă, din catifea cenuşie, cu un lup alb brodat pe piept şi o tunică din lână cenuşie, tivită cu blană, însă era mult mai slab decât îl văzuse ea vreodată, fața sa suptă fiind schimonosită de durere. Nu stătea în picioare, ci era susținut; ghipsul de la piciorul rupt era cenuşiu şi putred.

În spatele lui era chiar Marele Septon în persoană, un bărbat îndesat, încărunțit de vârstă şi îngrozitor de gras, înveşmântat în robe albe, lungi, cu o coroană imensă din fire de aur şi cristale care-i învăluia capul în curcubee ori de câte ori se mişca.

Adunați în jurul uşilor, în fața amvonului din marmură, erau câțiva cavaleri şi înalți lorzi. Joffrey era cel mai vizibil dintre ei, cu veşminte purpurii din mătăsuri şi satin, cu modele de cerbi pregătiți de salt şi lei care răgeau, cu o coroană de aur pe cap. Regina-mamă stătea lângă el, îmbrăcată în haine negre cu purpuriu, având un voal cu diamante negre prins în păr. Arya îl recunoscu şi pe Câine, purtând o mantie albă ca neaua peste armura de un cenuşiu întunecat, înconjurat de patru dintre străjerii din Garda Regelui. Îl mai văzu şi pe eunucul Varys, alunecând printre lorzi în papucii lui moi şi cu roba de damasc pepit şi se gândi

că bărbatul scund cu capă argintie şi barbă ascuţită s-ar fi putut să fie cel care se duelase, cândva, pentru mama ei.

Iar acolo, în mijlocul lor, era Sansa, îmbrăcată în mătase albastră precum cerul, cu părul ei lung şi roşcat spălat şi buclat, cu brăţări de argint la încheieturi. Arya se încruntă, întrebându-se ce făcea acolo sora ei, de ce părea atât de fericită.

Un şir lung de suliţaşi cu mantii aurii ţineau mulţimea la respect, comandaţi de un bărbat solid, cu o armură dichisită, cu lac negru şi filigran de aur. Mantia sa avea luciul metalic al adevăratelor mantii din aur.

Când clopotul încetă să mai bată, liniştea se abătu asupra marii pieţe, iar tatăl ei îşi înălţă capul şi începu să vorbească, glasul său fiind atât de subţire şi slab, că abia-l putea înţelege. Oamenii din spatele ei începură să strige *Ce?* şi *Mai tare!* Bărbatul în armura neagră cu auriu se aşeză în spatele tatălui şi-l înghionti puternic. *Să-l laşi în pace!* ar fi vrut să strige Arya, dar ştia că n-ar asculta-o nimeni, îşi muscă buzele.

Tatăl ei ridică vocea şi începu din nou să vorbească:

– Sunt Eddard Stark, Lord de Winterfell şi Mână a Regelui, spuse el ceva mai tare acum, glasul său rostogolindu-se în piaţă, şi mă înfăţişez înaintea voastră pentru a-mi mărturisi trădarea în faţa zeilor şi a oamenilor.

– *Nu,* scânci Arya.

Sub ea, mulţimea începu să se agite şi să strige. Batjocurile şi obscenităţile umplură văzduhul. Sansa îşi ascunsese faţa în palme. Tatăl ei ridică vocea şi mai tare, străduindu-se să se facă auzit.

– Am trădat încrederea regelui şi a prietenului meu, Robert, strigă el. Am jurat să-i apăr şi să-i protejez pe copiii lui, dar înainte să i se fi răcit sângele în vene, am plănuit să-l deposedez şi să-l ucid pe fiul său şi să pun mâna pe tron eu însumi. Fie ca înaltul Septon şi Baelor cel Iubit şi cei Şapte să fie martorii adevărului pe care-l rostesc: Joffrey Baratheon este adevăratul moştenitor al Tronului de Fier şi, prin îndurarea tuturor zeilor, Stăpân al Celor Şapte Regate şi Protector al Domeniului.

Din mulţime zbură o piatră. Arya ţipă când îşi văzu tatăl lovit. Mantiile aurii îl ţinură să nu cadă. Sângele îi curgea pe faţă de la o rană adâncă de pe frunte. Urmară şi mai multe

pietre. Una-l lovi pe străjerul din stânga tatălui său. O alta ricoşa din platoşa cavalerului în armură neagră cu auriu. Doi dintre oamenii din Garda Regelui se aşezară în fața lui Joffrey şi a reginei, protejându-i cu scuturile.

Mâna ei se strecură pe sub mantie şi-l găsi pe Ac în teaca, îşi strânse degetele pe mânerul sabiei, mai tare decât oricând. *Vă rog, zei, luați-l în paza voastră,* se rugă ea. *Nu-i lăsați să-mi rănească tatăl.*

Înaltul Septon îngenunche în fața lui Joffrey şi a mamei sale.

– După cum păcătuim, aşa suferim, intona el cu o voce adâncă şi puternică, mult mai tare decât tatăl ei. Acest om şi-a mărturisit crimele înaintea zeilor şi a oamenilor aici, în acest loc sfânt. În jurul capului său dansau curcubee când ridică mâinile, rugător. Zeii sunt drepți, însă Baelor cel Binecuvântat ne învață că sunt şi iertători. Ce vom face cu acest trădător, Maiestatea Voastră?

O mie de voci se uniseră în acelaşi strigăt, însă Arya nu le auzi. Prințul Joffrey... Nu, *Regele* Joffrey ieşi de după scuturile Gărzii Regale.

– Mama mă îndeamnă să-l las pe Lordul Eddard să îmbrace hainele negre, iar Lady Sansa m-a rugat fierbinte pentru viața tatălui ei. Se uită direct la Sansa ți apoi zâmbi, iar pentru o clipă Arya se gândi că zeii îi ascultaseră rugăciunea – asta doar până ce Joffrey se întoarse înapoi spre mulțime şi spuse: însă ele suni femei, bune la suflet. Atât timp cât sunt regele vostru, trădarea nu va scăpa nepedepsită. Ser Ilyn, adu-mi capul acestui om!

Mulțimea mugi, iar Arya simți cum statuia lui Baelor se clatină sub asaltul oamenilor. Marele Septon se agăță de capa regelui, iar Varys veni degrabă, dând din mâini, chiar şi regina îi spuse ceva, însă Joffrey scutură din cap. Lorzii şi cavalerii se dădură la o parte la trecerea lui, înalt şi descărnat, un schelet în zale de fier, Dreptatea Regelui. Slab, ca de la mare depărtare, Arya o auzi pe sora ei țipând. Sansa căzuse în genunchi, plângând isterică. Ser Ilyn Payne urcă treptele amvonului.

Arya îşi dădu drumul de la picioarele lui Baelor şi se aruncă în mulțime, trăgând Acul. Căzu peste un bărbat cu şorț de măcelar, doborându-l. Imediat, cineva o lovi în spate şi aproape că fu azvârlită şi ea la pământ. În jurul ei se

strânseră trupuri, împiedicându-se şi călcând peste bietul măcelar. Arya le lovi cu Acul.

Sus, la amvon, Ser Ilyn Payne făcu un gest, iar cavalerul în armură neagră şi aurie dădu un ordin. Mantiile aurii îl azvârliră pe Lordul Eddard pe marmură, cu capul atârnând peste margine.

– Hei, tu de colo! strigă spre Arya o voce mânioasă, însă ea ţâşni înainte, dând oamenii la o parte, zbătându-se printre ei, izbind pe oricine-i stătea în cale. O mână se grăbi s-o prindă de picior, iar ea tăie, lovind la fluierele picioarelor. O femeie căzu, Arya trecu peste spatele ei lovind în ambele părţi, dar nu era bine *deloc,* erau prea mulţi oameni, nici nu făcea un gol în jur că mulţimea îl umplea din nou. Cineva o îmbrânci într-o parte. Încă o mai putea auzi pe Sansa plângând.

Ser Ilyn scoase din teaca de la spate o sabie lungă, pentru ambele mâini. Când ridică tăişul deasupra capului, lumina soarelui păru că alunecă şi dansează pe metalul întunecat, licărind dintr-un tăiş mai ascuţit ca briciul. *Gheaţa,* se gândi ea, *are Gheaţa!*

Lacrimile i se scurgeau pe faţă, orbind-o. Şi atunci o mână ieşită din înghesuială îi cuprinse braţul ca o capcană pentru lupi, strângând-o atât de tare încât Acul îi zbură din pumn. Arya fu ridicată de la pământ. Ar fi căzut dacă nu ar fi ţinut-o, cu uşurinţa cu care ar fi ţinut o păpuşă. O faţă se lipi de a ei, cu păr lung şi negru şi o barbă încâlcită şi dinţi putrezi.

– *Nu te uita!* mârâi spre ea o voce.

– Eu... eu...eu..., începu Arya să bocească. Bătrânul p scutură atât de violent, încât îi clănţăniră dinţii.

– Tacă-ţi gura şi închide ochii, *băiete.* Slab, de parcă ar fi fost la mare depărtare, auzi un... *zgomot...* un sunet moale, ca un oftat, de parcă un milion de oameni ar fi expirat în acelaşi timp. Degetele bătrânului i se înfipseră în braţ, tari ca fierul. Uită-te la mine. Da, aşa să faci, la mine. Respiraţia îi era încărcată de mirosul vinului prost. Îţi aminteşti, *băiete?*

Mirosul fu cel care-i aminti. Arya văzu părul năclăit, lipit, mantia neagră, peticită, prăfuită, care-i acoperea umerii strâmbi, ochii negri şi necruţători, scăpărând spre ea. Îşi aminti de fratele în negru, care venise să-l caute pe tatăl ei.

– Acum mă cunoşti, nu-i aşa? Uite ce băiat isteţ! Scuipă.

Acum s-a terminat. Tu vii cu mine şi-ți vei ține gura ferecată. Când încercă să răspundă, o scutură din nou, chiar mai tare. *Taci,* îți spun!

Piața începuse să se golească. Mulțimea se dizolvă în jurul lor, pe când oamenii se duceau în treburile lor. Însă viața Aryei parcă se sfârşise. Năucă, începu să meargă lângă... *Yoren, da numele lui este Yoren.* Nu-şi aminti că-şi recuperase Acul, până când nu-i dădu el sabia înapoi.

– Sper că poți să te foloseşti de asta, băiete.

– Nu sunt..., începu ea.

O împinse în pragul unei uşi şi-şi înfipse degetele murdare în părul ei, smucind-o, trăgându-i capul înapoi.

– ...un *băiat* isteț, asta ai vrut să spui, nu?

În cealaltă mână ținea un cuțit.

Când lama fulgeră spre fața ei, Arya se trase înapoi, lovind cu sălbăticie, smucindu-şi capul dintr-o parte în alta, însă o apucase de păr atât de *tare,* încât simți cum îi crapă pielea de pe țeastă, iar pe buze îi veni gustul sărat al lacrimilor.

BRAN

Cei mai în vârstă erau mari, de şaptesprezece şi optsprezece ani împliniţi. Unul avea douăzeci. Majoritatea erau mai tineri, de şaisprezece ani sau chiar mai puţin.

Bran îi privea din balconul turnului Maesterului Luwin, ascultându-le icnetele şi sudălmile când îşi răsuceau beţele şi săbiile de lemn. Curtea răsuna de pocnetul lemnului pe lemn, punctat mult prea adesea de bufnituri şi răcnete de durere, când vreo lovitură atingea pielea sau carnea. Ser Rodrik se plimba printre băieţi, cu faţa înroşită între favoriţii săi albi, mormăind la câte unul sau la toţi. Bran nu-l mai văzuse niciodată pe bătrânul cavaler arătând atât de furios.

– Nu, continua să repete. Nu, nu, nu.

– Nu luptă prea bine, spuse Bran neîncrezător.

Îl scarpină absent pe Vară în dosul urechilor, în vreme ce lupul străvechi sfâşia o halcă de carne. Oasele trosneau între colţii lui.

– Asta-i ceva sigur, se învoi Maester Luwin, oftând îndelung. Se uita prin tubul său mare, cu lentile Myrishiene, măsurând umbre şi notând poziţia unei comete care atârna pe cerul dimineţii. Dar cu timpul... Ser Rodrik are dreptate, avem nevoie de oameni pe metereze. Tatăl tău, lordul, a luat cu el floarea gărzii la Debarcaderul Regelui, iar fratele tău i-a luat pe restul, împreună cu toţi bărbaţii pe o rază de multe leghe împrejur. Mulţi nu se vor mai întoarce, iar noi trebuie să găsim alţii care să-i înlocuiască.

Bran se uită nemulţumit spre băieţii care năduşeau jos, în curte.

– Dacă încă aş mai avea picioarele, aş putea să-i bat pe toţi. Îşi aminti de ultima dată când ţinuse o sabie în mâini, când regele venise la Winterfell. Fusese doar o sabie de lemn, dar îl azvârlise la pământ pe Prinţul Tommen de vreo cincizeci de ori. Ser Rodrik ar putea să mă înveţe să folosesc o halebardă cu mâner lung, iar Hodor ar putea fi picioarele de care am nevoie. Am putea fi un cavaler împreună.

– Mă tem că asta-i... imposibil, zise Maester Luwin. Bran, când un bărbat luptă, braţele, picioarele şi mintea lui trebuie să fie una.

Jos, în curte, Ser Rodrik striga:

– Luptaţi ca nişte gâscani. Te loveşte, iar tu-l loveşti şi mai

tare. *Parează!* Blochează lovitura. Ciondăneala de gâscani nu-i de-ajuns. Dacă ați avea săbii adevărate, prima lovitură v-ar reteza brațul! Unul dintre băieți râse, iar bătrânul cavaler se repezi asupra lui. Râzi?! Asta-i culmea! Lupți ca un arici!

– Cândva a existat un cavaler care nu putea vedea, continuă Bran cu încăpățânare, pe când Ser Rodrik se agita jos. Bătrâna Nan mi-a povestit de el. Avea o prăjină lungă, cu lame la ambele capete, şi o putea roti cu mâinile şi să doboare doi dintr-odată.

– Symeon Ochi-de-Stea, făcu Luwin scriind numere într-un catastif. Când şi-a pierdut ochii, a pus safire în formă de stea în găvanele goale, sau cel puțin aşa pretind menestrelii. Bran, asta-i doar o poveste, la fel ca legendele despre Florian Smintitul. O legendă din Vremea Eroilor. Trebuie să uiți de visele astea, nu vor face altceva decât să-ți amărească inima.

Când pomeni de vise, îşi aminti.

– Am visat din nou cioroiul, azi-noapte. Cel cu trei ochi. A zburat până în camera mea de culcare şi mi-a spus să vin cu el, şi aşa am făcut. Ne-am dus jos, la cripte. Tata era acolo şi am vorbit. Era trist.

– Şi ce-i cu asta? Luwin se uită prin tubul său.

– Era ceva legat de Jon, cred. Visul fusese foarte tulburător, mai mult decât oricare altul dintre cele cu cioroiul. Hodor nu se duce la cripte.

Maester abia dacă-l asculta, Bran putea vedea asta. Îşi ridică privirile de la tub, clipind.

– Hodor nu...

– Nu s-ar duce la cripte. După ce m-am trezit, i-am spus să mă ducă jos, să văd dacă tata era acolo cu adevărat. Prima oară nici n-a priceput ce-i spuneam, însă l-am făcut să mă ducă până la trepte, spunându-i pe unde să meargă, dar de acolo n-a mai vrut să coboare. Stătea la capătul treptelor şi spunea: „Hodor”, de parcă s-ar fi speriat de întuneric, însă aveam o torță. M-a enervat atât de tare, încât aproape că i-am tras una în cap, aşa face întotdeauna Bătrâna Nan. Remarcă felul în care se încruntase Maester şi adăugă în grabă: Dar nu l-am pocnit.

– Bine. Hodor este un om, nu un catâr, să fie bătut.

– În vis, am zburat jos cu cioroiul, dar nu pot face asta când sunt treaz, explică Bran.

– De ce ai vrea să cobori la cripte?

– V-am spus deja. Ca să-l caut pe tata.

Maester trase de lanțul din jurul gâtului, aşa cum făcea întotdeauna când nu-i convenea ceva.

– Bran, copil dulce, într-o bună zi Lordul Eddard va sta şi el sub lespede, lângă tatăl lui şi tatăl tatălui său, precum toți cei din neamul Stark până la vechii Regi ai Nordului... dar abia peste foarte mulți ani, zeii se vor învrednici de asta. Tatăl tău este prizonierul reginei la Debarcaderul Regelui. Nu-l vei găsi în cripte.

– A fost acolo, noaptea trecută. Am vorbit cu el.

– Băiat încăpățânat ce eşti, oftă Maester, punându-şi ceaslovul la o parte. Ai vrea să mergi să vezi?

– Nu pot. Hodor nu se duce acolo, iar treptele sunt prea înguste şi prea întortocheate pentru Dansatoare.

– Cred că aş putea rezolva eu acest neajuns.

În locul lui Hodor fu chemată barbara Osha. Era înaltă şi aspră şi nu făcea nazuri, era gata să meargă oriunde i se poruncea.

– Am trăit o viață întreagă dincolo de Zid, iar o groapă în pământ nu mă înspăimântă deloc, lorzii mei, spuse ea.

– Vară, vino, făcu Bran pe când ea-l ridică în brațele musculoase şi puternice.

Lupul străvechi îşi abandonă osul şi se luă după ei când Osha îl duse pe Bran prin curte şi în jos, pe treptele în spirală, spre tainița rece de sub pământ. Maester Luwin mergea înaintea lor, cu o torță. Lui Bran nici măcar nu-i păsa prea tare că-l căra în brațe şi nu în spate. Ser Rodrik ordonase ca lanțul Oshei să fie scos, din moment ce slujise atât de bine şi cu credință de când se afla la Winterfell. Dar încă mai avea cătuşele grele de fier în jurul gleznelor, un semn că nu aveau încă încredere totală în ea, însă nu-i stânjeneau paşii siguri pe trepte.

Bran nu-şi mai amintea când fusese ultima oară în cripte. Era sigur că fusese *înainte*. Când era mic, obişnuia să se joace acolo cu Robb şi Jon şi cu surorile sale.

Dorea ca ei să fie acum aici; tainița nu i s-ar mai fi părut atât de întunecoasă şi înspăimântătoare. Vară se strecură în bezna tăcută, apoi se opri şi înălță capul, adulmecând în aerul rece şi mort. Îşi dezveli colții şi se trase îndărăt, cu ochii lucind ca aurul în lumina torței. Chiar şi Osha, dură ca

fierul călit, părea să nu se simtă prea în largul ei.

– Ce oameni mohorâți, spuse ea privind şirul lung al Starkilor din granit, aşezați pe tronurile lor.

– Erau Regii Iernii, şopti Bran. Cumva, i se părea nepotrivit să vorbească tare aici. Osha zâmbi.

– Iarna nu are rege. Dacă ai fi văzut-o, ți-ai fi dat şi tu seama, băiat al verii.

– Au fost Regii Nordului timp de o mie de ani, spuse Maester Luwin, ridicând torța în aşa fel încât lumina străluci pe fețele lor din piatră. Unii erau pletoşi şi bărboşi, bărbați lățoşi, sălbatici ca lupii ghemuiți la picioarele lor. Alții erau bărbieriți ca în palmă, cu trăsături alungite şi colțoase, precum săbiile lungi din fier din poala lor.

– Oameni aspri pentru vremuri grele. Vino.

Coborî cu vioiciune în tainiță, trecând de înşiruirea de coloane din piatră şi de şirul nesfârşit de chipuri sculptate. O limbă de foc se târa în urmă-i, din torța ridicată. Cavoul era cavernos, întins mai departe decât Winterfellul însuşi, iar Jon îi spusese o dată că mai erau şi alte niveluri, sub pământ, hrube chiar mai adânci şi mai întunecoase, unde erau îngropați regii cei vechi, Numai să nu piardă lumina. Vară refuză să se mai mişte de pe trepte chiar şi atunci când Osha se lua după torță, cu Bran în brațe.

– Îți aminteşti istoria, Bran? zise Maester în timp ce mergeau. Spune-i Oshei cine au fost ei şi ce au făcut, dacă esti în stare.

Se uită spre chipurile în trecere şi legendele îi reveniră în minte. Maester i le povestise, iar Bătrâna Nan făcuse ca ele să prindă viață.

– Acela-i Jon Stark. Când năvălitorii de pe mare au debarcat la răsărit, i-a alungat pe toți şi a construit castelul de la Portul Alb. Fiul său a fost Rickard Stark, nu tatăl tatălui meu, ci alt Rickard, el a luat Gâtul de la Regele Mlaştinii şi s-a căsătorit cu fiica lui. Theon Stark este cel slab, cu părul lung şi barba rară. Îi spuneau „Lupul Flămând”, pentru că era întotdeauna în război. Acela-i Brandon, cel înalt cu chipul visător, i se zicea Brandon Navigatorul, pentru că iubea marea. Mormântul său este gol. A încercat să navigheze spre vest, peste Marea de Apus, dar nu a mai fost văzut niciodată. Fiul său a fost Brandon Pârjolitorul, pentru că a dat foc tuturor navelor tatălui său,

din cauza durerii. Acolo-i Rodrik Stark, cel care a câştigat Insula Ursului la o trântă şi a dăruit-o Mormonților. Iar acela-i Torrhen Stark, Regele îngenuncheat. A fost ultimul rege al Nordului şi primul Lord de Winterf ell, după ce s-a predat lui Aegon Cuceritorul. Oh, iată-l acolo pe Cregan Stark. A luptat cu Prințul Aemon, iar Cavalerul-Dragon a spus ci nu s-a mai înfruntat niciodată cu un spadasin atât de hun. Ajunseseră aproape de capătul şirului, iar Bran simți tristețea copleşindu-l lent. Iar acolo este bunicul meu, Lordul Rickard, care a fost decapitat de Aerys, Regele Nebun. Fiica lui, Lyanna, şi fiul său, Brandon, odihnesc în mormintele de lângă el. Nu eu, un alt Brandon, fratele tatălui meu. Ei n-ar trebui să aibă statui, fiindcă sunt numai pentru lorzi şi regi, însă tatăl meu i-a iubit atât de mult încât a pus să li se ridice unele.

– Femeia este frumoasă, zise Osha.

– Robert a fost logodit cu ea, însă Prințul Rhaegar a răpit-o şi a siluit-o, explică Bran. Robert a luptat într-un război pentru a o recăpăta. L-a ucis pe Rhaegar la Trident, cu ciocanul său, însă Lyanna a murit şi nu a mai revăzut-o niciodată.

– O poveste tristă, făcu Osha, însă nişele acelea goale sunt şi mai triste.

– Mormântul Lordului Eddard, pentru când îi va veni vremea, spuse Maester Luwin. Aici l-ai văzut pe tatăl tău în vis, Bran?

– Da.

Amintirea îl înfiora. Privi în jur neliniştit, cu părul de pe ceafă ridicat. Auzise, cumva, vreun zgomot? Era cineva acolo? Maester Luwin păşi înainte, spre mormântul deschis, cu torța în mână.

– După cum vezi, nu-i aici. Nici nu va fi, pentru mulți ani de acum înainte. Visele sunt doar vise, copile, îşi întinse brațul în bezna dinlăuntrul mormântului, ca în botul unei jivine uriaşe. Vezi? Este gol…

Bezna țâşni spre el, mârâind.

Bran văzu ochi precum un foc verde, o sclipire de colți, blană neagră ca bezna din jurul lor. Maester Luwin urlă şi-şi azvârli mâinile în sus. Torta îi zbură dintre degete, ricoşând din chipul de piatră al lui Brandon Stark şi căzu la picioarele statuii, flăcările lingându-i degetele, în lumina pâlpâitoare îl

văzură pe Luwin luptându-se cu lupul străvechi, lovindu-l peste bot cu o mână, în vreme ce fălcile acestuia se strânseră pe cealaltă.

– *Vară!* țipă Bran.

Iar Vară veni, țâşnind din întunecimea din urma lor, o umbră în salt. Se izbi de Câinele Lățos şi-l azvârli înapoi, iar cei doi lupi străvechi se rostogoliră într-un ghem de blană cenuşie şi neagră, clămpănind din fălci şi muşcându-se unul pe celălalt, în vreme ce Maester Luwin se clătina pe genunchi, cu brațul sfâşiat şi însângerat. Osha îl sprijini pe Bran de lupul din piatră al Lordului Rickard şi se grăbi să-l ajute pe Maester. În lumina torței pâlpâind, umbrele alungite ale lupilor se luptau pe zid şi pe tavan.

– Lățosule, chemă o voce slabă. Când Bran se uită în sus, fratele său cel mic stătea la buza mormântului tatălui lor. Cu o ultimă muşcătură spre botul lui Vară, Câinele Lățos se desprinse din încleştare şi se duse lângă Rickon. Să-l laşi pe tatăl meu în pace, îl avertiză Rickon pe Luwin. Să-l laşi în pace.

– Rickon, făcu Bran cu blândețe. Tata nu-i aici.

– Ba, este. L-am văzut. Pe fața lui Rickon licăreau lacrimile. L-am văzut noaptea trecută.

– În vis?...

Rickon dădu din cap.

– Să-l laşi în pace. Să-i dai pace. Acum vine acasă, aşa cum a promis. Vine acasă.

Bran nu-l mai văzuse niciodată pe Maester Luwin arătând atât de buimăcit. Sângele îi şiroia pe braț, acolo unde Câinele Lățos îi sfâşiase mâneca de lână şi carnea de dedesubt.

– Osha, torța, spuse el îndurând durerea, iar ea o înşfacă înainte să se stingă. Pete de funingine murdăreau ambele picioare ale unchiului său. Fiara asta, continuă Luwin, ar fi trebuit să fie înlănțuită la cotețe.

Rickon îl bătu uşor pe Câinele Lățos peste botul umed de sânge.

– Îi dau drumul. Nu-i plac lanțurile.

– Rickon, spuse Bran, n-ai vrea să vii cu mine?

– Nu. Îmi place aici.

– Aici e întuneric. Si rece.

– Nu mi-e frică. Trebuie să-l aştept pe tata.

– Poți să-l aştepți cu mine, rosti Bran. Aşteptăm împreună, tu şi cu mine şi lupii noştri. Cei doi lupi străvechi îşi lingeau rănile acum, însă erau gata să-şi reia lupta.

– Bran, spuse apăsat Maester, ştiu că ai intenții bune, însă Câinele Lățos este prea sălbăticit ca să zburde liber. Eu sunt al treilea pe care-l muşcă. Lasă-l liber la castel şi este numai o problemă de timp până ce va ucide pe cineva. Adevărul este dureros, însă lupul trebuie să fie înlănțuit, sau....

Ezită. Sau *sacrificat,* se gândi Bran, însă ceea ce spuse fu:

– Nu-i făcut pentru lanțuri. Vom aştepta în turnul tău, toți.

– Dar nu este posibil, zise Maester Luwin.

Osha rânji.

– Din câte-mi amintesc, băiatul-i stăpânul aici. Îi dădu torța înapoi lui Luwin şi-l luă din nou pe Bran în brațe. Atunci, spre turn!

– Vii, Rickon?

Fratele său dădu din cap.

– Numai dacă vine şi Câinele Lățos, spuse, luând-o la fugă după Osha şi Bran, iar Maester Luwin nu mai putu face altceva decât să-i urmeze, privind neliniştit lupii.

Turnul Maesterului Luwin era într-o asemenea neorânduială, încât lui Bran i se părea o minune că reuşea să găsească ceva vreodată. Teancuri nesigure de cărți se înălțau pe scaune şi pe mese, şiruri de borcane se aliniau pe rafturi, capete de lumânare şi bălți de ceară uscată pătau mobila, tubul de bronz cu lentile Myrishiene zăcea pe un trepied lângă uşa terasei, hărți stelare atârnau de pereți, hărți în relief zăceau răspândite printre notițe, hârtii, sticle cu cerneală erau pretutindeni, iar totul era pătat cu excrementele lăsate de corbii de pe grinzi. Croncănitul lor strident se răspândi de sus în vreme ce Osha spălă şi bandajă rănile Maesterului, sub instrucțiunile agitate ale lui Luwin.

– Este o nebunie, zise el în timp ce ea ungea muşcăturile de lup cu o alifie usturătoare. Sunt de acord că este ciudat că amândoi ați avut acelaşi vis, dar, dacă stați să vă gândiți, este ceva normal. Vă este dor de tatăl vostru şi ştiți că este în captivitate. Spaima poate înfierbânta mintea omului, dându-i gânduri ciudate. Rickon este prea mic ca să priceapă...

– Am patru ani acum, spuse Rickon. Se uita prin tubul cu lentile la capetele de balaur de la Prima Fortăreață. Lupii străvechi şedeau pe laturile opuse ale încăperii mari, circulare, lingându-şi rănile şi rozând oase.

– ...prea tânăr şi, *ooh,* pe cele şapte iaduri, mă arde, nu, nu te opri, mai pune. Prea mic, aşa cum cum spun, însă tu, Bran, eşti destul de mare să ştii că visele sunt doar vise.

– Unele da, altele nu. Osha turnă lapte de foc, de un roşu-palid, într-o tăietură lungă. Luwin icni. Copiii pădurii ți-ar putea spune câte ceva despre vise.

Pe fața bătrânului alunecau lacrimi, dar el scutură cu încăpățânare din cap.

– Copiii pădurii... trăiesc doar în vise. Acum... Moarte, pieire.... Destul, ajunge! Bandajele acum. Fesele, apoi le înveleşti şi strângi tare, fiindcă voi sângera.

– Bătrâna Nan spune despre copii că ei ştiau cântecele copacilor, că puteau zbura ca păsările şi înota ca peştii şi că vorbeau cu animalele, zise Bran. Spune că au compus o muzică atât de frumoasă, încât te făceau să plângi ca un bebeluş, numai s-o poți asculta.

– Da, şi toate astea le-au făcut prin vrăji, spuse Maester Luwin năucit. Aş vrea ca ei să fie aici acum. Un farmec al lor mi-ar vindeca brațul cu mai puțină durere, ar putea vorbi cu Câinele Lățos şi să-i spună să nu mai muşte. Îi aruncă lupului mare şi negru o căutătură furioasă, din coltul ochilor. Învață-ți lecția, Bran. Omul care se încrede în farmece se duelează cu o sabie de sticlă. Aşa cum au făcut şi copiii pădurii. Uite, lasă-mă să-ți arăt ceva.

Se ridică dintr-odată, traversă încăperea şi reveni cu un borcan verde în mâna bună.

– Uitați-vă la astea, spuse şi deşurubă capacul scoțând la iveală un pumn de vârfuri negre de săgeată.

Bran luă unul.

– E făcut din sticlă.

Curios, Rickon se trase mai aproape, să se uite peste masă.

– Sticla dragonilor, o identifică Osha, aşezându-se lângă Luwin, bandajându-i mâna.

– Obsidian, o corectă Maester. Topit în focurile zeilor adânc, sub pământ. Copiii pădurii vânau cu ele, acum o mie de ani. Ei nu foloseau metal. În locul zalelor, purtau cămăşi

lungi din frunze țesute şi-şi încingeau picioarele în scoarță de copac, aşa că păreau că se fac una cu pădurea. În loc de săbii, aveau lame din obsidian.

– Şi mai au încă. Osha puse fese moi peste muşcăturile de pe antebrațul lui şi le legă strâns cu fâşii lungi de in.

Bran se uită mai de aproape la vârful de săgeată. Sticla neagră era subțire şi lucitoare. O găsi foarte frumoasă.

– Pot să păstrez unul?

– După cum pofteşti, spuse Maester.

– Şi eu vreau unul, glăsui Rickon. Vreau patru. *Am* patru ani.

Luwin îl puse să le numere.

– Aveți grijă, sunt încă ascuțite. Să nu vă tăiați.

– Povesteşte-mi despre copii, zise Bran.

Era important.

– Ce ai,vrea să şti?

– Totul.

Maester Luwin se trase de colan, acolo unde se freca de gât.

– Erau oameni din Era Zorilor, primii, înainte de regi şi regate, spuse el. În acele zile nu existau nici castele şi nici avanposturi sau oraşe, nu puteai găsi nici un târg de negustori între locurile de aici şi marea Dorne. Nu erau nici măcar oameni. Numai copiii pădurii locuiau pe tărâmul pe care-l numim acum Cele Şapte Regate. Erau ființe întunecate şi frumoase, mici de statură, nu mai înalte decât copiii, chiar şi când ajungeau la vârsta bărbăției. Trăiau în adâncurile pădurii, în peşteri şi locuințe lacustre şi în oraşele secrete de prin copaci. Mărunți cum erau, aveau agilitate şi grație. Bărbații şi femeile vânau împreună, cu arcurile lor din lemn tare şi cursele lor zburătoare. Zeii lor erau zeii pădurii, pârâului şi pietrei, vechii zei ale căror nume sunt secrete. Înțelepții lor erau numiți *profeții verzi* şi ciopleau în lemn chipuri ciudate, ca să păzească pădurile. Cât timp au domnit copiii aici, sau de unde au venit, nimeni nu poate şti. Însă acum douăsprezece mii de ani, Primii Oameni au apărut dinspre răsărit, au traversat Brațul Rupt pe Dorne, înainte să fi fost frânt. Au venit cu săbii de bronz şi scuturi mari din piele, călare pe cai. Pe acest mal al mării înguste nu mai fusese văzut nici un cal. Aşa că, fără îndoială, copiii erau înspăimântați, precum erau şi Primii

Oameni de fețele din copaci. Pe măsură ce Primii Oameni au ridicat avanposturi şi ferme, au tăiat trunchiurile cu fețele cioplite, dându-le pradă focului. Îngroziți până peste poate, copiii au plecat la luptă. Vechile cântece spun că profeții verzi au folosit magia neagră ca să facă mările să se ridice şi să mături pământul, zdrobind Brațul, însă era prea târziu ca să mai poată închide uşa. Războaiele au continuat până ce pământul s-a făcut roşu de sângele oamenilor şi copiilor laolaltă, dar mai mult de al copiilor decât de al oamenilor, pentru că oamenii erau mai mai mari şi mai puternici, iar lemnul, piatra şi obsidianul nu se puteau măsura cu bronzul. În cele din urmă, înțelepciunea ambelor rase a avut câştig de cauză, iar conducătorii şi eroii Primilor Oameni s-au întâlnit cu profeții verzi şi cu dansatorii pădurii, în mijlocul unor poieni pe o insuliță de pe marele lac numit Ochiul Zeilor. Acolo au pus la cale Pactul. Primilor Oameni li s-au dat teritoriile de pe coaste, câmpiile înalte şi pajiştile luminoase, munții şi mlaştinile, însă pădurile adânci au fost hărăzite să le rămână copiilor pentru totdeauna, iar nici un lemn vrăjit nu avea să mai fie doborât de secure pe teritoriul lor. Aşa că zeii au fost martorii pecetluirii pactului, fiecărui copac de pe insulă i s-a dat o față şi, după aceea, ordinul sacru al oamenilor verzi a fost format să vegheze asupra Insulei Chipurilor. Pactul a adus patru mii de ani de prietenie între oameni şi copii. Cu timpul, Primii Oameni au renunțat la zeii pe care-i aduseseră cu ei şi au început să-i slujească pe zeii secreți ai pădurii. Respectarea Pactului s-a încheiat odată cu Era Zorilor, când a început Era Eroilor.

Pumnul lui Bran se strânse peste vârful de săgeată, negru şi lucitor.

– Însă acum nu mai sunt copii ai pădurilor, spui tu.

– Ba mai sunt, zise Osha, muşcând cu dinții capătul ultimului bandaj. La nord de Zid se întâmplă alte lucruri, într-acolo s-au dus copiii, uriaşii şi alte seminții din vechime.

Maester Luwin oftă.

– Femeie, după lege, ar trebui să fii ori moartă, ori în lanțuri. Casa Stark te-a tratat mai blând decât ai merita. Este nesimțitor să-i răsplăteşti pentru bunătatea lor umplând capul băieților cu tot felul de sminteli.

– Spune-mi unde s-au dus, făcu Bran. Vreau să ştiu.

– Şi eu, repetă Rickon.

– Oh, foarte bine, murmură Luwin. Câtă vreme au durat regatele Primilor Oameni, a ținut şi Pactul, pe toată perioada Erei Eroilor, în Noaptea Lungă şi până la naşterea celor Şapte Regate, dar în cele din urmă a venit o vreme, multe veacuri mai târziu, când şi alți oameni au traversat marea îngustă. Andalii au fost primii, o seminție de războinici înalți, cu părul blond, care au sosit aducând oțel şi foc şi steaua cu şapte colțuri a noilor zei, pictată pe pieptul lor. Războaiele au durat sute de ani, însă cele şase regate din sud au căzut înaintea lor. Numai aici, unde Regele Nordului a respins fiecare armată care a încercat să treacă Gâtul, a mai stăruit domnia Primilor Oameni. Andalii au pârjolit pădurile de copaci vrăjiți, au retezat chipurile, i-au măcelărit pe copii acolo unde i-au găsit, şi peste tot au proclamat triumful celor Şapte asupra vechilor zei. Aşadar, copiii au fugit în nord...

Vară începu să urle. Maester Luwin tăcu, luat prin surprindere. Când Câinele Lățos sări în picioare şi-şi alătură glasul la cel al fratelui său, negura cuprinse inima lui Bran.

– *Se apropie,* şopti el cu siguranța disperării. Ştiuse încă din noaptea trecută, îşi dădu el seama, de când cioroiul îl călăuzise în jos, spre criptă, să-şi ia rămas-bun. Ştiuse, însă nu crezuse. Ar fi vrut ca Maester Luwin să fi avut dreptate. *Cioroiul,* se gândi el, *cel cu trei ochi...*

Urletele încetară la fel de brusc precum începuseră. Vară păşi peste podeaua încăperii ducându-se la Câinele Lățos şi începu să lingă un smoc de blană însângerații de pe ceafa fratelui său. La fereastră se auzi un fâlfâit de aripi. Un corb ateriza pe pervazul din piatră cenuşie, îşi deschise clonțul şi slobozi un croncănit aspru, hârâit, de deznădejde. Rickon începu să plângă. Vârfurile de săgeți îi căzură din mână, unul câte unul, şi clănțăniră pe podea. Bran îl trase lângă el şi-l îmbrățişa.

Maester Luwin se holbă la pasărea neagră de parcă ar fi fost un scorpion cu pene. Se ridică lent, ca un somnambul, şi se duse la fereastră. Scoase un fluierat şi corbul sări pe brațul său bandajat. Pe aripă avea urme de sânge închegat.

– Un şoim, murmură Luwin, poate chiar o bufniță. Biata pasăre, mă întreb prin câte o fi trecut. Desprinse scrisoarea de pe piciorul corbului. Bran se trezi tremurând pe când Maester desfăşura sulul de hârtie.

– Ce-i? întrebă el, strângându-l şi mai tare pe fratele său.

– Ştii ce-i asta, băiete, zise Osha, nu fără simpatie. Îi puse mâna pe cap.

Maester Luwin privi spre ei năucit – un omuleț cenuşiu, cu sânge pe mâneca robei cenuşii din lână şi lacrimi în ochii de un cenuşiu-deschis.

– Lorzii mei, le spuse el celor doi băieți, cu o voce slabă şi răguşită, vom... va trebui să găsim un cioplitor în piatră care să-i fi cunoscut bine înfățişarea...

SANSA

În camera din turn din inima Avanpostului lui Maegor, Sansa se abandonă beznei.

Trase draperiile în jurul patului, dormi, se trezi plângând, apoi se culcă din nou. Când nu putea dormi, zăcea sub păturile ei, înfiorată de amărăciune. Servitorii veneau şi plecau, aducând de mâncare, însă vederea hranei era ceva mai mult decât putea suporta. Bucatele se adunau pe masa de sub fereastră neatinse, stricându-se, până ce servitorii le luau din nou.

Uneori, somnul îi era ca de plumb, fără vise, iar ea se trezea şi mai obosită decât atunci când închisese ochii. Totuşi, acelea erau cele mai blânde clipe, pentru că atunci când visa, îl visa pe tatăl ei. Trează sau adormită, îl vedea, vedea mantiile aurii punându-l jos, îl vedea pe Ser Ilyn păşind înainte, trăgând Gheața din teaca de la spate, vedea momentul... momentul când... ar fi vrut să fi putut privi în altă parte, ar fi *vrut,* picioarele i se muiaseră sub ea şi căzuse în genunchi, dar nu-şi putuse întoarce privirea, iar toți oamenii urlau şi vociferau, iar prințul ei îi zâmbise, îi *zâmbise,* şi se simțise în siguranță, dar numai pentru o clipă, până când auzise acele cuvinte, iar picioarele tatălui ei... asta-şi amintea, picioarele lui, felul în care *zvâcniseră* când Ser Ilyn... când sabia...

Poate că am să mor şi eu, îşi spuse, iar acest gând nu i se părea deloc îngrozitor. Dacă s-ar arunca de la fereastră, ar putea pune capăt suferințelor, iar în anii ce vor veni, menestrelii vor scrie cântece despre nenorocirea ei. Trupul i-ar zăcea pe pietrele de jos, frânt şi nevinovat, ruşinându-i pe toți cei care o trădaseră. Sansa mersese până într-acolo încât traversase camera de culcare şi deschisese obloanele... Însă curajul o părăsise şi alergase înapoi la pat, bocind.

Servitoarele încercaseră să vorbească cu ea când îi aduceau mâncarea, dar nu le răspunsese niciodată. O dată, Marele Maester Pycelle venise cu o cutie de flacoane şi sticle, s-o întrebe dacă era bolnavă. Îşi pusese mâna pe fruntea ei, o făcuse să se dezbrace şi o atinsese peste tot în vreme ce slujnicele ei o ținuseră. La plecare, îi dăduse apă cu miere şi ierburi, spunându-i să bea câte o înghițitură în fiecare noapte. O băuse pe toată şi se dusese la culcare.

Visă despre sunetele paşi pe treptele turnului, un scrâşnet persistent de piele pe piatră, ca şi cum un bărbat ar fi urcat încet spre camera ei culcare, pas cu pas. Tot ce putuse face fusese să se ghemuiască în spatele uşii şi să asculte, tremurând, pe când el se apropia tot mai mult şi mai mult. Era Ser Ilyn Payne, ştia deja, urcând spre ea cu Gheața în mână, venind să-i ia capul. Nu avea unde să fugă, nici unde să se ascundă, nici o cale prin care ar fi putut zăvorî uşa. În cele din urmă, zgomotul paşilor se opri, iar ea ştiu că el era afară, stând acolo tăcut, cu ochii lui morți şi fața lungă, ciupită de vărsat. Abia atunci îşi dăduse seama că era goală. Se ghemuise la podea, încercând să se acopere cu mâinile, când uşa începuse să se crape, scârțâind, iar vârful sabiei lungi ieşise înainte...

Se trezise murmurând „Vă rog, vă rog, am să fiu bună, am să fiu *bună,* vă rog, nu”, însă nu avea cum să audă nici un răspuns.

Când, în cele din urmă, veniră cu adevărat după ea, Sansa nu auzi nici o clipă zgomotul paşilor. Joffrey era cel care deschise uşa, nu Ser Ilyn, ci băiatul care fusese prințul ei. Ea era în pat, ghemuită strâns, cu draperiile trase, şi nici n-ar fi putut spune dacă era amiază ori miezul nopții. Primul lucru pe care-l auzi fu uşa trântită. Apoi draperiile patului fură trase, iar ea ridică o mână spre a se apăra de lumina care năvălise brusc, şi-i văzu aplecați asupra ei.

– Mă vei însoți la curte în această după-amiază, spuse Joffrey. Vezi să te îmbăiezi şi să te îmbraci cum se cuvine pentru logodnica mea.

Sandor Clegane stătea lipit de umărul lui, înveşmântat într-o tunică maro, cu o mantie verde, iar fața sa rotofeie lucea hidos în soarele dimineții. În spatele lor erau doi cavaleri din Garda Regelui, în mantii lungi, albe, din satin.

– Dacă nu te scoli şi nu te îmbraci singură, Câinele te va ajuta, spuse Joffrey.

– Te implor, prințul meu...

– Sunt rege acum. Câine, scoate-o din pat. Sandor Clegane o înşfacă de talie şi o ridică din patul de puf în timp ce ea se zbătea fără vlagă. Pătura-i căzu la podea. Pe dedesubt nu avea decât o cămaşă subțire de noapte, ca să-i acopere goliciunea.

– Fă cum ți se spune, copilă, zise Clegane. Îmbracă-te. O

împinse spre dulapul ei, aproape cu blândețe.

Sansa se retrase de lângă ei.

– Am făcut cum mi-a cerut regina, am scris scrisorile, am scris ce mi-a spus ea. Ai promis că vei fi milostiv. Te rog, lasă-mă să plec acasă. Nu voi comite nici o trădare, am să fiu bună, jur, nu am sânge de trădătoare în vene, *nu am.* Nu vreau decât să plec acasă. Amintindu-şi de buna ei creştere, îşi plecă fruntea. Dacă vă este pe plac, sfârşi ea vlăguită.

– Nu-mi este pe *plac,* zise Joffrey. Mama spune că trebuie să mă căsătoresc cu tine, aşa că vei rămâne aici şi te vei supune.

– Nu *vreau* să mă mărit cu tine, izbucni Sansa. Ai tăiat *capul* tatălui meu!

– A fost un trădător. N-am promis niciodată că-l voi cruța, numai că voi fi milos, şi am fost. Dacă n-ar fi fost tatăl tău, aş fi pus să fie sfâşiat în bucăți ori jupuit de viu, dar eu i-am oferit o moarte curată.

Sansa se zgâi la el, de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată. Purta o tunică roşcată, matlasată, ornamentată cu lei, şi o mantie din fir de aur, cu un guler înalt care-i încadra fața. Se întrebă cum de-l putuse considera cândva chipeş. Buzele lui erau moi şi roşii, precum râmele pe care le găseai după ploaie, iar ochii-i erau goi şi cruzi.

– Te urăsc, murmură ea. Chipul regelui Joffrey se înăspri.

– Mama îmi spune că nu se cade ca un rege să-şi lovească soața. Ser Meryn!

Cavalerul năvăli peste ea înainte să apuce măcar să-şi dea seama ce se întâmplă, răsucindu-i mâna la spate pe când ea încerca să-şi apere fața, şi o lovi peste ureche cu dosul pumnului înmănuşat. Sansa nu-şi mai aminti când căzuse, dar următorul lucru pe care-l ştiu era că zăcea într-un genunchi printre haine. Capul îi răsuna încă. Ser Meryn Trant era aplecat asupra ei, cu sânge pe încheieturile mănuşii sale din mătase albă.

– Acum te supui, sau îl pun să te lovească din nou?

Sansa-şi simțea urechea amorțită. O atinse, iar vârfurile degetelor se umplură de sânge.

– Eu... după... cum porunciți, stăpâne al meu.

– *Maiestatea Voastră,* o corectă Joffrey. Te aştept la curte. Se răsuci şi plecă.

Ser Meryn şi Ser Arys îl urmară afară, însă Sandor

Clegane zăbovi destul ca să o ridice în picioare.

– Scuteşte-te singură de alte suferințe, copilă, şi dă-i ce vrea.

– Ce... ce vrea? Te rog, spune-mi.

– Vrea ca tu să zâmbeşti şi să mirosi frumos, să fii doamna lui îndrăgostită, hârâi Câinele. Vrea să te audă spunându-i toate cuvintele alea drăguțe, aşa cum te-a învățat septa. Vrea să-l iubeşti... şi să te temi de el.

După ce plecă, Sansa căzu înapoi între haine, uitându-se la pereți până când două dintre slujnicele sale se strecurară sfioase în cameră.

– Îmi trebuie apă fierbinte pentru baie, vă rog, le spuse ea, şi parfum, ceva pudră ca să-mi ascund urma asta.

Partea dreaptă a feței era umflată şi începea s-o doară, însă ştia că Joffrey o dorea frumoasă. Apa fierbinte o făcu să se gândească la Winterfell şi asta îi dădu forță. Nu se mai spălase din ziua în care murise tatăl ei şi fu surprinsă cât de murdară se făcuse apa. Slujnicele îi şterseră sângele de pe față, îi curățară murdăria de pe spate, îi spălară părul şi-l pieptănară până când îi căzu din nou pe spate în bucle roşcate. Sansa nu vorbi cu ele, în afara de poruncile date; erau slujitoarele Lanni steril or, nu ale ei, şi nu avea încredere în ele. Când veni momentul să se îmbrace, alese rochia verde din mătase pe care o purtase la turnir. Îşi aminti cât de curtenitor fusese atunci Joffrey, în noaptea aceea, la ospăț. Poate că-l va face să-şi amintească asta şi s-o trateze cu mai multă blândețe.

Bău un pahar cu lapte şi ciuguli nişte pesmeți dulci în timp ce aştepta. Era amiază când Ser Meryn se întoarse, îşi pusese armura albă; o cămaşă din zale smălțuite, suflate cu aur, un coif înalt cu coroana solară aurită, apărători pentru mâini şi gât, mănuşi şi cizme din metal strălucitor, o mantie grea, de lână, prinsă cu o clemă de forma unui leu din aur. Viziera fusese scoasă de pe coif pentru a-i dezvălui mai bine chipul; pungi sub ochi, o gură mare şi mohorâtă, păr ruginiu, cu şuvițe cărunte.

– Doamna mea, făcu el cu o plecăciune, de parcă nu el ar fi bătu-o cu numai trei ore înainte. Maiestatea Sa m-a instruit să vă escortez până în sala tronului.

– Te-a instruit şi să mă loveşti dacă as refuza să vin?

– Refuzați să veniți, doamna mea?

Privirea pe care i-o aruncă era fără nici o expresie. Nu stărui însă prea mult asupra urmelor pe care i le lăsase. Nu o ura, îşi dădu Sansa seama, dar nici n-o iubea. Nu simţea absolut nimic pentru ea. Pentru el era doar... un *lucru.*

– Nu, zise ea ridicându-se. Ar fi vrut să se dezlănţuie asupra lui, să-l rănească aşa cum o rănise el, să-l avertizeze că era regină şi că-l va trimite în exil dacă ar mai fi îndrăznit s-o lovească vreodată... Însă îşi aminti ce-i spusese Câinele, aşa că nu mai zise decât: Voi face tot ce porunceşte Maiestatea Sa.

– Cum fac şi eu, răspunse el.

– Da... Însă nu eşti cu adevărat un cavaler, Ser Meryn.

Sansa ştia că Sandor Clegane ar fi izbucnit în râs auzind asta. Alţi bărbaţi poate că ar fi blestemat-o, ar fi avertizat-o să-şi ţină gura, poate că i-ar fi cerşit mila. Ser Meryn nu făcu nimic din toate astea. Lui Ser Meryn Trant pur şi simplu nu-i păsa.

Balconul era pustiu, cu excepţia Sansei. Rămase acolo cu capul plecat, străduindu-se să-şi stăpânească lacrimile, în vreme ce jos Joffrey şedea pe Tronul de Fier şi împărţea ceea ce numea el dreptate. Nouă din zece pricini părură să-l plictisească; pe acelea le lăsa la discreţia consiliului său, foindu-se nerăbdător în timp ce Lordul Baelish, Marele Maester Pycelle sau Regina Cersei rezolvau problema. Când alegea să ia el o decizie, nici măcar regina-mamă nu-l mai putea abate de la hotărâre.

Un hoţ fu adus înaintea lui şi el îi porunci lui Ser Ilyn să-i taie mâna chiar acolo, în curte. Doi cavaleri se înfăţişară înaintea lui cu o dispută asupra unor pământuri, iar el decretă că urmau să se dueleze mâine pentru asta.

– Până la *moarte,* adăugă el. O femeie căzu în genunchi înaintea lui pentru a-l ruga să-i dea capul unui bărbat executat ca trădător. Îl iubise, spuse ea, şi voia să-l înmormânteze.

– Dacă ai iubit un trădător, înseamnă că şi tu tre buie să fii o trădătoare, zise Joffrey. Două mantii aurii o târâră până în temniţă.

Lordul Flynt, cu faţa lui de broscoi, şedea la capătul mesei de consiliu îmbrăcat într-o tunică din catifea neagră, cu o mantie strălucitoare din fir de aur, dând aprobator din cap de fiecare dată când regele pronunţa o sentinţă. Sansa se

uită intens la chipul său hidos, amintindu-şi cum îl aruncase jos pe tatăl ei, pentru a fi decapitat de Ser Ilyn, dorindu-şi să-l poată răni, dorindu-şi ca vreun erou să-l azvârle la pământ şi să-i taie capul. Însă o voce lăuntrică îi şopti: *Nu exista eroi,* iar ea-şi aminti ce-i spusese Lordul Petyr chiar aici, în această sală. „Viața nu este un cântec, dulceațo”, aşa-i spusese. „S-ar putea să înveți asta într-o zi, spre amărăciunea ta.” *În viață, monştrii înving,* îşi spuse ea, iar acum avea în minte glasul Câinelui, un hârâit rece, de metal frecat pe piatră. „Scuteşte-te singură de alte suferințe, copilă, şi dă-i ce vrea.”

Ultima înfățişare era cea a unui cântăreț de tavernă, grăsuliu, acuzat că ar fi compus un cântec care-l ridiculiza pe răposatul Rege Robert. Joff porunci să-i aducă harfa de lemn şi-i ordonă să cânte în fața întregii curți Menestrelul începu să plângă şi jură că nu va mai cânta niciodată aşa ceva, însă regele insistă. Era acel soi de cântec simpatic, care spunea cum se luptase Robert cu un porc. Porcul era vierul care-l omorâse, ştia Sansa, însă în unele versuri părea că vorbea chiar de regină. Când termină de cântat, Joffrey anunță că hotărâse să fie milos. Menestrelul îşi putea păstra fie degetele, fie limba. Va avea o zi la dispoziție ca să decidă. Janos Slynt dădu din cap.

Sansa observă, uşurată, că asta fusese ultima deliberare de la amiază, însă chinurile ei nu se sfârşiseră încă. Atunci când glasul heraldului dădu liber curții, o zbughi din balcon, dar numai pentru a da de Joffrey, care o aştepta la capătul scării. Câinele era cu el, la fel şi Ser Meryn. Tânărul rege o cercetă critic, din cap până-n picioare.

– Arăți mult mai bine ca înainte.

– Vă mulțumesc, Maiestatea Voastră, răspunse Sansa. Cuvinte goale, însă acestea-l făcură să dea din cap şi să zâmbească.

– Plimbă-te cu mine, porunci Joffrey, oferindu-i brațul.

Nu avu de ales decât să se supună. Atingerea mâinii lui ar fi încântat-o cândva; acum i se înfiora carnea.

– Ziua mea de nume va fi foarte curând, zise Joffrey pe când ieşeau din sala tronului. Va fi un ospăț măreț şi daruri. Tu ce ai de gând să-mi dai?

– Eu... eu nu m-am gândit încă, lordul meu.

– *Maiestatea Voastră,* o repezi el. Eşti cu adevărat o fată

proastă, nu? Aşa spune mama mea.

– Adevărat?

După toate cele ce se întâmplaseră, vorbele lui ar fi trebuit să-şi piardă puterea de a o răni, însă nu era aşa. Regina fusese întotdeauna atât de bună cu ea.

– Oh, şi încă cum. Se îngrijorează pentru copiii noştri, temându-se să nu fie şi ei proşti ca tine, însă i-am spus să nu-şi mai bată capul. Regele făcu un semn cu mâna, iar Ser Meryn deschise uşa înaintea lor.

– Vă mulțumesc, Maiestatea Voastră, murmură ea. *Câinele a avut dreptate, nu sunt decât o păsărică, repetând cuvintele pe care mi-au spus să le învăț.* Soarele coborâse dincolo de zidul dinspre apus şi pietrele Fortăreței Roşii luceau întunecate ca sângele.

– Am să-ți f#c un copil îndată ce ai să fii în stare, zise Joffrey, însoțind-o prin curtea de antrenament. Dacă primul e prost, o să-ți retez capul şi o să-mi găsesc o soață mai deşteaptă. Când crezi că ai să poți face copii?

Sansa nu se putea uita la el, o făcea să se ruşineze.

– Septa Mordane spune că majoritatea... majoritatea fetelor de viță nobilă sunt fertile la doisprezece sau treisprezece ani.

Joffrey dădu din cap.

– Pe aici. O conduse în postul de pază, la baza treptelor care duceau spre metereze. Sansa se trase de lângă el, tremurând. Dintr-odată, îşi dădu seama unde mergeau.

– *Nu,* spuse ea, cu glasul ca un scâncet înfricoşat. Te rog, nu. Nu mă obliga, te implor...

Joffrey îşi strânse buzele.

– Vreau să-ți arăt ce se întâmplă cu trădătorii.

Sansa scutură violent din cap.

– N-am s-o fac. *N-o* fac.

– Pot să-l pun pe Ser Meryn să te târască până sus, zise el. Nu ți-ar plăcea asta. Mai bine faci ce-ți spun eu.

Joffrey se întinse spre ea, iar Sansa se trase din calea lui, lovindu-se de Câine.

– Fă-o, fato, îi spuse Sandor Clegane, împingând-o înapoi spre rege. Gura lui se strâmbă spre partea arsă a feței, iar Sansa aproape că-şi imagină ce-ar mai fi putut adăuga. *Te va dace sus indiferent cum, aşa că dă-i ce vrea.*

Se forță să ia mâna Regelui Joffrey. Urcuşul se dovedi a fi

ceva de coşmar; fiecare treaptă era o confruntare, de parcă ar fi păşit printr-o mocirlă până la glezne, şi erau mai multe trepte decât şi-ar fi putut închipui, o mie de mii de trepte, groaza aşteptând-o sus.

De pe meterezele înalte ale postului de pază i se înfăţişa întreaga lume de dedesubt. Sansa putea vedea Marele Sept al lui Baelor pe dealul lui Visenya, acolo unde murise tatăl ei. La capătul celălalt al străzii Surorilor se înălţau ruinele înnegrite de foc ale Puţului Dragonului. Spre apus, soarele roşu şi umflat era pe jumătate ascuns în dosul Porţii Zeilor. Marea sărată era în spatele ei, iar la sud erau piaţa de peşte şi docurile şi torentul vijelios al Apei Negre Repezi. Iar spre nord...

Se întoarse într-acolo şi văzu doar oraşul, străzile şi dealurile şi fundăturile şi alte străzi şi alte alei, piatra zidurilor îndepărtate. Totuşi, ştia că dincolo de ele erau câmp deschis, ferme şi lanuri, păduri şi, mai departe, spre nord, se afla Winterfell.

– La ce te uiţi? întrebă Joffrey. Uite, asta am vrut să-ţi arăt, chiar aici.

Un parapet gros din piatră proteja marginea exterioară a meterezelor, înălţându-se până la bărbia Sansei, cu creneluri tăiate la fiecare doi metri, pentru arcaşi. Capetele erau aşezate în deschizătura crenelurilor, de-a lungul zidului, înfipte în ţepuşe de fier, orientate spre oraş. Sansa le observase încă de când păşise pe calea de acces pe metereze, însă râul şi străzile fremătătoare şi soarele la apus erau mult mai plăcute vederii. *Mă poate face să privesc spre capete,* îşi spuse, *dar nu mă poate face să le văd.*

– Acesta de aici este tatăl tău, zise el. Cel de aici. Câine, întoarce-l ca să-l vadă.

Sandor Clegane luă capul de păr şi-l răsuci. Capul retezat fusese scufundat în catran, ca să se păstreze mai multă vreme. Sansa îl privi calmă, fără să-l vadă de fapt. Nici nu arăta ca Lordul Eddard, se gândi ea; nici măcar nu părea *adevărat.*

– Cât timp trebuie să-l privesc?

Joffrey părea dezamăgit.

– Vrei să le vezi şi pe celelalte?

Era un şir foarte lung.

– Dacă asta place Maiestăţii Voastre.

Joffrey o conduse de-a lungul meterezelor, trecând de încă o duzină de capete şi două țepuşe goale.

– Pe astea le păstrez pentru unchii mei, Stannis şi Renly, explică el. Celelalte capete fuseseră retezate şi înfipte cu mult înaintea celui al tatălui ei. În pofida catranului, majoritatea nici nu mai erau de recunoscut. Regele arătă spre unul şi spuse:

– Acolo-i septa ta, dar Sansa nici n-ar fi putut şti că era capul unei femei. Falca putrezise, iar păsările ciuguliseră o ureche şi mare parte din obraz.

Sansa se întrebase ce se întâmplase cu Septa Mordane, deşi bănuia că ştia deja, în tot acest timp.

– Pe ea de ce ai ucis-o? întrebă ea. Era jurată zeilor...

– Era o trădătoare. Joffrey părea bosumflat; cumva, reuşise să-l irite. Nu mi-ai spus ce ai de gând să-mi dăruieşti de ziua numelui meu. Poate că ar trebui să-ți dau eu ceva, ți-ai dori?

– Dacă vă face plăcere, lordul meu, răspunse Sansa.

Când zâmbi, ştiu că-şi bătea joc de ea.

– Ştii că şi fratele tău este tot un trădător. Răsuci din nou capul Septei Mordane. Mi-l amintesc pe fratele tău de la Winterfell. Câinele meu îi spunea Lordul cu sabia de lemn. Nu-i aşa, Câine?

– Aşa am zis? răspunse Câinele. Nu-mi amintesc.

Joffrey dădu nervos din umeri.

– Fratele tău l-a învins în luptă pe unchiul meu, Jaime. Mama spune că a fost trădare şi înşelătorie. A plâns când a aflat asta. Femeile sunt toate slabe, chiar şi ca e, deşi pretinde că n-ar fi. Spune că trebuie să rămânem la Debarcaderul Regelui în caz că ceilalți unchi ai mei vor ataca, dar nu-mi pasă. După ospățul de ziua mea de nume, am de gând să adun o armată şi să-l ucid cu mâna mea pe fratele tău. Asta am să-ți dăruiesc, Sansa. Capul fratelui tău.

Atunci o copleşi un soi de sminteală şi se auzi spunând:

– Poate că fratele meu îmi va dărui capul *tău.*

Joffrey se încruntă.

– Să nu mă iei niciodată în batjocură. O adevărată soață nu-şi bate joc de stăpânul ei. Ser Meryn, învaț-o minte.

De data asta, cavalerul o apucă de sub bărbie şi-i ținu capul nemişcat când o lovi. O lovi de două ori, de la stânga la dreapta şi, mai tare, de la dreapta la stânga. I se sparse

buza şi sângele-i curse pe bărbie, amestecându-se cu sarea lacrimilor ei.

– N-ar trebui să tot plângi atât, îi spuse Joffrey. Eşti mult mai drăguță când zâmbeşti şi râzi.

Sansa se forță să zâmbească, temându-se ca nu cumva Ser Meryn s-o lovească din nou, însă nu era bine nici aşa, regele continua să clatine din cap.

– Şterge-ți sângele, eşti năclăită toată.

Parapetul exterior îi venea până la bărbie, însă de-a lungul marginii interioare a culoarului nu mai era nimic, nimic care să oprească o cădere lungă până în curte, treizeci sau patruzeci de metri mai jos. Tot ce-ți trebuia era un brânci, îşi spuse ea. El era chiar acolo, chiar *acolo,* zâmbind afectat cu buzele lui ca nişte râme grase. Ai putea s-o faci, îşi spuse. *Ai putea. Fă-o chiar acum.* Nici n-ar mai fi contat dacă se ducea şi ea jos cu el. N-ar mai fi contat defel.

– Uite aici, fato. Sandor Clegane îngenunche în fața ei, *între* ea şi Joffrey. Cu o delicatețe surprinzătoare pentru un bărbat atât de masiv, îi şterse sângele de pe buza spartă.

Clipa se dusese. Sansa îşi plecă ochii.

– Mulțumesc, spuse când el termină.

Era o fată cuminte şi-şi amintea întotdeauna de bunele maniere.

DAENERYS

Aripi îi umbreau visele date de febră.

– N-ai vrea sa stârneşti dragonul, nu-i aşa?

Mergea printr-o sală lungă, cu arcade înalte, din piatră. Nu putea privi în urma ei, nu trebuia să se uite în urmă. În faţă era o uşă mică, privită de la distanţă, dar chiar şi de acolo putea vedea că era vopsită în roşu. Grăbi pasul, iar tălpile ei goale lăsau pe piatră urme însângerate.

– N-ai vrea sa stârneşti dragonul, nu-i aşa?

Văzu lumina soarelui căzând pe marea Dothraki, o câmpie vie, bogată în miresme de pământ şi moarte. Vântul răscolea ierburile care se unduiau ca apa. Drogo o ţinea în braţele lui puternice, iar palma lui îi mângâie sexul şi o deschise, trezind umezeala aceea dulce care era numai a lui, iar stelele zâmbeau spre ei, stele pe cerul zilei.

– Acasă, şopti ea când el o pătrunse şi o umplu cu sămânţa lui, însă dintr-odată stelele dispărură, iar peste cer fâlfâiră aripi mari, iar lumea luă foc.

– ...vrea să stârneşti dragonul, nu-i aşa?

Chipul lui Ser Jorah era tras şi întristat.

– Rhaegar a fost ultimul dragon, îi spuse el. Îşi încălzea palmele peste vatra încinsă, unde ouăle de piatră licăreau roşietice, precum cărbunii. O clipă era acolo, iar în următoarea se destrăma, carnea-i devenea fără culoare, mai puţin închegată decât vântul. Ultimul dragon, şopti el subţire ca un fuior de fum, şi dispăru. Ea simţi întunericul din urmă, iar uşa roşie părea mai depărtată decât oricând.

– ...vrea să stârneşti dragonul, nu-i aşa?

Viserys şedea în faţa ei, urlând.

– Dragonii nu se milogesc, târfă! Nu dai tu porunci unui dragon. Eu sunt dragonul şi voi fi încoronat. Aurul topit îi curgea pe faţă precum ceara, săpându-i pe chip şanţuri adânci. *Eu sunt dragonul şi voi fi încoronat!* ţipă el, iar degetele lui plesniră ca nişte şerpi, muşcându-i sfârcurile, pişcându-le, răsucindu-le, chiar şi după ce ochii lui pocniră şi se scurseră în jos, pe obrajii pârjoliţi şi înnegriţi.

– ...vrea să stârneşti dragonul, nu-i aşa?

Putea simţi căldura înlăuntrul ei, arsura îngrozitoare în pântec. Fiul ei era înalt şi mândru, cu pielea arămie a lui Drogo şi părul ei argintiu-auriu, cu ochii violeţi, de forma

migdalelor. Îi zâmbi şi începu să-şi ridice braţul spre ea, însă când deschise gura, focul ţâşni afară. Văzu, prin pieptul lui, cum îi ardea inima şi într-o clipă dispăru, ars ca o molie în flacăra unei lumânări, transformat în cenuşă. Plânse pentru copilul ei, pentru promisiunea gurii dulci lipite de sânul ei, însă lacrimile se transformară în aburi atunci când îi atinseră pielea.

– ...vrea să stârneşti dragonul, nu-i aşa?

Năluci erau aliniate pe hol, învesmântate în straiele decolorate ale regilor. În mâini aveau săbii din flăcări albicioase. Aveau părul de argint şi din aur, alb ca platina, iar ochii erau opale şi ametiste, turmalină şi jad.

– Mai repede, ţipau ele, mai repede, mai repede. Alerga, iar tălpile ei topeau piatra oriunde o atingeau. *Mai repede!* ţipară nălucile într-un singur glas, iar ea ţipă la rându-i şi se aruncă înainte. Un cuţit mare îi străpunse spatele şi-şi simţi pielea sfâşiată şi mirosi duhoarea sângelui ars, văzând umbra aripilor. Iar Daenerys Targaryen începu să zboare.

– ... să stârneşti dragonul...

Uşa se înălţa înaintea ei, uşa roşie, atât de aproape, atât de aproape, iar sala era ca o ceaţă în juru-i, frigul ghemuindu-se în urma ei. Iar acum piatra dispăruse şi zbura peste marea Dothraki, tot mai sus, verdele unduindu-se sub ea, iar tot ce vieţuia şi respira fugi înspăimântându-se de umbra aripilor ei. Putea simţi mirosul de acasă, putea vedea acolo, dincolo de uşă, câmpiile înverzite şi marile case de piatră şi braţele care s-o încălzească, *acolo.* Trânti uşa de perete.

– ...dragonul...

Şi-l văzu pe fratele ei, Rhaegar, călare pe un armăsar la fel de negru precum armura sa. Flăcări licăreau roşietice prin deschizăturile înguste ale vizierei lui.

– Ultimul dragon, şopti vocea firavă a lui Ser Jorah. Ultimul, ultimul. Dany îi ridică viziera neagră şi lustruită. Chipul din interior era al ei.

După asta, pentru multă vreme, nu mai fu decât durere, focul dinlăuntrul ei şi şoaptele stelelor. Se trezi cu gustul cenuşii.

– Nu, gemu ea, nu, vă rog.

– Khaleesi?

Jhiqui se aplecă asupra ei, o fată înspăimântau Cortul era

cufundat în umbră, neclintită şi apropiau. Fulgi de cenuşă pluteau în sus dinspre vatră, iar Dany îi urmări cu privirea prin gaura pentru fum de deasupra. *Zbor,* se gândi ea. *Aveam aripi, zburam. Î*nsă nu fusese decât un vis.

– Ajută-mă, şopti ea, chinuindu-se să se ridice. Adu-mi... Vocea-i era dureroasă ca o rană şi nu se putea gândi la ce voia. De ce o durea atât de tare? Era ca şi cum trupul îi fusese sfâşiat în bucăţi şi refăcut din resturi. Vreau...

– Da, *khaleesi.*

Imediat ce plecă Jhiqui, ţâşnind din cort, strigând, Dany simţi că-i trebuia... ceva... cineva... ce? Era ceva important, ştia asta. Era singurul lucru din lume care conta. Se rostogoli pe o parte şi-şi prinse un cot dedesubt, luptând şi cu pătura încurcată peste picioarele ei. Îi era atât de greu să se mişte. Lumea se învolbura ameţitoare. *Trebuia să...*

O găsiră pe covor, târându-se spre ouăle de dragon. Ser Jorah Mormont o ridică în braţe şi o duse înapoi în aşternutul de mătase, în timp ce ea se zbătea fără vlagă. Le văzu peste umărul lui pe cele trei slujnice ale sale, pe Jhogo, cu o umbră de mustaţă, şi chipul lat, plat, al lui Mirri Maz Duur.

– Trebuie, încercă ea să le spună, trebuie să...

– ...să dormi, prinţesă, zise Ser Jorah.

– Nu, răspunse Dany. Vă rog, vă rog!

– Ba da. O înveli cu mătasea, deşi ea ardea. Dormi ca să te refaci, *khaleesl* întoarce-te printre noi. Şi dintr-odată, Mini Maz Duur se arătă lângă ea, *maegi,* lipindu-i de buze o cupă. Simţi gustul de lapte acrit şi încă ceva, gros şi amar. Lichidul călduţ i se prelinse pe bărbie. Cumva, reuşi să înghită. Cortul se întunecă şi mai mult, iar somnul o înşfacă din nou. De data asta, nu mai visă. Plutea, senină şi calmă, pe o mare neagră, nemărginită.

După un timp, o noapte, o zi, n-ar fi putut spune cât, se trezi din nou. În cort era întuneric, mătasea fâlfâind ca nişte aripi când bătea vântul afară. De data asta, Dany nu mai încercă să se ridice.

– Irri, strigă ea, Jhiqui, Doreah! Veniră îndată. Mi-e gâtul uscat, spuse ea, atât de uscat, iar ele îi aduseră apă. Era călduţă şi stătută, dar Dany o bău cu poftă, trimiţând-o pe Jhiqui să-i mai aducă. Irri o tampona cu o cârpă moale şi-i mângâie fruntea. Am fost bolnavă, spuse Dany. Fata

Dothraki dădu din cap. Cât timp? Cârpa era mângâietoare, însă Irri părea atât de întristată, încât o înfricoşa.

– *Mult,* îi şopti ea.

Când Jhiqui se întoarse cu mai multă apă, Mirri Maz Duur veni cu ea, cu ochii îngreunați de somn.

– Bea, zise ea, ridicându-i capul pentru încă o cupă, însă acum era numai vin. Dulce, foarte dulce. Dany bău şi se lăsă pe spate, ascultând sunetul propriei sale respirații. Putea simți greutatea membrelor sale pe când somnul o învălui, pentru a o copleşi din nou.

– Aduceți-mi... murmură ea, cu vorba împleticită şi amețită. Aduceți... vreau să tin...

– Da? întrebă *maegi.* Ce dorință ai, *khaleesi?*

– Aduceți-mi... oul... oul de dragon... vă rog... Pleoapele i se făcură ca de plumb şi era prea obosiu pentru a le putea ține deschise.

Când se trezi pentru a treia oară, o undă de lumina solară, aurie, pătrundea prin gaura pentru fum, iar mâinile sale îmbrățişau un ou de dragon. Era cel albicios, cu solzii de culoarea untului, străbătut de vinişoare aurii şi arămii, iar Dany îi putea simți căldura. Pe sub aşternuturi, pielea dezgolită îi era acoperită de o peliculă fină de transpirație. *Roua dragonilor,* se gândi ea. Degetele urmăriră uşor suprafața oului, traiectoria vinişoarelor aurii, iar adânc, în piatră, simți ceva răsucindu-se şi întinzându-se la atingerea ei. Nu era speriată. Toată spaima ei dispăruse, arsă.

Dany îşi atinse fruntea. Sub pelicula de transpirație, pielea-i era răcoroasă, febra trecuse. Se forța să se ridice. Atunci o cuprinse o scurtă amețeală şi o durere adâncă între coapse. Totuşi, se simțea puternică. Slujnicele veniră în fugă la auzul glasului ei.

– Apă, le spuse, o butelcă de apă, cât de rece puteți găsi. Şi fructe, cred că vreau curmale.

– Precum porunciți, *khaleesi.*

– Să vină şi Ser Jorah, spuse ridicându-se. Jhiqui îi aduse o robă din mătase nisipie şi-i înveli umerii. Vreau şi o baie caldă, pe Mirri Maz Duur şi... Amintirea-i reveni dintr-odată şi se cutremură. *Khal* Drogo, se forța să spună, privindu-le chipurile cu teamă. E mort?

– *Khal*-ul trăieşte, îi răspunse Irri încet...

Totuşi, Dany întrevăzu întunecimea din ochii ei când rosti

cuvintele, şi nici bine nu le spusese că se grăbi să plece ca să aducă apă. Se întoarse spre Doreah.

– Povesteşte-mi.

– Am... am să-l aduc pe Ser Jorah, îi spuse fata Lyseniană, plecându-şi capul şi fugind din cort.

Jhiqui ar fi fugit şi ea, însă Dany o prinse de încheietură, ținând-o captivă.

– Ce-i? Trebuie să aflu. Despre Drogo... şi copilul meu. De ce nu-şi amintise de copil până acum? Fiul meu, Rhaego... unde-i? îl vreau.

Slujnica ei îşi plecă privirile.

– Băiatul... nu a trăit, *khaleesi.* Glasu-i era o şoaptă înspăimântată.

Dany îi dădu drumul. *Fiul meu e mort,* se gândi când Jhiqui părăsi cortul. Într-un fel, ştiuse asta. Ştiuse de când se trezise prima dată. Nu, ştiuse *înainte* de a se trezi. Visul îi reveni dintr-odată, viu, când îşi aminti de bărbatul înalt cu pielea arămie şi plete argintii-aurii, cuprins de flăcări.

Va plânge, ştia asta, însă ochii-i erau uscați precum cenuşa. Plânsese în vis, iar lacrimile i se transformaseră în aburi pe obraji. *Toata durerea mi-a fost arsa,* îşi spuse ea. Se simțea tristă şi, totuşi... Îl putea simți pe Rhaego retrăgându-se din ea, ca şi cum nici n-ar fi fost vreodată.

Ser Jorah şi Mirri Maz Duur intrară câteva clipe mai târziu, găsind-o aplecată peste celelalte ouă de dragon, cele încă aflate în scrin. Ei i se păreau la fel de fierbinți ca şi cel cu care dormise, ceea ce era oarecum ciudat.

– Ser Jorah, vino aici, spuse ea. Îi luă mâna şi i-o puse pe oul negru, cel cu spirale purpurii. Ce simți?

– Coajă, tare ca piatra. Cavalerul era precaut. Solzi.

– Căldură?

– Nu. Piatră rece. Îşi retrase mâna. Prințesă, sunteți bine? Sunteți pe picioare, aşa slăbită precum vă simții?

– Slăbită? Sunt puternică, Jorah. Pentru a-i face cere, se reaşeză pe un morman de perne. Spune-mi cum a murit copilul meu.

– Nu a apucat să trăiască, prințesa mea. Femeile spun..

Ezită, iar Dany observă cum carnea atârna pe el, văzu că şchiopăta când mergea.

– Spune-mi. Spune-mi ce vorbesc femeile.

El îşi întoarse fața într-o parte. Avea ochii tulburați,

– Ele spun că pruncul era...

Ea aşteptă, însă Ser Jorah nu putea spune mai mult. Chipul său se întunecase de ruşine. Arăta aproape ca un hoit.

– Monstruos, termină în locul lui Mirri Maz Duur. Cavalerul era un bărbat puternic, însă Dany înțelese, în acea clipă, că *maegi* era mai puternică, mai crudă, infinit mai periculoasă. Răsucit. L-am scos chiar eu. Era acoperit de solzi, ca o şopârlă, orb, cu un ciot de coadă şi aripi mici din piele, ca de liliac. Când l-am atins, carnea i s-a desprins de pe oase, iar înăuntru era plin de viermi şi duhnea a putreziciune. Era mort de ani de zile.

Bezna, se gândi Dany. Bezna înspăimântătoare care se ridicase pentru a o devora. Dacă s-ar fi uitat în urmă-i, ar fi fost pierdută.

– Fiul meu trăia şi era puternic atunci când Ser Jorah m-a adus în acest cort, spuse ea. Îl simțeam cum mă loveşte, luptând să se nască.

– S-ar putea, răspunse Mirri Maz. Duur, însă creatura care a ieşit din pântecul tău era asa cum am spus. În acest cort a fost moartea, *khaleesi.*

– Doar umbrele, şopti Ser Jorah, însă Dany putea simți îndoiala din glasul său. Am văzut, *maegi,* te-am văzut singură, dansând cu umbrele.

– Mormântul lasă umbre lungi, Lordule de Fier, spuse Mirri. Lungi şi întunecate, iar la sfârşit nici o lumină nu le poate izgoni. Ser Jorah îi omorâse fiul, Dany ştia asta. Făcuse asta din dragoste şi loialitate, dar o dusese într-un loc în care nici om în viață nu ar trebui să meargă şi-i dăduse beznei copilul ei. Şi el o ştia; chipul cenuşiu, ochii înfundați în găvane, şchiopatatul.

– Umbrele te-au atins, Ser Jorah, îi spuse. Cavalerul nu răspunse. Dany se întoarse spre preoteasă. M-ai prevenit că numai cu moartea se poate plăti pentru viață. Iar eu am crezut că vorbeai de cal.

– Nu, răspunse Mirri Maz Duur. Asta a fost o minciună pe care ți-ai spus-o singură. Ştiai prețul.

Oare? Oare ştiuse? *Dacă mă uit îndărăt, sunt pierdută.*

– Prețul a fost plătit, spuse Dany. Calul, copilul meu, Quaro şi Qotho, Haggo şi Cohollo. Prețul a fost plătit şi răsplătit. Se ridică dintre perne. Unde-i *Khal* Drogo? Arată-

mi-l, preoteasă, *maegi,* mag de sânge, orice ai fi. Arată-mi-l pe *Khal* Drogo. Arată-mi ce am primit pentru viața fiului meu.

– Precum porunciți, *khaleesi,* zise bătrâna. Veniți, am să vă conduc la el.

Dany era mai slăbită decât își închipuise. Ser Jorah își strecură un braț, cuprinzând-o, şi o ajută să se ridice.

– Aveți timp pentru asta mai târziu, prințesă, spuse el încet.

– Vreau să-l văd acum, Ser Jorah.

După întunecimea cortului, lumea de afară era de strălucire orbitoare. Soarele ardea ca aurul topit, iar pământul era pârjolit şi pustiu. Slujnicele ei o aşteptau cu fructe, vin şi apă, iar Jhogo se apropie ca să-l ajute pe Ser Jorah s-o sprijine. Aggo şi Rakharo stăteau în spate Strălucirea soarelui pe nisip făcea greu de văzut ceva, până când Dany își ridică palma ca să-şi ferească ochii Văzu cenuşa unui foc, câțiva cai agitându-se fără înec tare în căutarea unui smoc de iarbă, corturi risipite ici-colo. Un grup mic de copii se adunase s-o privească, iar dincolo zări femei care se duceau în treburile lor, bătrâni stafidiți care se zgâiau la cerul albastru cu ochii lor obosiți, bătând încet aerul ca să izgonească muştele de sânge. La o numărătoare s-ar putea să fi fost nu mai mult de o sută de oameni. Acolo unde-şi făcuseră tabăra patruzeci de mii, mai stăruia acum doar vântul şi praful.

– *Khalasar*-ul lui Drago s-a spulberat, făcu ea.

– Un *khal* care nu poate călări nu este un *khal,* zise Jhogo.

– Dothrakii îi urmează doar pe cei puternici, rosti Ser Jorah. Îmi pare rău, prințesa mea. Nu s-a putut să-i mai ținem. Ko Pono a plecat primul, spunându-şi singur *Khal* Pono, iar mulți l-au urmat. Jhaqo nu a aşteptat mult ca să facă la fel. Ceilalți s-au dus şi ei în fiecare noapte, în grupuri mari sau mici. Acum sunt câteva zeci de *khalasare* noi pe marea Dothraki, acolo unde cândva a fost doar cel al lui Drogo.

– Rămân numai bătrânii, zise Aggo. Cei speriați, slabi sau bolnavi. Şi noi, cei care suduim. Noi rămânem.

– Au luat hergheliile lui *Khal* Drogo, *khaleesi,* vorbi Rakharo. Eram prea puțini ca să-i putem opri. Este dreptul celui puternic să ia de la cel slab. Au luat şi mulți sclavi, ai

khal-ul şi ai dumneavoastră, dar au mai lăsat câțiva.

– Eroeh? întrebă Dany, amintindu-şi de copila înspăimântată pe care o salvase în afara oraşului Oamenilor Miei.

– Mago a luat-o, care acum este călărețul de sânge al lui *Khal* Jhaqo, spuse Jhogo. A pătruns-o în toate felurile şi apoi a dat-o *khal*-ului său, iar Jhaqo a dat-o mai departe călăreților săi de sânge. Erau şase. Când au terminat cu ea, i-au tăiat gâtul.

– Asta i-a fost soarta, *khaleesi,* spuse Aggo.

Dacă mă uit îndărăt, sunt pierdută.

– A fost o soartă crudă, spuse Dany, totuşi nu atât de crudă cum va fi a lui Mago. Vă promit asta, pe toți zeii cei vechi, pe zeul miel şi pe zeul cal, şi pe toți zeii care viețuiesc. Jur pe Mama Munților şi pe Pântecul Lumii. Înainte de a termina cu ei, Mago şi Ko Jhaqo se vor milogi să li se arate mila care au arătat-o şi ei pentru Eroeh.

Dothrakii schimbară priviri întrebătoare.

– *Khaleesi,* începu slujnica Irri, ca şi cum ar fi vorbit unui copil. Jhaqo este *khal* acum, cu douăzeci de mii de călăreți în spatele lui.

Ea-şi ridică privirile.

– Iar eu sunt Daenerys Stormborn, Daenerys din Casa Targaryen, din sângele lui Aegon Cuceritorul şi Maegor cel Crud şi din vechea Valyrie înaintea lor. Sunt fiică de dragon şi vă jur că aceşti bărbați vor muri urlând. Acum, duceți-mă la *Khal* Drogo.

Zăcea lungit pe pământul gol, uitându-se la soare.

Zeci de muşte de sânge se aşezaseră pe trupul său, însă el nu mai părea să le simtă. Dany le izgoni şi îngenunche lângă el. Ochii lui erau larg deschişi, însă nu păreau să vadă, iar ea ştiu deodată că era orb. Când îi şopti numele, nu păru că o auzise. Rana de la piept era vindecată aşa cum trebuia, cicatricea care o acoperea era cenuşie şi roşiatică, hidoasă.

– De ce-i aici, singur, în soare? îi întrebă ea.

– Pare să-i priască numai căldura, prințesă, spuse Ser Jorah. Ochii lui urmăresc soarele, deşi nu-l văd. Poate umbla de colo-colo. Va merge unde-l duci, dar nu mai departe. Mănâncă dacă-i pui hrana în gură, bea dacă-i picuri apă între buze.

Dany îşi sărută soarele şi stelele blând, pe frunte, şi se

ridică pentru a o înfrunta pe Mirri Maz Duur.

– Vrăjile tale sunt scumpe, *maegi.*

– Trăieşte, spuse Mirri Maz Duur. Asta ai cerut, viață. Ai plătit pentru viață.

– Asta nu-i viață pentru cineva aşa cum a fost Drogo. Viața lui a fost râs, carne perpelită în foc şi calul între picioarele sale. Viața lui era un *arakh* în mâna lui şi clopoțeii răsunând în păr, pe când călărea să-şi înfrunte duşmanul. Viața lui au fost călăreții de sânge, eu şi fiul pe care trebuia să i-l dăruiesc.

Mirri Maz Duur nu răspunse.

– Când va fi aşa cum a fost? întrebă Dany.

– Atunci când soarele va răsări de la apus şi va apune la răsărit, spuse Mirri Maz Duur. Când se vor usca mările şi munții se vor împrăştia în vânt ca frunzele. Când pântecul tău va fi din nou fertil şi vei purta încă un copil viu. Atunci se va întoarce el, nu înainte.

Dany arătă spre Ser Jorah şi ceilalți.

– Plecați. Vreau să vorbesc cu *maegi* singură. Mormont şi ceilalți Dothraki se retraseră.

– Ştiai, spuse Dany când rămaseră singure. O durea peste tot, şi înăuntru şi pe corp, însă furia îi dădea putere. Ştiai ce ceream, ştiai şi de preț şi totuşi m-ai lăsat să-l plătesc.

– N-ar fi trebuit să-mi ardă templul, spuse liniştită femeia cu nasul turtit. Asta l-a mâniat pe Marele Păstor.

– Asta n-a fost lucrătură de zeu, spuse Dany cu răceală. *Dacă privesc îndărăt, sunt pierdută.* M-ai înşelat. Mi-ai ucis copilul din mine.

– Armăsarul care încalecă lumea nu va mai arde nici un oraş acum. *Khalasar*-ul lui nu va mai preface în pulbere nici o seminție.

– Am vorbit pentru tine, făcu ea înfuriată. Te-am salvat.

– Tu m-ai *salvat?* scuipă femeia Lhazareeană. Trei călăreți m-au luat, nu aşa cum un bărbat ia o femeie, ci pe la spate, aşa cum se cațără un câine pe o cățea. Cel de-al patrulea era deja în mine când ai trecut tu. Cum m-ai salvat? Am văzut casa zeului meu arzând, acolo unde vindecasem atâția oameni, mulți că nu mai pot fi numărați. Mi-au ars şi casa mea, iar în stradă am văzut mormane de capete. Am văzut capul brutarului care cocea pâinea mea. Am văzut capul unui băiat pe care l-am salvat de fierbințeala ochiului mort

cu numai trei luni înainte. Am auzit copii plângând când călăreții i-au adunat cu biciurile lor. Spune-mi încă o dată, ce ai salvat tu?

– Viața ta.

Mirri Maz Duur râse neîndurătoare.

– Uită-te la *khal*-ul tău şi vezi ce viață merită trăita când totul s-a dus.

Dany îi chemă pe bărbații din *khas*-ul ei şi le porunci s-o ia pe Mirri Maz Duur şi s-o lege de mâini şi de picioare, însă *maegi* îi zâmbi când o duseră de acolo, de parcă ar fi împărtăşit un secret. Un singur cuvânt şi Dany ar fi putut s-o descăpățâneze... Însă cu ce s-ar fi ales? Cu un cap? Dacă viața nu avea nici o valoare, ce mai era moartea?

Îl duseră pe *Khal* Drogo înapoi în cortul ei, iar Dany le porunci să umple o cadă cu apă, însă de astă dată apa nu mai era roşie de sânge. Îl îmbăie chiar ea, spălând noroiul şi praful de pe brațele şi pieptul său, curățindu-i fața cu o pânză moale, săpunindu-i părul lung şi negru şi descâlcindu-i toate ghemotoacele de păr până când îl făcu să strălucească din nou, aşa cum si-l amintea. Se întunecase de-a binelea când termină, iar ea obosise. Se opri să bea ceva şi să mănânce, însă nu putu decât să ciugulească dintr-o smochină şi să bea o gură de apă. Somnul ar fi fost o uşurare, însă dormise destul... prea mult, de fapt. Îi datora asta lui Drogo, pentru toate nopțile care le avuseseră şi poate încă le vor mai avea.

Amintirea primei lor ieşiri o însoțea când îl duse afară, în beznă, pentru că Dothrakii credeau că toate lucrurile importante în viața unui om trebuia să fie făcute sub cerul liber. Îşi spuse că existau forțe mai puternice decât ura şi farmecele mai vechi decât oricare dintre cele deprinse de orice *maegi* în Asshai. Noaptea era neagră, fără lună, însă deasupra ardeau strălucitoare milioane de stele. Luă asta drept un semn.

Acolo nu-i aştepta covorul moale de iarbă, ci doar pământul tare şi prăfuit, dezgolit şi plin de pietre. Nici un copac nu se clătina în vânt şi nici un izvor nu-i ogoia temerile cu muzica blândă a apei. Dany îşi spuse că stelele erau îndeajuns.

– Să-ți aminteşti, Drogo, şopti ea. Aminteşte-ți prima noastră ieşire împreună, ziua când ne-am cununat.

Aminteşte-ți de noaptea când l-am făcut pe Rhaego, cu întregul *khalasar* în jurul nostru şi cu privirile tale pe fața mea. Aminteşte-ți cum era de răcoroasă şi curată apa din Pântecul Lumii. Aminteşte-ți, soarele şi stelele mele. Aminteşte-ți şi întoarce-te.

Naşterea o lăsase prea îndurerată şi sfâşiată ca să-l poată primi în ea, aşa cum ar fi vrut, însă Doreah o învățase şi alte căi. Dany îşi folosi mâinile, gura şi sânii. Îl zgârie cu unghiile şi-l acoperi de sărutări şi se rugă, spunându-i poveşti, iar la sfârşit îl scaldă în lacrimile ei. Totuşi, Drogo nu simțea: nu vorbi şi nu se ridică.

Apoi veniră zorii întunecați peste orizontul gol. Dany ştia că era pierdut pentru ea.

. – Când soarele va răsări de la apus şi va apune la răsărit, spuse ea moale. Când mările se vor usca şi munții se vor spulbera în vânt ca frunzele. Când pântecul meu va fi din nou fertil şi voi purta un copil viu. Atunci te vei întoarce, soarele şi stelele mele, nu înainte.

Niciodată, plânse bezna, *niciodată, niciodată, niciodată.*

În interiorul cortului, Dany găsi o saltea, mătase moale umplută cu pene. O strânse la sân întorcându-se înapoi la Drogo, la soarele şi stelele ei. *Dacă privesc îndărăt, sunt pierdută.* O durea chiar şi să păşească, ar fi vrut să doarmă, să doarmă şi să nu mai viseze.

Îngenunche şi-l sărută pe Drogo pe buze, apoi îi apăsă salteaua pe față.

TYRION

– Îl au pe fiul meu, spuse Tywin Lannister.

– Aşa e, lordul meu.

Glasul mesagerului era apăsat de oboseală. Pe pieptul tunicii sale sfâşiate, vierul tărcat al Casei Crakehall era pe jumătate ascuns de sângele închegat.

Pe *unul* dintre fiii tăi, se gândi Tyrion. Luă o gura de vin şi nu spuse nimic, gândindu-se la Jaime. Când ridică braţul, durerea îl săgeta până la cot, amintindu-i de scurta sa participare la luptă. Îşi iubea fratele, însă n-ar fi vrut să fie cu el în Pădurea Şoaptelor nici pentru tot aurul de la Casterly Rock.

Tatăl său, lordul, îi adunase pe căpitani şi pe stegari, iar aceştia tăcuseră cu toţii când curierul îşi depanase povestea. Singurul zgomot care se mai auzea erau trosnetul şi sfârâitul buşteanului care ardea în vatra din sala de mese, lungă şi răcoroasă.

După greutăţile călătoriei îndelungate şi obositoare spre sud, chiar şi posibilitatea petrecerii unei singure nopţi în han îl înveselise straşnic pe Tyrion, deşi... ar fi preferat să nu mai pună încă o dată piciorul în *acest* han, cu amintirile pe care le avea. Tatăl său stabilise un ritm de marş istovitor şi acesta îşi făcuse efectul. Cei răniţi în luptă ţineau pasul cum puteau, altfel erau lăsaţi să se descurce singuri. În fiecare dimineaţă mai lăsau câţiva la marginea drumului, bărbaţi care adormeau pentru a nu se mai trezi niciodată. În fiecare după-amiază alţi câţiva se prăbuşeau pe drum. Şi în fiecare seară alţii dezertau, furişându-se în întuneric. Tyrion fusese aproape tentat să li se alăture.

Trăsese la etaj, bucurându-se de confortul oferit de un pat cu saltele de puf şi de căldura trupului lui Shae, întinsă lângă el, când scutierul său îl trezise pentru a-i spune că sosise un călăreţ cu veşti proaste de la Riverrun. Totul fusese degeaba. Goana spre sud, nesfârşitele marşuri forţate, cadavrele abandonate la marginea drumului... totul pentru nimic. Robb Stark ajunsese la Riverrun cu câteva zile înainte.

– Cum de s-a putut întâmpla aşa ceva? mormăi Ser Harys Swyft. *Cum?* Chiar şi după Pădurea Şoaptelor aţi avut Riverrunul prins într-un cerc de oţel, înconjurat de o mare

armată... ce sminteală l-a putut face pe Ser Jaime să se decidă să-şi despartă forțele în trei tabere? în mod sigur, ştia cât de vulnerabil l-ar fi făcut asta.

Mai bine decât tine, laş fără şira spinării, se gândi Tyrion. Jaime pierduse Riverrunul, însă îl înfuria să vadă cum fratele său era defăimat de unii precum Swyft, un linguşitor neruşinat, a cărui singură realizare fusese măritarea fiicei sale, la fel de lipsită de onoare, cu Ser Kevan, pentru ca în acest fel să se lipească de Lannisteri.

– Şi eu aş fi făcut la fel, răspunse unchiul său, cu mult mai mult calm decât ar fi reuşit Tyrion. Nu ați văzut niciodată ce-i la Riverrun, Ser Harys, altfel ați fi ştiut că Jaime nu avea de ales. Castelul este situat la capătul unei limbi de pământ, unde Piatra Răsucită se scurge în Furca Roşie la Trident. Râurile formează două laturi ale unui triunghi, iar când se arată vreo amenințare, Tully deschid zăgazurile în amonte pentru a crea un şanț lat pe cea de-a treia latură, transformând Riverrun într-o insulă. Zidurile se înalță direct din apă, iar din turnuri, apărătorii au o privelişte bună asupra malurilor opuse, pe o rază de multe leghe de jur împrejur. Pentru a putea ataca din toate părțile, un asediator trebuie să-şi ridice o tabără la nord de Piatra Răsucită, una la sud de Furca Roşie şi o a treia între râuri, la vest de .canal. Nu există nici o altă cale, nici una.

– Ser Kevan grăieşte adevărat, lorzii mei, spuse curierul. Am construit palisade din pari ascuțiți în jurul taberelor, dar n-a fost îndeajuns, mai ales că n-am prins de veste şi râurile ne-au izolat unii de alții. Prima data au venit jos, asupra taberei din nord. Nimeni nu aştepta un atac. Marq Piper ne hărțuise convoaiele de aprovizionare, însă nu avea mai mult de cincizeci de oameni. Ser Jaime se dusese să se măsoare cu ei cu o noapte înainte... Ei bine, cu cine *credeam* noi că erau ei. Ni se spusese că armata lui Stark era la est de Furca Roşie, mărşăluind spre sud...

– Iar cercetaşii voştri? Chipul lui Ser Gregor Clegane părea dăltuit în piatră. Focul din cămin arunca o roşeață sumbră asupra pielii sale şi-i aşezase umbre adânci sub ochi. N-au văzut nimic? Nu v-au vestit nimic?

Mesagerul năclăit de sânge scutură din cap.

– Ce'rcetaşii noştri dispăruseră. Lucrătura lui Marq Piper, ne-am gândit noi. Iar cei care s-au mai întors nu văzuseră

nimic.

– Un om care nu vede nimic n-are nici un folos de la ochii lui, declară Muntele. Scoateţi-le ochii şi daţi-i următoarei iscoade. Spuneţi-i că nădăjduiţi că patru ochi să fie mai de ajutor decât doi... iar dacă nu va fi aşa, următorul cercetaş va avea şase ochi.

Lordul Tywin Lannister îşi întoarse capul ca să-l studieze pe Ser Gregor. Tyrion zări licărul auriu ţâşnind din pupilele tatălui său, dar n-ar fi putut spune dacă privirea era una aprobatoare sau de dispreţ. Lordul Tywin era cel mai adesea tăcut la mesele consiliului, preferând să asculte înainte de a vorbi, un obicei pe care şi Tyrion încerca să-l imite. Totuşi, tăcerea era nelalocul ei acum, iar vinul rămăsese neatins.

– Spuneai că au năvălit noaptea, continuă Ser Kevan.

Bărbatul clătină din cap.

– Peştele Negru a condus cavalcada, doborând santinelele şi înlăturând palisadele pentru a deschide drum asaltului principal. Când ai noştri şi-au dat seama ce se întâmpla, călăreţii lor năvăleau deja peste malurile canalului şi galopau prin tabără cu săbii şi torţe în mâini. Eu dormeam în tabăra de la apus, între râuri. Când am auzit zarva bătăliei şi am văzut corturile în flăcări, Lordul Brax ne-a dus spre plute şi am încercat să traversăm, însă curenţii ne-au împins în aval, iar oamenii lui Tully au început să arunce cu bolovani spre noi, folosind catapultele de pe metereze. Am văzut una dintre plute spulberată în bucăţi şi alte trei răsturnate, oamenii au fost duşi de râu şi s-au înecat... iar cei care au reuşit să treacă i-au găsit pe soldaţii lui Stark aşteptându-i pe maluri.

Ser Flement Brax purta o tunică argintie cu purpuriu, având expresia cuiva care nu putea pricepe ce auzise.

– Tatăl meu, lordul...

– Îmi pare rău, lordul meu, spuse mesagerul. Lordul Brax era îmbrăcat în cămaşă de zale şi platoşă când pluta lui s-a răsturnat. A fost un om foarte curajos.

A fost un smintit, se gândi Tyrion, clătinându-şi cupa şi holbându-se în jos spre profunzimile vinului. Traversarea unui râu, noaptea, pe o plută rudimentara, îmbrăcat în armură, cu duşmanul aşteptând pe malul celălalt – dacă asta însemna să fii curajos, el ar prefera laşitatea. Se întrebă dacă Lordul Brax se simţise deosebit de curajos când

greutatea oțelului îl trăsese în jos, în apa neagră.

– Tabăra dintre râuri a fost şi ea copleşită, spunea mesagerul. În vreme ce noi încercam să traversăm, mai mulți dintre oamenii lui Stark s-au năpustit dinspre apus, două coloane de cavalerişti în zale. Am văzut uriaşul în lanțuri al Lordului Umber şi vulturul lui Mallister, însă îi conducea băiatul, cu un lup monstruos alergând lângă el. Nu am fost acolo ca să văd, însă se spune că fiara a ucis patru oameni şi a sfâşiat zeci de cai. Sulițaşii noştri au format un zid de apărare şi au respins primul lor atac, dar când Tully i-a văzut copleşiți, au deschis porțile de la Riverrun şi Tytos Blackwood a condus un raid peste podul mobil şi i-a luat din spate.

– Zeii să ne apere, glăsui Lordul Lefford.

– Marele Jon Umber a dat foc turnurilor de asalt pe care le construiam, iar Lordul Blackwood l-a găsit pe Ser Edmure Tully înlănțuit printre alți captivi şi i-a luat cu el. Tabăra noastră din sud era sub comanda lui Ser Forley Prester. El s-a retras în ordine când a văzut ta restul taberelor erau pierdute, plecând cu două mii de sulițaşi şi mulți arcaşi, însă mercenarul Tyroshi, în fruntea călăreților săi liberi, i-a lovit steagurile şi s-a dat de partea duşmanului.

– Fie blestemat!

Unchiul său, Kevan, părea mai mult furios decât surprins.

– L-am avertizat pe Jaime să nu aibă încredere în el. Un om care luptă pentru bani este credincios doar pungii sale.

Lordul Tywin îşi lipi degetele sub bărbie. Numai ochii i se mişcau în timp ce asculta. Favoriții său țepoşi, aurii, încadrau un chip atât de imobil, încât părea o mască, însă Tyrion putea zări broboanele mici de sudoare acoperindu-i capul ras.

– Cum s-a putut întâmpla asta? se văicări din nou Ser Harys Swyft. Ser Jaime capturat, asediul zădărnicit... asta-i o *catastrofă!*

Ser Addam Marbrand spuse:

– Sunt sigur că toți îți suntem recunoscători pentru că ne atragi atenția asupra unui lucru atât de evident, Ser Harys. Problema este ce vom face acum.

– Ce mai *putem* face? Oastea lui Jaime a fost măcelărită, capturată sau pusă pe fugă, iar Stark şi Tully au ocupat căile noastre de aprovizionare. Suntem izolați dinspre apus!

Pot mărşălui spre Casterly Rock dacă vor, şi cum i-am putea opri? Lorzii mei, suntem înfrânți. Trebuie să cerem pace.

– Pace? Tyrion îşi agită gânditor vinul, luă o înghițitură zdravănă şi-şi azvârli la podea cupa goliită, unde se spulberă în mii de bucăți. Iată pacea ta, Ser Harys. Scumpul meu nepot a încălcat-o definitiv când s-a hotărât să orneze Fortăreața Roşie cu capul Lordului Eddard. V-ar fi mult mai uşor să vă bețivi nul din cupa mea spartă decât să-l convingeți pe Robb Stark să facă pace acum. *El învinge...* Sau n-ați băgat încă de seamă?

– Două bătălii nu înseamnă un război, insistă Ser Addam. Suntem departe de a fi pierduți. Ar trebui să mă bucur de ocazia de a-mi încerca oțelul pe băiețandrul acela Stark.

– Poate că ar fi de acord cu un armistițiu şi să facem schimb de prizonieri, încercă Lordul Lefford;

– Chiar dacă acceptă să ne dea trei pentru unul, tot nu reuşim să facem față, comentă Tyrion sarcastic. Şi ce le oferim pentru fratele meu? Capul putrezind al Lordului Eddard?

– Am auzit că Regina Cersei le ține pe fiicele Mâinii, zise Lefford plin de speranță. Dacă băiatul îşi primeşte surorile...

Ser Addam pufni dispreţuitor.

– Ar trebui să fie un prostănac ca să-l schimbe pe Jaime Lannister pentru viața a două fete.

– Atunci trebuie să-l răscumpărăm pe Ser Jaime indiferent cu ce costuri, făcu Lordul Lefford,

Tyrion îşi dădu ochii peste cap.

– Dacă familia Stark are nevoie de aur, ar putea topi armura lui Jaime.

– Iar dacă cerem un armistițiu, vor crede că suntem slabi, argumentă Ser Addam. Ar trebui să ne năpustim imediat asupra lor.

– Cu siguranță că amicii noştri de la curte ar putea fi convinşi să ne ofere trupe proaspete, zise Ser Harys. Iar cineva s-ar putea întoarce la Casterly Rock pentru a aduna o nouă armată.

Lordul Tywin Lannister se ridică în picioare.

– *Îl au pe fiul meu,* rosti el încă o dată, cu un glas care străbătu murmurul din jur, precum o sabie în seu. Plecați! Toți.

Spirit obedient, ca întotdeauna, Tyrion se ridică pentru a

pleca odată cu ceilalți, însă tatăl său îl țintui cu privirea.

– Nu şi tu, Tyrion. Rămâi. Şi tu la fel, Kevan. Ceilalți, afară!

Tyrion se aşeză la loc pe bancă, rămas fără grai. Ser Kevan traversă încăperea spre butoaiele cu vin.

– Unchiule, spuse Tyrion, dacă eşti atât de bun...

– Poftim.

Tatăl său îi oferi cupa sa, cu vinul neatins. Acum Tyrion era cu adevărat *uluit.* Bău. Lordul Tywin se aşeză.

– Ai avut dreptate cu Stark. Dacă mai trăia, l-am fi putut folosi pe Lordul Eddard ca să cădem la pace cu Winterfell şi Riverrun, o pace care ne-ar fi oferit timpul necesar să ne ocupăm de frații lui Robert. Însă mort... Palma i se strânse pumn. Nebunie! Nebunie cumplită.

– Joff nu-i decât un băiețandru, sublinie Tyrion. La vârsta lui, şi eu am făcut câteva prostii.

Tatăl său îi aruncă o privire tăioasă.

– Presupun că ar trebui să fim mulțumiți că încă nu s-a însurat cu o târfă.

Tyrion sorbi din vin, întrebându-se cum ar arau Lordul Tywin dacă i-ar azvârli în față cupa cu vin.

– Situația noastră e mai rea decât ştii tu, continui tatăl său. Se pare că avem un nou rege.

Ser Kevan arăta ca lovit cu leuca-n cap.

– Unul nou? *Cine?* Ce i-au făcut lui Joffrey?

Pe buzele subțiri ale Lordului Tywin apăru o strâmbătură firavă de dezgust.

– Nimic... Încă. Nepotul meu sade pe Tronul de Fier, însă eunucul a auzit şoapte dinspre sud. Renly Baratheon s-a căsătorit cu Margaery Tyrell la Highgarden, cu două săptămâni în urmă, iar acum cere coroana. Tatăl şi fratele miresei au căzut într-un genunchi înaintea lui şi i-au jurat că-şi pun spadele la dispoziția lui.

– Acestea sunt evenimente grave. Când Ser Kevan se încrunta, cutele frunții i se adânceau ca nişte canioane.

– Fiica mea ne porunceşte să venim imediat la Debarcaderul Regelui, să apărăm Fortăreața Roşie împotriva Regelui Renly şi a Cavalerului Florilor. Gura i se strânse. Ne *porunceşte,* îți dai seama. În numele regelui şi al consiliului.

– Cum a primit veştile Regele Joffrey? întrebă Tyrion cu o anume nedumerire amuzată.

– Cersei nu crede că este potrivit să-i spună acum, zise Lordul Tywin. Se teme ca nu cumva să insiste să plece chiar el în marş asupra lui Renly.

– Cu ce armată? întrebă Tyrion. Sper că nu ai de gând să i-o oferi pe *aceasta.*

– Vorbeşte de preluarea Gărzii Oraşului, spuse lordul Tywin.

– Dacă ia Garda, va lăsa cetatea fără apărare, observă Ser Kevan. Iar cum Lordul Stannis se află la Piatra Dragonului...

– Da. Lordul Tywin privi în jos, spre fiul său. Mă gândisem că tu eşti singurul măscărici, însă se pare că m-am înşelat.

– Vai, tată, făcu Tyrion, dar asta sună aproape ca o laudă. Se aplecă brusc înainte. Ce-i cu Stannis? El este cel mai vârstnic, nu Renly. Cum judecă el pretențiile fratelui său?

Tatăl său se încruntă. „

– De la bun început am simțit că Stannis reprezintă un pericol mult mai mare decât toți ceilalți la un loc. Totuşi, el nu face nimic. Oh, Varys aude tot felul de şuşoteli. Stannis construieşte corăbii, Stannis angajează mercenari, Stannis aduce un legător de umbre de la Asshai. Ce înseamnă asta? E ceva adevărat în toate astea? Înălță iritat din umeri. Kevan, adu-ne harta.

Ser Kevan făcu aşa cum i se ceruse. Lordul Tywin desfăşură pielea, netezind-o.

– Jaime ne-a lăsat într-o situație proastă. Roose Bolton şi rămăşițele armatei sale se află la nord de noi. Duşmanii noştri dețin Gemenii şi Moat Cailin. Robb Stark aşteaptă la apus, aşa că nu ne putem retrage spre Lannisport şi Rock decât dacă ne decidem să dăm bătălia. Jaime s-a dus, iar armata sa a încetat să mai existe, din toate punctele de vedere. Thoros din Myr şi Beric Dondarrion continuă să ne hărțuiască. La est, îi avem pe Arryni, pe Stannis Baratheon, care şade la Piatra Dragonului, iar în sud, Highgarden şi Capătul Furtunii îşi cheamă steagurile. Tyrion zâmbi parşiv.

– Bucură-te, tată. Cel puțin, Rhaegar Targaryen e tot mort.

– Eu sperasem că ai putea să ne oferi mai mult decât glume, Tyrion, zise Lordul Tywin Lannister.

Ser Kevan se încruntă deasupra hărții, încrețindu-şi fruntea.

– Robb Stark îi are de partea lui pe Edmure Tully şi lorzii

de la Trident. Forța lor combinată ar putea s-o depăşească pe a noastră. Iar cu Roose Bolton în spatele nostru... Tywin, dacă mai rămânem aici, mă tem că s-ar putea să fim prinşi între trei armate.

– Nu am nici o intenție de a rămâne aici. Trebuie să ne încheiem socotelile cu tânărul Lord Stark înainte ca Renly Baratheon să plece în marş de la Highgarden. Bolton nu mă preocupă. Este un bărbat prudent şi l-am făcut să fie şi mai prudent pe Furca Verde. Nu se va grăbi să ne urmărească. Aşadar... mâine vom pleca spre Harrenhal. Kevan, vreau ca cercetaşii lui Ser Addam să ne acopere deplasarea. Dă-i câți oameni are nevoie şi să-i trimită în grupuri de câte patru. Nu mai vreau dispariții.

– După cum spuneți, lordul meu... dar de ce Harrenhal? Este un loc mohorât, cu piază rea. Unii spun că este blestemat.

– N-au decât, replică Lordul Tywin. Slobozeşte-l pe Ser Gregor şi trimite-l înaintea noastră cu bandiții lui. Mai trimite-l pe Vargo Hoat şi călăreții lui liberi şi pe Ser Amory Lorch. Fiecare cu câte trei sute de oameni. Spune-le că vreau să văd pământurile riverane pârjolite, de la Ochiul Zeilor şi până la Furca Roşie.

– Vor da foc, lordul meu, spuse Ser Kevan ridicându-se. Voi da poruncile.

Făcu o plecăciune şi se îndreptă spre uşă. Când rămaseră singuri, Lordul Tywin se uită spre Tyrion.

– Sălbaticii tăi ar putea da şi ei iama puțin. Spune-le că se pot duce cu Vargo Hoat şi să jefuiască tot ce vor, bunuri, vite, femei, pot să ia ce le place şi să ardă restul.

– Să-i spui lui Shagga şi Timett cum să jefuiască ar fi ca şi cum i-ai cere unui cocoş cum să cânte, comentă Tyrion, dar aş prefera să-i țin cu mine.

Indiferent cât de necizelați şi indisciplinați ar fi fost, sălbaticii erau ai *lui* şi se încredea în ei mai mult decât în oricare dintre oamenii tatălui său. Nu avea de gând să renunțe la ei.

– Atunci, mai bine ai învăța să-i controlezi. Nu am de gând să las să fie jefuit oraşul.

– Oraşul? Tyrion era nedumerit. Despre ce oraş este vorba?

– Debarcaderul Regelui. Te trimit la curte.

Era ultimul lucru la care s-ar fi putut gândi Tyrion Lannister. Se întinse după vin şi se gândi o clipă, sorbind din el.

– Şi ce ar trebui să fac acolo?

– Să domneşti, îi răspunse scurt tatăl său. Tyrion se scutură de râs.

– S-ar putea ca draga mea soră să aibă şi ea ceva de zis despre asta!

– Las-o să spună ce vrea. Fiul ei are nevoie de o mână fermă asupra lui, înainte să apuce să ne distrugă pe toţi. Îi învinuiesc pe filfizonii ăia din consiliu, pe prietenul nostru, Petyr, pe venerabilul Mare Maester şi pe minunăţia aceea fără de mădular, Lordul Varys. Ce fel de sfaturi îi dau ei lui Joffrey, când el sare dintr-o sminteală într-alta? Cui i-a venit ideea de a-l unge lord pe Janos Slynt? Tatăl ăstuia era măcelar şi i-au dat Harrenhal. *Harrenhal,* care a fost cetatea regilor! Dar nici nu va pune vreodată piciorul acolo, dacă mai am eu vreun cuvânt de spus. Mi s-a zis că şi-a luat drept blazon o suliţă însângerată. Eu aş fi ales un satâr însângerat.

Tatăl său nu ridicase vocea, însă Tyrion putea citi furia în ochii săi aurii.

– Şi ce sens a avut alungarea lui Selmy? Da, era bătrân, însă numele lui Barristan cel Aprig încă mai are o însemnătate în acest ţinut. Şi-a pus onoarea în joc pentru toţi cei pe care i-a servit. Poate spune cineva acelaşi lucru despre Câine? Câinelui tău îi arunci oase pe sub masă, dar nu-l aşezi alături de tine pe banca de sus. Îşi aţinti un deget spre faţa lui Tyrion. Dacă Cersei nu-l stăpâneşte pe băiat, tu o s-o faci. Iar dacă aceşti consilieri ne trag pe sfoară...

Tyrion ştia.

– Ţepuşele, oftă el. Capete. Metereze.

– Observ că ai învăţat lecţiile de la mine.

– Mai mult decât îţi închipui, tată, răspunse Tyrion încet. Îşi termină vinul şi lăsă cupa, gânditor. O parte din el era mai încântată decât ar fi vrut să recunoască. O alta îşi amintea de lupta de pe râu şi se întreba dacă nu cumva era trimis din nou să păzească flancul stâng. De ce eu? întrebă el, înclinând capul într-o parte. De ce nu unchiul meu? De ce nu Ser Addam sau Ser Flement ori Lordul Serrett? De ce nu altcineva... mai *înalt* decât mine?

Lordul Tywin se ridică brusc.

– Tu eşti fiul meu.

Atunci îşi dădu seama. *Ai renunțat la el pentru că-l crezi pierdut,* se gândi el. *Ticălosule, îți închipui că Jaime e ca şi mort, aşa că eu sunt tot ce ți-a mai rămas.* Tyrion ar fi vrut să-l pălmuiască, să-l scuipe între ochi, să-şi tragă pumnalul şi să-i scoată inima din piept ca să vadă dacă era din aur masiv, cum se vorbea prin târg. Totuşi, rămase locului, tăcut şi neclintit.

Țăndările cupei sparte scrâşniră sub călcâiele tatălui său pe când Lordul Tywin traversă încăperea.

– Încă ceva, rosti el de la uşă. Nu-ți duci târfa cu tine la curte.

Tyrion rămase singur în sala de mese multă vreme după ce tatăl său plecă. În cele din urmă, urcă treptele spre încăperea comodă de sub clopotniță. Tavanul era jos, dar asta nu era o problemă pentru un pitic. De la fereastră putea vedea spânzurătoarea pe care o ridicase în curte tatăl său. Trupul hangiței se răsucea încet în frânghie, ori de câte ori bătea vântul nopții. Carnea i se subțiase şi se zdrențuise, la fel ca speranțele Lannisterilor.

Shae murmură adormită şi se întoarse spre el când se aşeză pe marginea patului. El îşi strecură mâna sub pătură şi-i cuprinse sânul moale, iar ea deschise ochii.

– Stăpâne, zise ea cu un zâmbet leneş.

Când îi simți sfârcul întărindu-se, Tyrion o sărută.

– Am de gând să te duc cu mine la Debarcaderul Regelui, dulceață, şopti el.

JON

Iapa necheză uşor când Jon Snow strânse cureaua şeii.

– Încet, dulceață, spuse el cu o voce blândă, liniştind-o cu o mângâiere. Prin grajd şuiera vântul, ca o respirație rece suflată în față, însă Jon nu-i dădu atenție, îşi legă de şa pledul făcut sul, cu degetele rănite, țepene şi neîndemânatice. Nălucă, chemă el încet. La mine.

Iar lupul veni, cu ochii precum jarul.

– Jon, te rog! Nu trebuie să faci asta.

Încalecă, ținând frâul în mâini, şi-şi întoarse calul ca să înfrunte noaptea. Samwell Tarly stătea în pragul grajdului, iar luna plină se ițea de după umărul său. Arunca o umbră ca de uriaş, imensă şi neagră.

– Dă-te la o parte din calea mea, Sam.

– Jon, nu *poți,* zise Sam. N-am să te las.

– N-aş vrea să te lovesc, îi răspunse Jon. Dă-te la o parte, altfel trec peste tine.

– N-ai s-o faci. Trebuie să mă asculți. Te rog... Jon îşi înfipse călcâiele în burta calului şi iapa țâşni spre ieşire. Pentru o clipă, Sam rămase locului, cu fața rotundă şi palidă precum luna din spatele lui, iar gura i se căscă într-un „O” de surpriză. În ultima clipă, când aproape că ajunsese deasupra lui, sări într-o parte, aşa cum Jon ştiuse că va face, se împiedică şi căzu. Iapa sări peste el, dispărând în noapte.

Jon îşi ridică gluga mantiei şi lăsă calul să galopeze în voie. Castelul Negru era tăcut şi netulburat când ieşi, cu Nălucă gonind lângă el. Oamenii priveau de pe Zidul din urma lui, ştia asta, însă ochii lor cătau spre nord, nu spre sud. Nimeni nu-l putea vedea plecând, nimeni în afară de Sam Tarly, care se chinuia să se ridice în picioare în praful vechiului grajd. Spera că nu se lovise în cădere. Era atât de greu şi de nesigur încât şi-ar fi putut rupe vreo încheietură sau glezna în încercarea de a se da la o parte.

– L-am prevenit, rosti Jon cu glas tare. Nu era, oricum, treaba lui. Îşi flexă mâna arsă în timp ce călărea, strângând şi deschizând degetele pline de cicatrici. Încă-l mai dureau, dar îi era mai bine fără bandaje.

Lumina lunii arginta dealurile pe când urma panglica întortocheată a drumului regelui. Trebuia să ajungă cât de

departe putea de Zid, înainte ca ei să-şi dea seama că plecase. Mâine va părăsi drumul şi va goni pe terenul deschis, peste câmp şi tufe şi pârâu, pentru a i se pierde urma, însă pentru moment viteza era mai importantă decât păcălirea urmăritorilor. Nu era sigur că n-ar fi putut ghici unde intenționa să ajungă.

Bătrânul Urs era obişnuit să se trezească la prima geană de lumină, aşa că Jon avea răgaz până în zori să pună cât mai multe leghe între el şi Zid... *dacă* Sam Tarly nu-l dădea în vileag. Băiatul gras era supus şi uşor de speriat, însă îl iubea pe Jon ca pe un frate. Dacă era interogat, le va spune, fără nici o îndoială, adevărul, însă Jon nu-şi putea imagina că va înfrunta gărzile din fața Turnului Regelui pentru a-l trezi pe Mormont.

Când Jon nu se va mai arăta pentru a-i aduce Bătrânului Urs micul dejun de la bucătărie, îl vor căuta în chilia lui şi vor găsi Gheara Lungă pe pat. Îi fusese greu s-o lase în urmă, însă nu-şi pierduse onoarea într-atât de mult încât s-o ia cu el. Nici chiar Jorah Mormont nu făcuse asta, când fugise acoperindu-se de ruşine. Fără nici o îndoială, Lordul Mormont va găsi pe altcineva mai demn pentru sabia asta. Jon se simțea rău când se gândea la bătrân. Ştia că dezertarea sa ar putea fi sarea presărată pe o rană încă deschisă prin ruşinea lăsată de fiul său. Aceasta părea o cale nefericită de ă-i răsplăti încrederea, dar nu putea schimba nimic. Indiferent ce ar fi făcut, Jon se simțea ca şi cum ar fi trădat pe cineva.

Chiar şi acum, nu ştia dacă făcea lucrul cel mai onorabil. Pentru cei din sud era mai lesne. Ei aveau septonii cu care să discute, pe cineva care să le vorbească de voia zeilor şi să-i ajute de deosebească binele de rău. Însă neamul Stark slujea vechilor zei, zeii fără nume, şi daca auzeau, copacii inimii nu vorbeau.

Când luminile Castelului Negru dispărură din urma sa, Jon încetini goana, mergând la trap. Avea în față o călătorie lungă şi un singur cal care să-l ducă până la destinație. De-a lungul drumului spre sud erau avanposturi şi sate unde ar putea să schimbe iapa pentru un alt cal, dacă i-ar fi trebuit unul, dar nu şi dacă era rănită sau istovită.

Foarte curând va avea nevoie de alte haine; mai mult ca sigur că va fi nevoit să le fure. Era înveşmântat în negru din

cap până-n picioare: cizme înalte de călărie, pantaloni din pânză aspră şi tunică, vestă de piele fără mâneci şi o mantie grea din lână. Sabia şi pumnalul erau învelite în moleschin negru, iar zalele şi coiful din desagii de la şa erau negre. Oricare dintre ele ar fi putut însemna moartea, dacă era să fie capturat. Un străin în negru era privit cu o suspiciune duşmănoasă în toate satele şi avanposturile de la nord de Gât, iar oamenii îl vor căuta în curând. Odată ce corbul Maesterului Aemon îşi va lua zborul, Jon ştia că nu va mai găsi nici un refugiu sigur. Nici măcar la Winterfell. Bran poate că l-ar fi lăsat să intre, însă Maester Luwin avea alte idei. Ar fi putut zăvorî porțile în fața lui. Era mai bine nici să nu dea pe acolo.

Totuşi, vedea foarte clar castelul cu ochii minții, de parcă fusese acolo până mai ieri: zidurile înalte din granit, Marea Sală cu mirosuri de fum, de câine şi de carne friptă, sera tatălui său, camera din turn, unde dormise el. O parte din el nu ar mai fi vrut altceva decât să-l audă pe Bran râzând din nou, să guste una din plăcintele cu carne ale lui Gage sau să o asculte pe Bătrâna Nan spunându-i poveşti despre copiii pădurii şi despre Florian Smintitul.

Dar nu plecase de la Zid pentru asta; plecase pentru că, la urma urmei, era fiul tatălui său şi fratele lui Robb. Dăruirea unei săbii, chiar a uneia atât de grozave ca Gheara Lungă, nu-l făcea un Mormont. Nu era nici Aemon Targaryen. De trei ori alesese bătrânul şi de fiecare dată preferase onoarea, dar el nu era Aemon. Nici chiar acum, Jon nu se putea hotărî dacă Maester rămăsese pentru că era slab şi fricos, ori pentru că era puternic şi hotărât. Totuşi, înțelesese ce voia să spună bătrânul, despre durerea de a alege; îl înțelegea mult prea bine.

Tyrion Lannister pretinsese că majoritatea bărbaților mai degrabă refuzau să recunoască un adevăr dur decât să-l înfrunte, însă Jon era sătul de refuzuri. Era cel care era: Jon Snow, bastard şi încălcător de jurământ, fără mamă, fără prieteni şi blestemat. Pentru restul vieții sale, indiferent cât va fi ea de lungă, era condamnat să fie un renegat, omul tăcut rămas între umbre, care nu îndrăzneşte să-şi spună numele adevărat. Oriunde ar fi mers prin cele Şapte Regate, trebuia să trăiască în minciună, să lase mâna oricărui bărbat să se ridice împotriva lui. Dar nu mai conta, atât timp

cât ar fi putut să-şi ia locul lângă fratele său şi să-l ajute să-şi răzbune tatăl.

Şi-l amintea pe Robb aşa cum îl văzuse ultima oară stând în curte, cu zăpada topindu-se pe părul său roşcat. Jon va trebui să se strecoare în secret până la el, deghizat, încercă să-şi imagineze expresia de pe fața lui Robb când i se va arăta. Fratele său va scutura din cap şi va zâmbi spunând... spunând...

Nu putea vedea zâmbetul. Oricât de mult ar fi încercat, nu-l putea vedea. Se pomeni gândindu-se la dezertorul pe care-l decapitase tatăl său, în ziua în care găsiseră lupii străvechi.

– Tu ai rostit cuvintele, îi spusese Lordul Eddard. Ai depus un jurământ înaintea fraților tăi, în fața vechilor zei şi a celor noi. Desmond şi Tom cel Gras îl trăseseră pe om până la butuc. Ochii lui Bran fuseseră larg deschişi, mari cât nişte farfurii, iar Jon trebuise să-i spună să-şi strunească poneiul. Îşi aminti de expresia de pe fața tatălui său când Theon Greyjoy ridicase Gheața, şuvoiul de sânge, felul în care Theon lovise capul când i se rostogolise la picioare.

Se întrebă ce ar fi făcut Lordul Eddard dacă dezertorul ar fi fost chiar fratele său, Benjen, în locul străinului zdrențăros. Ar fi fost altfel? Mai mult ca sigur, în mod *sigur...* Iar Robb îl va primi bine, cu siguranță. *Trebuia,* altfel...

Nici nu merita să se mai gândească la asta. Durerea îl săgeta adânc, în degete, când strânse frâul. Jon îşi înfipse călcâiele în cal şi trecu la galop, gonind în jos pe drumul regelui, de parcă ar fi vrut să-şi depăşească îndoielile. Nu-i era teamă de moarte, însă nu ar fi vrut şă moară aşa, legat burduf, cărat în spate şi decapitat ca un bandit oarecare. Dacă trebuia să piară, să fie cu sabia în mână, luptând cu ucigaşii tatălui său. Nu era cu adevărat un Stark, nici nu fusese vreodată... Însă putea muri ca unul. N-aveau decât să spună că Eddard Stark zămislise patru fii în loc de trei.

Nălucă ținu pasul cu el pentru aproape o jumătate de leghe, iar limba-i roşie îi atârna din bot. Omul şi calul îşi plecară capul când el ceru iepei mai multă viteză. Lupul încetini, se opri, privi cu ochii lui strălucind roşiatici în lumina lunii. Dispăru în urma sa, însă Jon ştia că-i va urma, în ritmul său.

Lumini răzlețe licăreau printre copaci în fața sa, pe

ambele părți ale drumului: Oraşul Cârtiței. Un câine latră pe când trecu pe drum şi auzi un țipăt răguşit de catâr ieşind dintr-un grajd, dar altfel satul rămase tăcut. Din loc în loc, prin ferestrele zăvorâte se vedea strălucirea focului din vatră, dar numai atât.

Oraşul Cârtiței era mai întins decât părea, însă trei sferturi din el era sub pământ, în pivnițele adânci şi călduroase, legate între ele printr-un labirint de pasaje. Chiar şi lupanarul era acolo, nimic nu se vedea la suprafață, ci doar o colibă din lemn, nu mai mare decât o latrină, cu un felinar roşu atârnat la intrare. Pe Zid, îi auzise pe unii vorbind despre târfe ca despre nişte „comori ascunse”. Se întrebă dacă vreunul dintre frații în negru era acolo jos, în noaptea asta. Şi asta era o încălcare a jurământului, dar nimănui nu părea să-i pese.

Numai după ce lăsase bine de tot satul în urmă îşi permise Jon să încetinească. Atât el, cât şi iapa erau uzi de transpirație. Descăleca tremurând, mâna arsă îl durea. Sub copaci rămăsese o porțiune de zăpadă care se topea, strălucind sub lumina lunii, iar apa şiroia pentru a forma băltoace scăzute. Jon se ghemui şi-şi împreună palmele, adunând apa între degete. Lichidul era rece ca gheața. Bău şi se stropi puțin pe față, până când obrajii îi amorțiră. Degetele-l dureau mai tare decât în ultimele zile şi acum îl durea şi capul. *Fac ceea ce trebuie,* îşi spuse, *dar de ce mă simt atât de rău?*

Calul făcuse spume la bot, aşa că Jon o luă înainte mergând pe jos o vreme. Drumul abia dacă era suficient de lat ca să treacă doi călăreți unul lângă altul, fiind străbătut de şiroaie de apă şi pietre. Graba fusese o prostie, o invitație la ruperea gâtului. Jon se întrebă ce-l apucase. Era, oare, atât de grăbit să moară?

Dincolo de copaci urletul îndepărtat al unui animal înspăimântat îl făcu să ridice capul. Iapa fornăi nervoasă. Găsise, cumva, lupul său vreo pradă? îşi făcu palmele căuş în jurul gurii.

– *Nălucă!* strigă. Nălucă, la mine. Singurul răspuns fu un fâlfâit de aripi în urma lui, când o bufniță îşi luă zborul.

Încruntat, Jon îşi continuă drumul. Trase iapa după el timp de jumătate de oră, până când animalul nu mai transpiră. Nălucă nu apăruse. Jon ar fi vrut să încalece şi

să-şi continue drumul, dar acum îl îngrijora lipsa lupului.

– *Nălucă!* strigă el încă o dată. Unde eşti? La mine! *Nălucă!*

Nu era nimic în aceste păduri care ar fi putut deranja un lup străvechi, nici chiar pe unul tânăr, doar dacă... Nu, Nălucă era prea isteț ca să atace un urs, iar dacă era vreo haită de lupi prin apropiere, Jon i-ar fi auzit urlând.

Ar trebui să mănânce ceva, se decise el. Mâncarea îi va potoli stomacul şi Nălucă ar avea o şansă să-i ajungă din urmă. Încă nu era nici un pericol; Castelul Negru era adormit. În desagii de la şa găsi un pesmet, o bucată de brânză şi un măr mic şi zbârcit. Avea şi carne sărată de vită şi o bucată de şuncă, pe care le furase de la bucătărie, însă prefera să păstreze carnea pentru a doua zi. După ce o termina, trebuia să vâneze ceva, iar asta i-ar fi încetinit înaintarea.

Jon se aşeză sub coroana copacilor şi începu să-şi mănânce pesmetul şi brânza în timp ce privirea-i cutreiera de-a lungul drumului regelui. Păstră mărul pentru la urmă. Se mai înmuiase, însă miezul era încă acrişor şi suculent. Aproape că-l terminase când auzi zgomotele: cai venind dinspre nord. Repede, sări şi alergă la iapa lui. Ar putea oare să scape de ei? Nu, erau prea aproape şi, cu siguranță, l-ar fi auzit, iar dacă erau cei de la Castelul Negru... ■

Duse iapa în afara drumului, în spatele unui şir des de brazi verzi-cenuşii.

– Linişte acum, spuse el cu glas şoptit, lăsându-se jos pentru a se uita printre crengi.

Dacă zeii erau îndurători, călăreții vor trece mai departe. Se părea că erau țărani aflați în drum spre pământurile lor, deşi nu putea şti ce făceau aici, în miez de noapte...

Ascultă cum tropăitul copitelor se auzea din ce în ce mai tare pe când grupul se apropia tot mai mult pe drumul regelui. După cum răsuna, erau cinci sau şase, cel puțin. Glasurile lor răzbăteau printre copaci.

– ...sigur a venit pe aici?

– *Nu putem* fi siguri.

– Ar fi putut s-o ia spre răsărit, din câte ştiu eu. Sau a părăsit drumul ca s-o apuce prin păduri. Eu asta as face.

– În beznă? Prostule! Dacă nu cazi de pe cal şi-ți rupi gâtul, te rătăceşti şi sfârşeşti prin a te întoarce la Zid, acolo de unde răsare soarele.

– Eu nu m-aş rătăci. Grenn părea scos din sărite. Eu m-aş îndrepta spre sud, poţi şti pe unde s-o iei orientându-te după stele.

– Şi dacă cerul este acoperit? întrebă Pyp.

– Atunci n-aş pleca. Interveni o altă voce:

– Ştiţi unde m-aş fi dus dacă eram în locul lui? M-aş fi dus în Oraşul Cârtiţei, săpând după comorile îngropate.

Râsul ascuţit al Broscoiului bubui printre copaci. Iapa lui Jon pufni.

– Tăceţi toţi, zise Halder. Cred că am auzit ceva.

– Unde? Eu n-am auzit nimic. Caii se opriseră.

– *TH* nu te-ai putea auzi nici pe tine slobozind un vânt.

– Ba da, insistă Grenn.

– *Gura!*

Tăcură cu toţii, ascultând. Jon îşi ţinea respiraţia. *Sam,* se gândi. Nu se dusese la Bătrânul Urs, dar nici la culcare, îi trezise pe ceilalţi băieţi. Blestemaţi fie cu toţii! Să vină zorii şi, dacă nu sunt în paturile lor atunci, vor fi declaraţi şi ei dezertori. Ce credeau că fac?

Liniştea grea părea că nu se mai termină. Din locul în care era ghemuit, putea vedea picioarele cailor printre crengile copacilor. În cele din urmă, Pyp glăsui: Ce ai auzit?

– Nu prea ştiu, recunoscu Halder. Un sunet, am crezut să s-ar fi putut să fie un cal, însă...

– Nu-i nimic aici.

Din colţul privirilor, Jon zări ceva albicios mergând printre copaci. Frunzele foşniră, iar Nălucă ţâşni dintre umbre atât de brusc, încât iapa lui Jon începu să necheze.

– *Acolo!* strigă Halder.

– Şi eu am auzit!

– Trădătorule, îi spuse Jon lupului străvechi în timp ce se arunca în şa.

Întoarse capul iepei pentru a o face să o ia printre copaci, însă îl văzură înainte să apuce să străbată zece paşi.

– *Jon!* strigă Pyp în urma lui.

– Descăleca, zise Grenn. Nu poţi să ne întreci pe toţi. Jon se întoarse să-i înfrunte, trăgându-şi sabia.

– Întoarceţi-vă înapoi, n-aş vrea să vă rănesc, dar o fac dacă n-am încotro.

– Unu contra şapte? Halder dădu un semnal. Băieţii se risipiră, înconjurându-l.

– Ce vreți de la la mine?

– Vrem să te ducem înapoi, unde-ți este locul, spuse Pyp.

– Locul meu este lângă fratele meu.

– *Noi* suntem frații tăi acum, rosti Grenn.

– Îți vor tăia capul dacă pun mâna pe tine, ştii asta, interveni Broscoiul scoțând un hohot nervos. E aşa o prostie, este ceva ce ar face numai un bizon!

– Eu n-aş face-o, comentă Grenn. Nu-mi încalc jurământul. Am roşit cuvintele şi pentru mine asta înseamnă totul.

– Şi pentru mine, le spuse Jon. Nu înțelegeți? Mi-au ucis *tatăl.* E război, fratele meu Robb luptă în domeniile riverane...

– Ştim, zise Pyp solemn. Sam ne-a spus tot.

– Ne pare rău de tatăl tău, făcu Grenn, dar nu contează. Odată ce ai rostit cuvintele, nu mai poți să pleci, indiferent de motive.

– Eu *trebuie* să plec, spuse Jon febril.

– Ai rostit cuvintele, îi aminti Pyp. *Acum începe rondul meu,* ai spus. *Nu se va sfârşi decât cu moartea mea.*

– *Voi trăi şi voi muri la post,* adăugă Grenn dând din cap.

– Nu trebuie să-mi spuneți cuvintele, le cunosc la fel de bine ca voi.

Se înfuriase acum. Oare de ce nu-l puteau lăsa să-şi vadă de drum? Nu făceau decât să complice lucrurile.

– *Eu sunt spada în întuneric,* intona Halder.

– *Păzitorul de pe metereze,* piui Broscoiul.

Jon îi blestemă pe toți. Nici nu-l luară în seamă. Pyp îşi trase calul mai aproape, recitând:

– *Eu sunt focul care alunga frigul, lumina care aduce zorii, cornul care-i trezeşte pe cei adormiți, scutul care apară tărâmul oamenilor.*

– Stați departe de mine, îi preveni Jon, agitându-şi sabia. Vorbesc serios, Pyp. Nici măcar nu purtau armuri, i-ar fi putut tăia în bucăți, dacă ar fi trebuit.

Matthar îi dăduse ocol venind din spate. Se alătură corului:

Îmi ofer viața şi onoarea pentru Rondul de Noapte. Jon îşi îmboldi iapa, făcând-o să se mişte în cerc. Băieții se adunaseră în jurul său, blocându-l din toate părțile.

– Î*n noaptea asta...* Halder se apropie din stânga.

– *„.şi în toate cele care vor veni,* termină Pyp. Se apleacă spre dârlogii lui Jon. Astea-s posibilităţile tale: ucide-ne sau vino înapoi cu noi.

Jon îşi ridică sabia... şi o coborî, neajutorat.

– Să fiţi blestemaţi, spuse el. Toţi.

– Trebuie să-ţi legăm mâinile, sau ne dai cuvântul tău că vii cu noi fără să ne faci necazuri? întrebă Halder.

– N-am să fug, dacă asta voiai să spui. Nălucă se arătă dintre copaci, iar Jon îi aruncă o privire. De mare ajutor mi-ai mai fost şi tu, zise el. Ochii roşii, profunzi, îl priveau ştiutori.

– Mai bine ne-am grăbi, făcu Pyp. Dacă nu suntem înapoi înainte de prima geană a zorilor, Bătrânul Urs ne va lua *tuturor* capul.

Despre drumul înapoi, Jon Snow nu-şi mai amintea mare lucru. Păruse mai scurt decât călătoria spre sud, poate şi pentru că mintea lui era în altă parte. Pyp stabilise ritmul, galopând, mergând la pas sau la trap, după care o rupea într-un alt galop. Oraşul Cârtiţei veni şi se duse, cu felinarul său roşu aşezat peste lupanar, deja stins. Reuşiră să se încadreze în timp. Mai era o oră până-n zori când Jon zări turnurile Castelului Negru înaintea lor, întunecate pe fondul imensităţii albe a Zidului. De data asta, nu i se mai păru că ajunsese acasă.

Îl puteau duce înapoi, îşi spuse el, însă nu-l mai puteau face să rămână. Războiul nu se va termina mâine, nici în ziua de după, iar prietenii lui nu-l puteau veghea zi şi noapte. Va aştepta momentul cel mai prielnic, îi va lăsa să creadă că era mulţumit să rămână acolo... iar apoi, când vigilenţa le va slăbi, va fugi din nou. Data viitoare va evita drumul regelui. Ar putea-o lua de-a lungul Zidului spre răsărit, poate până la mare, un drum mai lung, însă mai sigur. Sau chiar spre apus, spre munţi, apoi spre sud prin trecătorile înalte. Aceasta era metoda barbarilor, dificilă şi periculoasă, dar cel puţin nu-l va mai urmări nimeni. Se va duce la o sută de leghe depărtare de Winterfell sau de drumul regelui.

Samwell Tarly îi aştepta în vechile grajduri, lăţit la pământ peste o claie de fân, prea neliniştit ca să poată dormi. Se ridică şi-şi netezi hainele.

– Sunt... sunt bucuros că te-au găsit, Jon.

– Eu nu, spuse el descălecând.

Pyp sări de pe cal şi privi dezgustat geana de lumină de pe cer.

– Ajută-ne să culcăm caii, Sam, spuse băiatul prizărit. Avem o zi lungă în faţă şi nici nu ne putem gândi la somn, asta mulţumită Lordului Snow.

Când se crăpă de ziuă, Jon se duse la bucătărie, aşa cum făcea de fiecare dată. Hobb Trei-Degete nu spune nimic când îi întinse micul dejun al Bătrânului Urs. Pentru astăzi avea trei ouă fierte tare, cu pâine prăjită şi şuncă friptă, plus un castron de prune uscate. Jon duse mâncarea în Turnul Regelui. Îl găsi pe Mormont aşezat pe scaunul de lângă fereastră. Corbul i se plimba înainte şi-napoi pe umeri, croncănind: *Porumb, porumb, porumb.* Păsărea ţipă când intră Jon.

– Pune mâncarea pe masă, îi spuse Bătrânul Urs, privind în sus. Vreau nişte bere.

Jon deschise fereastra zăbrelită, luă butelca plină cu bere de pe marginea exterioară şi umplu un corn. Hobb îi dăduse o lămâie, încă rece, de pe Zid. Jon o zdrobi în pumn. Sucul se scurse printre degetele sale. Mormont turna suc de lămâie în berea sa în fiecare zi şi susţinea că de asta mai avea încă dinţi în gură.

– Fără îndoială, ţi-ai iubit tatăl, spuse bătrânul când Jon îi aduse cornul. Lucrurile pe care le iubim ne distrug de fiecare dată, băiete. Îţi aminteşti când ţi-am spus asta?

– Îmi amintesc.

Nu voia să vorbească despre moartea tatălui său, nici măcar cu Mormont.

– Ai grijă să nici nu uiţi asta. Adevărurile dure sunt cele care trebuie păstrate cel mai bine. Adu-mi farfuria.

Din nou şuncă? Nu-i nimic. Arăţi obosit. A fost călătoria ta sub lumina lunii atât de obositoare? Jon simţi cum i se usucă gâtul.

– Ştiţi?

– *Ştiţi,* repetă corbul de pe umărul lui Mormont. *Ştiţi* Bătrânul Urs pufni.

– Crezi că m-au ales Lord Comandant al Rondului de Noapte pentru că sunt prost ca bâta, Snow? Aemon mi-a spus că ai să pleci. Iar eu i-am spus că te vei întoarce, îmi cunosc oamenii… şi pe *băieţii* mei. Onoarea te-a mânat pe

drumul regelui şi tot ea te-a adus înapoi.

– Prietenii mei m-au adus înapoi, zise Jon.

– Am spus eu cumva că a fost onoarea *ta?* Mormont îşi inspecta farfuria.

– Mi-au omorât tatăl. V-aţi aşteptat să nu fac nimic?

– Ca s-o spunem pe a dreaptă, ne-am aşteptat să faci exact ce ai făcut. Mormont încercă pruna şi scuipă sâmburele. Am ordonat să fii pus sub supraveghere. Ai fost văzut plecând. Dacă fraţii tăi nu te-ar fi adus înapoi, ai fi fost recuperat oricum, şi nu de prieteni. Afară doar dacă nu cumva ai un cal cu aripi, ca un corb. Ai?

– Nu. Jon se simţea ca un nătărău.

– Ce păcat, am putea folosi un astfel de cal.

Jon se ridică în picioare. Îşi spuse că ar putea muri cum se cuvine; măcar asta să facă.

– Cunosc pedeapsa pentru dezertare, lordul meu. Nu mă tem de moarte.

– *Moarte!* ţipă corbul.

– Nici de viaţă, sper eu, spuse Mormont tăindu-şi şunca şi oferind o bucăţică păsării. Nu ai dezertat, nu încă. Eşti aici. Dacă i-am decapita pe toţi băieţii care se duc în Oraşul Cârtiţei noaptea, numai nălucile ar mai păzi Zidul. Totuşi, poate că ai de gând să fugi mâine din nou, sau poate peste două săptămâni. Nu-i aşa? Nu asta speri, băiete?

Jon rămase tăcut.

– Mă gândeam eu. Mormont înlătură coaja unuia dintre ouăle fierte. Tatăl tău e mort. Crezi că-l mai poţi readuce la viaţă?

– Nu, răspunse el mohorât.

– Bine, spuse Mormont. Am mai văzut noi morţi revenind la viaţă, tu şi cu mine, şi nu mi-as dori să mai văd asta încă o dată. Înfulecă oul din două înghiţituri şi-şi îndepărtă dintre dinţi aşchiile de coajă. Fratele tău este la luptă, cu toate armatele din nord în spatele lui. Oricare dintre lorzii lui stegari comandă mai mulţi oameni decât ai putea găsi vreodată în Rondul de Noapte. Cum îţi imaginezi că ar avea nevoie de ajutorul tău? Eşti un asemenea războinic grozav, sau ai vreun grumkin prin buzunare, care ţi-a vrăjit sabia?

Jon nu avea nici un răspuns. Corbul ciugulea un ou, spărgându-i coaja. Strecurându-şi ciocul prin gaura făcută, scoase fărâmituri de albuş şi gălbenuş. Bătrânul Urs oftă.

– Nu eşti singurul afectat de acest război. Că-mi place sau nu, sora mea mărşăluieşte în armata fratelui tău, ea şi fiicele ei îmbrăcate în zale de bărbați. Maege este o hoaşcă bătrână, încăpățânată şi țâfnoasă, foarte hotărâtă. Adevărul este că abia rezist să fiu prin apropierea femeii aceleia bicisnice, însă asta nu înseamnă că aş iubi-o mai puțin decât le iubeşti tu pe surorile tale vitrege, încruntându-se, Mormont înşfacă ultimul ou si-l strânse în pumn până-i zdrobi coaja. Sau poate că da. Chiar dacă o fi aşa, tot aş jeli-o dacă ar fi ucisă, deşi n-aş lăsa să se vadă nimic. Şi eu am rostit cuvintele, la fel ca tine. Locul meu este aici... Unde este al tău, băiete?

Eu nu am nici un loc, ar fi vrut Jori să spună, *sunt un bastard, nu am drepturi, nici nume, nici mamă, iar acum nici măcar tată.* Cuvintele pe care le rosti fură:

– Nu ştiu.

– Eu ştiu, spuse Lordul Comandant Mormont. Se stârneşte vântul rece, Snow. Dincolo de Zid se alungesc umbrele. Cotter Pyke scrie că turme imense de elani se îndreaptă spre sud şi spre răsărit, spre mare, iar mamuții fac la fel. Mai spune că unul dintre oamenii lui a descoperit urme de paşi uriaşe, strâmbe, la mai puțin de trei leghe distanță de Rondul de la Răsărit. Cercetaşii de la Turnul Umbrei au găsit sate întregi abandonate, iar Ser Denys spune că vede noaptea focuri pe munți, flăcări uriaşe care ard de la apus până-n zori. Quorin Halfhand a luat un prizonier în adâncimea Văii, iar omul jură că Mance Rayder şi-a masat toți oamenii într-un avanpost nou, secret, numai zeii ştiu pentru ce. Crezi că unchiul tău, Benjen, a fost singurul cercetaş pe care l-am pierdut în ultimul an?

– *Ben Jen,* croncăni corbul, ridicând capul, iar bucățele de ou îi căzură din cioc. *Ben Jen. Ben Jen.*

– Nu, răspunse Jon. Mai fuseseră şi alții. Mult prea mulți.

– Crezi că războiul fratelui tău este mai important decât al nostru? latră bătrânul.

Jon îşi muşcă buza. Corbul bătu din aripi spre el. *Război, război, război,* piui el.

– Nu-i, continuă Mormont. Zeii să ne aibă în paza lor, băiete, nu eşti orb şi nici prost. Când morții încep să vâneze în noapte, crezi că mai contează cine şade pe Tronul de Fier?

– Nu. Jon nu se gândise la asta.

– Tatăl tău, lordul, te-a trimis la noi, Jon. De ce, cine ar

putea spune?

– *De ce, de ce3 de ce,* țipă corbul.

– Tot ce ştiu este că sângele Primilor Oameni curge în venele familiei Stark. Primii Oameni au construit Zidul şi se spune că-şi amintesc lucruri care ar fi fost uitate altfel. Iar fiara aia a ta... ne-a condus la arătările acelea, te-a avertizat asupra mortului-viu de pe trepte. Ser Jaremy ar spune, fără îndoială, că toate astea sunt întâmplări, dar Ser Jaremy e mort, iar eu nu. Lordul Mormont împunse o bucată de şuncă folosind vârful pumnalului. Cred că ai fost hărăzit să fii aici şi vreau ca tu şi lupul tău să fiți cu noi când ne-om duce dincolo de Zid.

Cuvintele lui trimiseră fiori pe spinarea lui Jon.

– Dincolo de Zid?

– Cum m-ai auzit. Am de gând să-l găsesc pe Ben Stark, mort sau viu. Mestecă şi înghiți şunca. Nu voi sta proțăpit aici, aşteptând zăpezile şi vântul înghețat. Trebuie să aflăm ce se întâmplă. De data asta, Rondul de Noapte se va năpusti în forță împotriva Regelui-de-dincolo-de-Zid, a Celorlalți sau a orice altceva ar mai putea fi acolo. Am de gând să preiau eu însumi comanda, îşi aținti vârful pumnalului spre pieptul lui Jon. După obicei, servitorul Lordului Comandant este şi scutierul său... Însă nu vreau să mă trezesc în fiecare zori de zi întrebându-mă dacă nu cumva ai şters-o din nou. Aşa că am nevoie de răspunsul tău, Lord Snow, am nevoie de el acum. Eşti frate din Rondul de Noapte... ori bastardul care vrea să se joace de-a războiul?

Jon Snow se îndreptă de spate şi inspiră adânc. *Iartă-mă, tata. Robb, Arya, Bran... iertați-mă, nu vă pot ajuta. Bătrânul spune adevărul Acesta-i locul meu.*

– Sunt... al dumneavoastră, lordul meu. Omul vostru. Jur. Nu voi mai pleca încă o dată.

Bătrânul Urs pufni.

– Bine. Acum du-te şi ia-ți sabia.

CATELYN

Părea că trecuseră o mie de ani de când Catelyn Stark îşi dusese copilul nou-născut afară din Riverrun, traversând Piatra Răsturnată într-o galeră mică, pentru a-şi începe călătoria spre nord, spre Winterfell. Şi traversau Piatra Răsturnată ca să ajungă acasă acum, deşi băiatul purta platoşă şi zale în loc de scutece.

Robb stătea la prova alături de Vântul Cenuşiu, cu mâna aşezată pe capul lupului străvechi, pe când vâslaşii trăgeau la rame. Theon Greyjoy era cu el. Unchiul ei, Brynden, îi urma în cea de-a doua ambarcațiune, împreună cu Marele Jon şi Lordul Karstark.

Catelyn se aşezase spre pupa. Navigau în jos, lăsând curentul puternic să-i împingă dincolo de Turnul Roții. Plescăitul şi clipocitul marii mori de apă din interior erau sunete din copilăria ei, care aduseră un zâmbet trist pe fața lui Catelyn. De pe zidurile de gresie ale castelului, soldații şi servitorii îi scandau numele, numele lui Robb şi „Winterfell". Pe toate meterezele fluturau steagurile Casei Tully: un păstrăv în salt, argintiu pe un fond tremurător, albastru-cu-roşu. Era o privelişte îmbucurătoare, însă nu-i uşura inima. Se întrebi dacă inima ei va mai fi vreodată uşurată. *Oh, Ned...*

Sub Turnul Roții, făcură o voltă amplă şi se avântart prin apele învolburate. Oamenii se încordară din toate puterile. Arcada vastă a Porții Apei se înălța sub ochii lor şi auzi scrâşnetul lanțurilor marelui grilaj tras în sus. Se ridica încet pe când se apropiară, iar Catelyn văzu ci jumătatea de jos a grilajului era roşie de rugină. De pe el picura nămol maroniu când trecură pe dedesubt, vârfurile ascuțite ale drugilor erau la câteva palme deasupra lor. Catelyn se uită în sus şi se întrebă cât de adânc mâncase rugina şi cât de mult ar rezista grilajul la un atac şi dacă nu cumva era mai bine să fie înlocuit. Astfel de gânduri îi părăseau rareori mintea în aceste zile.

Trecură pe sub arcada porții şi pe sub ziduri, de la lumina soarelui spre umbre şi din nou spre lumină. Ambarcațiuni mari şi mici erau ancorate peste tot în jurul lor, legate de inele de fier înfipte în piatră. Străjerii tatălui ei aşteptau la capătul treptelor ieşite din apă, împreună cu fratele ei. Ser

Edmure Tully era un tânăr solid, cu plete roşcate şi o barbă sălbatică. Platoşa sa era zgâriată şi lovită în urma luptelor, iar mantia sa albastru-cu-roşu era pătată de sânge şi înnegrită de fum. Alături de el stătea Lordul Tytos Blackwood, un bărbat înalt şi aprig cu favoriți cărunți, tunşi scurt şi un nas coroiat. Armura sa de un galben strălucitor era ornamentată cu un filigran complicat de vinişoare şi frunze, iar o mantie țesută din pene de corb îi acoperea umerii înguşti. Lordul Tytos fusese cel care condusese atacul care-l eliberase pe fratele său din captivitatea Lannisterilor.

– Ajutați-i, porunci Ser Edmure.

Trei oameni se repeziră pe trepte, în apa până la genunchi, şi traseră galera mai aproape cu nişte căngi lungi. Când Vântul Cenuşiu sări pe mal, unul dintre ei azvârli cangea şi se trase înapoi, împiedicându-se şi aruncându-se în râu. Ceilalți izbucniră în râs, iar omul îşi compuse o expresie prostească. Theon Greyjoy se aplecă într-o parte, spre ambarcațiune, şi o ridică pe Catelyn apucând-o de şold, aşezând-o pe treptele uscate de deasupra apei.

Edmure coborî s-o îmbrățişeze.

– Scumpă surioară, murmură el răguşit.

Avea ochii de un albastru-închis şi o gură făcută să zâmbească, însă acum nu zâmbea. Arăta istovit, rănit în luptă şi sumbru din cauza încordării. Gâtul îi era bandajat, acolo unde fusese lovit. Catelyn îl îmbrățişa cu foc.

– Necazul tău este şi al meu, Cat, spuse el când se desprinseră din îmbrățişare. Am am auzit de Lordul Eddard... Lannisterii vor plăti, ți-o jur, vei afla răzbunarea.

– Asta mi l-ar putea aduce pe Ned înapoi? spuse ea tăioasă. Rana era încă prea vie pentru blândețea cuvintelor. Nu se putea gândi acum la Ned. Nu o va face. Nu ajuta la nimic. Trebuia să fie puternică. Toate astea pot să mai aştepte. Trebuie să-l văd pe tata acum.

– Te aşteaptă în seră, spuse Edmure.

– Lordul Hoster este căzut la pat, doamna mea, îi explică slujitorul tatălui ei. Oare când îmbătrânise atât de mult omul acesta bun? Mi-a spus să vă conduc la el imediat.

– O conduc eu.

Edmure o însoți pe treptele de lângă apă şi prin curtea de jos, acolo unde Petyr Baelish şi Brandon Stark îşi încrucişaseră cândva săbiile pentru a-i cuceri favorurile.

Zidurile masive din gresie ale fortăreței se înălțau deasupra lor. Când trecură de o uşă, printre doi străjeri cu coifuri cu panaşul-peşte, ea întrebă:

– Cât e de grav?

Privirea lui Edmure era sumbră.

– Nu va mai rămâne cu noi multă vreme, spun Maesterii. Durerea este... constantă şi chinuitoare. O copleşi o furie oarbă, o furie față de întreaga lume; față de fratele ei, Edmure, şi sora ei, Lysa, față de Lannisteri, față de Maesteri, față de Ned şi tatăl ei şi față de zeii monstruoşi care-i luau pe amândoi de lângă ea.

– Ar fi trebuit să-mi spui, făcu ea. Ar fi trebuit să-mi trimiți vorbă imediat ce ai aflat.

– El mi-a interzis. Nu voia ca duşmanii lui să ştie că este pe moarte. Cu atâtea necazuri în regat, s-a temut ca nu cumva Lannisterii să bănuiască gravitatea situației lui...

– Şi să atace? termină Catelyn în locul lui, necruțătoare. *A fost vina ta, numai a ta,* şopti un glas înlăuntrul ei. *Dacă nu te-ai fi ambiționat să pui mâna pe pitic...*

Urcară scara în spirală în tăcere.

Fortăreața avea trei laturi, la fel ca Riverrunul, iar sera Lordului Hoster era şi ea tot triunghiulară, cu un balcon din piatră ieşit în afară spre răsărit, ca prova unei mari corăbii din piatră. De acolo, lordul putea privi în jos, spre ziduri şi metereze, şi dincolo, unde se întâlneau apele. Mutaseră patul tatălui ei afară, pe balcon.

– Îi place să stea la soare şi să privească râurile, îi explică Edmure. Tată, uite pe cine am adus. Cat a venit să te vadă...

Hoster Tully fusese întotdeauna un bărbat masiv; înalt şi lat în spate în tinerețea sa, corpolent după ce îmbătrânise. Acum părea micşorat, muşchii şi carnea i se topiseră de pe oase. Chiar şi chipul îi era tras. Ultima dată când îl văzuse Catelyn, părul şi barba îi erau castanii, străbătute de şuvițe cărunte. Acum erau albe ca neaua. Ochii i se deschiseră la auzul vocii lui Edmure.

– Pisicuțo, murmură el cu un glas firav şi subțire, îngreunat de durere. Pisicuța mea. Un zâmbet tremurător îi apăru pe buze pe când mâna lui o mângâie pe a ei. le-am privit...

– Am să vă las să vorbiți, spuse fratele ei, sărutându-l pe tatăl lor înainte de a se retrage.

Catelyn îngenunche şi luă mâna tatălui ei într-a sa. Era o palmă mare, acum descărnată, iar oasele se simţeau direct sub piele, cu toată forţa lor dusă de mult.

– Ar fi trebuit să-mi spui, spuse ea. Un călăreţ, un corb...

– Călăreţii sunt prinşi şi interogaţi, răspunse el. Corbii sunt doborâţi... Îl cuprinse un spasm de durere şi degetele i se încleştară tare pe ale ei. În pântec am parcă nişte crabi... care mă pişcă, întotdeauna mă pişcă. Zi şi noapte. Au cleşti îngrozitori crabii ăştia. Maester Vyman îmi face vin pentru vise, lapte de mac... dorm mult... Însă am vrut să fiu treaz ca să te văd, când ai venit. Mi-a fost teamă... când Lannisterii ţi-au capturat fratele, împresuraţi de taberele lor... mi-a fost teamă că mă duc înainte să te pot vedea încă o dată... mi-a fost teamă...

– Sunt aici, tată, spuse ea. Cu Robb, fiul meu. Vrea şi el să te vadă.

– Băiatul tău, şopti el. Avea ochii mei, îmi amintesc asta...

– Îi avea şi-i mai are încă. Şi ţi l-am adus şi pe Jaime Lannister, în lanţuri. Riverrun este liber din nou, tată.

Lordul Hoster zâmbi.

– Am văzut. Noaptea trecută, când a început, le-am spus... că trebuie să văd. M-au dus la postul de la poartă... am privit de pe metereze. Ah, a fost frumos... torţele au năvălit în valuri, puteam auzi strigăte plutind peste râu... o dulceaţă de strigăte... iar când turnul de asalt s-a dus, zei... aş fi putut muri atunci, şi încă bucuros, dar voiam să te văd pe tine şi pe copii întâi. Băiatul tău a făcut asta? Robb al tău?

– Da, spuse Catelyn cu semeţie. A fost Robb... şi Brynden. Fratele tău este şi el aici, lordul meu.

– El... Vocea tatălui său era firavă ca o şoaptă. Peştele Negru... s-a întors? Din Vale?

– Da.

– Şi Lysa? O adiere rece fremăta prin părul său rărit şi alb. Zeii fie milostivi, sora ta... a venit şi ea?

Părea plin de speranţă şi dor şi era greu să-i spună adevărul.

– Nu. Îmi pare rău...

– Oh. Trăsăturile i se alungiră, iar o parte din lumina din ochi i se stinse. Sperasem, mi-ar fi plăcut s-o văd înainte de...

– E cu fiul ei, la Eyrie.

Lordul Hoster dădu obosit din cap.

– Lordul Robert acum, că bietul Arryn s-a dus... îmi amintesc... De ce n-a venit cu tine?

– Este înspăimântată, lordul meu. La Eyrie se simte în siguranță. Îi sărută fruntea zbârcită. Rob aşteaptă. Vrei să-l vezi? Şi pe Brynden?

– Pe fiul tău, şopti el. Da. Copilul lui Cat... avea ochii mei. Îmi amintesc. De când s-a născut. Adu-l... da.

– Şi pe fratele tău?

Tatăl ei privi afară, peste râuri.

– Peştele Negru, spuse el. Nu s-a căsătorit încă? N-a luat vreo... fată de soață?

Chiar şi pe patul de moarte, se gândi Catelyn cu tristețe.

– Nu s-a căsătorit. Ştii asta, tată. Nici nu se va căsători vreodată.

– I-am spus... *i-am poruncit.* Însoară-te! Eram lordul său. Ştie. Era dreptul meu să-i găsesc perechea. Una bună. O Redwyne. Casă veche. O dulceață de fată, drăguță... pistruiată... Bethany, da. Biata copilă. Încă-l mai aşteaptă. Da. Încă...

– Bethany Redwyne s-a măritat cu Lordul Rowan cu ani în urmă, îi reaminti Catelyn. Are trei copii cu el.

– Chiar şi aşa, murmură Lordul Hoster. Chiar şi aşa. Scuip pe fata aceea! Redwynii... M-au scuipat pe *mine.* Pe lordul său, fratele său... acest Peşte Negru. Am avut şi alte oferte. Fata Lordului Bracken. Walder Frey... oricare dintre cele trei, zicea el... S-a căsătorit? Cu cineva? Cineva?

– Cu nimeni, zise Catelyn, dar a străbătut multe leghe ca să vină să te vadă, croindu-şi drum prin luptă spre Riverrun. N-aş fi aici dacă Ser Brynden nu ne-ar fi ajutat.

– A fost un războinic straşnic, rosti tatăl ei răguşit, Asta poate face. Cavaler al Porții, da. Se lăsă pe spate şi închise ochii, obosit până peste poate. Trimite-l. Mai târziu. Acum am să dorm. Prea bolnav ca să lupt. Trimite-l mai târziu pe Peştele Negru...

Catelyn îl sărută uşor, îi netezi părul şi-l lăsă în umbra fortăreței sale, cu râurile curgând dedesubt. Adormise înainte ca ea să plece.

Când se întoarse în curtea de jos, Ser Brynden Tully stătea pe treptele dinspre apă cu cizmele ude, discutând cu comandantul gărzilor de la Riverrun. Se duse direct la el.

– Este...

– Pe moarte, răspunse ea. Aşa cum ne-am temut.

Pe fața ridată a unchiului său durerea se putea vedea limpede. Îşi trecu degetele prin părul des şi încărunțit.

– Vrea să mă vadă? Ea dădu din cap.

– Zice că-i prea bolnav ca să lupte. Brynden Peşte Negru chicoti.

– Sunt o cătană prea bătrână ca să cred aşa ceva. Hoster mă va certa pentru fata aceea, Redwyne, chiar şi când îi vom aprinde rugul funerar, afurisite fie-i oasele.

Catelyn zâmbi, ştiind că era adevărat.

– Nu-l văd pe Robb.

– S-a dus cu Greyjoy în sală, cred.

Theon Greyjoy era aşezat pe bancă în Marea Sală de la Riverrun, delectându-se cu un corn de bere şi răsfățând garnizoana tatălui ei cu povestea masacrului de la Pădurea Şoaptelor.

– Unii au încercat să fugă, dar am închis valea la ambele capete şi am țâşnit din beznă cu sabia şi lancea. Lannisterii trebuie să fi crezut că Ceilalți înşişi tăbărâseră peste ei când lupul lui Robb a dat iama. L-am văzut smulgând brațul unui om de la umăr, iar caii au înnebunit la mirosul lui. Nici nu vă pot spune câți oameni au fost aruncați din şa...

– Theon, îl întrerupse ea, unde l-aş putea găsi pe fiul meu?

– Lordul Robb s-a dus să viziteze grădina zeilor, doamna mea.

Asta era ceea ce ar fi făcut şi Ned. *Este fiul tatălui său, la fel de mult ca al meu, trebuie să-mi amintesc. Oh, zeilor, Ned...*

Îl află pe Robb sub acoperişul verde al frunzelor, înconjurat de sequoia înalți şi de ulmi bătrâni, măreți, îngenuncheat înaintea copacului inimii, un arbore zvelt, cu un chip mai degrabă trist decât fioros. Sabia lungă era aşezată înaintea lui, cu vârful înfipt în pământ, iar mâinile sale înmănuşate erau strânse pe mâner. În jurul său erau şi alții îngenuncheați: Marele Jon Umber, Rickard Karstark, Maege Mormont, Galbart Glover, mulți alții. Chiar şi Tytos Blackwood se afla printre ei, marea lui mantie din pene de corb era desfăşurată în evantai în spatele lui. *Aceştia sunt cei care-i venerează pe vechii zei,* îşi dădu ea seama. Se întrebase la ce zei mai ține ea în aceste zile şi nu putuse găsi

vreun răspuns.

Nu-i va deranja în timpul rugăciunilor. Zeii trebuiau lăsaţi să-şi ia partea... chiar şi zeii cruzi care i-l luaseră pe Ned şi pe tatăl ei, lordul. Aşadar, Catelyn aşteptă. Vântul dinspre râu mişca crengile înalte şi la dreapta ei putea vedea Turnul Roţii, cu iedera pe o latură. Pe când stA tea acolo, o inundară toate amintirile.

Tatăl ei o învăţase să călărească printre copacii aceştia, aici era ulmul din care căzuse Edmure când îşi rupsese braţul, iar acolo, sub umbrarul acela, ea şi Lysa se jucaseră de-a sărutatul cu Petyr.

Nu se mai gândise la asta de ani de zile. Cât de tineri fuseseră toţi, ea nu mai mare decât Sansa, Lysa mai mică decât Arya, iar Petyr, tânăr şi nerăbdător. Fetele îl schimbaseră între ele, serioase sau chicotind, pe rând. Amintirea îi revenise atât de vie, încât aproape că-i simţea degetele transpirate pe umeri şi mirosul de mentă din respiraţie. Întotdeauna prin grădina zeilor găseau mentă, iar lui Petyr îi plăcea s-o mestece. Fusese un băiat atât de neastâmpărat, mereu dând de necazuri.

– A încercat să-mi bage limba în gură, îi mărturisise Catelyn surorii sale, după aceea, când rămăseseră singure.

– Şi mie mi-a făcut la fel, şoptise Lysa, timidă şi cu respiraţia tăiată. Mi-a plăcut.

Robb se ridică încet în picioare şi-şi băgă sabia în teacă, iar Catelyn se trezi întrebându-se dacă fiul ei sărutase vreodată o fată în grădina zeilor. Fireşte că o făcuse. O văzuse pe Jeyne Poole aruncându-i cele mai galeşe priviri, şi pe unele dintre slujnice, chiar unele de optsprezece ani... Se dusese la război şi ucisese bărbaţi cu sabia, în mod sigur că sărutase fete. Avea lacrimi în ochi. Şi le şterse nervoasă.

– Mamă, spuse Robb când o văzu stând acolo. Trebuie să convocam consiliul. Sunt nişte hotărâri de luat.

– Bunicul tău ar vrea să te vadă, zise ea. Robb, e foarte bolnav.

– Mi-a spus Ser Edmure. Îmi pare rău, mamă... pentru Lordul Hoster şi pentru tine. Dar trebuie întâi să discutăm. Avem veşti din sud. Renly Baratheon a cerut coroana fratelui său.

– Renly? spuse ea şocată. Mă gândisem că, mai mult ca sigur, lordul Stannis...

– Aşa ne-am gândit cu toţii, doamna mea, zise Galbart Glover.

Consiliul de război se adună în Marea Sală, la patru mese lungi, din bârne, aranjate într-un careu. Lordul Hoster era prea slăbit ca să ia parte, adormit în balconul său, visând la soarele de pe râurile tinereţii sale. Edmure şedea în jilţul înalt al familiei Tully, cu Brynden Peşte Negru alături, iar stegarii tatălui său erau aliniaţi la dreapta şi la stânga, de-a lungul meselor laterale. Vestea victoriei de la Riverrun ajunsese la lorzii fugiţi ai Tridentului, aducându-i înapoi. Karyl Vance intră; acum era lord, tatăl său murise sub Dintele Aurit. Ser Marq Piper era cu el, îl aduseseră şi pe Darry, fiul lui Ser Raymun, un băiat nu mai mare decât Bran. Lordul Jonos Bracken venise de la ruinele din Stone Hedge, radios şi lăudăros, şi luă loc cât mai departe de Tytos Blackwood.

Lorzii din nord şedeau pe partea cealaltă, cu Catelyn şi Robb faţă-n faţă cu fraţii ei. Erau mai puţini. Marele Jon şedea la stânga lui Robb, iar apoi urma Theon Greyjoy; Galbart Glover şi Lady Mormont se aflau la dreapta lui Catelyn. Lordul Rickard Karstark, sfrijit şi cu ochii goi în jalea sa, se aşeză ca un om în plin coşmar, cu barba lungă, nepieptănată şi nespălată. Lăsase doi fii morţi în Pădurea Şoaptelor, iar despre cel de-al treilea nu se mai ştia nimic, cel mai mare, care condusese suliţaşii lui Karstark împotriva lui Tywin Lannister la Furca Verde.

Disputele se întinseră până târziu în noapte. Fiecare lord avea dreptul la cuvânt, şi cuvântară... şi strigară, blestemară, linguşiră, glumiră, se târguiră, dădură cu cănile de bere în masă, ameninţară şi plecară, reveniră mohorâţi sau zâmbind. Catelyn rămase şi-i ascultă pe toţi.

Roose Bolton strânsese laolaltă rămăşiţele înfrânte ale celeilalte armate la capătul drumului. Ser Helman Tallhart şi Walder Frey încă mai ţineau Gemenii. Armata Lordului Tywin traversase Tridentul şi se îndrepta spre Harrenhal. În ţinut erau doi regi. Doi regi şi nici o înţelegere.

Mulţi dintre lorzii-stegari voiau să plece imediat în marş spre Harrenhal, să-l înfrunte pe Lordul Tywin şi să termine pentru totdeauna cu dominaţia Lannisterilor. Tânărul şi înfierbântatul Marq Piper îndemnă, în loc de asta, la o lovitură la apus de Casterly Rock. Totuşi, alţii sfătuiră să

aibă răbdare. Riverrun se afla de-a curmezişul liniilor de aprovizionare ale Lannis terilor, arătă Jason Mallister; puteau să tragă de timp, împiedicându-l pe Lordul Tywin să primească trupe proaspete şi provizii în vreme ce ei îşi întăreau apărarea şi-şi odihneau oamenii istoviţi. Lordul Blackwood nu acceptă nimic din toate astea. Ar trebui să termine ce începuseră la Pădurea Şoaptelor. Să plece în marş spre Harrnenhal şi să zdrobească armata lui Roose Bolton. Ceea ce cerea Blackwood contrazicea, ca întotdeauna, Bracken; Lordul Jonos Bracken ajunse să insiste că ar trebui să jure cu toţii credinţă Regelui Renly şi să se deplaseze spre sud pentru a i se alătura.

– Renly nu este rege, spuse Robb. Era pentru prima dată când fiul ei luase cuvântul. La fel ca tatăl lui, ştia să asculte.

– Doar nu aveţi intenţia de a-l susţine pe Joffrey, lordul meu, zise Galbart Glover. El l-a trimis la moarte pe tatăl dumneavoastră.

– Asta-l demonizează, răspunse Robb. Nu ştiu însă ce anume face din Renly un rege. Joffrey este încă fiul cel mai mare al lui Robert, fiu adevărat, aşa că tronul este, pe bună dreptate, al lui prin toate legile regatului. Dacă însă moare, şi voi avea grijă să se întâmple asta, are un frate mai tânăr. Tommen este următorul la succesiune, după Joffrey.

– Tommen e tot un Lannister, i-o tăie Ser Marq Piper.

– După cum spui, zise Robb tulburat. Totuşi, dacă nici unul dintre ei nu este rege, cum ar putea fi Lordul Renly? El e fratele mai *mic* al lui Robert. Bran nu poate deveni Lord de Winterfell înaintea mea, aşa că Renly nu poate fi rege înaintea Lordului Stannis.

Lady Mormont se arătă de acord.

– Lordul Stannis are mai multe drepturi de a cere coroana.

– Renly este cel *încoronat,* făcu Marq Piper. Highgarden şi Capătul Furtunii îi susţin pretenţiile, iar Dornishienii nu se vor codi nici ei. Dacă Winterfell şi Riverrun i se alătură, va avea cinci dintre cele şapte mari Case în sprijinul său. *Şase,* dacă Arrynii se pun în mişcare! Şase împotriva Castelului! Lorzii mei, în termen de un an, capetele lor sta în vârful ţepuşelor, regina şi băiatul-rege, Lordul Tywin, Pezevenghiul, Regicidul, Ser Kevan, *toţi!* Asta vom câştiga dacă ne alăturăm Regelui Renly. Ce ar putea avea Lordul Stanim împotrivă, ca

să fie nevoie să renunțăm la asta?

– Dreptul, spuse Robb cu încăpățânare. Catelyn se gândi atunci că, aşa cum o spusese, semăna în mod ciudat cu tatăl său.

– Deci vreți să ne declarăm pentru Stannis? întreba Edmure.

– Nu ştiu, făcu Robb. M-am rugat ca să ştiu ce să fac, însă zeii nu mi-au răspuns. Lannisterii l-au ucis pe tata ca pe un trădător, iar noi ştim că a fost o minciună, însă Joffrey este regele de drept şi noi am luptat împotriva lui, deci *suntem* trădători.

– Tatăl meu ar sugera prudență, glăsui bătrânul Ser Stevron cu zâmbetul de nevăstuică al unui Frey. Stați, să-i lăsăm pe aceşti doi regi să-şi facă ei urzeala tronurilor. Când vor termina cu luptele, ne putem lăsa într-un genunchi înaintea învingătorului, sau să ne opunem lui, după cum vom alege. Cu Renly înarmat, se pare că Lordul Tywin va agrea un armistițiu... şi reîntoarcerea în siguranță a fiului său. Nobili lorzi, lăsați-mă să merg la el la Harrenhal şi să aranjez termeni convenabili şi răscumpărări...

Un muget de proteste îi acoperi vocea.

– *Laşule!* tună Marele Jon.

– Cerşirea unui armistițiu ne-ar face să părem slabi, declară Lady Mormont.

– Răscumpărările să fie blestemate, nu trebuie să-l cedăm pe Regicid, strigă Rickard Karstark.

– De ce nu o pace? întrebă Catelyn.

Lorzii se uitară spre ea, însă ea simți doar ochii lui Robb, ai lui şi numai ai lui.

– Doamna mea, mi l-au ucis pe tata, soțul vostru, spuse el sumbru. Îşi scoase din teacă sabia lungă şi o puse pe masă înaintea sa, cu oțelul lucios pe lemnul aspru. Aceasta-i singura pace pe care o ofer Lannisterilor.

Marele Jon îşi mugi aprobarea şi alții îşi alăturară glasurile, strigând şi trăgându-şi săbiile, lovind cu pumnii în masă. Catelyn aşteptă până ce se linştiră.

– Lorzii mei, le spuse atunci, Lordul Eddard a fost seniorul vostru, însă eu am împărțit patul cu el şi i-am zămislit copiii. Credeți că-l iubesc mai puțin decât oricare dintre voi? Vocea aproape că i se frânse de durere, însă Catelyn inspiră adânc şi-şi reveni. Robb, dacă sabia aceea l-ar putea aduce înapoi,

nu te-aş lăsa să o bagi niciodată înapoi în teacă până când Ned n-ar sta din nou alături de mine... Însă el nu mai e, iar sute de Păduri ale Şoaptelor nu vor schimba asta. Ned nu mai e, nici Daryn Hornwood şi vitejii fii ai Lordului Karstark şi mulți alți bărbați bravi pe lângă ei, şi nici unul dintre ei nu se va mai întoarce printre noi. Câți morți trebuie sa mai avem?

– Sunteți femeie, doamna mea, tună Marele Jon cu vocea gravă. Femeile nu înțeleg aceste lucruri.

– Reprezentați sexul slab, zise Lordul Karstark, cu cute de durere proaspăt săpate pe chip. Un bărbat are nevoie de răzbunare.

– Dați-mi-o pe Cersei Lannister, Lord Karstark, şi veți vedea cât de *slaba* poate fi o femeie, răspunse Catelyn. Poate că nu înțeleg tacticile şi strategiile... Însă înțeleg zădărnicia. Am plecat la război când armatele Lannisterilor dăduseră iama în ținuturile riverane, iar Ned era prizonier, acuzat în mod fals de trădare. Am luptat ca să ne apărăm şi ca să obținem libertatea lordului meu. Ei bine, primul lucru a fost făcut, iar celălalt se află pe veci dincolo de puterea noastră. Îl voi plânge pe Ned până la sfârşitul zilelor mele, însă trebuie să mă gândesc la viață. Îmi vreau fiicele înapoi, iar regina încă le ține, Dacă va trebui să-i schimb pe cei patru Lannisteri ai noştri pentru cele două Stark ale lor, am să spun că am făcut târgul vieții mele şi le voi mulțumi zeilor. Te vreau în siguranță, Robb, domnind la Winterfell din jilțul tatălui tău. Vreau să-ti trăieşti viața, să săruți o fată şi să te însori şi să zămisleşti un fiu. Vreau să scriu sfârşitul acestei poveşti. Vreau să plec acasă, lorzii mei, şi să-mi plâng soțul.

În sală se făcuse linişte totală când Catelyn termină de vorbit.

– Pace, spuse unchiul ei, Brynden. Pacea este dulce, doamna mea... dar în ce condiții? Nu este bine să-ți transformi sabia într-o lamă de plug dacă a doua zi trebuie să-ti meştereşti din nou o sabie.

– Pentru ce au murit Torrhen şi Eddard al meu, dacă trebuie să mă întorc la Karhold cu nimic altceva decât cu oasele lor? întrebă Rickard Karstark.

– Da, zise Lordul Bracken. Gregor Clegane mi-a pustiit pământurile, mi-a măcelărit oamenii şi a lăsat Stone Hedge o ruină fumegândă. Iar acum trebuie să-mi plec genunchiul în

fața celor care l-au trimis? Pentru ce am luptat noi, dacă trebuie să revenim la ce a fost înainte?

Lordul Blackwood fu de acord, spre surpriza şi dezamăgirea lui Catelyn.

– Iar dacă facem pace cu Regele Joffrey, nu suntem, cumva, trădători pentru Regele Renly? Ce va fi dacă cerbul va triumfa în fața leului, unde am ajunge noi?

– Indiferent ce veți hotărî pentru voi, nu voi accepta niciodată ca rege pe un Lannister, declară Marq Piper.

– Nici eu! țipă micul Darry. Niciodată! începură din nou strigătele. Pe Catelyn o cuprinse disperarea. Fusese atât de aproape, se gândi ea. Aproape că o ascultaseră, *aproape...* Însă clipa se dusese. Nu va fi pace, nici posibilitate de tămăduire, nici siguranță. Se uită la fiul ei, îl privi pe când asculta disputele lorzilor, încruntându-se tulburat, dar fără a renunța la războiul lui. Făgăduise că o va lua de soață pe una dintre fiicele lui Walder Frey, însă ea o văzu pe adevărata sa soață înaintea ochilor: sabia pe care o pusese pe masă.

Catelyn se gândea la fetele ei, întrebându-se dacă le va mai vedea vreodată, când Marele Jon se ridică în picioare.

– *LORZII MEI!* strigă el, glasul său bubuind printre grinzi. Asta-i ceea ce cred eu despre cei doi regi! Şi scuipă. Renly Baratheon nu înseamnă nimic pentru mine, nici Stannis. De ce ar trebui ei să domnească peste mine şi pentru mine, într-un jilț de undeva din Highgarden sau Dorne? Ce ştiu ei de Zid sau de pădurea lupilor sau de Primii Oameni? Chiar şi zeii lor sunt strâmbi. Ceilalți să-i ia pe Lannisteri, m-am săturat de ei. Îşi întinse brațul peste umăr şi trase sabia imensă, pentru ambele mâini. De ce n-am domni noi din nou? Noi cu dragonii ne-am nuntit, iar dragonii sunt morți cu toții! Arătă spre Robb cu sabia întinsă. *Iată-l* pe singurul rege pentru care-mi plec genunchiul, lorzii mei, tună el. Regele Nordului.

Şi îngenunche, lăsându-şi sabia la picioarele fiului ei.

– Am să fac pace în aceste *condiții,* spuse Lordul Karstark. Îşi pot păstra castelul lor roşu şi tronul de fier dacă vor. Îşi trase din teacă sabia lungă. Regele Nordului! spuse el şi îngenunche lângă Marele Jon. Maege Mormont se ridică.

– Regele Iernii! declară ea şi-şi lăsă ghioagă ghintuită lângă săbii.

Se ridicară şi lorzii riverani, Blackwood şi Bracken şi Mallister, din Case care nu fuseseră niciodată conduse de la Winterfell; totuşi, Catelyn îi văzu ridicându-sc şi trăgându-şi săbiile, îndoindu-şi genunchii şi strigând vechile cuvinte care nu mai fuseseră auzite în ținut de mai mult de trei sute de ani, de când Aegon Dragonul venise să unească cele Şapte Regate într-unui singur... Iar acum erau rostite din nou, răsunând în sala cea mare a tatălui ei:

– Regele Nordului!

– Regele Nordului!

– REGELE NORDULUI!

DAENERYS

Pământul era roşu şi mort, pârjolit, iar lemnul bun era greu de găsit. Jefuitorii ei se întorseseră cu vreascuri strâmbe, tufe roşietice şi iarbă maronie. Doborâră doi dintre copacii cei mai mari, tăiară crengile şi ramurile, decojiră scoarţa şi îi despicară, aşezând lemnele în careu. Centrul îl umplură cu paie, tufe şi resturi de scoarţă, cu braţe de iarbă uscată. Rakharo alese un armăsar din mica herghelie care le rămăsese; nu era nici pe aproape de roşcatul lui *Khal* Drogo, însă puţini cai ar fi fost. În centrul careului, Aggo îi dădu mere zbârcite şi-l doborî într-o clipă cu o lovitură de secure între ochi.

Legată de mâini şi de picioare, Mirri Maz Duur privi neliniştită din praf, cu ochii ei negri.

– Nu-i destul să ucizi un cal, îi spuse ea lui Dany. În sine, sângele nu-i nimic. Nu ai cuvintele pentru a face un farmec, nici înţelepciunea de a le găsi. Crezi că vrăjile de sânge sunt o joacă de copii? Îmi spui că sunt o *maegi* de parcă ar fi un blestem, însă totul nu-i decât *înţelepciune.* Eşti o copilă, cu ignoranţa unui copil. Indiferent ce vrei să faci, nu va merge. Dezleagă-mă şi te voi ajuta.

– M-am săturat de zbieretele acestei *maegi,* îi spuse Dany lui Jhogo.

El puse biciul pe ea şi preoteasa tăcu. Peste hoitul calului construiră un podium din buşteni retezaţi; trunchiurile copacilor mai mici şi crengile celor mai mari, cele mai groase pe care le găsiseră. Aşezară lemnele de la est la vest, de la răsărit spre apus. Pe podium, adunară averea lui *Kbal* Drogo: cortul mare, vestele sale pictate, şeile şi hamurile, biciul pe care i-l dăduse tatăl lui când ajunsese la vârsta bărbăţiei, *arakh*-ul pe care-l folosise ca să-i taie pe *Khal* Ogo şi pe fiul acestuia, mândreţea de arc din os de dragon. Aggo ar fi pus şi toate armele pe care i le dăduseră ei ca dar de nuntă călăreţii de sânge ai lui Drogo, însă ea-i interzise.

– Acestea-s ale mele, îi spuse ea, şi am de gând să le păstrez.

Un alt strat de crengi fu aşezat peste averea *khal*-ului*,* iar deasupra lor risipiră braţe întregi de frunze uscate, Ser Jorah Mormont o trase lângă el când soarele se târî spre zenit.

– Prințesă..., începu el.

– De ce-mi spui aşa? îl provocă Dany. Fratele meu, Viserys, a fost regele tău, nu-i aşa?

– A fost, doamna mea.

– Viserys e mort. Sunt moştenitoarea lui, ultimul vlăstar al Casei Targaryen. Orice a avut el este acum al meu.

– Regina... mea, spuse Ser Jorah, căzând într-un genunchi. Sabia mea, care a fost a lui, este acum a voastră, Daenerys. Şi inima mea la fel, ea nu a aparținut niciodată fratelui vostru. Eu sunt doar un cavaler, nu am nimic să vă ofer, decât exilul, însă vă implor, ascultați-mă. Lăsați-l pe *Khal* Drogo să plece. Nu veți fi singură. Vă promit asta, nici un bărbat nu vă duce la Vaes Dothrak decât dacă veți vrea asta. Nu trebuie să intrați în *dosh khaleen.* Veniți în est cu mine. Yi Ti, Quarth, Marea de Jad, Asshai de lângă Umbră. Vom vedea toate minunile încă nevăzute, vom bea vinurile pe care zeii vor crede de cuviință să ni le ofere. Vă rog, *khaleesi.* Ştiu ce vreți să faceți. Dar nu! Să *nu faceți* asta.

– Trebuie, îi spuse Dany. Îi mângâie fața cu blândețe, cu tristețe. Nu înțelegi.

– Înțeleg că l-ați iubit, rosti Ser Jorah cu un glas plin de disperare. Şi eu mi-am iubit, cândva, soața, dar nu am murit împreună cu ea. Sunteți regina mea, sabia mea este a voastră, însă nu-mi cereți să stau deoparte în timp ce urcați pe rugul lui Drogo. Nu mă voi uita cum ardeți.

– De asta te temi? Dany îl sărută uşor, pe fruntea lui lată. Nu sunt chiar aşa de copilă, dragul meu ser.

– Nu doriți să muriți cu el? Jurați asta, regina mea?

– O jur, spuse ea în Limba Comună a celor Şapte Regate, care, de drept, erau ale ei.

Cel de-al treilea nivel al podiumului era format din crengi nu mai groase decât un deget, acoperite cu frunze uscate şi nuiele. Le aşezaseră de la nord la sud, de la gheață la foc, şi le înălțară cu perne şi cu mătăsurile aşternuturilor. Soarele începuse să coboare spre apus atunci când sfârşiră. Dany îi chemă pe Dothraki în jurul ei. Mai rămăseseră ceva mai puțin de o sută. Cu câți începuse Aegon? se întrebă ea. Dar nu mai conta.

– Voi veți fi *khalasar*-ul meu, le spuse ea. Văd chipurile sclavilor. Vă eliberez. Dați-vă jos jugurile. Puteți să plecați, dacă vreți, nimerii nu vă va vătăma. Dacă rămâneți, veți fi

frați şi surori, soți şi soții. Ochii negri o priviră obosiți, fără nici o expresie. Văd copii, femei, chipurile zbârcite ale bătrânilor. Ieri eram şi eu o copilă. Astăzi sunt femeie. Mâine voi fi bătrână. Fiecăruia dintre voi îi spun: dați-mi mâinile şi inimile voastre, şi va fi mereu un loc pentru voi. Se întoarse spre cei trei tineri războinici din *khas*-ul ei. Jhogo, ție îți voi da biciul cu mâner de argint care a fost darul meu de nuntă şi te numesc *ko,* îți cer să juri că vei trăi şi vei muri ca sânge din sângele meu, călărind lângă mine ca să mă fereşti de rele.

Jhogo luă biciul din mâinile ei, însă pe fața sa se citea nedumerirea.

– *Khaleesi,* spuse el ezitând, asta nu se face. Mă voi acoperi de ruşine fiind călărețul de sânge al unei femei.

– Aggo, spuse Dany fără să acorde nici o atenție vorbelor lui Jhogo. *Daca mă uit îndărăt, sunt pierdută,* Ție-ți dau arcul din os de dragon care a fost darul meu de nuntă. Era dublu îndoit, de un negru lucios, elegant, mai înalt decât ea. Te numesc *ko* şi-ți cer să juri că vei trăi şi vei muri ca sânge din sângele meu, călărind lângă mine ca să mă fereşti de rele.

Aggo acceptă arcul plecându-şi ochii.

– Nu pot rosti cuvintele. Numai un bărbat poate conduce un *khalasar* ori să numească un *ko.*

– Rakharo, spuse Dany întorcându-se din fața refuzului, tu vei primi marele *arakh* care mi-a fost dat ca dar de nuntă, cu mânerul şi lama turnate în aur. Şi pe tine te numesc *ko* si-ti cer să trăieşti şi să mori ca sânge din sângele meu, să călăreşti lângă mine ca să mă fereşti de rele.

– Eşti *khaleesi,* răspunse Rakharo luând *arakh*-ul. Voi călări lângă tine până la Vaes Dothrak, pe sub Mama Munților, şi am să te feresc de rele până ce-ți vei lua locul între bătrânele din *dosh khaleen.* Nu pot să promit mai mult.

Ea dădu din cap liniştită, de parcă nici n-ar fi auzit răspunsul, întorcându-se spre ultimul dintre vitejii săi.

– Ser Jorah Mormont, primul şi cel mai măreț dintre cavalerii mei, nu am nici un dar de nuntă să-ți dau, însă îți jur că într-o zi vei primi din mâinile mele o sabie aşa cum lumea nu a mai văzut, călită de dragoni şi făurită din oțel Valyrian. Şi am să-ți cer şi ție jurământul.

– Îl ai, regina mea, zise Ser Jorah, îngenunchind pentru a-şi pune sabia la picioarele ei. Jur să te servesc şi să mă

supun ție, să mor pentru tine, dacă va trebui.

– Orice s-ar întâmpla?

– Orice s-ar întâmpla.

– Mă aştept să-ți respecți jurământul. Mă rog să nu regreți niciodată că l-ai făcut. Dany îl ridică în picioare, înălțându-se pe vârfuri să-i ajungă la buze, îl sărută blând şi-i spuse: Eşti primul din Garda Reginei.

Putea simți ochii întregului *khalasar* ațintiți asupra ei când intră în cort. Dothrakii murmurau şi-i aruncau priviri ciudate, din colțul ochilor lor întunecați, migdalați. O credeau nebună, îşi dădu ea seama. Poate că era. Va afla destul de curând. *Dacă mă uit îndărăt, sunt pierdută.*

Baia ei era aproape fiartă când Irri o ajută să intre în cadă, însă Dany nu se strâmbă şi nici nu țipă. Îi plăcea fierbințeala. O făcea să se simtă curată. Jhiqui aromase apa cu uleiurile pe care le găsise în piața din Vaes Dothrak; aburul se ridică umed şi parfumat. Doreah îi spălă părul şi i-l pieptănă, descâlcindu-l. Irri o frecă pe spate. Dany închise ochii şi lăsă apa şi mireasma s-o învăluie. Putea simți căldura strecurându-se prin rana dintre coapsele ei. Se cutremură când intră în ea, iar durerea şi înțepeneala ei păreau să se dizolve. Plutea.

Când se curăți, slujnicele ei o ajutară să iasă din apă. Irri şi Jhiqui o uscară cu evantaiele, în vreme ce Doreah îi netezi părul până ce-l simți ca un râu de argint lichid, curgându-i pe spate. O parfumară cu flori aromate şi scorțişoară ; o picătură pe fiecare încheietură, în spatele urechilor, pe vârful sânilor grei de lapte. Ultima picătură fu pentru sexul ei. Simți degetul lui Irri uşor şi răcoros precum sărutul unui iubit atunci când alunecă între buzele ei.

După aceea, Dany le trimise afară, ca să poată să-l pregătească pe *Khal* Drogo pentru ultima lui călătorie spre tărâmurile nopții. Îi spălă trupul şi-i pieptănă părul unsuros, plimbându-şi degetele prin el pentru ultima oară, simțind greutatea lui, amintindu-şi de prima dată când îl atinsese, de noaptea de după nuntă. Părul lui nu fusese tăiat niciodată. Câți bărbați mureau, oare, cu părul netăiat? îşi îngropa fața în el şi inhala aroma grea a uleiurilor. Mirosea ca iarba şi ca pământul cald, ca fumul şi sământa bărbătească, a cai. Mirosea ca Drogo. *Iartă-mă, soare al vieții mele,* se gândi ea. *Iartă-mă pentru ce am făcut şi trebuie să*

fac. Am plătit prețul, steaua mea, dar a fost prea mare, prea mare...

Dany îi împleti părul, îi strecură inelele de argint în mustață şi-i atârnă clopoţeii, unul câte unul. Erau atât de mulți, din aur, argint şi bronz. Clopoţei, pentru ca duşmanii să-l audă venind şi să-şi piardă puterile de frică, îi puse jambierele şi cizmele înalte, încingându-l cu centura grea de medalioane din aur şi argint. Peste pieptul lui brăzdat de cicatrici aşeză o vestă pictată, veche şi decolorată, cea pe care Drogo o prețuise cel mai mult. Pentru ea însăşi, alese pantaloni largi din mătase, sandale care se închideau cu şireturi până la jumătatea piciorului şi o vestă ca a lui Drogo.

Soarele apunea când îi chemă pe cei care trebuia să-i ducă trupul până la rug. Dothrakii priveau în tăcere cum Jhogo şi Aggo îl scoaseră din cort. Dany păşea în urma lor. Îl lăsară jos, pe perne şi mătăsuri, cu capul spre Mama Munților, spre nord-est.

– Ulei, porunci ea, iar ei aduseră borcane şi le goliră peste rug, înmuind mătăsurile şi tufele şi mormanele de iarbă uscată, până când uleiul picură pe sub buşteni şi aerul fu plin de mireasma lui.

– Aduceți-mi ouăle, porunci Dany slujnicelor ei. Ceva din glasul ei le făcu să alerge.

Ser Jorah o luă de mână.

– Regina mea, lui Drogo nu-i vor folosi ouăle de dragon pe tărâmurile nopții. Ar fi mai bine să le vindeți în Asshai. Vindeți unul şi puteți cumpăra o corabie care să ne ducă înapoi în Oraşele Libere. Vindeți-le pe toate trei şi veți o femeie bogată până la sfârşitul zilelor voastre.

– Nu mi-au fost date ca să le vând, îi spuse Dany. Se urcă singură pe rug pentru a pune ouăle în jurul soarelui şi stelelor ei. Cel negru lângă inimă, sub braț. Cel verde lângă cap, cu pletele înconjurându-l. Cel auriu între picioare. Când îl sărută pentru ultima dată, Dany putu simți gustul dulce al uleiurilor pe buzele lui.

Când coborî de pe rug, o văzu pe Mirri Maz Duur privind-o.

– Eşti nebună, spuse preoteasa cu glas răguşit.

– E mare distanța dintre nebunie şi înțelepciune? întrebă Dany. Ser Jorah, ia-o pe această *maegi* şi leag-o de rug.

– De… Regina mea, nu, ascultă-mă…

– Fă cum ți-am spus. Încă mai ezita, până ce furia ei izbucni. Ai jurat să mi te supui, orice s-ar întâmpla. Rakharo, ajută-l.

Preoteasa nu țipă când o traseră spre rugul lui *Khal* Drogo şi o legară de el. Dany turnă ea însăşi ulei peste capul femeii.

– Îți mulțumesc, Mirri Maz Duur, spuse ea, pentru lecțiile pe care mi le-ai dat.

– Nu mă vei auzi țipând, răspunse Mirri pe când uleiul şiroia prin părul ei şi-i îmbiba hainele.

– Ba da, spuse Dany, însă nu țipetele tale le vreau, ci viața ta. Îmi amintesc ce mi-ai spus. Numai cu moartea se poate plăti pentru viață.

Mirri Maz Duur deschise gura, însă nu spuse nimic. Pe când se dădu la o parte, Dany văzu că disprețul dispăruse din ochii negri, adânciți, ai lui *maegi;* în locul lui era ceva ce semăna a frică. Nu mai avea nimic de făcut, decât să privească soarele şi să aştepte prima stea.

Când un stăpân al cailor moare, calul lui este sacrificat împreună cu el, astfel ca el să călărească mândru în ținuturile nopții. Trupurile sunt arse sub cerul deschis, iar *khal*-ul se ridică pe armăsarul său pentru a-şi lua locul printre stele. Cu cât mai aprig a ars omul în viață, cu atât mai tare va străluci steaua în beznă.

Jhogo o zări pe prima.

– *Acolo,* spuse el cu vocea şoptită. Dany privi şi o văzu, ivindu-se jos pe cerul dinspre răsărit. Prima stea era o cometă, arzând roşie. Roşie ca sângele; roşie ca focul: coada dragonului. Nici n-ar fi putut cere un semn mai puternic.

Dany luă torța din mâna lui Aggo şi o înfipse între buşteni. Uleiul luă foc imediat, iar tufele şi iarba uscată, o clipă mai târziu. Flăcări firave urcară pe lemn ca nişte şoareci iuți, roşii, alunecând pe ulei şi sărind din scoarță spre crengi şi frunze. O dogoare tot mai puternică răbufni spre fața ei, moale şi bruscă, precum răsuflarea unui îndrăgostit, însă în câteva clipe devenise mult prea puternică pentru a fi îndurată. Dany se dădu înapoi. Lemnul pocnea, din ce în ce mai tare. Mirri Maz Duur începu să cânte cu o voce ascuțită şi modulată. Flăcările se învolburau şi se zbăteau, năpustindu-se spre platformă. Apusul tremura de parcă aerul însuşi se lichefiase din cauza căldurii. Dany auzi

buştenii crăpând şi pocnind. Focul o înghiți pe Mirri Maz Duur. Cântecul ei crescu în intensitate, devenind mai ascuțit... apoi se poticni, încă o dată şi încă o dată, transformându-se într-un urlet înfiorător, intens şi plin de durere.

Iar acum flăcările ajunseră la Drogo, înconjurându-l. Hainele lui luară foc, iar pentru o clipă, *khal*-ul fu înveşmântat în limbi de mătase portocalie şi fuioare de fum, cenuşiu şi uleios. Buzele lui Dany se despărțiră şi se pomeni ținându-şi răsuflarea. O parte din ea ar fi vrut să se ducă după el, aşa cum se temuse Ser Jorah, să se grăbească în flăcări pentru a cere iertarea lui şi pentru a-l primi în ea pentru ultima dată, focul topind carnea de pe oasele lor până ce vor fi doar unul, pentru totdeauna.

Putea simți mirosul de carne arsă, deloc altfel decât cel al cărnii de cal prăjindu-se deasupra vetrei. Rugul mugea în bezna tot mai adâncă precum o fiară uriaşă, înghițind sunetele tot mai slabe ale țipetelor lui Mirri Maz Duur şi trimițând în sus limbi lungi de foc pentru a linge pântecul nopții. Pe măsură ce fumul deveni tot mai gros, Dothrakii se dădură înapoi, tuşind. Pale uriaşe de foc portocaliu se unduiau ca flamurile în vântul infernal, buştenii şuierând şi pocnind, scântei strălucitoare se ridicau pe coama fumului pentru a pluti departe, în noapte, precum licuricii nou-născuți. Căldura bătea aerul cu aripile sale uriaşe, roşii, alungându-i pe Dothraki înapoi, gonindu-l chiar şi pe Mormont, însă Dany rămase pe loc. Era sânge din sânge de dragon, iar focul era în ea.

Simțise acest lucru cu mult timp în urmă, se gândi ea, apropiindu-se cu un pas de învolburarea de flăcări, însă vatra nu-i fusese suficientă. Focul se zbătea înaintea ei precum femeile care dansaseră la nunta ei, răsucindu-se şi cântând şi întorcându-şi voalurile portocalii, galbene şi purpurii, înspăimântătoare la privit, totuşi plăcute, atât de plăcute, vii în căldura lor. Dany îşi deschise brațele spre ele, iar pielea ei se înroşi, strălucind. *Şi asta-i tot o nunta,* se gândi ea. Mirri Maz Duur tăcuse. Preoteasa o crezuse o copilă, însă copiii cresc şi învață.

Încă un pas şi Dany simți căldura nisipului pe tălpile ei, chiar şi prin sandale. Transpirația îi curgea pe coapse şi între sâni, şiroindu-i pe obraji, acolo unde i se prelinseseră,

cândva, lacrimile. Ser Jorah striga în spatele ei, însă el nu mai conta, doar focul mai însemna ceva. Flăcările erau aşa de frumoase, cele mai frumoase lucruri pe care le văzuse vreodată, fiecare un vrăjitor înveşmântat în galben şi oranj şi purpuriu, în mantii lungi, fumurii. Zări lei de foc vineţii şi şerpi galbeni şi inorogi de un albastru-deschis; văzu peşti şi vulpi şi monştri, lupi şi păsări strălucitoare şi copaci înfloriţi, fiecare mai frumos decât cei dinaintea lui. Văzu un cal, un armăsar măreţ, cenuşiu, din fum, coama sa curgând într-un nimb de flacără albastră. *Da, dragostea mea, soarele şi stelele mele, da, încalecă acum, călăreşte acum.*

Vesta sa începu să fumege, aşa că Dany o scutură de pe ea şi o lăsă să cadă la pământ. Pielea pictată izbucni dintr-odată în flăcări când ea se trase mai aproape de foc, cu sânii dezgoliţi, şiroaie de lapte curgând din sfârcurile ei roşii şi umflate. *Acum,* se gândi ea, *acum,* şi pentru o clipă îl zări pe *Khal* Drogo înaintea ei, călare pe armăsarul fumuriu, cu un bici de flăcări în mână. Îi zâmbi, iar biciul şerpui spre rug, şuierând.

Auzi o *pocnitură,* zgomotul pietrei sfărâmate. Podiumul din lemn, tufe şi iarbă începu să se îndoaie şi să se prăbuşească în el însuşi. Bucăţi de lemn arzând alunecară spre ea, iar Dany fu împroşcată cu cenuşă şi scântei. Şi atunci căzu pe pământ altceva, săltând şi rostogolindu-se, pentru a se opri la picioarele ei; o bucată de piatră ovală, palidă, cu vinişoare aurii, spartă şi fumegândă. Mugetul umplu lumea, dar firav sub şuierul focului, Dany auzi femeile ţipând şi copii strigând, uimiţi.

Numai cu moartea se poate plăti pentru viaţă.

Apoi se auzi al doilea *pocnet,* tare şi ascuţit, ca un tunet, fumul tremură şi se învolbură în jurul ei, iar rugul se strâmbă, buştenii explodară când focul le atinse inimile secrete. Auzi urletele cailor înspăimântaţi şi glasurile pe care Dothrakii le înălţaseră în strigăte de frică şi teroare, iar Ser Jorah o chema pe nume şi blestema. *Nu,* ar fi vrut ea să-i strige, *nu, bunule cavaler, nu te teme pentru mine. Focul este al meu. Sunt Daenerys Stormborn, fiica dragonilor, mireasa dragonilor, mama dragonilor, nu vezi? Nu VEZI?* Cu un muget de foc şi fum care ajunsese la zece metri în văzduh, rugul se prăbuşi şi se risipi în jurul ei. Fără teamă, Dany păşi înainte, în furtuna de foc, strigându-şi copiii. Cea de-a treia *pocnitura*

fu mai zgomotoasă şi mai ascuţită, de parcă întreaga lume ar fi crăpat.

Când focul muri în cele din urmă, iar pământul se răci suficient de mult încât să se poată păşi pe el, Ser Jorah Mormont o găsi în mijlocul cenuşii, înconjurată de buşteni înnegriţi şi tăciuni aprinşi, bucăţi de oase de bărbat, de femeie şi de armăsar. Era goală, acoperită cu funingine, cu hainele transformate în cenuşă, iar frumosul ei păr era ars... dar era nevătămată.

Dragonul auriu sugea de la sânul ei stâng, iar cel verde cu arămiu de la cel drept. Braţele ei îi ţineau aproape. Fiara neagră cu purpuriu îi acoperea umerii, gâtul ei lung şi şerpuitor încolăcindu-i-se sub bărbie. Când îl văzu pe Jorah, îşi ridică botul şi-l privi cu ochii roşii precum cărbunii aprinşi.

Fără nici un cuvânt, cavalerul căzu în genunchi. Bărbaţii din *khas*-ul ei veneau în urma lui. Jhogo fu primul care-şi lăsă *arakh*-ul la picioarele ei.

– Sânge din sângele meu, murmură el, împingându-şi faţa pe pământul fumegând.

– Sânge din sângele meu, îl auzi pe Aggo repetând.

– Sânge din sângele meu, strigă şi Rakharo. După ei veniră slujnicele ei, iar apoi alţii şi alţii, toţi Dothrakii, bărbaţi şi femei şi copii, iar Dany nu trebui decât să privească spre ochii lor pentru a şti că erau ai ei de acum înainte, astăzi, mâine şi pentru totdeauna, ai ei, aşa cum nu fuseseră niciodată ai lui Drogo.

Când Daenerys Targaryen se ridică în picioare, cel negru şuieră, un fum alb ieşind din gura şi din nările sale. Ceilalţi doi se retraseră de la sânii ei şi-şi alăturară glasurile chemării, iar aripi transparente se deschiseră şi se zbătură în aer; pentru prima oară de cinci sute de ani, noaptea se animă de muzica dragonilor.

ANEXĂ
Casele

CASA BARATHEON

Cea mai tânără dintre Marile Case, apărută în timpul Războaielor de Cucerire. Despre fondatorul ei, Orys Baratheon, se zvonea că ar fi fost fratele bastard al lui Aegon Dragonul. Orys a avansat în rang până când a devenit unul dintre cei mai aprigi comandanți ai lui Aegon. Când l-a înfrânt şi ucis pe Argilac cel Arogant, ultimul dintre Regii Furtunii, Aegon l-a răsplătit dându-i castelul acestuia, pământurile şi pe fiica lui. Orys a luat fata în căsătorie, a adoptat steagul, însemnele şi deviza familiei ei. Blazonul Casei Baratheon este un cerb încoronat, negru pe fond auriu. Deviza de pe blazon este *A noastră este furia.*

REGELE ROBERT BARATHEON, Primul pe Numele Său,
- soția sa, REGINA CERSEI, din Casa Lannister,
- copiii lor:
  - PRINȚUL TOFFREY, moştenitorul Tronului de Fier, doisprezece ani,
  - PRINȚESA MYRCELLA, o fată de opt ani,
  - PRINȚUL TOMMEN, un băiat de şapte ani,
- frații săi:
  - STANNIS BARATHEON, Lord de Piatra Dragonului
    - soția sa, LADY SELYSE, din Casa Florent,
    - fiica lor, SHIREEN, o fată de nouă ani,
  - RENLY BARATHEON, Lord de Capătul Furtunii,
- consiliul său mic:
  - MARELE MAESTER PYCELLE,
  - LORDUL PETYR BAELISH, numit şi DEGEȚEL, trezorier,
  - LORDUL STANNIS BARATHEON, şef peste corăbii,
  - LORDUL RENLY BARATHEON, maestru al legilor,
  - SER BARRISTAN SELMY, Lord Comandant al Gărzii Regelui,
  - VARYS, un eunuc numit Păianjenul, maestru al şoptitorilor,
- curtea şi supuşii săi:
  - SER ILYN PAYNE, Dreptatea Regelui, călău,

- SANDOR CLEGANE, numit Câinele, apărător jurat al Prinţului Joffrey,
- JANOS SLYNT, un om de rând, comandant al Gărzii Oraşului la Debarcaderul Regelui,
- JALABHAR XHO, un prinţ exilat din Insulele Verii,
- BĂIATUL LUNII, un glumeţ şi un farsor,
- LANCEL şi TYREK LANNISTER, scutierii regelui, verii reginei,
- SER ARON SANTAGAR, maestru de arme,

Garda regelui:

- SER BARRISTAN SELMY, Lord Comandant,
- SER JAIME LANNISTER, numit Regicidul,
- SER BOROS BLOUNT,
- SER MERYN TRANT,
- SER ARYS OAKHEART,
- SER PRESTON GREENFIELD,
- SER MANDON MOORE

Principalele Case vasale Capătului Furtunii sunt Selmy, Wylde, Trant, Penrose, Errol, Estermont, Tarth, Swann, Dondarrion, Caron.

Principalele Case vasale Pietrei Dragonului sunt Celtigar, Velaryon, Seaworth, Bar Emmon şi Sunglass.

CASA STARK

Casa Stark îşi are originea în Brandon Constructorul şi în vechii Regi ai Iernii. Vreme de mii de ani, ei au domnit la Winterfell ca Regi ai Nordului, până când Torrhen Stark, Regele care a îngenuncheat, a preferat să jure loialitate lui Aegon Dragonul, decât să lupte. Blazonul lor este un lup străvechi, cenuşiu, pe un fond alb de gheaţă. Deviza casei Stark este *Vine iarna.*

EDDARD STARK, Lord de Wirttefell, Păzitor al Nordului,

- soţia sa, LADY CATELYN, din Casa Tully,
- copiii lor:
  - ROBB, moştenitorul Winterfellului, paisprezece ani,
  - SANSA, fiica cea mai mare, unsprezece ani,
  - ARYA, fiica mai mică, nouă ani,

- BRANDON, numit Bran, şapte ani,
- RICKON, un băiat de trei ani,
- fiul său bastard, JON SNOW, un băiat de paisprezece ani,
- pupilul său, THEON GREYJOY, moştenitor al Insulelor de Fier,

- fraţii lui:
  - (BRANDON), fratele său mai mare, ucis la ordinul lui Aerys al-II-lea Targaryen,
  - (LYANNA), sora sa mai mică, a murit în munţii Dorne,
  - BENJEN, fratele său mai mic, un bărbat din Rondul de Noapte,
- curtea sa:
  - MAESTER LUWIN, sfetnic, vindecător şi preceptor,
  - VAYON POOLE, administrator la Winterfell,
  - JEYNE, fiica lui, cea mai bună prietenă a Sansei,
  - JORY CASSEL, căpitan al gărzii,
    - HALLIS MOLLEN, DESMOND, JACKS, PORTHER, QUENT, ALYN, TOMARD, VARLY, HEWARD, CAYN, WYL, soldaţi din garda,
  - SER RODRIK CASSEL, maestru de arme, unchiul lui Jory,
    - BETH, fiica sa cea mică,
  - SEPTA MORDANE, preceptoare a fiicelor Lordului Eddard,
  - SEPTON CHAYLE, administrator al septului şi bibliotecar,
  - HULLEN, maestru de echitaţie,
    - fiul său, HARWIN, un străjer,
      - JOSETH, om la grajduri şi dresor de cai,
    - FARLEN, îngrijitor de câini,
    - BĂTRÂNA NAN, povestitoare, cândva dădacă,
      - HODOR, stră-strănepotul ei, un băiat de grajd sărac cu duhul,
    - GAGE, bucătar,
    - MIKKEN, fierar şi armurier,
- principalii săi lorzi stegari,
  - SER HELMAN TALLHART,
  - RICKARD KARSTARK, Lord de Karhold,
  - ROOSE BOLTON, Lord de Dreadfort,
  - JON UMBER, numit Marele Jon,

- GALBART şi ROBERT GLOVER,
- WYMAN MANDERLY, Lord de Portul Alb,
- MAEGE MORMONT, Lady de Insula Ursului,

Principalele Case vasale sunt Karstark, Umber, Flint, Mormont, Hornwood, Cerwy, Reed, Manderly, Glover, Talhart, Bolton.

CASA LANNISTER

Cu părul deschis la culoare, înalţi şi arătoşi, Lannisterii se trag din sângele aventurierilor Andali, care au format mândrul regat pe dealurile şi văile de la apus. Pe linie feminină, ei pretind că descind din Lann cel Isteţ, legendarul şarlatan al Erei Eroilor. Aurul de la Casterly Rock şi Dintele de Aur i-au transformat în cea mai bogată dintre Marile Case. Blazonul lor este un leu de aur pe fond purpuriu. Deviza Casei Lannister este *Asculta-mi răgetul!*

TYWIN LANNISTER, Lord de Casterly Rock, Păzitor al Apusului, Scut al Lannisportulm.

- soţia sa (LADY JOANNA), o verişoară, a murit la naştere,
- copiii lor:
  - SER JAIME, numit şi Regicidul, moştenitor al Casterly Rock, frate geamăn cu Cersei,
  - REGINA CERSEI, soţia Regelui Robert I Baratheon, soră cu Jaime,
  - TYRION, numit Pezevenghiul, un pitic,
- fraţii săi:
  - SER KEVAN, fratele său cel mare,
    - soţia lui, DORNA, din Casa Swyft,
    - fiul lor cel mare, LANCEL, scutier al regelui,
    - fiii lor gemeni, WILLEM şi MARTYN,
    - fiica lor cea mica, JANEI,
  - GENNA, sora lui, măritată cu Ser Emmon Frey,
    - fiul lor, SER CLEOS FREY,
    - fiul lor, TION FREY, un scutier,
  - (SER TYGETT), cel de-al doilea frate al său, a murit de vărsat,
    - văduva sa, DARLESSA, din Casa Marbrand,

- fiul lor, TYREK, scutier al regelui,
- (GERION), cel mai tânăr dintre frați, a murit pe mare,
  - fiica sa bastardă, JOY, o fată de zece ani,
- verişorul lor, SER STAFFORD LANNISTER, fratele decedatei Lady Joanna,
  - fiicele sale, CERENNA şi MYRIELLE,
  - fiul său, SER DAVEN LANNISTER,
- sfetnicul său, MAESTER CREYLEN,
- cavalerii comandanți şi lorzii săi stegari:
  - LORD LEO LEFFORD,
  - SER ADDAM MARBRAND,
  - SER GREGOR CLEGANE, Muntele care Călăreşte,
  - SER HARYS SWYFT, tatăl prin mariaj al lui Ser Kevan,
  - LORD ANDROS BRAX,
  - SER FORLEY PRESTER,
  - SER AMORY LORCH,
  - VARGO HOAT din Oraşul Liber Qohor, un mercenar

Principalele Case vasale sunt Payne, Swyft, Mnrbrmul, Lydden, Banefort, Lefford, Crakehall, Scrrctt, Broom, Clegane, Prester şi Westerling.

CASA ARRYN

Arynii sunt descendenții Regilor din Munte şi Vale, una dintre cele mai vechi şi mai pure linii genealogice ale nobilimii Andale. Blazonul lor este luna-şi-şoimul pe fond azuriu. Deviza Arryn este *La înălțimea onoarei.*

(JON ARRYN), Lord de Eyrie, Apărător al Văii, Păzitor al Răsăritului, Mână a Regelui, decedat recent,

- prima sa soție, (LADY JEYNE, din Casa Royce) a murit la naştere, fiica sa fiind născută moartă,
- cea de-a doua soție (LADY ROWENA, din Casa Arryn), verişoara sa, a murit de frigurile iernii, fără copii,
- cea de-a treia soție şi văduva sa LADY LYSA, din Casa Tully,
  - fiul lor:

- ROBERT ARRYN, un băiat bolnăvicios, în vârstă de şase ani, în prezent Lord de Eyrie şi Apărător al Văii,
- vasalii şi curtea:
  - MAESTER COLEMON, sfetnic, vindecător şi preceptor,
  - SER VARDIS EGEN, comandant al gărzii,
  - SER BRYNDEN TULLY, numit peştele negru, Cavaler al Porții şi unchiul Lysei,
  - LORD NESTOR ROYCE, înalt Administrator al Văii,
    - SER ALBAR ROYCE, fiul său,
    - MYA STONE, o bastardă în serviciul său,
  - LORD EON HUNTER, pretendent al Lysei,
  - SER LYN CORBRAY, pretendent al Lysei,
    - MYCHEL REDFORT, scutierul lui,
  - LADY ANYA WAYNWOOD, o văduvă,
    - SER MORTON WAYNWOOD, fiul ei, pretendent al Lysei,
    - SER DONNEL WAYNWOOD, fiul ei,
  - MORD, un temnicer brutal

Principalele Case vasale Casei Eyrie sunt Royce, Baelish, Egen, Waynwood, Hunter, Redfort, Corbray, Belmore, Melcolm şi Hersy.

CASA TULLY

Familia Tully nu a avut niciodată regi, deşi dețin de o mie de ani pământuri bogate şi marele castel de la Riverrun. În timpul Războaielor de Cucerire, ținuturile riverane i-au aparținut lui Harren cel Negru, Regele Insulelor. Bunicul lui Harren, Regele Harwyn Hardhand, a cucerit Tridentul de la Arrec, Regele Furtunii, ai cărui strămoşi au cucerit totul până la Gât, cu trei sute de ani mai înainte, ucigându-l pe ultimul dintre vechii Regi ai Râului. Un tiran înfumurat şi sângeros, Harren cel Negru a fost prea puțin iubit de cei pe care i-a condus şi mulți dintre lorzii riverani l-au părăsit pentru a se alătura armatei lui Aegon. Primul dintre aceştia a fost Edmyn Tully de Riverrun. Când Harren şi urmaşii săi au pierit în pârjolul de la Harrenhal, Aegon a răsplătit Casa

Tully dându-i Lordului Edmyn în stăpânire ținuturile de la Trident şi obligându-i pe ceilalți lorzi riverani să-i jure credință. Blazonul Tully este un păstrăv sărind, argintiu, pe un fond unduit albastru cu roşu. Deviza Tully este *Familie, Datorie, Onoare.*

HOSIER TULLY, Lord de Rivcrrun,

- soția sa (LADY MINISA, din Casa Wheat), a murit la naştere,
- copiii lor:
  - CATELYN, fiica cea mare, măritată cu Lordul Eddard Stark,
  - LYSA, fiica mai mică, măritată cu Lordul Jon Arryn,
  - SER EDMURE, moştenitorul domeniului Riverrun,
- fratele său, SER BRYNDEN, numit Peştele Negru,
  - curtea lui:
    - MAESTER VYMAN, sfetnic, vindecător şi preceptor,
    - SER DESMOND GRELL, maestru de arme,
    - SER ROBIN RYGER, comandant al gărzii,
    - UTHERYDES WAYN, administrator al Riverrun,
  - cavalerii şi lorzii săi stegari:
    - JASON MALLISTER, Lord de Seagard,
      - PATREK MALLISTER, fiul şi moştenitorul său,
    - WALDER FREY, Lord de Crossing,
      - numeroşii săi fii, nepoți şi bastarzi:
        - JANOS BRACKEN, Lord de Stone Hedge,
        - TYTOS BLACKWOOD, Lord de Raventree,
        - SER RAYMUN DARRY,
        - SER KARYL VANCE,
        - SER MARQ PIPER,
        - SHELLA WHENT, Lady de Harrenhal,
          - SER WILLIS WODE, un cavaler în serviciul ei

Casele vasale Casei Riverrun sunt Darry, Frey, Mallister, Bracken, Blackwood, Whent, Ryger, Piper, Vance.

CASA TYRELL

Tyrellii s-au ridicat la putere ca administratori ai Regilor de Reach, ale căror domenii cuprindeau câmpiile fertile aflate la sud-vest de mlaştinile Dornish şi Apa Neagră, până la țărmul Mării Apusului. Pe linie feminină, ei îşi au obârşia în Garth Greenhand, regele grădinar al Primilor Oameni, care purta o coroană din viță şi flori şi a făcut pământul să rodească. Atunci când Regele Mern, ultimul din vechea linie, a pierit în Câmpia de Foc, administratorul său, Harlen Tyrell, i-a cedat Highgarden lui Aegon Targaryen, jurându-i credință. Aegon l-a răsplătit dându-i castelul şi stăpânirea asupra domeniului Reach. Blazonul Tyrell este un trandafir de aur pe un fond de iarbă verde. Deviza este *Devenind puternic.*

MACE TYRELL, Lord de Highgarden, Păzitor al Sudului, Apărător al Mlaştinilor, înalt Mareşal de Reach,

- soția sa, LADY ALERIE, din Casa Hightower din Oraşul Vechi,
- copiii lor:
  - WILLAS, fiul lor cel mare, moştenitor al High-garden,
  - SER GARLAN, numit Galantul, cel de-al doilea fiu,
  - SER LORAS, Cavaler de Flowers, fiul cel mic,
  - MARGAERY, fiica lor în vârstă de paisprezece ani,
- mama lui, văduvă, LADY OLENNA din Casa Redwyne, numită Regina Spinilor,
- surorile sale:
  - MINA, măritată cu Lordul Paxter Redwyne,
  - JANNA, măritată cu Ser Jon Fossoway,
- unchii săi:
  - GARTH, numit Cel Mare, Lord Seneşal de Highgarden,
    - fiii săi bastarzi, GARSE şi GARRETT FLOWERS,
  - SER MORYN, Lordul Comandant al Gărzii Oraşului din Oraşul Vechi,
  - MAESTER GORMON, un învățat din Citadelă,
- curtea sa:
  - MAESTER LOMYS, sfetnic, vindecător şi preceptor,
  - IGON VYRWEL, căpitan al gărzii,
  - SER VORTIMER CRANE, maestru de arme,

- cavalerii şi lorzii săi stegari:
  - PAXTER REDWYNE, Lord de Arbor,
    - soția lui, LADY MINA, din Casa Tyrell,
    - copiii lor:
      - SER HORAS, numit în batjocură Horror, fratele geamăn al lui Hobber,
      - SER HOBBER, numit în batjocură Slobber, fratele geamăn al lui Horas,
      - DESMERA, o fată de cincisprezece ani,
    - RANDYLL TARLY, Lord de Horn Hill.
      - SAMWELL, fiul său cel mare, în Rondul de Noapte,
      - DICKON, fiul său cel mic, moştenitor al Horn Hill,
    - ARWYN OAKHEART, Lady de Old Oak.
    - MATHIS ROWAN, Lord de Goldengrove,
    - LAYTON HIGHTOWER, Voce a Oraşului Vechi, Lord de Port,
    - SER JON FOSSOWAY

Principalele Case vasale sunt Vyrwel, Florent, Oakheart, Hightower, Crane, Tarly, Redwyne, Rowan, Fossoway şi Mullendore.

CASA GREYJOY

Familia Greyjoy din Pyke pretinde că provine din Regele Grey, din Era Eroilor. Legenda spune că Regele Grey stăpânea nu numai în Insulele de Apus, ci şi marea însăşi, luând de soață o sirenă.

Timp de mii de ani, năvălitorii din Insulele de Fier, numiți „oamenii de fier” de cei pe care-i jefuiau, au fost spaima mărilor, navigând până la Portul Ibben şi Insulele Verii. Se mândreau cu ferocitatea lor în luptă şi cu libertățile lor sacre. Fiecare insulă avea propriul ei „rege de sare” şi „rege de stâncă”. Înaltul Rege al Insulelor era ales dintre aceştia, până când Regele Urron a făcut ca succesiunea la tron să fie ereditară, prin uciderea celorlalți regi când s-au adunat pentru a alege un domnitor. Seminția lui Urron a dispărut o mie de ani mai târziu, când Andalii au năvălit în insule.

Familia Greyjoy, la fel ca şi ceilalţi lorzi ai insulelor, au practicat căsătoriile cu cuceritorii.

Regii de Fier şi-au extins controlul departe de insule, ridicând regate pe continent, cu focul şi sabia. Regele Qhored se putea lăuda cu adevărat că seminţia sa a ajuns „pretutindeni unde omul simte mirosul apei sărate ori aude valurile spărgându-se”. În ultimele secole, urmaşii lui Qhored au pierdut Arbor, Oraşul Vechi, Insula Ursului şi mare parte din ţărmul de apus, Totuşi, după izbucnirea Războaielor de Cucerire, Regele Harren el Negru a domnit asupra tuturor ţinuturilor dintre munţi, de la Gât până la Apa Neagră. Când Harren şi fiii săi au pierit la căderea Harrenhallului, Aegon Targaryen a dat ţinuturile riverane Casei Tully şi a permis lorzilor supravieţuitori ai Insulelor de Fier să-şi reia vechile obiceiuri şi să-l aleagă pe acela dintre ei care să aibă întâietate. Ei l-au ales pe Vickon Greyjoy de Pyke.

Blazonul Greyjoy este un kraken aurit pe un fond negru. Deviza lor este *Noi nu semănăm.*

BALON GREYJOY, Lord al Insulelor de Fier, Rege de Sare şi Stâncă, Fiu al Vântului Mării, Lord Secerător de Pyke.

- soţia sa, LADY ALANNYS, din Casa Harlaw,
- copiii lor:
  - (RODRIK), fiul lor cel mare, ucis la Seagard, în timpul Rebeliunii lui Greyjoy,
  - (MARON), cel de-al doilea fiu, ucis pe meterezele de la Pyke, în timpul Rebeliunii lui Greyjoy,
  - ASHA, fiica lor, căpitan al navei *Vântul Negru,*
  - THEON, singurul lor fiu supravieţuitor, moştenitor al domeniului Pyke, pupil al Lordului Eddard Stark,
- fraţii săi:
  - EURON, numit Ochiul Ciorii, căpitan al navei *Liniştea,* un nelegiuit, pirat şi jefuitor,
  - VICTARION, Lord Căpitan al Flotei de Fier,
  - AERON, numit Păr Umed, preot al Zeului înecat

Casele vasale sunt Harlaw, Stonehouse, Merlyn, Sunderly, Botley, Tawney, Wynch, Goodbrother.

CASA MARTELL

Nymeria, regina războinică de la Rhoyne, şi-a adus cele zece mii de corăbii la Dorne, în cel mai sudic dintre Cele Şapte Regate, şi l-a luat de soţ pe Lordul Mors Martell. Cu ajutorul ei, el şi-a înlăturat rivalii, pentru a domni în întregul Dorne. Influenţa Casei Rhoynar se manifestă încă puternic. Astfel, conducătorii din Dorne îşi spun „Prinţ", nu „Rege". Conform legii din Dorne, pământurile şi titlurile se moştenesc de primul născut, nu de cel mai mare dintre băieţi. Dorne e singurul dintre cele Şapte Regate care nu a fost niciodată cucerit de Aegon Dragonul. Nu a fost permanent unit cu restul domeniilor decât două sute de ani mai târziu, iar atunci numai prin mariaj şi tratate, nu prin sabie. Paşnicul Rege Daeron al II-lea a reuşit acolo unde războinicii au dat greş, măritând-o pe prinţesa Myriah de Dorne şi dându-şi sora de soţie Prinţului din Dorne. Blazonul Martell este un soare roşu străpuns de o suliţă aurie. Deviza lor este *Neplecat, Neînfrânt, Nesfărâmat.*

DORAN NYMEROS MARTELL, Lord de Sunspear, Prinţ de Dorne,

- soţia sa, MELLARIO, din Oraşul Liber Norvos,
- copiii lor:
  - PRINŢESA ARIANNE, fiica lor cea mare, moştenitoarea domeniului Sunspear,
  - PRINŢUL QUENTYN, fiul lor cel mare,
  - PRINŢUL TRYSTANE, fiul lor cel mic,
- fraţii săi:
  - sora sa, (PRINŢESA ELIA), măritată cu Prinţul Rhaegar Targaryen, ucis la devastarea Debarcaderului Regelui,
    - copiii lor:
      - (PRINŢESA RHAENYS), o tânără ucisă la devastarea Debarcaderului Regelui,
      - (PRINŢUL AEGON), un sugar, ucis la devastarea Debarcaderului Regelui,
  - fratele său, PRINŢUL OBERYN, Vipera Roşie,
- curtea lui:

        • AREO HOTAH, mercenar Norvoshi, căpitan al gărzii,
        • MAESTER CALEOTTE, sfetnic, vindecător, preceptor,
    • cavalerii şi lorzii săi stegari:
        • EDRIC DAYNE, Lord de Starfall

Principalele case vasale sunt Jordayne, Santagar, Allyrion, Toland, Yronwood, Wyl, Fowler şi Dayne.

Vechea dinastie
CASA TARGARYEN

Targaryenii sunt sânge de dragon, descendenți din înalții lorzi ai Regatului Liber al Valyriei, moştenirea lor fiind afirmată printr-o frumusețe izbitoare (după unii, nepământeană), cu ochii liliachii, indigo sau violeți, şi părul argintiu-auriu, ori alb ca platina.

Strămoşii lui Aegon Dragonul au scăpat din Distrugerea Valyriei, de haosul şi măcelul care au urmat, stabilindu-se la Piatra Dragonului, o insulă stâncoasă de pe marea îngustă. De acolo, Aegon şi surorile sale, Visenya şi Rhaenis, au navigat pentru a cuceri Cele Şapte Regate. Pentru a-şi păstra sângele regal şi a-i conserva puritatea, Casa Targayen a urmat adesea obiceiul Valyrian de a căsători fratele cu sora. Însuşi Aegon şi-a luat de soții ambele surori şi a zămislit copii cu fiecare. Blazonul Targaryen este un dragon cu trei capete, roşu pe fond negru, iar cele trei capete îi reprezintă pe Aegon şi pe surorile sale. Deviza Targaryen este *Foc şi Sânge.*

SUCCESIUNEA TARGARYANA datată după debarcarea lui Aegon

1-37 Aegon I	Aegon Cuceritorul, Aegon Dragonul
37-42 Aenys I	fiul lui Aegon şi Rhaenys
42-48 Maegor I	Maegor cel Crud, fiul lui Aegon şi Visenya
48-103 Jaehaerys I	Bătrânul Rege, Conciliatorul, fiul lui Aenys
103-129 Viserys I	nepotul lui Jaehaerys

129-131 Aegon al II-lea	fiul cel mare al lui Viserys, (Ascensiunea lui Aegon al II-lea a fost disputată de sora sa, Rhaenyra, cu un an mai mare decât el. Amândoi au pierit în războiul dintre ei, numit de menestreli Dansul Dragonilor.)
131-l57 Aegon al III-lea	Otrava Dragonului, fiul Rhaenyrei, (Ultimul dintre dragonii Targaryeni a murit în timpul domniei lui Aegon al III-lea.)
157-l61 Daeron I	Tânărul Dragon, Regele Băiat, cel mai mare dintre fiii lui Aegon al III-lea, (Daeron a cucerit Dorne, însă nu a putut să-l păstreze, a murit de tânăr.)
161-171 Baelor I	Cel Iubit, cel Binecuvântat, septon şi rege, cel de-al doilea fiu al lui Aegon al III-lea
171– 172 Viserysal IIl-lea	cel de-al patrulea fiu al lui Aegon al III-lea
172– 184 Aegon al IV-lea	cel Netrebnic, fiul cel mare al lui Viserys, (Fratele său mai mic, Prințul Aemon Cavalerul-Dragon, a fost campionul şi, după unele spuse, iubitul Reginei Naerys.)
184-209 Daeronal II-lea	Fiul Reginei Naerys, cu Aegon sau Aemon, (Daeron a unit Dorne cu restul domeniului, căsătorindu-se cu prințesa Myriah.)
209-221 Aerys I	cel de-al doilea fiu al lui Daeron al II-lea (nu a făcut nimic important),
221-223 Maekar I	cel de-al patrulea fiu al lui Daeron al II-lea,
233-259 Aegon al V-lea	cel Nesigur, al patrulea fiu al lui Maekar,
259-262 Jaehaerys al II-lea	cel de-al doilea fiu al lui Aegon cel Nesigur,

262-283 Aerys al II-lea Regele Nebun, singurul fiu al lui Jaehaerys.

Aici se sfârşeşte seminţia regilor dragoni, când Aerys al II-lea a fost detronat şi ucis, împreună cu moştenitorul său, prinţul Rhaegar Targaryen, de Robert Baratheon pe Trident.

ULTIMII DINTRE TARGARYENI

(REGELE AERYS TARGARYEN), cel De-al Doilea pe Numele Său, ucis de Jaime Lannister la devastarea Debarcaderului Regelui,

- sora şi soţia sa, (REGINA RHAELLA) din Casa Targaryen, a murit la naştere, la Piatra Dragonului,
- copiii lor:
    - (PRINŢUL RHAEGAR), moştenitor al Tronului de Fier, ucis de Robert Baratheon la Trident,
        - soţia sa, (PRINŢESA ELIA) din Casa Martell, ucisă la devastarea Debarcaderului Regelui,
        - copiii lor:
            - (PRINŢESA RHAENYS), o fetiţă ucisă la devastarea Debarcaderului Regelui,
            - (PRINŢUL AEGON), un sugar ucis la devastarea Debarcaderului Regelui,
    - PRINŢUL VISERYS, autointitulat Viserys, Cel de-al Treilea pe Numele Său, Lord al Celor Şapte Regate, numit Regele Cerşetor,
    - PRINŢESA DAENERYS, numită Daenerys Stormborn, o fată de treisprezece ani.

Prolog

Coada cometei brăzda cerul dimineții, o dâră roşie care sângera deasupra Pietrei Dragonului, ca o rană pe cerul scăldat în nuanțe de trandafiriu şi violet.

Maester stătea pe balconul deschis al apartamentelor sale. Acesta era locul în care poposiseră corbii, după un zbor îndelungat. Împestrițaseră cu murdăria lor garguiele care se ridicau, înalte de patru metri, la stânga şi la dreapta sa – un câine al iadului şi un şarpe înaripat, doi dintre miile care se odihneau pe zidurile bătrânei fortărețe. Când a venit întâia oară la Piatra Dragonului, armata de personaje fantastice l-a stânjenit, dar, cu trecerea anilor, se obişnuise cu ele. Acum erau pentru el ca nişte vechi prieteni. Priveau toți trei cerul, cu semnul lui prevestitor.

Maester nu credea în semne. Şi, totuşi... aşa bătrân cum era, Cressen nu mai văzuse niciodată o cometă măcar pe jumătate atât de strălucitoare, darămite de culoarea aceea, o culoare înspăimântătoare, a sângelui, a focului şi a asfințitului. Se întrebă dacă garguiele lui mai văzuseră ceva asemănător. Se aflau aici dinaintea venirii încleştarea regilor lui şi vor rămâne încă vreme îndelungată, după ce el nu va mai fi. De-ar putea vorbi limbile din piatră...

Ce nebunie. Se sprijini de metereze, cu marea fremătând dedesubt, simțind sub degete asprimea pietrei negre. *Garguie care să vorbească şi profeții pe cer. Sunt un om bătrân care a dat în mintea copiilor.* Oare înțelepciunea dobândită în decursul unei vieți întregi îl părăsise împreună cu sănătatea şi puterile? Era un Maester, care a învățat şi a trudit în marea Citadelă a Vechiului Oraş. Ce se alesese de el, dacă mintea îi era plină de superstiții, ca aceea a unui rândaş neştiutor?

Şi, totuşi... şi, totuşi... cometa continua să ardă chiar şi în lumina zilei, în timp ce un abur palid, cenuşiu, se ridica din craterele fierbinți ale Muntelui Dragonului, aflat în spatele castelului, iar cu o dimineața înainte un corb alb adusese vorbă chiar de la Citadelă, veşti mult aşteptate, dar nu mai puțin înfricoşătoare, veşti despre sfârşitul verii. Toate, semne. Prea multe ca să nu le dea crezare. *Ce înseamnă toate acestea?* îi venea să strige.

– Maester Cressen, avem oaspeți. Pylos îi vorbise cu glas

domol, de parcă s-ar fi temut sa nu conturbe meditațiile solemne ale lui Cressen. De-ar fi ştiut ce aiureli îi treceau prin cap, ar fi strigat. Prințesa vrea să vadă corbul alb. Mereu cuviincios, Pylos o numea acum *prințesă,* întrucât tatăl ei era rege. E împreună cu bufonul ei.

Bătrânul întoarse spatele răsăritului, sprijinindu-se cu o mână de şarpele înaripat.

– Ajută-mă să mă aşez în scaun şi pofteşte-i înăuntru.

Luându-l de braț, Pylos îl conduse în cameră. În tinerețe, Cressen avusese mersul sprinten, dar acum nu mai avea mult până la cea de-a optzecea sa zi onomastică şi picioarele îi erau şubrede şi nesigure. Cu doi ani în urmă, căzuse şi îşi zdrobise soldul şi nu se mai vindecase cum trebuie. Anul trecut, când s-a îmbolnăvit, Citadela l-a trimis pe Pylos din Vechiul Oraş, cu doar câteva zile înainte ca Lord Stannis să închidă insula... ca să-l ajute la treburi, s-a spus, dar Cressen ştia adevărul. Pylos venise să-l înlocuiască după moartea sa. Nu îl deranja. Cineva trebuia să îi ia locul, şi asta mai curând decât si-ar dori...

Îl lăsă pe mai tânărul bărbat să-l aşeze în spatele cărților şi hârtiilor sale.

– Du-te şi cheam-o. Nu e frumos să laşi o doamnă să aştepte. Făcu semn cu mâna, un gest de grabă, abia schițat, venit de la un om care nu mai era în stare să se grăbească. Carnea îi era încrețită şi pătată, pielea subțire ca un pergament, încât îşi putea vedea labirintul de vene şi forma oaselor de dedesubt. Şi cum mai tremurau aceste mâini care fuseseră odinioară atât de sigure şi îndemânatice...

Când Pylos se întoarse, fata îl însoțea, sfioasă ca întotdeauna, în spatele ei, săltând şi târşâindu-şi picioarele, în acel mers al său ciudat, într-o parte, venea bufonul ei. Pe cap avea un coif de jucărie, confecționat dintr-o veche găleată de tinichea, pe care era prinsă o pereche de coarne de cerb, de care erau atârnate tălăngi de vite. Cu fiecare pas clătinat al său, clopoțeii sunau, fiecare cu un glas diferit ding-dong, ding-dang, dong, dong, dong.

– Cine vine să ne viziteze atât de devreme, Pylos? întrebă Cressen.